

Trâm
hương
Tuyết

Mục lục

[Quyển 1](#)

[Quyển 2](#)

Quyển 1

Chương 1: Trái Tim Tan Nát

Chương 2: Tự Mình Đa Tình

Chương 3: Vừa Gặp Đã Yêu

Chương 4: Khéo Quá Hóa Vụng

Chương 5: Túy Ông Chi Ý [1]

Chương 6: Vương Bà Bán Dừa [1]

Chương 7: Lãnh Diện Lang Quân

Chương 8: Hiểu Lầm Sâu Sắc

Chương 9: Thì Ra Là Vậy

Chương 10: Lấy Oán Trả Ôn

Chương 11: Lòng Dạ Sắt Đá

Chương 12: Cùng Chung Chấn Gối

Chương 13: Tự Liều Lấy Thân

Chương 14: Hoa Xinh Mau Hái

Chương 15: Đồng Hành Trên Đường

Chương 16: Bước Đi Bất Lực

Chương 17: Thục Phi Báo Ôn

Chương 18: Tương Tư Thành Họa

Chương 19: Thỏa Lòng Mong Ước

Chương 20: Động Phòng Hoa Chúc

Chương 21: Tân Hôn Ngọt Ngào

Chương 22: Binh Đến Dưới Thành

Chương 23: Biểu Muội

Chương 24: Tên Thân Mật

Chương 25: Bán Giường

Chương 26: Đầu Hàng

Chương 27: Sủng Ái

Chương 28: Tình Táo

Chương 29: Hình Như Là Một Ngoại Truyện

Chương 30: Say

Chương 31: Nụ Hôn Đầu

Chương 32: Gặp Gỡ

Chương 33: Đau Lòng

Chương 34: Quan Tâm

Chương 35: Hôn Trộm

Chương 36: Mỹ Nhân

Chương 37: Nhảy Hồ

Chương 38: Dã Chiến

Chương 39: Tình Địch

Chương 40: Lễ Vật

Chương 41: Ngựa Bài

Chương 42: Tình Cũ

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Trái Tim Tan Nát

Hoàng cung Đại Châu người người đều biết Mộ Dung hoàng hậu có một sở thích kỳ quái, đó là xé đồ.

Thứ nàng xé không phải là đồ vật bình thường mà là gấm Bích ba Giang Nam tiến cống, có tên này không phải chỉ vì màu xanh như lá liễu non mà còn vì sự mềm mại nhẹ mỏng của nó, trên gấm xanh nhạt dệt hoa lê màu trắng, mặc lên người hết như sóng biếc[1] hồ xuân, không có gió mà tự nhiên lay động, phiêu dật mỹ miều, khiến người ta nhớ đến một câu thơ: Hồng gấm tơ mềm, khoe thợ khéo. Thanh kỳ rượu ngát, ủ men lâu[2].

[1. Bích ba: sóng biếc.]

[2. Ngắm xuân ở Hàng Châu, thơ Bạch Cư Dị, Du Sơn Lăng Tử dịch.]

Cống phẩm này vô cùng hiếm có, đầu hạ mỗi năm Giang Nam xa xôi ngàn dặm cống đến Hoàng cung chỉ có ba cây mà thôi.

Hội đua thuyền rồng trên hồ Thái Dịch tiết Đoan ngo vốn vô cùng náo nhiệt, nhưng hôm đó, ánh mắt của tất cả các cung nhân đều bị bóng dáng của Mộ Dung hoàng hậu thu hút. Nàng mặc một bộ váy mùa hè bằng gấm Bích ba, thanh nhã phiêu dật, tựa như một đóa sen mới nở, chúng nhân trầm trồ, mỗi một nữ nhân trong cung đều ngưỡng mộ. Nhưng trân phẩm đáng giá ngàn vàng, vô cùng hiếm có như vậy, vào tay Mộ Dung Tuyết rồi thì đừng ai hòng lấy đi một tấc một ly, sau khi may y phục, vải còn lại đều bị nàng... xé hết.

Cảnh tượng thường thấy của cung nữ Phụng Nghi cung là, Mộ Dung hoàng hậu áo đỏ nhàn nhã, mặt phấn mỉm cười, ngón tay thon dài cầm gấm Bích ba, một tiếng xé nhẹ nhàng vang lên, một thành hai, rồi hai thành bốn.

"Bội Lan, hay không?"

Thị nữ Bội Lan lập tức mỉm cười: "Dạ hay, Nương nương."

Mộ Dung Tuyết cười nhẹ, thu ba[3] lay chuyển, quay sang thị nữ Đinh Hương: "Muội thích nghe không?"

[3. Thu ba: ánh mắt long lanh của người phụ nữ đẹp.

Nàng càng ủ dột thu ba, đoạn trường lúc ấy nghĩ mà buồn tênh.
(Truyện Kiều)

Khóe thu ba dợn sóng khuynh thành (Cung Oán Ngâm Khúc)]

"Dạ thích, thích." Đinh Hương cười khan, lòng giật thót từng hồi, một thước gấm Bích ba này đủ để nhà nàng ta sống hơn nửa tháng, Mộ Dung Tuyết lại cười ngọt ngào: "Vậy ta xé thêm một lúc nữa."

Bội Lan hung dữ trừng mắt nhìn Đinh Hương, ai bảo cô nói thích, Đinh Hương không hề khách sáo liếc mắt lại, nha đầu cô chẳng vừa nói hay là gì.

Chỉ trong chốc lát, dưới chân Mộ Dung Tuyết thật sự trở thành một hồ sóng biếc, gấm Bích ba được xé thành từng sợi từng sợi theo gió nhấp nhô dưới chân nàng, sóng nhẹ lan tỏa, đôi mắt lung linh, nụ cười duyên dáng, chân ngọc cứ đôi lúc lại gạt những sợi gấm mỏng manh dưới đất ra, giống như một vị Bích ba tiên tử sắc đẹp tuyệt trần đang ngồi trên bờ nghịch nước, thật là một cảnh tượng khiến người ta thất hồn lạc phách.

Đinh Hương, Bội Lan đều nhìn đến ngậy người, tiểu thư nhà mình tính tình không tốt lắm, nhưng thật sự là vô cùng xinh đẹp.

Mỹ nhân sẽ có đặc quyền như vậy đó, bất luận làm việc gì không thích hợp cũng không thể nào khiến người ta giận được, chỉ cảm thấy vô cùng xinh đẹp, ý nghĩa tồn tại của gấm Bích ba này trên thế gian dường như chỉ vì một mỹ nhân như vậy, để nàng dùng đôi tay ngọc xé bỏ thế này thôi.

Các cung nữ đứng hầu trong sảnh cũng đều nhìn đến ngậy người, cảnh tượng trước mặt này hữu thanh hữu sắc, mỹ điểm tuyệt luân.

Gió đầu hạ đưa hương hoa bay đến, mọi âm thanh đều trầm lắng, chỉ có tiếng xé nhẹ nhàng truyền đến từ đôi tay hoa ngọc kia.

Gấm Bích ba này không chỉ đẹp mà âm thanh khi xé cũng rất hay, khiến nàng nhớ đến tiếng đập con tim mình khi vừa gặp hân đã yêu.

Nhưng vật đổi sao dời, thế sự vô thường, cuối cùng, con tim từng đập rộn ràng nay đã tan nát, khiến người ta không thể không thở dài.

Khúc gấm Bích ba cuối cùng của mùa hạ năm nay sắp được xé hết, không xa truyền đến giọng của Tổng quản thái giám Tần Thụ bên cạnh Hoàng đế.

"Thánh giá đến."

Các cung nhân lập tức quỳ mọp xuống đất, nghênh đón Hoàng đế Đại Châu Gia Luật Ngạn.

Ánh mắt Mộ Dung Tuyết ngược lên khỏi khúc gấm Bích ba, qua ánh nắng rực rỡ chói chang đầu hạ, nghênh đón đôi mắt sâu thẳm của Chiêu Hòa đế Gia Luật Ngạn.

Cũng không biết là đạo hạnh của hắn ngày càng cao thâm hay nàng tu hành ngày càng kém cỏi, tóm lại, bây giờ nàng rơi vào thế hạ phong, ánh mắt của hắn nàng ngày càng không nhìn thấu được.

Hử, nàng không nhìn thấu được hắn, hắn cũng đừng mong hiểu được nàng, như vậy hai bên hòa nhau.

Nàng nhẹ nhàng đứng dậy hành lễ, đứng trên găm Bích ba nhìn nam nhân tuần mỹ ngày càng tiến lại gần mình.

"Để dành đi. Xé hết rồi lại phải chờ sang năm đó." Hắn nhìn nàng và đồng găm Bích ba đầy mặt đất, thông thả nói một câu, nghiêm nhiên là hoàn toàn không để tâm.

Thân hình hắn cao cao, đứng trước mặt nàng đã che đi rất nhiều ánh nắng, nhưng đôi mắt kia quá sáng, khiến nàng khẽ nhúu đôi mắt tựa mắt mèo, "Hoàng thượng xót rồi sao?"

Hắn không đáp, chỉ cầm tay nàng xoa xoa, "Đừng để mỏi tay."

Đinh Hương nghe thấy câu này, bất giác thầm bội phục kỹ xảo ăn nói cao siêu của Hoàng đế. Nàng nghĩ nói không xót chắc chắn là giả, nhưng thân là một nam nhân, còn là một Đế vương nắm thiên hạ trong tay, nếu xót chút đồ này thì nhỏ nhen quá rồi. Vậy nên đã thay đổi, nói một cách chu đáo uyển chuyển hơn để nương tử mình thoải mái một chút, bớt xé đi một chút.

Mộ Dung Tuyết cười ngọt ngào, "Hoàng thượng, thần thiếp làm vậy có phải hơi phí của trời rồi không?"

Gia Luật Ngạn khựng lại: "...Hoàng hậu thấy sao?"

Mộ Dung Tuyết chớp mắt: "Thần thiếp thấy có hơi phí một chút."

Một chút... Mí mắt Đinh Hương giật giật, tiểu thư, cô thật là biết khoác lác.

Gia Luật Ngạn nghiêm túc nói: "Trẫm lại thấy không phí chút nào."

Bội Lan thầm thở một hơi, không hổ là Hoàng đế, thật biết ăn to nói lớn.

Một đôi hài thêu hoa màu khói nhạt dính đầy trân châu bước qua gấm Bích ba, đi đến vườn hoa. "Hoàng thượng, chuyện tuyển tú thần thiếp đã chuẩn bị thỏa đáng rồi, ngày mai chỉ chờ Hoàng thượng đích thân xem qua thôi." Một cánh hoa tử đằng trên giàn rơi xuống, trượt qua tay áo rộng mỏng như cánh ve của nàng, rơi xuống nền đá bạch ngọc.

Ánh mắt nàng rơi theo cánh hoa, lòng cũng lặng đi, hoa không nở trăm ngày, không ai không thích những thứ mới lạ.

Gia Luật Ngạn mỉm cười: "Hoàng hậu vất vả rồi."

Mộ Dung Tuyết hừ một tiếng: "Hoàng thượng mới vất vả, tân nhân nhập cung, e là Hoàng thượng phải ngày đêm bận rộn, thần thiếp đã căn dặn Thái y viện rồi, phải chú ý đến sự an khang của thánh thể, tăng cường bồi bổ."

Đinh Hương giật thót, tiểu thư, gần đây cô ăn gan hùm mật gấu rồi sao mà dám nói với Hoàng đế những lời đại bất kính như vậy.

Gia Luật Ngạn cười cười.

Đinh Hương càng căng thẳng hơn, vị Hoàng đế này xưa nay trước khi nổi giận đều cười cười thế này, bởi vậy người trong cung khi thấy hân cười thì lòng đều run sợ.

"Theo thần thiếp thấy thì Hoàng thượng cứ lập đủ tứ phi đi, như vậy họ cũng không cô đơn, rảnh rỗi có thể đánh Mã điều, khỏi phải chạy đến chỗ thần thiếp ồn ào khiến thần thiếp đau tai."

Sắc mặt Đinh Hương trắng bệch, nàng ta không dám nhìn sắc mặt Hoàng đế nữa.

Tiếp đó lại xảy ra một chuyện còn đáng sợ hơn.

Mộ Dung Tuyết che miệng ngáp một cái, dung nhan tuyệt mỹ vô song lạnh đi: "Thần thiếp vì chuyện tuyển tú mà mệt đến mỗi lưng đau cổ, phải ngủ bù một giấc. Mời Hoàng thượng đi nơi khác."

Tim Đinh Hương đập như gióng trống, Nường nường à, tuy đáng vẻ khi người ngáp cũng xinh đẹp đáng yêu, khuynh quốc khuynh thành đó, nhưng sao trong cái miệng nhỏ của người toàn lời hỗn xược, đại nghịch bất đạo vậy. Lén nhìn sang Hoàng đế, mặt hắn đã lạnh như hàn băng ngàn năm.

Nhưng tiểu thư nhà nàng ta lại vờ như không thấy, xoay người đi thẳng vào nội điện.

Tim Đinh Hương giật thót lên tới cổ rồi, hoàn toàn chăm chú chuẩn bị quỳ xuống đón nhận cơn thịnh nộ lôi đình của Hoàng đế bất cứ lúc nào, nhưng điều khiến nàng vô cùng bất ngờ là Hoàng đế bỗng khựng lại rồi cũng theo vào nội điện, ầm một tiếng, cửa nặng nề đóng lại.

Tiếp đó, bên trong hình như có một tiếng kêu quỵến rữ, sau đó là một hồi tiếng động loảng xoảng, giống như tiếng đồ gốm đồ ngọc rơi vỡ, tiếp đó hoàn toàn không còn động tĩnh gì nữa.

Rốt cuộc là chuyện gì đây, có cần vào cứu người không? Đinh Hương và Bội Lan lo lắng cho an nguy tính mạng của tiểu thư nhà mình, thấp thỏm không yên nhìn Tần Thụ công công cầu cứu.

Tần Thụ lắc đầu, lòng cũng đứng ngồi không yên, không biết tình hình bên trong rốt cuộc thế nào. Nhưng Hoàng đế chưa lên tiếng tuyên triệu thì ai dám vào.

Mây đỏ ở chân trời ngày càng đậm màu, chiếu hồng rực cả bức tường cung, ngói lưu ly trên mái lấp lánh, đủ màu đủ sắc giao thoa.

Cả đám người lo lắng run sợ, nhưng trong điện vẫn không chút động tĩnh.

Sắc đêm dần dần phủ kín bầu trời, áng mây đỏ kia hòa vào sắc đêm.

Một hồi lâu sau, trong điện truyền đến giọng nói sang sảng nhưng nhàn nhã của Chiêu Hòa đế.

"Chuẩn bị nước."

Tác giả có lời muốn nói: Kim trong sáng lần đầu tiên viết H ngay từ

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Tự Minh Đa Tình

Mộ Dung Tuyết chậm rãi bước vào trong nước, nước nóng ập vào chỗ bị thương khiến nàng đau đến nhú mào. Nhớ lại chuyện vừa rồi, nàng hận đến nghiến răng nghiến lợi, không ngờ hắn lại dùng gấm Bích ba kia trói tay nàng vào thành giường. Hừ, hắn không để nàng sống yên thì nàng cũng không để hắn dễ chịu, chờ đó mà xem.

Hôm sau là ngày lành Đế Hậu đích thân tuyển chọn tú nữ.

Mộ Dung Tuyết thân là chủ Hậu cung đã chọn qua một lượt, giữ những tú nữ xuất sắc lại Xuất Tụ cung, mời Hoàng đế đích thân xem qua. Trong Xuất Tụ cung, hoa cỏ đầy màu sắc, ba hàng mỹ nhân xinh đẹp đứng trong đại điện rộng lớn.

Đinh Hương vốn muốn kiến nghị Mộ Dung Tuyết giữ lại những tú nữ dung mạo bình thường, nhưng khổ nỗi những tú nữ này thật sự không ai có dung mạo bình thường, tùy tiện chọn một người cũng đủ khiến máu nóng nam nhân bốc lên.

Giai Âm bắt đầu đọc tên tú nữ.

Tú nữ được gọi đến tên sẽ yếu điệu bước ra quỳ bái Đế Hậu, tự báo gia môn, tuổi tác, tên họ.

Các tú nữ được chọn lựa kỹ càng, ai nấy hoa nhường nguyệt thẹn, dáng vẻ dịu dàng, ngay cả nữ nhân như Mộ Dung Tuyết cũng cảm thấy rung

động. Liếc mắt sang, Gia Luật Ngạn ung dung nhàn nhã ngồi ngay ngắn trên long ý, đôi mắt có thần dường như càng tuấn tú hơn thường ngày.

Bỗng lòng nàng dậy lên một câu mà vô số nữ nhân trong thiên hạ đều thuộc lòng: Nam nhân đều là phường háo sắc, không một ai tốt đẹp.

Nàng khẽ ngẩng đầu, nhìn hình long phụng hí châu và long phụng trình tường trên trần, hít một hơi thật sâu, đè nén cảm giác bức bối bỗng dâng lên trong lòng.

"Hoàng hậu thật có nhãn quang, người nàng chọn đều rất xuất sắc." Gia Luật Ngạn nghiêng mặt khen một câu, nở nụ cười đầy thâm ý.

"Tạ Hoàng thượng khen ngợi." Mộ Dung Tuyết lại hít một hơi thật sâu, lộ ra biểu hiện phóng khoáng và nụ cười hiền lương thực đức đã chuẩn bị từ lâu, bắt đầu giới thiệu ưu điểm và sở trường của các vị mỹ nhân cho Gia Luật Ngạn, trong lời hoàn toàn không chút ghen tuông.

Đinh Hương và Bội Lan lòng vừa khâm phục vừa bất nhẫn, tiểu thư, công phu trên đầu chữ Nhẫn là chữ Dao của cô thật ngày càng tiến bộ.

Gia Luật Ngạn rất phối hợp quan sát tỉ mỉ các vị mỹ nhân, không hề từ chối sự tiến cử của Mộ Dung Tuyết, trong chốc lát đã giữ lại mười bốn người.

Sau khi các mỹ nhân tạ ơn lui ra, đợt tuyển tú nữ đầu tiên sau khi Chiêu đế đăng cơ coi như mỹ mãn hạ màn.

Mộ Dung Tuyết xoa xoa cổ, lười nhác dựa vào ghế.

Gia Luật Ngạn đứng lên đi vài bước, đột nhiên quay đầu lại nhìn nàng.

Lúc này nàng đã cởi bỏ lớp nguy trang mỉm cười hiền lương thực đức từ lâu, nhúu mày bĩu môi, tâm trạng rất không tốt. Nhưng vừa thấy Gia Luật

Ngạn quay đầu, nàng lại lập tức nặn ra nụ cười. Trong lúc vội vã, hình như cười không đúng lắm, ánh mắt Gia Luật Ngạn sầm xuống, không nói một lời mà quay người đi mất, vẻ mặt dường như hơi bất mãn.

Hử, lao lực vì hăn cả nửa tháng mà một chữ cảm ơn cũng không có. Mộ Dung Tuyết trừng theo bóng hăn một cái rồi cũng giận dữ bỏ đi.

Rất nhanh, nội đình đã làm xong thẻ bài đầu xanh cho các mỹ nhân, trong chiếc đĩa ngọc trắng, mười bốn chiếc thẻ đầu xanh được đặt ngay ngắn, sinh động như một món khai vị, vừa chinh tề vừa đẹp mắt.

Nhưng Đình Hương vừa nhìn đã đau mắt thay tiểu thư mình, thật là chói mắt nhức lòng mà.

Tay ngọc thon dài của Mộ Dung Tuyết lướt qua những cái tên thanh nhã kia, cười dịu dàng như nước.

"Giai Âm, người đi gọi họ đến đây."

Rất nhanh, mười bốn vị mỹ nhân đã tề tựu ở Phụng Nghi cung. Các mỹ nhân mới nhập cung tuy chưa có danh vị nhưng đã có khí thế của chủ nhân trong cung, so với lúc tuyển tú nữ thì đã đoan trang tự nhiên hơn nhiều.

Mộ Dung Tuyết cười dịu dàng: "Ban tọa."

"Tạ Nương nương." Trong lời oanh tiếng yển, các mỹ nhân mỗi người một vẻ, mười phân vẹn mười, khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Ánh mắt Mộ Dung Tuyết quét qua người các mỹ nhân, đang định lên tiếng, bỗng ngoài điện vang lên giọng Tần Thụ.

"Thánh giá đến."

Đến thật là đúng lúc.

Mộ Dung Tuyết đứng dậy cùng các vị mỹ nhân cung nghênh Hoàng đế.

Gia Luật Ngạn bước vào trong điện, nam nhân duy nhất giữa muôn hồng nghìn tía này như một cây ngọc trước gió, phong thái tuấn mỹ, tiêu sái phóng khoáng.

"Sao lại ở đây cả vậy? Hoàng hậu định làm gì?" Gia Luật Ngạn ngồi xuống, nhàn nhã quét mắt nhìn chúng nhân, nắm tay Mộ Dung Tuyết đưa mắt hỏi.

"Hoàng thượng, thần thiếp gọi các vị muội muội đến để an bài việc thị tẩm."

Gia Luật Ngạn nhíu mắt, "Hoàng hậu định an bài thế nào?"

"Quy tắc trong cung là lật thẻ đầu xanh. Nhưng thần thiếp nghĩ như vậy thật không công bằng, các vị muội muội nhập cung đều ôm tâm nguyện được hầu hạ Hoàng thượng, bên trọng bên khinh thì không tốt lắm, chi bằng chén nước để ngay, mỗi người luân phiên hai ngày. Như vậy mưa móc rải đều, không ai đổ kỵ với ai, mà cũng để chốn Hậu cung được bình yên."

Bội Lan và Đinh Hương nghe vậy, lúc này mới hiểu tại sao nàng lại chọn mười bốn tú nữ, mười và mười lăm theo lệ thì Hoàng đế phải ở lại trong cung Hoàng hậu, còn lại hai mươi tám ngày, mỗi người được hai ngày, thật hết sức công bằng.

Các vị mỹ nhân nghe đến chuyện này đều lộ ra thần sắc bên lên hân hoan. Vì ở Hậu cung này thứ không thiếu nhất chính là mỹ sắc, đối với Hoàng đế, chưa chắc xinh đẹp là có thể đắc sủng. Đối với việc mình có được Hoàng đế yêu thích hay không, lòng họ không hề chắc chắn. Bởi vậy mỗi tháng được thị tẩm hai ngày, nghe có vẻ ít, nhưng mưa móc không dứt lại là một chuyện tốt.

"Chủ ý của Hoàng hậu cũng tốt."

"Hoàng thượng, ngày thi tẩm của mỗi người thần thiếp đã sắp xếp rồi." Mộ Dung Tuyết gật đầu với Giai Âm nói, "Đọc đi."

Giai Âm nâng quyển vải lần lượt đọc hết ngày thi tẩm của mỗi người, các nữ nhân trong điện đều biến sắc.

Tiếp đó, có hai tú nữ bạo gan đỏ mặt thấp giọng xin đổi ngày, nói là không tiện.

Tiếp đó các tú nữ khác cũng rần rần xin đổi ngày, nhất thời sắc mặt mỗi mỹ nhân đều đỏ bừng.

Những đại gia khuê tú này vốn coi trọng thể diện còn hơn tính mạng, hơn nữa đều là hoàng hoa khuê nữ, bị chiêu này của Mộ Dung Tuyết ép đến mức không ai không lột da mặt. Vì ngày thi tẩm Mộ Dung Tuyết sắp xếp vừa hay đều là ngày đến tháng của họ.

Đinh Hương muốn cười nhưng không dám cười, thầm bội phục tiểu thư có thể nghĩ ra chiêu chơi người ta như vậy.

Bội Lan cười thầm, nhưng vẫn lo Hoàng đế nổi giận. Sắp xếp như vậy thì những mỹ nhân này chỉ có thể nhìn chứ không thể ăn, há chẳng phải chọn vào cung vô ích rồi sao. Nàng ta thấp thỏm không yên lén nhìn sang, Hoàng đế không những không giận, ngược lại còn lộ ra ý cười như có như không, dường như còn hơi vui mừng.

Điều này càng khiến Bội Lan khó hiểu.

Hoàng đế vẫy vẫy tay: "Lui hết đi."

Trong điện chỉ còn lại Mộ Dung Tuyết và Gia Luật Ngạn, yên lặng đến mức khiến người ta bức bối.

Ánh nắng nghiêng nghiêng chiếu lên gương mặt như ngọc tạc của Mộ Dung Tuyết, khiến những sợi lông tơ mỏng manh trên gò má càng rõ ràng hơn, nàng như một mỹ nhân làm từ băng tuyết, tuy có nét đẹp kinh tâm động phách nhưng lại khiến tia nắng xuân trong lòng bỗng trở nên giá băng.

Nàng từng cười giảo hoạt như một con tiểu hồ ly, từng mặt dày bám lấy người ta như một con cú, từng to gan như một con báo tuyết, từng... Những cảnh tượng này lướt qua trước mắt như sao băng, cổ họng nghẹn lại, hắn đè nàng xuống lưng ghế, cắn vào tai nàng nói, "Nàng cố ý phải không?"

"Phải, thiếp cố ý đó." Nàng đón lấy ánh mắt hắn, nhìn rõ hình bóng mình trong mắt hắn, không một chút hoảng sợ, chỉ có khiêu khích: Người tức giận đi, nổi trận lôi đình đi!

Hắn bỗng bật cười: "Nàng ghen sao?"

Nàng hừ một tiếng rồi cười theo: "Thần thiếp sợ sức khỏe Hoàng thượng chịu không nổi thôi."

"Sức khỏe Trẫm thế nào chẳng phải hôm qua Hoàng hậu đã từng lĩnh giáo rồi sao?"

Nàng đỏ mặt ngoảnh đầu đi, không nhìn hắn nữa.

Hắn quay mặt nàng lại, trong mắt dâng trào sóng đen, giọng khàn đi, "Nàng vẫn để tâm đúng không? Nàng không muốn bên cạnh Trẫm có nữ nhân khác đúng không?"

"Hoàng thượng tự mình đa tình rồi."

"Nàng vẫn yêu Trẫm."

"Hoàng thượng." Mộ Dung Tuyết cười như mếu đơn ngày xuân, nhưng ánh mắt lại lạnh hơn hàn mai trong băng giá, gằn từng chữ: "Người cho rằng, trải qua bao nhiêu chuyện như vậy rồi, thần thiếp còn dám yêu người sao?"

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Vừa Gặp Đã Yêu

Tháng Ba hoa hạnh nở, đầy thành tơ liễu, mai vàng mưa đổ.

Một vịnh nước xuân, liễu rủ khắp thành, Gia Luật Ngạn chấp tay đứng ở đầu cầu, người cao dong dỏng, gió thổi qua tay áo, hần chỉ tùy tiện đứng đó nhưng dường như đã thêm vài phần thanh nhã cho ba chữ "Nguyệt Nha kiều[1]" khắc trên cột đá ở đầu cầu.

[1. Kiều = cây cầu.]

Viên Thừa Liệt vẫn luôn cho rằng nhân vật họa thủy thế này vẫn nên ở trong phòng kín thì hơn. Khổ nỗi vị họa thủy này lại không tự nhận ra điều đó, cứ đôi lúc lại rời Kinh thành du sơn ngoạn thủy khắp nơi, không biết đã làm mê đắm bao nhiêu trái tim, phụ mất bao nhiêu tấm thâm tình.

Gia Luật Ngạn nhìn cảnh xuân Giang Nam xung quanh rồi mới bước xuống cầu, nhàn nhã nói: "Nghe nói há cáo thủy tinh của Nhất Vị từ lâu ở đây rất nổi tiếng, đi ném thử xem."

"Vương gia, thức ăn bên ngoài e là không được sạch sẽ lắm."

Gia Luật Ngạn bỏ ngoài tai, chấp tay bước xuống Nguyệt Nha kiều, men theo con đường đá xanh bên Hoán Hoa khô, tìm được Nhất Vị từ lâu mà Tri huyện Tần Chi Ngang nói đến, chọn một vị trí ở gần cửa ngòi xuống.

Tửu lâu nằm ngay bên cạnh suối Hoán Hoa, ở cửa là hai gốc thùy liễu, cành rũ xuống đất, lá xanh mơn mớn. Chiếc cầu nho nhỏ, nước reo bên nhà[2], quả nhiên là một nơi thanh nhã yên tĩnh.

[2. Thiên tịnh sa – Thu tứ, thơ Mã Trí Viễn.]

Viên Thừa Liệt gọi tiểu nhị đến hỏi: "Tiệm này có gì ngon?"

Tiểu nhị không ngượng miệng nói: "Bồn tiệm chỉ toàn đồ ngon, không có món nào dở."

Gia Luật Ngạn khẽ mỉm cười, người ở đây cũng thật thú vị.

"Hai xừng há cáo thủy tinh, hai tô cháo."

Rất nhanh, hai xừng há cáo thủy tinh đã được mang lên. Gia Luật Ngạn lấy trong tay áo ra một chiếc hộp bạc, mở hộp rút ra một đôi đĩa bạc.

Viên Thừa Liệt nhìn kĩ há cáo này, quả nhiên là vô cùng tinh xảo, không lớn hơn đồng tiền là mấy, trên mỗi cái đều có ba mươi sáu nếp gấp, mỏng đến mức gần như trong suốt, có thể thấy rõ được nước nhân bên trong, nhưng gấp lên lại không rách, cắn nhẹ một miếng, nước nhân thơm nhưng không ngán chảy ra, thơm lòng cả miệng.

Hắn nếm thử một cái, vừa định khen ngon, bỗng đôi đĩa trong tay khựng lại, mắt đờ ra. Ngoài cửa có một nam một nữ đi vào, cho dù đã từng gặp nhiều trang tuyệt sắc, nhưng hắn cũng không thể không nói rằng, thiếu nữ trước mặt này thật sự khiến người ta thần thờ.

Nàng mặc một chiếc áo sa mỏng màu ngà, bên dưới là một chiếc Bách điều quần, trong ánh nắng, Bách điều quần kia màu sắc rực rỡ, lấp lánh bắt mắt, nhưng cũng không thể nào ngời sáng bằng gương mặt không thoa chút phấn kia. Nàng áng chừng độ mười sáu mười bảy tuổi, mắt mày như tranh vẽ, nhan sắc như hoa nở mùa xuân, đặc biệt là đôi mắt kia, thu ba lấp lánh,

linh động trong suốt, giống như một đầm nước long lanh, khiến người ta cứ mãi đắm đuối.

Theo phía sau là một thiếu niên trông cũng mi thanh mày tú, chỉ là gương mặt hình như không vui lắm.

Hai người đi ngang qua bàn của Viên Thừa Liệt, ngồi xuống ở bàn đối diện.

Gia Luật Ngạn vô tình ngược mắt, bất giác khẽ ngẩn ra. Điều khiến hắn ngạc nhiên không phải là dung mạo xuất sắc của thiếu nữ mà là y phục của nàng. Không ngờ ở một Huyện thành nhỏ bé như vậy cũng có thể thấy được loại y phục hào hoa như Bách điều quần.

Mộ Dung Tuyết vô tình ngược lên, vừa hay chạm phải ánh nhìn của Gia Luật Ngạn, tim bỗng đập nhanh một nhịp. Nàng chưa từng gặp nam nhân nào tiêu sái thanh nhã như vậy, phong thái đẹp đẽ đó thật khiến người ta kinh ngạc. Đặc biệt là đôi mắt như ánh sao nhiếp hồn dưới đôi mày kiếm, khiến nàng nhất thời có hơi ngây ngốc.

Đối với ánh mắt si mê của nữ nhân, Gia Luật Ngạn đã chai lỳ từ lâu, hẩn lạnh lùng đảo mắt nhìn nàng rồi điềm nhiên quay đầu đi.

Thật là mất mặt quá, lại để cho một nam nhân làm si mê, Mộ Dung Tuyết sức tỉnh, ôm chặt trái tim đang đập thành thịch, cười với Bùi Giản: "Ngồi đi, đừng ngẩn ra đó như ngọn sào vậy."

Bùi Giản từ trên cao nhìn xuống trường nàng một cái, hung dữ nói: "Mình lùn mà còn dám chê người ta cao."

"Huynh muốn ăn gì?" Đang lúc cầu xin hắn, không thể đắc tội, nàng cười lấy lòng, thu ba lấp lánh trong mắt như được hòa một làn nước biếc long lanh.

Bùi Giản liếc mắt, "Mì thịt bò."

"Thật là không biết thưởng thức..." Mộ Dung Tuyết thăm thở dài, đưa tay lên gọi tiểu nhị vài tiếng: "Bốn tô mì thịt bò."

Một lúc sau, bốn tô mì thịt bò đã được đặt trên bàn đối diện, Viên Thừa Liệt kinh ngạc phát hiện rằng thiếu niên kia để ba tô trước mặt mình. Cầm đũa lên, và vài ba miếng đã ăn hết một tô, rồi lại và vài ba miếng ăn thêm một tô nữa, cuối cùng, một loáng đã càn quét hết ba tô vẫn chưa đủ, còn mặt dày vô sỉ thò đũa vào tô của thiếu nữ kia. Thiếu nữ lại ngoan ngoãn đưa tô mì chỉ mới ăn một nửa cho hắn. Thiếu niên kia cũng thật không khách sáo mà ăn luôn.

Viên Thừa Liệt xưa nay luôn thương hương tiếc ngọc, lòng vô cùng phần nộ.

Buổi sáng Mộ Dung Tuyết thường không ăn mặn, chỉ gấp vài sợi mì đã luộc chín, chờ Bùi Giản cơm no rượu say sẽ cho mình một câu trả lời vừa ý.

Nhưng Bùi Giản vô lương tâm lại quẹt miệng, nghiêm túc nói: "Ta thật sự không thể cười muối, tuy muối là biểu muối của ta, nhưng ta vẫn luôn xem muối là muối muối ruột, muối hiếu không?"

Nàng gật gật đầu: "Muối hiếu."

Bùi Giản liếc mắt, "Muối hiếu con chim ấy."

Mộ Dung Tuyết lại gật gật đầu, vô cùng nghiêm túc đáp: "Chim muối cũng hiếu."

Bùi Giản ghen lời ôm đầu: "Ta thật sự không thể đưa muối trốn đi, cừu cừu sẽ đánh gãy chân ta mất."

"Vậy huynh trờ mắt nhìn muội rơi vào hố lửa sao?"

"Tuyển tú chưa chắc đã chọn trúng muội mà."

Mộ Dung Tuyết trừng đôi mắt sáng như minh châu, càng nghiêm túc hơn: "Nhất định sẽ chọn trúng muội, muội đẹp thế này kia mà."

Sau lưng truyền đến một tiếng cười thấp kìm nén. Mộ Dung Tuyết đang định dùng mắt phóng dao, nhưng vừa quay đầu thì lại thấy là nam nhân phong tư thanh nhã kia, mặt bất giác ửng hồng.

Nàng quay đầu nhỏ giọng nói: "Huynh lấy muội đi, tất cả của Mộ Dung gia sẽ là của huynh, chúng ta là thân thích, phù sa sẽ không chảy ruộng ngoài."

"Đừng, cứ để chảy hết đi, đừng cho ta."

"Chúng ta là thanh mai trúc mã, đôi trẻ vô tư mà."

"Đừng, ta không thân với muội lắm đâu."

"Huynh xem, huynh nói vậy là khách sáo rồi. Lúc nhỏ đi nhà xí, lần nào cũng là muội đưa giấy cho huynh mà, huynh quên rồi sao?"

Bùi Giản nháy dưng: "Còn nhắc nữa thì ta sẽ trở mặt với muội đó."

Viên Thừa Liệt đang lắng tai nghe một cách thú vị, bỗng trước mắt xoẹt qua một bóng người, thiếu niên kia vù một cái chui ra ngoài. Tiếp đó, thiếu nữ xách tay nải đuổi theo.

Sáng sớm bên Hoán Hoa khô, liễu như khói nước như mây, bóng dáng thiếu nữ kia như một tia nắng xuân rực rỡ, nhưng tiếc là cảnh xuân hơi hỗn loạn, nàng một tay xách váy, một tay huơ tay nải, không hề có phong độ hét lên: "Bắt trộm! Bắt lấy hử, hậu tạ mười lượng bạc!"

Viên Thừa Liệt bất giác ngẩn ra, hai người này chẳng phải là biểu huynh muội sao? Sao chớp mắt biểu ca đã thành trộm rồi? Còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy bóng người bên cạnh khẽ động, Gia Luật Ngạn đã đuổi theo. Viên Thừa Liệt cũng vội theo sau.

Hai người đuổi theo thì không sao, nhưng các ám vệ đang ẩn nấp cũng bị kinh động, bao vây hai bên đường.

Mấy khách nhân đang ăn điểm tâm trong Tửu lâu cũng chạy ra.

Gia Luật Ngạn và Viên Thừa Liệt đều có võ công, đuổi theo một người đương nhiên rất nhẹ nhàng, phía trước là năm ám vệ chỉnh tề cản đường, phía sau có Gia Luật Ngạn và Viên Thừa Liệt đuổi theo, một trái một phải vô cùng ăn ý cản người lại.

Bùi Giản tức tối trợn mắt, vịn vào một gốc liễu thở dốc.

"Ăn trộm. Đưa lên quan phủ." Viên Thừa Liệt xắn tay áo định đánh người, từ đầu hắn đã không vừa mắt Bùi Giản rồi.

Mộ Dung Tuyết đuổi đến nơi vội nói: "Đừng đưa lên quan."

Gia Luật Ngạn quay đầu nhìn nàng hỏi: "Hắn trộm gì của cô?"

Mộ Dung Tuyết ôm ngực thở dốc, thốt ra hai chữ: "Tình cảm."

Viên Thừa Liệt không nhịn được phì một tiếng. Ngay cả năm ám vệ da mặt cứng đờ cũng co giật mấy cái.

Gia Luật Ngạn bỗng có cảm giác bị người ta trêu chọc, hắn sa sầm sặc mặt, chìa bàn tay thon dài ra, dùng gương mặt vô cùng phong nhã nói ra một câu vô cùng dung tục: "Bạc hậu tạ."

Mộ Dung Tuyết ngẩn ra nhìn hắn, tim bỗng đập nhanh một nhịp, giống mặt đất bị đông cứng bỗng bị nứt vỡ, từng làn gió xuân ùa vào, nàng

dường như nhìn thấy tim mình trong chớp mắt bỗng nhú lên vô số mầm xanh. Bí mật không ai biết này khiến nàng mặt đỏ tim đập.

"Đa tạ hai vị trượng nghĩa tương trợ, Mộ Dung Tuyết vô cùng cảm kích." Nàng nói lời giữ lấy lời, đưa ra mười lượng bạc. Gò má ửng hồng còn kiều diễm hơn cả hoa hải đường. Viên Thừa Liệt lòng thầm đọc tên nàng, Mộ Dung Tuyết, chỉ cảm thấy vô cùng dịu dàng quyến rũ, rất hợp với sự thanh tú đáng yêu của nàng.

Gia Luật Ngạn không hề khách sáo nhận lấy bạc giao cho Viên Thừa Liệt rồi cười nói: "Không cần khách sáo."

Hắn cười thật đẹp vô cùng, xuân sắc của Giang Nam đều không sánh bằng sóng mắt nhàn nhạt của hắn. Nàng bỗng có một cảm giác tìm người giữa chốn trăm nghìn lượt[3], sự dịu dàng trong lòng bỗng như được khơi dậy, khí thế cuồn cuộn như sóng xuân. Lần đầu tiên trong đời nàng xuất hiện cảm giác tim đập mất khống chế, lẽ nào đây chính là vừa gặp đã yêu? Nàng lấy dũng khí hỏi: "Dám hỏi đại danh của công tử?"

[3. Tìm người giữa chốn trăm nghìn lượt. Đột nhiên quay đầu, người ngay trước mắt.

Thanh Ngọc Án, thơ Tân Khí Tật, Dạ Ngọc Minh Anh dịch.]

Gia Luật Ngạn cười nhạt: "Tại hạ tên Diệp Luật[4]."

[4. Diệp Luật và Gia Luật đồng âm.]

Diệp Luật, Mộ Dung Tuyết thầm đọc cái tên này, chỉ cảm thấy như có một dòng nước mát ngọt ngào chảy trong miệng, thấm vào đến tận tâm can.

"Đa tạ Diệp công tử. Nếu Diệp công tử không chê, Mộ Dung Tuyết muốn kết bằng hữu với Diệp công tử." Nói xong nàng lại hận không thể cắn đứt lưỡi mình đi, a a a, nữ nhân quan trọng nhất là phải giữ kẽ, giữ kẽ.

Gia Luật Ngạn gật đầu: "Vô cùng vinh hạnh, Diệp mỗ thích nhất là kết bằng hữu với người hào phóng như Mộ Dung cô nương đây, hẹn ngày gặp lại."

"Hẹn ngày gặp lại." Mộ Dung Tuyết đỏ mặt từ biệt hẳn, vừa đi vừa thầm ảo não, tại sao nàng lại nói hẹn ngày gặp lại chứ, phải hỏi rõ hẳn ở đâu để đến nhà bái tạ, sau đó... Nhưng mà nếu chủ động như vậy có khiến hẳn xem thường không? Có cho rằng nàng là một nữ nhân lăng lơ lẫn mẫn không?

Nhìn theo bóng giai nhân, Viên Thừa Liệt chậm rãi nói: "Vương gia, ngài lấy tiền của cô ấy thật sao? Nếu để người ta biết thân phận của ngài chẳng phải có hơi..." Hai chữ "mất mặt" trôi đến đầu lưỡi lại bị hắn nuốt xuống.

Gia Luật Ngạn nhàn nhạt nhìn hẳn: "Dựa vào bản lĩnh của mình để kiếm tiền thì chẳng bao giờ mất mặt hết."

Viên Thừa Liệt: "....."

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Khéo Quá Hóa Vụng

Bùi Giản bước lên Nguyệt Nha kiều, sống chết không chịu theo Mộ Dung Tuyết về. Hắn ôm sư tử đá trên đầu khóc lóc nói: "A Tuyết, cừu cừu muốn có một nữ tể[1] ở rể, nhưng Bùi gia chỉ có mình ta là con trai, ta thật không được đâu, cầu xin mọi người tha cho ta đi. Nếu mọi người bị chọn trúng thì cứ mau chóng tìm một phu quân là được rồi."

[1. Nữ tể: Con rể.]

"Huynh thấy chết không cứu, thật chẳng trượng nghĩa gì cả." Mộ Dung Tuyết tức giận phồng mang trợn má, thời gian ngắn ngủi đi đâu tìm phu tể[2] thích hợp đây, hơn nữa còn phải là nam nhân cam nguyện ở rể nữa.

[2. Phu tể: Chồng.]

Bùi Giản cười he he nói: "Mọi người vừa xấu người vừa xấu nết, nhất định không bị chọn đâu, yên tâm đi."

Câu này thật sự rất khiến người ta tức giận, nàng tự cho rằng tuy mình không đủ dịu dàng, nhưng tuyệt đối không phải là loại nữ nhân vừa xấu người vừa xấu nết, bị hắn phỉ báng như vậy thật sự khiến tự tôn của nàng vô cùng bị tổn hại.

"Huynh đi đi." Nàng giậm chân, quay người tức tối xuống cầu, không quay đầu mà vứt lại một câu: "Huynh không lấy mọi người thì sẽ hối hận cả đời." Nói xong còn hứ một tiếng thật to.

Viên Thừa Liệt và Gia Luật Ngạn vừa hay đi ngang, nghe thấy câu này đều không nhin được mà mỉm cười.

Mộ Dung Tuyết về đến Hồi Xuân y quán, cởi Bách điều quần ra, thay một bộ y phục thường ngày màu xanh. Hôm nay muốn bỏ trốn cùng Bùi Giản, bởi vậy đặc biệt mặc y phục đáng giá nhất, cài trang sức đáng giá nhất của nàng, ngân phiếu cũng đem đầy đủ, nhưng hăn lại sống chết không chịu, còn khiến nàng khi không mất mười lượng bạc, thật khiến người ta ảo não.

Tên Bùi đầu to này, chờ sau này hồi hận đến xoắn ruột đi, hử.

Nàng tiện tay lấy một chiếc khăn trong khung thêu, dùng kéo nhỏ cắt mấy lỗ rồi xé ra làm hai, sau đó lại xé một cái nữa.

Đinh Hương nghe thấy âm thanh này là biết ngay tiểu thư hôm nay tâm trạng không tốt lắm.

Vị đại tiểu thư của Hồi Xuân y quán này có một sở thích kỳ quái, lúc tâm trạng không tốt rất thích xé vải, phát tiết xong rồi thì sau cơn mưa trời lại sáng, quả nhiên, theo tấm khăn bị xé thành nhiều sợi vải mảnh, gương mặt Mộ Dung tiểu thư cũng khôi phục dung nhan yêu kiều như đào lý.

Nha hoàn Bội Lan quen việc thạo đường thu dọn hết sợi vải để làm đế giày.

Đinh Hương lập tức bưng lên một chén nước mơ ấm.

Mộ Dung Tuyết chưa từng ăn mì thịt bò vào buổi sáng, lúc này đang cảm thấy miệng hơi ngấy, vừa thấy nước mơ lập tức cười tươi rói.

Uống hết nước mơ, nàng lười nhác vươn vai, giống như một con mèo nhỏ đang ngáp, nhẹ nhàng nói: "Ta đi ngủ bù một giấc đã."

Để chuẩn bị cho chuyến bỏ trốn sáng nay, trời còn chưa sáng nàng đã thức dậy, bốn ba cả buổi, lúc này thật mệt mỏi vô cùng.

Đến lúc dùng cơm trưa Mộ Dung Tuyết mới tỉnh, còn chưa xuống giường đã nghe thấy tiếng bước chân lên lầu.

Đinh Hương thở dốc nói: "Tiểu thư, đại sự không hay rồi."

"Chuyện gì?" Mộ Dung Tuyết ngồi bật dậy, ý nghĩ đầu tiên trong lòng là, có phải chọn trúng ta rồi không.

"Có một nam nhân đến muốn lão gia đi chẩn bệnh, A Thái nói lão gia đi phủ Tô Châu vẫn chưa về, nam nhân đó bèn cuống lên, xem ra là muốn gây chuyện đó."

Mộ Dung Tuyết vội vã xuống lầu bước ra phía trước, Hồi Xuân y quán là một tòa nhà lớn ba gian, phía trước là một hàng sáu cánh cửa thông đến nơi dùng để chẩn bệnh, hai gian phía sau là nơi ở của Mộ Dung gia.

Mộ Dung Lâm là một danh y nổi tiếng gần xa, Hồi Xuân y quán trước nay luôn chật cứng người, rất nhiều bệnh nhân bên ngoài mộ danh mà đến. Bình thường sáu cánh cửa trước mặt luôn đóng đúc, nhưng vì đầu tháng này Mộ Dung Lâm được Tri phủ Tô Châu phái người đến mời đi xem bệnh nên thời gian này Hồi Xuân y quán mới hiếm khi được yên tĩnh thế này.

Mộ Dung Tuyết bước chân vào Chẩn y đường, phát hiện tình cảnh trước mắt còn nghiêm trọng hơn Đinh Hương nói nhiều, một thanh niên thân hình cao ráo đang đạp một chân lên bụng A Thái, người giúp việc của Chẩn y đường!

Nhãi nhép phương nào dám đến đây làm loạn, Mộ Dung Tuyết tức giận lấy chiếc chày giã thuốc trên bàn, vù một tiếng chào hỏi vai nam nhân kia.

Nam nhân dường như có mắt sau gáy, xoay tay nắm lấy chân giã thuốc của nàng.

Hai người nhìn nhau rồi cùng ngẩn ra.

Viên Thừa Liệt lập tức nhắc chân, mặt đỏ bừng cười khan một tiếng: "Mộ Dung cô nương."

Mộ Dung Tuyết nghi hoặc nhìn hắn: "Huynh đến xem bệnh sao?" Nhìn bộ dạng dồi dào sinh lực này cũng đâu giống đang có bệnh, còn có thể đánh người nữa. Viên Thừa Liệt ngượng ngùng nói: "Là Diệp công tử bị bệnh, tiêu chảy."

A Thái bò dậy từ dưới đất, phúi phúi mũi nói: "Vừa rồi nói có vẻ nghiêm trọng lắm, còn tưởng là bệnh sắp chết nữa chứ."

Vừa rồi Viên Thừa Liệt lòng như lửa đốt đi mời đại phu, nhưng Mộ Dung Lan lại không có nhà, A Thái cũng không buồn ngó ngang đến hắn. Hai người lời qua tiếng lại đã xảy ra xung đột động tay động chân.

Vừa nghe Gia Luật Ngạn bị bệnh, Mộ Dung Tuyết bỗng không kìm được mà thầm hân hoan thích thú, thật quá tốt rồi, đây chẳng phải là thời cơ tốt trời ban để gặp lại hắn sao? Lại nghe là tiêu chảy, nàng càng mừng rỡ hơn. "Ta cùng huynh đi xem thử nhé."

Chút bệnh vặt này nàng vẫn có thể trị, tuy còn kém xa thần y diệu thủ của cha nàng, nhưng cảm mạo phong hàn tiêu chảy thì không thành vấn đề.

Viên Thừa Liệt đương nhiên cầu còn không được, hắn tưởng con gái của thần y chắc y thuật cũng không tệ, nếu biết Mộ Dung Tuyết ngay cả một phần công lực của cha nàng cũng không có, chỉ e sẽ hối hận đến xoắn ruột thôi.

Mộ Dung Tuyết bảo A Thái chuẩn bị hòm thuốc, rồi đưa Bội Lan Đình Hương và A Thái cùng Viên Thừa Liệt ra khỏi Hồi Xuân y quán.

Dọc đường giả vờ trò chuyện, Mộ Dung Tuyết nghe ngóng được Diệp Luật là nhân sĩ Kinh thành, gia cảnh sung túc, còn chưa có thể tử, hơn nữa quan trọng nhất là phụ mẫu đều mất, đây chẳng phải là nhân tuyển ở rể thích hợp vô cùng sao, nàng mừng đến mức lòng sục sôi, dọc đường cười tươi như hoa nở, khiến Viên Thừa Liệt nhìn đến hoa cả mắt.

Viên Thừa Liệt đưa mấy người đến ngoài một tòa nhà, Mộ Dung Tuyết bỗng thấy quen thuộc một cách kỳ lạ, nghĩ lại thì thấy đây chẳng phải là một tòa nhà riêng của Huyện lệnh Tần Chi Ngang sao? Tiểu viện này gọi là Cúc viên, mỗi năm vào thu ông đều mời phụ thân Mộ Dung Lâm của nàng đến thưởng cúc. Lẽ nào Diệp Luật là thân thích hay bằng hữu của Tần Chi Ngang?

Mang nghi hoặc bước vào, Viên Thừa Liệt đưa Mộ Dung Tuyết đến căn phòng phía sau, ở cửa có hai thanh niên đang canh giữ, dáng vẻ đều rất khôi ngô, lẽ nào là thị vệ của hắn? Xem ra hắn đích thực là một công tử thế gia xuất thân rất tốt.

Mộ Dung Tuyết để A Thái và Bội Lan ở bên ngoài, chỉ đưa Đình Hương vào trong.

Gia Luật Ngạn nửa dựa trên chiếc sập trước cửa sổ, tay cầm một cuốn sách, xuân quang phiêu dật, người tựa trong tranh. Đôi mày anh tuấn thần khí kia, chiếc cằm hoàn mỹ kia, còn có ngón tay thon dài trắng trẻo kia, không điểm nào không lộ ra thần vận phong lưu khiến người ta xao động.

Nàng vừa kích động vừa hưng phấn, còn có chút bất an và xấu hổ, đứng chờ người trước cửa nhìn hắn, tim lại không kìm được mà đập thành thịch.

Viên Thừa Liệt cười hi hi nói: "Công tử, đại phu đến rồi."

Gia Luật Ngạn ngược mắt lên khẽ ngần ra: "Sao lại là cô?"

"Cha tôi đi phủ Tô Châu rồi, bệnh tiêu chảy vật này tôi biết trị." Mộ Dung Tuyết cười ngọt ngào, chỉ vào hòm thuốc trên vai Đinh Hương, bày ra bộ dạng tràn đầy tự tin.

Gia Luật Ngạn nhú mào, lòng nói thì ra cô ấy là con gái của Mộ Dung Lâm, chẳng trách ăn mặc hào nhoáng như vậy, Mộ Dung Lâm kia là danh y nổi danh gần xa, phí chẵn bệnh đắt đỏ kinh người, gia cảnh vô cùng sung túc, ngay cả Huyện lệnh cũng rất thân thiết với ông ta.

"Cô cũng biết y thuật sao?"

Mộ Dung Tuyết chu miệng, có hơi bất mãn với sự nghi ngờ của hắn, "Năm tuổi tôi đã có thể nhận biết được hơn hai mươi loại dược thảo rồi đó. Công tử chưa từng nghe nói đến từ Gia học uyên nguyên[3] sao?"

[3. Dòng dõi học nghiệp uyên thâm.]

Đinh Hương thầm nói, nhưng đến nay tiểu thư cô cũng chỉ miễn cưỡng nhận biết được năm mươi loại thôi mà, từ "Gia học uyên nguyên" này không thể vờ đùa cả năm như vậy đâu.

Mộ Dung Tuyết bước đến bên sạp của Gia Luật Ngạn, không mời mà tự ngồi xuống, bày ra bộ dạng thần y nói: "Đưa tay cho tôi."

Gia Luật Ngạn nhìn nàng, ngập ngừng trong chốc lát rồi mới chìa tay ra.

Mộ Dung Tuyết đặt tay ngọc thon thon lên, còn chưa bắt được mạch hắn thì tim nàng đã đập loạn.

Tay hắn thật đẹp quá, thon dài trắng trẻo nhưng không hề thấy yếu đuối, lòng bàn tay còn hơi chai, lẽ nào hắn biết võ công? Nàng lập tức liên

tưởng đến dáng vẻ khi hấn múa kiếm, măn đường hoa say ba ngàn khách, nhất kiếm sương hàn bốn mươi châu[4], thật phong lưu phóng khoáng dường nào.

[4. Hoa túy tam thiên khách: Măn đường hoa bí tam thiên khách, nhất kiếm sương hàn tứ thập châu.]

"Mộ Dung cô nương, cô bắt mạch mất bao lâu?" Gia Luật Ngạn nhàn nhạt hỏi một câu. Nàng đang chìm đắm trong ảo tưởng, bị giọng nói đột ngột của hấn làm giật mình, lập tức chột dạ đỏ mặt.

Nàng nghiêm mặt nói: "Thè lưỡi ra đi."

Hấn qua quít thè lưỡi ra.

Nàng nhìn đầu lưỡi hấn, lòng lại giật thót, giống như đã bị hấn cách không liếm một cái, trên má bỗng có cảm giác tê tê mềm mềm, thôi rồi, trúng ma chướng của hấn rồi. Nàng vội vã tránh ánh nhìn của hấn, nếu không đáng vẻ thần y vất vả dựng lên này sẽ bị ánh mắt của hấn xô đổ hết.

"Công tử đã ăn gì?"

"Há cảo thủy tinh." Một ngày trước hấn đều ăn trong Cúc viên, chưa từng có vấn đề gì, chỉ có há cảo thủy tinh ăn sáng nay là đáng ngờ nhất.

"Ăn bao nhiêu?"

"Một xứng."

Mộ Dung Tuyết phì cười, "Vậy chắc chiều nay Diệp công tử mệt lắm."

Sắc mặt Gia Luật Ngạn khê sầm xuống. Viên Thừa Liệt bất giác toát mồ hôi lạnh, cô nương sao lại dám cười nhạo Vương gia nhà chúng tôi vậy.

Mộ Dung Tuyết hoàn toàn không cảm thấy lời nói đùa của mình có chỗ nào không thỏa mà tiếp tục nói: "Há cảo thủy tinh kia làm từ da lợn đông và gạch cua, bình thường bụng công tử yếu ớt, mới đến đây không hợp thủy thổ, khiến bụng không quen nên mới như vậy."

Gia Luật Ngạn lạnh lùng nói: "Sao cô biết bụng ta yếu ớt?"

Từ "Yếu ớt" này dùng cho một nam nhân như hăn khiến hăn rất không vui. Bình thường hăn không thích nhất chính là người khác vì dung mạo hơn người của hăn mà nhìn bằng con mắt khác, Mộ Dung Tuyết đã vô tình phạm vào đại kỵ của hăn.

Mộ Dung Tuyết nghiêm túc đáp: "Đương nhiên là thông qua bắt mạch chẩn đoán mà biết." Đoán cũng đoán ra được mà, Viên Thừa Liệt nhà người ta thì chẳng có vấn đề gì hết, chỉ mỗi công tử tiêu chảy, đương nhiên là thường ngày ăn uống tử mĩ quá mức, bụng dạ yếu ớt, không chịu được dầu mỡ mà ra.

Gia Luật Ngạn còn muốn nói, đột nhiên bụng lại quặn đau, lập tức đứng dậy ra khỏi phòng. Đi nhà xí trước mặt giai nhân, thật sự vô cùng quần bách, nhưng cũng đâu còn cách nào, những chuyện này đâu thể nhịn được. Ra khỏi nhà xí, hăn đảo một vòng trong bụi cút để bay bớt mùi, lúc này mới nghiêm mặt trở về phòng. Thật vô cùng mất mặt.

Mộ Dung Tuyết chu đáo nói: "Nhà tôi sắc thuốc tiện hơn, chút nữa sắc thuốc xong ta sẽ cho A Thái mang đến." Nói xong lục trong hòm thuốc ra một bình thuốc viên và một hộp thuốc cao đưa cho hăn, ngăn gọn hàm súc dặn dò: "Cái này để uống, cái này để bôi."

Bôi? Gia Luật Ngạn nhú mày, nhất thời chưa phản ứng lại được.

Viên Thừa Liệt hỏi thay chủ nhân: "Bôi ở đâu?"

Mộ Dung Tuyết không đáp, mặt đỏ bừng, cười ngọt ngào nói: "Công tử dưỡng bệnh đi, ngày mai tôi lại đến." Nói xong bèn đưa Đinh Hương đi.

Gia Luật Ngạn thấy sắc mặt nàng, lúc này mới hiểu ra, sắc mặt lập tức cứng lại, ánh mắt sầm xuống.

Viên Thừa Liệt chậm hiểu, vẫn đuổi theo hỏi: "Bôi ở đâu?"

Đinh Hương giậm chân, nghiêng răng nói: "Đau chỗ nào thì bôi chỗ đó."

Lúc này Viên Thừa Liệt mới hiểu ra, muốn cười nhưng không dám cười, nhịn đến run người.

Tiền Mộ Dung Tuyết đi, Viên Thừa Liệt ngoài cửa sổ nhìn vào, chỉ thấy Chiêu Dương vương trầm mặt, bóp một tiếng đập cuốn sách trong tay lên chiếc bàn nhỏ trên sạp, cầm giật giật.

Viên Thừa Liệt vô cùng đồng tình, Vương gia phong thần lỗi lạc từng này tuổi rồi, chưa bao giờ mất mặt trước nữ nhân như vậy, lúc này không nghĩ cũng biết trong lòng đang bức bối dường nào...

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Túy Ông Chi Ý [1]

[1. Túy ông say chẳng phải vì rượu. Ý tứ không nằm ở mặt này mà nằm ở mặt khác.]

Rời khỏi Cúc viên, Mộ Dung Tuyết lập tức hỏi: "Đinh Hương, vừa rồi dáng vẻ của ta có phải rất có phong phạm danh y không?"

"Đương nhiên rồi."

Mộ Dung Tuyết căn môi, không chắc chắn hỏi Bội Lan, "Nghe nói nam nhân rất không thích nữ nhân quá giỏi giang, Bội Lan, muội nói vừa rồi có phải biểu hiện của ta hơi quá giỏi giang rồi không?"

"Không, tiểu thư biểu hiện vừa đẹp."

Hai quân sư một trái một phải cổ vũ cho nàng, khiến nàng tràn đầy tự tin, trong phút chốc lấy lại toàn bộ tinh thần.

Bước lên Nguyệt Nha kiều, nước dưới Hoán Hoa khô róc rách chảy qua, gió thổi nhàn nhạt liêu đong đưa, lòng nàng như say như mê.

Hắn không chỉ đẹp mà cũng rất giữ lễ, cho dù ngồi gần như vậy cũng không hề vì sắc đẹp của nàng mà nhìn nàng thêm vài lần, cho thấy hắn không phải là nam nhân háo sắc. Tuy nàng tự phụ mình xinh đẹp, nhưng cũng không hi vọng nam nhân thích mình chỉ vì gương mặt này thôi, nàng càng hi vọng nam nhân đó yêu nội tâm của nàng hơn.

Nàng cảm thấy Gia Luật Ngạn không phải là một nam nhân phù phiếm, hẳn rất có giáo dục, khí vũ bất phàm, nếu như cố vạch lá tìm sâu, tìm một chút khuyết điểm, thì đó là hẳn có hơi yêu tiền, hôm đó giúp nàng đuổi theo Bùi Giản, hẳn đòi nàng mười lượng bạc. Nhưng mà "Quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo[2]", hẳn lấy một cách đường đường chính chính, lại càng thể hiện sự lỗi lạc. Dù sao thì nàng cũng có tiền, chỉ cần là người nàng thích, đừng nói là dốc hết gia sản, cho dù là tất cả của nàng thì nàng cũng cho đi được. Tiền tài vốn là vật ngoài thân, nàng chưa từng xem trọng.

[2. Quân tử chỉ lấy tài vật chính đáng, không lấy tài vật bất nghĩa.]

Nàng tràn đầy vui sướng trở về y quán, chính tay bốc thuốc, rồi lại chính tay sắc thuốc. A Thái và Bội Lan giành làm nhưng nàng không chịu, cứ phải đích thân làm bằng được. Xưa nay nàng quen được chiều chuộng, lúc sắc thuốc bị khói hun chảy nước mắt, nhưng thích một người, cho dù khổ cực vẫn thấy ngọt ngào.

Nửa canh giờ sau, A Thái xách ấm thuốc, mang theo dặn dò ân cần của nàng đưa đến Cúc viên.

Sau khi Viên Thừa Liệt ném thử mới bưng lên cho Gia Luật Ngạn.

Gia Luật Ngạn lưỡng lự trong chốc lát mới miễn cưỡng uống.

Viên Thừa Liệt lại đổ trong bình ra bảy viên thuốc, cười giả lả nói: "Vương gia, Mộ Dung cô nương sợ Vương gia tiêu chảy mất nước, đặc biệt dặn dò phải uống bảy viên thuốc này."

Gia Luật Ngạn hừ một tiếng, "Để đó đi."

Coi bộ không định uống rồi. Viên Thừa Liệt cũng không còn cách nào. Vị chủ nhân này thường ngày đối với chuyện ăn uống vô cùng kén chọn, có thể sáng khoái uống hết một chén thuốc đã quý hóa lắm rồi.

Nếu Mộ Dung Tuyết không phải là con gái của thần y Mộ Dung Lâm, bất luận thế nào Gia Luật Ngạn cũng không uống thuốc do nàng kê. Vốn không hi vọng gì vào y thuật của nàng, nào ngờ hiệu quả lại tốt bất ngờ, đến nửa đêm đã không còn tiêu chảy nữa.

Mộ Dung Tuyết mới sáng sớm đã thức dậy nấu một nồi cháo nhỏ, đặt trong một chiếc hộp tinh tế, đích thân đưa đến Cúc viên. Người đang bệnh cần nhất chính là quan tâm chu đáo, hướng hồ hấn lại xa quê đến đây nên càng cần sự quan tâm này hơn. Dọc đường nàng cứ suy tính thiệt hơn, vừa mong thuốc đến bệnh đi, để hẳn có thể bình phục ngay lập tức, vừa mong hẳn bệnh thêm mấy ngày, để mình có thêm cơ hội tiếp cận hẳn.

Phân vân suốt dọc đường đến Cúc viên, gặp được Viên Thừa Liệt nàng bèn hỏi: "Diệp đại ca đỡ chút nào chưa?"

"Đã khỏi rồi, đa tạ Mộ Dung cô nương."

"Không cần đâu." Mộ Dung Tuyết cười ngọt ngào, "Tôi đã chính tay nấu cháo mang đến, để Diệp đại ca ăn cho nhẹ bụng."

"Vậy còn gì bằng nữa." Viên Thừa Liệt đưa nàng vào phòng, lòng nghĩ, thật là một cô nương lương thiện chu đáo dịu dàng đáng yêu. Mộ Dung Tuyết cũng tự cho rằng là vậy, bởi vậy dọc đường đến đây đã tưởng tượng rằng Gia Luật Ngạn nhìn thấy mình sẽ nở nụ cười dịu dàng cảm kích, thậm chí ánh mắt còn chan chứa tình cảm, nào ngờ khi nàng vào phòng, gương mặt nàng nhìn thấy còn lạnh lùng hơn cả lần đầu gặp gỡ.

Đương nhiên, nàng vốn không biết hộp thuốc cao "chu đáo tỉ mỉ quan tâm chăm sóc" hôm qua đã khiến Chiêu Dương vương bức bối dường nào. Nàng vốn có ý tốt, chỉ tiếc hiểu biết về nam nhân quá ít, cũng vốn không lý giải được rằng trên thế gian còn có một loại nam nhân như vậy, thà chịu khổ đến chết cũng phải giữ thể diện.

"Đây là cháo do chính tay tôi nấu." Mộ Dung Tuyết cười dịu dàng đưa hộp thức ăn lên, Gia Luật Ngạn lại không hề có ý đón nhận, nhàn nhạt nói: "Đa tạ Mộ Dung cô nương, xin hỏi phí chẩn bệnh hôm qua là bao nhiêu?"

Thái độ lạnh nhạt chuyện công làm theo phép công của Gia Luật Ngạn khiến Mộ Dung Tuyết hơi tổn thương. Lòng nàng tưởng đây là một giai thoại phong lưu mỹ nhân cứu anh hùng, sau đó anh hùng lấy thân báo đáp, nào ngờ diễn biến của sự tình lại hoàn toàn khác xa tưởng tượng của nàng.

"Diệp đại ca không cần khách sáo." Để thân mật hơn, nàng tự ý đổi "Công tử" thành "Đại ca".

Không ngờ Gia Luật Ngạn lại vô cùng xa cách nói: "Y quán xem bệnh lý nào lại không thu phí, Thừa Liệt, lấy bạc cho Mộ Dung cô nương."

Mộ Dung Tuyết thấy hẫng làm thật, bèn thu lại nụ cười hỏi: "Công tử thật sự muốn trả phí sao?"

"Đương nhiên."

Mộ Dung Tuyết nghĩ nghĩ rồi nghiêm túc nói: "Phí là ba vạn lượng."

"Ba vạn?" Gia Luật Ngạn gấp chiếc quạt trong tay lại, sau đó cười cười.

Viên Thừa Liệt thầm kêu không hay, tính tình của Gia Luật Ngạn hẫng rõ hơn ai hết, thông thường trước khi nổi nóng đều cười cười như vậy.

"Tại sao lại đắt như vậy?" Gia Luật Ngạn nhíu mắt, nhìn thiếu nữ kiêu diễm như hoa trước mặt, lòng thầm cười lạnh, bốn vương từng tuổi này rồi nhưng chưa từng bị ai lừa phỉnh hết, cô thật là to gan.

Mộ Dung Tuyết nghiêm túc hỏi: "Diệp đại ca có biết Tam bảo của huyện Nghi không?"

Đinh Hương và Bội Lan đều ngẩn ra, hai người đều là người bản địa, sao chưa từng nghe đến Tam bảo của huyện Nghi gì hết vậy?

Gia Luật Ngạn vỗ vỗ chiếc quạt trong lòng bàn tay: "Mong được nghe rõ."

"Một là há cáo thủy tinh của Nhất Vị tửu lâu, mỹ vị tuyệt luân. Hai là thần y Mộ Dung Lâm, diệu thủ hồi xuân, ba là cô nương của huyện Nghi, nghi thất nghi gia[3]."

[3. Lời chúc khi kết hôn, ý chỉ gia đình hòa thuận.]

Thân là cô nương huyện Nghi của Hồi Xuân y quán, Bội Lan và Đinh Hương nhìn nhau, biểu lộ sự tán đồng với tổng kết của Mộ Dung Tuyết. Nhưng chuyện này có liên quan gì đến ba vạn phí chẩn bệnh đâu?

Gia Luật Ngạn cũng có nghi vấn như vậy.

Tiếp đó, cái miệng nhỏ như hoa hải đường của Mộ Dung Tuyết giòn giã nói một hồi những lời ngoài sức tưởng tượng.

"Công tử ăn há cáo thủy tinh của Nhất Vị tửu lâu, được cô nương của huyện Nghi chẩn trị, còn tôi, vừa hay là đại phu của Hồi Xuân y quán. Vì là Tam bảo của huyện Nghi nên phí chẩn bệnh của công tử giá ba vạn lượng." Nàng không ngượng miệng nói xong, tự mình cũng vô cùng bội phục sự linh hoạt ứng biến của mình.

Đinh Hương càng bội phục hơn: Tiểu thư, cô thật biết ăn ốc nói mò không màng lý lẽ, không hổ là con gái ruột của lão gia, bản lĩnh kê giá trên trời này đúng là hậu sinh khả úy.

Gia Luật Ngạn nhàn nhã phe phẩy chiếc quạt nói: "Rất tiếc, ta không có ba vạn lượng bạc." Bộ dạng qua quýt, vân đạm phong khinh[4] của hắn

hoàn toàn không giống như hăn đang thiếu người ta ba vạn lượng mà lại giống như có người thiếu hăn ba vạn lượng hơn.

[4. Vân đạm phong khinh: đạm bạc như mây, điềm nhiên như gió.]

Mộ Dung Tuyết chính là chờ câu này, lập tức hí mắt cười nhìn hăn: "Chỉ cần huynh đồng ý một chuyện thì tôi không lấy xu nào."

"Chuyện gì?" Gia Luật Ngạn trên mặt mỉm cười, nhưng lòng lại đang mài dao, nhìn khắp triều đình, ngoài đương kim Thánh thượng, không ai dám uy hiếp hăn.

Mộ Dung Tuyết cười ngọt ngào: "Mời Diệp đại ca và Viên đại ca trưa mai đến Y quán ăn một bữa cơm."

"Nếu ta không đi thì sao?"

"Nếu Diệp đại ca không đến." Mộ Dung Tuyết cắn môi môi đào, lòng quyết tâm vứt chuyện giữ kẽ lại đằng sau, không biết ngượng nói: "Huynh không đến thì sẽ hối hận cả đời." Nói xong, nàng nhân lúc cái nóng trên mặt còn chưa khiến má đỏ lên, nhanh chóng chuồn đi.

Câu này nghe hơi quen tai, Gia Luật Ngạn bỗng nhớ lại lúc trên Nguyệt Nha kiều, nàng cũng từng nói với Bùi Giản một câu tương tự, sắc mặt bỗng sầm xuống. Nàng coi hăn là cái gì?

Mộ Dung Tuyết mời ăn cơm, Viên Thừa Liệt vô cùng muốn đi, nhưng nếu Gia Luật Ngạn không đi thì hăn cũng không thể đơn độc đến chỗ hẹn, vậy là hăn ân cần hỏi: "Ngày mai Vương gia có đi không?" Trong Kinh thành người mời Chiêu Dương vương ăn cơm đông như biển, xưa nay hăn không dễ đến nhà, để tránh truyền đến tai Hoàng đế rồi nảy sinh nghi kị.

"Đi, tại sao không đi." Gia Luật Ngạn cười cười, nhưng trong mắt không chút ấm áp.

Viên Thừa Liệt theo Gia Luật Ngạn mười mấy năm, vừa nhìn là biết hắn đã nổi giận, nhưng lại không đoán được tại sao hắn giận. Một giai nhân xinh đẹp đáng yêu như vậy mời ăn cơm, rõ ràng là một chuyện phong nhã, tại sao hắn lại không vui?

Trưa hôm sau, Gia Luật Ngạn đưa Viên Thừa Liệt đến Hồi Xuân y quán.

A Thái vừa thấy bèn vội đưa hai người vào trong.

Dinh thự của Mộ Dung gia là một đình viện theo phong cách Giang Nam điển hình, tường trắng ngói xanh, lành lang gấp khúc, trong vườn trồng đủ các loại hoa cỏ.

Đình Hương đã chờ ở cửa từ sớm, thấy Gia Luật Ngạn bèn dẫn hắn ra phía sau.

Nội đình càng yên tĩnh hơn, mấy gốc hoa lê nở rộ trên cành như những bông tuyết.

Một khúc "Cao sơn lưu thủy" réo rắt bay ra từ đình viện vắng lặng thoang thoảng hương đưa, trong ánh nắng xuân, thiếu nữ một thân bạch y ngồi bên cửa sổ gảy đàn, ánh nắng nghiêng nghiêng, đẹp như tranh vẽ.

"Tiểu thư, Diệp công tử đến rồi."

Tiếng đàn chợt dừng, Mộ Dung Tuyết yếu điệu đứng dậy đưa mắt cười.

Dường như khoảnh khắc tươi thắm nhất của tuổi mười sáu này chính là vì hắn mà đẹp đẽ như vậy.

Gia Luật Ngạn khẽ nhú mắt, có lẽ là cảnh xuân quá rực rỡ, tâm thần hắn bỗng hỗn loạn trong chốc lát.

Nàng mặc một bộ y phục trắng phau dệt thanh nhả, váy dài tay rộng, càng khiến thân hình thêm yêu kiều thướt tha, thon thả duyên dáng, eo thắt một sợi dây làm từ mã não đỏ, mỗi hạt đều tròn bóng như châu ngọc, màu sắc tươi sáng, ở giữa nạm một miếng bạch ngọc hình khuyên, khắc hình hoa tịnh đế. Hai màu trắng đỏ tôn lên vẻ đầy đặn mượt mà, rực rỡ động lòng, yếu điệu như một đóa sen ngọc trắng.

"Mời Diệp đại ca vào trong." Mộ Dung Tuyết ra cửa nghênh đón, trong lúc hành động, một mùi hương ngọt ngào tươi mát nhẹ nhàng theo gió bay đến.

Gia Luật Ngạn bước qua bức cửa, chỉ thấy trong sảnh thanh nhả sạch sẽ, ở giữa treo một bức "Giang tuyết độc điều đồ[5]". Giàn hoa bên cạnh trồng Hải đường và Phật thủ, vô cùng tươi tốt.

[5. Tranh một mình câu cá trên sông băng.]

Mộ Dung Tuyết cười ngọt ngào: "Cơm đã chuẩn bị xong rồi, mời Diệp đại ca và Viên đại ca cùng ngồi."

Gia Luật Ngạn đảo mắt, lúc này mới thấy trên chiếc bàn tử đàn trong sảnh đã bày đầy thức ăn, dùng một loạt nắp cùng màu trắng đậy lại. Mộ Dung Tuyết phẩy tay, hai tiểu nha hoàn Bạch Chỉ, Phù Dung lập tức bưng lò lửa dưới bàn đi, Đinh Hương, Bội Lan đồng loạt mở nắp các đĩa thức ăn trên bàn ra, mười hai món ăn màu sắc rực rỡ lập tức đập vào mắt.

Gia Luật Ngạn cơm ngon áo đẹp đã hai mươi bốn năm, từng thấy vô số sơn hào hải vị, nhưng mấy món ăn trước mặt lại độc đáo một cách bất ngờ, khiến mắt hắn sáng lên. Mùi vị thế nào thì không biết, nhưng chữ "Sắc" đầu tiên trong "Sắc Hương Vị" thì đã đạt đến đỉnh cao.

Mỗi một món ăn đều chú trọng đến việc phối màu, chỉ có món củ sen trắng là không có phụ liệu, nhưng lại cất công bày biện, trên chiếc đĩa sứ

màu xanh điểm tuyết mấy lá cỏ đồng tiền, còn có một đóa sen, giống như một bức tranh phong cảnh hồ sen thu nhỏ.

Mộ Dung Tuyết nhìn tác phẩm đặc ý của mình, lòng đầy kỳ vọng nói: "Mời Diệp đại ca nếm thử món ăn chính tay tôi làm."

"Chính tay cô làm?" Gia Luật Ngạn vô cùng bất ngờ, nhìn nàng từ trên xuống dưới, bộ dạng yêu kiều thướt tha, y phục không nhuộm bụi trần này, có thể nào cũng không thấy liên quan gì với nhà bếp.

"Phải, không tin huynh hỏi Đinh Hương Bội Lan đi." Mộ Dung Tuyết cố gắng cười khiêm tốn một chút, khổ nỗi mười sáu năm nay, Mộ Dung Luân nâng niu nàng như trứng mỏng, hận không thể khen con mình như tiên nữ trên trời, trong mắt ông, không ai thông minh xinh đẹp bằng con gái mình, Mộ Dung Tuyết từ nhỏ đã nghe tán dương quen tai, ngay cả trong từng sợi tóc cũng tràn đầy tự tin, muốn nàng cười ôn tồn khiêm tốn thật sự quá khó.

Tóm lại, nụ cười của nàng tự tin đến mức khiến người ta không nhìn được mà đã kích.

Bất hạnh thay, vị trước mặt nàng đây, học nhiều hiểu rộng, tính tình kén chọn, lại còn là một người thích đả kích người khác.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Vương Bà Bán Dừa [1]

[1. Vương bà bán dừa, tự bán tự khen. Ý nói mè� khen mè� dài đuôi.]

Mộ Dung Tuyết cười nhẹ nhàng đưa một đôi dừa ngà voi trắng men cho Gia Luật Ngạn, nhưng hãnh không nhận mà lấy trong tay áo ra đôi dừa bạc bất ly thân.

Nụ cười của Mộ Dung Tuyết cứng lại, trong lòng nàng dừa bạc là công cụ để thử độc, lẽ nào hãnh sợ nàng hạ độc? Nhưng trong mắt tình nhân có Tây Thi[2], chút không vui nhỏ nhỏ chỉ thoáng qua trong lòng. Nàng lập tức thuyết phục mình rằng, lòng đề phòng của hãnh nặng cho thấy hãnh chín chắn trầm ổn, đây là ưu điểm.

[2. Chỉ cần thích thì tất cả đều là tốt đẹp.]

Nàng nhìn sững hãnh, lòng tán dương, ngay cả tư thế ăn uống cũng đẹp thế này, chỉ có nam nhân phong nhã như vậy mới xứng với các món ăn phong nhã đẹp đẽ của nàng.

Gia Luật Ngạn không hề khách sáo thử hết mười hai món ăn rồi buông dừa, chỉ đơn giản nói một câu: "Cũng tạm."

Hai chữ này thật sự khác biệt quá xa với kỳ vọng trong lòng Mộ Dung Tuyết, nhất thời nàng thất vọng uất ức đến mức không giữ nổi nụ cười.

Để chuẩn bị bàn thức ăn này, từ tối qua nàng đã bắt đầu thiết kế thực đơn, sáng sớm đã dậy chuẩn bị, bận rộn cả một buổi sáng mới làm xong

mười hai món này. Sau đó lại vội vã tắm nước thơm, thay y phục mới vừa được xông hương lan, để tránh mình mấy có mùi dầu khói, bận rộn như đánh trận chỉ để có được một lời khen của hân, khiến hân kinh ngạc. Nhưng hân chỉ nói một câu "Cũng tạm".

Viên Thừa Liệt nhìn thấy gương mặt thất vọng của Mộ Dung Tuyết, thật sự không đành, hận không thể vạch trần thân phận của Gia Luật Ngạn. Không phải cô nương nấu không ngon mà thật ra là vị này từ khi sinh ra đến nay, có ngày nào không cơm ngon áo đẹp đâu, người ăn chán sồn hào hải vị rồi thì một câu "Cũng tạm" đã là đánh giá khá lắm rồi.

Hân thương hương tiếc ngọc vội vã dâng bốc: "Quá ngon rồi, Viên mỗ chưa từng được ăn món nào ngon đến vậy."

Vừa dứt lời, một ánh mắt quét qua, Gia Luật Ngạn nhìn hân đầy thâm ý, sao, thức ăn của Vương phủ người thấy không ngon à? Viên Thừa Liệt cúi đầu, lặng lẽ nuốt xuống những lời khen mình không để gì mới nghĩ ra.

Gia Luật Ngạn tuy đánh giá không cao nhưng lại ăn không ít. Mộ Dung Tuyết thấy chén cơm trên châu trước mặt hân sạch trơn, bèn không nhin được mà thầm vui mừng, lập tức chính tay bốc cho hân một chén nữa. Điều này cho thấy tài nghệ của nàng cũng khá lắm, vậy nên lòng tự tin lại lập tức tràn đầy.

Ăn cơm xong, Bạch Chỉ và Phù Dung dọn dẹp hết chén đĩa trên bàn, Bội Lan và Đình Hương bưng trà bạc hà cho mọi người súc miệng. Lúc này, nắng chiều ấm áp đang chiếu vào trong sảnh, trong lư hương tử kim tỏa ra mùi hoa lan thanh nhã.

Mộ Dung Tuyết rửa tay, quay đầu nhẹ nhàng nói: "Tôi nấu trà cho Diệp đại ca nhé."

Gia Luật Ngạn lộ ra biểu hiện thoáng ngạc nhiên: "Cô biết nấu trà?"

Mộ Dung Tuyết lập tức lộ ra nụ cười mỉm "Đương nhiên rồi", thứ nàng không thiếu nhất chính là tự tin. Tuy tài nấu bếp không thể khiến hẳn ngợi khen, vậy thì thay một hạng mục khác để hẳn kinh ngạc. Dù sao nàng cũng biết nhiều thứ lắm, tự hỏi không thua kém gì các đại gia khuê tú trong Kinh thành. Nàng biết hẳn từ Kinh thành đến, bởi vậy "bữa cơm Túy ông say chẳng phải vì rượu" này đã chuẩn bị vô cùng đầy đủ, chỉ để hẳn nhìn nàng bằng con mắt khác, không xem thường cô nương huyện thành này.

Đinh Hương và Bội Lan bưng dụng cụ nấu trà lên đặt trên bàn tử đàn.

Mộ Dung Tuyết rửa tay, đầu tiên nàng lấy bánh trà ra nướng trên chiếc lò hai quai.

Huyện Nghi tuy là một huyện thành nhỏ, nhưng Mộ Dung Lâm hành y bốn phương, học nhiều hiểu rộng, lại yêu thương con gái độc nhất như châu như ngọc, Mộ Dung Tuyết muốn học thứ gì Mộ Dung Lâm chưa từng ngăn cản, cho dù là muốn học cưỡi ngựa cũng lập tức mời người dạy. Mộ Dung Tuyết tư chất thông tuệ, những thứ muốn học vừa học đã biết, chỉ không thích mỗi nữ công.

Nấu trà đối với nàng chẳng qua chỉ là chuyện vặt.

Gia Luật Ngạn không hề vì Mộ Dung Tuyết nấu ăn ngon mà kỳ vọng gì ở trà kỹ của nàng, có lúc có thể nấu một ấm trà ngon còn khó hơn nấu được một mâm thức ăn ngon, bởi vậy hẳn nhàn nhã phe phẩy quạt, ung dung chờ nàng xối mặt. Nhưng nhìn một thoáng hẳn bèn thu quạt, ánh mắt không kìm được mà rơi trên cổ tay, trên ngón tay thon thon như ngọc của Mộ Dung Tuyết.

Mộ Dung Tuyết lúc nấu trà nhất cử nhất động đều tự nhiên toát ra một phong thái thanh nhã, đoan trang thanh tao hơn thường ngày mấy phần, càng xinh đẹp động lòng hơn. Sở dĩ nàng nấu trà cho Gia Luật Ngạn uống

vì cảm thấy nấu trà có thể thể hiện phẩm vị và tư thế đẹp nhất của một nữ nhân.

Nhất định phải thể hiện bản thân một cách hoàn mỹ nhất trong thời gian ngắn nhất, để hấn động lòng với mình một cách nhanh nhất, đây chính là kỳ vọng của nàng, nàng chỉ muốn tìm một lang quân như ý, cùng mình răng long đầu bạc. Nàng không muốn bị chọn vào cung, trở thành công cụ sinh con của lão Hoàng đế năm nay đã sáu mươi hai tuổi, sau đó cả đời bị giam trong chiếc lồng sơn son thếp vàng mãi mãi không được siêu sinh.

Nàng bỏ bánh trà đã nướng vào cối nghiền thành bột trà, rồi lại bỏ vào lưới cần thận sàng lọc, đun sôi nước suối bảo A Thái lên núi lấy về từ sớm, bỏ vào một lượng muối thích hợp, lúc nước sôi lần thứ hai, múc một vá nước sôi để vào trong chén, dùng đũa trúc khuấy nước, đổ bột trà vào theo dòng xoáy, nấu đến khi nước sôi lần thứ ba, lúc này mới đổ vá nước đã chuẩn bị vào trong, giữ tinh hoa của trà trên mặt nước, lúc này mới coi như nấu xong.

Đổ nước trà vào trong một chiếc chung tráng men lá sen hai quai, nàng hai tay bưng cho Gia Luật Ngạn, tràn đầy tự tin cười ngọt ngào: "Diệp đại ca nếm thử đi." Sau đó lại rót một chung bưng cho Viên Thừa Liệt.

Viên Thừa Liệt thụ sủng nhược kinh[3]: "Đa tạ."

[3. Được sủng ái mà lo sợ.]

Mộ Dung Tuyết lại cười ngọt ngào, tràn đầy kỳ vọng nhìn Gia Luật Ngạn, hấn cụp mắt, độ cong của đôi mắt dưới đôi mày anh tuấn thật quá đẹp, khẽ nhướng lên như một tia nắng xuân lướt ngang lá cỏ.

Đáng tiếc là đến khi hấn ngược mắt, ngênh đón ánh mắt chờ đợi nhiệt tình của nàng vẫn chỉ là một câu "Cũng tạm" không mặn không nhạt.

Viên Thừa Liệt có bài học vừa rồi, không dám tùy tiện khen ngợi trà nghệ của Mộ Dung Tuyết nữa, nhưng bình tâm nghĩ lại thì thật sự rất ngon.

Mộ Dung Tuyết biết hôm nay mình đã gặp phải chúa kén chọn. Nữ công thì nàng không dám nói, nhưng tay nghề nấu trà nấu ăn thì nàng rất tự tin, Mộ Dung Luân hành y bốn phương, nếm đủ các món ăn trời Nam đất Bắc nên có chút tâm đắc, ở nhà thường đích thân xuống bếp, sáng tạo cái riêng, bởi vậy Mộ Dung Tuyết cũng được chân truyền của ông, những món nàng nấu đều rất bài bản, hương vị độc đáo. Nhưng không ngờ lại không lọt nổi mắt hăn, chỉ đổi được một câu "Cũng tạm"...

Thấy hai đại tuyệt chiêu của mình chẳng được hăn khen ngợi, nàng hận không thể thể hiện hết tất cả những gì mình biết, khổ nỗi thời gian không cho phép, tình cảnh cũng không thích hợp, ví dụ như cưỡi ngựa, ném bình[4], bơi lội, món nào nàng cũng biết.

[4. Trò chơi ném thê vào bình rượu thời xưa.]

Tiệc là thời gian cấp bách, nàng không thể bồi dưỡng tình cảm lâu dài với hăn, chỉ đành quyết tâm đánh nhanh diệt gọn.

"Diệp đại ca, tôi có một chuyện muốn đơn độc nói với huynh."

Muốn ngựa bài rồi sao, Gia Luật Ngạn cười cười: "Được thôi."

Mộ Dung Tuyết đưa hăn ra khỏi sảnh, vòng qua một chiếc cầu nhỏ trong hoa viên, đến dưới mấy gốc hoa lê.

Mấy cánh hoa lê trên cây rơi xuống, đậu trên vai hăn, hăn tùy tiện phẩy tay áo, cánh hoa bay xuống khe nước. Mộ Dung Tuyết lòng khê động, nàng chưa từng cảm thấy cánh hoa bay lại uyển chuyển như vậy, chỉ vì đã qua tay hăn.

Nàng tràn đầy ái mộ nghĩ, nếu có thể nắm tay hẳn cả đời, cho dù là bạc đầu ngay lúc này cũng cam tâm tình nguyện.

"Diệp đại ca, hôm nay tôi mời huynh đến ăn cơm uống trà là có một chuyến muốn thương nghị."

"Mời cô nương nói."

"Diệp đại ca có biết hôm đó tại sao tôi phải bỏ trốn cùng biểu ca không?"

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Lãnh Diện Lang Quân

Nói đến chuyện "bỏ trốn" kinh thế hãi tục như vậy nhưng nàng cũng không chút hổ thẹn, vì nàng cho rằng giành lấy hạnh phúc cho mình là một chuyện quang minh lỗi lạc, tuyệt đối không phải là hành động mặt dày vô sỉ thương phong bại tục gì.

"Hôm đó Diệp mỗ không nghe thấy gì hết."

Nàng không tin hẳn không nghe thấy, nhưng hẳn nói vậy, đương nhiên là có ý giữ gìn danh dự cho nàng, khiến lòng nàng vô cùng vui mừng.

"Đương kim Thánh thượng năm kia đã sáu mươi vẫn không con, vốn đã từ bỏ ý định, tính chọn một Vương gia trong Hoàng thất để làm Thái tử. Nào ngờ năm trước trong cung đột nhiên có một Phi tần mang thai, tuy không may sảy thai, nhưng lại cho Hoàng thượng hi vọng. Một năm qua, các Phi tần khác không có động tĩnh gì, chỉ mỗi vị Phi tần kia sinh được một Công chúa. Vị nương nương này đến từ huyện Nghi, Khâm thiên giám bèn ăn ốc nói mò cho rằng huyện Nghi là nơi phong thủy tốt, nữ nhân có mệnh cách hợp với Hoàng thượng nhất định sẽ hạ sinh long tử, vậy nên Hoàng thượng đã ra một chỉ ý, muốn chọn mỹ nhân huyện Nghi nhập cung. Không may là tôi nằm trong danh sách chờ tuyển chọn. Bởi vậy tôi mới nóng lòng tìm một tướng công để nhanh chóng gả đi."

Nàng nói một hơi hết những lời này, mặt cũng hơi phát nóng. Nhưng sự tình khẩn cấp, cũng không lo được nhiều vậy nữa, so với hạnh phúc cả đời thì thể diện chẳng là gì cả. Nàng không phải là người có chịu khổ cũng

cần thể diện. Trước mắt có một nam nhân khiến nàng vừa gặp đã yêu, nàng không muốn mất đi thời cơ tốt đẹp này để rồi tiếc nuối.

Gia Luật Ngạn nghe xong, nhàn nhạt nói: "Vậy cô nương nên đi tìm người mai mối."

"Vậy sao được, chuyện này phải âm thầm tiến hành."

Gia Luật Ngạn xa cách cười cười: "Cô nương muốn ta giúp cô tìm tướng công à? Xin lỗi, Diệp mỗ là người xứ khác, không quen biết thanh niên tài俊 nơi này."

Mộ Dung Tuyết cuống lên, lẽ nào mình biểu đạt còn chưa rõ sao? Không ngờ hăn lại không nghe ra ý ở ngoài lời? Nàng cắn cánh môi đào, ngại ngùng nói: "Diệp đại ca, tôi đã có ý trung nhân rồi."

Gia Luật Ngạn "Ồ" một tiếng, nói: "Vậy thì tốt quá, cô cứ nói rõ với người đó là được."

"Tôi đang nói rõ với người đó đây." Nàng cúi đầu, gương mặt xấu hổ đỏ như ráng chiều. Nói đến đây, nếu hăn còn không hiểu nữa thì đúng là đang giả hồ đồ.

Gia Luật Ngạn nhú mào: "Ý cô là, muốn ta cưới cô?"

Mộ Dung Tuyết đỏ bừng mặt, gật gật đầu: "Phụ thân tôi chỉ có mỗi mình tôi, tương lai Hồi Xuân y quán này sẽ là của huynh. Còn tôi, cầm kỳ thi họa đều tinh thông, thi từ ca phú cũng không thành vấn đề, huynh xem, thức ăn trên bàn hôm nay đều do tôi chính tay nấu. Nữ nhân mặt nào cũng tinh tỏ như tôi thật sự không nhiều đâu, Diệp đại ca nói có phải không?"

Gia Luật Ngạn: "....." Người mặt dày như cô thật sự không nhiều đâu.

Nàng chờ trong chốc lát cũng không thấy hân có biểu hiện gì, lại sốt sắng nói: "Huynh cưới tôi rồi sẽ không hối hận đâu, lấy gà theo gà, lấy chó theo chó, tôi sẽ một lòng một dạ tốt với huynh."

Gà, chó? Gia Luật Ngạn nhú mày, lạnh lùng đáp: "Xin lỗi, hôn sự của ta phải do bá phụ làm chủ."

Mộ Dung Tuyết lập tức nói: "Vậy chúng ta có thể tiền trăm hậu tấu, gạo nấu thành cơm rồi không ai làm gì được nữa."

Gia Luật Ngạn: "....."

Hân nhú mắt xem xét nàng, nếu không phải chính tai nghe thấy lời nàng nói, thật khó lòng tưởng tượng nữ nhân dung mạo tuyệt thế vô song này, độ dày của da mặt cũng thiên hạ vô song như vậy. Bình thường hân chỉ thấy toàn những nữ nhân đoan trang cao quý, cho dù có kiêu căng cũng sẽ e sợ quyền thế của hân, không dám nói những lời hỗn xược như vậy. Hân nằm mơ cũng không ngờ có ngày mình bị người ta cầu hôn, hơn nữa còn là cầu hôn theo cách Vương bà bán dưa thế này.

Mộ Dung Tuyết tràn đầy kỳ vọng nhìn hân, nàng cảm thấy gia thế dung mạo của mình đủ tố chất của hiền thê lương mẫu, hân nhất định sẽ đồng ý. Nhưng điều khiến nàng kinh ngạc là, không ngờ lại nhìn thấy trong mắt hân ánh lên một tia khinh miệt, không thể nào, nhất định là ánh sáng quá mạnh nên hoa mắt rồi.

Hân thờ ơ cao ngạo nhếch môi: "Hiện tại ta vẫn chưa có dự định thành thân. Thật xin lỗi, ta còn có việc, đi trước một bước."

Nàng ngơ ngác nhìn theo bóng hân, một lúc sau cũng chưa hồi thần được.

Không ngờ hân lại có thể cự tuyệt!

Hắn lại có thể cự tuyệt!

Câu này giống như hồi âm trong sơn cốc, vang vọng từng hồi bên tai. Nàng cảm thấy thật khó mà tin được, làm sao có thể?

Viên Thừa Liệt và Đinh Hương đứng ở cửa chờ, từ xa đã thấy Gia Luật Ngạn lạnh lùng bước đến, Mộ Dung Tuyết một mình đứng dưới gốc hoa lê, yêu kiều như tranh.

Đinh Hương tiễn Gia Luật Ngạn và Viên Thừa Liệt đi, thấy Mộ Dung Tuyết vẫn xuất thần đứng dưới gốc cây, bèn dè dặt bước đến, hươ hươ tay trước mặt nàng, "Tiểu thư, tiểu thư cô không sao chứ?"

Ánh mắt dò dẫm của Mộ Dung Tuyết lúc này mới cong xuống, "Đinh Hương, không ngờ huynh ấy lại cự tuyệt ta rồi!"

Đinh Hương cả kinh: "Làm sao có thể chứ? Mỹ nhân phẩm mạo tuyết vời như tiểu thư đây, muội thấy cũng động lòng nữa mà."

"Vậy tại sao huynh ấy không động lòng?"

"Có lẽ là..." Đinh Hương không dám nói tiếp, chỉ sợ vô tình "bội nhọ" ý trung nhân của tiểu thư, khiến nàng tức giận rồi lại đi xé vải nữa.

"Muội nói đi."

"Mẹ muội nói, nam nhân đều rất xấu xa, nếu cô thích hắn quá thì hắn sẽ vênh đuôi lên trời, nếu cô không đoái hoài đến thì hắn sẽ như một con chó mà bám lấy cô."

Mộ Dung Tuyết xoa xoa trán, nhức đầu vô cùng. Xem ra sinh vật như nam nhân này thật sự không dễ xơi. Ngay cả Bùi Giản nàng tưởng là bắt được rồi, không ngờ cũng thà chết không theo. Lẽ nào mình tự tin quá mức rồi sao?

Đinh Hương vẫn luôn lập chí trở thành quân sư cho tiểu thư nói: "Tiểu thư, Diệp công tử không chịu thì chi bằng tìm Viên công tử đi, muội thấy ngài ấy cũng có ý với tiểu thư đó, cứ luôn nhìn chăm chăm tiểu thư không dời mắt."

Mộ Dung Tuyết căn môi, vô cùng khổ não nói: "Nhưng người ta thích là Diệp công tử mà."

"Nhưng Diệp công tử đã cự tuyệt cô rồi. Tiểu thư phải nắm bắt thời cơ, ba ngày nữa Huyện lệnh dán bảng rồi, đến lúc đó mọi sự đều đã muộn."

Mộ Dung Tuyết nhíu đôi mày xinh đẹp, thở dài u oán. Trong thời gian ngắn đích thực rất khó tìm được nhân tuyển thích hợp, vì nam nhân bản địa đều không muốn ở rể, không chỉ sinh con ra phải theo họ mẹ mà sau lưng còn bị người ta dị nghị là làm mất mặt tổ tông.

Đinh Hương tiếp tục nói: "Viên công tử tuy không tuấn tú bằng Diệp công tử, nhưng cũng anh võ bất phàm, một đấng nhân tài, quan trọng nhất là ngài ấy có ý với tiểu thư, tiểu thư cô nghĩ đi, gương mặt đâu thể ăn thay cơm được, bảo vật vô giá thì dễ chứ tình lang khó tìm mà."

Mộ Dung Tuyết lại thở dài u oán, lời của Đinh Hương cũng rất có lý. Thời gian không chờ ai, trong ba ngày nếu không tìm được một nam nhân thích hợp để cưới nàng, rất có khả năng sẽ bị chọn nhập cung làm chim trong lồng. Hoàng đế không chỉ tuổi già sức yếu mà còn nổi danh háo sắc hoang dâm, chỉ nghĩ đến việc phải lên giường cùng với một ông già sáu mươi hai tuổi, còn già hơn cha mình hai chục tuổi, nàng cảm thấy chi bằng mình chết đi cho xong.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Hiểu Lầm Sâu Sắc

Trong lúc phiên muôn bực bội, nàng lấy khúc lụa trắng chuẩn bị may áo mùa hè ra.

Đinh Hương vội đưa cho nàng một chiếc váy cũ, "Tiểu thư, xé cái này đi, cái này mềm, dễ xé."

Mộ Dung Tuyết một hơi xé chiếc váy thành hai mươi mấy mảnh, lúc này mới phẫn chấn trở lại sau đả kích thất tình.

Đinh Hương thấp thỏm hỏi: "Tiểu thư, cô nghĩ xong chưa?"

Mộ Dung Tuyết quả đoán đập bàn: "Tối nay đi tìm Viên công tử."

Đinh Hương cười hi hi nói: "Tiểu thư anh minh."

Ăn cơm tối xong, Mộ Dung Tuyết đưa Đinh Hương Bội Lan đến Cúc viên. Dọc đường lòng muôn vòn thất vọng buồn bã, nàng thật sự nghĩ không thông, luận dung mạo hay nội hàm nàng đều là người trăm ngàn có một, sao hắn có thể cự tuyệt được chứ? Nàng càng nghĩ càng thấy không thể nào tưởng tượng được, trừ khi hắn không thích nữ nhân. Vừa nghĩ đến khả năng này, lòng nàng cả kinh, kể từ thời khắc đầu tiên gặp hắn, hắn và Viên Thừa Liệt luôn có đôi có cặp như hình với bóng. Lẽ nào... Nàng nghĩ đến đây càng cảm thấy đáng ngờ hơn.

Lúc này, Đinh Hương đã đi gõ cửa Cúc viên, người mở cửa chính là Viên Thừa Liệt. Quả nhiên như Đinh Hương nói, hắn cũng là một đấng

nhân tài, phong tư lỗi lạc. Nhưng Mộ Dung Tuyết nhìn thấy hắc, đột nhiên có một cảm giác như gặp tình địch.

Viên Thừa Liệt vui mừng nói: "Sao Mộ Dung tiểu thư lại đến đây?"

Trên cửa treo một ngọn đèn cao cao, vừa hay chiếu xuống bóng dáng mảnh mai của nàng, gương mặt chim sa cá lặn kia treo một biểu hiện như đang suy nghĩ điều gì, mờ ảo như hoa trong sương, khiến người ta xao động.

Mộ Dung Tuyết bày ra biểu hiện như thấy tình địch, vô cùng nghiêm túc nói: "Tôi muốn mời Viên công tử đến Nguyệt Nha kiều đi dạo, ánh trăng ở đó là nhất tuyệt của huyện Nghi."

Viên Thừa Liệt vốn tưởng nàng có chuyện đến tìm Gia Luật Ngạn, nào ngờ lại là mời hắc đi ngắm trăng, nhất thời vừa mừng vừa sợ vừa hơi khó xử. Vì nhiệm vụ chuyển này của hắc là bảo vệ Gia Luật Ngạn, sao có thể bỏ Gia Luật Ngạn lại để hẹn hò với giai nhân?

Đinh Hương thấy bộ dạng do dự của hắc, thật sự có hơi tức giận, tiểu thư nhà tôi là đệ nhất mỹ nhân của huyện Nghi, tài mao song toàn, gia cảnh sung túc, nếu không phải lão gia nhất mực tìm nữ tể ở rể, kén chọn đủ điều đến bây giờ, nào dễ dàng cho nhân sĩ xứ khác như các người.

Viên Thừa Liệt cuối cùng vẫn không cưỡng lại được mê hoặc trong lời mời của mỹ nhân, khẽ đỏ mặt nói: "Xin cô nương chờ một chút, tôi đi nói với Diệp công tử một tiếng."

Gia Luật Ngạn đang xem danh sách tú nữ sơ tuyển Tần Chi Ngang đưa đến, lần này tuyển tú vô cùng đặc biệt, phải là nữ nhân sinh vào giờ Thìn, Khâm thiên giám xưng là nữ nhân phù hợp với điều kiện này thì sinh thần bát tự hợp với Thánh thượng, rất dễ hạ sinh long tử.

Do vậy, cả huyện cũng chỉ chọn được ba mươi hai nữ nhân, đứng đầu là Mộ Dung Tuyết.

Nhìn tên này, trước mắt hẩn thoáng qua một dung nhan như phù dung mới hé, như mẫu đơn trong nắng, còn có những lời nói không biết ngượng miệng không biết xấu hổ kia nữa.

"Vương gia."

Gia Luật Ngạn ngẩng đầu, "Có chuyện gì?"

Viên Thừa Liệt ngại ngùng cho hay lời mời của Mộ Dung Tuyết.

Ánh mắt Gia Luật Ngạn sầm xuống, đưa danh sách trong tay cho Viên Thừa Liệt, "Người xem, người đầu tiên là cô ta đó."

Viên Thừa Liệt vừa thấy tên Mộ Dung Tuyết bèn ngẩn ra.

Gia Luật Ngạn đương nhiên đoán được dụng ý của Mộ Dung Tuyết, sau khi âm thầm nhắc nhở Viên Thừa Liệt, hẩn lạnh lùng nói: "Người đi đi, ở đây còn có bọn Trương Long bảo vệ."

"Đa tạ Vương gia, thuộc hạ sẽ về ngay."

Nhìn theo bóng Viên Thừa Liệt, Gia Luật Ngạn đập danh sách trong tay xuống bàn đánh "bốp" một tiếng. Thật là một nữ nhân lăng lơ, một đò không thành liền lập tức thay đổi chiến lược, tìm ngay người mới. Đầu tiên là Bùi Giản, sau đó là mình, rồi nay lại là Viên Thừa Liệt, rốt cuộc nàng ta có biết liêm sỉ không. Nghĩ đến việc chiều nay mới được nàng cầu hôn, lòng hẩn như ghen một cục mỡ, uống nửa ly trà cũng không trôi được, ghen ở đó ngây ngất vô cùng khó chịu.

Hẩn đứng dậy: "Trương Long, ra ngoài đi dạo."

Trương Long lập tức đưa năm ám vệ, âm thầm theo sau Gia Luật Ngạn ra khỏi Cúc viên.

Người dân tiểu thành Giang Nam thuần phác, đêm đến, trên đường lặng ngắt như không có hơi người. Gió xuân ngang mặt, mang theo một luồng hương hoa kỳ lạ, còn có chút hơi ẩm của nước. Bất tri bất giác hắt bồng đi đến Hoán Hoa khê. Phía trước chính là Nhất Vị tửu lâu. Tuy đã đóng cửa nhưng hai chiếc lồng đèn đỏ treo cao vẫn còn sáng, ánh đèn lan tỏa đến trên Nguyệt Nha kiều, chiếu rọi hai bóng người.

Không nhìn cũng biết đó là Mộ Dung Tuyết và Viên Thừa Liệt. Hai người dưới ánh đèn tờ mờ, toàn thân tỏa ra một quầng sáng hư ảo, giống như hoa trong gương trắng dưới nước, lộ ra một cảnh đẹp mê hồn, khiến thời gian như chậm lại.

Lòng bồng dâng trào một nỗi bức dọc kỳ lạ, hắt đang định quay người phẩy áo rời đi, bồng nghe nàng hỏi: "Chắc Diệp đại ca thích nữ nhân phải không?"

Hắn dừng bước.

Viên Thừa Liệt bị hạnh phúc khiến đầu óc váng vất vốn không nghe ra được ý ở ngoài lời, chỉ cười ha ha hỏi: "Cô nương có ý gì vậy?"

"À, Diệp đại ca chắc không mắc chứng đoạn tụ đó chứ?"

Viên Thừa Liệt quả đoán nói: "Không có."

Gia Luật Ngạn siết chặt quyền, phải nhẫn nhịn hết sức mới khắc chế được kích động muốn xông lên cầu đập cho nha đầu kia một trận, nghiêng răng xem thử tiếp theo nàng muốn nói gì.

Nhưng nàng im lặng, ngược gương mặt nhỏ nhắn nhìn vầng trăng sáng, ủ ê buồn bã, ruột gan rối bời.

Rõ ràng là hản thích nữ nhân, tại sao lại cự tuyệt nàng.

"Ánh trăng ở đây quả nhiên rất đẹp, chẳng trách gọi là Nguyệt Nha kiều. Mộ Dung cô nương, tôi về trước đây." Viên Thừa Liệt thấy Mộ Dung Tuyết ngần ngừ không nói nhìn ánh trăng, thật sự chỉ có ý ngấm trăng, hản bèn vứt bỏ ý đẹp trong lòng định trở về.

Lúc này Mộ Dung Tuyết mới sức tỉnh, nhớ lại dự tính ban đầu khi hẹn Viên Thừa Liệt.

"Viên đại ca, tôi có chuyện muốn thương nghị."

Nàng lại nói một lượt những lời vừa nói với Gia Luật Ngạn lúc chiều. Nhưng điểm khác biệt là đối với Gia Luật Ngạn thì tâm trạng phập phồng vô cùng kích động, trong lòng tràn đầy chờ đợi ngọt ngào của nhi nữ, nhưng đối với Viên Thừa Liệt lại vô cùng bình tĩnh, dường như đang bàn một mối làm ăn.

Viên Thừa Liệt vừa mừng vừa sợ lại vừa khó xử. Nữ nhân trước mặt này, chưa nói đến gia cảnh sung túc, chỉ riêng bản thân nàng thôi đã đủ khiến lòng người nghiêng ngả. Nhưng nàng lại là tú nữ đang chờ được chọn, đã mang trên mình ấn ký Hoàng gia, Chiêu Dương vương đích thân đến giám sát việc tuyển chọn này, chuyện liên quan đến xã tắc, làm sao hản dám.

Mộ Dung Tuyết thấy hản im lặng không nói, nàng trước hay vẫn tràn đầy tự tin, bỗng cảm thấy có phải mình đã trúng tà gì không mà hết người này đến người kia lần lượt cự tuyệt nàng.

Nàng xưa nay vẫn luôn tâm cao khí ngạo mắt đặt trên đỉnh đầu, đã từng chịu đả kích như vậy bao giờ, không chờ Viên Thừa Liệt đáp lời, nàng nhấc váy hăm hăm bước xuống Nguyệt Nha kiều, nói với Đinh Hương Bội Lan đang chờ ở đầu cầu: "Chúng ta đi."

"Ngài ấy đồng ý rồi sao?"

Mộ Dung Tuyết nghiêng rằng, thật sự không nói nên lời. Trong vòng hai ngày bị ba nam nhân cự tuyệt liên tiếp, thật quá tổn thương đến lòng tự tôn. May mắn là nội tâm của nàng đủ mạnh mẽ, nếu không đã vỡ tan thành từng mảnh vụn, bị gió thổi lẳng xuống Hoán Hoa Khê từ lâu.

Viên Thừa Liệt nhìn bóng nàng rời đi, vô cùng áy náy nhưng lại có nỗi khổ khó nói lên lời.

Trở về Cúc viên, thấy sắc mặt Gia Luật Ngạn dưới ánh đèn vô cùng khó coi, hần sốt sắng hỏi: "Vương gia có chỗ nào không khỏe sao? Có cần mời Mộ Dung cô nương đến xem không?"

Vừa nhắc đến cái tên này, tà hỏa vốn đã tản mát đi bốn phía trong phút chốc bỗng lại cuộn lên, Gia Luật Ngạn quay đầu đáp: "Sau này đừng nhắc đến người này nữa."

Viên Thừa Liệt giật thót, xưa nay Gia Luật Ngạn hỉ nộ không lộ ra mặt, hiếm khi thấy hần giận dữ đến mức này.

Lòng hần cảm thấy rất kỳ lạ. Mộ Dung Tuyết vừa thông minh đáng yêu vừa giỏi giang xinh đẹp làm sao lại đắc tội với Gia Luật Ngạn vậy?

Mộ Dung Tuyết về đến nhà liền hằm hằm lên lầu, Đinh Hương nhìn dáng vẻ là biết tối nay mấy khúc lụa trắng trong nhà lại gặp họa nữa rồi. Quả nhiên, một lúc sau đã nghe trong khuê phòng của tiểu thư truyền đến tiếng xoẹt xoẹt. Đồ tốt khi xé ngay cả thanh âm cũng giòn giã êm tai hơn, nhưng thật lãng phí ngân lượng quá.

Đinh Hương xót đến cay cả mắt, không chỉ xót bạc mà còn xót cho tiểu thư nữa. Với sự hiểu biết mười mấy năm đối với Mộ Dung Tuyết, thông thường tâm trạng nàng càng không tốt thì thời gian xé vải càng dài, loại vải bị xé càng đắt. Tối nay có thể thấy tiểu thư vô cùng đau lòng, thời

gian xé vải đạt đến mức dài nhất trong lịch sử. Nàng tức giận nghĩ, đám nam nhân vô tâm vô phế mắt mọc đằng môg kia, một mỹ nhân đẹp tựa thiên tiên, tiền muôn bạc vạn, trù nghệ nhất tuyệt như vậy mà lại chẳng ai cần, sau này cho họ hối hận đến xoắn ruột luôn đi, hứ.

Một hồi lâu sau, trong phòng bỗng không còn tiếng động.

Đinh Hương và Bội Lan hơi bất an, đang nghĩ có nên vào xem thử không. Họ biết chuyện tiểu thư nhà mình nghĩ quẩn là không thể nào xảy ra, chỉ sợ nàng xé một thiếp đi thì sẽ bị lạnh.

Bỗng nhiên cửa mở ra, Mộ Dung Tuyết tinh thần sáng khoái xuất hiện ở cửa, xé nửa cây lụa, nàng lại tràn đầy sức sống, giòn giã nói: "Chuẩn bị nước nóng, ta muốn đi tắm, ngày mai ta muốn đích thân đến phủ Tần tri huyện tặng lễ vật."

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Thì Ra Là Vậy

Bội Lan hỏi: "Tiểu thư không chờ lão gia về mới đi sao?"

Mộ Dung Tuyết đáp: "Ta sợ cha không về kịp, ta đích thân đi thì hơn. Sáng mai các muội đến Ngân hiệu rút năm ngàn lượng ngân phiếu về đây."

Năm ngàn lượng... Bội Lan cả kinh.

Đinh Hương thầm nói, chẳng trách lão gia một mực muốn tìm một nữ tể cho ra hồn về làm quản gia, không thì gia nghiệp này vào tay tiểu thư, mọi người sẽ nhanh chóng chết đói thôi.

Sáng hôm sau, Bội Lan và Đinh Hương đến Ngân hiệu lấy ngân phiếu về, đưa đến trước mặt Mộ Dung Tuyết.

Mộ Dung Tuyết đếm ngân phiếu nói: "Đến quây lấy một đôi nhân sâm già lại đây."

Đinh Hương dè dặt nói: "Đó là mệnh căn của lão gia đó, lão gia về có phát điên không?"

Mộ Dung Tuyết chìa lan hoa chỉ điểm lên trán Đinh Hương: "Muội có nhầm không vậy, mệnh căn của lão gia là ta nè, mau đi đi."

Bại gia tiểu thư ời. Đinh Hương lấy đôi sâm già Mộ Dung Tuyết coi như tâm can bảo bối đến, Mộ Dung Tuyết bỏ ngân phiếu và nhân sâm vào trong hộp. Đưa Đinh Hương Bội Lan đi đến Huyện nha.

Huyện lệnh Tần Chi Ngang coi trọng dưỡng sinh, xưa nay có quan hệ rất tốt với Mộ Dung Lâm, Mộ Dung Tuyết cũng gọi ông là bá phụ, thông tin tuyển tú lần này cũng do ông báo trước cho nàng biết.

Vừa thấy Mộ Dung Tuyết đến bái phỏng, Tần Chi Ngang trù mền hỏi: "Phụ thân con chưa về sao?"

Mộ Dung Tuyết cười gật đầu: "Dạ, cha con e là mấy ngày nữa mới về được." Nói xong, nàng đặt lễ hộp trong tay lên trà kỷ bên tay Tần Chi Ngang, cười nhẹ nhàng nói: "Bá phụ, đây là một đôi nhân sâm trăm năm mới gặp, là bảo vật trấn tiệm của Hồi Xuân y quán. Điệt nữ đem đến để hiếu kính lão nhân gia."

Tần Chi Ngang vội nói: "Vậy làm sao dám nhận."

"Tần bá phụ đừng khách sáo với điệt nữ, người nhìn nhân sâm này đi." Nàng mở hộp ra. Đương nhiên, thứ Tần Chi Ngang nhìn thấy không phải là nhân sâm, mà là ngân phiếu đè dưới nhân sâm.

Ông cả kinh nhìn Mộ Dung Tuyết: "Điệt nữ đây là..."

Mộ Dung Tuyết cũng không che giấu ý đồ, đi thẳng vào vấn đề: "Tần bá phụ, người cũng biết cha con chỉ có một đứa con gái, con không muốn nhập cung, bởi vậy chuyện tuyển tú này có thể nhờ bá phụ ra tay gạt tên con ra không?"

Tần Chi Ngang thở dài, đóng hộp lại, bất lực nói: "Điệt nữ, không giấu gì con, chuyện này lão phu đã nghĩ đến từ sớm rồi. Không phải bá phụ không giúp con, mà thật sự là lực bất tòng tâm. Lần này tuyển tú không phải chuyện nhỏ, Hoàng thượng đích thân phái Chiêu Dương vương đến giám sát, lão phu muốn ra tay cũng không thể, bị Chiêu Dương vương biết được báo lên triều đình, không chỉ lão phu mang tội khi quân mà Hồi Xuân y quán cũng đại họa lâm đầu."

Mộ Dung Tuyết nghe vậy mới biết lần này thật sự vô cùng cam go.

Tần Chi Ngang lại nói: "Lần tuyển tú này, ba mươi hai nữ nhân sơ tuyển Chiêu Dương vương sẽ đích thân xem qua, khi đến Kinh thành, Thánh thượng sẽ đích thân tuyển chọn. Sau khi tiên Hoàng hậu qua đời, Hậu vị bỏ trống nhiều năm, nếu diệt nữ có thể được Hoàng thượng vừa mắt, hạ sinh long tử, vậy thì phú quý ngang trời đang chờ Mộ Dung gia đó."

"Con không muốn phú quý ngang trời gì hết." Mộ Dung Tuyết thầm nói, nhà con đâu thiếu tiền, gả cho lão già sáu mươi mấy tuổi kia, cho dù có được phong làm Hoàng hậu con cũng không thèm.

"Haiz, thánh mệnh khó trái, diệt nữ đem nhân sâm này về đi." Tần Chi Ngang tuy có giao tình với Mộ Dung Lâm, nhưng so với tiền trình tính mạng của mình, đương nhiên ông chọn điều sau.

Mộ Dung Tuyết thấy Tần Chi Ngang không chịu nhận lễ, chỉ đành thất vọng cáo từ.

Về đến Hồi Xuân y quán, nàng chống cằm ngồi bên cửa sổ, vắt óc nghĩ cách. Hay là tặng lễ vật cho Chiêu Dương vương? Nhưng đường đường là Vương gia, sao có thể coi năm ngàn lượng nhỏ nhoi này ra gì. Mình đi tặng lễ vật ngược lại còn khéo quá hóa vụng tự chuốc nhục nhã. Không thì Tam thập lục kế tẩu vi thượng sách. Nhưng Hồi Xuân y quán là gia nghiệp phụ thân nàng vất vả nửa đời gầy dựng nên, sao có thể nói bỏ là bỏ, hơn nữa, lúc này Mộ Dung Lâm không có ở nhà, một mình nàng trốn đi, hòa thượng trốn được chứ miếu đâu trốn được, Mộ Dung Lâm và Hồi Xuân y quán sẽ chịu tai ương.

Nghĩ đi nghĩ lại, vô kế khả thi, đang nhú mào sầu não, bỗng nghe A Thái phía trước kêu lên, lão gia về rồi.

Mộ Dung Tuyết cả mừng nhìn ra, lập tức nhắc váy đi đón phụ thân.

Mộ Dung Lâm gió bụi dặm trường bước vào hậu viện, vừa nghe được tin ông lập tức thúc ngựa từ Tô Châu về, ngày đêm không ngừng nghỉ, chỉ sợ lỡ chuyện.

"Cuối cùng cha cũng về rồi." Mộ Dung Tuyết từ khi sinh ra đã được cha mẹ nâng niu như châu ngọc, nhưng lúc gặp phải nguy cơ phụ thân lại không ở bên cạnh, phải một mình chống đỡ, lúc này gặp được phụ nhân, từ nữ cường nhân lập tức trở về là cô nương được chiều chuộng, không cầm được nước mắt.

Mộ Dung Lâm bình sinh không nỡ nhất chính là nước mắt con gái, vội nói: "A Tuyết đừng vội, cha sẽ đi tìm Tần huyện lệnh ngay."

Mộ Dung Tuyết lắc đầu: "Không được, nữ nhi đã đi rồi. Lần này tuyển tú không phải chuyện nhỏ, Hoàng thượng phái Chiêu Dương vương đích thân giám sát, Tần bá phụ cũng không dám làm gì. Nữ nhi đem năm ngàn lượng đến ông ấy cũng không dám nhận."

Mộ Dung Lâm không ngờ sự tình lại gay go đến vậy, thấy con gái như hoa lê ngậm mưa, ông chỉ cảm thấy lòng như tan nát, vội an ủi: "A Tuyết đừng khóc, cha tuyệt đối không để con nhập cung đâu, con yên tâm."

Mộ Dung Tuyết hít hít mũi hỏi: "Cha còn cách gì không?"

"Con còn nhớ Triệu Chân Nương từng ở nhà bên cạnh không?"

Mộ Dung Tuyết gật đầu: "Đương nhiên là nhớ, chính vì cô ấy mới có lần tuyển tú này." Năm kia Triệu Chân Nương mang thai, là một chuyện lớn chấn động triều đình. Hoàng thượng long nhan vui mừng, Triệu gia cả họ được nhờ, dọn hết vào Kinh thành nhận phong, đình viện hoang tàn của Triệu gia vẫn còn bỏ trống bên cạnh Hồi Xuân y quán.

"Năm nay cô ấy lại sinh được Văn Xương công chúa, càng được sủng ái hơn, đã được phong làm Thục phi. Năm xưa cha từng cứu cô ấy một

mạng, cha nghĩ Triệu gia sẽ không vong ơn phụ nghĩa đâu. Nếu con được chọn, cha sẽ đi Kinh thành trước một bước, tìm người của Triệu gia, cầu xin Triệu Chân Nương."

Mộ Dung Lâm đã quyết tâm từ sớm, cho dù tán gia bại sản cũng không để con gái nhập cung. Đừng nói là đương kim Thánh thượng tuổi đã hơn sáu mươi, cho dù còn trẻ trung cũng không được. Một là ông hiểu rõ con gái mình hơn ai hết, tính tình thẳng thắn ngây thơ không hề toan tính như vậy vào cung chẳng khác gì đi vào chỗ chết. Hai là ông chỉ có một tâm can bảo bối này thôi, bước vào cửa cung sâu tựa bể, từ nay sẽ vĩnh viễn không ngày gặp lại, chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy đứt ruột đứt gan.

Mộ Dung Tuyết nghe dự định của cha, lo lắng trong lòng lúc này cũng vơi đi nhiều. Chỉ mong Triệu Chân Nương có thể niệm tình cũ, hóa giải kiếp nạn của nàng.

Mộ Dung Lâm vuốt vuốt chòm râu đẹp trên cằm, tự mình lầm bầm: "Nhưng mà tốt nhất là đừng để được chọn." Nói xong vội vàng đến phòng thuốc. Nửa canh giờ sau, ông đem đến một chén thuốc đen ngòm.

"Đây là gì vậy?"

"Mau uống đi, đồ tốt." Mộ Dung Lâm cũng không nói là gì, chỉ dỗ con gái uống cạn.

Đêm đến, Mộ Dung Tuyết thức dậy tiểu tiện, Đỉnh Hương bưng đèn đến, đột nhiên á lên một tiếng kinh hoàng, ngọn đèn trong tay suýt chút rơi xuống đất. Mộ Dung Tuyết vốn còn mơ mơ màng màng, bị tiếng kêu thất thanh của nàng ta làm tỉnh ngủ.

"Làm sao vậy?"

"Tiểu thư, mặt cô kìa."

Đinh Hương lòng đau như cắt nhìn gương mặt Mộ Dung Tuyết.

Mộ Dung Tuyết vô thức sờ lên mặt mình, cũng á lên một tiếng kinh hoàng, sau đó tức tốc nhanh như chớp xông đến trước gương.

Đinh Hương đưa đèn đến cạnh nàng, dưới ánh đèn, chỉ thấy trong gương là một cô nương mặt đầy mụn đỏ, thật vô cùng thảm thương.

Lúc này Mộ Dung Tuyết mới hiểu đây là do chén thuốc kia mà ra. Nàng vội chạy đến phòng phụ thân gọi cửa.

"Cha, cha."

Mộ Dung Lâm đang kiểm kê gia sản, mở cửa thấy gương mặt con gái đầy mụn đỏ, ông không chút ngạc nhiên, ngược lại còn cười ha ha nhẹ nhõm, vô cùng đặc ý nói: "Ta còn sợ là thời gian quá gấp, nhất thời không phát ra được, không ngờ y thuật của lão phu cao minh quá."

Mộ Dung Tuyết: "....." Đã là lúc nào rồi, lão nhân gia người có thể khiêm tốn một chút được không?

Mộ Dung Lâm vuốt má chòm râu dưới cằm, đặc ý nói: "Lão phu không tin bộ dạng này của con mà ngày mai vẫn có thể được chọn."

"Cha, mụn đỏ trên mặt này có khỏi được không?" Mộ Dung Tuyết hỏi vấn đề nàng quan tâm nhất, nàng không muốn mang bộ mặt đầy mụn đỏ này cả đời, như vậy làm sao lấy ai được nữa.

"Vài ngày nữa sẽ tan hết."

"Thật sao?"

"Không sai." Mộ Dung Lâm vỗ ngực một cách giang hồ, ra vẻ vạn sự cứ để cha già này lo. Mộ Dung Tuyết lúc này mới yên tâm trở về tiếp tục ngủ.

Chớp mắt đã đến ngày thứ ba, mới sáng sớm cửa Huyện nha đã dán bảng. Ba mươi hai vị cô nương phù hợp điều kiện bị gọi đến Phủ nha, do Chiêu Dương vương tiến hành sơ tuyển. Việc tuyển tú được tiến hành trong đại đường Huyện nha của Tần Chi Ngang.

Mộ Dung Tuyết vừa xuống xe ngựa đã thấy cửa lớn Huyện nha chật kín người, có tú nữ đến tham gia tuyển chọn, cũng có bá tánh đến xem náo nhiệt.

Các nữ nhân được chọn đều mười sáu mười bảy tuổi, đa số đều mặt ủ mày ê, có người nước mắt đã thành sông.

Mộ Dung Tuyết sờ mặt, tự tin mình chắc chắn sẽ bại, tinh thần sáng khoải hòa vào đám đông, gương mặt đầy mụn đỏ hân hoan phấn khởi.

Điệt nữ Tần Minh Nguyệt của Tần Chi Ngang cũng nằm trong số thiếu nữ được chọn, vừa thấy Mộ Dung Tuyết, nàng ta cả kinh vội hỏi: "Mộ Dung muội muội, mặt muội làm sao vậy?"

Mộ Dung Tuyết thần bí nói: "Tần tỷ tỷ, hôm trước muội đột nhiên mơ thấy ác mộng, trong mơ bị một con trùng độc vừa già vừa xấu cắn mấy cái, lúc tỉnh lại mặt thành ra như vậy, tỷ nói có phải muội trúng tà rồi không, có cần mời pháp sư không?"

Tần Minh Nguyệt rùng mình: "Đừng nói nữa, đáng sợ quá."

Mộ Dung Tuyết sờ mặt, ra vẻ buồn bã: "Haiz, hôm nay chắc chắn không được chọn rồi, tiếc quá."

Tần Minh Nguyệt đồng tình gật gật đầu.

Sau khi ba mươi hai nữ nhân đến đủ, Lưu sư gia điểm danh rồi đưa vào Huyện nha.

Mộ Dung Tuyết vì thân quen với Tần Chi Ngang nên không hề sợ hãi đại đường Huyện nha, vừa bước vào đã hiếu kỳ nhìn ra sau bàn, muốn xem thử Chiêu Dương vương quyết định vận mệnh của mình trông thế nào.

Phía trên Tần Chi Ngang, sau chiếc bàn có một nam nhân đang ngồi, chắc chắn là đúng rồi.

Mộ Dung Tuyết nhìn từ xa đã thấy quen mặt, chờ đến khi nhìn gần, suýt chút nữa thì kinh hô thành tiếng, nam nhân đó lại là Gia Luật Ngạn.

Nàng vừa mừng vừa sợ, suýt chút nữa nhảy căng lên, ông trời quả nhiên hậu ái nàng, thì ra hẳn chính là Chiêu Dương vương, chẳng trách khí độ tao nhã xuất chúng đến vậy, cũng chẳng trách mình muốn kết duyên trăm năm với hẳn liền bị cự tuyệt ngay. Thì ra không phải hẳn không thích nàng, là vì nàng đang nằm trong danh sách tú nữ chờ được chọn, hẳn không dám thích nàng. Tự tin bị đả kích đến nản lòng thối chí, trong phút chốc bỗng vờn mình đứng dậy.

Hắn dường như cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của nàng, đảo mắt nhìn qua, nhưng sóng mắt chỉ nhàn nhạt, không hề dừng lại trên mặt nàng quá lâu, chỉ lướt qua như một tia nắng xuân.

Cho dù là vậy cũng đủ rồi, nàng hạ con tim đang lơ lửng xuống, tràn đầy vui sướng nhìn người sau bàn. Hôm đó dưới gốc hoa lê ở Hồi Xuân y quán, nàng đã nói rõ với hẳn rằng mình không muốn nhập cung. Hẳn nhất định nể tình nàng đã mời cơm, lại giúp hẳn trị bệnh mà thành toàn cho nàng, nàng tin là vậy.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Lấy Oán Trả Ôn

Lúc này, ba mươi hai cô nương đã sắp xếp thành hàng theo thứ tự lúc vào cửa, Sư gia gọi tên, các cô nương trong hàng bước ra tới đứng trước bàn để Chiêu Dương vương tuyển chọn.

Gọi đến tên Mộ Dung Tuyết, nàng yếu điệu bước ra.

Những cô nương khác đều cúi đầu cụp mắt, nàng lại ngẩng cao gương mặt đầy mụn đỏ, cười nhạt với Gia Luật Ngạn, trong mắt tràn đầy chờ đợi và hưng phấn, còn có chút trù mến gợi tình.

Gia Luật Ngạn làm như không quen biết, theo phép công mà quan sát nàng, ánh mắt thâm sâu khó lường, khiến người ta không nhìn ra được chút cảm xúc gì.

Mặt nàng tràn ý cười, lòng đầy vui sướng. Nhất định là hắc đang giả vờ cho Tần Chi Ngang và những người khác thấy, đâu thể nào để người ta nhìn ra được hắc quen biết nàng, tránh bị người ta nói là thiên vị gian lận, thuận nước đẩy thuyền.

Nàng tình tứ nhìn cánh môi mỏng của hắc, nhưng lại nghe thấy một chữ nhàn nhạt đơn giản, "Giữ."

Chữ này như gió bắc trong những ngày Cữu hàn[1], trong chốc lát đã khiến nụ cười thoát ẩn thoát hiện trên mặt Mộ Dung Tuyết đông cứng lại. Nàng không thể nào tin được mà nhìn hắc, suýt chút nữa thì xông lên bảo hắc nói lại lần nữa.

[1. Kể từ Đông chí trở đi, mỗi chín ngày sẽ có một ngày gió lạnh, có chín lần như vậy.]

Sau khi hần nói xong, thậm chí không nhìn nàng lấy một lần, ánh mắt dời về danh sách trong tay, nhắc bút đánh dấu lên trên.

Nàng chớp mắt, cảm thấy phải chăng mình bị ảo giác, nghe nhầm rồi.

"Mời cô nương qua bên này." Sư gia chỉ vào hàng được giữ lại, lúc này nàng mới biết mình không nghe nhầm, đích thực hần đã nói chữ "Giữ".

Tiếp đó, Sư gia gọi tên Tạ Thu Cúc. Một cô nương cao cao xinh đẹp bước lên, ánh mắt Gia Luật Ngạn rơi trên người cô nương đó, xem xét tỉ mỉ một hồi giống như đã xem xét Mộ Dung Tuyết, rồi thốt ra một chữ "Giữ".

Nàng ngây ngốc nhìn hần, lòng như nham thạch dâng trào, sao hần có thể đối xử với nàng như vậy. Nàng tự hỏi mình đối với hần một tấm chân tình, ít nhiều gì hần cũng nên lấy chút chân tình ra báo đáp chứ. Biết rõ nàng không muốn nhập cung, biết rõ nàng nóng lòng muốn tìm phu tể chính vì để tránh phải nhập cung, hần tay nắm đại quyền, chẳng qua chỉ tiện tay thôi mà cũng không chịu thành toàn cho nàng.

Tại sao?

Tiếp đó nàng không nghe thấy gì nữa, chỉ căn đôi môi nhỏ chăm chăm nhìn hần. Uất ức buồn bã trong lòng như khiến tim sắp nổ tung. Nếu hần không phải là người nàng thích thì nàng sẽ không uất ức buồn bã đến vậy. Nếu hần không biết tâm tư của nàng thì nàng sẽ không uất ức buồn bã đến vậy. Nhưng hần lại biết tất cả.

Tại sao hần vẫn đối xử với nàng như vậy?

Nàng nghĩ không ra mình đã đắc tội hần chỗ nào, vậy là bắt đầu nhớ lại từ thời khắc đầu tiên nhìn thấy hần... Nhưng càng nhớ càng thấy đau

lòng.

Mười sáu tuổi rồi, lần đầu tiên nàng vừa gặp đã yêu một nam nhân, lần đầu tiên toàn tâm toàn ý để được hãn yêu thích, sắc thuốc nấu trà rửa tay nấu canh cho hãn. Nhưng hãn lại không nhận, còn chính tay đẩy nàng vào hố lửa.

Cảm giác này giống như bị người tin tưởng nhất thân thiết nhất dùng một thanh đao đột nhiên đâm vào tim, trở tay không kịp, đau thấu tâm can.

Ba mươi hai cô nương được Gia Luật Ngạn chọn mười hai người. Tần Chi Ngang thông báo cho những cô nương này về nhà bá biệt phụ mẫu, chuẩn bị ngày mai khởi hành vào Kinh.

Ra khỏi cửa lớn Phủ nha, người nhà của ba mươi hai nữ nhân vây lại, nhất thời kẻ khóc người cười.

Các cô nương không được chọn đa phần đều vui mừng cùng người nhà trở về, còn những cô nương được chọn hiếm có người vui, đa số đều bi thương ôm người thân khóc ròng như sinh ly tử biệt. Cũng có một số ít người nhà tú nữ vì con gái mình được chọn mà vô cùng vui mừng, nhà Triệu Chân Nương chính là một ví dụ sinh động, từ một gia đình lụn bại lập tức gà chó thăng thiên cả họ được nhờ.

Gia Luật Ngạn bước ra khỏi Phủ nha, vừa nhìn đã thấy ngay Mộ Dung Tuyết, không phải hãn cố ý tìm kiếm bóng dáng nàng mà thực sự vì nàng quá nổi bật giữa đám đông, mặt đầy mụn đỏ, tươi tắn bắt mắt.

Lúc này đám người trước cửa Huyện nha đã dần dần tản đi, Mộ Dung Tuyết đứng ở cửa không rời đi chính là vì đợi hãn ra. Tính nàng xưa nay luôn thẳng thừng, chuyện hôm nay nếu không hỏi rõ thì cả đời cũng không thoải mái.

Gia Luật Ngạn vẫn mặc bộ cẩm bào màu trắng như cũ, hấn dung mạo xuất chúng, thân hình cao ráo, đương nhiên mặc gì cũng đẹp. Lúc lướt qua giữa đám đông, chúng nhân dường như đều trở thành những hạt bụi.

Nhưng lúc này nàng đã hoàn toàn không thấy vẻ đẹp của hấn, trong mắt chỉ là sự lạnh lùng kia.

Ngang qua người nàng, hấn nghiêng nhiên muốn lướt đi như chẳng hề quen biết.

Mộ Dung Tuyết không hề khách sáo giữ hấn lại, "Tôi một lòng coi ngài là bằng hữu, nhưng ngay cả tên thật ngài cũng không chịu cho biết." Giọng nàng run run. Trong lòng đủ các loại mùi vị, uất ức, phẫn nộ, thất vọng, đau khổ đan xen như tơ vò, không tài nào cắt gỡ được.

Viên Thừa Liệt không ngờ nàng lại to gan như vậy, dám chất vấn Vương gia lạnh lùng như băng giá này, càng không ngờ Vương gia lại dừng bước, nghiêm túc cho nàng biết: "Bốn vương tên Gia Luật Ngạn."

"Tại sao ngài lại chọn tôi?" Đôi mắt đẹp của nàng tràn đầy uất ức, mун đỏ trên mặt càng vì tức giận mà như sáng hơn, cảm phẫn sục sôi.

"Bốn vương chuyện công làm theo phép công, không thể thiên vị." Hấn bình tĩnh dừng dừng, trong đôi mắt như sao vẫn là sự điềm nhiên thâm sâu khó lường.

"Cả mặt tôi đầy mун đỏ, ngài không thấy sao?" Nàng vô cùng tức giận, chỉ mун đỏ trên mặt mình giậm chân nói: "Dung mạo như vậy vốn không thể nào được chọn, sẽ kinh động Thánh giá đó ngài có biết không hả?"

Viên Thừa Liệt bất nhẫn cúi đầu, bộ dạng như vậy đích thực là sẽ kinh động Thánh giá...

"Bốn vương chọn cô tự có đạo lý." Hân vờ như không thấy mụn đỏ cả mặt nàng, giọng điệu vẫn không chút gợn sóng như cũ.

"Tìm ngài làm bằng đá sao? Ngài biết rõ tâm nguyện của tôi..." Nàng không nói được nữa, cắn môi ngẩng đầu ép nước mắt xuống.

Gia Luật Ngạn hơi tiếc nuối, rõ ràng thấy vành mắt đỏ rồi, vậy mà lại không khóc.

Hân cười cười: "Thật ra bốn vương cảm thấy bộ dạng cô thế này thật sự xấu không thể tả. Nhưng trước khi đi, Triệu thực phi đã tiến cử cô với Hoàng thượng, nói cô thông minh lương thiện, nổi tiếng xinh đẹp. Bởi vậy bốn vương cũng không thể không chọn cô." Hân qua quýt nói hết, vô cùng vui vẻ khi thấy hai hạt nước mắt vừa to vừa tròn rơi khỏi đôi mắt long lanh xinh đẹp kia, lúc này mới vừa ý rời đi.

Mộ Dung Tuyết bị câu "Xấu không thể tả" của hân chọc tức phát khóc, sau đó mới phát hiện có điều không đúng, không ngờ Triệu Chân Nương lại tiến cử nàng với Hoàng thượng! Nàng lập tức không khóc nữa, nhắc váy bước lên xe ngựa.

Mộ Dung Lâm chắc chắn là con gái mình không bị chọn, nhưng khi ông nhìn thấy sắc mặt nàng, lập tức cảm thấy đại sự không hay. Vì nếu không bị chọn, lúc này nàng phải nhảy nhót vào nhà từ lâu rồi.

"Con bị chọn rồi sao?"

Mộ Dung Tuyết gật đầu, đóng cửa lại, kể cho Mộ Dung Lâm những lời Gia Luật Ngạn nói với mình.

Mộ Dung Lâm cả kinh, "Tại sao cô ta lại lấy oán trả ơn như vậy?"

"Nữ nhi không biết. Nhưng như vậy cha cũng không cần nghĩ đến chuyện vào Kinh cầu xin cô ta nữa."

Đây là vấn đề Mộ Dung Tuyết lo lắng nhất suốt dọc đường, vốn nghĩ cho dù bị chọn vẫn còn một con đường, nhưng lời của Gia Luật Ngạn đã cắt đứt con đường này của nàng. Không chỉ không trông mong gì được ở Triệu Chân Nương mà cô ta còn là kẻ đầu sỏ hại nàng rơi vào hố lửa.

Mộ Dung Lâm cảm thấy chuyện này vô cùng gay go. Ông nhìn con gái đang thất vọng náo nức, đột nhiên nói: "A Tuyết, thật ra cha vẫn còn một con đường cuối cùng."

"Cách gì vậy cha?"

"Tam thập lục kế tẩu vi thượng sách."

Mộ Dung Tuyết cả kinh nói: "Cha, đây là cơ nghiệp cha vất vả nửa đời gầy dựng, nữ nhi còn không nỡ nữa đó."

"Tiền tài là vật ngoài thân. Lúc mẹ con ra đi, không yên tâm nhất chính là con." Mộ Dung Lâm vuốt tóc con gái, thở dài: "Nghe nói sức khỏe Hoàng thượng sắp không xong rồi, mấy năm nay toàn nhờ vào đan dược chống đỡ. Cha không thể trơ mắt nhìn con nhảy vào hố lửa như vậy."

Mộ Dung Tuyết cảm thấy mình đã có được người cha tốt nhất trên thế gian này, mắt rưng rưng nói: "Nữ nhi không muốn liên lụy đến cha. Nếu bị bắt sẽ bị giam vào Đại lao đó."

"Cha sống nửa đời rồi, còn sợ gì nữa. Cha không nhẫn tâm nhìn thấy con cả đời ở trong cung đến bạc đầu, nếu vậy chi bằng xông ra tìm con đường sống. Người sống trên đời muốn gì thì làm nấy, nếu không làm sao xứng với những ngày tháng đẹp đẽ này." Mộ Dung Lâm tính tình hào phóng, đi khắp trời Nam đất Bắc nên cũng có vài phần gan dạ.

Mộ Dung Tuyết vốn đã nghĩ đến chuyện trốn đi, chỉ là không nỡ liên lụy cha mình. Bây giờ cùng đường bí lối, càng cảm thấy chạy trốn là cách cuối cùng.

Mộ Dung Lâm nói: "Chuyện này không thể chậm trễ, con đi thay một bộ y phục nam nhân, chúng ta xuất thành ngay."

Vừa hay mấy ngày nay ông đã chuẩn bị, một khi con gái bị chọn sẽ lập tức vào Kinh sớm, bởi vậy xe ngựa hành lý đều có sẵn, bạc ở Ngân hiệu cũng đã rút ra hết để làm lễ vật, chỉ là không ngờ sự tình lại có biến hóa.

Trước đó lúc Mộ Dung Tuyết học cưỡi ngựa đã may mấy bộ nam trang, nay lại có chỗ dùng đến. Nàng thay y phục, khoác một chiếc áo choàng đỏ bên ngoài, gói ghém hành lý đơn giản rồi ra khỏi phòng.

Bên này, Mộ Dung Lâm bảo A Thái đánh xe ngựa, đưa con gái đi về phía cổng thành.

Huyện Nghi là một thành nhỏ, người giữ cửa biết A Thái là giúp việc cho Hồi Xuân y quán, còn nhiệt tình chào hỏi vài tiếng.

A Thái đáp vài câu, ra khỏi thành bèn đánh xe đi về hướng Nam.

Trong xe, Mộ Dung Tuyết cởi bỏ áo khoác ngoài, xõa tóc ra theo kiểu nam nhân, trên đầu quấn một chiếc khăn xanh, lập tức biến thành một thiếu niên, mặt đầy mụn đỏ tuổi dậy thì.

Hai con tuấn mã kéo xe ngựa chạy suốt dọc đường, chạy được một khắc[2] bèn chuyển sang hướng Đông.

[2. Một khắc: mười lăm phút.]

Đây là phép che mắt Mộ Dung Lâm cố ý bảo A Thái làm. Sáng sớm mai, Tần Chi Ngang phát hiện ông đưa con gái trốn đi, nếu có phái người đuổi theo thì người giữ thành sẽ cho ông ta biết ông chạy về hướng Nam.

Mộ Dung Tuyết không ngờ chạy trốn lại thuận lợi như vậy, lòng vô cùng hân hoan vui sướng.

Xưa nay tuyển tú nữ chưa có ai dám trốn, cho dù lòng không tình nguyện đi nữa, có khóc đứt ruột nghiêng nát răng cũng phải bấm bụng nhập cung, bởi vậy quan phủ chưa từng đề phòng nữ tú được chọn chạy trốn, càng không có tiền lệ phái binh lính canh giữ. Đối với một thành nhỏ như huyện Nghi chính là vậy.

Có thể nói Mộ Dung Tuyết đã mở ra tiền lệ cho triều đình Đại Châu.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Lòng Dạ Sắt Đá

Thấy cổ hương đang dần xa phía sau lưng, Mộ Dung Tuyết tuy lòng muôn phần không nỡ, nhưng hận không thể mọc thêm hai cánh lập tức rời khỏi chốn này mười vạn tám ngàn dặm để tránh bị Gia Luật Ngạn đuổi kịp. Nhưng nàng lại nghĩ, các tú nữ có thêm nàng cũng không nhiều, bớt nàng cũng không ít, Gia Luật Ngạn còn phải hộ tống mười một tú nữ vào Kinh, chắc sẽ không bỏ nặng chọn nhẹ, truy đuổi một mình nàng. Huống hồ để tú nữ chạy trốn hẳn cũng có trách nhiệm, tốt nhất là về Kinh thành nói với Hoàng thượng rằng ở huyện Nghi chỉ chọn được mười một tú nữ.

Nghĩ vậy nàng liền yên lòng.

Nhớ lại ngôi nhà rộng lớn sung túc ở Hồi Xuân y quán, nàng bỗng có vài phần xót xa, tự đáy lòng nói: "Cha, sau này con cũng theo cha học y cho tốt, cố gắng kiếm tiền, chúng ta lại mua một ngôi nhà lớn."

Mộ Dung Lâm hiền từ vuốt tóc con gái nói: "Tiền tài là vật ngoài thân, người là quan trọng nhất. Mấy ngày tiếp theo con phải chịu khổ rồi, chúng ta phải lên đường ngày đêm không nghỉ, để tránh bị họ đuổi kịp."

"Chắc họ không vì một mình con mà làm lỡ hành trình đâu, nếu là Tần bá phụ phái người đến bắt thì ông ấy nhất định nể tình giữa cha và ông ấy mà nương tay, bởi vậy cha không cần lo lắng quá."

Nàng bầm sinh đã lạc quan, hơn nữa lòng vẫn ôm suy nghĩ rằng có lẽ Gia Luật Ngạn sẽ vì tình xưa mà tha cho nàng một mạng. Nàng vẫn luôn

không tin hẳn thật sự không có chút tình cảm gì với mình.

A Thái đánh xe ngựa đi suốt về hướng Đông. Từ lúc hoàng hôn ra khỏi thành, cứ mãi không ngừng nghỉ đến khi bóng tối đậm dần. Đêm khuya thanh vắng, trên đường không một bóng người, chỉ có tiếng vó ngựa lộc cộc, tro tro xuyên qua màn đêm tĩnh lặng, điểm thêm mấy phần âm u.

Mộ Dung Tuyết hơi sợ nên chẳng còn muốn ngủ.

Trong lúc phi nước đại, xe ngựa lắc lư dữ dội, từ khi sinh ra đến giờ nàng chưa từng chịu khổ như vậy, nhưng nghĩ đến thì chút khổ cực này so với nỗi khổ cả đời sau khi vào cung cũng chẳng là gì cả.

Lúc bình minh, xe ngựa dừng bên một bờ sông ở ngoại thành, A Thái dắt hai con ngựa đến bên sông uống nước ăn cỏ nghỉ ngơi.

Mộ Dung Lâm chất củi khô bên bờ sông, dùng đá đánh lửa lấy mấy cái bánh bao ra nướng vàng thơm phức, đưa cho con gái, sau đó lại nấu một bình trà dùng làm trà sáng.

Cho dù đang chạy nạn Mộ Dung Lâm cũng không mất đi thể diện và phong nhã, vì đã chuẩn bị trước mấy ngày nên thức ăn và vật dụng trên xe ngựa đều đầy đủ. Mộ Dung Tuyết càng hân hoan nhảy nhót, vui mừng như đi trăng hội.

A Thái ở bên cạnh thấy vậy chỉ cảm thấy hai cha con này thật không thể tưởng tượng nổi, gánh trên mình chuyện chống lại Hoàng mệnh lớn như vậy mà còn có tâm trạng cười nói được, lẽ nào dọc đường chỉ có mình hắn sợ hãi đến mức tim co rút lại như hạch quả đào khô thôi sao?

Nghỉ ngơi một lúc, ba người lại tiếp tục lên đường, Mộ Dung Lâm đưa con gái ra biển. Bởi vậy dọc đường đều đi về hướng Đông, định đến phủ Tùng Giang. Xe ngựa chạy một ngày, đến tối cũng không dám dừng lại

ngủ ngơi, chỉ ngủ qua loa một canh giờ bên dưới bức tường ngoài một nông hộ rồi tiếp tục lên đường.

Đến chiều hôm sau, lòng Mộ Dung Tuyết càng vui hơn, một là vì mụn đỏ trên mặt đều tan hết, hai là đã trốn một ngày một đêm cũng không thấy ai đuổi đến. Có lẽ Gia Luật Ngạn niệm tình đã từng quen biết mà tha cho nàng một mạng, cũng có lẽ là Tần Chi Ngang niệm tình cha nàng mà khuyên Gia Luật Ngạn bỏ qua, tóm lại, lâu như vậy rồi mà không ai đuổi đến, xem ra lần này chạy trốn đại công cáo thành rồi.

Nhưng tiếc là nàng vui mừng quá sớm.

Đến chiều tối, A Thái dừng xe ngựa bên đường, tháo cương dắt ngựa đi ăn cỏ.

Mộ Dung Lâm đứng bên xe ngựa thắt lại chiếc khăn xanh trên đầu con gái, Mộ Dung Tuyết mặc dù đã mặc y phục nam nhân nhưng dung mạo vẫn hơn người, mụn đỏ trên mặt tan hết, anh tuấn như một thiếu niên không nhuốm bụi trần.

Mộ Dung Lâm càng cảm thấy mình đưa con gái chạy trốn là một hành động sáng suốt, hạt minh châu quý giá thế này làm sao nữ đưa vào chốn ăn thịt người không nhả xương như Hoàng cung mà chịu khổ được.

Phong cảnh Giang Nam luôn khiến người ta thấy thoải mái, mưa phùn gió nhẹ cỏ mềm, nhìn ánh tà dương, tâm trạng Mộ Dung Tuyết rất tốt, nàng ngồi trên bãi cỏ vờn vai.

"Cha, chúng ta nghỉ một lúc rồi hẵng đi."

Vào lúc này, trên con đường yên tĩnh vang lên tiếng vó ngựa gấp gáp.

Mộ Dung Tuyết vô thức quay đầu nhìn, chỉ thấy xa xa có ba con tuấn mã đang chạy đến, người cầm đầu rất giống Gia Luật Ngạn.

Nàng biến sắc, lập tức đứng dậy nói: "Hình như họ đuổi đến rồi."

Mộ Dung Lâm lập tức nhét hành lý vào lòng nàng: "Mau đi, cha sẽ dẫn dụ họ. Chúng ta hội họp ở phủ Tùng Giang."

Mộ Dung Tuyết vội vàng đáp một tiếng, không kịp nói thêm, lập tức lên ngựa đi ngay.

Mộ Dung Lâm kéo chiếc áo khoác màu đỏ của Mộ Dung Tuyết trong xe ngựa ra, khoác lên mình rồi cười ngựa chạy về một hướng khác.

A Thái hoảng hốt nhìn hai người mỗi người một ngã, lòng nói, lão gia, vậy tôi phải làm sao đây? Trong lúc cấp bách, hắn chỉ đành cong chân chạy.

Tim Mộ Dung Tuyết đập hỗn loạn, không dám quay đầu nhìn lại, chỉ cảm đầu thúc ngựa phi về phía trước, lòng thầm cầu khẩn, chỉ mong cho mình nhìn nhầm, người đó không phải là Gia Luật Ngạn. Nhưng nàng lại cảm thấy mình không thể nào nhìn nhầm, vì mỗi một lúc buồn lúc vui, nhất cử nhất động của hắn đều đã khắc sâu trong tim nàng, giọng nói và dáng người của hắn, nàng nhắm mắt cũng có thể nhớ lại được.

Tiếng vó ngựa ngày càng gần, cứ như đã đến ngay sau lưng.

Tim nàng sắp bay từ cổ họng ra ngoài. Đột nhiên sau lưng vang lên một tiếng bộp giòn giã, dường như có thứ gì đó xé rách không trung, trước mắt xoẹt qua một vệt đen, quần lấy eo nàng. Nàng thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ đó là thứ gì, chỉ cảm thấy thân thể mình bay lên không trung, trong chớp mắt đã rơi vào lòng một người.

Nàng còn chưa trấn tĩnh thần hồn, ngược mắt nhìn vào một đôi mắt như ẩn giấu băng tuyết. Đích thực là Gia Luật Ngạn, cho dù cách xa như vậy nàng cũng không nhìn lầm bóng dáng hắn. Hắn lạnh lùng nhìn nàng, cuối cùng đã khiến nàng hiểu cái gì gọi là nhân đạo, một luồng sát khí từ

trong mắt hăn bắn ra, như chém đến người nàng, nàng không kìm được mà rụt về phía sau, bị hăn siết chặt eo kéo tới phía trước.

Thì ra thứ quấn lấy eo nàng là một ngọn roi dài của hăn.

Hăn chậm chậm nhìn nàng, nói từng chữ từng chữ: "Mộ Dung Tuyết, ta thật xem thường cô rồi."

Không chỉ ánh mắt hăn lạnh lẽo mà trong giọng nói dường như cũng ẩn giấu một thanh đao, may là nàng xưa nay không sợ chết, đón lấy ánh mắt sắc bén của hăn, giương cổ lên: "Dù sao tôi cũng không muốn nhập cung."

Hăn cười lạnh: "Không do cô quyết định."

Giọng điệu tuyệt tình như một lưỡi đao đâm vào tim nàng, nàng vốn ôm một bụng uất ức, một đao lúc này đâm vào như vạch ra một lỗ thủng trong bụng uất ức kia, nước mắt lập tức lăn chã tuôn rơi.

Uống cho tắm chân tình của nàng đối với hăn, hăn lại chính tay đưa nàng quay về hố lửa, thật sự quá nhẫn tâm. Nàng càng nghĩ càng đau lòng, nước mắt như một chuỗi ngọc bị đứt, từng hạt từng hạt lăn dài trên má, liên miên không dứt, dường như còn nhiều hơn cả nước trong suối Hoán Hoa.

Tuy tim hăn cứng như thép, nhưng đối với một nữ nhân khóc lóc bi thương tuyệt vọng như vậy, cuối cùng lòng cũng mềm đi vài phần, sát khí trong mắt cũng bị nước mắt nàng gột đi một nửa.

Khóc chán, nàng lấy tay áo hăn chùi nước mắt, vô cùng đáng thương nhìn hăn: "Ngài tha cho tôi đi."

Nàng xưa nay được cha mẹ thương yêu chiều chuộng, chưa từng chịu chút uất ức gì, đây là lần đầu tiên trong đời khóc thành như vậy để cầu xin người ta. Đáng tiếc, hăn không thèm nhìn nàng lấy một lần, vẫn là gương

mặt còn lạnh hơn hàn băng ngàn năm, không tìm được chút thương hương tiếc ngọc, đồng tình thương xót. Vì hẳn vốn là một người lòng dạ sắt đá.

Nàng thất vọng, then quá hóa giận, dùng sức đẩy cánh tay hẳn ra, muốn vùng ra khỏi người hẳn.

"Nếu cô không muốn chết, không muốn liên lụy phụ thân cô chết thì ngoan ngoãn theo ta về, nếu không..." Hẳn hừ một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo như đao vạch qua, khiến mặt nàng phát đau.

Vừa nghĩ đến cha, nàng liền ngẩn ra, lập tức níu tay áo hẳn hỏi: "Cha tôi làm sao?"

Hẳn hừ lạnh: "Cô nói xem?"

Nàng cuống lên, "Ở đây tôi có một vạn lượng ngân phiếu, đưa cho ngài hết, ngài thả cha tôi ra đi."

Hẳn cười lạnh: "Cô coi bốn vương là hạng người gì?"

Mộ Dung Tuyết thầm nói, hôm đó đuổi theo Bùi Giản, chẳng phải chỉ mười lượng bạc ngài cũng đòi đó sao, sao nay một vạn lượng lại không chịu lấy? Nàng trừng đôi mắt ươn ướt, nóng lòng đến sắp khóc.

Hẳn lại đành mặt không thèm nhìn nàng lấy một lần. Trong lúc cấp bách, nàng không màng gì nữa, đôi mày liễu dựng ngược, cao giọng nói: "Ngài không thả cha tôi thì lúc vào cung, tôi sẽ nói với Hoàng thượng là trên đường vào Kinh, ngài nhiều lần phi lễ tôi."

Gia Luật Ngạn nhúu đôi mày rậm tức giận nói: "Cô dám!"

Nàng trừng mắt nhìn hẳn, "Ngài xem tôi có dám không." Nói xong, nàng ôm lấy eo hẳn sáp vào lòng hẳn. "Ngài xem, ngài đang phi lễ tôi đó."

Nàng trừng đôi mắt trong suốt sáng ngời, trong mắt là sự uy hiếp trắng trợn.

Hắn giận đến mức suýt chút vút nàng xuống ngựa, nhưng cuối cùng vẫn kìm được sát khí trong lòng. Bất luận thế nào thì trên danh nghĩa nàng cũng đã là nữ nhân của Hoàng đế, không thể khinh suất manh động.

Trong thoáng chốc đã đến trước chiếc xe ngựa bị vút lại, Mộ Dung Lâm và A Thái đã bị Viên Thừa Liệt và Trương Long bắt.

Mộ Dung Lâm thấy con gái cũng bị bắt về, mắt ông đỏ lên.

Viên Thừa Liệt thấy Mộ Dung Tuyết một thân nam trang, vừa bội phục sự gan dạ của nàng, vừa tiếc cho thất bại của nàng. Nếu nàng trốn được thì tốt biết mấy. Nghĩ đến thân hình béo phì, gương mặt phù thũng, râu tóc bạc trắng của Hoàng đế, lại nhìn dung nhan xuân thì phơi phới của nàng, hắn không kìm được mà cúi đầu.

"Cha." Mộ Dung Tuyết đưa mắt nhìn phụ thân, "Cha đừng lo cho con, phải bảo trọng thân thể."

Mộ Dung Lâm vội nói: "Con yên tâm đi, cha sẽ đi theo con, khi đến Kinh thành rồi chúng ta lại nghĩ cách."

Gia Luật Ngạn cười lạnh, hai chân thúc vào bụng ngựa đi về phía huyện Nghi. Viên Thừa Liệt và Trương Long cũng thả Mộ Dung Lâm và A Thái, lên ngựa đi theo.

Thấy phụ thân không sao, Mộ Dung Tuyết yên lòng đi nhiều. Có lẽ trên đường vẫn còn cơ hội trốn thoát, nghĩ đến đây, cả người nàng lại dâng trào ý chí chiến đấu.

Nhưng tình cảnh trước mắt không tốt lắm, Gia Luật Ngạn và nàng ngồi chung một ngựa. Nàng xưa nay tự do đã quen giờ lại bị giam trong

cánh tay hần như một tù nhân, tâm trạng vô cùng nặng nề, hần còn tệ hơn nàng, dọc đường im lặng không nói, chỉ thúc ngựa chạy đi.

Hần không ngờ nàng lại dám chạy trốn, càng không ngờ nàng lại còn dám uy hiếp hần. Tóm lại, hần có một dự cảm không hay, ở bên cạnh nữ nhân này sẽ gặp rất nhiều phiền phức.

Sự thật chứng minh dự cảm của hần rất chính xác.

Thấy sắc trời dần tối, vừa hay lại đến một thị trấn, Viên Thừa Liệt nói: "Vương gia, chúng ta tìm khách điểm nghỉ ngơi một đêm nhé, đi cả ngày đường ngựa cũng mệt rồi, phải nghỉ ngơi." Nhìn sắc mặt Gia Luật Ngạn, hần lại cẩn thận dè dặt nói một câu: "Dù sao cũng tìm được Mộ Dung cô nương rồi, đâu cần vội như vậy nữa."

Gia Luật Ngạn lạnh mặt "Ừ" một tiếng.

Viên Thừa Liệt lập tức đưa mắt nhìn Trương Long, bảo hần đi tìm một khách điểm.

Khách điểm duy nhất trong tiểu trấn chỉ có sáu phòng, còn lại hai phòng không có người ở đều bị Gia Luật Ngạn bao hết.

Bốn người dùng một bữa cơm đơn giản trong khách điểm.

Mộ Dung Tuyết bình thường ăn uống rất kén chọn, nhưng hôm nay thật sự quá mệt quá đói, hơn nữa nàng nghĩ phải ăn uống cho no để tối đến tìm cơ hội tiếp tục chạy trốn, bởi vậy một hơi ăn hết hai chén cơm lớn, khiến Trương Long nhìn đến ngây người, đây có còn là nữ nhân nữa không?

Sau khi ăn cơm, Gia Luật Ngạn đích thân đưa Mộ Dung Tuyết vào phòng, sau đó nhìn trái nhìn phải trong căn phòng, mặt không biểu hiện nói với nàng: "Tối nay cô và ta ở chung một phòng."

Mộ Dung Tuyết ngẩn ra, nhưng lập tức nói: "Không được, nam nữ thụ thụ bất thân." Khách điểm này điều kiện tồi tàn, phòng ốc cũng rất cũ kĩ, trên một chiếc bàn tróc sơn thắp một ngọn đèn tờ mờ, quan trọng nhất chính là chỉ có một chiếc giường.

Hắn thản nhiên nhìn cô: "Không sao, trong mắt bốn vương cô không phải là nữ nhân."

Nàng tức giận nói: "Tại sao?"

Hắn khoanh tay lạnh lùng nhìn nàng, ngừng lại rồi thốt ra một câu, khiến người ta tức chết mà không đền mạng: "Vì da mặt nữ nhân rất mỏng."

Mộ Dung Tuyết tức giận hất cằm giậm chân: "Dù sao tôi cũng không muốn ở cùng với ngài." Có hắn làm sao nàng trốn được nữa.

"Không do cô quyết định." Giọng điệu hắn không chừa đường chối bỏ, vô cùng kiên định.

Mộ Dung Tuyết nghiêm túc nói: "Nay thân phận của tôi là tú nữ, sao có thể cùng phòng với Vương gia được?"

Môi hắn nhếch lên nụ cười mỉa mai: "Bây giờ cô lại nhớ ra thân phận của mình rồi à, vừa nãy trên ngựa ai chủ động ôm ấp vậy?"

Nàng đỏ mặt, "Vừa nãy là vừa nãy, bây giờ là bây giờ."

"Cô yên tâm, vừa nãy Viên Thừa Liệt và Trương Long có thấy cũng như không thấy, còn bây giờ, ngay cả nhìn thấy cũng không thể, bởi vậy sẽ không tổn hại đến thanh danh của cô, càng không để Hoàng thượng biết."

Xem ra tối nay hắn quyết tâm tử thủ lấy nàng rồi. Nàng suy nghĩ rồi lại nói: "Tôi muốn tắm rửa."

Gia Luật Ngạn vỗ tay, lập tức nghe thấy Viên Thừa Liệt bên ngoài thấp giọng hỏi: "Vương gia có gì cần dặn?"

"Đi gọi người đưa một thùng nước nóng đến."

Một lúc sau, chủ khách điểm và tiểu nhị bưng ra một thùng nước ấm vào.

Thấy nước được đưa đến, hăn lại không có ý muốn ra ngoài, Mộ Dung Tuyết chỉ đành nói: "Mời Vương gia ra ngoài một lúc, nếu Vương gia không yên tâm thì cứ canh ở cửa là được rồi." Nàng cười dịu dàng lấy lòng, tựa như một tiểu cô nương ngoan ngoãn nghe lời nhất.

Gia Luật Ngạn liếc nhìn nàng rồi quay người ra ngoài.

Mộ Dung Tuyết lập tức chạy đến bên cửa cài chốt, ngừng lại chốc lát, nàng đưa tay vào thùng nước khuấy vài cái nữa. Nghe thấy bên ngoài không còn động tĩnh gì, nàng liền rón rén đến bên cửa sổ, nhẹ đẩy cửa sổ ra, khách điểm nhỏ cũng có lợi, sau cửa sổ chính là chuồng ngựa, lòng nàng thầm tính, nhảy ra khỏi cửa sổ dắt một con ngựa nhân lúc trời tối chạy trốn chắc cũng có năm phần thắng lợi. Phàm là một cơ hội nhỏ cũng không thể bỏ qua. Nàng quyết tâm bưng ghế đến trèo lên cửa sổ, nghiêng rằng nhảy xuống.

Sau khi tiếp đất, cơn đau ở gót chân khiến nàng hít một hơi lạnh, nhưng lúc này cũng không màng đến nữa, nàng vội bò dậy, kết quả vừa đứng thẳng lên đã đụng phải một người, nàng suýt chút kêu lên thành tiếng, sau đó lại tức tốc bịt miệng mình, chớp chớp mắt, "Sao Vương gia lại ở đây?"

"Ta cũng muốn hỏi tại sao Mộ Dung cô nương lại ở đây, chẳng phải cô muốn tắm sao?" Gia Luật Ngạn là một ngọn đèn, hăn đưa đèn đến dưới mí mắt nàng, soi rõ gương mặt nàng, dường như muốn xem thử da mặt nàng tốt cuộc dày bao nhiêu.

Nàng nhanh nhẹn phủ bụi trên mông, không ngượng miệng nói: "Tôi muốn đi tìm một bộ y phục để thay."

"Tìm trong chuồng ngựa à?"

Hắn nói rất nhẹ nhàng, nhưng thật ra giọng điệu đã lạnh đến mức sắp kết băng, nếu là người bình thường, chạy trốn bị bắt thì đã sợ đến mức lười lú lại, nhưng nàng lại không phải là người bình thường, vẫn giả vờ "Ồ" một tiếng, "Thì ra đây là chuồng ngựa à."

"... .." Gia Luật Ngạn nghiêng răng, thật là một miếng thịt thừa[1] mà.

[1. Nguyên văn là một loại thịt ăn không ngon, bỏ không đành, khó cắt, khó nấu, khó nhai, dùng để chỉ người ngang ngược không nói lý lẽ, điếc không sợ súng.]

Tác giả có lời muốn nói: Chắc mọi người đã hiểu tại sao gọi là Hầm thịt kể rồi chứ.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12: Cùng Chung Chấn Gối

Mộ Dung Tuyết một mình từ sau tường đi ra phía trước, vừa đẩy cửa mới nghĩ ra cửa phòng vừa này đã bị mình cài chốt rồi, không vào được. Nhảy từ bức tường phía sau lên cửa sổ thì nàng không có bản lĩnh đó, vậy là đành phải dùng một bên vai đẩy cửa ra, nhưng vào lúc này, cửa lại được mở ra từ bên trong, nàng không thu thế lại được, nhào thẳng lên người Gia Luật Ngạn.

Gia Luật Ngạn hít một hơi lạnh, đưa tay bịt mũi.

"Vương gia không sao chứ?" Mộ Dung Tuyết vừa xin lỗi vừa nghĩ, cửa sổ cao như vậy mà hắn cũng có thể trèo vào được, xem ra thật sự là người biết võ công.

Một lúc sau Gia Luật Ngạn mới xua được mùi chua khiến người ta khó chịu kia, nghiêng răng nói: "Bốn vương gặp được cô thật là may mắn ba đời."

"Vương gia mệt nhọc cả ngày rồi, vẫn nên cùng Viên đại nhân đi nghỉ đi, dù sao nam nữ chung phòng cũng không hợp lẽ." Nàng cười xin lỗi, vẫn chưa bỏ ý định muốn chạy trốn.

"Bốn vương cũng không muốn chung phòng với cô, nhưng càng không muốn nửa đêm canh ba chạy đi truy bắt cô." Hắn cũng không vòng vo nữa, trực tiếp chỉ ra ý đồ trong lòng nàng, nếu mắt hắn có thể phóng ra dây thừng thì đã trói gô nàng lại từ lâu.

Mộ Dung Tuyết bất lực, chỉ đành chu miệng nói: "Tôi muốn tắm rửa, mời Vương gia tránh đi cho."

Hắn không mẫn không nhạt xem xét nàng, từ trong mũi hừ một tiếng khinh bỉ. Ý như đang nói, thân hình này của cô bốn vương có hứng thú nhìn sao.

Ánh mắt khinh miệt kia giống như một thanh Thanh long yển nguyệt đao[1] chém đứt sự tự tin liên miên bất tuyệt như nước sông của nàng thành hai đoạn. Nếu nghi ngờ nàng về phương diện khác thì nàng sẽ lập tức nhảy dựng lên phản kích ngay, nhưng mặt này nàng không thể nào chứng minh được, trừ phi nàng cởi ra cho hắn xem.

[1. Đao của Quan công sử dụng.]

Nàng tức giận phòng mang trợn má trừng hắn, hận không thể nhúng mắt hắn vào thùng nước để rửa, thật là có mắt không trông mà. Bốn cô nương rõ ràng có thân hình nhỏ nhắn xinh đẹp thế này kia mà.

Gia Luật Ngạn không rửa mắt, chỉ lạnh lùng rửa tay rồi lại rửa mặt, sau đó chấp tay đến ngồi trên giường, cởi áo ngoài tùy tiện vắt trên đầu giường, quay mặt vào trong ngủ.

Mộ Dung Tuyết thấy vậy liền cuống lên, hắn thật sự muốn cùng chung chăn gối với nàng sao?

"Vương gia, ngài thật sự muốn ngủ chung phòng với tôi sao?"

"Một là phòng không đủ, hai là bốn vương cũng không muốn nửa đêm canh ba lại thức dậy truy bắt cô, cô cứ yên tâm đi, bốn vương tuyệt đối không động vào một ngón tay của cô đâu."

"Nhưng Vương gia ở đây tôi không thể tắm được."

"Cô có thể không tắm."

Mộ Dung Tuyết: "... ..."

Lòng nàng vô cùng bức bối, đi đường hai ngày, đầu tóc mình mấy đều dơ bẩn, đối với người bị bệnh sạch sẽ như nàng thì đã nhẫn nại đến cực hạn rồi. Nhưng bảo nàng cởi y phục tắm rửa trước mặt hắc cũng thật quá khó. Do dự đắn đo cả buổi, nàng đột nhiên nghĩ ra một ý hay, thôi tắt đèn đi. Tối như hũ nút thế này dù sao hắc cũng không thấy gì cả. Nghĩ vậy nên nàng cởi y phục, tắm rửa qua loa trong thùng nước, sau đó nhanh chóng bước ra, mò mẫm gọi đầu trong bóng tối.

Vắt khô tóc, nàng chậm chậm dịch đến bên giường.

Nói thật thì đã hai ngày nàng không được yên giấc, lúc mệt thì thiếp đi trên xe, lúc này thấy chiếc giường đã lâu không gặp, cơn buồn ngủ và mệt mỏi ào ạt đến như thủy triều, khiến thân thể vô cùng rã rời của nàng chỉ muốn bò lên giường. Khổ nỗi trên giường còn có một nam nhân.

Nàng đứng bên giường tranh đấu tư tưởng kịch liệt, cuối cùng gian nan đưa ra lựa chọn: Lên giường ngủ.

Một là, người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, sức khỏe là vốn liếng để đi đường, nhất định phải nghỉ ngơi lấy sức tiếp tục tìm cơ hội trốn chạy. Hai là, hắc vốn là người trong lòng nàng muốn lấy, nếu không phải hắc cự tuyệt nàng, nếu không phải nàng được chọn làm tú nữ thì có lẽ nàng đã động phòng hoa chúc cùng hắc rồi. Ba ấy à, hắc đảm bảo tuyệt đối không động đến nàng, điều này nàng tuyệt đối tin tưởng, vì lúc này nàng đang mang thân phận tú nữ.

Ngủ chung giường với hắc, cứ xem như trên giường có thêm một con mèo. Nàng giỏi nhất là tự an ủi mình, hơn nữa thật sự không chống lại được cám dỗ của chiếc giường, cuối cùng đành đáp lại tiếng gọi của cơ thể mà bò lên giường.

Đêm xuân, dường như không khí ấm áp hơn thường ngày, tràn ngập khí tức vạn vật sinh sôi nảy nở. Như hoa đậu khấu tháng hai bén mùi[2], đây vốn là một đêm lãng mạn quyến rũ biết bao, tim nàng bắt đầu thành thịch đập loạn, nhưng rất nhanh nó đã không đập loạn nữa. Vì hần dùng giọng điệu còn Liễu Hạ Huệ hơn cả Liễu Hạ Huệ nói: "Cô tránh xa ta một chút, ngủ đầu kia đi."

[2. Tặng lúc chia tay kỳ 1, Thơ Đỗ Mục, Nguyễn Lâm Thắng dịch.]

Mộ Dung Tuyết khó hiểu: "Tại sao?"

"Ta không quen." Thật ra hần muốn tránh né, bất đắc dĩ mới phải chung phòng chung giường. Nhưng ngủ đàng chân và ngủ đàng đầu tuyệt đối có ý nghĩa khác biệt.

Nàng ngẩn ra nói: "Tôi cũng không quen." Nàng từng tuổi này rồi nhưng chưa bao giờ ngủ dưới chân người ta, cho dù đó là chân Vương gia.

Hần thấy nàng bất động, cũng không nói thêm, lấy gối đặt ở đầu kia nằm xuống.

Đáng tiếc đối thủ hần gặp phải là Mộ Dung Tuyết, nàng cũng ôm gối xoay đầu.

Hần lại xoay lại, nàng cũng xoay theo.

Hai người xoay lên xoay xuống hết ba bốn lượt.

Gia Luật Ngạn tức giận đập xuống giường đánh "bốp" một tiếng: "Rốt cuộc cô có ngủ không?"

Nàng chu miệng nói: "Ngài không định ngủ thì có, tôi không muốn ngủ dưới chân ngài, gửi mùi hôi chân của ngài đâu."

"Chân lão tử vốn không hề hôi."

Nàng nhăn mũi: "Đi cả ngày đường không hôi mới lạ đó, lúc này ngài đâu có rửa chân, tôi thấy rõ ràng mà."

Gia Luật Ngạn tức đến toàn thân phát run, thật sự muốn đưa chân lên mũi nha đầu này bắt nàng ta ngửi xem.

Nàng không sợ chết giăng co với hắn. Hắn bắt lực hằm hằm xuống giường, đến chỗ nàng vừa tắm cọ rửa hai chân, sau đó hung dữ nói: "Vậy được chưa."

Nàng ôm gối không chịu thỏa hiệp. "Vậy cũng không được, lỡ như lúc ngài ngủ gác chân lên mặt tôi thì làm sao. Dù sao tôi cũng không thể ngủ khác phía với ngài, một là ngủ cùng phía, không thì ngài ra ngoài."

Gia Luật Ngạn nghiêng răng nghiêng lợi, cuối cùng cũng đầu hàng. Việc nhỏ không nhin ắt mưu lớn loạn, hắn nhắm mắt, điều chỉnh nội tức một lúc mới đè nén được lửa giận xuống.

Mộ Dung Tuyết từng tuổi này rồi nhưng đây là lần đầu tiên cùng chung chăn gối với một nam nhân, nam nhân này còn là đối tượng nàng vừa gặp đã yêu, tuy vô vùng mệt mỏi rã rời, nhưng vẫn kích động hưng phấn nhất thời không ngủ ngay được. Nhưng Gia Luật Ngạn bên cạnh dường như đã chìm vào giấc mộng, hơi thở bình ổn đều đặn.

Nàng nửa thất vọng, nửa buồn phiền, nhưng cũng từ từ chìm vào mộng cảnh.

Bao nhiêu ngày nay cuối cùng cũng có một giấc mơ đẹp.

Trong mơ, nàng được lấy Gia Luật Ngạn như ước nguyện.

Hắn mặc hôn bào đỏ tươi cười ngửa đến nghênh thân, đưa bàn tay thon dài mạnh mẽ ra trước mặt nàng, trên gương mặt tuấn mỹ là nụ cười ấm

áp quyền luyện, nàng ngẩng đầu nhìn hấn trên ngựa, lòng hạnh phúc ngập tràn, dường như ngất ngây trong sóng mắt thâm tình quyền luyện của hấn.

Bước lên thăm dò, nàng cùng hấn bái đường, được hấn đưa vào động phòng. Nàng vô cùng hân hoan đời chiếc quạt tròn, nhưng người xuất hiện trước mặt không phải là hấn, người cười nàng là một ông lão gần đất xa trời, dung nhan tiều tụy, tóc bạc phơ, đôi tay đầy nếp nhăn đưa ra muốn xoa lên mặt nàng. Nàng giật mình tỉnh giấc, người đầy mồ hôi lạnh.

Đêm khuya tĩnh lặng, khung cửa sổ óng ánh sắc vàng của ánh sáng tỏa ra từ ngọn lồng đèn, mờ ảo như một tầng sương mỏng.

Nàng bỗng hoảng hốt phát hiện mình đang ở một khách điểm nơi xứ lạ.

Tạ ơn trời đất, đây là một giấc mộng. Nàng thở phào nhẹ một hơi, vừa định trở mình, lúc này mới phát hiện một chân của mình đang đặt trên chân Gia Luật Ngạn.

Tim nàng bỗng đập điên cuồng, vừa định âm thầm nhắc chân lên, bỗng đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

Nếu nàng trở thành nữ nhân của hấn, vậy nàng không thể làm tú nữ được nữa, hấn sẽ không dâng nàng cho lão Hoàng đế. Ý nghĩ này vừa nảy sinh, liền như một bóng ma điên cuồng sinh sôi trong lòng nàng, thậm chí ngay cả tóc nàng cũng tràn ngập ý nghĩ điên cuồng này.

Mượn ánh sáng yếu ớt, nàng len lén xem xét hấn.

Hấn yên lặng nằm đó, hơi thở đều đặn, mắt mày tuấn mỹ. Đây vốn là người nàng thích, đây mới là người nàng nên lấy.

Nàng không muốn lấy lão Hoàng đế sáu mươi hai tuổi, nếu sinh con rồi sẽ bị giam trong cung cả đời, mãi không có ngày thoát thân, nếu không

có con, khi lão Hoàng đế chết nàng phải xuất gia làm ni cô, cả đời bầu bạn với thanh đăng cổ phật. Không, nàng không muốn một kết cuộc thê thảm như vậy. Điều nàng muốn là một mối nhân duyên tốt đẹp, nàng muốn ở bên cạnh người mình yêu cả đời.

Chỉ cần nàng không còn hoàn bích nữa thì tuyệt đối không thể nào trở thành nữ nhân của Hoàng đế. Bây giờ nàng và hắc nam cùng một chiếc giường, đây là cơ hội tốt ngàn năm khó gặp. Nhưng chuyện này đều là nam nhân chủ động, một hoàng hoa khuê nữ như nàng thật sự rất khó ra tay, chỉ nghĩ đến chuyện đó thôi đã cảm thấy mặt nóng ran.

Nàng do dự, lòng như có hai con người đang giằng co, một người mặt dày vô sỉ nói, so với hạnh phúc cả đời thì mặt mũi chẳng là gì cả. Một người khác chính nghĩa hào hùng nói, nữ nhân quan trọng nhất là thể diện, nếu không cả đời sẽ bị nam nhân xem thường.

Nàng cảm thấy người chính nghĩa nói đúng, sau đó liền giúp người chính nghĩa đánh bại người tà ác.

Nhưng nhắm mắt lại, tình cảnh trong mơ lại hiện lên trong đầu, vừa nghĩ đến gương mặt già nua tóc bạc đầy nếp nhăn kia, vừa nghĩ đến bàn tay nhăn nheo kia, cả người nàng phát lạnh.

Người tà ác lại sống dậy, giậm chân nói, cô không làm thì sẽ hối hận cả đời, mau vứt tự tôn ra cửa sổ đi.

Đúng, cứ vứt tự tôn ra cửa sổ trước, chút nữa nhặt lại sau.

Nàng nghiêng răng quyết định như vậy, lấy gan thò tay lên ngực hắc nam xoa nhẹ. Dưới lòng bàn tay là da thịt ấm nóng cứng cáp của nam nhân, cảm giác sức sống dồi dào ngập tràn nam khí này khiến tim nàng đập loạn xạ. Nàng đỏ mặt, ngập ngừng hướng xuống dưới, đột nhiên một bàn tay chộp lấy tay nàng, nàng giật mình suýt chút kêu thành tiếng.

Gia Luật Ngạn đã tỉnh, trong bóng tối không nhìn rõ biểu hiện trên mặt hắn, tim nàng đập như gió thổi, có cảm giác như bị bắt gian tại trận.

Giọng hắn bình tĩnh điềm nhiên, lạnh lùng vô tình: "Cô muốn làm gì?"

Tim nàng đập thình thịch, nàng liếm khóe môi, rất muốn nói, tôi muốn làm chuyện xấu.

"Tôi không ngủ được, muốn sờ xem thử tim ngài có phải làm bằng thịt không."

Khưng lại một chút, hắn hỏi: "Phải không?"

Nàng nuốt nước bọt nói: "Không phải, làm bằng sắt."

Sau đó, nàng cảm thấy cơ thịt dưới lòng bàn tay giật giật. Hắn đang cười hay đang tức giận? Thật đáng tiếc, nàng không nhìn thấy được biểu hiện của hắn lúc này.

"Là ý gì?" Giọng hắn khẽ mềm đi, không còn lạnh lùng nữa.

"Ngài biết rõ tôi không muốn nhập cung nhưng vẫn chọn tôi cho bằng được. Tôi đối với ngài tốt như vậy, mời ngài ăn cơm, trị bệnh cho ngài, đối với ngài một tấm chân tình, vậy mà ngài lại đối với tôi như vậy. Ngài... lẽ nào không phải là lòng dạ sắt đá sao?" Trong bóng tối, giọng nói chua chát của nàng có chút uất ức, nghe như một lưỡi câu móc tất cả ruột gan của người ta ra ngoài.

Nhưng hắn im lặng không lên tiếng, nàng lặng yên chờ câu trả lời của hắn, trong bóng tối, thời gian như bị kéo dài vô tận, im lặng thật lâu thật lâu, khiến nàng gần như tưởng hắn đã ngủ rồi. Nhưng hắn lại nói một câu, "Cô đối với Bùi Giản và Viên Thừa Liệt cũng là một tấm chân tình."

"Không phải, không phải vậy." Nàng vội nói: "Bùi Giản là biểu ca của tôi, tôi đối với huynh ấy không có tình cảm nam nữ, còn Viên công tử, là vì bất đắc dĩ mới phải tìm đến huynh ấy... Tôi chỉ thích mỗi mình ngài thôi."

Nàng bị lời bày tỏ của mình khiến mặt xấu hổ nóng ran từng hồi, cũng may tối om nên hẳn không nhìn thấy gì cả.

Hắn lại im lặng.

"Tôi đối với ngài... vừa gặp đã yêu. Trừ cha tôi ra, tôi chưa từng nấu cơm nấu trà cho nam nhân nào, tôi nguyện cả đời chỉ nấu cơm nấu trà sinh con đẻ cái cho một mình ngài..." Nàng lấy dũng khí, mượn bóng tối xông lên, "Nếu ngài cưới tôi, cả đời sẽ không hối hận, vì sẽ không có ai thích ngài như tôi, tôi sẽ toàn tâm toàn ý tốt với ngài, cả đời nấu cho ngài những món ăn ngon, nếu ngài muốn ăn mì xào tôi tuyệt đối sẽ không nấu cơm chiên." Nàng càng nói càng kích động, ngay cả bản thân cũng sắp bị mình làm cảm động rồi.

"Thật lời thôi, ngủ đi." Hắn đột nhiên lên tiếng, vô cùng thản nhiên nói ra mấy chữ ấy.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13: Tự Liệu Lấy Thân

Nàng vô cùng thất vọng, bị hấn đả kích đến nỗi chẳng còn muốn ngủ. Nàng tự hỏi dung mạo thân hình đều không tệ, lại đối với hấn một lòng chân thành, lẽ nào hấn thật sự không có chút hứng thú nào với nàng sao? Nàng không tin, tiếp tục truy hỏi: "Ngài thật sự không thích tôi chút nào sao?"

Một hồi lâu hấn cũng không đáp, tiếng thở bình tĩnh đều đặn, dường như đã ngủ say. Tính nàng xưa nay càng thất bại thì càng dững cảm. Lúc này hấn chính là một toa sáng trong tương lai tăm tối của nàng, nàng liều hết toàn lực cũng phải bắt lấy, cho dù chỉ là thiêu thân lao vào biển lửa. Vậy là nàng lại thúc vai hấn, hỏi một lần nữa.

Hấn hít một hơi, dường như rất bức bối đáp: "Bốn vương chỉ thích nữ nhân hiền lương thực đức biết tự trọng tự ái."

Không gian tối om tĩnh lặng cùng cực, giọng hấn vô cùng rõ ràng, rơi vào tai nàng không sót một chữ. Ý này chính là nàng không phải nữ nhân như vậy sao? Nàng tức giận nói: "Tôi không hiền lương thực đức chỗ nào, không tự trọng tự ái chỗ nào?"

"Cô nương hiền lương thực đức đương nhiên sẽ không sờ lên ngực nam nhân, cũng không tự đưa mình lên giường."

Mấy chữ "Tự đưa mình lên giường" kia đã đâm nàng một cú thật đau. Nàng xấu hổ đan xen giận dữ, đưa quyền muốn đánh hấn. Trời tối đen

không nhìn thấy gì rõ ràng cả, nhưng dường như hấn có con mắt nhìn xuyên được màn đêm, đưa tay cản lại quyền của nàng, sau đó đẩy ngược vào trong khiến nàng va phải bức tường.

Hấn không dùng lực quá mạnh, nhưng cũng không biết tại sao lưng nàng lại đau đến vậy, cơn đau dường như có lửa đốt lan vào tận tim nàng, khiến cả ngực nàng đều đau âm ỉ. Bất giác, trên mặt nàng lăn xuống hai giọt nước mắt lạnh lẽo, trong phút chốc nước mắt thành sông.

Bình sinh nàng chưa từng chịu đả kích lớn như vậy, cũng chưa từng nghe lời nào tổn thương đến tự tôn như "Tự đưa mình lên giường", nàng nghĩ mãi không hiểu, tại sao vạch tấm chân tình cho hấn xem lại bị hấn đối xử vô tình như vậy. Nàng càng không hiểu rốt cuộc mình có chỗ nào không tốt, tại sao lại không được hấn yêu thích. Lẽ nào thích một người cũng không thể lên tiếng nói rõ, không thể chủ động thể hiện tình yêu sao? Cứ phải giấu giếm diêm diễm, ra vẻ trinh nữ thánh nữ sao? Như vậy chẳng phải quá giả tạo rồi sao?

Nàng vừa đau lòng vừa uất ức, nước mắt ngập tràn đến khi sắp chìm chết hai con uyên ương thêu trên gối, mới mơ mơ màng màng thiếp đi.

Sáng sớm, tia nắng đầu tiên còn chưa tỏ nàng đã bị Gia Luật Ngạn đánh thức. Trong nắng mai nhàn nhạt, gương mặt hấn như ngọc tạc, đôi mày kéo dài đến tóc mai, khiến nàng nhìn đến thất thần, lòng như thầm nói, một gương mặt đẹp như vậy, nhưng đáng tiếc lại có một trái tim lạnh lẽo vô tình.

Nàng lười nhác ngồi dậy, không chút hứng thú ăn cơm sáng rồi tiếp tục lên đường.

Vẫn chung một ngựa với hấn như cũ, nàng không nói một lời, mấy chữ "Tự đưa mình lên giường" như một con dao cắm vào tim nàng, lòng như bị thủng một lỗ lớn, gió lạnh sột soạt thổi vào. Nhưng người sau lưng

nàng lại chẳng hề có ý xin lỗi, thỉnh thoảng tiếp xúc với thân thể hăn, vẫn cứng như vách đá.

Nàng càng nghĩ càng thấy không thoải mái, quay đầu nhìn hăn nói: "Tôi cho ngài một cơ hội để ngài rút lại những lời tối qua."

"Lời nào?"

"Là câu ngài nói với tôi tối qua đó."

Hăn nhú mày, "Tôi quên rồi."

Nàng vì mấy chữ đó khóc cả đêm mà hăn lại quên mất. Nàng tức giận nói: "Tôi không phải là nữ nhân tùy tiện, chỉ đối với ngài tôi mới..." Nàng đỏ mặt không nói tiếp được nữa, uất ức bĩu môi. Nàng cho rằng mình là một nữ nhân trung trinh chung thủy, không ngờ hăn lại hiểu lầm nàng sâu sắc như vậy.

Hăn nhàn nhạt nói: "Cô không muốn tiến cung nên mới có bệnh vái tứ phương, tìm bừa một nam nhân. Bất luận là Bùi Giản hay Viên Thừa Liệt cũng được."

"Không phải vậy, tôi chỉ thích mỗi mình ngài, ngài chưa từng nghe câu vừa gặp đã yêu sao?" Nói xong, nàng lại cảm thấy một luồng sóng nhiệt qua kẽ tay, nàng thấy hăn lạnh lùng nói: "Bốn vương không tin chuyện vừa gặp đã yêu. Bốn vương cũng không muốn bị người ta lợi dụng."

Nàng vội buông tay: "Tôi không hề lợi dụng ngài, tôi thật lòng mà." Mặt nàng đã đỏ như người say, sóng mắt long lanh trong suốt sáng ngời.

Hăn khẽ ngấn ra, nhìn nàng như đang suy nghĩ điều gì, cuối cùng vẫn điềm nhiên dời mắt đi, lạnh lùng nói: "Người cô nên thật lòng là Hoàng thượng."

Nàng tức đến mức thật sự muốn cắn hăn một miếng. Phơi bày tất cả chân tình ra trước mắt hăn nhưng lại đổi được hồi đáp như vậy.

Dọc đường nàng không nói thêm câu nào nữa. Những gì nên nói nên làm nàng đều đã tận lực rồi, nhưng chuyện tình cảm xưa nay nào phải một người nỗ lực là có thể công đức viên mãn, nàng vẫn đang hát một vở tuồng độc diễn, còn hăn chỉ lạnh lùng bàng quan.

Khi sông Ninh Lăng xuất hiện trước mắt, nàng biết rất nhanh sẽ về đến huyện Nghi.

Dưới ánh nắng chính Ngọ, nước sông trong vắt như một dải lụa đầy màu sắc, bờ bên kia là ruộng hoa cải dầu bất tận, trải dài ra thành một biển hoa vàng rực rỡ.

Nàng quay đầu nói với Gia Luật Ngạn: "Tôi đau bụng."

Hăn đang cảm thấy kỳ quái, nàng vẫn luôn hoạt bát hiểu động sao dọc đường lại im lặng như vậy, thì ra là không khỏe.

Hăn chế nhạo: "Chẳng phải cô là đại phu sao?"

Nàng vẫn đang giận hăn, hờn đổi đáp một câu: "Đại phu cũng sinh bệnh mà, có gì kỳ lạ đâu." Lại một lúc nữa, nàng nói: "Tôi muốn đi giải quyết một chút."

Hăn ghìm cương dừng lại.

Mộ Dung Tuyết nhảy xuống ngựa, đi thẳng vào rừng cây bên sông.

Gia Luật Ngạn ngồi trên ngựa, từ xa nhìn bóng dáng nhỏ nhắn yếu điệu kia khuất dần trong lùm cỏ xanh. Hăn vốn muốn lại gần chút nữa, nhưng lại cảm thấy không thỏa đáng lắm, hơn nữa tay nải của nàng vẫn ở

trong tay hắt, trên người không một xu tiền, lại không có ngựa, có cho nàng cơ hội cũng không gây thêm được rắc rối gì.

Đáng tiếc, hắt đã đánh giá thấp lá gan của Mộ Dung Tuyết.

Nhờ bụi cây thấp che chắn, nàng khom lưng chạy về phía bờ sông, nước sông mùa xuân vẫn lạnh thấu xương, nhưng nghĩ đến tương lai thâm hiểm, nàng nghiêng răng lợi xuống sông, nước sông Ninh Lăng chảy từ suối Hoán Hoa trong thành, vừa cạn vừa hẹp, nước trong thấy đáy. Nàng nhanh chóng lội qua sông, bờ bên kia là ruộng hoa cải dầu vô tận, lúc này đang nở vô cùng rực rỡ, nàng khom lưng chui vào ruộng hoa cải dầu cao đến ngực, trốn vào nơi sâu nhất.

Nàng không biết mình có bao nhiêu phần thắng, nhưng nàng biết đây là cơ hội chạy trốn cuối cùng. Chờ khi về đến huyện Nghi cùng những tú nữ kia vào Kinh sẽ có rất nhiều túc vệ tùy tùng, nàng không còn cơ hội để trốn đi nữa. Nghĩ đến tương lai tăm tối thâm hiểm kia, nghĩ đến lão Hoàng đế hoang dâm háo sắc kia, toàn thân nàng lại tràn đầy sức chiến đấu không thể khuất phục.

Gia Luật Ngạn chờ một hồi không thấy người trở lại, liền đánh ngựa đi tới, nhìn vào bụi cỏ thấp lùn, bên trong không có người, hắt lập tức giận dữ mày kiếm xé ngược. Nàng quả nhiên lại chạy rồi.

Hắt đưa tay huýt một tiếng, Viên Thừa Liệt và Trương Long lập tức theo đến.

"Các người chia ra tìm hai bên bờ sông."

Hai người một trái một phải chia ra tìm dọc theo bờ sông, Gia Luật Ngạn tay nắm roi dài, đưa mắt nhìn bốn phía. Nàng không cười ngựa, chỉ dựa vào đôi chân, thời gian chưa đến một chung trà thì có thể chạy đi đâu được. Có khi nào lội qua sông lên vào ruộng cải dầu kia không? Hắt nhíu mắt, nhìn sang biển hoa bạt ngàn ở bờ đối diện. Dưới ánh nắng giữa trưa,

thừa hoa vàng rực rỡ lấp lánh như một dải lụa trải dài, gió nhẹ thổi qua, biển hoa nhấp nhô.

Mộ Dung Tuyết trong ruộng hoa không dám đứng dậy chạy nhanh, nàng khom lưng cúi người, cẩn thận trốn ở nơi sâu nhất của ruộng hoa. Lúc này nàng đã quyết tâm vùng lên, có thể trốn được lúc nào thì hay lúc ấy, cho dù chỉ là một cơ hội mỏng manh nàng cũng phải thử.

Đập vào mắt là một màu vàng lấp lánh, gió ấm nổi lên mang theo một mùi hương ngọt ngào xộc vào mũi. Cảnh đẹp như vậy nhưng Gia Luật Ngạn không có lòng thương thức, ánh mắt sắc bén như một con chim ưng săn mồi. Nàng nhất định đang trốn ở đây, hẳn khẳng định một cách lạ lùng.

Rút ngọn roi dài trong eo, hất vung tay đánh ra, một tiếng "bốp" giòn giã vang lên, ngọn roi dài trong tay hất như một con du long gào thét, khuấy lên một cơn mưa hoa màu vàng. Tuần mã như du long lướt qua ruộng hoa, roi dài rút lên, cánh hoa bay như mưa.

Lúc Mộ Dung Tuyết nghe thấy tiếng roi đến gần, tim đập như gióng trống, không dám chạy nữa, sợ bị hất nhìn ra hành tung của mình, nàng chầm chậm dịch đến một chỗ ruộng trũng thấp, khom người cúi xuống, hai tay đan chặt. Thường ngày nàng chưa từng cúng bái, nhưng lúc này gặp nạn mới ôm chân Phật, niệm mấy tiếng A di đà Phật.

Đáng tiếc, tiếng roi kia như hình với bóng, càng lúc càng gần. Nàng căng thẳng đến mức gần như ngừng thở.

Một tiếng roi giòn giã xé gió bay đến, đập tan tia ảo tưởng cuối cùng còn sót lại của nàng.

Hắn đột nhiên ghìm cương, tuần mã hú lên một tiếng, chống hai vó trước.

Nàng ngẩng đầu lên, ánh nắng chói chang buộc nàng phải nhú mắt.

Gia Luật Ngạn trên ngựa cao cao nhìn nàng, trong ánh nắng vàng rực, trong biển hoa cũng màu vàng, hẳn lúc này giống hệt như tình cảnh nàng thấy trong mơ, cười trên ngựa cao cao đứng trước mặt nàng, tuần mỹ như thiên thần. Đáng tiếc là hẳn không phải đến cười nàng, ngọn roi dài trong tay hẳn phủ đầy cánh hoa, nàng nghĩ hẳn định dùng ngọn roi này để đánh nàng.

Nhưng lúc này nàng đã không sợ gì nữa, chầm chậm đứng dậy trên người trên mặt đều là cánh hoa cải dầu, nhưng trong mắt lại là ánh sáng quật cường cương liệt, ngược mặt nhìn hẳn khiêu khích.

Gia Luật Ngạn siết chặt ngọn roi dài trong tay, trong khoảnh khắc ấy, sự tức giận trong lòng lúc đi tìm nàng khiến hẳn hận đến nghiến răng, giò bỗng biến đâu mất hết, hẳn nhìn nữ nhân chật vật nhưng quật cường này, lòng bỗng nảy sinh một chút thương xót đồng tình.

Nàng đích thực là một người mặt dày hiểm có, nhưng đích thực cũng có một sự dũng cảm hiểm thấy ở nữ nhân.

Nàng vô cùng chật vật, áo váy ướt đầm, chạy đến rơi mất một chiếc giày, nhưng cho dù là vậy dung mạo vẫn tuyệt thế vô song. Vì trốn chạy nên làn da vốn trắng như tuyết hơi ửng đỏ, đôi môi hồng hào. Trong đôi mắt trong vắt sáng ngời kia ánh lên tia sáng quật cường hùng hực. Thần sắc này hẳn chưa từng thấy ở nữ nhân nào. Hoa vàng như nở rộ xung quanh nàng, toàn thân nàng dường như đang bùng sáng.

Một cơn gió đến, thổi tung mái tóc dài tán loạn trên má nàng, phá hỏng bức tranh đẹp đến mức khiến người ta thất thần này, lúc này hẳn mới ngẩn ra, phát giác rằng mình đã nhìn nàng quá lâu rồi.

“Theo ta về.” Hẳn từ trên ngựa cúi người đưa tay ra, giọng điệu dịu dàng hiểm thấy, thần sắc cũng ôn hòa hiểm thấy, không còn bộ dáng hung thần ác sát lúc truy đuổi nàng hôm qua.

Nhưng nàng nhìn bàn tay thon dài mạnh mẽ kia, lửa giận bùng bùng lắ đầu: “Tại sao ngài không chịu tha cho tôi?”

Hắn khựng lại, “Ta không thể tha cho cô, danh sách tú nữ đã báo lên triều đình rồi, còn cô lại là người Triệu thực phi đặc biệt tiến cử với Hoàng thượng.”

“Ngài cứ nói tôi trốn mất rồi không bắt được, không được sao?” Nàng biết mình là người điên nói mớ, bởi vậy thanh âm cũng mềm mại trầm thấp như trong cơn mê, sản sinh một sức mạnh câu hồn đoạt phách. Ánh mắt ươn ướt lấp lánh ánh sáng, tựa như một ngọn sóng biển đang nhảy nhót.

Hắn đột nhiên bị sóng gợn cảm phần bi ai trong mắt nàng mê hoặc, thì ra thần sắc khi một người chịu uất ức cũng có thể động lòng đến vậy, dường như có thể sản sinh ra những sợi tơ mềm mại quấn lấy lý trí con người.

Hắn nhú mắt, dường như bị nàng mê hoặc, lòng bỗng lóe lên một tia do dự, nếu tha cho nàng thì đã sao? Nhưng ý nghĩ này chỉ là thoáng qua, hắn vung cây roi dài trong tay, một cơn mưa hoa rơi xuống, dường như muốn vung đao chém xuống nước để chặt đứt ý nghĩ lóe lên rồi chột tắt kia.

Tiếng vó ngựa vang lên, Trương Long và Viên Thừa Liệt đang hướng về biển hoa này.

Gia Luật Ngạn đành mặt nói: “Đi truy bắt cô, ta chỉ mang Trương Long và Viên Thừa Liệt, chính là vì không muốn làm lớn chuyện này, không muốn chuyện bé xé ra to. Không thì cô nghĩ cô và cha cô vẫn còn sống được sao? Ta đối với cô đã tận hết nhân nghĩa rồi, cô nên tự liệu lấy thân đi.”

Nghe được lời này, Mộ Dung Tuyết lập tức hân hoan nhảy nhót. Hắn làm vậy là vì hắn thích nàng phải không, nếu không nhất định sẽ không bí mật đi tìm nàng như vậy, sau khi bắt được nàng còn khoan dung độ lượng

tha thứ cho cha nàng, kín tiếng xử lý. Hắn làm vậy là vì nghĩ cho nàng, ngoài việc thích nàng ra nàng không tìm được lý do nào nữa.

Nàng kích động nắm chặt bàn tay đang cầm roi của hắn, ngược gương mặt động lòng, ánh mắt nóng bỏng nhìn hắn: “Thật ra ngài thích tôi đúng không?”

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14: Hoa Xinh Mau Hái

Tiếng gió bên tai dường như khơi dậy vô số gợn sóng trong biển lòng. Ánh mắt hần lướt qua gương mặt nàng, rơi xuống biển hoa, diễm nhiên nói: “Xin Mộ Dung cô nương tự trọng.”

Nhịp tim vốn bất an mất tự nhiên trong phút chốc bỗng trở nên rã rời, nàng nhớ lại những lời hần nói tối qua, xấu hổ buông tay hần ra.

Hần cúi người đưa tay kéo nàng lên ngựa. Khóa lại giữa đôi cánh tay như một chiếc lồng, nàng hận nhất là bị khống chế như vậy, thà liều mình để cá chết lưới rách chứ không khoan tay chịu trói. Vậy là quay đầu tuyên chiến với hần: “Tôi sẽ còn chạy trốn nữa.”

Hần mỉm cười nói: “Thật ngốc nghếch, nếu là ta tuyệt đối sẽ không dùng cách ngốc như vậy chạy trốn. Đôi chân ngắn cùn kia làm sao chạy nhanh hơn ngựa được?”

“Chân ngài mới ngắn ấy!” Nàng vừa xấu hổ vừa bực bội, giận dữ trừng hần.

Hần đảo mắt nhìn nàng rồi quay đầu ngựa đi về hướng sông, vó ngựa đạp khê vào trong nước phát ra tiếng lồm bồm, lòng nàng lại vô cùng nặng nề. Nước sông từ vó ngựa bắn lên chân nàng khiến trái tim đắm nước lạnh lẽo, chẳng còn chút ấm áp nào.

Y phục ẩm ướt dính vào chân, không chỉ khó chịu mà còn lộ ra hình dạng bắp đùi, nàng vô cùng ngượng ngùng, đôi lúc lại dùng tay kéo y phục

để khỏi dính vào chân.

Hắc liếc mắt nói: “Ai thèm nhìn cô chứ, chân gì mà ngắn cùn.”

“Ngài...” Nàng giận đến đỏ mặt, hận không thể kéo váy lên cho hăn xem, rõ ràng đôi chân thon dài thẳng như cán bút mà.

Gió thổi qua, nàng cảm thấy hơi lạnh, liên tiếp hắt hơi mấy cái.

Nếu nàng bị lạnh cảm nhiễm phong hàn nhất định sẽ lại phiền phức nữa. Hăn lấy bên eo ra một chiếc bình đẹp miệng nhỏ, nhét vào miệng nàng đổ mấy hớp rượu khử hàn.

Mộ Dung Tuyết không kịp trở tay, bị sặc, vừa ho vừa chảy nước mắt. Cổ họng nóng rát như có lửa đốt, chui vào tận trong lòng, đốt lên ngọn lửa uất ức nàng đã nhẫn nhịn đến cực hạn. Vậy là không thu thế lại được nữa, nàng khóc òa lên. Nàng từng tuổi này rồi, chưa bao giờ chịu khổ như vậy, chưa bao giờ mất mặt như vậy, chưa bao giờ để mình dơ bẩn như vậy, tóm lại, bộ dạng chật vật sa sút nhất trong đời nàng đều bị hăn nhìn thấy hết, thật sự khiến lòng tự tôn của nàng tan nát thành từng mảnh vụn.

Hăn muốn nhìn xem rốt cuộc nàng có bao nhiêu nước mắt, có thể khóc đầy một bình không? Không ngờ hăn thật sự đã xem thường nàng.

Nàng nghĩ dù sao mình cũng chật vật lắm rồi, có khóc thêm nữa cũng chẳng có gì to tát, đâu thể nào giữ đau khổ trong lòng khiến bản thân uất ức được. Ôm ý nghĩ không còn gì để mất, nàng khóc suốt dọc đường về đến huyện Nghi.

Đến khi nàng thôi không khóc nữa, đầu hăn vẫn còn ong ong, thật vô cùng bội phục.

Đến ngoài cửa thành, hăn mở tay nải của nàng, lấy ra một chiếc áo trùm nàng từ đầu đến chân.

Mộ Dung Tuyết giương nanh múa vuốt phản kháng, “Ngài muốn làm gì?”

“Các tú nữ đã lên đường rồi, để tránh tiết lộ tin tức, chỉ nói với bên ngoài là cô bệnh nặng nên chậm lên đường vài ngày. Bởi vậy không thể để người ta nhìn thấy cô nghênh ngang ngoài đường lúc này, hiểu chưa?”

Mộ Dung Tuyết “Ừ” một tiếng.

“Thừa Liệt, người đi mua ít bánh trái hoa quả, Trương Long, người đến chỗ Tần Chi Ngang đánh xe ngựa đến đây.”

Không bao lâu, Trương Long đưa đến một cỗ xe ngựa, Gia Luật Ngạn vứt Mộ Dung Tuyết vào trong xe rồi lại ném tay nải của nàng vào, nói: “Thay y phục khô đi.”

Mộ Dung Tuyết mở tay nải lấy ra một bộ y phục thay vào. Tiếc là lại không có giày vớ, giày vớ ướm dính vào chân vô cùng khó chịu, nàng liền cởi ra luôn, để trần đôi chân.

Gia Luật Ngạn đang định thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên nghe trong thùng xe phát ra một tiếng gào khóc kinh thiên động địa, hăn vội vén rèm.

Chỉ thấy Mộ Dung Tuyết để chân trần, nước mắt vừa mới ngừng bỗng lại được xả ra, tuôn như suối trên mặt.

Hăn bỗng hốt hoảng, vội hỏi: “Làm sao vậy?”

“Chân của tôi.” Nàng khóc đến nỗi mắt sưng lên, “Ngài xem, ngâm nước đến nhăn lại rồi.”

“...” Hăn ghen lời, buông rèm xuống, đau khổ xoa xoa mi tâm. Nữ nhân này rốt cuộc là làm bằng thứ gì vậy...

Tiếng khóc trong thùng xe bỗng dừng lại.

Lúc này Viên Thừa Liệt đã mua một bọc lớn bánh trái hoa quả trở về, đưa cho Gia Luật Ngạn.

“Vương gia đói rồi, mau ăn chút gì rồi hãy lên đường.”

Gia Luật Ngạn đón lấy, đưa vài cái cho Viên Thừa Liệt và Trương Long, sau đó lên xe ngựa.

Chả trách nàng không khóc nữa, thì ra đã thiếp đi rồi.

Hắn thở phào một hơi, ngồi ở bên kia của xe ngựa, ăn mấy quả dâu tằm, sau đó lại cầm một miếng bánh. Bánh mang phong vị Giang Nam này ăn rất ngon, nhưng đối với hắn thì có hơi ngọt.

Ăn xong hắn dùng giấy dầu gói phần còn lại đặt bên tay nàng, tiện thể nhìn nàng một cái.

Nàng đã thay y phục nữ nhân, chiếc khăn xanh trên đầu đã bị gỡ xuống, mái tóc như mây tùy tiện xõa tung trên thảm, bóng mượt mềm mại như gấm, uốn lượn nhấp nhô như một bức tranh sơn thủy. Lần đầu tiên hắn cảm thấy tóc nữ nhân khi xõa ra cũng thanh nhã phong lưu một cách riêng biệt như vậy.

Đôi môi đào khê hé như đang hờn dỗi. Gương mặt hồng hồng còn vươn dẫu lệ, da thịt căng mịn, mắt mày như tranh, chỗ phá cảnh duy nhất chính là mí mắt sưng đỏ, trông hơi buồn cười.

Hắn nghĩ đến bộ dạng gào khóc của nàng ban nãy, không nhịn được mỉm cười, ánh mắt dời đi rơi xuống chân nàng.

Giày vớ ướm cời ra để bên chân. Dáng người nàng thon thả, nhưng đôi chân trắng mịn kia lại mũm mĩm vô cùng đáng yêu, móng chân còn sơn đỏ hồng tôn lên màu da trắng như tuyết, vô cùng quyến rũ xinh đẹp.

Hắn dời tầm mắt, nói với bên ngoài: “Lên đường.”

Mộ Dung Tuyết tối qua không ngủ được, lại dùng hết sức lực chạy trốn, lúc này vô cùng rã rời. Bởi vậy xe ngựa lắc lư hồi lâu nàng mới tỉnh dậy, vừa mở mắt ra đã đụng phải tầm mắt của Gia Luật Ngạn.

Có khi nào hắn vẫn luôn nhìn nàng không? Lòng nàng dậy lên ý nghĩ này, bất giác sờ lên khóe miệng, may quá, không chảy nước miếng.

Hắn đặt gói bánh bên người nàng, không nói lời nào.

Nàng đã đói cồn cào từ lâu, vừa nhìn thấy trên giấy dầu bên ngoài gói bánh in ba chữ “Phù Dung trai” thì vui mừng khôn xiết, đây là tiệm bánh nổi tiếng nhất trong thành ở huyện Nghi, mùi vị rất ngon. Nàng mở ra ăn mấy miếng bánh đường nâu[1], hỏi: “Có trà không?”

[1. Đường nâu: Caramel.]

“Bây giờ không có.” Hắn đưa sang vài trái dâu tằm.

Nàng nhú mào, vô cùng miễn cưỡng đón lấy rồi ăn sạch.

Hắn không nhịn được nhìn nàng, cánh môi nhuộm đen, phối với mí mắt sừng đỏ...

Mộ Dung Tuyết ăn no nê, vội vã nhìn xuống chân mình, cuối cùng cũng hết nhẫn rồi, nàng sờ chiếc giày ướt, một mình lẩm bẩm: “Làm sao đây, chỉ còn một chiếc giày.”

Hắn vờ như không nghe thấy, nhắm mắt dưỡng thần.

Xe ngựa đi suốt không ngừng, mãi đến chiều, ngang qua một trấn nhỏ, Gia Luật Ngạn nói: “Dừng xe.”

Bên đường có một quán trà, một lão hán và một cô nương mười bốn mười lăm tuổi đang bận rộn.

Gia Luật Ngạn hỏi: “Ở đây có tiệm may nào bán giày vớ không?”

Tiểu cô nương thấy hần dung mạo tuấn mỹ, lập tức đỏ mặt, xấu hổ chỉ tay về phía xa xa.

Gia Luật Ngạn lệnh cho Trương Long tiếp tục đi.

Không bao xa, quả nhiên có một tiệm may nhỏ, Gia Luật Ngạn một lần mua bảy bộ giày vớ, khiến lão phụ nhân kia vui mừng đến mức không khép miệng lại được. Bên cạnh là tiệm kẹo, hần lại vào mua chút đồ ăn vặt. Sau đó đem giày vớ và đồ ăn vặt vào trong xe.

Mộ Dung Tuyết thật sự có cảm giác thụ sủng nhược kinh, nếu hần không có ý gì đối với nàng, việc gì phải tốt với nàng như vậy, còn mua đồ ăn vặt cho nàng nữa.

Nàng không tìm được mà suy nghĩ bậy bạ, lẽ nào vì Triệu Chân Nương tiến cử nàng cho Hoàng đế nên hần mới đè nén tình cảm của mình, không dám đón nhận tình cảm của nàng? Nàng càng nghĩ càng thấy đúng, nếu không thì hần không cần đưa theo mỗi Viên Thừa Liệt và Trương Long đi truy bắt nàng, lại thay nàng che giấu tội danh kháng chỉ chạy trốn. Hơn nữa, giày vớ kia cũng rất vừa chân, làm sao hần biết được cỡ chân nàng, lẽ nào vừa rồi hần vẫn luôn nhìn chân nàng?

Lòng tự tin vốn đã tan nát thành từng mảnh vụn, trong phút chốc bị bảy bộ giày vớ và kẹo của hần dán khít lại, trở thành một lá gan vô cùng cứng cáp. Trực giác mạnh mẽ của nữ nhân cho nàng biết rằng hần thích nàng, vậy là ý muốn cùng hần bách niên hảo hợp lại khởi tử hồi sinh. Nhưng có khi nào lại bị hần vô tình đá kích như lần trước nữa không? Con dao cắm trong tim vẫn còn đang lóe sáng, nàng do dự một hồi, ăn hết kẹo, cuối cùng lại có dũng khí, quyết định thử một lần nữa.

Lúc này, trời ban thời cơ tốt, đột nhiên xe ngựa lắc lư, nàng không tự chủ được, thân hình nhào tới phía trước, hướng đi vốn không chính xác như vậy, nhưng nàng quyết tâm điều chỉnh phương hướng, dùng cảm sà vào lòng hắn.

Không ngờ hắn lại đưa một cánh tay ra, chặn lại thế vồ đến của nàng, cánh tay cứng đờ còn chạm vào ngực nàng, đau đến mức khiến nàng suýt khóc.

“Cô không sao chứ?” Hắn điềm tĩnh nhìn nàng, mặt không đổi sắc, ngược lại nàng đã xấu hổ đỏ mặt, không tin vừa rồi cánh tay hắn không cảm nhận được cảm giác mềm mềm kia, trừ phi đó là một khúc gỗ.

Không, cả người hắn đều là gỗ.

Nàng thất vọng như một thiếu niên tràn đầy ý chí chiến đấu nhưng khổ nỗi không đất dụng võ, một tay chống trán, trong lòng rầu rĩ.

Tịch dương ngả về phía Tây, xa xa truyền đến tiếng hát của cô gái hái sen, mỗi một câu dường như đều phù hợp với tâm tình của nàng, khiến nàng vô cùng đồng cảm. Chỉ đáng tiếc, người nàng thích tuy ở ngay trước mắt, nhưng dường như lại xa tận chân trời, là một người gỗ không có tim.

Hạo ngữ Tô Châu[2] Gia Luật Ngạn nghe không hiểu, chỉ thấy nàng nghe như say như mê, hắn tùy tiện hỏi một câu, “Hát gì vậy?”

[2. Tiếng địa phương ở Tô Châu,]

Đây là một tiểu khúc Giang Nam, ý thương nhớ tình lang ở phương xa, Mộ Dung Tuyết thầm nghĩ, rất nhiều người yêu nhau đều dùng lời ca gợi tình, có lẽ nàng cũng có thể thử, vậy là lấy dũng khí nói: “Tôi cũng biết hát, ngài có muốn nghe không?”

Hỏi xong nàng không dám nhìn biểu hiện của hắn, nếu hắn cự tuyệt thì nàng sẽ đập đầu vào thành xe ngựa đi cho xong. Tạ ơn trời đất, hắn nói "Được".

Hát gì bây giờ? Nếu đã là bày tỏ tâm ý, đương nhiên không thể hát khúc Cao sơn lưu thủy, vậy là nàng quyết tâm, hát lên khúc "Kim lữ y[3]".

[3. Kim lữ y, thơ Đỗ Thu Nương.]

"Áo vàng chàng tiếc mà chi, tiếc chẳng là thuở xuân thì chóng phai, hoa xinh phải bẻ liền tay, chớ để lâu ngày lại bẻ cành khô."

Nàng có một chất giọng rất hay, uyển chuyển dịu dàng, tự hỏi mình đã lấy mười hai thành công lực ra thể hiện, tự nghe cũng thấy rung động tâm can, khiến người ta mơ tưởng, ám thị rõ ràng như vậy hắn nên hiểu ý nàng chứ. Nhưng điều khiến nàng vừa kinh ngạc vừa tiếc nuối là hắn không hề lộ ra chút biểu hiện động tình, ngồi ngay ngắn nghe hát, bộ dạng nghiêm túc còn hơn Liễu Hạ Huệ.

Lại thất bại rồi. Nàng vừa xấu hổ vừa thất vọng, hoàn toàn không có sức lực hát tiếp đoạn sau.

Nhưng hắn lại vô cùng nghiêm túc hỏi một câu: "Sao không hát nữa?"

Nàng đỏ mặt: "Hát hết rồi."

Hắn búng búng tay, nhàn nhạt nói: "Lần trước cô đàn khúc Cao sơn lưu thủy, thật ra không hay bằng hát tiểu khúc sơn dã này."

Vậy là ý gì, mĩa mai rằng bề ngoài xuất sắc của nàng chẳng qua chỉ là giả vờ, còn bên trong thật ra lại quê mùa sao?

Sắc mặt Mộ Dung Tuyết lập tức đỏ bừng, lòng tự tin bị đánh tan nát không còn chút gì. Nàng vừa xấu hổ vừa giận dữ quay đầu ra ngoài, lòng tự

tôn bị vút ngoài xe trong phút chốc lập tức nhanh như chớp quay về trong xương cốt. Nàng ôm gối, biến mình thành một chiếc hồ lô sâu, nước mắt từ từ trào ra nhưng lại bị kiên cường nén xuống.

“Có phải cô lại đang nghĩ chuyện chạy trốn nữa không?” Nàng không nói, hắt lại chủ động lên tiếng trước, hơn nữa giọng điệu vô cùng khiêu khích.

Nàng chu miệng không đếm xỉa đến hắt, lòng tự tôn tan nát vẫn chưa dán lại được.

Hắt cười cười: “Chuyện chạy trốn ngốc nghếch này ta khuyên cô nên từ bỏ đi.”

Nàng càng tức tối hơn, đây là mạng nàng ngốc đó sao.

“Rất nhanh sẽ hội họp với các tú nữ và túc vệ đi trước. Đến lúc đó đông người phức tạp, nếu cô chạy trốn nữa thì bốn vương cũng không giấu được tai mắt chúng nhân, sự tình cũng không đơn giản như lúc trước nữa đâu.”

Nàng hiểu ý hắt. Hai lần chạy trốn chỉ có hắt và Viên Thừa Liệt, Trương Long biết, bởi vậy hắt có thể che giấu được, nếu ở chung với những tú nữ kia, hắt cũng không thể bao che giấu diếm nữa. Nghĩ vậy, nàng lại cảm thấy hắt đối với mình không quá tuyệt tình, tâm trạng bỗng khá lên nhiều.

Hắt im lặng trong chốc lát, đột nhiên nói: “Chỉ cần dọc đường cô thật thà không quấy phá nữa, bốn vương bảo đảm cô sẽ không bị chọn.”

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15: Đồng Hành Trên Đường

Mắt nàng sáng lên, ngẩng đầu hỏi: “Thật sao?”

“Đương nhiên.”

Nàng vô cùng vui mừng, nhưng lại không dám tin, tiếp tục truy hỏi: “Ngài có cách gì?”

Hắn xua tay, “Tạm thời vẫn chưa biết.”

Vậy khác gì không nói đâu, nàng bĩu môi, “Ngài gạt tôi thì có.”

Hiển nhiên nghi ngờ của nàng khiến hắn không vui. Gia Luật Ngạn lạnh mặt nói: “Nếu cô không tin ta thì cứ tìm cơ hội trốn đi, xem cô có thể chạy được không. Lần sau cô đi nhà xí ta cũng sẽ đi chung, cô có tin không?”

“Ngài...” Nàng xấu hổ trừng mắt nhìn hắn.

“Lời ta nói đều là thật, không tin cô cứ thử xem.” Hắn nghiêm mặt, không hề có ý đùa cợt.

“Vậy nếu ngài không giữ lời thì sao?”

“Chưa có ai dám nghi ngờ tín nghĩa của Chiêu Dương vương Gia Luật Ngạn ta.” Hắn bất mãn nhìn nàng hừ một tiếng: “Cô là người đầu tiên đó.”

“Vô cùng vinh hạnh.” Nàng nhăn mũi, đáng vẻ nghịch ngợm hồn nhiên. Có lời hứa của hã, cuối cùng lòng nàng cũng thoải mái đi nhiều. Hã đối với nàng dường như cũng không tuyệt tình cạn nghĩa lắm.

Đi suốt một đêm, sắc trời đã khuya mà cũng không thấy dừng lại, Mộ Dung Tuyết đang thầm cảm thấy kỳ quái, đột nhiên nghe giọng Viên Thừa Liệt bên ngoài: “Vương gia, đến Dịch trạm rồi.”

Gia Luật Ngạn thở phào một hơi, cuối cùng cũng đuổi kịp các tú nữ đã lên đường trước. Tất cả đều như hã dự tính, nhân lúc trời tối đưa Mộ Dung Tuyết trà trộn vào các tú nữ, âm thầm che giấu chuyện nàng kháng chỉ chạy trốn. Chỉ cần đưa các nữ nhân này an toàn đến Kinh thành thì vạn sự đại cát rồi, còn về chuyện khiến người ta đau đầu nhất kia... Hã xoa xoa mi tâm, mong là dọc đường nàng đừng quậy phá gì nữa.

Xe ngựa dừng trong Dịch trạm, Dịch trưởng đưa người ra đón.

Gia Luật Ngạn xuống xe, quay người vén rèm.

Lúc Mộ Dung Tuyết xuống xe đột nhiên thân hình nhũn ra bổ nhào vào lòng Gia Luật Ngạn. Lần này thật sự không phải cố ý, là chân nàng bị tê.

Gia Luật Ngạn vội dịu nàng: “Làm sao vậy?”

“Chân tôi tê rồi.” Nàng bóp bóp chân, cũng không biết có phải hoa mắt không, không ngờ lại thấy trong mắt hã có một tia thương xót. Nhưng tiếp đó hã điềm nhiên vô tình buông bàn tay đang dịu nàng ra, lạnh lùng nói: “Đứng một lúc sẽ hết thôi.”

So với trái tim bị đả kích đến tê liệt từ lâu thì tê chân vốn chẳng là gì.

Dịch trưởng cung kính nói: “Vương gia, cơm nước đã chuẩn bị xong rồi.”

Gia Luật Ngạn gật đầu, đưa Mộ Dung Tuyết đi ăn cơm, sau đó lại đưa nàng vào phòng cuối cùng của Dịch trạm. Còn chưa vào đã nghe bên trong truyền đến tiếng trò chuyện riu rít.

Gia Luật Ngạn đứng dưới hiên, nghiêm túc nói: “Nếu có người hỏi thì cô cứ nói mấy ngày nay mình bị bệnh nên đến chậm hai ngày.”

“Được, tôi biết rồi.”

Mộ Dung Tuyết vào phòng, ba nữ nhân bên trong ngược lên nhìn nàng.

“Mộ Dung muội muội.” Tần Minh Nguyệt đứng dậy kéo tay nàng, ân cần hỏi: “Sao hai ngày trước không thấy muội?”

Mộ Dung Tuyết nặn ra một nụ cười, nói lại một lượt những lời Gia Luật Ngạn dặn dò. Mấy ngày nay nàng ăn không ngon ngủ không yên, thể lực tiêu hao nhiều, đích thực nhìn cũng ốm đi, thật sự có vẻ như đang bệnh tật, Tần Minh Nguyệt không nghi ngờ gì, vội kéo nàng ngồi xuống, lại chỉ hai cô nương khác trong phòng nói: “Vị này là Cố Thu Ba, vị này là Tạ Thu Cúc.”

Mộ Dung Tuyết buồn bã chào hỏi hai nữ nhân kia.

Tần Minh Nguyệt gặp người quen, hiển nhiên vô cùng hưng phấn. “Muội biết không, Triệu nương nương hạ sinh Công chúa trong cung kia đã được phong làm Thục phi, thật sự là niềm kiêu hãnh của huyện Nghi chúng ta.”

Mộ Dung Tuyết nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, không chút hứng thú.

Tần Minh Nguyệt lại kể bên tai nàng thì thầm: “Bá phụ ta nói, những nữ nhân lần này nhập cung, nếu có thể hạ sinh Hoàng tử thì không chừng Hoàng thượng sẽ phong làm Hoàng hậu đó.”

Mộ Dung Tuyết càng thấy té nhạt hơn, chẳng buồn ừ hử nữa.

Tần Minh Nguyệt vốn nghĩ Mộ Dung Tuyết dung mạo xuất chúng, nhập cung nhất định sẽ đắc sủng, bởi vậy mới lôi kéo quan hệ trước để sau này trong cung có chỗ dựa, ai ngờ nàng lại lười nhác không buồn nói nhiều.

Đạo bất đồng bất tương vi mưu[1]. Tần Minh Nguyệt liền hậm hực đi bàn luận cùng hai vị cô nương kia.

[1. Không cùng chí hướng thì không thể cùng nhau mưu sự nghiệp được.]

Tạ Thu Cúc vốn xuất thân nông gia, năm ngoái mới dọn đến trong thành buôn bán nhỏ, chưa từng trải việc đời, những lo lắng sợ hãi đối với tương lai đều viết hết lên mặt. Phụ thân của Cố Thu Ba là thương nhân ở Dương Châu, gia cảnh sung túc, cũng đã từng trải nhiều, lần này được chọn làm tú nữ, người nhà cho rằng đây là một cơ hội tốt để rạng rỡ tổ tiên, gởi gắm rất nhiều kỳ vọng vào nàng ta.

Tuy Tạ Thu Cúc kiến thức nông cạn, nhưng cũng quan tâm đến vận mệnh sau khi nhập cung, ngồi bên cạnh nghe hai người kia trò chuyện, đôi lúc lại hỏi han nghe ngóng.

Ba cô nương chụm lại thì thầm nói hăng say, chỉ có Mộ Dung Tuyết lơ đãng xuất thần. Vừa rồi trước cửa Dịch trạm nàng thấy mười mấy túc vệ, trong hậu viện cũng có túc vệ tuần tra canh gác. Chắc dọc đường cũng sẽ như vậy. Nàng e là không còn cơ hội chạy trốn nữa rồi. Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, nàng vẫn nên nghỉ ngơi dưỡng sức tìm cơ hội thì sáng suốt hơn.

Lính gác đưa nước nóng đến, Mộ Dung Tuyết cũng mặc kệ, sau khi rửa mặt thì lên giường ngủ ngay. Mấy ngày nay nàng thật sự quá mệt mỏi, cả người rã rời.

Vừa hừng sáng đã bị gọi dậy, sau khi ăn sáng trong Dịch trạm lại bắt đầu lên đường. Vì lần này là việc của Hoàng gia, năm mươi túc vệ Gia Luật Ngạn mang đến huyện Nghi đều là tinh anh của Ngự lâm quân, ai nấy đều đáng vóc to cao.

Viên Thừa Liệt và Trương Long cười ngựa đi hai bên xe ngựa của Gia Luật Ngạn. Mười hai vị cô nương chia ra ngồi trong ba cỗ xe ngựa, theo sát phía sau, trước sau đều có túc vệ hộ tống. Một hàng nhân mã oai nghiêm đi về hướng Kinh thành. Đông người như vậy vốn không cần nghĩ đến chuyện chạy trốn. Hơn nữa có những lời Gia Luật Ngạn nói, Mộ Dung Tuyết tạm thời gác lại ý nghĩ này, dự tính giữ gìn sức khỏe, duy trì thể lực, chờ đến Kinh thành rồi lại nghĩ cách.

Rất nhanh đã đến trưa, đội xe dừng lại nghỉ ngơi.

Các cô nương ngồi trên xe ngựa bức bối lắc lư cả buổi nhân cơ hội này bước xuống hoạt động chân tay.

Viên Thừa Liệt chú ý nhìn thử, trong xe thứ hai có ba vị cô nương bước xuống, không thấy bóng dáng Mộ Dung Tuyết đâu, chờ chốc lát, hẳn không nhìn được bước lên hỏi một tiếng: “Mộ Dung cô nương.”

Trong xe lặng thinh, Viên Thừa Liệt vén rèm nhìn vào trong, Mộ Dung Tuyết đang ngủ ngon lành, dáng vẻ y hệt một đứa trẻ. Trong khoảnh khắc lòng hẳn bỗng mềm đi, nhẹ giọng nói: “Mộ Dung cô nương, xuống ăn trưa thôi.”

Mộ Dung Tuyết chớp chớp hàng mi dài, mơ mơ màng màng mở mắt, thấy trong xe ngựa chỉ còn mỗi mình.

Nàng dụi mắt nhảy xuống xe.

Viên Thừa Liệt vô thức muốn đưa tay dịu dàng, nhưng vừa nghĩ đến thân phận hiện giờ của nàng, bàn tay đang đưa ra lại cứng đờ rút về lại.

Mộ Dung Tuyết thấy các cô nương đồng hành đều đang ngồi dưới gốc liễu, trong tay mỗi người cầm một chiếc bánh lương khô ăn, sao cảm giác cứ như đang nằm mơ vậy? Thật không thể tưởng tượng nổi, lẽ nào những cô nương này không phải là Nương nương tương lai sao? Lẽ nào dọc đường vào Kinh phải sống thế này sao? Trời ạ, đây là đãi ngộ của Hoàng gia sao? Đáng sợ quá rồi.

Đang kinh ngạc, Viên Thừa Liệt đã đích thân lấy lương khô và nước cho nàng, đặc biệt đưa đến trước mặt nàng.

Mộ Dung Tuyết chớp chớp mắt: “Viên công tử, tôi nuốt lương khô không trôi, lẽ nào buổi trưa không có cơm rau sao?”

Vừa dứt lời, các cô nương đang gặm bánh đều ngược lên nhìn nàng.

Mấy tiếng thì thầm truyền đến tai nàng.

“Cô ta là ai vậy?”

“Đại tiểu thư của Hồi Xuân y quán, nhà giàu có lắm đó.”

“Vương gia cao quý hơn cô ta nhiều mà vẫn phải ăn lương khô đó thôi.”

Mộ Dung Tuyết nghe thấy câu này, không nhịn được quay sang nhìn Gia Luật Ngạn ở xa xa. Trong tay hắn thật sự là một miếng bánh lương khô, chẳng qua trên chiếc ghế dưới gối có thêm một chiếc ấm tử sa và một chiếc ly hai quai.

Nàng chỉ đành nhận lấy lương khô rồi bắt đầu gặm. Bình thường nàng ăn uống kén cá chọn canh, loại lương khô này nàng vốn nuốt không trôi, bầm bụng cắn một miếng, lại uống thêm miếng nước nuốt xuống.

Người tập võ thính lực tốt hơn bình thường, lời phàn nàn vừa rồi của nàng Gia Luật Ngạn nghe rất rõ, lòng vừa tức giận vừa buồn cười, quả nhiên là một người được nuông chiều đã quen, chưa từng đi xa, ở nơi trước không thấy thôn sau không thấy quán thể này, có thể có lương khô ăn đã khá lắm rồi, vậy mà còn đòi cơm rau nữa...

Ăn trưa xong lại bắt đầu lên đường, mãi đến khi sắc đêm sâu thẳm mới đến một Dịch trạm khác. Mộ Dung Tuyết chưa từng đi xa lại bị mù đường bầm sinh, đối với kiến thức địa lý chẳng hề biết chút gì, cũng không biết đây là đâu, nhìn quy mô của Dịch trạm này khá lớn liền đoán rằng lẽ nào đã đến phủ Tô Châu?

Quả nhiên là vậy.

Dịch trưởng đưa lính gác cung kính đón Chiêu Dương vương vào Dịch trạm, lập tức sắp đặt cơm canh.

Buổi trưa Mộ Dung Tuyết chỉ gặm chút lương khô, lúc này đã đói cồn cào từ lâu, thấy cơm canh nóng hổi thật sự vô cùng kích động. Hơn nữa Dịch trạm phủ Tô Châu rõ ràng cũng lắm tiền nhiều của hơn nhiều, Dịch trạm nhỏ tối qua vốn chẳng đáng để nhắc đến, khẩu vị cơm canh vô cùng hợp ý nàng, nàng ăn một hơi hết hai chén cơm lớn. Càng khiến người ta kích động hơn là sau bữa cơm còn được tắm nước nóng nữa.

Mộ Dung Tuyết tắm rửa thật sạch sẽ, lại hái mấy đoá tường vi trong vườn, vắt nước bôi lên tóc, lúc này mới cảm thấy cuộc đời vẫn chưa đến nỗi quá thê thảm.

Gia Luật Ngạn từ trong nội đình bước ra, thoáng ngẩn ngơ, nàng vừa tắm xong đứng dưới bụi tường vi, trông như tiên nữ, nhưng cũng tựa hoa yêu.

Nàng đang thì thầm với bụi tường vi kia, tuy giọng rất nhỏ, nhưng lại bị người có thính lực tốt như hần nghe rất rõ ràng.

“Xin Nguyệt lão phù hộ cho con lấy được người con thích. Con không muốn lấy lão già kia đâu, cổ chân ông ta không biết có bao nhiêu tơ hồng rồi, đâu thiếu gì một sợi của con, Nguyệt lão người nói có phải không...”

Hắn hơi buồn cười, chấp tay bước đến sau lưng nàng, đột ngột lên tiếng: “Nguyệt lão cũng là một lão già, cô nói vậy là đắc tội với ông ấy rồi đó.”

Nàng giật thót, nghiêng đầu trừng hắn một cái rồi quay người định rời đi.

“Hôm nay cha cô đã đến đây.”

Mộ Dung Tuyết lập tức dừng bước, kích động hỏi: “Ông ấy đâu?”

“Đương nhiên là bị đuổi đi rồi.”

Mộ Dung Lâm quen thân với Tri phủ Tô Châu, bởi vậy đã xin Tri phủ đại nhân đến Dịch trạm gặp con gái một lần, nhưng không ngờ lại gặp phải Gia Luật Ngạn.

Nàng cắn môi, cũng không nói gì nữa, quay người rời đi.

“Cuối cùng bốn vương đã nghĩ ra một cách.”

Nàng chỉ đành dừng bước, “Cách gì?”

“Chờ đến Kinh thành cô sẽ biết.”

Giọng điệu úp úp mở mở thế này thật sự khiến người ta tức chết, nhưng nàng lại không làm gì được hắn.

“Bắt đầu từ ngày mai cô sẽ bị bệnh.”

“Là ý gì?”

“Một mình cô một xe, một mình cô một phòng, để tránh truyền nhiễm cho người khác.”

Nàng ngạc nhiên mừng rỡ hỏi: “Ý ngài là tú nữ mắc bệnh sẽ không thể tham tuyển sao?”

Khóe môi hần nhếch lên ý cười, “Rất tiếc, cô là người Thục phi long trọng tiến cử, Hoàng thượng cũng từng dặn dò rồi, bởi vậy sống phải thấy người chết phải thấy xác.”

Nàng tức giận phồng mang trợn má, “VẬY ngài làm vậy là có ý gì?”

“Lót đường trước đó, đồ ngốc.” Hần nói xong, không chờ nàng giậm chân đã quay người rời đi.

Nàng giận đến đỏ mặt, mình rõ ràng băng tuyết thông minh, đa tài đa nghệ, vậy mà hần dám nói nàng ngốc!

Quả nhiên kể từ hôm sau nàng “bị bệnh”, được Gia Luật Ngạn sắp xếp một mình một xe, cách ly với các tú nữ khác. Nàng hơi không hiểu dụng ý của hần, kết quả là nghĩ lung tung một đồng ý tưởng không hay. Có khi nào hần vì để nàng ở yên, không chạy trốn nữa nên mới cố ý làm ra vẻ huyền bí không?

Ngang qua một hồ sen, xe ngựa dừng lại nghỉ ngơi. Gia Luật Ngạn đang ngồi dưới gốc cây uống nước, đột nhiên nghe thấy trong xe ngựa cuối cùng phát ra tiếng cứu mạng thê thảm.

Là Mộ Dung Tuyết, hần suýt chút bị sặc nước, vội chạy tới phía trước vén rèm xe lên.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16: Bước Đi Bất Lực

Mộ Dung Tuyết yên lành ngồi trong xe, mặt mũi hồng hào, mắt mày như họa, trông vô cùng bình thường, hoàn toàn không cần cứu.

Hắn nhíu mày hỏi: “Làm sao vậy?”

Nàng đưa tay kéo tay áo hắn, cười híp mắt nói: “Tôi có chuyện muốn tìm ngài.” Vừa nhìn thấy nụ cười tinh quái quen thuộc kia, đầu hắn lại bắt đầu phát đau.

Hắn thấp giọng nói: “Buông tay.”

“Ngài lập một văn tự, không để tôi trúng tuyển.” Nàng đặt mảnh vải và hộp son đã chuẩn bị sẵn bên tay hắn, đưa mắt nhìn, bàn tay nhỏ nín chặt lấy tay áo hắn.

Hắn vừa cuống vừa giận, trầm giọng nói: “Mau buông tay.”

“Viết xong tôi sẽ buông.” Nàng như một con cún quật cường, trong mắt là dũng khí không sợ trời không sợ đất.

Dưới bao nhiêu cặp mắt, hắn không dám lồi lồi kéo kéo với nàng, cũng không dám gây ra động tĩnh gì, chỉ đành nghiêng răng nghiêng lợi dùng tay chấm son viết qua loa vài chữ giao cho nàng, hung giử nói: “Mau buông tay.”

Nàng lập tức buông tay áo hăn, cười rức rờ như một đóa hoa, “Đa tạ Vương gia, vậy thì tôi yên tâm rồi.”

Gia Luật Ngạn nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng vẫn không thể lộ ra chút sơ hở nào, hăn buông rèm, giả vờ gọi Viên Thừa Liệt đến, lớn tiếng ra lệnh: “Đi xem thử gần đây có đại phu không, tức tốc tìm một người đến.”

Viên Thừa Liệt ngẫm hiểu trong lòng, lập tức tung mình lên ngựa, đi dạo xung quanh một vòng.

Các tú nữ đều biết Mộ Dung Tuyết bị bệnh, lúc này nghe thấy cho người đi mời đại phu cũng chỉ nghĩ nàng đột nhiên không khỏe, không ai biết trong xe vừa xảy ra một màn uy hiếp trắng trợn.

Gia Luật Ngạn lạnh mặt đứng bên xe ngựa, tức đến nổi lòng dậy sóng dữ, hay cho tiểu nha đầu cô, chờ đó đi, xem sau này ta xử lý cô thế nào, cả gan uy hiếp bốn vương.

Một lúc sau, Viên Thừa Liệt trở về bẩm báo không tìm thấy đại phu, Gia Luật Ngạn liền ra lệnh tiếp tục lên đường.

Mộ Dung Tuyết ngồi trong xe ngựa, tay nâng niu mảnh vải xé ra từ váy lót, vui mừng nhìn chữ của hăn, tuy dùng son để viết nhưng vẫn rất đẹp. Có bùa hộ thân này rồi, cuối cùng nàng cũng có thể yên tâm không cần nghĩ đến chuyện chạy trốn nữa.

Mấy ngày sau, cuối cùng đoàn người cũng đến được ngoại ô phía Nam Kinh thành. Đã sắp đến trưa, cơm trưa được sắp đặt trong Dịch trạm ở ngoại ô.

Mộ Dung Tuyết xuống xe, đột nhiên thấy một bóng người quen thuộc, là phụ thân Mộ Dung Lâm. Nàng kích động suýt chút nhào đến, nhưng Mộ Dung Lâm ở xa xa lại vẫy vẫy tay, ra hiệu cho nàng dừng tiến tới.

Nàng quỵn luyến không nỡ nhìn thêm mấy lần rồi cùng chúng nhân vào Dịch trạm.

Cơm canh rất nhanh đã được chuẩn bị đầy đủ, nàng ăn không thấy ngon, lòng nghĩ phụ thân ở đây đợi nàng chắc đã sắp xếp hết rồi, ở đây đông người phức tạp, nàng làm thế nào mới có thể lên đi gặp ông một lần được đây.

Đang lo lắng, đột nhiên Viên Thừa Liệt đến gọi nàng.

Nàng kích động buông đũa, theo hắc đến chuồng ngựa phía sau Dịch trạm, nhưng người đứng bên giếng nước không phải cha nàng mà là Gia Luật Ngạn.

Tim nàng “thịch” một tiếng, bước chân bất tri bất giác chậm lại. Tuy thời gian này mỗi ngày đều có thể nhìn thấy hắc, nhưng có nhiều người như vậy ngăn cách, nàng không nói được với hắc thêm lời nào nữa. Hắc cũng vậy, thỉnh thoảng tầm mắt rơi trên người nàng, nhưng cũng chỉ lướt qua như một người xa lạ.

Nàng đoán hắc nhất định đang giận nàng, bởi vậy lúc này nhìn thấy hắc, nàng lập tức cười xòa bước lên xin lỗi: “Vương gia, hôm đó tôi cũng là bất đắc dĩ, ngài không giận tôi chứ?” Sự áy náy, bất đắc dĩ, và nụ cười khổ tâm trên gương mặt xinh đẹp trắng trẻo của nàng trong phút chốc bỗng khơi dậy cơn giận trong lòng hắc. Nàng coi hắc là gì? Tiểu nhân lời chẳng đáng tin sao?

“Cô thấy sao?” Hắc lạnh tựa băng tuyết, từ giọng điệu đến ánh mắt đều lộ ra khí tức người sống dừng đến gần, nếu không giết hết không tha.

“Xin lỗi, không phải tôi không tin ngài, chỉ là sợ ngài không chịu giúp tôi thôi.” Nàng lộ ra bộ dạng đáng thương động lòng hiềm có, đáng tiếc hắc nhìn như không thấy, hoàn toàn khôi phục bộ dạng lạnh nhạt vô tình lúc mới quen nàng.

“Đây là đồ phụ thân cô chuyển cho cô.” Hắc đưa sang một gói đồ.

“Đa tạ Vương gia.” Mộ Dung Tuyết mở gói giấy dầu, chỉ thấy trong gói là một viên thuốc. “Đây là...?”

“Đây là thuốc câm.”

Nàng cả kinh, trợn to mắt nhìn hắc.

“Uống thuốc này rồi giọng nói sẽ bị hủy.” Nói đến đây, hắc khựng lại, “Bốn vương nói được làm được, đã nghĩ cách cho cô rồi, còn về việc có uống thuốc này không thì cô tự quyết định đi.”

Mộ Dung Tuyết kinh ngạc ngẩn người, không ngờ chủ ý hắc nghĩ cho nàng là hủy đi giọng nói của nàng.

“Chẳng phải cô không muốn tiến cung sao? Chết cũng không sợ, mạng cũng không cần, sao, vậy mà tiếc giọng nói này à?” Thấy nàng lộ vẻ do dự, lòng hắc có chút không vui, quay người rời đi.

“Gia Luật Ngạn.” Không ngờ nàng lại dám gọi thẳng tên hắc, nhưng bất ngờ là hắc không nổi giận, chỉ khẽ nhú mày, quay đầu nhìn nàng.

Mắt nàng rưng rưng lệ, ngây ngốc nhìn hắc, muôn vàn lời nói không biết bắt đầu từ đâu. Cuộc gặp gỡ này là duyên phận hay kiếp nạn đã chẳng thể nào phân biệt rõ nữa rồi, nàng thật muốn thời gian có thể dừng lại ngay lúc này, cho dù là trong chuồng ngựa hôi hám.

“Gia Luật Ngạn.” Nàng nhẹ nhàng gọi tên hắc, nụ cười phảng phất như ráng chiều trong mây. “Tôi chưa bao giờ gọi tên ngài như vậy hết, nếu tôi câm rồi ngài có nhớ giọng nói của tôi không?” Nàng ngây ngốc nhìn hắc, giọng nói mềm mại tựa một làn gió.

Hắn nhàn nhạt liếc nhìn nàng, nhưng không đáp lời, ánh mắt điềm nhiên kia dường như đang nói câu hỏi của nàng vừa ngu ngốc vừa kỳ lạ.

“Đa tạ ngài.” Nàng đang cười, nhưng mắt lại đầm lệ. “Ngài còn nhớ khúc ca tôi hát cho ngài nghe không?”

Hắn không đáp, ánh mắt lạnh nhạt không chút gợn sóng.

“Tôi hát cũng rất hay đúng không?”

Nàng thật muốn nói với hắn vài lời nữa, để hắn nhớ được giọng nói của nàng.

Nhưng hắn vẫn điềm nhiên im lặng như cũ.

Nước mắt cuối cùng không nhịn được nữa, chảy ra khóe mắt. Có bỏ mới có được, so với hạnh phúc cả đời thì giọng nói chỉ là chuyện nhỏ. Nàng đưa mu bàn tay lên chùi nước mắt, cười với hắn nói: “Ngài thích tôi đúng không, bởi vậy mới nghĩ cách giúp tôi để tôi không trúng tuyển.”

Nàng tràn đầy hy vọng nhìn hắn, lòng nghĩ cho dù hắn không chịu thừa nhận, chỉ cần lộ ra chút ánh mắt khẳng định thì nàng sẽ cảm thấy mỗi tình đơn phương này xứng đáng.

Nhưng hắn không nói tiếng nào, quay người rời đi.

Có lúc nàng cảm thấy mình thật không may, lần đầu tiên tình yêu chớm nở trái tim rung động lại gặp phải một nam nhân lạnh lùng. Nhưng nghĩ kỹ lại, cảm thấy ông trời đối với nàng coi như cũng không bạc, để trước khi nhập cung nàng gặp được hắn, ném trái được mùi vị thích một người, cũng gặp được một cứu tinh, bất luận là hắn lạnh lùng thế nào thì rốt cuộc hắn vẫn giúp nàng.

Nàng múc chút nước giếng nuốt viên thuốc kia xuống.

Nước giếng mát lạnh, từ cổ họng thấm vào tận tim.

“Gia Luật Ngạn, Gia Luật Ngạn.” Nàng thấp giọng gọi tên hắn, cố nhớ giọng nói của mình khi gọi cái tên này, nếu nửa đời còn lại không gặp được người nàng thích, vậy thì những hồi ức có cùng hắn cũng đủ tiêu pha nửa đời rồi.

Hắn đang đứng trong hành lang, gió thổi từ trước mặt đến, kéo mãi về phía sau. Nhiều năm rồi chưa từng có ai gọi tên hắn như vậy, bỗng nhiên nghe được, thật giống như lời nói trong cơn mê. Giọng nàng rất hay, mềm mại sáng mượt, tựa như tiếng suối róc rách, đáng tiếc...

Đời người không có gì thập toàn thập mỹ, có được ắt có mất.

Hắn bước nhanh ra khỏi hành lang.

Sau buổi cơm trưa, đoàn người lại tiếp tục lên đường, không đến nửa canh giờ đã vào đến Kinh thành, Gia Luật Ngạn đưa các túc vệ và tú nữ từ Vĩnh An môn vào thẳng Hoàng thành.

Vừa nhập cung, không khí dường như nặng nề hơn thường ngày, tường cung và hành lang đều vắng lặng, chỉ nghe được tiếng xe ngựa tiến vào.

Đến Thừa Thiên môn, xe ngựa bị cấm, các tú nữ đều xuống xe.

Mộ Dung Tuyết tuy chưa từng vào cung, nhưng kiến trúc sơn son thiếp vàng trước mắt, hành lang đá bạch ngọc dưới chân, đầu rồng phun nước khắc trên tường, cung đăng đỏ tươi dưới mái hiên, ngói lưu ly vàng rực dưới ánh nắng, tất cả đều đang chỉ rõ nơi này chính là Hoàng cung Đại Châu.

Tổng quản Nội vụ Tô Xuân Quý đích thân đưa nội thị cung nữ đến nghênh đón đoàn người Chiêu Dương vương.

Thấy Gia Luật Ngạn xuống xe ngựa, Tô Xuân Quý lập tức tươi cười tiến lên hành lễ: “Vương gia đi đường vất vả rồi.”

Gia Luật Ngạn gật đầu hỏi: “Hiện giờ Hoàng thượng đang ở đâu?”

“Đang ở Ngự thư phòng.”

“Vậy bốn vương đến giao chỉ.” Nói xong liền giao các tú nữ cho Tô Xuân Quý, còn mình đi phục mệnh với Hoàng đế.

Ánh mắt Mộ Dung Tuyết bất giác bị hắc dẫn dắt theo. Không biết hắc đã thay một bộ Mãng bào từ lúc nào, kim long trên Mãng bào giương nanh múa vuốt bay lượn giữa biển mây, chỉ là một bóng lưng thôi đã có khí vũ hiên ngang uy nghiêm bức người như vậy. Nàng chưa từng cảm thấy mình và hắc có khoảng cách thân phận, vì lúc đầu hắc xưng tên là Diệp Luật, là một công tử tuần tú bất phàm, sau đó dù đã biết hắc là Chiêu Dương vương, nhưng cũng vì ấn tượng ban đầu nên chưa từng sợ hắc.

Lúc này hắc thân mặc Mãng bào, đầu đội Vương quán, nàng mới cảm giác được thân phận của hắc một cách xác thực, càng cảm thấy mình và hắc thật sự không có khả năng. Cho dù không được chọn nàng cũng không thể có quan hệ gì với hắc, vì hắc là Chiêu Dương vương cao cao tại thượng, còn nàng chỉ là một bá tánh bình dân.

Nàng ôm ý nghĩ được nhìn hắc thêm lần nào thì hay lần ấy, ánh mắt không rời nhìn theo bóng hắc, hi vọng tương lai có thể thêm được một hồi ức.

Hắc dường như cảm nhận được có người đang nhìn mình, đột nhiên quay đầu, vừa khéo đụng phải ánh mắt ngóe trông nóng bỏng mang chút bi thương. Nàng vội cúi đầu, nhưng ánh mắt kia đã in lại trong đầu hắc. Từ khi nàng xuất hiện trước mắt hắc, lúc nào cũng là dáng vẻ khỏe mạnh hoạt bát, cho dù là chạy trốn bị bắt cũng giương nanh múa vuốt không chịu nhận

thua, bộ dạng đau thương ử ẽ không chút tinh thần này thật khiến người ta không quen lắm.

Tô Xuân Quý đưa các tú nữ vào Thừa Thiên môn, sắp xếp cho họ ở Xuất Tụ cung.

Sau khi tắm rửa xông hương, có mấy vị nữ quan trong cung đến nghiệm thân cho các tú nữ. Cởi sạch sẽ để người ta nhìn trái nhìn phải, Mộ Dung Tuyết xấu hổ mặt đỏ tạt mang tai, cho dù tắm trước mặt Gia Luật Ngạn nàng cũng không cảm thấy xấu hổ ngượng ngùng thế này.

Mười hai tú nữ đều hoàn bích, sau khi nghiệm thân, y trang chỉnh tề, được Lưu tư nghi giảng giải quy tắc trong cung và lễ nghi diện thánh. Sau khi nghỉ ngơi một ngày là lúc Hoàng đế đích thân tuyển chọn tú nữ. Sáng sớm Lưu tư nghi đã đưa đến cung trang màu xanh giống hệt nhau, tất cả các tú nữ đều để mặt mộc, ngay cả tóc cũng chải cùng một kiểu, như vậy mới chọn ra được người có vẻ đẹp tự nhiên như xuất thủy phù dung[1].

[1. Xuất thủy phù dung: hoa sen chớm nở.]

Sau khi thu xếp xong xuôi, mười hai tú nữ đều hầu trên hành lang ngoài điện. Một lúc lâu sau, chỉ nghe xa xa truyền đến tiếng vỗ tay, rồi dần dần từ xa tiến lại gần, ám thị Hoàng đế sắp giá lâm, Lưu tư nghi lập tức nói: “Quỳ xuống cung nghênh Thánh giá.”

Các tú nữ lập tức quỳ hai bên cửa điện, Mộ Dung Tuyết được đứng thứ nhất bên trái, căng thẳng đến nỗi tim như ngừng đập, từ tối qua cổ họng nàng đã đau như lửa đốt, sáng nay thức dậy như có thứ gì nghẹn lại, nói chuyện vô cùng khó khăn. Nàng thấp thỏm nghĩ, hồng giọng là có thể không bị chọn sao? Nếu Hoàng đế háo sắc không quan tâm đến giọng nói, chỉ nhìn gương mặt thì sao?

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17: Thục Phi Báo Ôn

Minh đế không phải là một Hôn quân, trị việc quốc sự cân bằng triều chính rất có thủ đoạn, nhưng cũng không thể coi là một Minh quân, vì quá trầm mê vào đàn ca múa hát. Hoàng quý phi Kiều Tuyết Y đi cùng ông ta đến tuyển tú hôm nay chính là sành về nhạc khí nên rất được sủng ái. Còn Triệu Chân Nương thuở nhỏ bần cùng, từng theo một nghệ nhân Tô Châu học bình đàn[1], đây cũng là một nguyên nhân quan trọng để được Minh đế sủng hạnh sau khi nhập cung. Yêu cầu khắt khe của Minh đế đối với thanh âm nhạc luật đã đạt đến mức biến thái, cho dù là cung nữ nội thị hầu hạ bên cạnh cũng phải có giọng nói êm tai, Gia Luật Ngạn chính là cựa ở điểm này. Nhưng Mộ Dung Tuyết lại không biết sự tình, tuy đã uống thuốc câm nhưng vẫn thấp thỏm không yên, sợ kể này không thành, thấy trên gạch vàng trước mắt lướt qua một đôi giày rồng đế dày, thêu Bàn long vân hải, sau đó là một đôi hài trăn châu kim tuyến thêu hoa hải đường, tim nàng giật thót lên cổ.

[1. Bình đàn: một hình thức văn nghệ dân gian, vừa kể chuyện vừa hát vừa đàn, lưu hành ở vùng Giang Tô, Chiết Giang, Trung Quốc.]

Sau khi Hoàng đế vào Nội điện, lúc này Lưu tư nghi mới tuyên triệu. Mười hai tú nữ đứng dậy lần lượt bước vào, đứng thành hai hàng trước mặt Hoàng đế theo thứ tự diễn tập hôm qua.

Mộ Dung Tuyết xưa nay to gan hơn người khác, các tú nữ kia đều cúi đầu, nàng lại khẽ ngược mắt, chỉ nhìn một cái thôi đã cảm thấy trái tim như chìm vào một không gian vô tận, mãi không chạm đáy... Minh đế tuổi hơn

lục tuần, da dẻ nhẵn nheo, râu tóc hoa râm, thân hình béo phị không chỗ nào không toát ra khí tức già cỗi tàn tạ. Còn đôi mắt đục ngầu kia đang xem xét các tú nữ như một con kên kên rình mồi.

Nàng lập tức cup mắt, lòng dâng trào một nỗi sợ hãi muốn tìm đường chạy trốn. Đời này nàng chưa từng nếm trải mùi vị sợ hãi như vậy, cho dù là lúc chạy trốn bị Gia Luật Ngạn bắt được cũng chưa từng sợ hãi, nhưng lúc này nàng thật sự cảm thấy sợ đến mức ruột gan xoắn lại.

Nàng không muốn lấy lão Hoàng đế này, có chết cũng không muốn.

Tô Xuân Quý bắt đầu xưng tên. Tú nữ bị gọi đến tên sẽ bước ra quỳ bái, sau đó tự báo họ tên tuổi tác.

Rất nhanh đã đến Mộ Dung Tuyết.

“Dân nữ Mộ Dung Tuyết.” Không ngờ được tính lại nhanh như vậy, lúc này giọng nàng đã hoàn toàn biến đổi, khàn đặc trầm thấp, cứ như một chiếc chiêng hồng. Bản thân nàng bị mình làm kinh ngạc, Minh đế cũng cả kinh, lập tức nhíu mày.

“Dân nữ Mộ Dung Tuyết, mười sáu tuổi.” Vừa rồi trong lúc kinh ngạc, quên báo tuổi tác, Mộ Dung Tuyết lại bổ sung thêm một câu, lúc này nàng thật sự không muốn nghe giọng mình nữa, khó nghe đến mức khiến người ta muốn phát điên, gần như muốn chọc thủng màng nhĩ.

Sự kinh ngạc trong mắt Minh đế đã nhạt đến mức không còn dấu vết, ông ta nói với Quý phi Kiều Tuyết Y bên cạnh: “Rốt cuộc Chiêu Dương vương có biết làm việc không vậy, nữ nhân giọng như vịt đẻ thể này cũng tuyển về.”

Mộ Dung Tuyết chưa từng cảm thấy lời mỉa mai của một người nghe lại êm tai đến vậy.

Kiều Tuyết Y che đôi môi đào, cười ngọt ngào, “Nghe nói Chiêu Dương vương xưa nay không thích nữ sắc, trong chuyện tình ái rất tuyệt tình cặn kẽ. Nào phong nhã được như Hoàng thượng.”

Minh đế cười một tiếng, bóp cằm nàng ta, “Chỉ có nàng là biết ăn nói, nữ nhân này cũng tiếc thật, rõ ràng có dung mạo như hoa như ngọc nhưng lại có giọng nói như vẹt đực, khiến người ta nghe mà sồn cả gai ốc, nào được như giọng của Tuyết Y nàng, êm ái tựa oanh vàng.” Nói xong, lại kề bên tai nàng ta cười thấp: “Đặc biệt là trên giường.”

Kiều Tuyết Y đỏ bừng mặt, nũng nịu nói: “Hoàng thượng mau chọn đi, các mỹ nhân chờ đến nóng lòng rồi kìa.”

Trong mười hai tú nữ có mười người được Minh đế giữ lại, chỉ trừ Mộ Dung Tuyết và Tạ Thu Cúc.

Vì quá sợ hãi, lúc Tạ Thu Cúc tự báo danh tính, lắp bắp ba bốn lượt cũng không nói rõ tên mình, khiến Minh đế rất không vui.

Mười tú nữ được chọn đều được sắp xếp cung thất, chỉ có Mộ Dung Tuyết và Tạ Thu Cúc bị đưa ra khỏi cung, để Dịch sứ của Dịch trạm sắp xếp cho trở về nhà. Mộ Dung Tuyết vô cùng vui mừng, tuy mất đi giọng nói hay, nhưng nàng cảm thấy so với mất đi hạnh phúc cả đời thì chẳng đáng là gì. Huống hồ nàng tin vào y thuật của cha, ngày tháng còn dài, từ từ trị liệu, tương lai nhất định sẽ có lúc phục hồi.

Tạ Thu Cúc ngây ngốc ôm tay nãi, vẻ mặt sầu khổ. Tuy nàng ta không muốn lấy lão Hoàng đế, nhưng cứ cảm thấy mình bị loại trở về nhà nhất định sẽ trở thành trò cười của chòm xóm, nói không chừng còn bị nghi ngờ sự trong sạch hay có vấn đề gì đó, nghĩ đến đây, nàng ta không nhịn được khóc lóc thảm thương. Trái ngược với sự bi thương của nàng, gương mặt nhỏ của Mộ Dung Tuyết vui mừng hơn hở, tinh thần phấn khởi.

Ai ngờ vui quá hóa buồn, nàng vừa hân hoan bước ra khỏi Thừa Thiên môn, sau lưng bỗng có mấy người chạy đến, cầm đầu là Tô Xuân Quý.

“Mộ Dung Tuyết, Hoàng thượng triệu kiến.”

Vừa nghe Hoàng đế triệu kiến, tim Mộ Dung Tuyết bắt đầu đập điên cuồng, nàng bất an hỏi: “Công công có biết Hoàng thượng triệu hồi dân nữ có việc gì chăng?”

“Lão nô không biết.” Tô Xuân Quý ngoáy ngoáy tai, thật sự không thể nào chịu nổi giọng nói vọt đực của nàng.

Mộ Dung Tuyết càng căng thẳng hơn, lão Hoàng đế kia đừng nuốt lời đó nhé. Theo Tô Xuân Quý đến Càn Minh cung, cung thất trước mắt càng nguy nga khí thế, hai con sư tử bằng đồng xanh cao to đứng hai bên con đường đá bạch ngọc, khiến người ta cảm thấy sợ hãi. Phía Đông của cung thất là Noãn các, phía Tây là Ngự thư phòng.

Ngoài cửa sổ có bốn cung nữ và thái giám đứng hầu, còn có bốn thị vệ mang đao, yên lặng đứng trước cột rồng, không hề động đậy, tuy là thanh thiên bạch nhật nhưng lại cảm thấy u ám kinh người.

Tô Xuân Quý bước lên thềm ngọc, cúi người cẩn thận trước cửa bầm báo: “Hồi Hoàng thượng, người đến rồi.”

Mộ Dung Tuyết cung kính đứng chờ dưới thềm, không nghe thấy bên trong nói gì, chỉ thấy Tô Xuân Quý ngoảnh đầu vẫy tay với nàng.

Nàng hít một hơi thật sâu bước lên thềm ngọc, Tô Xuân Quý thay nàng vén rèm gấm trước cửa, mùi Long diên hương xộc vào mũi, nàng quỳ hai gối, cúi đầu khấu bái: “Dân nữ Mộ Dung Tuyết khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn phúc kim an.” Thư phòng rộng rãi yên tĩnh, gạch vàng dưới gối mát lạnh, giọng nàng vô cùng chói tai, tiếng vọng càng khàn đặc khó nghe.

“Đứng dậy đi.” Trên đầu truyền đến giọng nói già nua của Minh đế.

Mộ Dung Tuyết tạ ơn đứng dậy, ngẩng đầu mới phát hiện, trên chân lão Hoàng đế đang ôm một nữ nhân, mà nữ nhân này nàng biết, chính là hàng xóm Triệu Chân Nương của nàng lúc trước, bây giờ là Thục phi nương nương.

Nàng ta vừa sinh xong, đầy đà hơn mấy năm trước rất nhiều, châu ngọc đầy đầu, phú quý bức người. Nhưng gương mặt trắng trẻo thanh tú kia vẫn chẳng thay đổi chút nào, Mộ Dung Tuyết vừa nhìn đã nhận ra ngay, cúi người thi lễ với nàng ta. Đối với vị Triệu Chân Nương hại nàng rơi vào hố lửa này, lòng nàng đầy một bụng lửa giận nhưng lại không dám biểu lộ chút gì. Nếu không phải tại nàng ta thì cũng không có kiếp nạn hôm nay.

“Miễn lễ.” Triệu Chân Nương cười thân thiết, ở trong cung mấy năm, ngay cả nụ cười cũng cao quý đoan trang hơn trước vài phần. Gương mặt béo phị phù thùng của lão Hoàng đế dán vào dung nhan trẻ trung xinh đẹp của Triệu Chân Nương, nghĩ đến cảnh tượng lê hoa áp hải đường[2], Mộ Dung Tuyết cảm thấy lòng vô cùng lạnh lẽo.

[2. Hoa lê (như mái đầu bạc) áp sát đoá hải đường (như cô gái trẻ).]

Lão Hoàng đế nói: “Nghe Thục phi nói trước đây giọng người không như vậy?”

Mộ Dung Tuyết thật không còn lời nào để nói với vị đại tỷ hàng xóm này, có thể đừng lấy oán trả ơn như vậy không, năm xưa Triệu gia bần cùng, Chân Nương bệnh nặng không có tiền chữa trị, là Mộ Dung Lâm trị bệnh cho nàng ta không lấy một xu. Làm người sao có thể không biết đạo lý như vậy chứ?

“Hồi Hoàng thượng, mùa xuân năm nay dân nữ bị bệnh nặng, giọng đã bị hỏng. Trước khi rời nhà vào Kinh lại bệnh một trận, vì sợ chậm trễ việc vào Kinh nên nghỉ ngơi vài ngày đã lên đường ngay. Lúc đi đường vẫn

luôn mang bệnh nên giọng thành ra thế này. Làm bấn tai rỗng, mong Hoàng thượng thứ tội.” Lý do này nàng đã chuẩn bị từ sớm, trên đường giả bệnh cũng chính vì lót đường cho hôm nay. Để làm nổi bật giọng nói như chiêm hổng của mình, Mộ Dung Tuyết cố ý đè thanh âm thật thấp thật thô, lại còn nói một hơi thật dài, vậy là nàng vô cùng yên tâm nhìn lão Hoàng đế nhú mày, bộ dạng đau khổ như đang bị giày vò.

Triệu Chân Nương nói: “Hoàng thượng, theo thần thiếp thấy chi bằng để Thái y xem cho muội ấy. Nếu có thể trị khỏi thì giữ lại. Dung mạo của Mộ Dung muội muội là vạn người có một, nhân phẩm cũng là hạng nhất.”

Tim Mộ Dung Tuyết cứ như sắp ngừng đập, hận không thể bước lên bịt đôi môi đào của Thục phi nương nương.

Hoàng đế ậm ừ gật gật đầu: “Vậy cứ theo lời Thục phi.”

Dù sao trong cung nuôi thêm một người cũng không phải là chuyện gì to tát, nay Triệu Chân Nương đang rất được ông ta coi trọng, vì tròn ba mươi năm nay, Hậu cung chỉ mình nàng ta sinh được một vị Công chúa.

“Hoàng thượng, thần thiếp và Mộ Dung muội muội trước đây là xóm giềng, phụ thân muội ấy từng cứu mạng thần thiếp, thần thiếp và muội ấy nhiều năm không gặp, thần thiếp muốn ôn lại chuyện xưa với muội ấy.”

“Ừ, đi đi.”

Sau khi hành lễ cáo lui, vừa ra khỏi Ngự thư phòng, Triệu Chân Nương đã kéo tay Mộ Dung Tuyết, bộ dạng rất lâu ngày mới gặp lại, vui mừng nói: “A Tuyết, muội thật sự ngày càng đẹp ra đó.”

Mộ Dung Tuyết tức đến nghiến răng, nhưng lại không thể không nặn ra một nụ cười khan. “Nương nương mới ngày càng đẹp ra đó.”

“Năm xưa Mộ Dung đại phu cứu ta một mạng, ân tình này bốn cung vẫn ghi nhớ trong lòng, bởi vậy mới cất công đề cử với Hoàng thượng để muội muội tiến cung.”

Đây mà là báo ơn à, báo thù thì có. Lòng Mộ Dung Tuyết thật sự đã phát điên.

“Đa tạ ý tốt của Nương nương, chỉ là giọng tôi không thể khỏi được nữa, xin Nương nương cho tôi xuất cung đi.”

“Trong Thái y viện đều là Ngự y bậc nhất, có khi có thể trị khỏi giọng của muội muội đó. Muội muội chỉ cần ở trong cung, có bốn cung đây, muội muội không cần lo lắng.”

Mộ Dung Tuyết cuống đến ruột gan cồn cào, nhưng lại không thể nói thật với Triệu Chân Nương, chỉ đành dối lòng cảm tạ nàng ta. Máu trong lòng trào lên khiến nàng suýt sặc chết.

Mộ Dung Tuyết từ khi sinh ra đã không cần lo cơm ăn áo mặc, còn Triệu Chân Nương thì khác, hai người ở hai thế giới khác biệt nhau.

Lão Hoàng đế lúc trẻ tuổi từng có hai nam một nữ, nhưng đều bất hạnh chết yểu, sau đó mấy chục năm không hề có thêm con cái, Triệu Chân Nương xuất thân bần hàn thấp kém, vì sinh được Văn Xương công chúa mà một bước lên trời, từ một Thái nữ nhảy lên thành Thục phi, lập tức quyền khuynh Hậu cung. Đối với nàng ta thì mặc lụa là gấm vóc, ăn sơn hào hải vị, ở nhà cao cửa rộng, lấy nam nhân chí cao vô thượng, mới chính là vinh hoa phú quý của nhân gian, là hồng phúc của nữ nhân cả thiên hạ cầu mà không được.

Nhớ lại năm xưa, nếu không phải Mộ Dung Lâm cứu mình một mạng thì làm gì có hồng phúc hôm nay, bởi vậy uống nước phải nhớ nguồn, muốn báo đáp ân xưa. Đương nhiên, nàng ta không hoàn toàn vì báo ơn, thân ở Hậu cung, sức yếu thể cô, Kiều quý phi vẫn luôn là đối thủ mạnh

nhất của nàng ta, nàng ta muốn tìm cho mình một người để chung tay đối phó Kiều quý phi, Mộ Dung Tuyết là nhân tuyển tốt nhất nàng ta nghĩ đến. Chuyện này nhất cử lưỡng tiện, bởi vậy nàng ta mới gắng sức đề cử Mộ Dung Tuyết trước mặt Hoàng đế, cho dù giọng nói của Mộ Dung Tuyết hổng rồi nàng ta cũng không chịu bỏ cuộc.

Triệu Chân Nương sắp xếp cho Mộ Dung Tuyết ở điện bên trong Gia Di cung của mình, hôm sau thật sự gọi mấy vị lão Thái y có thâm niên của Thái y viện đến xem bệnh cho Mộ Dung Tuyết.

Vậy là ngày tháng khổ nạn bắt đầu, uống thuốc châm cứu được tiến hành đồng bộ, trị cho nàng sống dở chết dở. Càng đáng sợ hơn là nàng phát hiện giọng mình có dấu hiệu tốt lên, so với hôm tuyển tú, mức độ khàn đặc đã giảm đi nhiều.

Triệu Chân Nương vô cùng vui mừng, trọng thưởng cho mấy vị Thái y. Ai cũng biết bây giờ ở Hậu cung đắc sủng nhất, có tiền đồ nhất chính là vị Thục phi nương nương này, mấy vị Thái y dưới sự kích thích của tiền tài danh lợi, đương nhiên nhiệt huyết càng thêm dâng trào, dốc hết tất cả bản lĩnh.

Mộ Dung Tuyết vô cùng thâm cảm, ngày dài tựa năm, sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, nhưng lão Hoàng đế mỗi ngày đều đến thăm Văn Xương công chúa, vậy là mỗi ngày nàng không thể không nhìn thấy gương mặt khiến nàng sởn gai ốc kia.

Điều khiến nàng sụp đổ nhất là, Triệu Chân Nương còn vô cùng vui mừng nói với lão Hoàng đế rằng giọng nàng đã khỏi dần. Lão Hoàng đế lập tức phóng ánh mắt dò xét sang, đảo một vòng trên dưới người nàng. Mộ Dung Tuyết không nói chuyện đích thực là tuyệt sắc, mặt mũi thân hình không chỗ nào không đẹp.

Mộ Dung Tuyết bị ánh mắt mê đắm kia khiến toàn thân sớn gai ốc, nàng lập tức nặn ra nụ cười xiêm ninh, cất giọng chát chúa, “yêu kiều” nói: “Hoàng thượng, nô tỳ còn biết hát tiểu khúc Giang Nam nữa.”

Nàng nói chuyện bình thường còn đỡ, lúc này cố ý tỏ vẻ “yêu kiều”, giọng nói khàn đặc kia lập tức giống như giọng của một hán tử vạm vỡ giả vờ éo lá, khiến người ta sớn gai ốc toàn thân. Đối với Minh đế xưa nay vô cùng kén chọn về âm sắc, giọng nói này hát tiểu khúc Giang Nam thật sự là dùng đàn làm củi, ông ta lộ ra biểu hiện ớn lạnh, bực bội vẫy tay rồi quay đầu sang trò chuyện với Triệu Chân Nương.

Mộ Dung Tuyết thầm quẹt mồ hôi lạnh, những ngày tháng thấp thỏm không yên này thật sự sống không bằng chết, không được, nàng không thể ngồi yên chờ chết như vậy nữa.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18: Tương Tư Thành Họa

Lão Hoàng đế nóng lòng cầu con, trong mấy ngày lần lượt sủng hạnh hết mười vị mỹ nhân, tiếp đó gia phong tước vị. Tần Minh Nguyệt và Cổ Thu Ba là hai người tương đối đặc sủng, được phong làm Bảo lâm và Tài nhân. Nhất thời Hậu cung trở thành thiên hạ của nữ nhân huyện Nghi, người mỗi ngày đến Gia Di cung thỉnh an Triệu Chân Nương nườm nượp không ngớt, không khí kỳ quái này khiến kẻ bàng quan như Mộ Dung Tuyết chỉ biết thở dài, cảm thấy vô cùng may mắn vì mình không bị cuốn vào bên trong, ý nghĩ rời khỏi Hoàng cung cũng càng thêm kiên định.

Còn Kiều quý phi vốn đang thịnh sủng, tuy Minh đế vẫn sủng ái nàng ta như xưa, nhưng dù sao cũng sức yếu thể cô, phòng ốc lạnh lẽo, vậy là trong lúc tịch mịch cũng thường đến Gia Di cung hàn huyên cùng Triệu Chân Nương, chơi đùa với Văn Xương công chúa.

Thời gian gần đây Mộ Dung Tuyết ở Hậu cung đã thấy rất nhiều mỹ nhân, nhưng gặp được Kiều Tuyết Y cũng không thể không nói, nàng ta thật sự có đủ vốn liếng để được thịnh sủng mười năm. Không chỉ có dung nhan tuyệt sắc kinh động lòng người, khí chất cao quý hơn người, đưa tay nhắc chân đều mang theo phong phạm của đại gia khuê tú, nhưng không phải đẹp một cách cứng nhắc cổ hủ, mà lại sinh động tươi tắn muôn màu muôn vẻ.

Nghe Triệu Chân Nương nói, lúc mười lăm tuổi nàng ta đã vang danh khắp Kinh thành, Hoàng đế vừa gặp đã ái mộ, triệu nàng ta vào cung trực

tiếp phong làm Quý phi. Mười năm nay thịnh sủng không suy, chỉ tiếc chưa thể sinh được mụn con nào, nếu không ngôi vị Hoàng hậu đã sớm về tay.

Hiếm có hơn là, đệ nhất mỹ nhân ở Hậu cung này xuất thân cao quý, dung mạo xuất chúng nhưng lại không hề kiêu căng, đối với tất cả mỹ nhân đều vô cùng ôn hòa. Không hề ỷ thế hiếp người, tranh giành ghen tuông, mười năm nay đã cùng Hoàng đế trải qua đủ năm lần tuyển tú, hơn nữa lại đặc biệt hiền lương thực đức, giúp Hoàng đế chọn ra toàn những tuyệt sắc giai nhân thật sự.

Mộ Dung Tuyết bất giác nghĩ, nàng ta thật sự bụng dạ rộng rãi hay vốn không yêu Hoàng đế? Với tính cách của Mộ Dung Tuyết, đừng nói là thay nam nhân của mình đích thân tuyển chọn mỹ nhân, bên cạnh hẳn có nữ nhân khác thôi nàng đã ghen đến mức giấm chua tràn mặt rồi, nào còn bày ra được nụ cười thân thiết dịu dàng với những tình địch cùng mình chia sẻ một nam nhân như vậy?

Thật sự quá khó rồi, đối với Mộ Dung Tuyết, đây vốn là chuyện không thể tưởng tượng nổi, cực kỳ bi thảm, ruột gan đứt đoạn, sống không bằng chết...

Cảnh tượng thường xuất hiện trong Gia Di cung là Minh đế tay bế tay bồng, mỹ nhân vây quanh, rất nhiều dung nhan xinh đẹp trẻ trung vây lấy một nam nhân già cỗi, như tinh tú nâng niu mặt trăng, cảnh tượng này một mặt khiến Mộ Dung Tuyết bội phục lão Hoàng đế càng già càng dẻo dai, một mặt lại cảm thấy thân lâm hiểm cảnh, thấy mình đã nguy hiểm đến mức bên bờ vực. Chỉ cần giọng nàng khỏi lại thì sẽ là lúc vạn kiếp bất phục. Mỗi ngày nàng đều thấp thỏm không yên, sợ nhất là giọng mình sẽ khỏi, việc đầu tiên khi tỉnh lại là tự mình lăm bắm để nghe giọng nói của mình.

Tuy vẫn khàn đặc, nhưng vì các Ngự y tận tâm tận lực nên đã khá lên nhiều, cứ theo đà này thì sớm muộn cũng có ngày trị khỏi, bởi vậy nàng

nhất định phải rời khỏi Hoàng cung trước khi giọng nói hồi phục, nhưng ai có thể giúp nàng đây? Trước mặt Triệu Chân Nương nàng không thể thổ lộ, những người khác càng không có bản lĩnh như vậy. Nghĩ đi nghĩ lại, người duy nhất có thể giúp nàng chỉ có Gia Luật Ngạn.

Nàng ngày đêm mong mỏi có thể gặp được hắc một lần. Nhưng cho dù hắc là Vương gia cũng không thể tùy ý ra vào Hậu cung. Lúc rảnh rỗi nàng thường lén lấy mảnh vải hắc viết cho mình ra xem, mấy chữ kia đã khắc ghi trong lòng, nhưng lại không thấy được người. Nhớ thương như độc dược từng ngày từng ngày ăn mòn xương cốt.

Hôm nay trời nắng đẹp, Triệu Thục Phi cho nhũ mẫu bông Văn Xương công chúa đến Hoa viên phơi nắng, tiểu Công chúa chưa tròn trăm ngày, da thịt trắng trẻo vô cùng đáng yêu, nhưng có điều hơi yếu ớt. Đây là đứa con duy nhất của Hoàng đế, quý hơn tất cả mọi thứ, chỉ là đi phơi nắng thôi cũng tiền hô hậu ủng, mười mấy cung nữ theo hầu.

Mộ Dung Tuyết cũng theo Triệu Chân Nương đến Ngự hoa viên.

Dưới giàn hoa, Triệu Chân Nương và nhũ mẫu cùng chơi với tiểu Công chúa, vì giọng Mộ Dung Tuyết quá thô, không dám dọa tiểu Công chúa nên chỉ im lặng đứng bên cạnh, nhìn tường cao ngói biếc, nàng hận không thể mọc cánh bay ra khỏi chốn này.

Nắng xuân chói chang, trong Ngự hoa viên sắc màu rực rỡ tràn đầy sức sống, sau hòn giả sơn là bụi hoa tường vi đang nở rộ, đua nhau khoe sắc. Mộ Dung Tuyết thấy hoa tường vi, bất giác nhớ lại đến lúc ở Dịch trạm phủ Tô Châu, nàng cầu nguyện với Nguyệt lão trước hoa tường vi, lúc đó hắc đứng sau lưng nàng, nói nàng là đồ ngốc. Lúc đó nàng tức tối giậm chân, lúc này nhớ lại bỗng cảm thấy một tiếng “Đồ ngốc” đó mang theo mùi vị yêu chiều, là nàng tự mình đa tình, thêm mật ngọt vào hồi ức sao? Hay lúc đó hắc thật sự có một chút gì đó yêu chiều nàng? Nàng lắc lắc đầu, cảm thấy mình sắp phát điên rồi.

Từng đóa từng đóa tường vi nở rộ đón gió, khiến người ta nảy sinh cảm giác vật như xưa người đã chẳng còn, nàng thở dài, quay người nói với Triệu Chân Nương: “Nương nương, tôi đi hái ít hoa.”

Mộ Dung Tuyết đi men theo hòn giả sơn. Thời tiết Kinh thành lạnh hơn Tô Châu, hoa tường vi dường như cũng mỏng manh hơn, nàng hái mấy đóa hoa, ánh mắt xuyên qua bụi hoa chỗ rậm chỗ thưa, đột nhiên nhìn thấy trên hành lang có ba người đi tới.

Nàng vốn không nhìn thấy Viên Thừa Liệt và thái giám, mắt hoàn toàn bị một bóng người lấp đầy.

Hắn mặc một bộ măng bào xanh mực, dưới chân là đôi giày da hổ, phong thần tuấn dật, anh khí bừng bừng.

Vì tương tư quá độ nên sinh ra ảo giác sao?

Nàng cắn đầu lưỡi, không phải ảo giác, là thật. Tim nàng lập tức đập “thình thịch” điên cuồng.

Gặp lại hắn như thấy được tia nắng xuân chói mắt trong ngày đông, như thấy được con suối mát giữa sa mạc, khiến nàng có cảm giác sống lại trong tuyết cảnh. Không thể bỏ lỡ cơ hội, có lẽ đây là cơ hội duy nhất để nàng rời khỏi nơi này, nàng bỗng bừng lên một sức mạnh và dũng khí vô tận, giống như một con gấu nhỏ ngủ suốt mùa đông, vạch bụi tường vi nhảy ra.

Viên Thừa Liệt lập tức bày ra bộ dạng hộ giá, còn tưởng là có người hành thích. Gia Luật Ngạn đột nhiên thấy nàng nhảy ra từ sau bụi tường vi cũng khẽ ngần ra. Nàng đã ốm đi nhiều, nhưng lại khiến gương mặt nhỏ càng thêm diễm lệ động lòng.

Viên Thừa Liệt thấy vậy liền biết điều, cùng vị thái giám kia đi trước.

“Vương gia.” Nàng nói được hai chữ liền không tiếp tục được nữa, giọng nàng rất khó nghe. Hắc vốn không thích nàng, lúc này chắc chắn càng không thích. Nàng vừa kích động vừa đau lòng, lập tức nước mắt tuôn rơi. Hai dòng sông trên mặt này trông cũng tội nghiệp lắm, hắc nhàn nhạt nói: “Mộ Dung cô nương vẫn khỏe chứ?” Biểu hiện vẫn điềm nhiên như xưa.

Gặp được hắc Mộ Dung Tuyết mới biết thì ra mình đã trầm mê đến vậy. Một ngày không gặp như cách ba thu, giờ phút này chẳng thể hình dung được tâm trạng của nàng như thế nào nữa. Hắc lại chính là cứu tinh duy nhất của nàng hiện nay. Gặp được hắc lòng vô cùng kích động, cứ như sóng dữ cuộn cuộn dâng trào.

Vậy là chuyện Gia Luật Ngạn có mơ cũng không thấy đã xảy ra, nàng như một con tuyết báo nhào đến, nhanh như chớp giạt ôm chầm lấy hắc.

Nhưng đây là trong cung, hắc vội vã kéo nàng ra, không ngờ sức lực nàng lại mạnh mẽ đến vậy, hai tay siết chặt lấy eo hắc.

“Ngài gạt tôi, ngài nói sẽ giúp tôi mà.”

“Ta gạt cô lúc nào, chẳng phải cô không bị chọn đó sao.”

Vốn nghĩ dùng thuốc câm thì nàng sẽ không bị chọn. Ai ngờ Triệu Chân Nương lại báo ơn một cách quá chân thành như vậy, cũng quả thật đã ngoài dự liệu của hắc.

“Nhưng tôi vẫn còn ở trong cung, tôi muốn xuất cung.”

“Cô buông tay trước đã.” Hắc cuống đến toát mồ hôi, vừa gỡ tay nàng vừa nhìn trái nhìn phải.

“Ngài không hứa thì tôi sẽ không buông.” Nàng ôm chặt lấy hắc, dùng hết sức lực toàn thân. Khí thế cứ như đập nồi chìm thuyền, đồng quy vu

tận[1]. Dù sao bây giờ người có thể giúp nàng chỉ có hãn mà thôi, bất luận thế nào cũng phải liều một phen.

Hãn bất lực nói: “Ta hứa, cô mau buông tay.”

Nàng chùi loạn nước mắt trước ngực hãn, lúc này mới ngược đầu nói: “Ngài mau lên đi, không thì các Thái y trị khỏi giọng tôi rồi là không đi được đâu.”

[1. Đập nổi chìm thuyền, đồng quy vu tận: cùng tồn hại hay chết chung với nhau.]

“Mau buông tay, ta biết rồi.” Hãn cuống đến sắp bốc khói, trong cung đông người nhiều chuyện, lỡ như bị người ta nhìn thấy thì cả hai đều tiêu tòng.

Lúc này nàng mới buông tay, vừa khóc vừa cười nhìn hãn: “Dù sao tôi cũng cứ bám lấy ngài đó. Ngài không giúp tôi thì tôi sẽ đưa văn tự của ngài cho Hoàng thượng xem.”

Dù sao đã bị hãn cho là mặt dày rồi, thôi thì đột phá xông lên vậy, so với hạnh phúc thì thể diện vốn chỉ là miếng giẻ thôi.

Hãn vừa tức tối vừa bất lực, hung dữ trừng nàng một cái rồi vội vã rời đi.

Mộ Dung Tuyết vui vẻ chùi mặt, ôm hoa tường vi trở về bên cạnh Triệu Chân Nương, tâm tình vô cùng thoải mái.

Triệu Chân Nương thấy mặt nàng đỏ hoe, tưởng nàng vì giọng nói nên đau lòng trốn đi nơi khác khóc, liền tốt bụng an ủi: “Chờ giọng muội khỏi rồi Hoàng thượng nhất định sẽ thích muội. Phương thái y y thuật rất cao minh, gần đây chẳng phải muội đã đỡ nhiều rồi đó sao, muội yên tâm đi, ông ấy nhất định có thể trị khỏi cho muội.”

Mộ Dung Tuyết cũng chỉ đành cười khan, “Đế Nương nương phí tâm rồi.”

Triệu Chân Nương thấp giọng nói: “Muội nói đi đâu vậy, ta coi muội như muội muội mà, giống ngày xưa vậy.”

Mộ Dung Tuyết cũng không biết nàng ta nói thật hay giả, trông bộ dạng nàng ta không giống nữ nhân thành phủ thâm sâu, có dụng tâm xấu, nhưng chuyện nàng ta làm lại khiến người ta không thể nào thích nổi, tâm trạng mặt của người này là thạch tín của người kia làm sao nàng có thể nói thẳng ra đây, Mộ Dung Tuyết chỉ đành giấu tâm tư trong lòng, thầm mong Gia Luật Ngạn có thể nhanh nghĩ cách cứu nàng ra khỏi hố lửa.

Ngày Văn Xương công chúa tròn trăm ngày, trong cung huy động nhân lực chúc mừng, bá quan đều tặng lễ vật, lão Hoàng đế thiết yến mời bá quan ở Phúc Thọ các, bỗng Văn Xương công chúa đến, kết quả là khi yến tiệc kết thúc thì Văn Xương công chúa lại đổ bệnh.

Lão Hoàng đế vội vã triệu Thái y đến xem. Thái y chỉ nói là bị cảm, nhưng uống mấy thang thuốc cũng không thấy khỏi mà bệnh tình có vẻ ngày càng nặng thêm. Lão Hoàng đế lúc trẻ có mấy đứa con chết yểu, chưa có ai sống quá ba tuổi, đã trở thành chim sợ cành cong. Có câu mắc bệnh vái tứ phương, ba ngày chưa thấy khỏi liền triệu Hốt Danh pháp sư trong cung đến bốc quẻ.

Mấy năm nay Minh đế vẫn luôn uống đơn dược của vị Hốt Danh pháp sư này luyện ra, cảm thấy thể lực gia tăng, đặc biệt là trên giường cũng mạnh mẽ hơn nhiều, sau khi được con gái lúc tuổi già lại càng thêm sủng tín ông ta.

Gia Di cung của Thục phi không khí rất nặng nề, Triệu Chân Nương xuất thân bần hàn, vốn không cảm thấy con mình bị cảm là chuyện gì to tát,

nhưng bị Hoàng đế giường cờ giống trống như vậy cũng bắt đầu thấp thỏm không yên, sợ Công chúa xảy ra chuyện.

Sau khi Hốt Danh bốc quẻ, nghiêm túc nói: “Hoàng thượng, ánh sáng của Gia Di cung bị một đám tuyết quang che lấp.”

Hốt Danh vừa nói ra hai chữ “Tuyết quang”, lão Hoàng đế và Triệu Chân Nương đồng loạt ngẩn ra, tiếp đó không hẹn mà cùng nhìn về phía Mộ Dung Tuyết bên cạnh. Trong Gia Di cung cũng chỉ có nàng là người ngoài, cũng chỉ có nàng tên mang chữ “Tuyết”, hiển nhiên chính là nói nàng.

Mộ Dung Tuyết lập tức phản ứng được là ám chỉ mình, liền quỳ sụp xuống xưng tội, lòng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, đây nhất định là kế sách Gia Luật Ngạn nghĩ ra.

Hoàng đế lộ vẻ không vui, Triệu Chân Nương sợ ông ta trút giận lên Mộ Dung Tuyết, vội nói: “Để muội ấy vào ở Xuất Tụ cung đi.”

Hoàng đế nhíu mày: “Còn giữ lại làm gì nữa, ngày mai đuổi ra khỏi cung đi.”

Mộ Dung Tuyết quỳ dưới đất vui mừng đến phát khóc.

Nói cũng kỳ quái, nàng vừa rời khỏi Gia Di cung, đêm đó bệnh của Tiểu công chúa liền đỡ nhiều.

Mộ Dung Tuyết không ngờ mình thoát khỏi bế khổ nhanh như vậy, nàng hoàn toàn tin tưởng tất cả đều nhờ Gia Luật Ngạn, nhất định là hăn mua chuộc Hốt Danh để ông ta nói những lời đó.

Nghĩ đến đây, lòng nàng càng cảm thấy ái mộ Gia Luật Ngạn sâu sắc, hăn không chỉ là người nàng thích mà cũng coi như là ân nhân của nàng.

Nên báo đáp hân thế nào đây, nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy lấy thân báo đáp là tốt nhất.

Gia Luật Ngạn trong phủ Chiêu Dương vương đột nhiên liên tiếp hắt hơi ba cái.

Sáng sớm hôm sau, Mộ Dung Tuyết vui mừng chờ Lưu tư nghi đưa mình ra khỏi cung, không ngờ người đến lại là Thục phi Triệu Chân Nương.

“Nương nương vạn phúc.” Mộ Dung Tuyết vừa thấy nàng ta tìm liền đập như gióng trống, thật sự sợ vị Nương nương tốt bụng có ơn tất báo này quá rồi.

Triệu Chân Nương bày vẻ mặt có lỗi nói: “Bốn cung một lòng muốn giữ muội muội lại trong cung hưởng phúc, nào ngờ lại xảy ra chuyện thế này, lòng thật sự bất an. Muội muội ở trong cung một thời gian rồi mới về quê, e là sẽ khiến người ta dị nghị, chi bằng ở lại Kinh thành, bốn cung giúp muội muội chọn một hôn sự tốt có được không?”

Triệu Chân Nương biết rõ muốn khiến Mộ Dung Lâm cam tâm tình nguyện ở lại Kinh thành, làm việc trong Thái y viện, chỉ có thể để Mộ Dung Tuyết gả ở Kinh thành, nếu không với bản tính phóng khoáng bất kham của Mộ Dung Lâm, nhất định không yên lòng ở lại.

Mộ Dung Tuyết nghe nàng ta nói vậy lại ngẩn ra, đời người thật là phong hồi lộ chuyển, liễu ám hoa minh[2] mà.

[2. Chỉ tình huống không còn đường tiến nữa, thì đột nhiên xuất hiện chuyển biến và hy vọng.]

Vị Thục phi nương nương này báo ơn thật khiến người ta vừa mừng vừa lo, bại cũng Tiêu Hà thành cũng Tiêu Hà[3]. Vừa nhắc đến hai chữ ‘Thành thân’, nàng lập tức nghĩ ngay đến Gia Luật Ngạn, mười sáu năm

nay, đây là lần đầu tiên nàng động tâm động tình. Nàng từng cùng hãn ngàn dặm đồng hành, từng cùng hãn chung chăn gối, từng cùng hãn tiếp xúc da thịt. Từng qua biển lớn, không màng nước, chưa đến Vu Sơn, chẳng biết mây[4], nếu phải gả đi thì hãn là nhân tuyển duy nhất.

[3. Ý chỉ thành công hay thất bại cũng do một người, Tiêu Hà (?-193 TCN) vốn là người cùng với Trương Lương, Hàn Tín là “Tam kiệt nhà Hán.” Ông có đóng góp nhiều cho thành công của Lưu Bang trong thời Hán Sở tranh hùng. Ông cũng phần nào trách nhiệm trong cái chết của Hàn Tín.]

[4. Ly tứ, thơ Nguyên Chấn.]

Vậy là nàng đỏ mặt nói: “Tôi đã có người mình thích. Nương nương có thể làm chủ cho tôi không?”

“Ai vậy?”

Mộ Dung Tuyết hai mắt long lanh, xấu hổ đáp ba chữ: “Chiêu Dương vương.”

Triệu Chân Nương ngẩn ra, không ngờ tầm nhìn của Mộ Dung Tuyết lại cao như vậy, lại còn muốn lấy diệt tử đương kim Hoàng đế sủng tín nhất. Giữa hai người quả thật cách xa vạn trượng.

Nhưng nghĩ lại, nếu Hoàng đế không có con trai, Chiêu Dương vương rất có khả năng kế thừa Đế vị, có thể đặt một người thân cận bên cạnh hãn, đối với mình sau này trăm lợi chứ không có hại.

Nghĩ đến đây, Triệu Chân Nương liền cười nói: “Muội muội thật có tầm nhìn. Nhân phẩm tướng mạo của Vương gia đích thực vô cùng xuất chúng. Nhưng mà...” Nàng ta cười cười, “Bốn cung nói hơi thẳng, muội đừng giận nhé.”

“Thục phi nương nương xin cứ nói.”

“Tuy muội muội dung mạo như hoa, nhưng xuất thân so với Chiêu Dương vương vẫn là cách biệt bùn mây. Cho dù bốn cung cầu xin Hoàng thượng một ân điển, cùng lắm muội muội cũng chỉ có thể làm Trắc phi mà thôi.” Thật ra nàng ta thầm cho rằng làm Trắc phi cũng chưa chắc có khả năng, nhưng vì tương lai của mình, nàng ta quyết định dốc sức thử một phen.

Mộ Dung Tuyết vui mừng nói: “Trắc phi tôi cũng bằng lòng.”

Chỉ cần có thể lấy hãn, ở lại bên cạnh hãn, nàng đủ tự tin khiến hãn yêu nàng. Xưa nay tính nàng không bao giờ chịu thua, không tin mình tài mạo song toàn, gia sự bấp núc tinh thông, hiền lương dũng cảm, vậy mà hãn lại không thích.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19: Thỏa Lòng Mong Ước

Mộ Dung Tuyết ngồi trong kiệu mười sáu người khiêng, nghe bên ngoài pháo nổ vang trời, kèn trống rình rang, nàng vẫn cảm thấy không thể nào tin được. Đây không phải là mơ đó chứ. Nàng khẽ véo mu bàn tay mình, ôi, cơn đau ngọt ngào. Nàng cười thầm, sóng mắt lay chuyển, đập vào mắt là thảm đỏ hoan hoan hỉ hỉ lót trong kiệu hoa, trên gối là chiếc quạt tròn thêu uyên ương nghịch nước, xinh đẹp quyến rũ, chất liệu cũng rất tốt, sờ vào mềm mại bóng mượt, giống như cánh hoa được gió xuân đưa đây.

Nàng cười mãn nguyện, cuối cùng mộng đẹp cũng thành sự thật, được gả cho người mình yêu. Khiếm khuyết duy nhất là chỉ được làm Trắc phi, nhưng cuộc đời đâu thể thập toàn thập mỹ, chỉ cần có thể lấy hãnh thì chẳng còn gì nuối tiếc.

Lần này Triệu Chân Nương thật sự đã giúp được một chuyện lớn, để xứng với Chiêu Dương vương, nàng ta nhận Mộ Dung Tuyết làm nghĩa muội, Hoàng đế vì lấy lòng Triệu Chân Nương, lệnh cho Nội vụ phủ chuẩn bị của hồi môn, kiệu hoa cũng từ Xuất Tụ cung khiêng vào Chiêu Dương vương phủ, cũng coi như rạng rỡ xuất giá.

Nàng xưa nay không để tâm đến những lễ nghi rườm rà này, cũng không để tâm có phô trương hay không, chỉ cần có thể lấy hãnh là tốt rồi. Nghĩ đến dáng vẻ của hãnh, nàng vui mừng đến không khép miệng lại được, một mình ngồi trong kiệu cười ngốc.

Kiệu bỗng dừng lại, đã đến Vương phủ rồi sao?

Rèm bị vén lên, một mùi thơm nhẹ nhàng chui vào, người nàng mong mỗi suốt dọc đường đã xuất hiện.

Gia Luật Ngạn thân mặc áo bào đỏ tươi, kim quán ngọc đai[1], người cao dong dỏng, phiêu dật tuấn mỹ tựa thiên tiên. Nàng cười vô cùng sung sướng, cứ như có cảm giác trải qua chín chín tám mươi một kiếp nạn mới lấy được chân kinh, cuối cùng hẳn cũng trở thành người của nàng rồi.

[1. Búi tóc bằng vàng, đai lưng bằng ngọc.]

Hắn nhíu mày, nha đầu này sao lại cười thế này, ánh mắt chăm chăm kia cứ như nhìn thấy con mồi đã vào tay, hắn không vui cầm tay nàng kéo tới phía trước. Quạt tròn của tân nương tử là dùng để che mặt, không phải để trên gối mà sờ đầu.

Nàng sức tỉnh, vội nâng quạt tròn che mặt, vịn tay hắn bước xuống kiệu. Chiếc quạt tròn không che được đôi môi đỏ nhếch lên của nàng, hắn thật sự ghen lời, không thể khép mình một chút được sao?

Bái thiên địa trong chính đường của Vương phủ xong, Gia Luật Ngạn tự mình đi tiếp đón quan khách. Tuy chỉ cưới Trắc phi, nhưng vì Tân nương là nghĩa muội của Triệu Chân Nương oai phong nhất hiện nay, bởi vậy một số quan viên trong triều không dám qua loa, lễ vật xếp đầy cửa đình.

Trong Vương phủ không có Chính phi, trước đây đều do nữ mẫu Lưu thị của Chiêu Dương vương trông coi, xem như một nửa chủ nhân..

Sau khi Gia Luật Ngạn rời đi, Lưu thị và một đoàn hỉ nương nha hoàn vây lấy Mộ Dung Tuyết rời khỏi chính đường vào tân phòng.

Mộ Dung Tuyết tâm trạng vô cùng vui sướng, cho dù mặc váy dài phết đất, đi lại không tiện lắm, nhưng nàng vẫn có cảm giác thân nhẹ như yến, bước đi như phiêu diêu trên mây.

Lưu thị vốn là nha hoàn hồi môn của Mẫu phi Chiêu Dương vương, sau đó lại là nhũ mẫu của hần, cũng có chút địa vị trong Vương phủ, đoạn trang khéo léo, thẳng thắn cởi mở. Mộ Dung Tuyết trong lòng thậm chí cảm thấy vị này coi như là mẹ chồng của mình, yêu chim yêu cả lồng, nàng cười rất ngọt ngào với bà.

Lưu thị bị nụ cười của nàng làm hoa cả mắt, lòng nói, dù sao xuất thân cũng khác nhau, so với vị kia thật là một trời một vực. Bà vừa dẫn đường phía trước, vừa giới thiệu bố cục trong Vương phủ với nàng.

Theo hành lang đi vào trong, qua mấy cánh cửa vòm là đến Hậu hoa viên, bên trong cây cối um tùm, phồn hoa tựa gấm. Giả sơn cao vút thẳng đứng, khí thế hùng vĩ, một con suối ngoằn ngoèo chảy ra, nước trong thấy đáy. Theo khe nước đi đến nơi sâu nhất của hoa viên lại là một cửa vòm, dường như đã đến tận cùng của hoa viên. Nhưng ra khỏi cửa vòm lại là một khung trời khác, một cây cầu đá ngọc vắt ngang trước mắt, bước lên cầu, trước mắt lại xuất hiện một phong cảnh khác. Sau cây cầu đá ngọc là một hồ nước tinh xảo thanh nhã, sóng biếc dập dờn, liễu rủ lá lướt.

Mộ Dung Tuyết không chỉ cảm thán sự rộng lớn của Vương phủ thôi. Đưa mắt nhìn quanh, men theo bờ hồ là mấy tòa tiểu lâu, tất cả đều nhỏ nhắn xinh xắn theo phong cách Giang Nam.

“Đây là Mai Lan Cúc Trúc tứ quán.”

Dãy nhà này không chỉ đẹp, mà còn vì có tên Mai Lan Cúc Trúc, nên trước sau chia ra trồng lạp mai, lan thảo, tu trúc, cúc hoa. Chỉ tiếc lúc này không phải mùa mai cúc, chỉ có trước Trúc quán là xanh tươi mơn mớn, vô cùng phong nhã thanh nhàn. Nhưng trước cửa Mai quán treo một chiếc lồng đèn đỏ thật to, dưới đất trải thảm đỏ, nét hân hoan nổi bật nhất trong tứ quán.

Lưu thị cười nói: “Vương gia đặc biệt chọn Mai quán trong Mai Lan Cúc Trúc tứ quán làm chỗ ở cho Phu nhân, nói là ý cảnh hợp với tên của Phu nhân.”

Mộ Dung Tuyết cười ngọt ngào, lòng vui sướng nghĩ, hẳn cũng để tâm đến mình lắm.

Vào Mai quán, nàng vừa nhìn đã thích ngay, bố cục tinh xảo nhưng không mất vẻ hào nhoáng, hai bên sảnh chính là thư phòng và phòng ngủ, còn có phòng đàn, phòng vẽ, phòng tắm, cuối cùng là nơi ở của nha hoàn và giếng trời. Trước sau đều là rừng mai. Cảnh sắc ngoài cửa sổ khiến Mộ Dung Tuyết không kìm được mà mong có tuyết rơi, lúc đó hoa mai trước cửa sổ sẽ đón tuyết, hương thơm bông bành, nàng sẽ nhóm lò nấu rượu, cảnh sắc xinh đẹp phong nhã dường nào. Hai thị nữ trong Mai quán tên Sơ Ảnh và Âm Hương, cũng ngầm hợp với ý cảnh của Mai quán, có thể thấy Gia Luật Ngạn là người phong nhã.

Phòng ngủ càng tinh tế hoa mỹ hơn, bàn trang điểm, giường mỹ nhân, tủ áo tủ đàn, ghế hoa hồng, mọi thứ đều khiến lòng người thoải mái vui thích. Tựa vào tường Đông là một chiếc giường ngà voi nạm ngọc chạm trổ khéo léo, bên trên trải nệm gấm đỏ tươi. Trên rèm trướng nạm đầy trân châu, khi buông xuống trông như một trận mưa xuân.

Hỉ nương đặt khăn hỉ trên giường, lại rải đậu phộng và táo đỏ, Mộ Dung Tuyết ở bên cạnh nhìn, mặt bỗng đỏ bừng.

Trừ hai đại nha hoàn Sơ Ảnh, Âm Hương, Lưu thị còn sắp xếp cho Mai quán bốn tiểu nha hoàn tên Lục Khê, Hồng Nhiễm, Từ Châu, Giáng[2] Vân. Sau khi an bài thỏa đáng, Lưu thị nói: “Phu nhân hãy nghỉ ngơi trước đi, nếu đói thì bảo Âm Hương và Sơ Ảnh chuẩn bị bánh cho cô. Có gì dặn dò xin cứ lên tiếng, lão thân cáo lui trước.”

[2. Giáng: màu đỏ thẫm.]

Mộ Dung Tuyết cười gật đầu. Lưu thị liền đưa các hủ nường rời đi trước, để lại nha hoàn hầu hạ.

“Mời Phu nhân dùng trà.” Âm Hương dâng trà nóng lên. Mộ Dung Tuyết dọc đường đến đây cũng hơi khát, liền cầm ly trà vẽ hình hoa mai nhấp một ngụm nhỏ.

Sơ Ảnh bên cạnh nhìn thấy, cảm thấy vị Mộ Dung trắc phi này tư dung tuyệt sắc thì không cần nói, nhất cử nhất động cũng toát ra vẻ phong lưu nhàn nhã. Ngón tay thon dài trắng muốt tùy tiện nhắc chiếc ly hoa mai, mười ngón mảnh khảnh tựa hoa lan, móng tay hồng nhạt còn sáng bóng hơn cả hoa mai trên ly trà, mỗi một ngón đều toát lên nét yêu kiều khôn tả.

Âm Hương cũng nhìn đến ngây ngốc, lòng nói: Có câu Giang Nam xuất mỹ nhân, quả nhiên danh bất hư truyền. Chỉ tiếc trong khoảnh khắc Mộ Dung Tuyết lên tiếng, vẻ đẹp kia liền bị phá vỡ. Quả nhiên con người không ai hoàn hảo, không có chuyện gì thập toàn thập mỹ, giai nhân khuynh quốc khuynh thành này lại có giọng nói như vẹt đực, nghe thô như đánh nhau trên cát.

“Vòng này tặng cho các người.” Mộ Dung Tuyết rút đôi vòng ngọc trên tay ra, đưa cho Sơ Ảnh và Âm Hương. Xưa nay nàng ra tay rất rộng rãi, không hề có khái niệm về tiền tài, mới đến Vương phủ một thân một mình không ai thân thích, chỉ có thể coi hai nha hoàn trước mặt này là người của mình.

Hiếm có nữ nhân nào không thích trang sức, đôi vòng ngọc này lại là đồ trong cung, vừa nhìn đã biết không tầm thường. Sơ Ảnh và Âm Hương vô cùng vui mừng, lập tức yêu thích vị chủ nhân ra tay hào phóng này.

Mộ Dung Tuyết xưa nay tính tình thẳng thẳng không để chuyện gì trong lòng, lại có lòng hiếu kỳ với tất cả mọi chuyện của Gia Luật Ngạn,

thấy Sơ Ảnh và Âm Hương từ nhỏ làm nô tỳ trong Vương phủ liền vội vã nghe ngóng.

Sơ Ảnh, Âm Hương đối với nữ chủ nhân chính thức duy nhất trong Vương phủ hiện nay đương nhiên cũng có lòng kính sợ, vội vàng bợ đỡ. Biết thì sẽ nói, đã nói là nói bằng hết.

“Vương gia bình thường ở trong ản Đào các phía Đông Hậu hoa viên, còn Mai Lan Cúc Trúc tứ quán bên Kinh hồ là để các mỹ nhân được người ta tặng Vương gia ở.”

Âm Hương còn chưa dứt lời, Mộ Dung Tuyết đã không dám tin trọn to mắt: “Người nói gì? Vương gia có nữ nhân?”

Âm Hương gật đầu, lòng nói, có gì kỳ lạ đâu? Nghe nói trong cung của Hoàng thượng còn có một trăm hai mươi phi tần nữa mà, Vương gia có nữ nhân chẳng phải là chuyện bình thường sao, Vương gia có phải là hòa thượng đâu?

Mộ Dung Tuyết vốn đang cười ngọt ngào, nghe Âm Hương tốt bụng tiết lộ nội tình, nụ cười như hoa mới nở bỗng cứng đờ trên mặt, đóa hoa tươi long lanh lập tức theo gió hóa thành hoa khô. Từ khi Viên Thừa Liệt cho nàng biết Gia Luật Ngạn chưa thành thân, nàng liền đương nhiên cho rằng hắn còn là đồng nam, thậm chí chưa bao giờ nghĩ rằng hắn từng có nữ nhân.

Âm Hương lại tốt bụng nhắc nhở: “Vì đương kim Thánh thượng không con, bởi vậy trong triều rất nhiều người bợ đỡ Vương gia, tặng rất nhiều mỹ nhân.”

Mộ Dung Tuyết khó nhọc hỏi: “Vậy Vương gia có lấy không?”

Âm Hương vẽ mặt ngượng ngùng cười khan thay cho lời đáp.

Việc gì lại không lấy, Vương gia trẻ tuổi cường tráng, mỹ nhân xinh đẹp quyến rũ. Có điều Vương gia tâm tính lạnh lùng, chưa từng thấy thích ai, những mỹ nhân kia đều như khách qua đường, nước chảy mây trôi, chưa từng giữ lại người nào.

Mộ Dung Tuyết nghe đến đây, mắt cứ như sắp rơi ra ngoài. Làm sao có thể chứ? Gia Luật Ngạn sao có thể là người háo sắc phong lưu được, đêm đó nàng chủ động dụ dỗ hắn vẫn án binh bất động, Liễu Hạ Huệ đến mức khiến người ta phát cáu. Nàng không tin hắn là người như vậy, nhất định là người đời hiểu lầm hắn. Mấy vị mỹ nhân kia nhất định vẫn còn trong sạch, chẳng qua chỉ ở đây mấy ngày thôi. Nghĩ đến đây nàng lại có cảm giác mang sứ mệnh xoay chuyển tình thế. Nàng sẽ dùng sự thật chứng minh rằng phu quân của nàng là một chính nhân quân tử, không phải là kẻ phong lưu trác táng.

Nàng chờ hắn đến mà cảm thấy một ngày dài tựa cả năm, đáng tiếc, Kính hồ cách tiền sảnh quá xa, cũng không biết tiệc rượu bên đó đã tàn chưa. Những người đến uống rượu thật là chẳng biết điều gì cả, trời đã tối rồi sao còn chưa chịu về, lẽ nào không biết đêm đông phòng hoa chúc một khắc đáng ngàn vàng sao?

“Phu nhân ăn chút đồ trước đi.”

Mộ Dung Tuyết thật sự đói chịu không nổi, liền ăn mấy miếng bánh.

Mãi đến khi trăng treo ngọn liễu cũng chưa thấy bóng dáng Gia Luật Ngạn. Âm Hương cho Lục Khê đến tiền sảnh, trở về nói tiệc vẫn chưa tàn, vậy là Mộ Dung Tuyết chỉ đành tiếp tục chờ, hôm nay nàng vừa mệt vừa buồn ngủ, chỉ một lúc đã ngủ gục bên bàn.

Ngủ một lúc đột nhiên lại choàng tỉnh. Ngọc lộ[3] tí tách, nàng đứng dậy đẩy cửa sổ nhìn ra ngoài, ánh trăng thật đẹp, rải xuống mặt hồ sóng biếc lung linh. Mai Lan Cúc Trúc tứ quán này dùng cầu gỗ liên kết lại

thành hình chữ Hồi, cách vài bước lại treo một ngọn đèn trên cột, đêm khuya sương dày, ánh đèn mờ tỏ bóng, lượn lờ trên mặt nước, có cảm giác xa xôi diệu vợi tựa như tiên cảnh.

[3. Đồng hồ bằng nước thời cổ]

Đêm ở phương Bắc khác với Giang Nam, tuy đã cuối Xuân nhưng gió đêm vẫn se se lạnh, nàng đứng một lúc liền thấy lạnh cả người, đang định đóng cửa sổ, lại thấy một bóng người xuất hiện trên cầu đá xanh, đập ánh trăng bước về hướng này.

Gió trên hồ khiến tay áo hắt căng phồng, thân hình cao cao kia, khí độ nổi bật kia, cho dù dưới ánh trăng cũng khó giấu được nét ngạo nghễ thanh cao, thoát ly thế tục. Hắt bước xuống cầu đá, đặt chân lên hành lang, chậm chậm bước ra khỏi ánh đèn mờ ảo, giống như từ tiên cảnh bước xuống phàm trần.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20: Động Phòng Hoa Chúc

Nàng vừa hưng phấn vừa căng thẳng lắng nghe thanh âm kéo kẹt trên hành lang gỗ, nhìn hắt phiêu dật, chấp tay an nhiên bước đến trước Mai quán.

Bóng dáng tuần mỹ mờ ảo in trên khung cửa sổ. Nàng bất động đứng dưới khung cửa, xuyên qua ánh trăng nhìn nam nhân mình vừa gặp đã yêu. Ánh sáng của ngọn đèn trên hành lang dường như hòa vào mắt hắt, càng khiến người ta thêm mất hồn. Nàng nhất thời suy nghĩ mông lung, đây không phải là mơ đó chứ. Đột nhiên một cơn gió ủa đến, lay động ánh đèn dưới hành lang, ánh sáng trong mắt hắt cũng lập lòe.

“Phu quân.” Nàng bỗng nhiên tỉnh táo lại, vô cùng ảo não vì giọng nói phá cảnh của mình, nhưng cũng lấy làm may mắn, chính vì giọng nói như chuông hồng này nên nàng mới có thể cùng hắt trở thành vợ chồng.

Hắt một tay chống lên cửa sổ, nhắc chân nhảy từ bên ngoài vào. Ngọn đèn trên bàn bỗng lay động, suýt nữa phụt tắt. Nàng không kìm được lui về phía sau vài bước.

Một tay hắt đỡ eo nàng, một tay nâng cằm nàng, nàng bị ép phải áp sát vào cơ thể hắt, tuy từng cùng hắt cưỡi chung một ngựa, từng cùng hắt chung chăn gối, nhưng bị hắt ôm vào lòng một cách thân mật thế này thì đây là lần đầu tiên. Sắc đêm mờ ảo, trong tay áo cầm bào to rộng của hắt dường như đang ẩn nấp vô số dã thú. Nàng cảm thấy đầu ong ong hỗn loạn,

toàn thân như lửa đốt, nhưng lại không dám lên tiếng, sợ giọng của mình sẽ phá hoại giờ phút đẹp đẽ này.

Gió từ cửa sổ lùa vào, hơi rượu nồng nặc trên người hắt tỏa ra. Nàng xưa nay không thích ngửi mùi rượu, nhưng vì từ trên người hắt nên ngửi vào cũng thanh trong lạ thường, không hề cảm thấy chán ghét, chỉ cảm thấy mạnh mẽ oai phong.

Hắt ngà ngà say, đôi mắt càng tuấn lãng mê người, nàng như trầm mê trong mộng cảnh, không biết đêm nay là đêm nào.

Hắt bóp cằm nàng, “Vui lắm phải không?”

Nàng bỗng xấu hổ đỏ mặt. Đương nhiên là vui rồi, cả đời này chưa bao giờ vui như vậy.

“Nàng xem nàng ngồi trong kiệu kia, cười đến nỗi chẳng thấy mắt mũi đâu.” Hắt không hề khách sáo vạch trần tâm sự của nàng, giọng điệu tràn đầy chế giễu, còn có một chút mỉa mai, bị nàng tỉ mỉ phát hiện ra.

Nàng vừa xấu hổ vừa tức giận nói: “Làm gì có.”

Hắt cười nói: “Cuối cùng thì cũng mặt dày mày dạn lấy được ta rồi, thật không dễ gì.” Người xưa nay lạnh lùng, khi cười lên lại ấm áp một cách bất ngờ, chỉ cảm thấy sóng mắt hắt lay chuyển, phong lưu vô hạn. Nhưng lời nói ra lại không dễ nghe chút nào, khiến người ta thật xấu hổ.

“Lẽ nào thiếp không tốt đến vậy sao?” Nàng uất ức dẫu môi, không ngượng miệng nói: “Luận tướng mạo luận bản lĩnh luận nhân phẩm, thiếp đều là cô nương vạn...” Nàng hơi khiêm tốn một chút, “Được rồi, ít ra thì cũng là cô nương trăm người có một.”

“Để ta xem thử da mặt nàng dày chừng nào.” Ngón tay hắt vạch qua má nàng, bóp lấy gò má mềm mịn, dùng lực véo một cái.

Nàng vừa xấu hổ vừa tức giận, đem tân hôn mà hắt lại cười nhạo nàng như vậy, gương mặt nhỏ vốn đang vui mừng bỗng tối hắt đi. Hắt ôm xốc nàng lên, đi mấy bước đến trước giường. Dã thú trong tay áo như được thả ra hết, chiếc móc nhỏ trên tấm rèm màu đỏ bị một trận cuồng phong bạo vũ, rung lên giòn giã.

Nàng căng thẳng gần như nhũn ra trên tay hắt. Nàng mất mẹ từ lúc còn thơ, đối với chuyện tiếp theo đây trong đầu hoàn toàn mờ mịt, trái tim căng thẳng đến mức sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Giá y trượt xuống, quần áo còn lại chỉ như một làn khói xanh, bỗng chốc tan biến trên đầu ngón tay hắt. Da thịt trắng muốt lộ ra trong không khí tĩnh lặng của sắc đêm, như một đóa hoa thoang thoảng mùi hương, mời người đến hái. Tay hắt từ vai nàng vuốt xuống dưới, dừng lại trên đỉnh đồi cao vút. Nàng như bị điểm huyết, máu huyết toàn thân như ngừng chảy, chỉ có khoảng trời dưới ngón tay hắt là máu nóng dâng trào hừng hực.

Nàng không hình dung được cảm giác khiến hồn bay tận chân mây đó, chỉ muốn ngắt đi cho xong. Tay trượt xuống chân, nàng bất giác tránh đi, nhưng không chống nổi khí thế như chẻ tre của hắt. Lửa cháy lan khắp cánh đồng, nước ngập Kim sơn.

Hắt không nhìn được lại giễu cợt, “Không chỉ mất nhiều nước, ở đây nước cũng nhiều lắm.”

Nàng xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu, ôm cánh tay hắt cắn mạnh một cái.

Hắt hít một hơi, bất ngờ vươn mình xông vào bên trong, một cơn đau như xé tim xé phổi lập tức khiến nàng nhả ra. Dị vật đột ngột xâm nhập như thiết kỵ quét sạch ngàn quân, xông pha ngang dọc trong nhụy hoa mềm mại, cơn đau chưa bao giờ nếm trải này trong phút chốc như hồng thủy cuốn trôi tất cả khoái lạc dịu dàng ban đầu. Nàng chưa bao giờ đau đến vậy,

nước mắt như suối tuôn trào trong lúc giãy dụa, nàng cắn lấy cánh tay hẳn. Phát cắn này khiến vó ngựa chinh phạt của hắn càng mãnh liệt hơn.

Nàng đau đớn nhả ra, nghẹn ngào nói: “Chàng ước hiếp thiếp.”

“Ước hiếp nàng thì đã làm sao.” Hắn hừ một tiếng. “Trên đường đi nàng ít giày vò ta lắm sao, từ lâu ta đã muốn xử lý nàng rồi, hôm nay vừa hay được báo thù rửa hận.”

Nàng hít một hơi: “Đau quá, chàng phạt thiếp làm chuyện khác không được sao?”

“Không được, cứ phải phạt nàng chuyện này.” Nói xong lại là một hồi xông pha mãnh liệt, “Nàng còn dám uy hiếp ta nữa, thật là to gan.”

Hắn bày ra bộ dạng chờ thời cơ báo thù, nàng hơi đuối lý, chỉ đành níu chặt góc chăn, liều mình nhẫn nhịn cơn đau. Mỗi lần xong một hồi nàng lại đau khổ hỏi: “Được chưa?” Nàng hỏi một lần là lại đổi được một lần “đáp trả” mạnh mẽ của hắn, khiến nàng sợ hãi không dám hỏi nữa, chỉ cắn môi lòng thầm đếm cừu.

Thấy cừu đã đếm hơn ngàn con mà hắn vẫn chưa báo thù xong, nàng thật sự sợ hãi, lẽ nào sau này mỗi đêm đều phải thọ hình như vậy sao?

Cuối cùng cũng gượng được đến khi mây tan mưa tạnh, hắn bước xuống khỏi người nàng. Nàng thở phào một hơi, có cảm giác thanh thản sau khi giành lại sự sống trong cái chết. Sung sướng gì đó đều là gạt người, rõ ràng là chết đi sống lại, đau đớn tột cùng mà.

Gia Luật Ngạn đứng dậy khoác cẩm bào, đẩy cửa phòng ra, Sơ Ảnh và Âm Hương cúi đầu hầu bên ngoài, khiêng nước nóng đã chuẩn bị từ trước vào, sau đó lại cặm cùi cúi đầu bước ra, âm thầm đóng cửa lại. Tuy hai người họ quen việc thạo đường, nhắm mắt làm ngơ, nhưng lại khiến Mộ Dung Tuyết xấu hổ không chốn dung thân, giống như cảnh hoan ái vừa rồi

đều bị hai người họ tận mắt nhìn thấy hết. Nàng chống thân thể mỗi như muốn ngồi dậy, ai ngờ chân vừa chạm đất, thân dưới lại nhói đau, nàng không nhìn được phải nhú mày rên một tiếng.

Gia Luật Ngạn phì cười: “Chẳng phải thể lực nàng tốt lắm sao, chân trần cũng có thể đâm quàng đâm xuyên trong ruộng cải dầu mà.”

Không ngờ hăn lại dùng từ đâm quàng đâm xuyên[1] này, hăn so nàng với thứ gì đây? Nàng vừa xấu hổ vừa tức giận, đôi mi run rẩy chớp chớp vài cái như cánh bướm, nước mắt tuôn trào như đê vỡ.

[1. Nguyên văn: Lang bôn thi đột, nghĩa là chó lợn chạy tứ tung.]

“Được rồi, được rồi, đùa mấy câu thôi đã không chịu được rồi.” Hăn ôm nàng đặt vào bồn nước, tắm rửa cho nàng rồi tắm tặc nói: “Thân hình này còn sợ bị nhìn thấy sao, thối tắt đèn là tưởng ta không nhìn thấy gì à?”

Nàng xấu hổ kinh ngạc hỏi: “Chàng nói trong đêm chàng cũng nhìn thấy được sao?”

“Vật nhỏ thì nhìn không rõ, nhưng lớn như nàng thế này, lại còn trắng tinh như vậy, đương nhiên là thấy vô cùng rõ ràng.”

Vừa thấy nụ cười giễu cợt không hề che giấu của hăn, nàng xấu hổ đến mức muốn ngất đi, ôm lấy cánh tay hăn định cắn xuống.

Hăn bóp mặt nàng kéo ra, vô cùng nghiêm túc nói: “Trên thế gian này nữ nhân khóc giỏi nhất chính là nàng đó. Dìm bảy cánh quân cũng không thành vấn đề.”

“Ai bảo chàng ức hiếp thiếp.” Nàng khóc hu hu càng thương tâm hơn.

Hăn chìa cánh tay ra trước mắt nàng: “Nàng xem đi, ai ức hiếp ai đây?” Bên trên có ba dấu răng nông sâu lẫn lộn. Hăn nghiêm túc nói: “Bốn

vương từng tuổi này rồi vẫn chưa từng bị cắn hết. Trừ chó ra.”

Nàng vừa xấu hổ vừa tức giận, quay đầu nhảy lên giường lấy gối đập thật mạnh. Hẳn rõ ràng có gương mặt mê đắm chết người không đền mạng, tại sao lại phối với cái miệng tức chết người không đền mạng như vậy chứ?

Hắn dường như rất hưởng thụ bộ dạng tức tối hờn dỗi của nàng, cười híp mắt cứu chiếc gối trong tay nàng ra, không nhanh không chậm nói: “Bây giờ tại sao lại biến thành cừ non bị ức hiếp rồi? Chẳng phải nàng lợi hại lắm sao? Ngay cả bốn vương cũng dám uy hiếp mà.”

Nàng dẫu môi nói: “Lẽ nào chàng muốn ghi thù cả đời sao?”

“Đương nhiên.”

“Thiếp đích thực có chỗ không đúng, nhưng thiếp cũng cùng đường mặt lộ vạ bất đắc dĩ mà, sau này thiếp sẽ bồi thường gấp bội được không?” Nàng chớp đôi mắt ươn ướt giống hệt một con cún đáng thương.

Hắn hừ một tiếng: “Xem biểu hiện sau này của nàng đã.”

Nàng ngoan ngoãn gật đầu, lập tức lộ ra nụ cười tràn đầy tự tin, “Thiếp nhất định biểu hiện vô cùng hoàn hảo, không để phu quân bối lõng tìm vết gì được.” Nàng vỗ ngực, “Phu quân chờ đó mà xem. Thiếp dám bảo đảm, những ngày tháng phu quân ở bên thiếp nhất định ngọt ngào còn hơn cả mật nữa.”

Gia Luật Ngạn: “.....” Lúc này hắn hoàn toàn chắc chắn rằng sự tự tin của nàng chính là rèn bằng sắt.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21: Tân Hôn Ngọt Ngào

Sự mong chờ vào tương lai tươi đẹp của Mộ Dung Tuyết chỉ đổi lại một ánh mắt như cười như không của hắn, sau đó hắn quay người ra ngoài, bộ dáng như chuẩn bị ngủ.

Nàng vẫn còn đầy một bụng những lời muốn nói với hắn mà, chỉ tiếc là giọng nàng thật sự quá phá cảnh, vậy là nàng lại thu về, chờ đợi vào tương lai. Nhưng cùng chung chăn gối ít ra phải ôm nhau mà ngủ, gối tay nhau mà ngủ chứ, quay lưng vào nhau như vậy thật chẳng có chút tình ý nào. Nàng rất muốn ôm eo hắn, nhưng lại thấy ngại, chỉ đành trơ mắt nhìn lưng hắn, dùng tiếng lòng gọi hắn xoay lại ôm mình, đáng tiếc, chuyện vô vàng ngọt ngào này chẳng hề xảy ra, rất nhanh hắn đã thiếp đi.

Nàng chỉ đành nửa thất vọng nửa ngọt ngào chìm vào giấc ngủ, đến khi mở mắt thì mặt trời đã lên ba ngọn sào. Bên cạnh đã người không giường trống từ lâu, chỉ còn lại trong chăn hơi thở của nam nhân, nhắc nhở nàng rằng tối qua không phải là một giấc mộng xuân.

May mắn là trong Vương phủ không có Chính phi, ngoài Gia Luật Ngạn thì coi như nàng chính là chủ nhân. Vậy là nàng lòng không chút gánh nặng tiếp tục ngủ nướng thêm một lúc, sau đó mới chống thân hình mới như ngời dậy. Khăn hỉ trên giường bị hai người lăn lộn đã không còn nguyên vị trí, nàng vừa ngồi dậy liền thấy chứng cứ rành rành ở đó, mấy chấm đỏ bên trên lại nhắc nhở nàng về cơn mê loạn phóng dăng tối qua.

Nàng ngượng chín mặt thu khăn hỉ kia lại.

Sau đó gọi Sơ Ảnh, Âm Hương vào, tắm rửa lại rồi thay một bộ y phục mới.

Lúc Sơ Ảnh hầu hạ nàng trang điểm, không nhịn được nói: “Chúc mừng Phu nhân.”

Vốn là một câu nói mang ý tốt, nhưng lại khiến Mộ Dung Tuyết mặt đỏ tận mang tai. Tiếp đó Sơ Ảnh lại khen một câu: “Hôm nay khí sắc Phu nhân tốt quá.”

Câu này càng dễ khiến người ta nghĩ chệch hướng, Mộ Dung Tuyết thật không dám nhìn mình trong gương nữa.

Vì đã sắp trưa, nàng ăn một ít bánh, sau đó uống một ly trà, hồi phục được không ít sức lực.

Trước cửa sổ là cảnh Xuân tháng ba, liễu dương lừa gió thổi hơi xuân[1], đào mềm nghiêng nghiêng đỏ rực cành[2], loạn hoa những khiến người nheo mắt, vó ngựa mờ che, lối cỏ gầy[3]. Trên mặt hồ bay lên mấy con chim nhỏ không biết tên gì, nàng nhất thời hứng chí liền đứng dậy bước ra ngoài.

[1. Tuyệt cú, thơ Chí Nam, Điệp luyện hoa dịch.]

[2. Đoạn trường thi tập, Chu Thục Chân.]

[3. Mùa xuân dạo hồ Tiền Đường, thơ Bạch Cư Dị, Ngô Văn Phú dịch.]

Hồ nước lẫn tảo gợn sóng, ở giữa còn có một ngôi đình, nàng không nhịn được nghĩ, nếu là mùa hạ, cùng hân thưởng trăng hóng gió trong đình kia thì thật tuyệt diệu biết dường nào. Men theo bờ hồ liễu rủ đi một vòng, nàng bỗng thấy hơi cô tịch, ngày đầu tiên sau tân hôn lẽ nào phu quân không nên ở bên cạnh mình, để rồi điểm trang vừa dứt thì thầm hỏi: Đậm

nhặt chàng xem có hợp không?[4] Nhưng vừa mở mắt ra đã chẳng thấy bóng dáng hấn đâu. Nàng quay đầu hỏi Ám Hương: “Vương gia đi đâu rồi?”

[4. Ý khuê phòng, thơ Chu Khánh Dư, Ngô Văn Phú dịch.]

“Giặc phi Sơn Đông làm loạn, Hoàng thượng muốn phái binh tiêu diệt, bảo Vương gia nhận chức ở Binh bộ.”

“Buổi trưa cũng không về sao?”

“Chắc là vậy.” Ám Hương ngừng lại rồi nhỏ giọng nói: “Vương gia không thường đến Kính hồ, đa phần đều ở n Đào các.”

Mộ Dung Tuyết nghe vậy, lòng nửa lo nửa mừng. Lo là như vậy há chẳng phải nàng không thể ở bên hấn từng giờ từng khắc sao? Mừng là điều này cho thấy hấn không ham nữ sắc.

Lan quán trước mặt truyền đến một làn hương lan thoang thoảng, Mộ Dung Tuyết liền đưa Ám Hương, Sơ Ảnh đi vào. Bố cục trong đình viện rất giống Mai quán, có điều không phải trồng hoa mai mà là lan thảo. Bên trong vắng hoe như chốn không người, dưới hành lang đặt mấy chậu lan thảo, trong đó có hai chậu nở hoa vàng, nàng nhẹ bước tiến đến, đang định cúi đầu ngửi mùi hương thanh nhã kia, bỗng nghe thấy trong cửa sổ có người trò chuyện, giọng rất thấp nhưng rất giòn giã, áng chừng không quá mười lăm mười sáu tuổi. Mộ Dung Tuyết hiện giờ ngưỡng mộ nhất chính là giọng nói dễ nghe của người khác.

“Người gặp Mộ Dung trắc phi của Mai quán chưa?”

“Chưa, nghe Lục Khê nói tướng mạo vô cùng xinh đẹp, nhưng giọng nói không hay.”

“Chả trách đêm qua trong Mai quán lặng như tờ, chẳng như mỹ nhân Phiên bang kia, kêu đến mức Kính hồ dâng sóng cao đến ba thước.”

“Nha đầu chết tiệt không biết xấu hổ người, những chuyện như vậy mà cũng dám nói được.”

Bên trong vang lên tiếng cười đùa giòn giã.

Mộ Dung Tuyết đứng trong sân, mặt biến sắc. Lòng nàng còn chút ảo tưởng rằng hẳn vốn chẳng hề động đến các mỹ nhân, nhưng mấy câu này trong chốc lát đã đập tan ảo tưởng đẹp đẽ của nàng, ít nhất hẳn cũng từng chạm vào một mỹ nhân Phiên bang kia.

Ám Hương lập tức bước vào quát mắng: “Mấy con nha đầu các người ngứa da đầu phải không, còn không mau thỉnh tội với Mộ Dung phu nhân.”

Lập tức trong nhà bước ra ba tiểu nha đầu, run rẩy quỳ xuống.

“Phu nhân thứ tội.”

“Đứng dậy hết đi.”

Mộ Dung Tuyết giấm chua trào đầy bụng, quay người ra khỏi Lan quán, bên hồ không còn ý cảnh “liễu mờ chân mây” đẹp đẽ nữa, nàng tức giận đưa tay bẻ một cành liễu, bứt hết lá liễu ném xuống hồ.

Ám Hương vội nhỏ giọng khuyên can: “Phu nhân bớt giận, mỹ nhân Phiên bang kia đã trở thành quá khứ từ lâu rồi, Phu nhân không cần tính toán, tức giận hại đến thân.”

Mộ Dung Tuyết ghen giọng nói: “Tại sao cô ta lại kêu lớn tiếng như vậy? Người có nghe thấy không?”

Ám Hương đỏ mặt, ngập ngừng nói: “Chuyện này...” Bảo một tiểu cô nương còn chưa trải sự đời như nàng ta phải nói gì bây giờ, Mộ Dung phu

nhân đã từng trải qua chuyện đó rồi mà còn mù mờ hơn nàng ta, hỏi một câu như vậy nữa.

Mộ Dung Tuyết giậm chân: “Sao người chẳng biết gì cả vậy?”

Ám Hương: “... ..”

Sơ Ảnh vội nói: “Mỹ nhân Phiên bang chỉ ở ba ngày là bị đưa đi rồi. Phu nhân được đường hoàng gả vào phủ, làm sao có thể so với những mỹ nhân kia được. Bọn họ chẳng qua chỉ là nước chảy mây trôi mà thôi, Phu nhân đừng để bụng.”

“Vậy mỹ nhân Phiên bang trông thế nào?” Nàng cũng không muốn để bụng, nhưng chiếc dằm cắm trong tim lại đau đớn vô cùng, muốn lờ đi cũng không được. Hơn nữa nàng thật sự hiếu kỳ vị mỹ nhân Phiên bang đó trông thế nào, có đẹp hơn nàng không? Nàng từng tuổi này rồi vẫn chưa thấy mỹ nhân Phiên bang trông thế nào, lúc này mới thật thấy rõ sự khác biệt giữa người ở trấn nhỏ và người ở Kinh thành.

Ám Hương nghe mùi chua nồng đậm trong giọng nàng, nào còn dám nói thật, chỉ cười xòa nói: “Chẳng đẹp chút nào, thân hình cao to, sấp cao bằng Vương gia luôn rồi.”

Nào ngờ nàng ta nói vậy lại chọc vào chỗ đau trong lòng Mộ Dung Tuyết. Nàng sinh ở Giang Nam, vốn đầy tự tin với thân hình nhỏ nhắn xinh xắn của mình, nhưng liên tiếp bị Gia Luật Ngạn đả kích mấy lần, để lại khúc mắc trong lòng. Ba chữ “chân ngắn cùn” hiện lên trong đầu, còn sâu hơn cả dùi dao khắc. Mỗi lần nhớ lại đều hận đến nghiến răng.

Nàng chu miệng nhìn về phía mặt hồ, mấy con chim nhỏ bị kinh động đã bay mất từ lâu. Hứ, chân dài thì có gì hay ho đâu, nàng quay đầu nói: “Sơ Ảnh, người đi cho người mua mấy cặp cò trắng về đây.”

Sơ Ảnh và Âm Hương đều ngẩng ra, từng nghe các quý phu nhân nuôi vẹt, sơn ca, uyên ương, thiên nga, nhưng chưa từng nghe nói ai nuôi cò trắng. Nhưng lệnh của chủ nhân hạ nhân cũng không dám nghi ngờ. Sơ Ảnh lập tức sắp xếp cho Lục Khê và Hồng Nhiễm đi làm.

Mộ Dung Tuyết hằm hằm trở về Mai quán.

“Kính hồ dân sóng cao đến ba thước.” Lòng nàng cứ nghĩ đi nghĩ lại câu này, vậy thì đau biết bao nhiêu, đau đến chết mới kêu lớn tiếng như vậy chứ, nghĩ vậy, nàng vừa đổ kị mỹ nhân Phiên bang từng cùng Gia Luật Ngạn lăn lộn trên giường, vừa đồng tình cho cảnh ngộ của nàng ta, mấy ngày ở Trúc quán đó nhất định là sống không bằng chết.

Nhớ lại tối qua, thật ra nàng cũng muốn kêu thật to, nhưng kiêng kị giọng mình khó nghe, bởi vậy đau đến chết đi sống lại cũng cắn răng không dám lên tiếng.

Tối nay không biết hẳn có báo thù nữa không, nghĩ đến đây nàng có hơi nhức đầu.

Âm Hương đi chuẩn bị cơm trưa, chẳng bao lâu đã dọn lên. Tám rau một canh, bốn mặn một chay, trông vô cùng tinh xảo ngon miệng. Tối qua bị giày vò lâu như vậy, vô cùng tiêu hao thể lực, sáng nay lại ăn quá ít, Mộ Dung Tuyết rất ngon miệng, ăn hết hai chén cơm đầy, lúc này mới thấu hiểu được hôm đó tại sao đối với những món ăn nàng làm Gia Luật Ngạn chỉ cho hai chữ, cũng tạm.

Tuy là món ăn do một đầu bếp nhỏ ở Mai quán làm ra nhưng tay nghề đã rất khá, nhưng nàng cảm thấy thủ nghệ của mình vẫn cao hơn một bậc, ít ra là về chữ “Sắc”, nàng cho rằng không ai có thể đạt đến cảnh giới như nàng.

Sau bữa cơm nghỉ ngơi một lát, nàng nhất bút viết một tờ giấy giao cho Âm Hương: “Người đi chuẩn bị những thứ này, tối nay ta muốn đích

thân xuống bếp.”

Ám Hương trợn to mắt, chưa bao giờ nghe nói đến việc nữ chủ nhân của Vương phủ đích thân xuống bếp nấu cơm, đừng nói là Trắc phi như Phu nhân, cho dù là cơ thiếp cũng chỉ sống ngày tháng cơm dâng tận miệng.

Mộ Dung Tuyết lại dặn Tử Châu: “Người đến n Đào các canh chừng, Vương gia về thì lập tức cho ta biết.”

Tử Châu canh chừng bên ngoài n Đào các cả buổi, mãi đến lúc hoàng hôn mới chờ được Gia Luật Ngạn hồi phủ, lập tức trở về bẩm báo. Mộ Dung Tuyết vô cùng vui mừng, lập tức nói với Ám Hương: “Người đi mời Vương gia đến để ăn cơm, nói là Phu nhân đích thân xuống bếp.”

“Dạ.” Ám Hương vừa đi, Mộ Dung Tuyết lập tức xuống bếp, bắt đầu nấu những nguyên liệu đã chuẩn bị sẵn lúc chiều.

Nửa canh giờ sau Gia Luật Ngạn mới lững thững xuất hiện.

Lúc này, Mộ Dung Tuyết đã chuẩn bị xong xuôi, thay một bộ váy eo cao bó ngực màu hồng điểm hoa đào màu vàng, khoác một dải lụa màu hồng phấn, tóc không châu ngọc, chỉ cài một cây trâm ngọc trắng hình mẫu đơn, tự ngắm mình trong gương, phong thái rạng ngời.

Nàng nhìn mình trong gương, quyết định sau này chỉ mặc loại váy này, vì chân trông sẽ dài hơn.

Gia Luật Ngạn bước vào Mai quán, đầu tiên là ngửi thấy mùi thức ăn nước mũi. Trước bàn ăn là một giai nhân mình hạc xương mai đang đứng, kiều diễm như hoa, dung nhan như họa, tràn đầy tình ý nhìn hân. Cảnh tượng sinh động ngát hương này khiến hân rất hưởng thụ, phiền não ở Bình bộ cả ngày dường như đều tiêu tan hết.

Mộ Dung Tuyết tay cầm một chiếc khăn ẩm, giúp hần lau tay, sau đó cười dịu dàng nói: “Phu quân, đây là chính tay thiếp nấu đó.”

Vì đây là bữa tối, quá nhiều dầu mỡ sẽ không có lợi cho tiêu hóa, bởi vậy nàng đã làm mấy món thanh đạm thường ngày: Đậu hủ xào rau, ớt xanh xào thịt băm, canh trứng, canh cá viên.

“Mời Vương gia nếm thử.”

Gia Luật Ngạn nhìn món đậu hủ xào rau. Rau xanh biếc như mới rửa, hoàn toàn không mất sinh khí như đã bị xào nấu. Đậu hủ miếng nào cũng đều đặn như một, không nát không vỡ, trắng mịn như da thiếu nữ. Nếm thử một miếng, rõ ràng là món chay nhưng lại có hương thơm của món mặn. Ớt xanh xào thịt băm, thịt băm đỏ hồng phối với ớt xanh, chỉ nhìn màu sắc thôi đã thấy vô cùng ngon miệng. Canh trứng cũng vàng óng mịn màng, bên trên thả vài cọng hoa hành lơ thơ, xanh vàng đan xen vô cùng bắt mắt. Canh cá viên càng là nhất tuyệt, cá viên đều đặn như một, viên nào viên nấy tròn trịa như châu ngọc, nước canh thanh mát ngon miệng, bên trên còn có vài cánh hoa bập bênh, tựa như một dòng nước mùa xuân.

Mấy món này phối hợp khẩu vị nặng của món ăn phương Bắc và sự thanh đạm của món ăn Giang Triết rất khéo, tựa như một nữ nhân trang điểm đậm nhạt hài hòa.

Vẻ mặt Mộ Dung Tuyết đang chờ đợi được biểu dương, mắt khát vọng đến sắp nở hoa.

Đáng tiếc, Gia Luật Ngạn không phải là gió Đông ấm áp khiến mỹ nhân say mà là một luồng gió Tây Bắc lạnh giá, chỉ nhàn nhạt “Ờ” một tiếng.

Trong phút chốc, hoa trong mắt nàng như đều khô héo hết. Nhưng nàng phát hiện rằng, tuy hần không khen nàng nhưng lại ăn không ít cơm, ăn hết hai chén cơm đầy, còn có một chén canh.

Sau khi dọn dẹp bàn ăn, Âm Hương và Tử Châu, Lục Khê đều biết điều lui ra.

Mộ Dung Tuyết không hề khách sáo ngồi lên chân hắc, choàng lấy cổ hắc nói: “Phu quân, thức ăn thiếp nấu có phải đặc biệt ngon không?”

“Cũng tạm.”

Mộ Dung Tuyết tức giận nói: “Rõ ràng là rất ngon mà, chàng ăn hết hai chén cơm rồi.”

Hắc nhìn nàng nói: “Bình thường ta vẫn ăn ba chén.”

Nụ cười của nàng bỗng cứng lại, bữu môi hứ một tiếng: “Đáng ghét.”

“Phu nhân.” Ngoài cửa truyền đến giọng Sơ Ảnh.

“Vào đi.”

Sơ Ảnh vừa vào cửa liền thấy Mộ Dung Tuyết đang ngồi trên chân Gia Luật Ngạn, hơn nữa còn choàng qua cổ hắc, lập tức mặt đỏ bừng, không dám nhìn tiếp, cúi đầu nói: “Bẩm Phu nhân, nô tỳ tìm ở chợ cả buổi chiều cũng không mua được cò trắng.”

Gia Luật Ngạn nhíu mày: “Nàng mua cò trắng làm gì?”

Mộ Dung Tuyết cho Sơ Ảnh lui ra, lúc này mới chua ngòm nói: “Chẳng phải phu quân thích chân dài sao, chân cò trắng dài lắm đó.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22: Binh Đến Dưới Thành

Nhìn bộ dạng khó hiểu của Gia Luật Ngạn, Mộ Dung Tuyết thật sự không giấu nổi cơn ghen trong lòng, nàng lẩm bẩm: “Mỹ nhân Phiên bang chân dài như vậy sao phu quân còn đưa nàng ta đi?”

Gia Luật Ngạn như cười như không nhìn nàng, nhưng không đáp lời.

“Chân to dài như cò trắng thì có gì đẹp đâu, như thiếp thế này mới là đẹp.” Nói xong, nàng không hề khách sáo kéo váy lên, lộ ra đôi bắp chân trắng như tuyết thon như ngọc, bàn chân mũm mĩm kia còn không phục mà động đậy. “Phu quân nói có phải không?”

Hắn mang ý cười, nhưng cũng không đáp mà đè nàng lên giường.

Vừa chạm vào thân thể hắn nàng lại căng thẳng, đau khổ tối qua như vẫn còn trước mắt. Lần này vẫn đau ghê ghớm. Nàng ôm tinh thần vì tình yêu có chết cũng không sợ hãi không quay đầu, sau khi khổ sở đếm mấy trăm con cừu, phát hiện hắn vẫn chưa hề có ý kết thúc, hơn nữa càng lúc càng mạnh mẽ hơn, dường như hận không thể nghiền nát thân thể nàng. Hắn thật sự oán hận nàng đến mức đó sao, chẳng qua chỉ chạy trốn có hai lần thôi mà, thật là một nam nhân nhỏ nhen, nhưng yêu một người thì phải bao dung tất cả khuyết điểm của người đó.

Nàng tự an ủi mình như vậy, không biết làm sao lại nghĩ đến mỹ nhân Phiên bang “cùng chung hoạn nạn”. So với nàng ta, nàng bỗng cảm thấy

mình vừa kiên cường vừa dũng cảm, bất luận hấn giày vò thế nào nàng cũng không kêu một tiếng.

Sau khi tỉnh lại, Gia Luật Ngạn đã rời đi. Nàng cuộn mình trong chăn, đặt đầu lên gối của hấn, ngửi hơi thở hấn lưu lại, khóe môi nhếch lên. Nàng nghĩ, trước đó hấn chưa từng chạm vào nàng, có nữ nhân khác cũng có thể tha thứ được, nhưng nay nàng đã đến bên cạnh hấn rồi thì sẽ thi triển tất cả bản lĩnh để hấn toàn tâm toàn ý yêu nàng, sau này cho dù tiên trên trời giáng xuống cũng không để hấn nhìn lấy một lần. Biển nước mênh mông, nàng chỉ muốn làm một gáo duy nhất đó thôi.

Nghĩ đến đây nàng lại cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh và ý chí chiến đấu, lập tức đứng dậy dọn dò Ấm Hương, Sơ Ảnh đi mua đồ. Bận rộn trong nhà bếp cả ngày, nàng đã làm được bánh xộp ngàn lớp, bánh táo chua, bánh hạt dẻ, bánh phù dung.

Bánh táo chua và bánh hạt dẻ là hai loại bánh xộp mềm, đặt trong hộp cho Lục Khê đưa đến cho Lưu thị, nếu đã muốn được hấn yêu, đương nhiên phải ra tay từ người bên cạnh hấn. Lưu thị là nhũ mẫu của hấn, bao nhiêu năm nay quản lý trong Vương phủ, có thể thấy đây là người rất quan trọng trong lòng hấn. Bánh phù dung và bánh xộp ngàn lớp nàng ra lệnh tặng cho Quản gia và thị vệ nĐào các mỗi người một phần.

Còn để lại cho Gia Luật Ngạn bốn món bánh càng sáng tạo độc đáo, phí hết tâm tư hơn. Dùng đĩa sứ nhiều màu, đĩa sứ trắng men xanh, đĩa lưu ly để đựng, giữa các món bánh đặt một bình mai, cắm mấy cành anh đào rực rỡ hồng mịn, vừa nhìn đã có cảm giác như trên bàn đang bày ra một bức tranh rực rỡ mê người.

Nàng có vài phần tự đắc, chờ đêm xuống Gia Luật Ngạn đến thưởng thức.

Nhưng mãi đến khi đêm khuya cũng không thấy hắc tới. Nàng hơi nóng lòng, lập tức sai Tử Châu đi nghe ngóng.

Một lúc sau, Tử Châu trở về nói Vương gia đã trở về nửa canh giờ rồi, dùng cơm xong rồi đang ở n Đào các.

Mộ Dung Tuyết nghe nói hắc đã dùng cơm, bất giác hơi thất vọng, nàng đã chuẩn bị thức ăn trong nhà bếp, chờ hắc đến sẽ hâm nóng lại.

“Vậy chút nữa chàng có đến không?”

Tử Châu lắc đầu, “Nô tỳ không biết.”

Mộ Dung Tuyết giậm chân: “Vậy sao người không đi hỏi?”

Tử Châu đỏ bừng mặt, nhỏ giọng nói: “Phu nhân, Vương gia ngủ ở đâu xưa nay đều tự mình quyết định, lúc trước các mỹ nhân ở Mai Lan Cúc Trúc tứ quán đều chưa từng nghe ngóng. Nô tỳ không dám vượt quy tắc.”

Mộ Dung Tuyết biến sắc. Ám Hương nghe vậy vội nói: “Phu nhân là chủ nhân thật sự, làm sao có thể so với các nữ nhân kia được. Người đến n Đào các cứ nói là Phu nhân bảo người đến hỏi.”

Tử Châu đáp một tiếng rồi lui ra. Mộ Dung Tuyết ngày dài tựa năm chờ tin của Tử Châu, lúc này mới ý thức được một cách sâu sắc rằng, Gia Luật Ngạn là một Vương gia, không phải nam nhân bình thường, hắc trở về Vương phủ không có nghĩa là nàng có thể gặp hắc, có thể ở bên hắc. Hắc có không gian riêng của mình, còn nàng, cũng như các nữ nhân trong cung, chỉ có thể chờ hắc lâm hạnh, nếu muốn hắc vừa về đã có thể gặp được thì trừ khi nàng có thể cùng ở n Đào các với hắc.

Nhưng thân phận của nàng là Trắc phi, cho dù lúc này trong phủ không có Chính phi nàng cũng không thể danh chính ngôn thuận như chim liền cánh, cùng ra cùng vào với hắc. Nàng xưa nay coi tiền bạc như bùn

đất, chẳng hề để tâm đến quyền thế danh lợi, nhưng lúc này lại hiểu được sự quan trọng của địa vị. Trước đó nàng chỉ nghĩ có thể lấy hãnh là tốt rồi, lúc này mới phát hiện chỉ lấy hãnh thôi vẫn không đủ, nàng muốn ở bên hãnh mỗi giây mỗi khắc, muốn đặt mình ở vị trí quan trọng nhất trong lòng hãnh.

Gia Luật Ngạn không đến, nàng cũng không còn tâm tư xuống bếp, chỉ dặn Âm Hương bảo đầu bếp hâm nóng thức ăn nàng đã chuẩn bị rồi bùng lên, một mình vô vị ăn được nửa chén cơm nhỏ, vô cùng buồn chán.

Lúc này Tử Châu đi n Đào các đã trở về, dè dặt nói: “Vương gia nói tối nay không đến.”

Mộ Dung Tuyết bỗng cảm thấy trong lòng trống rỗng. Bánh được tỉ mỉ chuẩn bị trên bàn dường như đều trở nên buồn tẻ, hoa anh đào cũng ủ rũ mất đi màu sắc, nở cho ai xem đây?

Nàng căn cánh môi mỏng, im lặng trong chốc lát, trong mắt đột nhiên lóe lên ánh sáng quật cường, “Âm Hương, người bỏ bánh này vào hộp, ta mang đến cho Vương gia.”

Âm Hương nhỏ giọng nói: “Phu nhân, xưa nay Vương gia không cho người ngoài vào n Đào các.”

“Ta đâu phải người ngoài.” Mộ Dung Tuyết dậy lên hùng tâm tráng chí, xách hộp thức ăn đưa Âm Hương, Sơ Ảnh rời khỏi Mai quán, sau đó bước lên Bích Nguyệt kiều ra khỏi Kính hồ, cho Âm Hương dẫn đường, đi thẳng đến cửa n Đào các.

Ngoài cửa có hai túc vệ canh giữ, một trong hai người chính là Trương Long.

Thấy Mộ Dung Tuyết, hai người khom lưng hành lễ.

Mộ Dung Tuyết cười nói với Trương Long: “Ta mang bánh đến cho Vương gia.”

“Xin Phu nhân chờ chốc lát, để tại hạ vào bẩm báo một tiếng.” Ăn của người ta rồi miệng cũng mềm[1] mà, Trương Long vừa nếm được bánh phù dung của Phu nhân Mộ Dung Tuyết liền vội vã bước vào trong.

[1. Nhận lợi lộc của người ta thì phải làm việc cho người đó.]

Mộ Dung Tuyết thò đầu nhìn vào trong, chỉ thấy ^ở n Đào các này là một tòa lầu gỗ hai tầng, trên mái treo lồng đèn lưu ly, chiếu rọi ba chữ ^ở n Đào các” to viết theo thể Cuồng thảo[2], phóng khoáng mạnh mẽ, có khí thế sóng lớn cuộn ngàn mây.

[2. Một loại chữ trong Thư pháp.]

Nàng vừa hưng phấn vừa hiếu kỳ, mơ hồ có cảm giác đang đứng ngoài cửa trái tim hắc, dường như lúc này hắc cho nàng vào thì nàng có thể bước vào trái tim hắc.

Một lát sau, Trương Long bước ra, ngại ngùng cười cười: “Vương gia bảo tại hạ mang bánh vào, mời Phu nhân về nghỉ ngơi trước.”

Hắc lại còn không cho nàng vào nữa! Điều này thật sự khiến nàng rất bất ngờ, cũng rất thất vọng. Nhưng nàng cũng không hề nhụt chí, xách hộp thức ăn kiên định nói: “Không, ta muốn đích thân mang cho Vương gia.”

Hắc càng như vậy càng kích thích lòng hiếu thắng của nàng, khơi dậy ý chí chiến đấu của nàng, nàng cứ muốn bước vào tim hắc bằng được. ^ở n Đào các trước mắt này dường như không phải là một tòa nhà mà chính là trái tim hắc. Nàng bỗng nảy sinh cảm giác anh dũng, ưỡn ngực ngược đầu, hào khí ngút trời như sắp ra trận.

“Việc này...” Trương Long vô cùng khó xử, chỉ đành quay đầu vào trong xin chỉ thị, một lúc sau bước ra vẫn là câu đó.

Mộ Dung Tuyết ôm hộp thức ăn, giận dỗi nói: “Cổ nhân có câu Có bằng hữu từ phương xa đến thăm, chẳng phải là điều vui mừng sao? Bằng hữu đến đã vui vậy rồi, thê tử đến càng nên hân hoan vui mừng mới đúng chứ. Người bụng đầy thi thư mà chút đạo lý nhỏ này cũng không hiểu sao? Lại còn lánh đi không gặp, thật chẳng ra gì.”

Trương Long dọc đường từ Giang Nam đến Kinh thành đã biết tính cách quật cường của vị Mộ Dung phu nhân này từ lâu, xem ra không cho nàng vào thì nàng sẽ đứng ở cửa cả đêm, thật sự bó tay vô phương, chỉ đành to gan vào bấm báo.

Gia Luật Ngạn trong thư phòng đã nghe thấy mấy câu ngoài này từ lâu, hần bước ra khỏi phòng nói: “Bảo nàng ấy vào đi.”

Mộ Dung Tuyết vừa nghe thấy giọng Gia Luật Ngạn, lập tức xách hộp thức ăn bước vào n Đào các, lòng vui mừng thắng lợi. Nhưng trên mặt Gia Luật Ngạn lại không hề ngập tràn nỗi tương tư một ngày không gặp như cách ba thu giống nàng.

“Phu quân, thiếp mang đồ ăn khuya đến cho chàng đây. Là bánh thiếp chính tay làm đó, độc nhất vô nhị, bao nhiêu quân lượng cũng không mua được đâu, chàng không ăn sẽ hối hận cả đời đó.”

Gia Luật Ngạn: “... ..”

Nàng xinh đẹp đứng dưới ngọn đèn màu đỏ, vạt áo phấp phới, nụ cười như hoa, hần vốn muốn lạnh mặt trách mắng vài câu, nhưng đối diện với nụ cười rục rĩ kia thật sự không lên tiếng được, chỉ đành nhàn nhạt nói: “Đồ đó được rồi, nàng về đi.”

Nàng được đăng chân lân đăng đầu: “Thiếp muốn nhìn chàng ăn.” Nói xong liền bước tới mấy bước đứng bên cạnh hắn, không hề khách sáo dù lấy cánh tay hắn.

Hắn nhú mày nhìn nàng, “Bốn vương còn có việc.”

“Thiếp không làm lỡ việc của chàng đâu, chờ chàng ném thử rồi thiếp sẽ đi ngay.”

Công phu đeo bám của nàng hắn đã được lĩnh giáo từ lâu, trong lúc bất lực chỉ đành đưa nàng vào trong.

Đây là n'Đào các xưa nay chưa từng có ai vào, nàng hiếu kỳ nhìn ngắm, trong sảnh bắt mắt nhất là một bình phong đá để bằng gỗ lê, trên đá là đường vân tự nhiên liên miên trắng tinh như núi tuyết, khí thế hào hùng. Dưới cửa sổ là một thư án gỗ đàn, phối với một chiếc ghế gỗ đỏ. Thư án ngăn nắp chỉnh tề, bày một nghiên mực bàn long, trên giá gác mấy chiếc bút lông sói lớn nhỏ. Góc trái đặt một bình mai, bên trong không cắm hoa cỏ theo mùa mà là mấy chục chiếc lông đuôi khổng tước. Một bên là tỳ hưu chặn giấy, điêu khắc sống động như thật. Bức tường đối diện thư án treo một bức tranh sơn thủy, họa ý mệnh mang bao la, phóng khoáng không câu nệ, bên trên đề hai câu theo lối Cuồng thảo, “Đi theo nguồn nước đổ, ngồi ngắm áng mây bay[3].” Tự họa tràn ngập sự hào phóng sáng khoái.

[3. Nhà riêng trên núi Chung Nam, thơ Vương Duy, Lê Nguyễn Lưu dịch.]

Góc Tây Bắc còn có một chiếc sập để nghỉ ngơi, bên trên trải chăn nệm màu nâu, đây là nơi duy nhất trong sảnh thể hiện sự mềm mại, chiếc lư đồng tử kim tỏa ra mùi hương khiến không khí thêm phần dịu dàng.

Nàng vô cùng vui thích, đây là nơi chưa ai được vào, chẳng phải nàng đã vào rồi đó sao, có thể thấy trong lòng hắn nàng có sự khác biệt, là độc nhất vô nhị. Nàng tươi cười thu lại ánh mắt, đặt hộp thức ăn lên thư án.

“Phu quân, chàng ném thử đi, đây là bánh thiếp làm cả ngày nay đó.”

Gia Luật Ngạn gấp một miếng bánh hình cuốn hỏi: “Đây là cái gì?”

Mộ Dung Tuyết cắn môi, ý cười thêm phần bẽn lẽn: “Đây là cuốn tương tư.”

Gia Luật Ngạn cười cười, “Tên này là nàng đặt à?”

“Phải.”

Hắn nhíu mày giễu cợt: “Trong cuốn này là tương tư à?”

Nàng khẽ đỏ mặt, “Ngọn hương xuân[4] non và thịt xắt sợi, chẳng phải là tương tư[5] đó sao?” Thật là một người chẳng có tình thú gì cả, uổng công nàng nghĩ cả ngày mới đặt được cái tên này.

[4. Hương xuân còn gọi là tông dù, may sao, xoan hôi là một loài thực vật có hoa trong họ Meliaceae. Nguồn: Wikipedia.]

[5. Hương đọc là Xiang, thịt xắt sợi đọc là Si, ghép lại đồng âm với Tương tư.]

“Còn cái này thì sao?”

“Bánh Tương tri[6].”

[6. Dầu thơm đọc là Xiang you, hạt mè đọc là Zhi ma, ghép lại là Xiang zhi đồng âm với Tương tri.]

“Làm bằng gì vậy?”

“Dầu thơm, hạt mè.”

Hắn như cười như không nhìn nàng, “Ngày tháng còn dài, không cần vội vã trở tài như vậy, giữ lại vài món để sau này khỏi phải mưu cùng kẻ

cạn.”

“Chàng...” Nàng đỏ mặt, người này sao lại không hiểu phong tình như vậy chứ, nói chuyện câu nào cũng có gai, khiến lòng người chẳng được thoải mái.

Hắn gấp một cuốn tương tự, ném thử vài miếng rồi hỏi: “Sao không nấu trà?”

“Chàng muốn uống trà à? Vậy bây giờ thiếp nấu cho chàng.”

“Để mai đi.” Hắn ăn hết một cuốn tương tự, bỏ phần còn lại vào hộp.

“Được rồi, ta đã ném thử rồi, ngày mai ta đến Mai quán sẽ từ từ dùng trà rồi ăn.” Đây rõ ràng là qua quýt cho xong chuyện, nàng vô cùng thất vọng, nhưng hôm nay có thể vào được n Đào các đã là thắng lợi to lớn rồi.

“Ngon không?” Chưa chờ hắn đáp, nàng lại lập tức nói: “Không được nói cũng tạm.”

Hắn nhìn nàng, cười cười: “Cũng được.”

Mộ Dung Tuyết nghiêng răng: “... ..” Nói một câu dễ nghe sẽ chết sao, sẽ chết sao? Thật hận không thể ngâm miệng hắn vào hũ mật dăm ba tháng.

“Mau về đi.” Thấy nàng ăn vạ không đi, hắn trực tiếp ra lệnh đuổi khách.

“Đã khuya rồi mà phu quân vẫn chưa nghỉ ngơi sao?” Nói xong mặt nàng không kìm được lại treo mấy áng mây hồng.

“Ta còn có việc chưa xử lý xong.”

“Vậy thiếp chờ phu quân nhé.”

“Hôm nay ta không đến Mai quán đâu. Nàng về trước đi.” Ngừng một lúc hẳn lại nói: “Sau này đừng đến đây nữa, nếu ta không bận thì sẽ đến tìm nàng.”

Câu này đã chém nát lòng tự tôn của nàng, cho dù mặt nàng có dày đến đâu cũng không ăn vạ được nữa, đỏ mắt xách hộp thức ăn cúi đầu bước ra ngoài. Ra khỏi cửa lớn của n Đào các, nước mắt giấu trong khóe mắt bị gió đêm thổi vào, tranh nhau nhảy ra dạo chơi.

Ám Hương và Sơ Ảnh theo phía sau nàng, vốn không nhìn thấy lúc này nàng đang dầm lệ đón gió, ngược lại còn vui mừng nói: “Phu nhân thật có bản lĩnh, n Đào các kia ngoài Vương gia và mấy thị vệ bên cạnh thì không ai được vào hết, cho dù là biểu tiểu thư...” Nói đến đây, nàng ta đột nhiên khựng lại, ý thức được mình đã lỡ lời.

Mộ Dung Tuyết liền hỏi: “Biểu tiểu thư nào?”

“Chính là...” Ám Hương lòng thầm tát mình mấy cái, quyết tâm sau này nhất định phải khóa miệng lại.

Tác giả có lời muốn nói: Gia Luật Ngạn không phải là căn bã, chỉ là chưa động tình thôi. Nếu không có hẳn thì lúc này Tuyết tiểu cường* đã trở thành người của lão Hoàng đế rồi.

*Tiểu cường: con gián

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23: Biểu Muội

Mộ Dung Tuyết thấy dáng vẻ Âm Hương như vậy liền biết có nội tình, lập tức vào trạng thái chiến đấu.

“Người nói đi, ta không trách người đâu.”

“Trong Khách xá thanh có một vị biểu muội của Vương gia đang ở, tên Thẩm U Tâm. Nghe nói sắp gả cho Thành Hi vương, nhưng Vương gia lại đón biểu tiểu thư từ Thẩm gia đến đây, sắp xếp cho ở trong phủ.”

Mấy câu này cứ như sét đánh giữa trời quang, khiến Mộ Dung Tuyết trong phút chốc biến thành một đồng than đen. Nàng ngoáy ngoáy tai, lúc này mới tin rằng thánh lực của mình thật sự không có vấn đề.

Sơ Ảnh thấy Mộ Dung Tuyết như vậy, lập tức trách Âm Hương: “Người thật nhiều chuyện, Thẩm cô nương có khi chỉ tạm thời ở trong Vương phủ thôi, nói không chừng mấy ngày nữa Vương gia sẽ đưa cô ấy về nhà.”

Âm Hương nói: “Không phải nô tỳ nhiều chuyện, chỉ là muốn Phu nhân biết người biết ta trăm trận trăm thắng thôi. Mỹ nhân Phiên bang kia ở mấy ngày rồi đi, nhưng Thẩm cô nương đã ở trong phủ ba tháng rồi.”

“Không sao, người nói tiếp đi.” Mộ Dung Tuyết nhẫn nhịn cơn ghen trong lòng, nặn ra một nụ cười khan.

“Hết rồi.” Âm Hương nào còn dám nói.

“Cô ấy trông như thế nào? Có đẹp bằng ta không?” Mộ Dung Tuyết cảm thấy giọng mình càng khàn đặc khô đắng hơn.

“Đương nhiên là không rồi.” Âm Hương nghe lời này của Mộ Dung Tuyết bốc mùi chua, thật sự rất muốn cười, nếu bỏ đi thân phận thì Mộ Dung Tuyết vẫn là một tiểu cô nương khiến người ta yêu thích, người lại xinh đẹp rộng lượng, ra tay hào phóng, lòng không kể mưu, đối với hạ nhân không hề kêu căng. Đáng tiếc người nàng lấy lại là một Vương gia mặt lạnh như băng lòng dạ sắt đá.

“Cô ấy và Vương gia...” Lời còn lại Mộ Dung Tuyết thật sự không hỏi được nữa, nàng rất muốn biết Thẩm U Tâm đã ở trong Vương phủ ba tháng, rốt cuộc có quan hệ phu thê với Gia Luật Ngạn không.

Sơ Ảnh thấu hiểu lòng người lập tức nói: “Vương gia chưa từng ở lại Khách xá thanh.”

Mộ Dung Tuyết lại hỏi: “Vậy ban ngày thì sao, ban ngày cũng có thể...” Câu này khiến Âm Hương và Sơ Ảnh đều đỏ bừng mặt, dù sao hai người họ vẫn là hoàng hoa khuê nữ.

Mộ Dung Tuyết chưa hỏi cho ra lẽ, lòng thật sự rất bức bối, nàng giậm chân nói: “Ta muốn đi Khách xá thanh.”

Sơ Ảnh và Âm Hương đều ngăn người, hai người vội nói: “Phu nhân trời đã tối rồi, đừng đi thì hơn.”

“Phải đó Phu nhân, người đi không thích hợp lắm đâu.”

Mộ Dung Tuyết lại nói: “Tại sao lại không thích hợp, cô ấy là khách trong Vương phủ, lại là biểu muội, ta thân là tẩu tẩu của cô ấy, đi thăm có gì không thỏa đâu, hơn nữa ta còn mang đồ ăn khuya đến cho cô ấy nữa.” Dù sao tối nay không gặp được Thẩm U Tâm nàng nhất định sẽ không ngủ yên.

Thấy không khuyen được, Âm Hương và Sơ Ảnh chỉ đành bầm bụng cùng nàng đi Khách xá thanh, vừa đến cửa Mộ Dung Tuyết đã thấy buồn. Đây là một tiểu viện độc lập, không như Mai Lan Cúc Trúc tứ quán bên hồ, ở đây là một nơi biệt lập.

Lòng nàng bỗng nghĩ đến một từ, Kim ốc tàng kiều[1].

[1. Nhà vàng cất người đẹp.]

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy n Đào các vừa hay cách Khách xá thanh một con khe nhỏ, đây chẳng phải ứng với câu “Bên dòng nước có giai nhân” đó sao?

Lòng nàng chưa đến mức sắp vắt ra giấm rồi.

Âm Hương gõ cửa.

Người mở cửa là một tiểu nha hoàn mười ba mười bốn tuổi, mi thanh mày tú, vô cùng lanh lợi, vừa thấy đại nha hoàn Âm Hương và Sơ Ảnh của Mai quán liền biết vị dung mạo xuất chúng, phục sức hoa lệ sau lưng hai người chính là Trắc phi Mộ Dung Tuyết, lập tức khom lưng hành lễ.

Âm Hương hỏi: “Thẩm cô nương đã ngủ chưa?”

“Dạ chưa, Phu nhân chờ một lát, nô tỳ vào thông báo trước một tiếng.”

Mộ Dung Tuyết xách hộp thức ăn bước vào Khách xá thanh, chỉ thấy dưới mái hiên treo mấy ngọn đèn, cửa sổ phòng phía Đông in một bóng người. Chỉ là chiếc bóng thôi đã hiển lộ mấy phần tư thái phong lưu, tim Mộ Dung Tuyết như bị treo lên, vừaa hiểu kỳ vừa kích động lại vừa ghen tuông.

Bóng người xinh đẹp kia đứng dậy bước ra khỏi phòng, thi lễ với Mộ Dung Tuyết đang bước vào dưới hiên: “Tẩu tẩu vạn phúc.”

Mộ Dung Tuyết gặp được Thâm U Tâm mới biết, thì ra ngắm mỹ nhân dưới đèn, ngắm hoa dưới trăng quả nhiên là có đạo lý riêng. Nét đẹp của Thâm U Tâm cứ như một bình trà mát, một cành hoa mai, ám hương thoáng hiện, khiến người ta thoải mái không nói nên lời. Hơn nữa thân hình nàng thon thả, Mộ Dung Tuyết cố ý nhìn từ eo xuống, cảm thấy dưới Thạch lựu bông bành gợn sóng kia là một đôi chân thon dài thẳng như cán bút.

Nàng bỗng cảm thấy lòng mình như nghẹn một miếng khoai khô. Nhìn khí chất dung mạo của Thâm U Tâm, bỗng lại nghĩ đến những lời hân từng nói với nàng: “Ta thích nữ nhân hiền lương thực đức biết tự trọng tự ái.”

Thâm U Tâm trước mắt này khí chất thanh nhã, cử chỉ không dung tục, hoàn toàn đúng như hình mẫu hân thích. Hơn nữa ba chữ “Biểu tiểu thư” dường như có ý nghĩa là người tình trong mộng thanh mai trúc mã.

Nàng cười khan tiến lên phía trước, “Ta rảnh rồi nên đã làm ít điểm tâm, mang đến cho biểu muội làm thức ăn khuya.”

“Đa tạ tâu tâu.” Giọng Thâm U Tâm từ tốn, trong trẻo vui tai, càng khiến Mộ Dung Tuyết cảm thấy giọng mình vô cùng khó nghe.

Nàng vào phòng nhìn xung quanh, thầm so sánh Mai quán và nơi này, kết luận rút ra là tuy Mai quán thoải mái hào hoa hơn một chút, nhưng luận phong cách thì nơi này giống n Đào các hơn.

Nàng lại càng khó chịu.

Thâm U Tâm mời nàng ngồi trên, lại lệnh cho tiểu nha hoàn Sảnh nhi dâng trà.

Mộ Dung Tuyết bưng ly trà, hơi nước xông lên mắt nhưng chỉ khiến nàng cảm thấy khô rát khó chịu, vậy là lời nén trong lòng chưa thông qua não đã trực tiếp thốt ra miệng.

“Vương gia có thường đến không?” Vừa dứt lời nàng lại hận không thể cắn đứt lưỡi mình, câu này thật chẳng có trình độ, cứ như đồ phụ đến đây bình hỏi tội, nàng thật sự không có ý này, chỉ là lòng hiếu kỳ xui khiến nên muốn xem thử ý trung nhân của Gia Luật Ngạn mà thôi.

“Biểu ca hầu như không đến.” Thẩm U Tâm đáp xong còn lộ ra ý cười, dường như cảm thấy câu hỏi này của nàng rất buồn cười.

“Vì sao chàng lại không đến?” Mộ Dung Tuyết khó hiểu trợn mắt, đã giành được người đẹp từ tay kẻ khác rồi tại sao vẫn còn làm Liễu Hạ Huệ?

“Biểu ca trước giờ bận lắm.” Thẩm U Tâm vẫn cười điềm tĩnh xinh đẹp. Mộ Dung Tuyết phát hiện Thẩm U Tâm vốn không phải là đối thủ như nàng tưởng tượng, nàng ấy rất khách sáo đúng mực, là bộ dạng không hề tiếp chiêu, là cao nhân tứ lạng thẳng ngàn cân.

Nếu đã vậy Mộ Dung Tuyết cũng không định vòng vèo nữa, dù sao lòng ngay dạ thẳng cũng là thế mạnh của nàng. Nàng đang nghĩ xem câu tiếp theo nói gì, đột nhiên ngoài cửa vang lên giọng Trương Long.

Tiểu nha hoàn kia lập tức vội vã bước vào, “Cô nương, Vương gia đến rồi.”

Mộ Dung Tuyết ngẩn ra, bỗng nhiên nàng có cảm giác chột dạ, vội đứng dậy ra nghênh đón, Thẩm U Tâm cũng ra khỏi phòng.

Gia Luật Ngạn vội vã bước vào, nhìn thấy Mộ Dung Tuyết đầu tiên là phóng một cái nhìn đầy thâm ý, sau đó ánh mắt rơi trên người Thẩm U Tâm.

Mộ Dung Tuyết lập tức lĩnh hội được sự khác biệt của hai ánh mắt, lúc hăn nhìn nàng rõ ràng là đậm mật điềm nhiên, nhưng lúc nhìn Thẩm U Tâm lập tức thêm chút thương xót dịu dàng.

Hắn nhìn Thẩm U Tâm mấy lần, lúc này mới hỏi Mộ Dung Tuyết: “Sao nàng lại đến đây?” Giọng điệu này hiển nhiên là sợ nàng làm hại ý trung nhân, Mộ Dung Tuyết vừa uất ức vừa bức bối nói: “Thiếp mang đồ ăn khuya đến cho biểu muội.”

Gia Luật Ngạn nhìn nàng nói: “Nàng về trước đi.”

Mộ Dung Tuyết chỉ đành đưa Sơ Ảnh, Âm Hương trở về, đi được vài bước, nàng dặn dò Âm Hương, “Người ở lại đây, xem thử lúc nào Vương gia rời khỏi Khách xá thanh.”

Nàng một mình đưa Sơ Ảnh trở về Mai quán, vừa đi vừa rơi nước mắt. Thì ra ngoài mỹ nhân Phiên bang còn có một Thẩm U Tâm, mỹ nhân Phiên bang cũng thôi đi, từ lâu đã lật sang trang khác, như mây khói thoảng qua, nhưng Thẩm U Tâm là một tình địch sống sờ sờ, còn Khách xá thanh lại nằm ngay đối diện n Đào các. Nghĩ đến đây, lòng nàng ầm ầm như có núi băng sụp xuống, gió đêm gào thét thốc vào. Nghe nói thứ không có được mới là quý nhất, ưu thế của Thẩm U Tâm chắc nằm ở chỗ nàng ấy là người sắp lấy Thành Hi vương.

Lúc này, nàng nhớ lại lời Đình Hương từng nói, nếu cô thích một nam nhân quá thì hắn sẽ vĩnh viễn lên trời, nếu cô không đoái hoài đến thì hắn sẽ như một con chó mà bám lấy cô.

Mộ Dung Tuyết thở dài, nàng cũng muốn có một nam nhân bám lấy nàng thích nàng, nhưng tạo hóa trêu người, nàng lại gặp phải một nam nhân mặt lạnh như băng lòng dạ sắt đá. Nàng không biết giả vờ cao ngạo, cũng không giả vờ lạnh nhạt được, nàng yêu một người thì từ đầu đến chân sẽ là ngọn lửa nhiệt tình miên man, vốn không cách nào che đậy, không cách nào ẩn giấu, hận không thể móc tim ra cho hắn xem, nhưng tại sao nam nhân lại không thích nữ nhân như vậy chứ? Nàng thật sự nghĩ không thông.

Trở về Mai quán, Sơ Ảnh giúp nàng đổ nước tắm.

Nàng ngồi trong bồn tắm, nhìn đôi tay mình, trong đầu móng tay còn chút bột mì rửa chưa sạch. Vì làm bánh nàng đã bận rộn cả ngày, cổ tay nặn bột đến mỏi nhừ. Nhưng thành quả mệt nhọc cả ngày hân chỉ nếm một miếng, lúc này đang ngồi trong phòng của ý trung nhân, hai người nhất định là vừa uống trà vừa ăn bánh nàng làm, trò chuyện thâu đêm.

Nghĩ đến cảnh tượng này, nàng ôm mặt, hai hàng nước mắt chua xót chảy qua kẽ tay.

“Lại khóc nữa sao?” Bên tai đột nhiên vang lên một giọng nói quen thuộc, nàng vội bỏ tay xuống, không biết Gia Luật Ngạn đã đứng trước mặt nàng từ lúc nào, vẻ mặt chế giễu.

Nàng cuống quýt ôm lấy hai cánh tay, cũng không buồn khóc nữa, xấu hổ đỏ bừng mặt.

“Đừng ôm nữa, hai cái bánh bao nhỏ xíu có gì đâu mà xem.” Nói xong, hân lấy y phục đến đưa cho nàng.

Nàng chật vật bò ra khỏi bồn tắm, mặc y phục vào, trong gương đồng hiện ra một gương mặt nhỏ đỏ hồng hồng, đôi mắt mơ màng như sương khói, mặt tựa phù dung, mày thanh như liễu. Bản thân nàng cũng thấy mình vô cùng xinh đẹp, nhưng tại sao hân vẫn lạnh nhạt như vậy, nàng thật sự nghĩ không thông.

“Chẳng phải Vương gia nói tối nay không đến sao?”

Hân như cười như không nhìn nàng, “Mai quán dâng nước nhấn chìm Kính hồ nên đến xem thử.”

Nàng vừa xấu hổ vừa tức giận, giậm chân nói: “Thiếp đâu có khóc.”

Hân cười cười không nói, ngón tay vạch qua khóe mắt nàng, đầu ngón tay dính một giọt nước, “Đây là cái gì?”

“Nước tắm.”

Hắn đặt ngón tay lên lưỡi liếm, “Khóc đến nỗi nước tắm cũng mặn luôn, bội phục.”

Nàng xấu hổ bò lên giường, quay lưng về phía hắn, sợ hắn nhìn thấy mí mắt sưng đỏ của mình lại mỉa mai.

Hắn cúi người bên vai nàng ngửi ngửi, “Toàn mùi giấm chua.”

Nàng không phục quay người lại, “Rõ ràng là mùi thơm mà.”

Hắn véo gò má hồng mịn của nàng mỉm cười: “Nàng được có biểu ca, còn ta không được có biểu muội sao?”

Nàng tức giận nói: “Nhưng thiếp không yêu biểu ca, còn chàng lại yêu biểu muội.”

Hắn nhú mày, “Ai nói ta yêu muội ấy?”

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24: Tên Thân Mật

“Lẽ nào chàng không yêu cô ấy sao?” Nàng kinh hỉ ngồi dậy hỏi: “Không yêu, vậy việc gì chàng phải giữ cô ấy trong phủ, còn để cô ấy ở chỉ cách một dòng nước nữa.”

Hắn không đáp, lại véo má nàng, “Nàng thật biết ghen.”

“Thiếp yêu chàng mới ghen chứ.”

Lòng hắn khẽ động, xoa xoa tóc nàng dịu giọng nói: “Triều đình sắp phát binh diệt phi, công việc ở Binh bộ rất nhiều, chờ ta xem xong công văn sẽ đến, nàng ngủ trước đi.”

Mộ Dung Tuyết lập tức lộ ra nụ cười thụ sủng nhược kinh, trái tim vỡ nát khôi phục lại nguyên trạng kiên cố không gì lay chuyển. Thẩm U Tâm và mỹ nhân Phiên bang đều là phù vân. Lòng tự tin của nàng toàn bộ đều trở lại.

Nàng không ngủ, nằm trong chăn chờ hắn quay lại, sau đó thật sự quá mệt quá rã rời nên mới thiếp đi.

Sáng hôm sau vừa tỉnh dậy, nàng kinh hỉ phát hiện hắn vẫn chưa đi, nhưng hiển nhiên đã tỉnh từ lâu, đôi mắt sáng rực, trong suốt như một khe nước, bình lặng không gợn sóng nhìn nàng.

Nàng chớp chớp mắt, lại đưa tay chọc chọc vào bắp tay hắn, phát hiện đây không phải là mơ, lập tức nở nụ cười ôm chặt cánh tay hắn.

Hắn rút tay ra khỏi lòng nàng, nhàn nhã nói: “Gọi hết mười lăm tiếng mới tỉnh, A Trư.”

Nàng hưng phấn hỏi: “Chàng gọi thiếp là A Châu[1] à? Châu trong Khán châu thành bích tư phân phân[2] sao? Là tên thân mật chàng đặt cho thiếp sao?”

[1. Trư và Châu đồng âm.]

[2. Trông thăm biển xanh dồn dập nhớ, Như Ý Nương, thơ Võ Tắc Thiên.]

Gia Luật Ngạn: “... .. Không phải.”

“Vậy vừa rồi chàng gọi thiếp là gì?”

“Đương nhiên là Mộ Dung Tuyết.”

Nàng chu miệng nói: “Phu thê với nhau sao có thể gọi cả tên lẫn họ vậy được, chàng gọi thiếp là A Tuyết đi.”

Ánh mắt hắn khẽ sầm xuống, nói: “Không quen, không thuận miệng.”

“Vậy chàng đặt cho thiếp một cái tên thân mật đi.”

“Tên thân mật.” Hắn thoáng suy tư: “Vậy nàng lấy tên Khiêm Khiêm đi.”

Nàng lập tức vui mừng hỏi: “Thiên[3] nào? Thiên trong Thiên lý oanh đề lục ánh hồng[4], hay là Thiên trong Ngưỡng thị sơn diên túc hà thiên thiên[5]?”

[3. Khiêm và Thiên đồng âm.]

[4. Ngàn dặm oanh ca biếc lẫn hồng, Mùa xuân ở Giang Nam, thơ Đỗ Mục, Lê Nguyễn Lưu dịch.]

[5. Ngẩng trông đỉnh núi biếc xanh, Cao Đường phú, thơ Tống Ngọc.]

“Là Khiêm trong Khiêm cung cẩn thận.” Nha đầu không biết khiêm tốn là gì như nàng cũng thật hiếm thấy.

Nàng đương nhiên đoán được ý hăn, lập tức cự tuyệt: “Không chịu, chàng đặt lại đi.”

Hăn véo mặt nàng, mắt kiên nhẫn thúc giục: “Mau dậy đi, hôm nay phải nhập cung gặp Thánh thượng và Thực phi.”

“Chàng không đặt thì thiếp không đi.” Nàng dùng cả tay lẫn chân bám lấy người hăn như một con mực.

Hăn bất lực, chỉ đành nói: “Vậy Tổ Tổ thì thế nào? Tổ trong Ngân trang tổ khóa[6].”

[6. Long lạnh như dát bạc, dùng để miêu tả trời tuyết.]

Nàng hân hoan nói: “Được đó, ngày thiếp ra đời trời đổ tuyết lớn, bởi vậy mẹ thiếp đặt tên là Mộ Dung Tuyết. Tên Tổ Tổ này vừa hay hợp với tên thật của thiếp.” Nói xong, nàng mừng rỡ hôn lên mặt hăn một cái, hoan hỉ nói: “Sau này chàng gọi thiếp là Tổ Tổ, thiếp gọi chàng là Ngạn lang có được không?”

Hăn liếc nàng, “Buồn nôn.”

Nàng cười hì hì nói: “Mau gọi thiếp là Tổ Tổ đi.”

Hăn ghen lời liếc nàng.

“Mau đi, không thì thiếp không dậy đâu.”

Hắn bất lực chỉ đành bấm bụng gọi một tiếng “Tố Tố”.

“Phải gọi cho tình tứ vào.”

Hắn đè thấp giọng, nghiêng răng nói: “Tố Tố.”

“Chàng không cười.”

Hắn nặn ra một nụ cười như kết băng: “Tố Tố.”

Cuối cùng cũng qua ải, nàng cười hi hi buông tay hắn, hắn lập tức đứng dậy khoát y phục, không quay đầu nói: “Ta đến n Đào các chờ nàng. Mau đi.”

Mộ Dung Tuyết lập tức mở rương của hồi môn của mình ra. Triệu Chân Nương đã tặng nàng không ít đồ tốt, nàng xưa nay không để tâm đến tiền tài vàng bạc, bởi vậy sau khi thành thân chưa từng nhìn kĩ. Lúc này mở ra mới phát hiện bên trong có không ít đồ tốt, trang sức y phục hương liệu, tất cả đều có đầy đủ. Vậy là nàng lập tức gọi Sơ Ảnh vào giúp nàng trang điểm.

Khi nàng đến cửa n Đào các, lúc Gia Luật Ngạn từ trong bước ra nhìn thấy nàng, bất giác ánh mắt bàng hoàng, bước chân khựng lại.

Nàng mặc một chiếc váy dài màu hồng phấn, cổ áo mở rất rộng, gần như lộ hết chiếc yếm ra ngoài, trên chiếc yếm trắng bằng lụa tơ tằm thêu hai đóa mẫu đơn tịnh đế Diêu hoàng Ngụy tử[7], viền cánh và nhụy đều dùng chỉ vàng, đóa hoa diễm lệ rực rỡ tôn lên vùng ngực căng tròn đầy đặn, da thịt trắng hơn băng tuyết. Tà váy dài phết đất, bên trên nạm vô số kim tuyến và trân châu, ánh sáng chiếu vào thật sự vô cùng hoa lệ ưu nhã, soi rọi tứ phương. Ánh nắng rực rỡ, chiếc váy dài hoa mỹ trải dưới đất, nàng mình hạc xương mai như một đóa hoa nở rộ, xán lạn chói lòa không gì sánh bằng.

[7. Hai loại mẫu đơn quý ở vùng Lạc Dương đời Tống. Diêu hoàng là loại hoa vàng ngàn cánh, có gốc gác từ nhà họ Diêu; Ngụy tử là loại hoa hồng nhạt ngàn cánh, có gốc gác từ nhà Ngụy Nhân Bạc.]

Nhưng chiếc váy dài vô cùng tinh xảo hoa lệ cùng với gương mặt thuần khiết thanh nhã không chút son phấn kia lại trở thành một đòn mạnh mẽ giáng vào thị giác, cuối cùng, tẩy hết phấn son khoe mặt mộc, tất cả màu sắc phồn hoa đều không bằng gương mặt thuần khiết như sen kia.

Nàng cảm nhận được một ánh mắt như ánh sáng lung linh vẩn vút quanh thân mình. Nàng muốn có được nhất là cái nhìn đầy thâm tình của hắn, lúc này, cuối cùng nàng cũng chờ được kết quả nàng muốn, ánh mắt như sao xưa nay vẫn lạnh nhạt điềm nhiên kia cuối cùng cũng sáng lên như một tia kinh ngạc sững sờ.

Nàng lòng đầy vui sướng, dời gót sen tiến lên phía trước, cười ngọt ngào với hắn, nhẹ giọng gọi một tiếng: “Ngạn lang.” Chỉ tiếc giọng nàng không mềm mại êm tai, thật khiến người ta tiếc nuối. “Ngạn lang, hôm nay thiếp có đẹp không?” Nàng ngược mặt nhìn chăm chăm chờ hắn khen ngợi, hơi xấu hổ nhưng cũng có chút kiêu ngạo.

“Về thay bộ khác đi.” Hắn nhú mày, ánh sáng trong mắt lóe lên rồi vụt tắt, dường như sự kinh ngạc sững sờ nàng chính mắt nhìn thấy kia chỉ là ảo giác.

Nàng chờ người ra, vừa rồi ngay cả Âm Hương, Sơ Ảnh cũng nhìn đến trở mắt, bản thân nàng cũng cảm thấy tuyệt đại giai nhân chẳng qua cũng chỉ thế này thôi, nhưng hắn lại phản ứng như vậy.

“Y phục này không đẹp chỗ nào?”

“Không chỗ nào đẹp hết, sau này không được mặc ra ngoài.” Hắn lạnh mặt nói: “Đi thay một bộ trầm ổn phóng khoáng đến đây.”

Mộ Dung Tuyết tức tối trở về, thay bộ y phục hoa lệ nhất này ra. Trong lúc giận dữ, nàng chọn một bộ lễ phục màu khói kiểu dáng quê mùa nhất. Dù sao có mặc đẹp đến đâu đi nữa hăn cũng không buồn nhìn, mặc Nghệ thường vũ y cũng có ý nghĩa gì đâu.

Ám Hương nói: “Phu nhân đừng giận, có lẽ Vương gia không muốn Phu nhân quá bắt mắt, sợ người đẹp hơn các Nương nương trong cung, khiến người ta ganh ghét.”

“Vậy sao?”

“Đương nhiên rồi. Nương nương trong cung đâu có đẹp bằng Phu nhân.”

Mộ Dung Tuyết nghe lời này mới nguôi giận. Có lẽ hăn lo lão Hoàng đế thấy nàng lại nổi sắc tâm, nghĩ vậy, tinh thần nàng sáng khoái trở lại.

Thay y phục quay lại Ấn Đào các, lúc này Gia Luật Ngạn mới lộ ra ánh mắt vừa ý, đưa nàng ra khỏi phủ. Ngoài cửa đã có một cỗ xe ngựa chờ từ lâu, Mộ Dung Tuyết lên xe ngựa, Gia Luật Ngạn đưa cho nàng một chiếc hộp gấm, “Chút nữa tặng cho Thực phi.”

Mộ Dung Tuyết mở ra, bên trong là một bộ trang sức bằng vàng ròng tinh xảo, vòng tay, dây chuyền, vòng chân, nhỏ nhắn xinh xắn, thủ công khéo léo. Hiển nhiên là tặng cho Văn Xương công chúa. Nàng vui mừng nói: “Ngạn lang, chàng thật tốt, ngay cả lễ vật cũng chuẩn bị cho thiếp rồi, thiếp lại chẳng nghĩ tới gì cả.”

“Nàng chỉ nghĩ toàn ăn thôi.” Hăn liếc nàng.

Thật trùng hợp, vừa hay lúc này bụng nàng lại lục cục mấy tiếng.

Hăn nhin cười: “Thật ứng cảnh quá.”

Nàng ngượng ngùng giận dỗi: “Thiếp đói rồi, còn chưa ăn sáng nữa.”

Hắn hừ một tiếng: “Ta cũng chưa ăn, nếu không tại nàng cũng không trễ đến giờ này đâu.”

Nàng chỉ đành im miệng, một lúc sau, trước mắt đưa đến một chiếc đĩa sứ ngọc xanh, bên trên đặt mấy miếng bánh.

Nàng nhìn thử, đây chẳng phải là bánh hôm qua nàng đem đến Khách xá thanh cho Thẩm U Tâm sao?

“Thẩm cô nương không ăn sao?”

“Chẳng phải nói làm cho ta sao? Sao lại tặng người khác?” Hắn hừ một tiếng, không vui nói: “Con người nàng xưa nay một dạ hai lòng, giỏi nhất là một đòn không thành liền lập tức thay đổi chiến lược.”

Nàng khó hiểu hỏi: “Là ý gì?”

Hắn im lặng không nói, sắc mặt bỗng sầm xuống một cách kỳ lạ.

Nàng nghĩ nghĩ, đột nhiên hiểu ra. Hắn vẫn để bụng chuyện nàng từng cầu hôn Bùi Giản và Viên Thừa Liệt. Tính chiếm hữu của hắn rất mạnh, không chịu được dù chỉ một chút không chung thủy. Ví như bánh này, vốn là làm cho hắn, cho dù hắn không cần cũng không thể chuyển sang tặng người khác, cho dù là Thẩm U Tâm cũng không được. Tính chiếm hữu này phải chăng cho thấy hắn bắt đầu yêu nàng rồi? Có được coi là ghen không?

Nàng không kìm được nhếch khóe môi, một mình thầm vui mừng.

Gia Luật Ngạn xoay mặt nàng lại hỏi: “Nàng cười gì đó?”

“Không có gì.” Nàng quay đầu ra ngoài xe, chỉ cảm thấy gió mùa hè thổi vào khiến lòng dạ vô cùng bình yên.

Vào cung, Gia Luật Ngạn đưa nàng đi khấu kiến Hoàng đế trước, sau đó Mộ Dung Tuyết lại đến Gia Di cung của Triệu thực phi. Nàng được Triệu Chân Nương nhận là nghĩa muội, lại lấy Gia Luật Ngạn, loạn hết bối phận, nhưng lão Hoàng đế xưa nay hoang dâm, trong số hậu phi có không ít tử muội, thậm chí là cô diệt[8], nào có ai dám tính toán.

[8. Cô cháu.]

Mộ Dung Tuyết vào cung, đầu tiên là trình lễ vật cho Triệu thực phi.

“Vương gia đối với muội có tốt không?” Triệu Chân Nương cho cung nữ thoái lui, chỉ giữ lại Văn Xương công chúa và nhũ mẫu, vừa chơi đùa với tiểu Công chúa, vừa trò chuyện với Mộ Dung Tuyết.

“Tốt lắm, đa tạ Nương nương.”

“Chút nữa xuất cung hãy đi thăm cha muội, nhà cửa đã sắp đặt xong rồi.”

Mộ Dung Tuyết nắm tay Triệu Chân Nương thành khẩn đáp tạ: “Nương nương thật tốt với chúng tôi. Đại ân không biết làm sao báo đáp, ngày sau Nương nương có việc gì cứ mặc sức dặn dò.”

“Ta chỉ hi vọng Công chúa được bình an.” Trong lúc trò chuyện, bên ngoài có người bẩm báo, nói Kiều quý phi đến thăm tiểu Công chúa.

Mộ Dung Tuyết và Triệu Chân Nương cùng ra nghênh đón.

Sau khi Hoàng hậu qua đời, địa vị cao nhất ở Hậu cung chính là Kiều Tuyết Y, phong hoa tuyết đại, dung mạo diễm lệ. Mộ Dung Tuyết tuy tự phụ mình xinh đẹp, nhưng cũng không thể không nói, mười năm trước Kiều Tuyết Y nhất định là hơn mình. Chả trách Hậu cung mỹ nhân như mây, nhưng ân sủng của lão Hoàng đế đối với nàng ta vẫn không dứt.

Kiều Tuyết Y vừa thấy Mộ Dung Tuyết liền khẽ ngẩn ra, nhưng lập tức mỉm cười, “Thì ra là Chiêu Dương vương phi à.”

Mộ Dung Tuyết vừa nghe đến hai chữ “Vương phi” lòng bỗng như có gai, vì nàng chỉ là một Trắc phi. Không biết có phải Kiêu Tuyết Y cố ý không, nhưng nhìn nụ cười dịu dàng như nước hồ xuân kia lại không giống như đang mỉa mai nàng lắm.

Nàng ta mặc một bộ cung phục màu phỉ thúy, trên cổ tay trắng ngần như tuyết là một chiếc vòng ngọc Hòa điền đã lên màu cực đẹp, màu sắc ôn nhuận kia vô cùng hòa hợp với làn da trắng hơn tuyết, mười ngón thon dài nhuộm màu vàng. Màu sắc này là lần đầu Mộ Dung Tuyết nhìn thấy, không kìm được lại nhìn thêm mấy lần. Nàng bấm sinh nhay bén với màu sắc, đặc biệt là nấu ăn, thích nhất là bỏ công phối hợp màu sắc.

Chiếc áo màu phỉ thúy, vòng ngọc bạch ngọc Hòa điền, móng tay vàng nhạt, chẳng qua chỉ là một bàn tay thôi đã thấy phong lưu bất tận.

“Công chúa thật là càng lớn càng xinh đẹp.” Kiêu Tuyết Y chìa một ngón tay ra chơi đùa với Văn Xương công chúa. Đứa trẻ trắng trẻo đáng yêu, bàn tay nhỏ mũm mĩm nắm lấy ngón tay Kiêu Tuyết Y đưa lên miệng.

Kiều Tuyết Y cười giòn tan, quay đầu nói với Triệu Chân Nương: “Công chúa thật đáng yêu, ta thật hận không thể dọn vào đây ở với muội, ngày ngày ngắm tiểu bảo bối này.”

Triệu Chân Nương chỉ cười nói, “Quý phi nói đùa rồi, Gia Di cung này làm sao có thể so với Quan Thư cung được.”

“Nếu Mộ Dung vương phi rảnh rồi hãy đến Quan Thư cung của bốn cung chơi.” Kiêu Tuyết Y nhìn Mộ Dung Tuyết cười cười, dung mạo rạng ngời.

Mộ Dung Tuyết cúi người hành lễ, cười nói: “Đa tạ thịnh tình của Nương nương, ngày khác nhất định mang lễ vật đến xin gặp.”

Kiều Tuyết Y chơi với Công chúa một lúc rồi cáo từ.

Triệu Chân Nương đón em bé từ tay nhũ mẫu, hiền từ nhìn con gái. Tiểu Công chúa ngậm ngón tay nhỏ rất vui vẻ, vô cùng đáng yêu.

Mộ Dung Tuyết tốt bụng nhắc nhở: “Nương nương, trẻ con thích mút tay, Nương nương phải nên chú ý nhiều hơn mới được.”

Nàng vốn chỉ vô tâm nói một câu, nhưng Triệu Chân Nương nghe xong lòng trầm xuống.

Gần đây Kiều Tuyết Y rất thường đến thăm Công chúa, lần nào cũng dùng tay chơi đùa, không phải là có ý đồ xấu xa gì đó chứ. Nàng ta càng nghĩ càng thấy đáng sợ, liên tưởng đến đứa con đầu tiên của mình bị sảy thai một cách kỳ lạ, lại nghĩ từ khi Văn Xương công chúa sinh ra đến nay thường bệnh vặt không ngừng, thân thể yếu đuối, lẽ nào là Kiều Tuyết Y ngầm giở trò gì? Nàng ta vốn là Phi tử đặc sủng nhất Hậu cung, nhưng mình vì sinh được Công chúa, đã trở thành uy hiếp với nàng ta.

Mộ Dung Tuyết không hề biết một lời vô tâm của mình đã khiến lòng Triệu Chân Nương dậy lên ngàn cơn sóng, thấy nàng ta tâm tư bàng hoàng, nàng liền cáo từ xuất cung.

Gia Luật Ngạn đã ra khỏi chỗ Hoàng đế, chờ ngoài cửa cung.

Lên xe ngựa, Mộ Dung Tuyết hân hoan nói: “Thiếp muốn về nhà thăm cha thiếp và nhà mới.”

Gia Luật Ngạn hừ một tiếng: “Chiêu Dương vương phủ mới là nhà của nàng.”

Mộ Dung Tuyết thè lưỡi cười: “Ngạn lang nói phải, lấy gà theo gà lấy chó theo chó, nơi nào có Ngạn lang chính là nhà của Tổ Tổ.”

Gia Luật Ngạn xoa xoa mi tâm, lòng thầm nói: Lời buồn nôn thế này sao nàng có thể nói một cách thuận miệng, không hề đỏ mặt vậy nhỉ, vấn đề là mình nghe cũng vô cùng khoái chí, quả nhiên là gần mực thì đen mà.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25: Bán Giường

Xe ngựa dọc theo con đường lớn phồn hoa của Kinh thành đi về phía Đông, vì để lôi kéo Mộ Dung Lâm, Triệu Chân Nương đã mua một căn nhà ở bên cạnh Triệu gia làm nhà mới cho Mộ Dung Lâm, hai gia đình vẫn là hàng xóm với nhau như cũ.

Hôm nay là ngày Mộ Dung Tuyết về nhà, Mộ Dung Lâm xin nghỉ phép để dọn dẹp nhà cửa, lòng đầy vui mừng chờ con gái trở về.

Mộ Dung Tuyết vừa xuống xe ngựa đã thích thú nhảy cẫng lên, thì ra người đón nàng trước cửa lại là Đinh Hương và Bội Lan.

“Tiểu thư.” Hai tiểu nha đầu vừa thấy nàng liền mắt lệ lưng tròng, như cún con thất lạc lâu ngày lại tìm được chủ nhân.

“Sao các muội lại đến đây?”

“Là Bùi thiếu gia đưa bọn muội đến Kinh thành, lão gia đã nói từ lâu rồi, muội và Bội Lan là nha hoàn hồi môn của tiểu thư mà, tiểu thư quên rồi sao.”

“Đương nhiên là không quên, chỉ là không ngờ xa như vậy mà cha cũng đón các muội đến. Mau ra mắt Vương gia đi.”

Đinh Hương và Bội Lan lập tức chào hỏi Gia Luật Ngạn. Hai người không biết thời gian qua Mộ Dung Tuyết đã khổ tận cam lai thế nào, lúc

này thấy hai người cầm sắc hòa minh[1] đứng bên nhau, trong lòng rào rào niệm A di đà phật, tiểu thư thật sự đã tu thành chánh quả rồi.

[1. Cầm sắc hòa minh: nam và nữ xứng đôi vừa lứa, hòa hợp với nhau.]

Lúc này, từ trong bức cửa có một thiếu niên anh tuấn nhảy ra, vồn vã vẫy tay, “Tuyệt Tuyệt.”

Gia Luật Ngạn vừa nghe hai chữ này liền sa sầm sắc mặt.

Mộ Dung Tuyệt bị hai chữ buồn nôn này làm lạnh cả người, lập tức lui về phía sau mấy bước, nhú mày hỏi: “Huynh là ai vậy?”

“Ta là Bùi Giản mà.”

“Không quen.” Mộ Dung Tuyệt ngẩng gương mặt nhỏ hứ một tiếng, quay đầu vịn cánh tay phụ quân, không thèm liếc mắt mà đi thẳng vào cửa.

Bùi Giản bước nhanh theo sau hai người, cười ha ha nói: “Này này, A Tuyệt, muội thật không trượng nghĩa nhé, lấy được Vương gia rồi thì hếch mũi lên trời, không coi ai ra gì nữa.”

Mộ Dung Tuyệt quay đầu nói: “Là ai nói không thân thiết với muội.”

“A Tuyệt đại nhân đại lượng nhất, muội phu cũng thật anh tuấn, ta chưa bao giờ được thấy Vương gia nào ở ngoài đời thật hết đó.”

Nịnh bợ cũng vô ích, Gia Luật Ngạn dừng bước, quay đầu phóng cho hắt một ánh mắt lạnh như kết băng.

Bùi Giản lập tức cười khan im miệng.

Mộ Dung Lâm từ trong nhà đi ra, thấy Gia Luật Ngạn liền gật đầu: “Vương gia.”

Gia Luật Ngạn đưa lên lễ vật mình mang tới, còn chưa kịp ngồi đã cáo từ: “ Binh bộ có việc, hôm khác ta lại đến xin gặp.”

Mộ Dung Tuyết còn chưa trò chuyện với phụ thân câu nào, sao nữ lòng rời đi, liền giận dỗi nói: “Phu quân đi trước đi, thiếp ngồi với phụ thân một lúc nữa.”

Vẻ mặt Gia Luật Ngạn hơi mất vui, nhưng cũng không nói gì, chỉ gật đầu rồi rời đi trước.

Bùi Giản thấy muội phu mặt lạnh đi rồi, lập tức nhanh nhẹn tiến lên phía trước, “A Tuyết, ta muốn tìm một công việc trong Kinh thành.”

“Ồ, được thôi.”

“Nhờ muội phu giúp đi, Binh bộ Lễ bộ Hộ bộ Hình bộ gì cũng được.”

Mộ Dung Lâm đưa tay gõ lên trán hắc, “Ăn nói lung tung, con tưởng lục bộ này là cửa hàng của Chiêu Dương vương phủ mở sao?”

“Ai da, cữu cữu không biết đó thôi, đương kim Hoàng đế không có con trai, Chiêu Dương vương là Vương gia có khả năng kế thừa Hoàng vị nhất, rất có quyền thế trong triều, tìm một công việc chỉ là chuyện nhỏ thôi. Hơn nữa A Tuyết không có huynh trưởng, con chính là ca ca ruột của A Tuyết, tương lai A Tuyết trở thành hậu phi, con được phát đạt chẳng phải cũng giúp cho A Tuyết đó sao?”

“Con nghĩ cũng thật xa xôi.” Mộ Dung Lâm lại gõ đầu hắc.

“Khụ khụ, phải lo trước tính sau chứ. Cữu cữu, cháu trai của người cũng là một thanh niên nhiệt huyết, lòng đầy hoài bão mà.”

Mộ Dung Lâm ghen lời.

“Biểu muội, nếu không phải hôm đó ta nhẫn tâm cự tuyệt muội, thì muội làm sao có thể lấy được Vương gia chứ, ta thật ra cũng là ông mai của các người mà, đúng không?”

Mộ Dung Tuyết cũng ghen lời. Nhưng mà cũng thật sự phải cảm tạ hẳn hôm đó bất nhân bất nghĩa, nếu không trong lúc kích động nàng có thể sẽ lấy hẳn, nào có được hạnh phúc như hôm nay.

“Muội xem Thục phi kia tuy nay đắc sủng, nhưng vì nhà mẹ không có ai nên cũng chỉ có thể đứng dưới Kiều quý phi, nếu nàng ta có huynh đệ là Đại tướng quân hay trọng thần trong triều, dựa vào công lao nàng ta sinh được Văn Xương công chúa, nói không chừng đã được phong Hậu rồi.”

Mộ Dung Tuyết kỳ quái nói: “Sao huynh biết nhiều vậy?”

“Hôm qua ta trò chuyện với Triệu lão ca ở nhà bên mà.”

“Huynh thật rảnh rồi.”

“Bởi vậy ta mới nói, muội thay ta tìm một công việc tốt đi, chờ ta thăng quan tiến chức, ngày sau huynh muội chúng ta đìu dắt lẫn nhau.”

Mộ Dung Tuyết vỗ trán, đầu ong ong từng hồi. Bùi Giản đông dài lồi thoi như một bà già, Mộ Dung Tuyết chỉ đành đồng ý giúp hẳn tìm một công việc, lúc này mới đuổi hẳn đi được.

Mộ Dung Lâm nói: “A Tuyết, con gả đi cha vốn nên sắm cho con một bộ của hồi môn nở mày nở mặt, nhưng Thục phi đã làm thay rồi, vậy con cất một vạn lượng ngân phiếu này đi, muốn mua gì thì cứ mua, Đinh Hương và Bội Lan con cứ mang vào phủ, người của mình dù sao cũng chu đáo hơn một chút, có việc gì cứ đến tìm cha.”

“Trong Vương phủ không thiếu gì hết, của hồi môn Triệu thục phi tặng con cũng đủ rồi.”

“Còn có chuyện này cha muốn thương lượng với con. Giọng con chỉ cần kiên trì trị liệu thì tương lai có thể hồi phục. Nhưng mà thuốc ba phần là độc, trong lúc uống thuốc khó lòng mang thai, nếu con vội có con thì phải ngừng uống thuốc trị giọng. Nhưng nếu ngừng dăm bữa nửa tháng mới tiếp tục trị thì có thể giọng không cách nào hồi phục được. Con tự mình nghĩ thử xem nên làm thế nào?”

Mộ Dung Tuyết ngẩn ra, nàng chỉ nghĩ đến việc lấy Gia Luật Ngạn, nhưng chưa nghĩ đến việc lấy người ta thì có thể sẽ mang thai sinh con, nhưng nàng năm nay mới mười sáu tuổi, sinh con có phải hơi sớm rồi không? Hơn nữa nàng vẫn chưa chiếm được trái tim hắn, nếu có con rồi phải chăng sẽ càng khó khăn hơn? Nàng cảm thấy vẫn nên trị giọng trước thì hơn, giọng khỏi rồi mới có thể trò chuyện nhiều với hắn, mới có thể hát cho hắn nghe.

“Cha, con vẫn muốn trị giọng trước.”

“Cha cũng nghĩ vậy, trị giọng phải kịp thời trị một mạch cho xong thì hiệu quả mới tốt nhất, giữa chừng lại dăm bữa nửa tháng e là sẽ khó phục hồi, dù sao con cũng còn trẻ, chờ giọng khỏi rồi sinh cũng không muộn, con vẫn còn là trẻ con mà, làm sao nuôi con được.” Mộ Dung Lâm cười ha ha nhìn con gái, lòng cảm thán, thời gian trôi nhanh thật, chớp mắt thôi đứa trẻ mình ẵm trong tay đã trưởng thành, thành một đại cô nương, cũng đã lấy chồng rồi.

“Cha, con biết rồi. Sau này cứ vài ngày con sẽ đến thăm cha.”

“Con cứ quen thuộc chuyện trong phủ rồi tính. Nay con đã lấy người ta, không thể như trước nữa, Vương phủ rộng lớn đông người phức tạp, con phải chú ý hơn, đừng có cả ngày chỉ viết hi hi ha ha chơi đùa. Phải ra dáng chủ mẫu đương gia.”

Mấy chữ chủ mẫu đương gia bỗng khiến Mộ Dung Tuyết cúi đầu.

Chủ mẫu đương gia tương lai đương nhiên phải là Chiêu Dương vương Chính phi.

Mộ Dung Lâm nhất thời lờ lờ, nhưng lại nói ngay: “A Tuyết, mọi chuyện đều do người. Nếu hãn thật lòng yêu con, tương lai con phù chính[2] cũng không phải không thể.”

[2. Từ vợ lẽ lên làm vợ cả.]

Mộ Dung Tuyết vừa nghe liền sáng mắt lên, phải, nếu trong lòng hãn chỉ có nàng, cho dù không phù chính, chỉ cần không cưới Chính phi thì nàng sẽ là nữ nhân duy nhất bên cạnh hãn. Vương phi gì đó nàng vốn không để tâm, nàng chỉ cần trong lòng hãn có nàng là được rồi.

“A Tuyết, không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền.” Mộ Dung Lâm vỗ vai nàng, thành khẩn nói: “Cha tin không ai có thể so được với con gái của cha.”

Mộ Dung Tuyết từ nhỏ đã được phụ thân khích lệ tán dương như vậy mà trưởng thành, nàng lập tức giương cánh buồm tự tin, không sai, không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền, chỉ cần nàng trao tấm chân tình, cuối cùng sẽ có được tình yêu thật sự của hãn.

Đinh Hương và Bội Lan theo Mộ Dung Tuyết về Vương phủ. Dọc đường đi, hai người kinh ngạc đến mức không khép miệng lại được, không ngờ Vương phủ lại rộng lớn xinh đẹp như vậy. Về đến Mai quán, Mộ Dung Tuyết giới thiệu sáu nha hoàn cho Đinh Hương, Bội Lan, sau đó dặn dò Lục Khê sắp xếp chỗ ở cho hai người.

Ám Hương và Sơ Ảnh tuy không coi hai tiểu cô nương đến từ huyện thành này ra gì, nhưng đây là nha hoàn hồi môn của Mộ Dung Tuyết, cũng không dám xem thường, trở về phòng, Ám Hương thì thầm nói: “Sơ Ảnh, cô nói xem hai người này đến rồi, có phải Phu nhân sẽ không coi trọng chúng ta nữa không?”

Sơ Ảnh xưa nay trầm ổn, bất giác buồn cười cho sự lo lắng của Âm Hương, “Họ là nha hoàn hồi môn của Phu nhân, nhưng chúng ta là người của Vương phủ, luận tầm nhìn và luận hành sự đều hơn hai người đó cả trăm lần, cô lo gì chứ.”

“Tôi thích Phu nhân mà, theo nhiều chủ nhân vậy rồi nhưng có ai hơn được cô ấy đâu?”

“Bộ dạng ghen tuông này của cô, ai không biết còn tưởng cô giành nam nhân với người ta nữa đó.”

Âm Hương phì một tiếng, cười cười đến kéo lấy Sơ Ảnh.

Đinh Hương và Bội Lan tuy là nha hoàn của Mộ Dung Tuyết, nhưng ba người cùng nhau trưởng thành, tình cảm không tầm thường, Mộ Dung Tuyết cũng không coi hai người là hạ nhân, đóng cửa lại liền kể hết khổ não của mình. Tổng kết lại, khổ não của nàng không ngoài hai chuyện, một là Gia Luật Ngạn có ý trung nhân, là biểu tiểu thư Thẩm U Tâm. Hai là nàng không thể ngày ngày gặp hắn, chỉ có thể ở Mai quán chờ hắn, giống như một phi tần chờ lâm hạnh.

Đinh Hương nghe xong nói: “Việc khẩn cấp trước mắt, là phải giải quyết vị biểu tiểu thư kia.”

Bội Lan nói: “Tiểu thư nên vào ở trong Ẩn Đào các trước. Trông chừng Vương gia mỗi giờ mỗi khắc, để ngài ấy không thể nào đi gặp Thẩm tiểu thư.”

Mộ Dung Tuyết xoa xoa mi tâm, mắt dời đến chiếc giường khắc hoa trong phòng.

Gia Luật Ngạn từ Binh bộ trở về thì trời đã tối.

Nhiệm vụ của Tử Châu là mỗi ngày chờ ở cửa Ẩn Đào các, xem lúc nào hẵn về thì kịp thời báo tin cho Mộ Dung Tuyết.

Bên này Gia Luật Ngạn vừa vào Ẩn Đào các, bên kia Mộ Dung Tuyết đã nhận được tin tức, nàng đem bánh đã chuẩn bị từ chiều và một bình trà mới nấu, đưa Đinh Hương và Bội Lan đến trước Ẩn Đào các.

Trương Long vừa thấy nàng lại đau đầu chóng mặt.

“Phu nhân, Vương gia vừa mới về.”

“Ta biết rồi, bởi vậy ta mang trà đến cho Vương gia.”

“Để tại hạ vào thông báo.”

Trong chốc lát Trương Long cười khan bước ra, “Vương gia mời Phu nhân về trước, nói xong việc sẽ đến.”

Mộ Dung Tuyết nghiêm túc nói: “Nhưng ta có việc quan trọng muốn gặp Vương gia.”

Khóe miệng Trương Long giật giật, chỉ đành vào trong lần nữa.

Một lát sau hẵn lại bước ra, “Vương gia mời Phu nhân về trước, chút nữa nói sau.”

“Vậy ta ở đây chờ chàng.”

Trương Long lòng thầm mài răng, hai người này thật sự là không ai nhường ai, không ai nói được ai mà, người nào người nấy đều cứng đầu.

Cuối cùng, vị trong Ẩn Đào các kia giường cờ trắng trước, Mộ Dung Tuyết toàn thắng, vui mừng nhắc váy bước vào thư phòng.

Gia Luật Ngạn ra về việc công xử theo phép công nói: “Có chuyện gì nàng nói mau đi.”

“Ngạn lang, thiếp nấu trà rồi, sợ nguội nên vội mang đến đây cho chàng.” Nàng cười dịu dàng nhìn hấn, dung nhan sáng ngời, ánh mắt lấp lánh, đôi tay nhỏ như ngọc dâng lên một ly trà thơm, đưa đến bên miệng hấn, ý như đang nói, chàng không tự uống thì có thiếp đút cho chàng uống. Một mùi hương thơm vẩn vít từ trong tay áo bay ra, lượn lờ quanh mũi. Quá ngán, quá nhạt, nhưng lại khiến người ta hồi tưởng, muốn đuổi theo để nắm chặt trong lòng bàn tay.

Hấn đón lấy ly trà, khẽ nhấp một ngụm. Nói thật thì thủ nghệ nấu trà của nàng rất khá.

Nhân lúc hấn chậm rãi thưởng trà, nàng cúi người bóp chân cho hấn.

Lúc đầu hấn không để tâm, sau đó mới phát hiện những nơi nàng bóp đều là huyết vị, khiến hấn vô cùng thoải mái, không kìm được mà dịch sang một bên, nửa nằm trên chiếc sập dùng để nghỉ ngơi, chân đặt trên chiếc ghế thấp để nàng tận tâm tận lực xoa bóp.

Mộ Dung Tuyết vốn định bóp vài cái lấy lòng hấn để tiện đưa ra yêu cầu của mình. Nào ngờ hấn lại bày ra vẻ hưởng thụ, khiến nàng cười hồ khó xuống. Sức nàng yếu ớt làm sao có thể chịu được lâu, vì hấn có tập võ nên cơ thịt đặc biệt cứng nhắc, mỗi lần bóp phải tốn rất nhiều sức lực. Không bao lâu, góc trán nàng xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng.

“Được rồi, nghỉ một lúc đi.”

Tên địa chủ ác bá mãi nguyện kéo tiểu nha đầu lên đặt trên chân, vừa ôm, vừa ngửi ngửi: “Trên người nàng là mùi hương gì vậy?”

“Thiếp đâu có dùng hương.” Nàng sợ nhột, cười cười cúi thấp đầu tránh đi, rèm mi dài che lấp đôi mắt đen láy, trong lúc cụp mắt, ánh sáng

như bóng câu qua khe cửa, khiến người ta muốn đưa tay ra níu giữ.

“Hôm nay sao lại tốt với ta vậy?” Hãn bóp cằm nàng, đôi mắt đen như mực soi rõ lòng nàng, giống như một chiếc lưỡi câu móc ra bí mật nhỏ trong lòng nàng.

Nàng giận dữ nói: “Có ngày nào thiếp không tốt với phu quân đâu?”

“Có việc gì nói thẳng đi.” Bộ dạng hãn giống như rất hiểu mảnh khoe trong lòng nàng, khoe môi nhếch lên nụ cười nhạt, dường như nàng đối tốt với hãn để kiếm chác được lợi ích gì đó.

Lời vốn đã dâng đến miệng nàng lại ngại không nói thẳng, chỉ đánh nuốt xuống, chờ chút nữa lại móc ra.

“Thiếp mới đan cho phu quân một chiếc cung thao[3].” Nàng móc bên eo ra một chiếc cung thao màu tím, thắt nút Như Ý[4], đặc biệt nhất là ở giữa còn đính đầy trân châu, hai màu trắng tím rất mộc mạc tao nhã.

[3. Cung thao: loại thắt lưng nhưng có thắt nút và tua rua ở dưới.]

[4. Thắt nút Như Ý: biểu tượng, hay chữ Như Ý để người đeo được vạn sự như ý.]

“Đẹp không?” Nàng chờ được hãn khen như vừa hiến dâng bảo bối, đôi mắt lấp lánh phát sáng, ánh mắt này thật khiến người ta khó lòng cự tuyệt, tuy hãn đã nhẫn tâm đá kích nàng nhiều lần, nhưng mà, ánh sáng này dù có bị đá kích thế nào đi nữa cũng không tắt được. Vậy là hãn chỉ đành thỏa hiệp “Ừ” một tiếng.

Khẳng định này đã khá lắm rồi, mắt nàng cứ như phát sáng, ôm lấy cổ hãn hôn một cái thật mạnh, “Phu quân thật có tầm nhìn! Thiếp dám nói ở Kinh thành này không có chiếc cung thao nào hợp với chàng hơn chiếc của

thiếp.” Nàng vừa nói vừa nhiệt tình đưa tay cởi thắt lưng hắn ra, “Phu quân, thiếp thắt cho chàng nhé.”

Không để hắn nói thêm, nút ngọc trên eo đã bị cởi ra.

Gia Luật Ngạn: “.....” Vừa cúi đầu đã thấy chiếc cổ trắng ngần của nàng, còn có một mảng kiêu diễm lộ ra trước ngực, chiếc yếm hồng viền hoa văn Như Ý, khe hở như dương chi bạch ngọc thoát ẩn thoát hiện, như một đỉnh núi thanh tú ẩn trong ánh tuyết. Tình cảnh vốn đã sống động ngát hương, lúc này nàng lại còn cởi thắt lưng hắn, trong phút chốc có một luồng sóng nhiệt lan tỏa thân dưới hắn.

Nàng vòng cung thao qua thắt lưng hắn, vô ý liếc nhìn, phát hiện nơi nào đó đã dựng đứng lên. Nàng ngẩn ra, lập tức đỏ bừng mặt. Lúc này mới nhận ra động tác này của mình bị hiềm nghi là khiêu khích hắn. Nàng vội cuống quýt thắt lại cho hắn, nhưng hắn đã lật người đè nàng xuống dưới, “Đã cởi rồi còn giả vờ giả vệt gì nữa.”

“Không, thiếp không có, không, không phải.” Nàng giải thích không rõ, mặt đỏ tịm mang tai, quẩn bách không dám nhìn hắn.

Y phục bị cởi ra, rơi tán loạn trên chiếc giường gấm màu nâu, lòng nàng vừa căng thẳng vừa kích động, còn dạt dào một cảm giác vui mừng thắng lợi. Hắn cùng nàng hoan ái trong Ấm Đào các, có thể thấy trong lòng hắn nàng có sự khác biệt. Tâm tình tốt lên, thân thể được thả lỏng, lần này cũng không đau đớn như trước nữa.

Nàng đưa tay ôm chặt eo hắn, đón nhận từng đợt từng đợt va chạm, dần dần, bên tai truyền đến tiếng động ướt át kiêu diễm, nàng có nằm mơ cũng không ngờ trên người mình lại phát ra thanh âm dâm dăng như vậy, da mặt xấu hổ như sắp bùng cháy, nàng lập tức rụt người về phía sau. Lúc này hắn nào để cho nàng nửa đường gãy gánh, thấy nàng không thật thà như vậy, hắn lật người nàng lại, muốn đè nàng dưới thân mình, nào ngờ

khoảnh khắc hấn rút người ra, nàng nhảy xuống giường như một con thỏ con.

Hấn đưa tay vòng qua eo nàng, đặt nàng trên chiếc ghế hoa hồng, lần này thì hay ho rồi, hai tay vịn cộng thêm cánh tay hấn, nàng bị nhốt chặt bên trong. Không chỉ có vậy, hấn còn gác hai chân nàng lên tay vịn, tạo thành tư thế đòi lấy tùy ý.

Lúc chiếc ghế hoa hồng bị giày vò sắp gãy mới dừng lại.

Hấn nhìn đóa hồng ướt đầm bị giày vò đến mềm nhũn vô lực trên ghế, cười nói: “Ta đi gọi Trương Long đưa nước đến.”

“Đừng mà. Hấn sẽ cười đó.”

Hấn véo mặt nàng, “Nàng còn sợ người ta cười sao, da mặt nàng dày như vậy mà.”

Nàng vừa xấu hổ vừa tức giận, muốn vùng quỳen đấm hấn, nhưng bị hấn lắc người tránh đi, còn mình lại nhũn ra suýt ngã xuống đất, hấn cười ha ha đón lấy nàng ôm lên giường, dùng chiếc yếm lau cho nàng, cười nói: “Chút nữa xem nàng làm sao trở về.”

Nàng chớp mắt: “Thiếp không thể về.”

Hấn hỏi: “Tại sao?”

Nàng ôm chặt eo hấn, cười tươi như hoa: “Thiếp bán giường ở Mai quán rồi.”

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26: Đầu Hàng

Hắn cứ như nghe thấy một chuyện vô cùng hoang đường, không thể tưởng tượng nổi: “Tại sao?”

Nàng cười dịu dàng nói: “Tân hôn phải dùng giường mới. Thiếp cho Quản gia đi tìm một thợ mộc rồi, thiếp muốn đóng một chiếc giường mới. Kiểu dáng thiếp đã thiết kế xong, chính tay vẽ bản mẫu, phu quân nói xem có phải thiếp giỏi lắm không?”

Cái miệng anh đào nhỏ của nàng mấp máy, nói một cách êm tai như bôi mật, nhưng hắn không hề bị cảm nhiễm, gương mặt vốn còn mang ý cười nhạt, nay đã bốc hơi lạnh như băng giá tháng chạp.

Nàng không sợ chết tiếp tục nói: “Ngạn lang, thiếp vẽ mẫu giường cho chàng nhé. Chàng xem có thích không?” Nói xong liền đứng dậy lấy bút trên thư án.

Gia Luật Ngạn giữ nàng lại, hít một hơi thật sâu, gằn từng chữ: “Nàng cũng thật giỏi giang đó.”

“Ừm, thiếp cũng thấy vậy.” Nàng cười càng ngọt ngào hơn, ôm lấy eo hắn, áp mặt vào ngực hắn, “Ngạn lang, thời gian này thiếp ở Ấn Đào các, chờ giường đóng xong rồi mới về, có được không?”

Hỏi xong câu này, tim nàng như bị xách lên cổ họng, căng thẳng đến mức sắp ngắt đi, câu trả lời của hắn là một thanh đao chém vào tim nàng, còn là chém vào một trái tim đã hóa thành đường mật.

“Không được.”

Nàng ngước đầu nhìn hăn. Hăn đang nghiêm túc, không hề có ý đùa cợt. Tuy đã liệu được kết quả này từ lâu, nhưng lòng nàng vẫn ôm một tia mộng tưởng, hi vọng hăn có thể đồng ý, chút thăm dò nho nhỏ này trong phút chốc bị hăn vô tình gạt bỏ. Cho dù nàng đã chuẩn bị tâm lý chu toàn, nhưng vẫn bị một đao đó chém cho máu tươi đầm đìa.

Thấy đáng vẻ buồn bã của nàng, hăn dịu giọng nói: “Nàng ở tạm Trúc quán đi.”

Nàng lắc đầu, “Không chịu, mỹ nhân Phiên bang từng ở đó, thiếp không muốn ngủ trên chiếc giường đó đâu.” Nghĩ đến việc hăn đã từng cùng mỹ nhân Phiên bang kia lăn lộn trên chiếc giường đó, tim nàng sắp bị giấm ngâm thành củ cải chua rồi.

Lời này rất dễ khiến hăn nảy sinh cảm giác bị người ta ghét bỏ, hăn bất giác nổi giận, lạnh giọng nói: “Vậy được, nàng ở đâu cũng được, Ấn Đào các thì không.”

Hai hàng nước mắt thi nhau tuôn trào như suối, trước mắt bỗng mờ hồ, nàng nhấc váy bước ra khỏi phòng, tim như sắp vỡ tan.

Nàng rảo bước đến bên khe nước, ánh đèn của Ấn Đào các phản chiếu trong khe nước, còn có cả vầng trăng lạnh trên trời, ánh sáng lạnh lẽo mờ ảo kia cứ như con người của hăn, lạnh nhạt vô tình, lòng cứng như sắt đá.

Đinh Hương và Bội Lan lặng lẽ đứng bên cạnh Mộ Dung Tuyết, một trái một phải cùng đau lòng với tiểu thư, thầm mong cô gia nhẫn tâm kia té tát.

Mộ Dung Tuyết âm thầm khóc một hồi, vốc nước trong khe rửa mặt rồi đột nhiên đứng dậy đi về phía đối diện.

Đinh Hương vội bước theo nàng, dè dặt hỏi: “Tiểu thư, hay là tối nay ở Lan quán hoặc Cúc quán đi?” Nàng ta biết bệnh sạch sẽ trong lòng tiểu thư, bởi vậy không dám nhắc đến Trúc quán, nàng ta không biết Lan quán và Cúc quán từng có mỹ nhân nào ở chưa, nhưng ít ra trước mắt cũng chưa nghe nói, có thể suy xét.

“Không.”

Giọng Mộ Dung Tuyết bình tĩnh, cứ như người khóc lóc đau khổ vừa rồi không phải là nàng.

“Vậy hay là ở tạm phòng của nô tỳ.”

“Ta muốn đến Khách xá thanh.”

Bội Lan nghe mà trở mắt ra.

Đinh Hương lấp bắp nói: “Tiểu thư, vậy... có thích hợp không?”

Mộ Dung Tuyết hít hít mũi nói: “Có gì mà không thích hợp, chẳng phải chàng nói trừ Ẩn Đào các, ta ở đâu cũng được sao.”

Nàng bán đi giường của Mai quán chính là để vào ở Khách xá thanh. Như vậy có thể thấy được tình hình giao tình của Gia Luật Ngạn và Thẩm U Tâm bất kỳ lúc nào, còn có thể ngăn cản hai người phát triển thêm bước nữa. Nhưng vừa rồi nàng bị sự dụ dỗ của Gia Luật Ngạn mê hoặc nên quên mất dự định ban đầu, nàng mặt dày lên tiếng yêu cầu vào ở Ẩn Đào các, dù sao đó cũng là nơi ở của hắn, nếu hắn có thể giữ nàng lại, ít ra cũng cho thấy trong lòng hắn nàng đã có chỗ đứng. Nhưng hắn đã không hề do dự mà cự tuyệt.

Lúc này nàng mới biết lòng hắn khó đả động dường nào, cho dù phút trước vô cùng thân mật, phút sau vẫn có thể trở mặt vô tình. Nàng đau lòng tột độ, nhưng vì thế càng khơi dậy tinh thần bất khuất, nàng nghĩ, bất luận

thế nào nàng cũng đã vào được Ẩn Đào các, đã giành được một phần thắng lợi, không thể dễ dàng bỏ cuộc.

Mộ Dung Tuyết đi đến trước cánh cửa màu liễu của Khách xá thanh, bảo Đinh Hương đi gõ cửa.

Sảnh nhi vừa nhìn thấy nàng liền nở nụ cười tiếp đón.

“Chào Phu nhân.”

“Tiểu thư nhà người đã nghỉ chưa?”

“Vẫn chưa, mời Phu nhân, nô tỳ sẽ đi thông báo ngay.” Nói xong Sảnh nhi vội bước lên bậc thềm.

Một lát sau, Thẩm U Tâm từ trong phòng bước ra, nàng mặc một chiếc váy dài thường ngày màu xanh lục, tóc vấn lỏng, cười với Mộ Dung Tuyết như tiên tử dưới trăng: “Tẩu tẩu đã lâu không đến.”

Mấy chữ “Lâu không đến” khiến Mộ Dung Tuyết hơi đỏ mặt, đâu có lâu, đến thường là đằng khác.

“Trễ vậy rồi còn làm phiền muội muội, thật sự là bất đắc dĩ. Ta bán mất giường ở Mai quán rồi, giường mới còn chưa đóng xong, tạm thời ở nhờ Khách xá thanh một thời gian, muội muội không để tâm chứ.”

Nghe đến hai chữ “Bán giường”, cho dù là Thẩm U Tâm luôn điềm tĩnh ung dung cũng lộ ra biểu hiện kinh ngạc ngơ ngác, nhưng tiếp đó lại cười dịu dàng: “Vương phủ là nhà của tẩu tẩu, Khách xá thanh cũng ở trong Vương phủ, muội vốn là khách, sao có thể để tâm. Tẩu tẩu nói vậy há chẳng phải khiến muội không chốn dung thân sao.”

“Ta chỉ sợ quấy rầy sự thanh tịnh của muội muội thôi.”

“Đâu có, một mình muối đang cảm thấy buồn chán vô vị, chép thơ để giết thời gian đây, tẩu tẩu đến vừa hay có thể trò chuyện với muối.” Nói xong Thẩm U Tâm liền đưa Mộ Dung Tuyết vào thư phòng mình.

Mộ Dung Tuyết vừa nhìn thấy thư phòng này, một mùi chua ngòm xông thẳng lên mũi, khiến sống mũi bị ngâm đến nhũn ra. Bài trí ở đây rõ ràng là một phiên bản thu nhỏ của thư phòng Ấn Đào các.

Thư án cũng bằng gỗ tử đàn, bên trên cũng có một con tỳ hưu chặn giấy, tờ giấy bên dưới có viết mấy câu thơ.

“Trơ mình lặng bước Tây lâu, trắng vòng câu.

Tịch mịch ngô đồng viện thăm, khóa thanh thâm.

Cắt chẳng nổi, gỡ càng rồi, mối ly sầu”[1].

[1. Tường kiến hoan kỳ 2, thơ Lý Dục, Nguyễn Chí Viễn dịch.]

Đây rõ ràng là một bài thơ tình, ở tầng hai của Ấn Đào các, lúc này phải chăng hẳn đang nhìn về Khách xá thanh bên này, nhớ nhung Thẩm U Tâm?

Nghĩ đến đây, giọng nàng càng khàn hơn: “Chữ muối muối thật đẹp.”

“Tẩu tẩu quá khen.”

“Muối muối đang nhớ ai sao?” Giấm trong lòng nàng đã như nước ngập Kim sơn, xông thẳng lên cổ họng, chỉ thiếu điều hỏi thẳng: Có phải muối đang nhớ Vương gia không?

“Tẩu tẩu nhìn ra rồi sao?” Thẩm U Tâm ngại ngùng cười cười, cầm bài thơ để trên giá nệm, bị ánh lửa bùng lên đốt thành tro bụi.

Mộ Dung Tuyết nuốt giấm chua trong cổ xuống, hỏi: “Người đó có biết muội đang nhớ mình như vậy không?”

Thẩm U Tâm đỏ mặt, “Chắc là không.”

Mộ Dung Tuyết cười chua ngòm: “Vậy muội có viết một trăm một ngàn lần người đó cũng không biết đâu.”

Thẩm U Tâm đỏ mặt, mím cười không nói.

“Nếu ta là muội thì sẽ trực tiếp nói cho người đó biết.”

“Vậy sao được?”

Mộ Dung Tuyết buột miệng: “Có gì mà không được, nếu muội ngại thì ta sẽ nói thay muội.”

Mặt Thẩm U Tâm càng đỏ như ráng chiều, dưới ánh đèn thật vô cùng diễm lệ.

Tim Mộ Dung Tuyết như co rút lại, người nàng ấy thích rốt cuộc có phải là Gia Luật Ngạn không? Nàng nhìn chăm chăm đôi môi xinh xắn đỏ hồng của Thẩm U Tâm, chờ nàng ấy thốt ra ba chữ để tung xẻo tim mình. Tính nàng hào sảng, cho dù là chết cũng phải thật thống khoái, hận nhất là đao cùn giết người.

Nhưng Thẩm U Tâm cúi đầu xấu hổ cười, “Ý tốt của tẩu tẩu muội xin nhận.”

“Người muội muội thích là ai vậy, có thể cho ta biết không?” Mộ Dung Tuyết cười khan, tim cứ như bị vò thành một nùi.

Thẩm U Tâm ngược mắt, im lặng nhìn nàng, trong mắt âm thầm gợn sóng, dường như trong lòng đang đấu tranh có nên cho nàng biết không.

Mộ Dung Tuyết véo lòng bàn tay, hận không thể chui vào lòng nàng ấy xem thử người đó rốt cuộc là ai.

Vào lúc này, chỉ nghe dưới sảnh vang lên giọng Gia Luật Ngạn.

“Đi gọi Phu nhân ra đây.”

“Dạ.” Đinh Hương đáp một tiếng, đến trước cửa nói: “Phu nhân, Vương gia đến rồi.”

Mộ Dung Tuyết đã nghe thấy giọng hần, lòng càng thêm chua xót, hần đúng thật là quan tâm tắc loạn mà, bước trước nàng vừa đến đây bước sau hần đã theo ngay. Đây là lần thứ hai rồi, có thể thấy mỗi giờ mỗi khắc hần đều quan tâm động tĩnh của Khách xá thanh.

Nàng chưa ngòm bước ra khỏi phòng, đứng dưới mái hiên nhìn Gia Luật Ngạn. Miệng nhếch cao đến mức có thể treo được một chiếc bình.

“Theo ta về.” Hần nhíu mày nhìn nàng.

“Về đâu?”

“Nàng nói xem.”

Mộ Dung Tuyết chột vui mừng, lẽ nào... Nhưng nàng vẫn không dám chắc chắn, vì vừa rồi hần đã triệt để cự tuyệt nàng.

Hần thấy nàng bất động, bước tới vài bước kéo tay nàng xuống bậc thềm.

Thẩm U Tâm thấy Mộ Dung Tuyết và Gia Luật Ngạn, mặt lộ ra ý cười nhạt. Là ngưỡng mộ hay đổ kỵ? Mộ Dung Tuyết vẫn chưa phân rõ thì đã bị Gia Luật Ngạn kéo ra khỏi Khách xá thanh.

Vừa ra khỏi cửa, hăn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nàng được lắm, lại còn đến ở đây nữa.”

Nàng chu miệng nói: “Chẳng phải chàng nói ngoài Ấn Đào các ở đâu cũng được sao?”

Hăn nghẹn lời trong chốc lát, chỉ đành nghiêng răng nói: “Được, cho nàng ở Ấn Đào các, sau khi đóng giường xong thì về Mai quán.”

“Nè, là chàng cho thiếp ở đó.” Lòng nàng đã vui đến mức nở hoa, nhưng vẫn cố ý làm ra vẻ giận dỗi.

“Phải, là ta cho nàng ở.” Hăn gằn từng chữ lặp lại một lần, thật hận không thể cắn nàng một miếng.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27: Sủng Ái

Trương Long nhìn thấy Mộ Dung phu nhân đi rồi trở lại, trông mắt cứ như rơi xuống giày, không thể nào, hấn hoa mắt rồi phải không... Quả nhiên là vỏ quýt dày có móng tay nhọn mà.

Vào Ấn Đào các, Gia Luật Ngạn nghiêm túc nói: “Lúc không có ta thì không được vào thư phòng.”

“Dạ.” Mộ Dung Tuyết sáng khoái đáp lời, ý cười không nhìn được mà lan ra khóe môi.

Hắn bắt lực xoa xoa mi tâm, cất bước vào thư phòng. Gặp phải nàng thật hết cách.

Không bao lâu đã nghe thấy bên ngoài vang lên một vài thanh âm nhỏ nhỏ, Gia Luật Ngạn xưa nay thích yên tĩnh, bởi vậy không ai dám đến Ấn Đào các quấy rầy. Hắn cố nhịn, nửa canh giờ sau, mấy tiếng động như chuột dọn nhà kia cuối cùng cũng biến mất. Nhưng chỉ yên tĩnh được một lúc, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân. Mộ Dung Tuyết xinh đẹp bước vào, tay bưng một ly trà nóng.

“Phu quân, chàng khát không?”

Hắn đón lấy ly trà một hơi uống hết, trả ly lại cho nàng, ý bảo nàng có thể đi rồi. Nhưng nàng không đi mà ngồi bên cạnh hắn, cứ đôi chốc lại nhìn hắn.

Hoàn toàn không thể xem công văn được nữa, hắn quay đầu hỏi: “Sao nàng không đi ngủ?”

Nàng tràn đầy tình cảm nói: “Thiếp chờ Ngạn lang.”

Hắn hừ một tiếng: “Nàng cứ nhìn ta đăm đõi như vậy, làm sao ta xem công văn đây.”

Nàng xấu hổ đỏ bừng mặt, không phục, bĩu môi nói: “Thiếp đâu có nhìn đăm đõi.”

“Nàng đi soi gương thử xem.”

Nàng đứng dậy đi vào phòng ngủ, lấy gương đặt dưới đèn trên thư án của hắn, soi kỹ rồi nói: “Rõ ràng là một đôi mắt thuần khiết trong suốt mà.”

“.....”

Gia Luật Ngạn ghen lời đặt công văn trong tay xuống, âm thầm ra khỏi thư phòng đi về phía phòng ngủ.

Vừa vào cửa hắn bỗng cảm thấy mắt hoa lên, phòng ngủ xưa nay đơn giản chỉnh tề đã hoàn toàn thay đổi.

Trên giường là chiếc mền gấm hồng thêu đầy hoa lê, trên chiếc móc ở đầu giường treo hai túi thơm đỏ thêu hoa hải đường, gối màu hồng có hình uyên ương nghịch nước, đập vào mắt là một không gian màu hồng, hồng đậm, hồng nhạt, hồng tươi, phong cách thiếu nữ đáng yêu này và phong cách lạnh nhạt đơn giản của hắn cứ như là hai thái cực.

“Phu quân, chàng thích không? Thiếp mới bài trí xong đó.” Về mặt Mộ Dung Tuyết như đang chờ được khen, má đỏ hồng như quả táo ngày đông, đôi mắt trong suốt lóe lên tia khát vọng.

Vừa rồi nàng đã quét dọn hết gian phòng này một lượt, đến khi không còn hạt bụi mới ngừng tay, còn sai Đình Hương mang đến một ít đồ của mình, tỉ mỉ bài trí. Nguyên vọng lớn nhất của nàng là cùng hắc hai hòa thành một, tâm linh tương thông. Bởi vậy nàng cứ như một con sư tử con, chạy như bay đến đánh dấu ở địa bàn của hắc, hi vọng có thể hòa nhập vào tất cả mọi thứ của hắc.

Tâm trạng này hắc không thể nào lý giải được, hắc chỉ có cảm giác bị người ta xâm chiếm địa bàn, đảo lộn toàn bộ cuộc sống của hắc, nếu là trước đây hắc đã nhảy lên xà nhà nổi giận rồi, nhưng hắc kinh ngạc phát hiện rằng mình vẫn chưa nổi nóng, chỉ nghiêng răng nhin lại, quả nhiên những rèn luyện của cuộc sống này không hề có kết thúc, từ khi gặp nàng, tu vi nhân nãi của hắc ngày càng đạt đến một cảnh giới cao thâm hơn...

Mộ Dung Tuyết vui mừng khôn xiết, nàng đã chuẩn bị sẵn nước nóng cho hắc, cởi giày cho hắc. Chỉ cần là người nàng yêu, cho dù rửa chân cho hắc cũng là hạnh phúc.

Hắc hít một hơi thật sâu, kết quả bị mùi từ túi thơm kia làm hắt hơi mấy cái. Hắc nhin cảm giác khó chịu khắp người, nằm giữa một đồng hồ màu hồng, đau khổ nhắm mắt. Giường của nàng lúc nào mới đóng xong đây.

Vấn đề này Mộ Dung Tuyết cũng nghĩ đến rồi. Ăn sáng xong, nàng đưa Đình Hương, Bội Lan đến Tạp dịch viên. Nghe nói Quản gia Mộc Tiêu đã tìm cho nàng thợ mộc giỏi nhất Kinh thành, họ Lưu tên Đại Nghiệp.

Lưu Đại Nghiệp vừa thấy Mộ Dung Tuyết liền lộ ra biểu hiện khổ sở.

“Phu nhân, hình vẽ hôm qua tiểu nhân đã xem rồi, khung giường thì cũng dễ, nhưng hình vẽ thật sự quá phức tạp, nếu một mình tiểu nhân làm việc này, chỉ e phải nửa năm mới xong, trong tay tiểu nhân có mấy đồ đệ, muốn gọi đến quý phủ, như vậy tốc độ sẽ nhanh hơn một chút.”

“Không sao, một mình ông cứ từ từ làm đi, dăm ba năm cũng không sao, chỉ cần làm sao cho đẹp là được.” Mộ Dung Tuyết cười cười nói với Đinh Hương: “Đưa sư phụ ít tiền công. Làm chậm mới chắc, Lưu sư phụ cứ từ từ mà làm, không vội.”

Nói xong liền cười híp mắt rời đi. Chỉ cần giường chưa đóng xong thì nàng có thể ở mãi trong Ẩn Đào các, tưởng tượng cảnh hai người sớm tối bên nhau, hình bóng không rời, há chẳng phải sẽ khoái hoạt như thần tiên quyến lữ sao? Nàng càng thêm tin vào câu “Không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền”.

Tịch dương ngả về Tây, nàng đưa Đinh Hương, Bội Lan trở về Mai quán.

Ám Hương, Sơ Ảnh gặp lại nàng phải nói là phục lẫn ra đất. Vị Trắc phi phu nhân mới đến này lại còn vào được Ẩn Đào các nữa, đúng là trời đất đảo ngược. Hiện giờ cả Vương phủ đều đang thảo luận chuyện này, đối với vị Mộ Dung trắc phi trông không hề kiêu căng, bụng không thành phủ này, các hạ nhân đều không kìm được mà nhìn bằng con mắt khác.

Có người đoán rằng vì nàng dung mạo xinh đẹp nên được Vương gia yêu thích, có thể vào ở Ẩn Đào các, nhưng xưa nay các nữ nhân được tặng cho Gia Luật Ngạn làm gì có ai xấu, hiển nhiên sắc đẹp không phải là giấy thông hành. Vậy là có người đoán rằng Vương gia sủng ái Mộ Dung Tuyết như vậy là vì nàng là nghĩa muội của Triệu Chân Nương. Nhưng Ám Hương, Sơ Ảnh ở với Mộ Dung Tuyết được mấy ngày lại kiên định cho rằng, đây là do sức hút của Mộ Dung trắc phi. Thân là nữ nhân họ còn không kìm được mà yêu thích vị trắc phi này, huống gì là nam nhân.

Thật ra họ đều nghĩ sai, thông thường những nữ nhân mà nữ nhân thích thì nam nhân lại không thích. Còn loại nữ nhân mà nữ nhân không thích thì nam nhân mới thích, có khi xinh đẹp khiêu gợi, phong tình vạn chủng khiến hồn nam nhân lạc vào cõi mộng. Nhưng có khi thanh cao xa

vời, không nhuộm bụi trần, chỉ là một nụ cười nhạt lại vô cớ khiến người ta tự thẹn không bằng, cho người ta cảm giác nàng là một áng mây trắng phiêu bồng, còn mình là một vũng bùn.

Mộ Dung Tuyết trở về Mai quán chỉ để nấu ăn, hơn nữa món ăn hôm nay đặc biệt tinh xảo, tốn hết tâm tư. Vì hôm nay nàng muốn đãi khách, khách lần này chính là tình địch của nàng, Thẩm U Tâm.

Sau khi làm cơm xong, nàng dặn Âm Hương, Sơ Ảnh bỏ các món ăn vào hộp. Sau đó đưa Đinh Hương, Bội Lan, Âm Hương, Sơ Ảnh đến Khách xá thanh.

Thẩm U Tâm thấy bốn nha hoàn ai cũng xách một hộp thức ăn bằng gỗ đen thì vô cùng kinh ngạc, đây là...

Mộ Dung Tuyết cười ngọt ngào: “Tối qua làm phiền muội muội thật sự rất ngại, hôm nay đặc biệt chính tay nấu mấy món ăn, mời muội muội một bữa cơm.”

Cơm đưa đến tận cửa mà mời đã khiến Thẩm U Tâm bất ngờ rồi, hơn nữa còn là Mộ Dung Tuyết đích thân xuống bếp, càng khiến người ta kinh ngạc hơn, Thẩm U Tâm vội nói: “Không dám. Làm phiền tẩu tẩu rồi, mau ngồi.”

Gia Luật Ngạn về đến Ấn Đào các, vốn tưởng sẽ có một con chim nhỏ từ trong bay ra đón hân, nào ngờ lại lặng ngắt như tờ. Yên lặng chờ trong phòng tuyệt đối không phải là phong cách của nàng. Hân đang bất ngờ thì Trương Long nói: “Vương gia, Phu nhân đang ở Khách xá thanh, mời ngài về thì sang đó ngay.”

Gia Luật Ngạn vừa nghe ba chữ “Khách xá thanh”, sắc mặt sầm xuống, lập tức quay người đi về hướng Khách xá thanh.

Vào cửa chỉ nghe bên trong truyền ra tiếng trò chuyện nhỏ nhỏ, từ sau khi nàng hồng giọng đã không còn nói nhiều như trước, so với giọng nói khàn đặc trầm thấp của nàng, thanh âm giòn giã của Thẩm U Tâm càng trở nên êm tai.

Gia Luật Ngạn nhìn nàng, rồi lại nhìn Thẩm U Tâm, thấy Thẩm U Tâm sắc mặt như thường, lúc này mới yên tâm, với hiểu biết của hắn về Mộ Dung Tuyết, có thể nhịn cơn ghen ba ngày không phát tác, còn có thể ôn hòa nhã nhặn trò chuyện với Thẩm U Tâm, thật sự là kỳ tích. Mỗi lần nàng vừa bước vào Khách xá thanh, hắn liền theo đến đưa nàng đi ngay chính vì sợ nàng khóc lóc om sòm ở Khách xá thanh, trở thành trò cười, nhưng mấy lần vừa rồi cho thấy nàng chín chắn, độ lượng hơn tưởng tượng của hắn nhiều.

“Vương gia, thiếp nấu mấy món ăn mời Thẩm biểu muội nếm thử.” Mộ Dung Tuyết nhìn ánh mắt thăm dò của hắn, lòng hơi khó chịu, tại sao mỗi lần nàng ở cùng Thẩm U Tâm hắn đều có biểu hiện đề phòng, lẽ nào hắn sợ nàng mưu hại ý trung nhân sao? Lẽ nào trong lòng hắn nàng là nữ nhân xấu xa như vậy sao?

Gia Luật Ngạn vào phòng.

Lúc này Âm Hương, Sơ Ảnh và Đinh Hương, Bội Lan đang dọn thức ăn trong hộp ra bàn.

Thẩm U Tâm đã hiếu kỳ với mấy món ăn này từ sớm, chăm chăm nhìn không rời mắt.

Thông thường các thiếu nữ bẩm sinh đều nhạy bén với màu sắc, mấy món ăn này vừa đập vào mắt liền đoạt hết ánh nhìn của nàng. Trong đó có một đĩa thịt viên, cũng không biết là làm bằng gì, có màu xanh, màu tím, màu đỏ, màu vàng, bốn viên thịt kích cỡ như một, tròn bóng như châu, màu sắc tươi sáng, khiến người ta thèm thuồng.

“Tẩu tẩu, đây là viên gì vậy?”

“Đây gọi là Nhân sinh tứ hỉ.”

Thẩm U Tâm hiểu kỳ hỏi: “Nghĩa làm sao?”

“Màu xanh này là nắng hạn gặp mưa. Màu tím là tha hương gặp cố tri, màu vàng là lúc kim bảng đề danh, còn màu đỏ này,” Nàng cười ngọt ngào, sóng mắt hướng về phía Gia Luật Ngạn: “Đương nhiên là đêm động phòng hoa chúc.”

Vừa dứt lời, Thẩm U Tâm bất giác đỏ mặt, thấp giọng cười nói, “Tẩu tẩu thật là một người thú vị.”

Đương nhiên rồi, không chỉ nấu được những món ăn độc đáo mà còn đặt được cái tên độc đáo nữa, đây là điểm nàng tự đắc nhất. Mộ Dung Tuyết cười híp mắt nhìn Gia Luật Ngạn, chờ lời khen của hắn, nhưng hắn lại không hề động đậy, vẫn ngồi ngay ngắn ở đó, dường như vốn không hề nghe thấy giải thích xúc động lòng người của nàng về bốn viên thịt, bộ dạng cứ như một khúc cây, lớp vỏ xù xì không hiểu phong tình, nhưng lại là một khúc cây vô cùng anh tuấn.

Thẩm U Tâm lại hiểu kỳ nhìn đĩa ánh vàng, mỏng như cánh ve, sắc vàng óng ánh, cũng không biết bên trong cuộn thứ gì, thoang thoảng một mùi hương trái cây mê hoặc.

“Đây là...”

Mộ Dung Tuyết đáp: “Đây là Nhất quyển tương tư[1].”

[1. Một cuốn tương tư.]

Thẩm U Tâm cười ngọt ngào: “Tên hay.”

Gia Luật Ngạn nhíu mày: “Ta nhớ cuốn tương tư lần trước không phải như vậy.”

Mộ Dung Tuyết thở dài: “Lần trước tương tư nồng hơn, lần này nhạt rồi.”

Gia Luật Ngạn như cười như không, không nói thêm gì nữa.

Thẩm U Tâm dường như hiểu ra điều gì, mỉm cười không hỏi nữa mà khen món ăn ngon.

Gia Luật Ngạn vẫn không nói gì, Mộ Dung Tuyết có hơi thất vọng, rõ ràng ngay cả Thẩm U Tâm cũng khen nàng, có thể thấy mấy món ăn này thành công dường nào, nhưng sao hắn lại không hề động tâm như vậy, nàng thật nghi ngờ phải chăng vị giác của hắn có vấn đề gì. Nhịn một lúc, nàng thật sự không nhịn nổi liền hỏi: “Phu quân, có ngon không?”

Hắn đáp lại một câu: “Ăn không nói ngủ không kêu.”

“.....” Mộ Dung Tuyết chỉ đành cúi đầu ăn cơm, ban đầu nàng ngồi bên cạnh Gia Luật Ngạn, nhưng như vậy nàng phát hiện rằng không thể nhìn thấy mắt Gia Luật Ngạn, không thể nào quan sát được hắn có đang nhìn Thẩm biểu muội không, vậy là nàng đứng dậy ngồi bên cạnh Thẩm U Tâm, như vậy có thể thấy rõ ràng ánh nhìn của hắn.

Cũng không biết có phải vì nàng ngồi đối diện với hắn không, hắn dường như không thể nhìn Thẩm U Tâm được nữa, cặp mắt cúi đầu dùng cơm, Mộ Dung Tuyết kinh ngạc vui mừng phát hiện ra rằng tối nay hắn ăn đến ba chén cơm.

Điều này chứng tỏ thức ăn tối nay thành công dường nào.

Trước khi đi, nàng nói với Thẩm U Tâm: “Muội muội có thích thức ăn ta nấu không?”

“Dạ thích.” Thẩm U Tâm cười tươi như hoa, trên má là sắc phù dung đáng yêu.

“Vậy sau này ta sẽ lại nấu cho muội nữa.”

“Không dám làm phiền tẩu tẩu.” Thẩm U Tâm vừa nói vừa nhìn Gia Luật Ngạn.

Gia Luật Ngạn không nói lời nào, đến khi ra khỏi Khách xá thanh hân mới nói với Mộ Dung Tuyết: “Sau này không có chuyện gì thì đừng đến Khách xá thanh nữa.”

Mộ Dung Tuyết ngăn ra: “Tại sao?”

Hắn nhìn nàng, nhàn nhạt nói: “Không tại sao hết, không phải như nàng nghĩ đâu, bởi vậy nàng không cần làm thế này nữa.”

Mộ Dung Tuyết đỏ mặt, dường như trong chốc lát đã bị hắn nhìn thấy mảnh khoe nhỏ của mình, nàng ngại ngùng nói: “Thiếp không có ý gì hết, chỉ muốn làm cho biểu muội chút thức ăn ngon thôi.”

“Vương phủ không thiếu đầu bếp.” Hắn nhàn nhạt nói: “Ta cưới Trắc phi chứ không phải đầu bếp.”

Nàng bỗng ngăn ra, lẽ nào trong lòng hắn, nàng tự tay nấu nướng là chuyện khiến hắn mất mặt sao? Nàng lòng đầy yêu thương, toàn tâm toàn ý làm thức ăn cho hắn, nhưng trong mắt hắn những chuyện này chỉ là chuyện hạ nhân mới làm, đây không chỉ là không lĩnh hội dụng tâm của nàng, mà đã hoàn toàn phủ định bản lĩnh nàng tự hào nhất.

Nàng cảm thấy vừa uất ức vừa buồn bã, trở về Ẩn Đào các, nàng đi thẳng vào phòng ngủ nhào lên giường.

Gia Luật Ngạn vào phòng sau, chỉ thấy trong phòng lặng ngắt như tờ, cũng không đốt đèn. Mượn ánh trăng thấy được trên giường có một người đang nằm, hần lấy đá lửa trên bàn đốt đèn, rồi lại vắt một chiếc khăn đem đến đưa cho Mộ Dung Tuyết.

“Lau mặt đi.”

Nàng vẫn bất động.

Hần đưa tay kéo nàng dậy, đặt khăn trên mặt nàng lau vài cái.

“Nàng đích thân xuống bếp hạ nhân sẽ nghị luận, truyền đi khắp phủ sẽ hạ thấp thân phận của nàng, hiểu không?”

Nghe thấy câu này, nước mắt nàng lập tức dừng lại, mắt dậ ý cười nhìn hần, “Phu quân, thì ra chàng nghĩ cho thiếp đó sao.”

Hần không thừa nhận, nhưng cũng không phủ nhận.

“Yêu một người thì phải nấu cho người đó thức ăn ngon, để người đó được mạnh khỏe, thiếp không sợ người ta cười thiếp, cũng không sợ hạ thấp thân phận. Trong phủ có đầu bếp, nhưng đầu bếp có bỏ công sức như thiếp không? Có biết làm Nhất quyền tương tư, có biết làm Nhân sinh tứ hỉ không? Mỗi món ăn có chan chứa tình yêu như thiếp không?”

Nàng nói hết một hơi, kinh ngạc phát hiện rằng mặt hần lộ ra một vết hồng hồng.

Nàng chớp chớp mắt, trời ạ, không phải là hoa mắt đó chứ.

Tác giả có lời muốn nói: Tôi đã nói đây là một bộ sủng văn ngọt ngào mà các bạn cứ không tin...

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28: Tỉnh Táo

Đến khi nàng muốn nhìn cho kĩ thì hăn đã đứng dậy, quay lưng vút cho nàng một câu: “Ta đến thư phòng.”

Nàng ngồi dậy từ trên giường, nghĩ kĩ lại, cảm thấy quan hệ của hăn và Thẩm U Tâm hình như không giống như Âm Hương suy đoán. Nàng đã để ý quan sát, ở trước mặt Thẩm U Tâm hăn không hề lộ ra bộ dạng tình ý triền miên gì cả. Nhưng nếu đã không yêu nàng ấy thì tại sao còn giữ mãi trong Vương phủ?

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái, vậy là sáng hôm sau, ăn cơm sáng xong nàng liền ôm một bụng hiếu kỳ đến Khách xá thanh.

Thẩm U Tâm thấy nàng liền lộ ra nụ cười xinh đẹp dịu dàng, “Tối qua tẩu tẩu ngủ ngon không?”

“Ngủ ngon lắm.” Mộ Dung Tuyết bỗng hơi ngại, giống như tối qua giận dữ với Gia Luật Ngạn bị người ta nhìn thấy.

Thẩm U Tâm bảo Sảnh nhi dâng trà, cười nói: “Thức ăn tẩu tẩu nấu thật ngon quá, lúc nào rảnh rồi có thể dạy muội không?”

Mộ Dung Tuyết khẽ thở dài, “Ta muốn dạy muội lắm, nhưng Vương gia nói Quân tử lánh xa nhà bếp, chỉ e biết ta dạy muội nấu ăn chàng sẽ giận đến vênh râu thôi.”

Thẩm U Tâm phì cười: “Biểu ca không lo đến mấy chuyện này đâu. Chỉ sợ muội vụng về không học được thôi.”

“Đơn giản lắm, chỉ cần muội có lòng có tình, không có gì là không học được.” Vừa nhắc đến thế mạnh của mình, Mộ Dung Tuyết lập tức cười tràn đầy tự tin, rục rĩ động lòng.

Thẩm U Tâm cười nói: “Dù sao muội cũng rảnh rồi, nếu tẩu tẩu không chê muội ngốc thì dạy muội vài món nhé.” Nàng rất ngưỡng mộ bản lĩnh nấu ăn của Mộ Dung Tuyết, cũng rất khâm phục tâm tư tinh tế của Mộ Dung Tuyết lúc nấu ăn, nàng cảm thấy nữ nhân hoạt bát cởi mở như vậy mới càng thích hợp với Gia Luật Ngạn hơn, nhưng thích hợp với mình chưa chắc mình đã thích, trên thế gian có nhiều người không thấy hoa đẹp bên cạnh, chỉ hướng về thuyền quỳên ở cung trăng.

Mộ Dung Tuyết thấy nàng thành tâm thật ý muốn học, liền gọi Sảnh nhi mang bút mực đến, viết xuống mấy món ăn sở trường của mình.

Thẩm U Tâm hơi cảm động, không ngờ Mộ Dung Tuyết chịu đem món ăn sở trường của mình ra truyền thụ, không hề giấu diếm. Nàng ở Chiêu Dương vương phủ đã ba tháng, trong phủ có lời đồn thể nào nàng không cần hỏi cũng biết rõ ràng. Nàng là một nữ nhân băng tuyết thông minh, còn Mộ Dung Tuyết vừa hay cũng là người quang minh lỗi lạc, một cái nhú mày hay một nụ cười đều viết rõ tâm sự của mình. Thẩm U Tâm cũng đoán được nguyên nhân tại sao Mộ Dung Tuyết lại đến Khách xá thanh, nhưng từ lúc bắt đầu nàng vốn đã không muốn giải thích, Thanh giả tự thanh[1], nếu Mộ Dung Tuyết không tin thì bất luận nàng giải thích thế nào cũng chỉ là càng tô càng đen, ngược lại còn giấu đầu lòi đuôi.

[1. Người ngay thẳng thì cho dù không cần phải giải thích hay biện hộ gì, bản chất cũng vẫn ngay thẳng, sự thật rồi sẽ được phơi bày.]

Nhưng nay nàng lại yêu thích Mộ Dung Tuyết, nhìn thấy tấm chân tình của Mộ Dung Tuyết đối với Gia Luật Ngạn, nghĩ đến mình, bất giác nảy sinh cảm giác tri âm đồng cảnh ngộ.

Khi Mộ Dung Tuyết viết hết phương thức chế biến Nhân sinh tứ hỷ, Thẩm U Tâm cất đi, mỉm cười nói: “Tẩu tẩu, tẩu có biết tại sao muội lại ở trong Vương phủ không?”

“Tại sao?” Trong phút chốc Mộ Dung Tuyết cảm thấy tim mình đập nhanh đến sắp ngừng. Nàng nuốt một ngụm nước bọt, dường như muốn nuốt xuống trái tim đã bị xách lên cổ họng.

“Phụ mẫu muội đều mất, lo liệu việc nhà là đại ca Thẩm Thương Lăng. Huynh ấy là một kẻ ăn chơi, học chẳng hay, cày chẳng biết, gia sản phụ mẫu để lại sắp bị huynh ấy làm mất sạch, vậy là huynh ấy liền nhắm vào muội. Vừa hay Thành Hi vương phi qua đời, muốn tìm người tục huyền.” Nói đến đây, Thẩm U Tâm cười ngán ngẫm: “Thành Hi vương nổi danh háo sắc, trong phủ có hai mươi mấy cơ thiếp. Người như vậy đương nhiên muội không chịu lấy. Đại ca liền bày kế chuốc say muội trong tiết Thượng ty[2], còn gọi Thành Hi vương đến, nếu không phải biểu ca bắt gặp...” Nói đến đây, Thẩm U Tâm không nói tiếp nữa, tình tiết còn lại chính là Nhị vương tranh nhất nữ, đề tài bất tận của những lễ ngồi lê đôi mách trong Kinh thành.

[2. Tiết Thượng ty là ngày lễ truyền thống có từ thời xa xưa của Trung Quốc, diễn ra vào ngày 3 tháng 3 âm lịch hằng năm. Từ thời Tống trở đi, do trường phái Lý học ngày càng phát triển, lễ giáo vô cùng nghiêm khắc, cho nên lễ hội này không còn thịnh hành trong tập tục văn hóa của người Hán.]

Mộ Dung Tuyết tức giận nói: “Đại ca muội có còn là con người không? Không ngờ lại hãm hại muội muội ruột của mình.”

Thẩm U Tâm bất lực thở dài: “Trong mắt huynh ấy chỉ có tiền thôi.”

Lúc này tuy Mộ Dung Tuyết đã hiểu tại sao Thẩm U Tâm lại ở trong Vương phủ, nhưng lòng vẫn còn nghi hoặc, rốt cuộc Gia Luật Ngạn có yêu Thẩm U Tâm không? Vì sợ Thẩm Thương Lãng hại nàng ấy nên mới bảo vệ, hay thật sự vì mình yêu nên mới Kim ốc tàng Kiều?

Thẩm U Tâm đương nhiên biết trong lòng Mộ Dung Tuyết nghĩ gì, nàng liền giải thích: “Biểu ca không hề có tư tâm gì. Xảy ra chuyện hôm tiết Thượng ty, trong lòng muội rất sợ nên xin biểu ca cho muội vào ở Chiêu Dương vương phủ lánh nạn, đại ca xưa nay rất sợ biểu ca, đương nhiên cũng không dám đến Vương phủ đòi người.”

Mộ Dung Tuyết nghe thấy câu này, bỗng cảm thấy lòng thoải mái đi nhiều, thì ra không phải Gia Luật Ngạn đón nàng ấy đến, là nàng ấy chủ động vào ở. Nàng quan tâm nói: “Như vậy e sẽ không tốt cho thanh danh của muội muội.”

Thẩm U Tâm cười cười: “Muội thà tổn hại thanh danh cũng không muốn lấy Thành Hi vương.”

Mộ Dung Tuyết nghe câu này, lập tức nảy sinh cảm giác tri âm, nàng kích động nói: “Ta cũng vậy, thà mất mạng cũng không chịu lấy người mình không yêu.”

Thẩm U Tâm nghe trong lời nàng có ẩn ý, bất giác hiếu kỳ hỏi: “Tẩu tẩu lấy biểu ca lẽ nào còn có ẩn tình gì nữa sao?”

“Đương nhiên rồi.” Mộ Dung Tuyết vừa định kể chuyện mình và Gia Luật Ngạn, nhưng lại nghĩ đây là tội khi quân, cho dù là biểu muội của Gia Luật Ngạn cũng không thể nói rõ, vậy là nàng kịp thời khựng lại, chỉ kể chuyện mình chủ động xin Triệu thực phi được lấy Gia Luật Ngạn.

Thẩm U Tâm kinh ngạc: “Tẩu tẩu thật là to gan.” Cô nương Giang Nam yêu kiều xinh xắn trước mặt này cứ như là một thần thoại, thân hình nhỏ nhắn, gương mặt đáng yêu, không ngờ lại ẩn chứa một năng lượng mạnh mẽ như vậy. Thẩm U Tâm bội phục, ngưỡng mộ rung động tận đáy lòng.

“Đời ta chỉ định gả đi một lần, bởi vậy đương nhiên phải lấy người ta yêu. Bánh từ trên trời rơi xuống thì hiếm lắm, nhưng trên thế gian này không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền, hạnh phúc của mình nhất định phải nỗ lực giành lấy mới không uổng kiếp người.” Mộ Dung Tuyết cười kiều ngạo, trên mặt là ánh sáng chói lọi, hạnh phúc khiến người ta ngưỡng mộ.

Thẩm U Tâm nghe bỗng cảm thấy lòng dậy sóng, cuối cùng không kìm được mà kể tâm sự của mình. “Tẩu tẩu biết không, muội cũng yêu một người.”

“Ai vậy?” Mộ Dung Tuyết hỏi xong, căng thẳng đến mức không thể thở nổi. Rốt cuộc có phải là Gia Luật Ngạn không, mãi đến giờ phút này nàng vẫn không thể xác định được, quan tâm tắc loạn, chỉ cần dính đến hắn nàng liền cảm thấy đầu óc mình đặc lại như hồ dán liền (câu đối) xuân, hoàn toàn mất đi khí chất băng tuyết thông minh vốn có.

Nhưng Thẩm U Tâm vừa nói đến ý trung nhân liền lộ ra sự xấu hổ của thiếu nữ, trở nên ấp a ấp úng, cả buổi mới bẽn lèn đáp: “Chàng là con trai nhũ mẫu của muội, tên Tạ Trực.”

Lời này như một làn gió xuân, thổi bay hết mây đen nặng nề trong lòng Mộ Dung Tuyết, nàng vừa vui thích vừa hiếu kỳ, “Tại sao muội muội không yêu Vương gia?”

“Tẩu tẩu, cho dù là bạc cũng không phải người người đều yêu, có người còn coi tiền bạc như phân bùn nữa đó.” Thẩm U Tâm mỉm cười, lòng

thầm nói, tấu coi biểu ca là ý trung nhân, nhưng trong mắt muối, huynh ấy lạnh lùng vô vị, không dịu dàng chu đáo như Tạ Trực.

Mộ Dung Tuyết: “.....” Trong lòng nàng, Gia Luật Ngạn đương nhiên không phải là bạc, hẳn còn khiến người ta yêu thích hơn cả vàng. Xác định Thẩm U Tâm không phải là ý trung nhân của Gia Luật Ngạn, Mộ Dung Tuyết lập tức coi nàng là biểu muối ruột của mình, nhiệt tình tính toán cho nàng.

“Muội muội cứ trốn như vậy cũng không phải là cách. Chi bằng đi tìm Tạ Trực, đôi bên yêu thương nhau tại sao lại không ở bên nhau?”

“Hôn nhân đại sự phải có lệnh của phụ mẫu, lời người mai mối. Thân phận bọn muội quá cách biệt, đại ca tuyệt đối không đồng ý đâu.”

Mộ Dung Tuyết thở một hơi, “Muội muội, ta thấy muội học hành quá nhiều nên hơi hủ bại rồi. Phụ mẫu muội không còn, trưởng huynh vô đức, mình phải tự làm chủ cho bản thân chứ. Đại ca của muội coi muội là cây hái ra tiền, muội lấy ai hà tất cần hắn đồng ý nữa?”

Thẩm U Tâm xấu hổ cười cười: “Muội không dùng cảm như tấu tấu.”

“Hoa xinh phải bẻ liền tay, chớ để lâu ngày lại bẻ cành khô. Muội cứ trốn trong Vương phủ như vậy há chẳng phải phí hoài ngày tháng sao? Chi bằng đập nổi đim thuyền, theo đuổi hạnh phúc của mình. Đời người đặc ý hãy vui tràn[3]. Ai biết được ngày mai có toi mạng không?”

[3. Xin mời rượu, thơ Lý Bạch, Hoàng Tạo dịch.]

Nhìn gương mặt xinh đẹp sục sôi chí khí của Mộ Dung Tuyết, khát vọng trong lòng Thẩm U Tâm như được khơi dậy. Phải rồi, cứ trốn như vậy cũng không phải là kế lâu dài, thôi chi bằng gạo nấu thành cơm, Thẩm gia nhận thì tốt, không nhận thì nàng sẽ cùng Tạ Trực rời khỏi Kinh thành, sống những ngày tháng của riêng mình.

“Tẩu tẩu, tẩu có thể giúp muội một việc không?”

“Muội muội cứ nói, chỉ cần ta có thể làm được thì không thành vấn đề.”

Thẩm U Tâm thấp giọng nói: “Nhờ tẩu tẩu đưa muội ra khỏi phủ gặp chàng một lần.”

“Hắn ở Thẩm gia à?”

Thẩm U Tâm gật gật đầu, “Muội không dám về, sợ bị đại ca nhốt trong nhà sẽ không rời khỏi được nữa.”

“Được, ngày mai ta đưa muội đi gặp hắn.” Mộ Dung Tuyết hưng phấn đồng ý ngay, nàng cảm thấy mình thật giống Nguyệt lão hành hiệp trượng nghĩa.

“Tẩu tẩu đừng để biểu ca biết, huynh ấy không cho muội xuất phủ đâu.”

“Được rồi.”

“Đa tạ tẩu tẩu.”

Mộ Dung Tuyết ngọt ngào nói: “Yêu chim yêu cả lồng, muội là biểu muội của chàng, đương nhiên ta phải tốt với muội.”

Thẩm U Tâm thật lòng khen ngợi: “Tẩu tẩu thật tốt, biểu ca cưới được tẩu đúng là phúc cả đời huynh ấy.”

Mộ Dung Tuyết thở dài: “Ta cũng cảm thấy chàng cưới được ta thật sự rất có phúc, tiếc là chàng lại không yêu ta lắm.”

Thẩm U Tâm cười ngọt ngào: “Tẩu tẩu, biểu ca yêu tẩu tẩu đó.”

Mắt Mộ Dung Tuyết sáng lên, nửa tin nửa ngờ hỏi: “Thật sao? Làm sao muội nhìn ra được?”

“Trước mặt tẩu tẩu huynh ấy thường lộ ra vẻ bất lực.”

Mộ Dung Tuyết căng thẳng hỏi: “Ý là rất phiền chán ta sao?”

Thẩm U Tâm phì cười: “Ý là không nỡ trách mắng.”

“Nhưng chàng chưa bao giờ nói yêu ta, ta muốn ở cùng chàng cũng bị cự tuyệt.” Mộ Dung Tuyết nghĩ đến tình cảnh mình bị hắt đuổi ra khỏi Ấn Đào các đêm đó, mắt bỗng cay cay, không nói tiếp nữa. Tuy sau đó lại được hắt đích thân đưa về, nhưng dù sao cũng không phải là ý muốn xuất phát từ nội tâm, hắt chỉ là không muốn nàng ở Khách xá thanh mà thôi.

“Biểu ca không cho tẩu tẩu ở Ấn Đào các cũng là nghĩ cho tẩu tẩu thôi.”

“Nghĩ cho ta?” Mộ Dung Tuyết khó hiểu.

“Có lẽ biểu ca sợ tương lai cưới Chính phi, Chính phi nghe được tẩu tẩu từng ở Ấn Đào các sẽ nảy sinh khúc mắc, bất lợi cho tẩu.”

Thẩm U Tâm vốn có ý tốt muốn an ủi Mộ Dung Tuyết, ai ngờ lại đâm một dao thật mạnh vào lòng nàng, máu bắn tung tóe, đau đến mức khiến mặt nàng trắng bệch. Thì ra là vậy, nàng lại không hề nghĩ đến điều này, Ấn Đào các kia là nơi chỉ có Chính phi mới có tư cách ở, nàng chẳng qua chỉ là một Trắc phi mà thôi.

Thẩm U Tâm thấy thần sắc đau đớn mất hồn của nàng, bất giác ngẩn ra, lòng thầm nói, lẽ nào tẩu chưa từng nghĩ đến chuyện biểu ca sẽ cưới Chính phi sao?

Phải, đích thực nàng chưa từng nghĩ đến, trong tiềm thức không muốn nghĩ, cũng không dám nghĩ. Nàng chỉ nghĩ làm sao để khiến Gia Luật Ngạn yêu nàng, làm sao để khiến trong lòng hắn chỉ có nàng, làm sao để cản lại biển nước mệnh mông kia, khiến hắn chỉ nhìn thấy một gáo này thôi.

Nhưng chuyện nàng chưa từng nghĩ đến không có nghĩa là nó sẽ không tồn tại. Lời này của Thẩm U Tâm khiến nàng bỗng tỉnh táo lại.

Nàng rời khỏi Khách xá thanh, men theo con khe nhỏ chậm chậm đi đến trước Ẩn Đào các, dừng bước nhìn tòa lầu nguy nga tinh xảo, lòng đau đốn thê lương vô hạn, nàng vào ở được thì đã sao? Đây không phải là nơi thuộc về nàng, nếu có ngày hắn cưới Chính phi thì sẽ đuổi con chim Cừu chiếm ổ chim Tước này ra[4].

[4. Ngụ ý: nàng chỉ là một người bình thường – chim Cừu, còn chính phi phải là một người cao quý – chim Tước.]

Tất cả mọi người đều sẽ cười nàng, có phải hắn cũng vậy không?

Nghĩ đến giờ phút đó, nàng cảm thấy máu toàn thân như kết băng, một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân dâng lên, khiến mặt nàng trắng bệch như tuyết, không còn chút huyết sắc.

Nàng hoảng hốt đứng ở cửa, dưới chân như có ngàn cân, không thể nào tiến thêm một bước.

Đinh Hương và Bội Lan nhìn nhau, không biết tại sao tiểu thư đột nhiên đứng ở cửa ngây người cả buổi.

Một hồi lâu, Mộ Dung Tuyết khàn giọng nói nhỏ: “Các muội đem đồ của ta về Mai quán đi.”

“Tại sao?” Đinh Hương khó hiểu, lòng thầm nói chẳng phải tiểu thư phí hết công sức mới vào ở Ẩn Đào các được sao?

Bội Lan cũng ngập ngừng nói: “Tiểu thư, giường của Mai quán vẫn chưa đóng xong đâu...”

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 29: Hình Như Là Một Ngoại Truyện

Tác giả có lời muốn nói: Viết một ngoại truyện nhỏ ngược nam chính một chút.

~*~

Trời thu trong xanh, không khí dịu mát, mây gió lững lờ, Mộ Dung Tuyết ngồi dưới mái hiên, một tay chống cằm, một tay cầm Kinh văn.

Đinh Hương cười nói: “Nương nương, ngày mai là sinh thần của Hoàng thượng, Nương nương chuẩn bị tặng lễ vật gì vậy?”

Mộ Dung Tuyết không buồn ngược mắt, một lúc sau mới đáp một câu: “Muội đi xem trong nhà kho có đồ gì tốt thì chọn bữa một món là được rồi.”

“Việc này...” Đinh Hương rửa thầm, sinh thần của Hoàng thượng là chuyện lớn nhất trong Hoàng cung này, vậy mà tiểu thư nhà mình lại nói chọn bữa.

Bội Lan nói: “Nương nương, e là Hoàng thượng sẽ không vui đâu.”

Mộ Dung Tuyết nhàn nhã lật một trang sách, từ tốn nói: “Dựa vào cái gì mà sinh thần của Hoàng thượng thì ta phải phí hết tâm cơ để tặng lễ vật, sinh thần của ta đâu thấy Hoàng thượng tặng ta thứ gì.”

Đinh Hương cười nói: “Hoàng thượng đã tặng hết đồ tốt trong Hoàng cung này cho Nương nương rồi mà.”

“Ta đâu có thèm.” Mộ Dung Tuyết đặt sách trong tay xuống, nhìn hoa cỏ ở xa xa. Đường lê, tường vi, tử đằng, lăng tiêu, đều là những loại tầm thường, nhưng trong Phụng Nghi cung của Hoàng hậu khắp nơi đều thấy. Người trong cung lén lút nghị luận, Mộ Dung hoàng hậu quả nhiên là Hoàng hậu xuất thân bình dân, ngay cả hoa cỏ yêu thích cũng bình dị gần gũi, không hề quý hiếm.

Đinh Hương dè dặt nói: “Nương nương, vẫn nên tốn chút tâm tư chuẩn bị đi, tiết Đoan ngo Nương nương không tặng gì, Hoàng thượng...” Nghĩ đến tình cảnh đó lòng nàng ta vẫn còn sợ, Hoàng thượng dùng dùng nổi giận chạy đến Phụng Nghi cung, bộ dạng như hận không thể dỡ bỏ Phụng Nghi cung này, nhưng sau đó lại là vẻ mặt đau lòng tuyệt vọng, cuối cùng say gục trên thềm ngọc, nôn ọe tứ tung.

Mộ Dung Tuyết bất lực thở dài, “VẬY MUỘI CHỌN KĨ CÀNG MỘT MÓN ĐI.” Nói xong lại nhúu nhúu đôi mày liễu xinh đẹp, cụt hứng nói: “Thật ra đồ trong Hoàng cung đều là của Hoàng thượng, tặng lễ vật chẳng qua chỉ là từ Phụng Nghi cung chuyển đến Càn Minh cung, tới tới lui lui chẳng phải vẫn là của Hoàng thượng sao, muội nói có vô vị không?”

Đinh Hương hỏi dò: “Hay Nương nương làm bánh thọ cho Hoàng thượng một lần nữa đi.”

“Phải đó, Hoàng thượng ám chỉ nhắc khéo mấy lần rồi, chính là muốn ăn bánh thọ Nương nương làm đó.”

Mộ Dung Tuyết khựng lại, nhàn nhạt nói: “Ta quên cách làm rồi.”

Đinh Hương lập tức nói: “Nô tỳ còn nhớ.”

Bội Lan cũng nói: “Phải đó, nô tỳ cũng nhớ, hôm đó Nương nương làm bánh thọ hết cả ngày, những hạt mè đó là Nương nương dùng đầu kim châm từng hạt đặt lên.”

Đang nói nàng ta đột nhiên không nói được nữa, mắt cay cay như muốn khóc. Cảnh tượng đó cả đời này nàng ta cũng không quên được, Mộ Dung Tuyết dùng đầu kim châm vào hạt mè đã được nhuộm màu, từng hạt từng hạt đặt lên chiếc bánh, viết thành một chữ Thọ. Đến khi ghép xong chữ Thọ cánh tay nàng đã mỏi nhừ, nhưng lại cười rất ngọt ngào, dường như có khổ cực, có mệt mỏi bao nhiêu cũng cam lòng gánh chịu, chỉ vì người đó là Gia Luật Ngạn.

Nhớ lại năm đó, hai người đều cảm thấy lòng nhói đau, Đinh Hương lập tức nói: “Bánh thọ khó quá, hay là Nương nương nấu cho Hoàng thượng một bữa đi?”

“Phải đó, Hoàng thượng không ngừng kêu ca đầu bếp của Ngự thiện phòng nấu khó ăn, không ngừng đối người, chẳng phải là muốn Nương nương có thể nấu cho người một bữa đó sao.”

Ánh mắt Mộ Dung Tuyết nhẹ nhàng như nước rơi trên Kinh văn, nhàn nhạt cười cười, “Những chuyện đó ta quên hết rồi.”

“Nương nương, những chuyện đó sao người có thể quên được?”

Mộ Dung Tuyết cười cười: “Chỉ cần muội muốn quên thì sẽ quên được. Ta mệt rồi, muốn đi ngủ một giấc.” Nàng lười nhác đi ngủ, để chuyện tặng lễ vật gay go này lại cho Đinh Hương và Bội Lan.

Bội Lan nhỏ giọng nói: “Sinh thần của Hoàng thượng sao không để Lễ bộ làm đi? Như vậy đâu cần chúng ta phí tâm nữa.”

Đinh Hương giận dữ nói: “Cô không hiểu thật hay là giả ngốc vậy, sinh thần của Hoàng thượng, không cho Lễ bộ làm cũng không cho Hậu

cung chúc mừng, rõ ràng là muốn một mình đón cùng tiểu thư mà, muốn giống như lúc trước, để tiểu thư nấu thức ăn ngon, tặng lễ vật.”

Bội Lan thở dài: “Tiếc là lòng tiểu thư đã nguội lạnh rồi.”

“Phải đó, bây giờ mới biết chỗ tốt của tiểu thư thì đã muộn rồi.”

Hai người thở dài đi vào nhà kho. Đồ tốt trong này nhiều không kể xiết, tuy hai nha đầu gần đây đi theo Mộ Dung Tuyết cũng mở mang tầm mắt được đôi chút, nhưng dù sao hiểu biết cũng có hạn, đành bấm bụng chọn một tượng rồng bằng dương chi bạch ngọc, chắc chắn Hoàng thượng sẽ không vừa ý đâu, quả nhiên...

Trời còn chưa tối Gia Luật Ngạn đã đến Phụng Nghi cung, vừa nhìn thấy sắc mặt hắc, Đinh Hương và Bội Lan đã cảm thấy mưa gió tối nay sẽ không nhỏ. Nhưng hai người lại không thể đi tìm nơi trú mưa tránh gió, chỉ đành run rẩy ở bên ngoài chờ lệnh, công việc của Hoàng cung thật không dễ làm mà.

Mộ Dung Tuyết từ trên giường ngồi dậy, tóc vẫn đang xoắn, gương mặt nhỏ vốn xinh đẹp, khi ngủ lại càng mịn màng phúng phính. Hắc ngậy ngốc nhìn nàng, nhưng nàng lại nhàn nhạt quét mắt nhìn hắc rồi đi lướt qua, giống như hắc là một người vô hình.

Gia Luật Ngạn dõi theo bóng nàng, cuối cùng đã hiểu trái tim nàng lúc đó đã từng đau đớn, tan nát thế nào.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30: Say

Đinh Hương nhìn bóng dáng lẻ loi cô tịch của Mộ Dung Tuyết mũi bỗng cay cay, nàng ta biết lúc này tiểu thư nhà mình nhất định lòng đau như dao cắt, lúc này nếu không rời đi, ngày sau nhất định tự chuốc nhục nhã.

Mộ Dung Tuyết trở về Mai quán, Âm Hương và Sơ Ảnh đều giật mình. Không chỉ vì nàng đột nhiên trở về mà còn vì thần sắc thất thường của nàng.

Từ khi Mộ Dung Tuyết gả vào Vương phủ đã như một tia nắng mặt trời, hào quang vạn trượng, nay đột nhiên biến thành ánh trăng lạnh lẽ, thật sự không quen lắm. Nàng yên lặng ngồi dưới cửa sổ, rèm mi dài khẽ run, tựa như một cánh bướm trú mưa dưới hoa.

Hai người cũng không dám hỏi nhiều, chỉ dè dặt dâng lên một ly trà nóng.

Mộ Dung Tuyết không nói không rằng bưng ly trà nóng kia siết chặt trong tay, muốn mượn chút hơi nóng để khiến lòng bàn tay mình ấm lại, muốn xua hết khí lạnh khắp người mình. Nhưng chút nhiệt lượng đó không thể nào đủ. Nàng bưng ly trà nóng một hơi uống cạn.

Âm Hương kinh ngạc trợn mắt há miệng, trời ạ, nước trà nóng lắm đó.

Nóng lắm, nóng đến chảy nước mắt.

Nàng hít hít mũi, nặn ra một nụ cười: “Ấm Hương, người đi giục Lưu sư phụ đóng giường, bảo ông ấy mau làm cho xong đi, những hình vẽ phức tạp kia không cần khắc nữa.”

Ấm Hương đáp một tiếng rồi đi.

Mộ Dung Tuyết bưng chiếc ly trống trơn trong tay, cảm thấy người vẫn lạnh như cũ.

Nàng thấp giọng nói: “Đinh Hương, muội đi bảo nhà bếp nấu chút nước nóng. Ta muốn đi tắm. Bội Lan, muội giúp ta tìm bộ y phục nào dày hơn một chút, hôm nay trời âm u, ta hơi lạnh.”

Mộ Dung Tuyết nằm trong thùng tắm, cả người ngập trong nước nóng hôi hổi, cuối cùng cảm thấy cơ thể ấm áp trở lại, chỉ có nơi trái tim, qua một hồi lâu cũng chẳng thấy chút ấm áp nào.

Gia Luật Ngạn trở về Ấn Đào các, vẫn không thấy cảnh một con chim nhỏ xinh đẹp hoạt bát từ trong bay ra đón mình.

Thật ra dọc đường hẳn nghĩ rằng, nếu nàng nhào đến thì nên tránh đi hay là bất động thì tốt hơn đây? Nhưng liên tiếp hai đêm đều không xảy ra tình trạng con chim nhỏ bồ nhào ra, không thể không nói lòng hẳn âm ỉ chút hụt hẫng, nhưng hẳn cảm thấy hụt hẫng này là do phán đoán sai lầm tạo thành, tuyệt đối không có gì khác.

Hắn vào thư phòng, trên bàn đặt một chiếc ly hai quai ngọc xanh, là ly tối qua nàng đưa trà đến để lại. Hắn nhìn chiếc ly xanh biếc, nhớ lại đôi hoa tai phi thúy trên tai nàng, cứ đọng đưa trên đôi má trắng mịn như tuyết của nàng, khiến hắn mắt hoa tâm loạn.

Hắn nhúu mày, dịch chiếc ly ra xa một chút để khỏi phân tâm.

Xem công văn một hồi, hần cảm thấy trong phòng rất lạnh lẽo. Vì trời âm u sao? Sau khi nàng vào ở Ẩn Đào các, cứ đôi lúc lại lấy chiếu bài bưng trà đưa điểm tâm, lượn lờ trước mặt hần. Hần dường như đã quen với sự quấy rầy của nàng, trong không khí quá yên tĩnh này cứ cảm thấy thiếu mất gì đó.

Thói quen đúng là một thứ đáng sợ.

Hần từ cửa sổ nhìn ra, cửa phòng ngủ vẫn đóng, bên trong lặng ngắt không một âm thanh. Kỳ quái, lẽ nào đang ngủ sao? Đã là lúc nào rồi, lẽ nào không nên chuẩn bị cơm tối sao?

Tối nay nàng sẽ nấu món ngon gì đây? Ý nghĩ này vừa hiện lên, hần bỗng phát hiện thì ra trong tiềm thức mình đang chờ đợi món ăn nàng nấu. Vì mỗi lần nàng đều bày ra trò mới, khiến người ta vừa ngạc nhiên vừa thích thú.

Nhớ đến bàn ăn phong phú đẹp đẽ ở Khách xá thanh tối qua, hần thấy bụng mình hơi đói, liền đứng dậy đi vào phòng ngủ.

Vừa đẩy cửa vào hần bỗng ngẩn ra.

Bên trong đã hoàn toàn thay đổi, những màu hồng nhạt hồng tươi hồng rực đều biến mất hết, trong phòng khôi phục lại bố cục vốn có, đơn giản lạnh lẽo, màu sắc đơn điệu, hơn nữa vì hôm nay trời âm u, nên những màu xanh đậm, xám nhạt kia đều trở nên như tử khí trầm trầm, âm u lạnh lẽo, rất không vừa mắt.

Hần quay người ra cửa hỏi Trương Long: “Phu nhân đâu?”

Trương Long nhỏ giọng nói: “Phu nhân về rồi.”

“Về rồi?” Gia Luật Ngạn cứ như nghe thấy một chuyện vô cùng hoang đường, kinh ngạc hỏi ngược lại.

“Dạ, sáng nay Phu nhân đã dọn đồ trở về Mai quán rồi.”

Gia Luật Ngạn hít một hơi thật sâu, cũng không biết rốt cuộc vì nguyên do gì mà lòng bỗng bùng lên một ngọn lửa giận dữ kỳ lạ. Rốt cuộc nàng coi Ấn Đào các này là nơi nào mà muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

Lúc này Mộ Dung Tuyết đang ngồi trên lan can ngoài Mai quán, bên chân là một bầu rượu, một cây đàn.

Nàng vốn muốn gảy đàn dưới trăng, nhìn nước giải khuây, nhưng hoàn toàn không có tâm trạng. Vì đập vào mắt là Mai Lan Cúc Trúc tứ quán bên dòng nước, không nghĩ cũng biết tương lai ở đây sẽ có rất nhiều nữ nhân đến ở, ngoài Chính phi hẳn còn có thể có rất nhiều Trắc phi cơ thiếp. Đến lúc đó hẳn sẽ sủng ái ai nhất đây? Vừa nghĩ đến cảnh tượng một bầy oanh oanh yến yến tranh nhau khoe sắc, lòng nàng nhói đau, khóe mắt cay cay. Nàng cầm bầu rượu bên chân lên nốc một ngụm lớn, sắc đến nổi ho kịch liệt, nước mắt cũng chảy ra góp phần náo nhiệt.

Đinh Hương vội nói: “Tiểu thư, uống chậm thôi.”

Bội Lan khuyên: “Uống như vậy sẽ tổn hại sức khỏe, tiểu thư có chuyện gì không vui cứ nói ra để bọn nô tỳ phân ưu cho cô, đừng để trong lòng tổn hại đến mình.”

“Ta đâu có gì không vui.” Mộ Dung Tuyết miễn cưỡng cười, đau khổ trong lòng chỉ là người nước Kỳ lo trời sập[1], là si tâm vọng tưởng, có cho người trong khắp thiên hạ biết cũng vô ích.

[1. Ví những người toàn nghĩ những việc không đâu hoặc tự chuốc vạ vào thân.]

“Có phải tiểu thư đang oán cô gia không?”

“Không có.” Mộ Dung Tuyết lập tức phủ định.

Đinh Hương bất mãn nói: “Cô gia đối với tiểu thư thật sự quá lạnh nhạt rồi.”

“Chàng đối với ta rất tốt.”

Đinh Hương ghen lời, được rồi, cho dù thế này cũng không được nói xấu một câu. Nàng ta yên lặng đứng dậy vào phòng lấy một miếng vải đưa cho Mộ Dung Tuyết. Lúc trước ở Hồi Xuân y quán, chỉ cần tâm trạng Mộ Dung Tuyết không tốt, xé vải một lúc thì sẽ tốt lên ngay, xưa nay chưa bao giờ uống rượu buồn như vậy.

Nhưng Mộ Dung Tuyết lại lắc đầu, “Xé vải lãng phí, chàng sẽ không thích đâu.”

“Vương gia giàu có, sao lại để tâm chút vải này chứ.”

“Muội không phát hiện chàng rất tiết kiệm sao?”

Đinh Hương ngẩn ra, điều này đúng là nàng ta thật sự không phát hiện ra. Đường đường là một Vương gia mà cũng tiết kiệm sao?

Mộ Dung Tuyết nhẹ giọng nói: “Y phục của chàng rất đơn giản, phòng ngủ bài trí cũng rất đơn giản. Lúc ra ngoài không bao giờ phô trương lãng phí, người tiết kiệm như vậy, nếu biết ta thích xé vải thì muội nói có phải chàng sẽ ghét ta lắm không?”

Đinh Hương nghe thấy lời này, âm thầm cắt vải lại. Haiz, yêu một người thật khổ, ngay cả “sở thích” bao nhiêu năm nay cũng phải cẩn thận dè dặt thu lại để khỏi bị chán ghét.

Mộ Dung Tuyết lẩm bẩm: “Ta muốn được chàng yêu thích, nhưng cứ tính một đấng lại ra một nẻo.”

“Là cô gia không hiểu phong tình, không biết chỗ tốt của tiểu thư.”

“Muội không được nói xấu chàng. Nếu không phải Vương gia cứu ta ra khỏi cung, lúc này ta đã trở thành một hồn ma từ lâu rồi. Chàng không yêu ta cũng có thể hiểu được, ta chủ động như vậy, mặt dày như vậy mà. Nhưng ta cũng đâu còn cách nào, chỉ có thể liều mình chiến đấu đến cùng để giành thắng lợi thôi.” Mộ Dung Tuyết ôm mặt, nước mắt từ kẽ tay chậm chậm rơi xuống.

Lúc gặp gỡ, nàng đang hoảng sợ bơ vơ trong tuyết cảnh, chỉ có thể mặt dày tìm phu tể, tấn công tứ bề, kết quả khiến hãn xem thường. Nhưng nàng đâu còn cách nào, yêu hãn, ngoài việc thắng tiến không lùi, bất chấp tất cả, nàng đã không còn đường lui.

Xưa nay nàng vốn tưởng mình có sức mạnh vô song, vốn tưởng thành công trong tầm tay, nhưng không ngờ một câu của Thẩm U Tâm đã đập tan mộng đẹp của nàng. Vào được Ấn Đào các không có nghĩa là đã đánh chiếm được trái tim hãn, chỉ là mở đầu cho việc tự chuốc nhục nhã ngày sau.

Chống chọi lâu như vậy, hôm nay cuối cùng nàng cũng thấy mệt rồi.

Uống hết bầu rượu, nàng vẫy vẫy tay, “Các muội lui ra đi, ta muốn yên tĩnh một mình.”

“Tiểu thư, cô về nghỉ đi, đêm khuya trên hồ gió lạnh đó.”

“Đinh Hương, muội thật lời thôi.”

Đinh Hương và Bội Lan chỉ đành lui về cửa Mai quán, trông coi nàng từ xa xa.

Đèn trên cột mờ mờ ảo ảo chiếu lên bóng dáng yêu kiều xinh xắn của nàng, tựa như một cảnh tử vi bị sương bao phủ. Đinh Hương xót xa nghĩ,

một cô nương xinh đẹp đáng yêu như vậy, nếu mình là nam nhân nhất định sẽ nâng niu trong lòng bàn tay. Đáng tiếc, gió kia không hiểu tiếng lòng, hoa mai trong rét chỉ đành bơ vơ.

Cứ đôi chốc Mộ Dung Tuyết lại gảy đàn, nhìn sóng nước lăn tăn, ánh sao lấp lánh, bất giác ừ ừ chán chường. Chỉ thấy người nay cười, nào thấy người xưa khóc, đó là chuyện thường tình, không có gì bất công, mỗi một người cũ đều từng là một người mới, mỗi một người mới rồi cũng sẽ trở thành người cũ. Lo lắng cũng vô ích, nàng gạt nước mắt, ngón tay nhẹ đặt trên dây đàn, gảy ra mấy âm, sau đó chậm rãi hát: “Lau lách xanh tươi cà rậm rạp. Móc làm sương phủ khắp mọi nơi. Người mà đang nói hiện thời. Ở vùng nước biếc cách vời một phương. Ví ngược dòng tìm đường theo mãi. Đường càng thêm trở ngại xa xôi. Thuận dòng theo đến tận nơi. Giữa vùng nước biếc, thấy người ở trong...[2]”

[2. Kiêm gia, Kinh thi, Tạ Quang Phát dịch.

Kiêm: giống cỏ hoàn mà nhỏ hơn, cao vài thước, cũng gọi là cỏ liêm.

Gia: cỏ lai. Lau lách chưa trụi, mà móc đã rơi xuống thành sương, mùa nước tiết thu đã đến, là mùa mọi con sông đều đổ vào Hoàng Hà.]

Bóng đêm cô tịch, khúc Kiêm gia này vốn xa xăm động lòng, nhưng nàng nghẹn ngào không hát tiếp được, giọng nàng thật sự quá khó nghe. Hẳn cách nàng gảy như vậy, nhưng lòng lại xa dường ấy, tựa như vĩnh viễn không bao giờ cập bến được, phải làm sao đây? Bi thương lại ập đến, nàng gục trên gối òa khóc.

Gia Luật Ngạn đứng trên cầu bồng thờ dài, hẳn phát hiện gần đây mình thật sự rất không có nguyên tắc, vốn ôm một bụng lửa giận đến đây, nhưng lúc này thấy nàng khóc lại có chút mềm lòng.

Hắn đi xuống cầu đá, bước lên hành lang trước Mai quán.

Mộ Dung Tuyết nghe thấy tiếng bước chân, tưởng Đinh Hương lại đến khuyên mình, nàng ôm gối sụt sùi nói: “Lại đến lôi thôi nữa, thật đáng ghét.”

Một bàn tay đặt trên vai nàng, xoay người nàng lại.

Mở mắt thấy là Gia Luật Ngạn, nàng chớp chớp mắt, ngỡ như đang nằm mơ.

“Nàng uống rượu sao?” Hãn bóp cằm nàng, ngửi mùi trên người nàng. “Thì ra còn biết uống rượu nữa.”

Nàng khịt mũi, thấp giọng nói: “Phải, lấy gì giải sầu, chỉ có Đỗ Khang[3].”

[3. Đoàn ca hành, Tào tháo.

Đỗ Khang còn được gọi là Thiệu Khang, sống vào cuối thời Tây Chu, tương truyền là người phát minh ra cách nấu rượu ở Trung Quốc.

Ông được những người nấu rượu, bán rượu thờ là ông tổ của nghề rượu, được nhân dân Trung Quốc tôn xưng là Tửu thần, Tửu thánh.]

Dung nhan nhuộm sắc đỏ càng rực rỡ hơn, trong mắt là làn sương mờ ảo, có uất ức, có lạc lõng, còn có trái tim si tình vô bờ bến, cho dù là người lòng dạ sắt đá cũng sinh lòng thương yêu.

Hãn cúi người hỏi: “Nàng có sầu gì?”

Nàng cúi đầu không nói, làn da như thoa phấn mang theo một nỗi sầu man mác, bảo nàng làm sao nói được đây.

Hãn nâng cằm nàng, cười nói: “Bốn vương nguyện giải sầu cho nàng.”

Nàng ngà ngà say, mắt sáng như nước, hăn không nhìn rõ là ba phần say sưa hay bảy phần đắm đuối. Nàng cũng vậy, không phân rõ hăn là ba phần thật lòng bảy phần đùa cợt, hay là ba phần đùa cợt bảy phần thật lòng.

Nàng cắn cánh môi đào, nhẹ giọng nói: “Ưu sầu của thiếp chỉ có một gáo mà thôi.”

Hăn thu lại ý cười, ngón tay chầm chậm phủ lên hạt lúa nơi khoe miệng nàng, trầm giọng nói: “Là một gáo trong Biển nước mênh mông chỉ cần một gáo sao?”

Dưới ánh đèn, ánh mắt hăn trầm trầm như hồ nước trong đêm đen, khiến nàng nhìn không thấu, nàng không dám đáp “Phải”. Sợ nói ra rồi hăn sẽ mỉa mai nàng si tâm vọng tưởng không tự lượng sức.

Hăn yên lặng nhìn vào mắt nàng, như muốn nhìn vào tận đáy lòng nàng, nàng hoảng hốt, sợ hăn biết được bí mật trong lòng mình, vội vàng đáp: “Là một gáo trong Một gáo nước không lắc, nửa gáo nước lắc lư.”

Hăn bỗng mỉm cười, ánh mắt lấp lánh, như cười như không nói: “Giường của nàng đóng xong rồi sao?”

“Vẫn chưa.” Nàng đỏ mặt, nhất định hăn đã nhìn thấu tâm tư của nàng rồi.

“Vậy tối nay nàng ngủ ngoài này sao?”

“Thiếp...”

Hăn ôm xốc nàng lên. “Lần sau làm việc gì phải chừa đường lui. Bán giường thì dễ đóng giường mới khó.”

Nàng vừa xấu hổ vừa quăn bách, tiếp đó phát hiện không phải hăn ôm nàng về Mai quán mà đi lên cầu đá.

“Chàng đưa thiếp đi đâu?”

Hắn hừ một tiếng, “Còn phải hỏi nữa sao, đương nhiên là Ấn Đào các.”

Nàng vội giẫy ra khỏi lòng hắn, “Không, thiếp không thể ở đó.”

Hắn đoán được ý nàng, khựng lại rồi nói: “Ở Ấn Đào các trước đã, chờ giường đóng xong rồi về.”

Nàng hoảng hốt nói: “Không, thiếp ở tạm phòng Âm Hương, Sơ Ảnh.”

Hắn lạnh mặt, “Vậy còn ta?”

Tác giả có lời muốn nói: Tôi đã nói đây là sủng văn ngọt ngào mà... O(n_n)O.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 31: Nụ Hôn Đầu

Mộ Dung Tuyết ngẩn ra, đột nhiên hiểu rõ ẩn ý trong lời hắt, mặt bỗng đỏ bừng, tim như nai chạy loạn.

Gia Luật Ngạn sầm mặt, bá đạo kéo tay nàng đi về phía Ấn Đào các.

Một luồng hơi ấm kỳ lạ dâng lên trong lòng, độ ấm trong lòng bàn tay hắt truyền qua ngón tay nàng rồi lan khắp toàn thân, nàng thụ sủng nhược kinh nghĩ, chắc hẳn cũng có chút tình cảm với nàng, nếu không sẽ không đến Mai quán tìm nàng, càng không đưa nàng trở về Ấn Đào các. Nhận biết này lập tức khiến vết thương trong lòng nàng khép miệng, nàng cảm thấy ban nãy mình ngồi khóc bên hồ như vậy thật không nên, chút trắc trở nhỏ này có là gì, so với cuộc sống mịt mù tăm tối trong cung nếu phải gả cho lão Hoàng đế, lẽ nào bây giờ không phải là hạnh phúc như bay trên mây sao? Nghĩ đến gương mặt phù thủng và đôi mắt háo sắc của lão Hoàng đế, nàng bỗng lạnh người, lập tức nắm chặt tay Gia Luật Ngạn.

Niềm tin trong lòng nàng một lần nữa lại kiên định, yêu người mình yêu, không oán không hối, vì người mình yêu có trả giá nhiều hơn nữa cũng nên, có khổ có mệt cũng cam tâm tình nguyện. Không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền, nàng tin tưởng rằng mình nhất định sẽ đi vào được lòng hắn. Nghĩ đến đây, toàn thân nàng lại tràn đầy sức mạnh và hi vọng.

Gió đêm miên man, phía sau hoa viên mùa hạ sức nước hương hoa, đom đóm lấp lánh bay quanh người, ve kêu râm ran trong bụi cỏ, tuy hắt nắm tay nàng không nói một lời nhưng nàng cảm thấy đã đủ lắm rồi, đây

chính là cảnh tượng năm tháng bình yên, cùng chàng bạc đầu, nàng tham lam nghĩ nếu khoảnh khắc này có thể kéo dài suốt một đời thì tốt biết mấy.

Đi đến trước cửa Ấn Đào các, nàng không kìm lòng được mà bước chậm lại. Lời của Thẩm U Tâm giống như viết một lá bùa dán trên Ấn Đào các, nhưng Gia Luật Ngạn không hề do dự mà kéo nàng vào cửa.

Trương Long lại một lần nữa trợn mắt há miệng, trời ạ, Vương gia còn đích thân đến Mai quán kéo Phu nhân về nữa. Tình cảnh này sao lại giống tuồng phu thê giận hờn, trượng phu đến nhà mẹ đón nương tử về quá vậy.

Mộ Dung Tuyết lại một lần nữa trở về Ấn Đào các, nghiêm nhiên đã không còn hân hoan nháy nhót như lần đầu, càng không có cảm giác công thành đoạt đất thắng lợi, lời của Thẩm U Tâm như một cây gai cắm trong lòng nàng, lúc này nhìn thấy phòng ngủ của hắn, thậm chí nàng còn nảy sinh cảm giác bài xích. Đây vốn là địa bàn của một nữ nhân khác, nàng là kẻ xâm chiếm.

Nhìn chiếc giường đó, lòng nàng rất khó chịu, cảm giác trong bóng tối có một nữ nhân đang lạnh lùng nhìn nàng, đang chỉ trích nàng bá chiếm địa bàn của mình, ngông cuồng muốn thế chân. Nàng đang suy nghĩ bậy bạ, đột nhiên người lắc lư, bị Gia Luật Ngạn ôm xốc lên đặt trên giường.

Không ngờ hắn lại vội vã như vậy, nàng xấu hổ không biết làm sao, mặt ửng hồng quẩn rũ, dung nhan ngà say rực sáng kiều diễm như một đóa hoa nở rộ, khơi dậy ngọn lửa đốt khắp người hắn. Hơi thở nàng vẫn luôn ngọt ngào, hôm nay giữa môi răng còn mang hương rượu nhàn nhạt, hắn dường như bị hơi thở nàng truyền cơn say, cảm thấy lòng vô cùng hỗn loạn, vốn không nghĩ được gì khác, chỉ muốn kéo y phục nàng xuống, đè nàng dưới thân mình.

Y phục mỏng mùa hạ vừa hay lại tiện lợi, nàng hoảng hốt vô lực chống đỡ, không phải nàng không cần sự vuốt ve thân mật của hắn, chỉ là

trong tiềm thức vẫn đang kháng cự căn phòng không thuộc về mình này.

“Làm sao vậy?” Hấn nâng cằm nàng, không vui nhíu mày, “Không muốn sao?”

“Không phải, thiếp hơi chóng mặt.” Nàng không dám nói sự thật, vì lần trước nhắc đến chuyện mỹ nhân Phiên bang từng ngủ trên giường ở Trúc quán đã chọc giận hấn, lúc này nếu nói ra ý nghĩ trong lòng nàng, nhất định lại khiến hấn chán ghét.

Yêu khiến người ta dũng cảm, cũng khiến người ta rụt rè. Nàng có thể vì hấn mà nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, tựa như một lưỡi dao sắc nhọn có thể mở toang trái tim nàng, nàng tránh né ánh mắt bức người đó, giống như một con nai nhỏ bị kinh sợ, khiến người ta thương yêu đến tận xương tủy.

Cuối cùng hấn không truy hỏi nữa, chỉ bịt chặt môi nàng lại.

Đây là lần đầu tiên hấn hôn nàng, cũng là lần đầu tiên nàng được hôn. Nàng hoảng hốt bối rối, tay chân hỗn loạn, hoàn toàn không biết nên ứng phó thế nào, chỉ cảm thấy trước mắt sao vàng bay lượn, tựa như có một bức tranh ánh sao lấp lánh. Kích động lạ lẫm khiến nàng càng hoa mắt chóng mặt, cảm giác đắm đuối này là vì rượu hay vì nụ hôn của hấn đây?

Đột nhiên thân dưới căng lên, bị hấn mạnh mẽ xâm nhập, tiến nhanh vào nơi sâu nhất, bá chiếm triệt để. Nàng không kịp được hự một tiếng, không rõ là đau đớn hay là vui sướng, chỉ cảm giác rằng cứ bao bọc lấy hấn như vậy, tiếp xúc chặt chẽ với hấn như vậy thật là tốt, dẫu có đau đớn đi chăng nữa.

Nàng ôm chặt tấm lưng rộng rắn chắc của hấn, thấp giọng lầm bầm: “Đừng đi.”

Hấn hiểu lầm ý nàng, tưởng nàng muốn được lâu hơn, vậy là không hề khách sáo biến cuộc hoan ái này thành một cuộc chiến dài.

Lúc này nàng mới biết, thì ra mấy lần trước hăn vốn chưa tận hưởng.

Nhưng hăn tận hưởng thì nàng lại thê thảm, ngay cả lúc nào kết thúc cũng không biết, đến khi mở mắt ra lại thì đã là sáng hôm sau, ánh nắng nghiêng nghiêng chiếu lên đầu giường đánh thức nàng dậy.

Nàng khẽ động thân hình, hít một hơi, cảm thấy eo như sắp gãy lìa.

Đình Hương và Bội Lan đang chờ bên ngoài, nghe thấy nàng tỉnh liền vào giúp nàng rửa mặt.

Mộ Dung Tuyết ngồi trước gương đồng, vừa nhìn thấy mình trong gương liền xấu hổ đỏ mặt. Dáng vẻ vô lực chờ được dìu kia rõ ràng đã nói hết cho Đình Hương và Bội Lan tối qua xảy ra chiến sự kịch liệt dai dẳng dường nào.

Nàng cảm thấy trước mặt Đình Hương, Bội Lan mình đã không còn chút tôn nghiêm nào của tiểu thư, cũng may tối qua nàng không kêu thành tiếng.

Ăn xong bữa sáng khi không còn là buổi sáng nữa, nàng dặn Đình Hương: “Muội đi bảo Quản gia chuẩn bị xe, chút nữa ta muốn ra ngoài một chuyến.”

“Tiểu thư, cô muốn ra ngoài cùng Thẩm cô nương sao?”

Mộ Dung Tuyết gật đầu, đưa Bội Lan đến Khách xá thanh. Chuyện hứa với người ta rồi thì nhất định phải làm được, tuy hôm qua tâm trạng nàng không tốt lắm, nhưng vẫn tận tâm chuẩn bị buổi gặp mặt hôm nay giúp Thẩm U Tâm.

Thẩm U Tâm đã thức dậy ngóng trông đến mòn con mắt từ sớm, nhưng cũng ngại đi giục, chỉ đành ngồi trong phòng chờ đợi, thấy Mộ Dung

Tuyết vào, nàng vội ra nghênh đón, trên mặt không kìm được niềm vui và mong mỏi.

Thần tình này Mộ Dung Tuyết thật sự vô cùng quen thuộc, vì lúc ở trong cung nàng cũng mong được gặp Gia Luật Ngạn một lần như vậy.

Thẩm U Tâm lúc này rất giống nàng lúc xưa, cảnh ngộ thật sự không khác gì. Rõ ràng có người mình yêu, nhưng bị tình thế bức bách phải lấy nam nhân mình không yêu, bị nhốt ở một chỗ, ngày đêm mong ngóng ý trung nhân đến cứu mình ra.

Nỗi đau khổ ngày dài tựa năm này nàng đã quá rõ, Mộ Dung Tuyết vốn đã nhiệt tình, nay lại cảm thấy mình giúp Thẩm U Tâm giống như đang âm thầm giúp cho một bản sao của mình.

“Muội muội, chúng ta đi, xe đã chuẩn bị xong rồi.”

“Đa tạ tâu tâu.”

Thẩm U Tâm hôm nay xinh đẹp khác thường, nàng ta mặc bộ váy màu gạo chỉ vàng thêu sóng đuôi cá ở góc váy, lúc bước đi nhẹ nhàng giống như từng đợt sóng vàng lăn tăn, tay áo cổ áo dùng đá lục tùng xâu thành hoa văn Như Ý, thanh nhã nhưng quý phái. Hơn nữa vì hôm nay đi gặp Tạ Trực nên ánh sáng lấp lánh trong mắt và thần thái hưng phấn trên mặt, cứ như khiến cả người nàng bừng sáng.

Mộ Dung Tuyết không kìm được nghĩ, mỹ nhân như vậy chẳng trách Thành Hi vương động lòng, ngay cả nàng cũng bị sắc đẹp của Thẩm U Tâm đả động. Nhưng kỳ quái là biểu muội xinh đẹp như vậy tại sao Gia Luật Ngạn không hề động lòng? Chẳng phải hẳn nói thích nữ nhân đoan trang cao quý sao, Thẩm U Tâm rõ ràng là một mỹ nữ hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn của hắn, tại sao hắn lại không yêu chứ?

Nàng thật sự không nhìn thấu tâm tư hắn.

Mộ Dung Tuyết gỡ đóa phù dung kim tuyến trên đầu mình xuống, cài lên tóc Thẩm U Tâm, cười khúc khích nói: “Y phục của muội quá mộc mạc, cài một đóa hoa mới rực rỡ xinh đẹp, phải khiến Tạ Trực chết mê chết mệt mới được.”

Thẩm U Tâm cười xấu hổ, đưa Sảnh nhi cùng Mộ Dung Tuyết ra khỏi Vương phủ.

Mộc quán gia đã chuẩn bị xe ngựa, ngoài xa phu và Đinh Hương, Bội Lan còn có bốn hạ nhân đi theo.

Mộ Dung Tuyết lên xe, dẫn Mộc quán gia đến Linh Sơn tự.

Thẩm U Tâm kỳ quái: “Tẩu tẩu muốn đi dâng hương sao?” Nàng ngại không hỏi chẳng phải tẩu tẩu giúp muội đi gặp Tạ Trực sao?

“Chiều hôm qua ta đã sai người đi báo tin cho Tạ Trực, bảo hẳn hôm nay đến Linh Sơn tự chờ muội. Muội đâu thể gặp hẳn trong Thẩm phủ được, lỡ như bị đại ca muội phát hiện thì không hay. Hơn nữa Vương gia không cho muội ra khỏi phủ, đương nhiên càng không đồng ý cho muội lén gặp gỡ nam nhân. Chúng ta đi chùa dâng hương, tình cờ gặp Tạ Trực cũng không phải lỗi của chúng ta, muội nói có phải không?”

Thẩm U Tâm phì cười, “Tẩu tẩu thật thông minh, suy nghĩ chu toàn.”

Mộ Dung Tuyết cười dí dỏm: “Sau này Vương gia có hỏi thì muội đừng để lộ nhé, chúng ta phải thống nhất chi tiết.”

“Tẩu tẩu yên tâm.”

Linh Sơn tự là một ngôi chùa quy mô không lớn, vừa hay rất gần nơi ở mới của Mộ Dung Lâm, lần trước Mộ Dung Tuyết về nhà, ngang qua chỗ này, từ trong xe ngựa nhìn ra nên đã nhớ được.

Xe ngựa đến cửa chùa, Mộ Dung Tuyết xuống xe, cùng Thẩm U Tâm vào trong chùa. Nơi đây hương hỏa vốn không vượng lắm, thêm nữa hôm nay cũng không phải mừng một mười lăm, người đến dâng hương bái Phật càng ít hơn.

Ngôi chùa không lớn, mang hơi hướm thanh tịnh giữa chốn phồn hoa, sau Đại hùng bảo điện là hồ Phóng sinh, bên hồ trồng bồ đề, ánh nắng xuyên qua tàng cây rơi xuống, phản chiếu mặt nước lấp lánh.

Lúc Mộ Dung Tuyết và Thẩm U Tâm đi đến dưới gốc bồ đề, trước hồ Phóng sinh có một nam nhân xoay người lại.

Mộ Dung Tuyết ngăn ra.

Lần đầu tiên lúc nàng nghe thấy cái tên Tạ Trực bình thường này, lại được biết hẳn là con trai nhũ mẫu của Thẩm U Tâm, trong đầu hiện ra hình tượng một nam nhân nhút nhát khiêm tốn. Nhưng nay, khi nam nhân này xoay người lại nàng mới biết, chả trách Thẩm U Tâm lại yêu hắn.

Đây quả thật là một nam nhân nổi bật hơn người, tuấn tú quý phái như một công tử thế gia.

Trong lúc kinh ngạc, Mộ Dung Tuyết bỗng nảy sinh chút tiếc nuối. Nàng vốn chưa từng cảm thấy xuất thân quan trọng, nhưng khi nàng chỉ có thể lấy Gia Luật Ngạn với thân phận Trắc phi, khi nàng biết mình ngay cả tư cách vào Ấn Đào các cũng không có, lúc đó nàng mới hiểu được một cách sâu sắc rằng đó là một vốn liếng trời ban. Tạ Trực cũng như nàng, cho dù có hoàn mỹ đến đâu, trong mắt người đời cũng không thể nào sánh vai cùng Thẩm U Tâm.

Thẩm U Tâm xấu hổ nói: “Tẩu tẩu, chàng chính là Tạ Trực.”

“Ta biết rồi.” Mộ Dung Tuyết mỉm cười, thấp giọng nói: “Muội trò chuyện với hắn đi, ta đi dâng hương, chút nữa sẽ đến tìm muội.” Nói xong

liền để lại Sảnh nhi và Bội Lan, còn mình đưa Đình Hương đi về Đại hùng bảo điện phía trước.

Trong điện lặng ngắt như tờ, hương khói vẫn vút. Bảo tượng Bồ tát trang nghiêm từ trên cao nhìn xuống hồng trần. Mộ Dung Tuyết quỳ ít tiền trong thùng Công đức rồi mới cung kính quỳ dưới đất, hai tay đan vào nhau, thành khẩn cầu nguyện: “Bồ tát phù hộ để chàng đời này kiếp này chỉ yêu mình con thôi.”

Cầu nguyện xong nàng khấu đầu ba cái, sau khi đứng lên, đột nhiên lại cảm thấy lời cầu nguyện này không chính xác lắm. Hẳn chỉ yêu mình nàng thì không đủ. Lỡ như lại có người tặng mỹ nhân cho hẳn thì làm sao đây?

Vậy là nàng lại quỳ xuống đất, hai tay đan vào nhau, lẩm bẩm nói: “Bồ tát, vừa rồi không tính, con cầu lại lần nữa.” Nàng hít một hơi, từng chữ từng chữ nói: “Xin Bồ tát phù hộ để đời này kiếp này của chàng chỉ có một nữ nhân là con thôi.” Nàng nghĩ nghĩ rồi lại bổ sung: “Đương nhiên là trừ con gái của chúng con ra.”

“Phụt.” Sau tượng thần đột nhiên vang lên một tiếng cười thấp.

Mộ Dung Tuyết giật thót mình, từ dưới đất bò dậy, chỉ thấy phía sau có một nam nhân đi ra.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 32: Gặp Gỡ

Người này thân mặc tăng bào màu xám, hiển nhiên phải là một hòa thượng, nhưng dung mạo, ánh mắt, thậm chí khí chất cử chỉ, không điểm nào giống người xuất gia.

Mộ Dung Tuyết nhất thời ngẩn ra, vì nàng chưa từng thấy hòa thượng nào đẹp như vậy, lúc nhìn hắn nàng thậm chí nảy sinh một ý nghĩ hoang đường, người có dáng vẻ như vậy mà đi làm hòa thượng có phải đáng tiếc quá rồi không?

Nhưng chút hảo cảm với dung mạo của hắn lập tức bị ánh mắt mang ý cười của hắn phá hoại. Người xuất gia sao có thể dò xét nữ thí chủ như vậy chứ, lẽ nào không nên lập tức cúi đầu quay đi, ra về lão tăng nhập định sao? Ánh mắt ra vẻ vừa thú vị vừa buồn cười này là thế nào vậy?

Đây hoàn toàn không phải là tác phong của người xuất gia, lẽ nào đây chính là thâm tăng trong truyền thuyết? Mộ Dung Tuyết lập tức đề phòng lui lại một bước, hung dữ nói: “Sao ngươi lại nghe lén người ta cầu nguyện?”

Hắn xua hai tay, vô tội cười nói: “Ta đâu có nghe lén, ta vốn ở đây mà.” Nói đến đây hắn lại càng buồn cười: “Tiểu cô nương, người ta cầu nguyện phải thầm để trong lòng, lần đầu tiên ta mới thấy làm như cô vậy đó.”

Mộ Dung Tuyết bị lời của hắn làm cho đỏ mặt, nàng vốn không tin Phật, thỉnh thoảng lúc gặp nạn mới ôm chân Phật, ví dụ như lần trước trong

ruộng cải dầu xin Bồ tát phù hộ đừng để Gia Luật Ngạn bắt được. Bởi vậy chuyện cầu nguyện trong chùa này cũng là lần đầu tiên nàng làm, hơn nữa vừa rồi thấy trong điện không có người, ai ngờ hắt lại ở sau tượng thần.

Nàng lạnh mặt uy hiếp: “Không được nói ra, nếu không...”

Hắn cười cười: “Nếu không thì sao?”

Giọng điệu này càng không giống người xuất gia, Mộ Dung Tuyết trừng hắn một cái rồi nhấc váy chạy ra ngoài.

“Này tiểu cô nương, cầu nguyện thì phải dâng hương, tâm nguyện theo khói hương bay lên trời, như vậy Bồ tát mới có thể nghe thấy.”

Nàng vừa bước đi liền thu lại, quay đầu hỏi: “Thật không?”

“Đương nhiên là thật.” Hắn gật gật đầu, cuối cùng cũng thu lại ý cười, lộ ra dáng vẻ nghiêm túc.

Mộ Dung Tuyết dặn Đình Hương ngoài cửa: “Muội đi mua hương đến đây.”

Hắn lại cười: “Không thể gọi là mua, phải gọi là thỉnh hương.”

“Người lắm mồm như vậy thật chẳng giống một hòa thượng.”

Không ngờ hắn lại cười gật gật đầu: “Ta cũng thấy vậy.”

Mộ Dung Tuyết ngăn ra.

Hắn cười nói: “Đặc biệt là nhìn thấy một tiểu cô nương đáng yêu như cô đây, ta càng cảm thấy ta nên hoàn tục sớm hơn một chút.”

Trời ạ, quả nhiên là một tên dân tăng! Mộ Dung Tuyết biến sắc, nhấc váy trốn như bay ra khỏi Phật đường.

Hứa Trạch không nhịn được bật cười sang sảng, đã lâu lắm rồi không gặp một tiểu cô nương thú vị như vậy, thật sự vô cùng đáng yêu.

Mộ Dung Tuyết còn chưa chạy đến trước hồ Phóng sinh đã nghe thấy tiếng hét của Thẩm U Tâm. Chân nàng nhũn ra suýt ngã xuống đất, trời ạ, Linh Sơn tự này không phải là ổ cướp đó chứ!

Trước hồ Phóng sinh không biết từ đâu chui ra sáu bảy nam nhân, đang vây lấy Tạ Trục đấm đá túi bụi. Tim Mộ Dung Tuyết đập nhanh đến mức sắp nhảy ra ngoài, nhìn kĩ lại mới phát hiện Tạ Trục có võ công, tuy là bị người ta vây đánh, nhưng nhất thời vẫn chưa bị đánh gục, lúc này nàng mới hơi yên lòng.

Thẩm U Tâm đứng bên cạnh, nóng lòng hét lên: “Đại ca dừng tay!” Một lúc sau lại hét: “Tạ Trục cẩn thận!”

Rốt cuộc là chuyện gì đây? Lẽ nào là Thẩm Thương Lăng đưa người đến?

Trong lúc khẩn cấp, Mộ Dung Tuyết vội quay đầu chạy ra ngoài, ở phía trước, Bội Lan đưa bốn hạ nhân đang chờ ngoài chùa chạy vào, Đinh Hương theo phía sau, tay cầm hương hoảng hốt chạy tới.

“Tiểu thư, chuyện gì vậy?”

Mộ Dung Tuyết không có thời gian nói rõ, vừa thấy cứu binh đến liền quay đầu đưa người đến trước hồ Phóng sinh hét lên: “Dừng tay hết cho ta!”

Chúng nhân khựng lại, Thẩm U Tâm như thấy cứu tinh, vội nói: “Đại ca, Vương phi đến rồi, còn không dừng tay!”

Thẩm Thương Lăng quay đầu thấy Mộ Dung Tuyết đưa mấy hạ nhân đến, lúc này mới cho thủ hạ dừng tay.

Tạ Trực kéo Thẩm U Tâm đứng sang một bên, bảo vệ sau lưng mình. Thẩm Thương Lãng chỉ hắt cười lạnh: “Hay cho Tạ Trực người, ăn gan báo rồi sao mà còn vọng tưởng bắt cóc muội ấy trốn đi, người đừng nằm mơ nữa.”

Nói xong, lúc này mới quay đầu sang miễn cưỡng thi lễ với Mộ Dung Tuyết, lòng thầm nói: Vương phi gì chứ, chẳng qua là một nha đầu nhà quê, bầu vú Triệu thực phi làm thân thích mới gả vào được Vương phủ thôi.

Sự khinh bỉ không hề che giấu này đã khơi dậy cảm phẫn trong bụng Mộ Dung Tuyết. Nàng vốn xem thường con người Thẩm Thương Lãng, lúc này càng không hề lưu tình mà chỉ mặt hắt nói: “Người mới ăn gan báo đó, còn dám hành hung trong chùa, ra tay đánh người trước mặt Bồ tát nữa.”

Thẩm Thương Lãng liếc mắt: “Phu nhân đừng ngậm máu phun người, ta chỉ đưa muội muội ta về phủ thôi.”

Thẩm U Tâm nghe vậy liền nói: “Muội không về.”

Thẩm Thương Lãng quay đầu chỉ vào mũi Thẩm U Tâm mắng: “Muội ở nhà người ta còn ra thể thống gì nữa? Có biết bên ngoài đồn đại thế nào không, thật mất hết mặt mũi của Thẩm gia ta!”

Thẩm U Tâm tức giận nước mắt lã chã: “Đại ca đừng lấy Thẩm gia ra uy hiếp muội, muội có tệ hại đến đâu cũng không làm lụn bại gia sản.”

“Hay cho nha đầu chết tiệt này.” Thẩm Thương Lãng vung tay định tát nàng một cái, Tạ Trực ngẩng đầu nắm lấy cổ tay hắn, đẩy mạnh về phía sau.

Thẩm Thương Lãng loạn choạng mấy bước, tức tối đến đỏ mắt, mắng: “Tên dê tiện không biết tự lượng sức này, người nằm mơ ban ngày đi. Sao không cân đo thử thân phận của mình, một hạ nhân...” Còn chưa

nói hết đã bị Tạ Trục tức giận đấm cho một quyền, đánh ngay sống mũi Thẩm Thương Lăng.

Thẩm Thương Lăng đau đến mức vừa chảy nước mắt vừa chảy máu, nhảy dựng lên hét lớn: “Còn không ra tay.”

Lập tức hạ nhân của Thẩm gia xông lên bao vây, Mộ Dung Tuyết thấy lại sắp đánh nhau, đang định cho hạ nhân lên giúp, đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng hét: “Phật môn thánh địa há có thể làm càn.”

Chúng nhân đều ngẩn ra, Mộ Dung Tuyết quay đầu, thấy sau lưng có một tăng nhân đang đứng, chính là hòa thượng vừa trò chuyện với nàng ban nãy. Trong tay hắn cầm một cây gậy, mày kiếm mắt sao, anh khí bừng bừng, hoàn toàn khác hẳn bộ dạng cười híp mắt ban nãy.

“Ngẩn ra đó làm gì, còn không ra tay.” Thẩm Thương Lăng vốn khinh bỉ kẻ đột nhiên xuất hiện như Hứa Trạch, đích thân ra tay kéo Thẩm U Tâm về.

Các hạ nhân còn chưa ra tay, đột nhiên trước mắt có tiếng gió, gậy quét đến, Mộ Dung Tuyết vốn chưa nhìn thấy Hứa Trạch ra tay thế nào, đã thấy Thẩm Thương Lăng loạn choạng té lăn ra đất.

Hứa Trạch dùng gậy đề lên bụng hắn, cúi người cười hi hi: “Còn không đi thì người có tin là ta sẽ cán người thành sọt mì không?”

Thẩm Thương Lăng còn muốn phản kháng, lại thấy Hứa Trạch cười hi hi dùng gậy lằn trên bụng hắn mấy cái, không thấy hắn dùng lực, chỉ nhẹ nhàng vậy thôi đã khiến Thẩm Thương Lăng đau đớn kêu lên oai oái, cuống quýt nói: “Ta đi ngay, đi quay.”

Hứa Trạch đứng dậy, dùng gậy chỉ về phía sau cười nói: “Cửa ở bên đó.”

Thẩm Thương Lăng vội vã đưa người rời đi.

Thẩm U Tâm bước lên thi lễ: “Đa tạ đại sư.”

“Đại sư” Hứa Trạch sờ mũi, quay đầu cười với Mộ Dung Tuyết: “Tiểu cô nương, cô thấy ta có giống đại sư không?”

Mộ Dung Tuyết đỏ mặt, hung dữ nói: “Không được gọi ta là tiểu cô nương.” Nói xong liền kéo tay Thẩm U Tâm, “Chúng ta mau về đi.” Không ngờ ra ngoài một chuyến lại gây ra chuyện này, đừng bao giờ để Gia Luật Ngạn biết được, nếu không nhất định hắn sẽ giận lắm, vừa nghĩ đến bộ dạng lạnh lùng của hắn, lòng nàng lập tức rối như tơ vò.

Tạ Trục ôm quyền nói: “Tại hạ Tạ Trục, đa tạ sư phụ trưởng nghĩa tương trợ.”

Hứa Trạch mỉm cười: “Ta không phải hòa thượng, bởi vậy đừng gọi ta là sư phụ, cũng đừng gọi ta là đại sư, gọi Hứa Trạch được rồi.”

Mộ Dung Tuyết kinh ngạc quay đầu, không phải hòa thượng vậy việc gì phải mặc tăng bào, còn cạo đầu nữa?

Vừa hay hắn cũng nhìn về phía nàng, khoảnh khắc ánh mắt chạm nhau, nàng có một cảm giác kỳ quái, trong ánh mắt hắn cứ như có tinh hà lấp lánh, còn mang theo cả một xoáy nước.

Nàng quay đầu bước nhanh ra khỏi chùa.

Bên này Thẩm U Tâm và Tạ Trục vội vã cáo biệt. Bên kia Mộ Dung Tuyết cũng dặn dò mấy hạ nhân, bao gồm cả xa phu, rằng chuyện hôm nay không được cho bất kỳ ai biết, bao gồm cả Vương gia. Nàng vốn còn muốn tiện đường về nhà thăm cha một chuyến, nhưng xảy ra chuyện như vậy, nàng không dám ở lâu bên ngoài nữa.

Trở về Chiêu Dương vương phủ, thật sự quá không may, Gia Luật Ngạn xưa nay thường đến tối mới về phủ, không ngờ buổi trưa đã về rồi.

Mộ Dung Tuyết cứ như có cảm giác làm chuyện xấu bị bắt quả tang, nàng nhìn Thẩm U Tâm rồi mới xuống xe.

Gia Luật Ngạn từ trong kiệu bước ra, lập tức một đám nô bộc bước lên vây lấy, hăn dường như trời sinh đã có khí thế vạn người ngưỡng mộ, đám hậu nhân tiền hô hậu ủng càng khiến hăn trở nên nổi bật, khí vũ bất phàm.

Mộ Dung Tuyết si mê nhìn hăn, lòng tin chắc rằng cho dù giữa biển người mênh mông, người nàng có thể vừa nhìn đã thấy ngay chỉ có hăn mà thôi.

Hăn nhìn nàng, rồi lại nhìn Thẩm U Tâm, không vui hỏi: “Hai người đi đâu vậy?”

Mộ Dung Tuyết nặn ra nụ cười, “Thiếp và muội muội đi chùa dâng hương.”

Hăn nhíu mày, cũng không nói gì nữa, quay sang nói với Thẩm U Tâm: “Chẳng phải đã nói với muội là đừng ra khỏi phủ rồi sao?”

Thẩm U Tâm có hơi chột dạ, yếu ớt thấp giọng nói: “Cùng tẩu tẩu đi dâng hương cũng không được sao?” Giọng nói mềm mại như nũng nịu này, phàm là nam nhân chắc đều sẽ cảm thấy mềm lòng, Mộ Dung Tuyết trong lòng rất ngưỡng mộ giọng nói êm tai này, tiếc rằng nàng đã không thể nào có được thanh âm hay như vậy nữa.

Nhưng Gia Luật Ngạn chỉ lạnh lùng đáp một câu, “Không được.” Nói xong liền cất bước đi lên hành lang.

Thẩm U Tâm thè lưỡi, rồi lại cười với Mộ Dung Tuyết, “Đa tạ tẩu tẩu.”

Mộ Dung Tuyết âm thầm theo sau hắn, đi đến cửa Ẩn Đào các, thấy hắn bước vào nàng liền quay người tiếp tục đi về hậu viên.

Gia Luật Ngạn chắc chắn rằng nàng sẽ theo mình vào, không ngờ nàng lại quay người đi mất! Hắn quay lại gọi nàng, tức giận nói: “Nàng đi đâu đó?”

“Thiếp về thay y phục.”

“Chút nữa đến đây đi.” Mắt hắn sáng lên, nói: “Ta muốn ăn cơm ở nhà.”

Nàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhìn hắn, cuống quýt gật đầu: “Được, bây giờ thiếp sẽ đi nấu ngay, chàng muốn ăn gì?”

“Nấu bữa đi.”

Nấu bữa? Nàng ngây ngốc nhìn hắn, thấp giọng nói: “Xưa nay thiếp chưa từng nấu bữa, mỗi một món ăn đều dùng toàn bộ thành ý, lẽ nào chàng không nếm được tâm ý của thiếp sao?”

Tác giả có lời muốn nói: Thân là mẹ ruột, tôi đang nghĩ là chỉ viết một nam phụ thôi hay là viết hai ba nam phụ giành A Tuyết đây?

Gia Luật đại gia có tức đến vênh râu không? Ha ha ha~~~~~

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 33: Đau Lòng

Trương Long đứng bên cửa vốn cụp tai cúi đầu giả điếc, nhưng gương mặt đỏ bừng đã bán đứng hắn.

Gia Luật Ngạn ngượng ngùng quay người bước vào thư phòng.

Hắn không trả lời câu hỏi của nàng, Mộ Dung Tuyết có hơi thất vọng, nhưng trở về Mai quán vẫn tràn đầy tình yêu, nghiêm túc chuẩn bị cho hắn một bữa ăn cực kỳ phong phú, sau đó tỉ mỉ bỏ vào hộp, cho Đinh Hương, Bội Lan đưa đến Ẩn Đào các.

Đinh Hương mở hộp thức ăn, đập vào mắt Gia Luật Ngạn là mấy món ăn sực nức mùi thơm, màu sắc rực rỡ, tạo hình đẹp mắt, vừa nhìn đã biết là phong cách nấu ăn chỉ thuộc về nàng, ngay cả đĩa đựng thức ăn cũng vô cùng chú trọng, mỗi món ăn phối với một chiếc đĩa khác nhau.

Tuy ngoài miệng hắn không khen nàng, nhưng trong lòng lại vô cùng tán thưởng phẩm vị của nàng, đặc biệt là trong việc phối màu, có thể coi là suy nghĩ độc đáo. Mỗi lần nhìn thấy món ăn của nàng hắn đều có cảm giác kinh ngạc, giống như thấy một bức tranh rực rỡ sắc màu, cho dù là ngự thiện trong cung cũng chưa chắc làm được tinh xảo thú vị như nàng.

Đinh Hương, Bội Lan dè dặt bày thức ăn ra, đang định lui xuống thì Gia Luật Ngạn hỏi: “Phu nhân đâu?”

“Dạ Phu nhân đang tắm.”

Gia Luật Ngạn có chút thất vọng và bất mãn, vốn đã quen ăn cơm một mình, nhưng từ khi nàng gả vào phủ, sau khi cùng hần ăn mấy bữa cơm tối, hần phát hiện ăn cơm cũng trở thành một chuyện khá thú vị. Vì mỗi món ăn nàng đều đặt tên, ví dụ như Nhất quyển tương tư, Nhân sinh tứ hỉ, Hòa hòa mỹ mỹ... Những cái tên kỳ quái đó tuy rất buồn cười, nhưng cũng rất sát thực, hơn nữa quan trọng nhất là mỗi một món ăn đều chứa đầy tâm ý của nàng, hần có thể nhìn thấy rõ ràng nàng đang trao trọn trái tim nàng cho hần. Tuy ngoài mặt hần vờ như không thấy, nhưng thật ra trong lòng rất hưởng thụ sự ái mộ này.

Hần nhắc đĩa lên, khựng lại rồi đặt xuống, nói với Bội Lan: “Gọi Phu nhân đến đây.”

Bội Lan mừng rỡ đáp một tiếng, ra khỏi Ẩn Đào các liền cười hi hi nói: “Cô xem, Vương gia gọi tiểu thư chúng ta đến cùng ăn cơm đó, xem ra một khắc cũng không thể rời tiểu thư được.”

“Tôi thấy là muốn tiểu thư qua bày thức ăn hầu hạ thì có.” Đinh Hương lạnh lùng hứ một tiếng, tóm lại, đối với vị cô gia này, lòng nàng ta không làm sao thiện đãi nổi, cho dù hần ưa nhìn, lại là một Vương gia, nhưng trong lòng nàng ta, ưa nhìn đâu ăn thay cơm được, quan tâm chu đáo mới là một phu quân tốt, trong lòng nàng ta Gia Luật Ngạn hoàn toàn không đủ tiêu chuẩn.

Mộ Dung Tuyết lúc này đang ngâm mình trong bồn nước, tuy nàng thích nấu nướng nhưng cũng rất ưa sạch sẽ, không thích trên người mình có mùi dầu mỡ, mỗi lần nấu ăn xong luôn thích thay y phục. Hôm nay ở trong chùa vốn đã hoảng hốt kinh sợ, trở về Mai quán lại vội vã nấu ăn, bận rộn đến mức cả người đầy mồ hôi, bởi vậy sau khi nấu ăn xong này liền nằm trong bồn tắm rửa để thư giãn thần kinh đang căng thẳng.

Lúc Đinh Hương vào cho nàng biết Gia Luật Ngạn muốn nàng đến Ẩn Đào các cùng dùng cơm, nàng vội vã bò ra khỏi bồn nước, mừng rỡ thay

một bộ y phục mới đã được xông hương.

Hắn không chỉ thích thức ăn nàng nấu mà còn muốn nàng cùng dùng cơm nữa, điều này có phải cho thấy trong lòng hắn nàng ngày càng quan trọng rồi không? Nàng cười suốt dọc đường, bước nhanh như một cơn gió đến Ấn Đào các.

Gia Luật Ngạn ngồi trước bàn, điều khiến nàng kinh ngạc vui mừng hơn là không ngờ hắn vẫn chưa động đũa, còn đang chờ nàng. Nàng thụ sủng nhược kinh đi đến trước mặt hắn, không nén nổi hân hoan trong lòng, nụ cười rực rỡ hơn ánh mây đẹp nhất.

Gia Luật Ngạn nhìn nàng, chỉ một món ăn hỏi: “Đây là gì?”

“Món này tên là Ái luyện.”

Hắn lộ ra một tia bối rối, đặt tên kín đáo một chút có được không? Vốn muốn hỏi thêm vài câu, nhưng cái tên này đã khiến hắn ngại không hỏi nữa.

Mộ Dung Tuyết xấu hổ cười cười, giải thích cho hắn: “Vì làm từ hoa sen nên lấy đồng âm là Ái luyện[1].”

[1. Sen và luyện đồng âm.]

Hắn kinh ngạc hỏi: “Hoa sen?”

“Dạ, cánh sen trắng cuốn nhân đậu đỏ, rồi dùng bột mì trứng gà chiên lên. Chàng nếm thử đi, còn có mùi thơm của hoa sen nữa đó.”

Hắn càng kinh ngạc hơn, trong lúc hiếu kỳ liền lấy đũa gắp lên nếm thử, quả nhiên mùi vị thanh mát, hương thơm lan khắp miệng.

“Cơm cũng dùng lá sen bọc lại để hấp, có phải hương thơm mát lòng không?” Nàng cười như gió xuân, đôi mắt sáng rực lóe lên tia khát vọng

chờ được biểu dương. Biểu hiện tràn đầy tự tin này cứ luôn khơi dậy ham muốn đả kích nàng của hắn, vì bộ dạng thất vọng mím cái miệng nhỏ, vô cùng không phục của nàng thật sự rất đáng yêu.

Nhưng đả kích nhiều phải chăng sẽ ảnh hưởng đến nhiệt tình nấu ăn của nàng? Hắn đang nghĩ hôm nay có nên biểu dương nàng một cách thích đáng không? Nói thật thì thức ăn hôm nay rất ngon, tràn ngập mùi hương sen nhẹ nhàng.

Hắn nhắc ly trà hớp một ngụm, cân nhắc từ ngữ thích hợp, vừa biểu đạt được ý tán dương, lại không khiến nàng kiêu ngạo đắc ý. Lúc này Mộ Dung Tuyết đang một tay chống cằm, chớp chớp đôi mắt to ươn ướt nói: “Thức ăn hôm nay sử dụng toàn nguyên liệu dưới nước, củ sen, bánh chèo củ năng, canh sen, hoa sen chiên, còn có cá hấp nữa, bởi vậy bữa cơm này đặt tên Ngư thủy chi hoan[2] là thích hợp nhất.”

[1. Vui vầy cá nước, ý chỉ chuyện chăn gối.]

Gia Luật Ngạn phụt một tiếng phun hết nước trà trong miệng ra.

Mộ Dung Tuyết vội ôm lấy hắn, vỗ vỗ vai hắn, “Phu quân, chàng không sao chứ?”

Mặt hắn đỏ ửng một mảng, một hồi sau mới ngược lên nhìn nàng. Thật sự phải trắng trợn đến vậy sao?

Dùng cơm xong, Đinh Hương, Bội Lan thu dọn chén đĩa trên bàn, Mộ Dung Tuyết cũng đứng dậy, “Phu quân bận rộn cả buổi rồi, mau nghỉ ngơi một lúc đi.” Nói xong liền định cùng hai người rời đi.

Gia Luật Ngạn kéo nàng lại, “Nàng làm gì vậy?”

“Thiếp về Mai quán.”

Gia Luật Ngạn không vui nói: “Chẳng phải nói rồi sao, giường đóng xong rồi hãy đi, thời gian này cứ ở đây.”

Mộ Dung Tuyết chỉ đành “Dạ” một tiếng, tuy trong lòng khó chịu, nhưng Gia Luật Ngạn đã nói hai lần rồi, nàng cũng không dám cứng rắn cự tuyệt, sợ lại chọc giận hắn, lòng liền nghĩ, chiều nay lại đi giục Lưu sư phụ đóng giường cho nhanh.

Ra khỏi sảnh chính, ánh nắng trong sân đang rực rỡ chói chang, hoa dưới hiên uể oải hé nở. Mộ Dung Tuyết lao lực cả buổi sáng, lúc về lại phí tâm tư nấu một bàn thức ăn, thật sự rất mệt mỏi, trở về phòng ngủ, nàng cảm thấy mí mắt không tách ra nổi nữa, nhưng Gia Luật Ngạn lại không có thói quen ngủ sau bữa cơm, ăn xong liền đến thư phòng.

Chờ một lát, hắn cảm thấy lúc này nàng sẽ mang trà đến cho mình, nhưng chờ hồi lâu cũng không có động tĩnh. Thư phòng lặng ngắt như tờ thật vô vị, hắn đặt công văn trong tay xuống đi vào phòng ngủ.

Không ngờ nàng đã ngủ rồi!

Nhìn dáng vẻ đang ngủ kiều diễm đáng yêu của nàng, hắn bỗng nảy sinh cảm giác bị lạnh nhạt bỏ rơi, vậy là hắn tức tối nhào lên người nàng, bóp mấy cái trên ngực nàng.

Mộ Dung Tuyết bị hắn đánh thức, đầu tiên cảm thấy có một bàn tay đang đặt trên ngực mình, còn sau lưng có một vật cứng cứng, hắn đang không hề khách sáo lột y phục nàng ra.

Nàng hiểu được ý đồ của hắn, xấu hổ kéo váy lại: “Phu quân, đừng mà, đang là ban ngày đó.”

“Chẳng phải nàng muốn vui vầy cá nước sao?” Hắn cắn vào tai nàng một cái, tay vẫn không ngừng.

“Thiếp không có.” Nàng thật oan chết đi được, vừa xấu hổ vừa tức giận đẩy hắn ra, nhưng lại không phải là đối thủ của hắn.

Hắn hậm hực nói: “Rõ ràng là muốn mà còn không thừa nhận, đây là cái gì?” Tay hắn thò xuống dưới người nàng, tìm được chứng cứ.

Nàng xấu hổ ghen lời, hết đường chối cãi. Bị hắn sờ cả buổi mà không có phản ứng mới lạ đó.

“Cho nàng biết thế nào là vui vầy cá nước.” Hắn hừ một tiếng, vươn mình xông vào. Sau một hồi giãy vò mạnh mẽ, nàng mơ màng thiếp đi, lúc tỉnh lại đã là chàng vạng. Đình viện yên lặng như tờ, Gia Luật Ngạn đã rời đi. Nàng hít thật sâu hơi thở trên gối hắn, hồi tưởng lại cuộc hoan ái ban chiều, mặt âu lo đỏ bừng.

Nàng thật sự không hiểu tại sao hắn lại thích ức hiếp nàng, giãy vò nàng như vậy, khiến nàng hận không thể kêu lên thật to, nhưng giọng nàng vẫn chưa khỏi, thanh âm rất khó nghe, bởi vậy nên liều mạng nhẫn nhịn, nhưng nàng càng cắn môi không chịu lên tiếng, hắn càng đổi đủ cách giãy vò, hận không thể bẻ xương nàng nuốt vào bụng.

So với mây mưa đảo điên, thật ra nàng thích được hắn ôm ấp vuốt ve hơn, nhưng phương diện này hắn rất keo kiệt, rất ít khi nàng được nhìn thấy hắn bên cạnh khi tỉnh lại, nàng vẫn luôn một mình đối diện với chăn gối trống không, nhờ vào việc hít hơi thở hắn còn vương lại để làm ấm cho mình.

Nàng quỵn luyến bò xuống giường, mặc áo ngoài vào, ngồi trước gương chải mái tóc dài như mây. Bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến giọng Trương Long: “Vương gia.”

Là Gia Luật Ngạn trở về.

Nàng kinh ngạc vui mừng đặt lược xuống, không màng mái tóc chưa búi xong đã nhảy ra khỏi phòng ngủ, đây là lần đầu tiên nàng ở Ấn Đào các đón hân về.

Nhưng khi bay đến trước mặt Gia Luật Ngạn như một con chim nhỏ, nàng kinh ngạc phát hiện rằng, mặt Gia Luật Ngạn lạnh cứng như sắp kết thành băng rơi xuống đất.

“Phu quân làm sao vậy?” Nàng ân cần nhìn hân, lòng nghĩ, lẽ nào trên triều hân đã gặp chuyện gì phiền lòng?

“Hôm nay nàng đưa Thẩm U Tâm đi gặp Tạ Trực à?”

Mộ Dung Tuyết giật mình, vội nói: “Lúc đi dâng hương tình cờ gặp.”

“Tình cờ?” Hân nghiêm giọng nói: “Gan nàng thật không nhỏ, lúc nào rồi mà còn dám gạt ta.”

Nàng lo lắng nhìn hân: “Phu quân bớt giận.”

“Trong mắt nàng còn có phu quân này sao?” Đôi mày kiếm của hân nhíu chặt, khí lạnh trong mắt còn lạnh hơn gió ngày cừu hàn.

Nàng rụt rè nói: “Thiếp chỉ muốn giúp cô ấy...”

Gia Luật Ngạn nghiêm giọng ngắt lời nàng, “Ngoài thêm loạn, gây thị phi, nàng có thể giúp mọi người được gì?” Nói xong, hân tức giận bùng bùng phẩy áo bỏ đi.

Trong mắt hân, nàng chính là một kẻ ngốc nghếch, chỉ biết thêm loạn và gây thị phi sao? Nàng cảm thấy tim bỗng đau nhói, rồi có hai hàng nước mắt nóng hổi trào ra.

Nàng ngây ngốc một hồi, dùng mu bàn tay chùi nước mắt, chầm chậm bước ra khỏi Ấn Đào các, đi về phía Mai quán.

Đoạn đường từ Ấn Đào các đến phía sau hoa viên rồi đến Kính hồ, nàng bước đi rất uể oải, chỉ muốn về đến Mai quán nghỉ ngơi.

Nhưng đứng bên Kính hồ, nghĩ đến việc Mai quán không có giường, một nỗi bi thương hoang liêu dâng trào trong lòng. Ở Ấn Đào các chỉ mấy ngày ngắn ngủi nhưng dường như dài tựa nửa đời, nàng cảm thấy hình như trong thoáng chốc mình đã già đi mấy tuổi, hoàn toàn mất hết dũng khí và tự tin hôm bán giường.

Nàng lại bắt đầu nghi ngờ bản thân, rốt cuộc còn có bao nhiêu tự tin để bị hủy hoại nữa.

Ám Hương, Sơ Ảnh thấy bộ dạng thất hồn lạc phách của nàng đều giật mình, nhưng nhận thức được gì đó nên không hỏi, chỉ dâng trà nóng, lấy nước cho nàng tắm.

Nàng nhận tách trà nóng, siết chặt trong lòng bàn tay, thấp giọng nói: “Sơ Ảnh, người đi hỏi xem giường của ta đóng xong chưa?”

Hai lần nàng về Mai quán câu đầu tiên đều hỏi chuyện này.

Đinh Hương nghe mà sắp rơi nước mắt.

Ám Hương cũng cảm thấy kinh ngạc, lúc đầu nàng bán giường, các nha hoàn Mai quán đều đoán được dụng ý của nàng, ngoài bội phục quả quyết đập nồi dìm thuyền của nàng, còn thầm chúc cho nàng có thể mã đáo thành công.

Đích thực nàng cũng đã thành công, nhưng chuyển biến của sự tình khiến người ta không thể hiểu được.

Tại sao nàng vào ở Ấn Đào các rồi mà vẫn hai lần về Mai quán, lại còn giục đóng giường, bộ dạng như không muốn quay lại nữa?

Còn đêm nay, Gia Luật Ngạn có như tối qua, đích thân đến Mai quán ôm nàng về Ấn Đào các không?

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 34: Quan Tâm

Sơ Ảnh trở về báo cho Mộ Dung Tuyết giường đã xong rồi, nhưng vừa mới sơn xong lúc chiều, vẫn chưa thể dùng.

Mộ Dung Tuyết thở dài, im lặng chốc lát rồi nói với Đinh Hương: “Ta muốn về nhà thăm lão gia, các muội thu dọn đồ đạc đi.”

Đinh Hương ngẩn ra, thu dọn đồ đạc, lẽ nào muốn về nhà mẹ ở sao?

Bội Lan nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, làm vậy e là Vương gia sẽ không vui đâu.”

Mộ Dung Tuyết đau lòng cúi đầu, “Ta rất nhớ lão gia, muốn về nhà ở một đêm.”

Có một đêm thôi sao? Đinh Hương cảm thấy quá ít, lập tức nói: “Chủ ý này rất hay, dù sao giường của tiểu thư cũng chưa đóng xong, đâu thể ngủ dưới đất được.”

Bội Lan nói: “Nếu tiểu thư không chê thì cứ ngủ ở phòng nô tỳ, nô tỳ và Đinh Hương trải nệm dưới đất ngủ là được rồi.”

Đinh Hương trừng nàng ta, “Gả đi rồi đâu có nói là không được về nhà mẹ, tiểu thư về nhà mẹ cũng là để cho Vương gia biết, tiểu thư cũng là người có tính cách, không phải là quả hồng mềm mặc người ta chém chặt, để ngài ấy gọi thì đến đuổi thì đi.”

Trái tim vốn đầy thương tích của Mộ Dung Tuyết lập tức bị mấy chữ “Gọi thì đến đuổi thì đi” chém cho máu me tung tóe.

Nàng không phải giận dỗi về nhà mẹ như Đinh Hương nghĩ, mà vì lúc này nàng thật sự rất nhớ cha, xưa nay cha luôn nâng niu nàng trong lòng bàn tay, không nỡ chê bai nàng một câu, cha mới là người yêu thương nàng nhất trên thế gian này, vĩnh viễn luôn ủng hộ nàng, khích lệ nàng. Lúc này, khi nàng cảm thấy hơi mệt mỏi, hơi rã rời, hơi mất tự tin, nàng thật sự rất cần cha tiếp thêm sức mạnh và lòng tin.

Đinh Hương rất ủng hộ hành động này của Mộ Dung Tuyết, vì nàng ta coi về nhà mẹ là một tuyệt chiêu, lần nào cũng là cha nàng ta thấp giọng xuống nước rước mẹ nàng ta về. Dần dần, địa vị của mẹ nàng ta nhờ mấy lần về nhà mẹ mà được nâng cao.

Quan hệ của Mộ Dung Tuyết và Gia Luật Ngạn, kẻ bàng quan như Đinh Hương rõ hơn ai hết, lòng căm phẫn sục sôi. Nàng ta hi vọng chuyến này Mộ Dung Tuyết về nhà mẹ có thể cho Gia Luật Ngạn một bài học, tiểu thư của nàng ta cũng không phải kẻ ăn chay, nghĩa tử là Triệu thực phi được đương kim Thánh thượng sủng ái nhất. Hẳn nên đến nhà tạ lễ xin lỗi, cúi đầu xuống nước đón tiểu thư về.

Mộ Dung Tuyết mang theo một bọc hành lý nhỏ, cùng Đinh Hương và Bội Lan ra khỏi Vương phủ, lên xe ngựa. Quân gia trong lòng rất khó hiểu, trẻ vậy rồi sao vẫn còn ra ngoài? Nhưng Vương gia không có nhà, không ai dám cản Phu nhân. Chỉ đành phái mấy hạ nhân khỏe mạnh đi theo, đưa Mộ Dung Tuyết đến nhà mới của Mộ Dung Lâm.

Mộ Dung Lâm thấy con gái liền giật thót, “A Tuyết, sao đột nhiên con lại về nhà?”

“Con nhớ cha, muốn về thăm cha.” Vừa thấy Mộ Dung Lâm, Mộ Dung Tuyết lập tức cảm thấy mình lại trở thành một tiểu cô nương chưa xuất giá,

thân xác mệt mỏi và trái tim rã rời dường như đã tìm được một nơi giải tỏa, nơi như vậy mới là nhà nàng. Tuy Gia Luật Ngạn từng nói sau này Vương phủ mới là nhà nàng, nhưng trong lòng nàng đó không phải là nhà mà là một chiến trường, nàng đơn độc chém giết ở đó, cả người đầy thương tích.

Mộ Dung Lâm nhìn con gái, xót xa nói: “Sao con lại ốm đi nhiều vậy? Có phải hẳn đối xử với con không tốt không?”

Mộ Dung Tuyết vội cười nói: “Đâu có, chàng đối với con rất tốt, chỉ là con không thích hợp với khí hậu thủy thổ Kinh thành thôi.”

Mộ Dung Lâm nửa tin nửa ngờ, thấy con gái không chịu nói, cũng không tiện truy hỏi: “Con ăn cơm chưa?”

“Dạ chưa.”

“Vậy để cha đích thân xuống bếp, con muốn ăn gì?”

“Chỉ cần cha nấu con đều thích ăn hết.”

“Con chờ đó nhé.” Mộ Dung Lâm lập tức xuống bếp.

Tịch dương ngả về Tây, Mộ Dung Tuyết ngồi trên chiếc ghế trúc dưới hiên, gió thổi đến, dường như miệng vết thương khắp người đều mở ra, không chỗ nào không đau.

Nửa canh giờ sau, một bàn thức ăn phong phú được dọn ra, trên tay Mộ Dung Lâm còn dính bột mì, đích thân đặt hai chiếc bánh hành chiên vàng ươm trước mặt Mộ Dung Tuyết, “Nha đầu, mau nếm thử đi, dùng mỡ gà chiên đó, con thích ăn nhất mà.”

“Cha, cha đối với nữ nhi thật tốt.” Mũi Mộ Dung Tuyết cay cay, suýt chút rơi nước mắt. Nàng sắp quên mất mùi vị được thương yêu rồi.

Mộ Dung Lâm kiêu ngạo nói: “Đương nhiên rồi, A Tuyết của cha là cô nương tốt nhất trên thế gian này, đương nhiên cha phải thương yêu chứ.”

Nước mắt cuối cùng không nhịn được mà rơi xuống. Câu này nếu Gia Luật Ngạn cũng nói được thì nàng hạnh phúc biết mấy, đáng tiếc là trong lòng hẳn, nàng chỉ là một kẻ ngốc nghếch luôn gây chuyện.

“Con làm sao vậy?” Mộ Dung Lâm thấy con gái rơi nước mắt, tim cứ như sắp vỡ tan, căng thẳng đến mức nói năng lộn xộn, “Nha đầu, có phải hẳn ức hiếp con không? Cha đi tìm hẳn tính sổ.”

Mộ Dung Tuyết vội hít mũi, cười nói: “Không phải đâu, là con vui quá thôi, cả nửa năm con không được ăn bánh hành chiên rồi.”

Mộ Dung Lâm xót xa nói: “Con gái ngốc, con không biết tự làm sao?” Ông đã đem hết bản lĩnh nấu nướng của mình truyền cho con gái rồi mà.

Mộ Dung Tuyết không đáp, nàng chỉ cười, cười rất chua chát, vì lúc nàng nấu ăn đều một lòng một dạ nghĩ xem hẳn thích ăn gì, chưa từng nghĩ đến bản thân. Mỗi lần ăn cơm cứ đôi chốc lại nhìn hẳn, xem hẳn thích ăn gì, thích mùi vị thế nào, sau đó nhớ kỹ trong lòng, để lần sau càng làm vừa lòng hẳn hơn.

Mộ Dung Lâm vỗ vai con gái thờ dãi, lòng biết Gia Luật Ngạn nhất định đã khiến con gái mình đau lòng, nếu không đã trễ vậy rồi đâu có đột nhiên chạy về nhà.

“Thơm quá!” Ngoài cửa truyền đến giọng Bùi Giản, Mộ Dung Tuyết vội chùi nước mắt.

Bùi Giản vừa bước vào phòng đã kinh ngạc hỏi: “A Tuyết, sao muội lại về đây?”

“Đương nhiên là nhớ cha rồi.”

“Ai da, thơm quá, nhất định là cữu cữu đích thân xuống bếp đúng không? Ai ôi, cữu cữu thật là thiên vị quá, con ở nhà cữu cữu lâu như vậy mà không chịu nấu cho đứa cháu này một bữa cơm. Hôm nay nấu ngon như vậy cũng không gọi con.”

“Ai biết con chạy đi đâu chứ?”

“Con ở nhà kể bên trò chuyện với Triệu đại thúc.”

“Không việc gì thì con đừng có đi làm phiền người ta mãi vậy.”

“Đây gọi là lời kéo quan hệ mà, haiz, đúng rồi, A Tuyết, muội có nói với muội phu chuyện của ta chưa?”

“Gần đây Vương gia bận chuyện diệt phi ở Bình bộ, muội vẫn chưa nói.”

Bùi Giản vỗ đùi, “Muội muội, đây là cơ hội tốt đó, cho ta đi đi.”

Mộ Dung Lâm trừng mắt: “Bùi gia chỉ có mình con là con trai, nếu có mệnh hệ gì thì ta làm sao giao phó với cha mẹ con đây. Chuyện này đừng nghĩ tới nữa.”

Bùi Giản mím miệng, gắp một miếng thức ăn nói: “Hôm nay Linh Sơn tự xảy ra chuyện rồi.”

Mộ Dung Tuyết vừa nghe liền giật mình, vội hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Nghe nói có tên công tử nhà giàu nào đó đưa một đám người đến chùa gây rối, bảo họ giao ra một hòa thượng, làm âm ỉ trong chùa.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó ta không biết nữa, nghe Triệu đại thúc nói vậy.”

Mộ Dung Tuyết tìm đập thành thịch, xem ra chuyện này nhất định đã truyền đến tai Gia Luật Ngạn, bởi vậy hẳn mới nổi trận lôi đình.

Hòa thượng tên Hứa Trạch đó ra sao rồi? Có bị Thâm Thương Lăng bắt đi giết mất không?

Tinh thần nàng liên bất an, đứng dậy, buông chén nói với Bùi Giản: “Huynh đến Linh Sơn tự nghe ngóng thử hòa thượng đó có ổn không?” Bất luận thế nào, Hứa Trạch cũng vì họ mới đắc tội với Thâm Thương Lăng, nàng không thể nhắm mắt làm ngơ.

“Muội quen à?”

“Huynh đừng hỏi nữa, đi mau đi.”

Linh Sơn tự vốn rất gần nhà Mộ Dung, Bùi Giản đi một lúc đã trở về ngay, nói: “Chùa đã đóng cửa rồi, không ai trả lời.”

Mộ Dung Lâm bảo Bùi Giản thu dọn chén đĩa, nói với Mộ Dung Tuyết: “A Tuyết, trời không còn sớm nữa, cha đưa con về nhé.”

“Cha, con muốn ở nhà một đêm.”

“Vậy sao được, con đã xuất giá rồi, không thể qua đêm ở nhà mẹ, hơn nữa Bùi Giản vẫn ở nhà chúng ta, đừng để người ta đồn đại điều gì.”

Lời của Mộ Dung Lâm rất có đạo lý, nếu Mộ Dung Tuyết kiên trì không đi, e là sẽ khiến phụ thân nghi ngờ, nàng không muốn phụ thân lo lắng, cũng không muốn ông có điều gì bất mãn với Gia Luật Ngạn, vậy là chỉ đành thu dọn về phủ.

Đinh Hương ngồi trong xe ngựa nhỏ giọng lầm bầm: “Tiểu thư nên ở mười ngày nửa tháng, để cô gia đến đón cô về.”

Mộ Dung Tuyết im lặng không nói, lòng thở dài xót xa, cho dù nàng ở tám năm mười năm e là hẳn cũng không đến đón nàng về đâu. Nàng không dám mạo hiểm như vậy, càng không dám để mình lâm vào cảnh không còn đường lui.

Trở về Kính hồ phải đi ngang Ấn Đào các, bên trong vẫn còn sáng đèn ngoài cửa có Trương Long canh giữ. Mộ Dung Tuyết cúi đầu đi thẳng, hoàn toàn không có ý vào trong khiến Trương Long rất bất ngờ. Nhưng nghĩ lại bộ mặt đen thui lạnh lùng của Vương gia hôm nay thì cũng thật khiến người ta không dám đến gần.

Gia Luật Ngạn trong thư phòng càng nghĩ càng giận, nàng đã phạm lỗi rồi mà một là không hối lỗi, hai là không nhận sai thì thôi đi, còn giận đối về nhà mẹ nữa. Hơn nữa trời đã tối rồi mà vẫn không về, lẽ nào muốn ở luôn nhà mẹ sao?

Nghĩ đến đây, hẳn giận đến mức không xem công văn được nữa, gọi Trương Long vào dặn dò: “Đi gọi Quản gia đón Phu nhân về.”

Trương Long nhỏ giọng nói: “Vương gia, Phu nhân đã về rồi.”

Sắc mặt Gia Luật Ngạn hòa hoãn đôi chút, lòng thầm nói, cũng còn biết nặng nhẹ.

“Gọi nàng ấy vào đi.”

“Phu nhân về Mai quán rồi.”

Sắc mặt Gia Luật Ngạn lập tức như mưa giông sắp đến, Trương Long vội vã lui ra khỏi cửa phòng, lòng thầm nói, tính tình của Vương gia cũng chỉ có Phu nhân dám xông lên thôi, đối là nữ nhân khác thì đã sợ mất mặt lâu rồi.

Trở về Mai quán, Mộ Dung Tuyết sai Đinh Hương, Bội Lan ôm chăn ra, định đêm nay ngủ trên giường, Đinh Hương và Bội Lan đều thầm mong Gia Luật Ngạn đêm nay có thể như hôm qua, đến đưa tiểu thư về Ấn Đào các nghỉ ngơi, nhưng mãi đến khi sắc đêm khuya dần cũng không thấy bóng hân.

“Các muội mau đi ngủ đi, ta cũng buồn ngủ rồi.” Mộ Dung Tuyết biết họ đang chờ đợi điều gì, lòng nàng nào phải không ôm mơ ước cao xa đó.

Kính hồ đêm khuya lặng ngắt như tờ, Mai Lan Cúc Trúc tứ quán thì chỉ có Mai quán còn sáng đèn.

Mộ Dung Tuyết ôm gối ngồi trên giường, ánh mắt ngây ngốc nhìn ra cửa sổ.

Một vầng trăng tỏ, ánh sáng mênh mang. Nàng vẫn nhớ đêm tân hôn, lúc hân từ trên cầu đá đạp ánh trăng bước xuống, đi đến trước mặt nàng, nàng hạnh phúc mãn nguyện dường nào, đơn thuần nghĩ rằng lấy được hân thì vạn sự đại cát, nhất định sẽ ngày càng tốt đẹp hơn, nhưng sự thật là càng gần gũi hân lại càng cảm thấy xa xôi diệu vợi.

Gió đến hơi lạnh, nàng hít một hơi thật sâu.

Tuy đã chuẩn bị tối nay phải ngủ trên giường, nhưng ở nơi sâu thẳm nhất trong lòng vẫn ôm một tia ảo tưởng, hi vọng hân đến Mai quán đón nàng về Ấn Đào các, tuy nàng không muốn ở đó, nhưng ít nhất có thể chứng minh hân quan tâm đến nàng.

Nhưng nàng chờ đến canh ba cũng không có bóng dáng hân.

Nàng thất vọng nằm xuống, thổi tắt ngọn đèn trên bàn.

Sáng hôm sau, việc đầu tiên sau khi Đinh Hương thức dậy là đến phòng ngủ xem tiểu thư có ở đó không. Nàng ta nằm mơ thấy Gia Luật

Ngạn đến Mai quán, tươi cười thấp giọng ôm tiểu thư đi. Đáng tiếc đó chỉ là mơ. Tình hình thực tế là Mộ Dung Tuyết vẫn cuộn mình trên giường.

Năng sớm rọi vào khiến dung nhan nàng càng thêm tiều tụy, thân hình nhỏ nhắn cuộn trên giường quý phi, đôi mày xinh đẹp khẽ nhíu, đầu mày giống như có hai hạt lúa, nhưng hạt lúa nở to nhất là khi cười, còn bây giờ bên trong chứa đầy u sầu.

Nàng ta thở dài, lòng lại thầm mắng Gia Luật Ngạn một trận.

Mộ Dung Tuyết tỉnh dậy, vừa thấy Đinh Hương đứng trước giường liền vô thức hỏi: “Vương gia có đến không?”

Đinh Hương lòng chua xót lắc đầu.

Mộ Dung Tuyết che giấu thất vọng trong lòng, nhìn ra cửa sổ. Tối qua nàng không đóng cửa sổ, trong tiềm thức vẫn nhớ đến tình cảnh hăn nhảy cửa sổ vào như đêm tân hôn.

Nàng hệt hăng thất vọng hỏi: “Muội đóng cửa sổ sao?”

Đinh Hương kỳ quái nhìn cửa sổ đáp: “Không phải muội.”

Mộ Dung Tuyết lập tức cảm thấy trái tim đã đông cứng của mình như nổ ra một đóa hoa rực rỡ xán lạn trong băng tuyết.

Tối qua hăn có đến, hăn đã thay nàng đóng cửa sổ, không phải hăn không quan tâm đến nàng chút nào, nàng thật không biết nên hình dung tâm trạng hân hoan vui sướng như phát điên của mình thế nào, vết thương khắp người toàn bộ đều lành lại hết.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 35: Hôn Trộm

Mộ Dung Tuyết tức tốc đứng dậy chải đầu, tâm trạng tốt hơn bao giờ hết.

Ăn sáng xong nàng liền đưa Đinh Hương, Bội Lan đến Linh Sơn tự, muốn xem thử có phải Hứa Trạch bị Thẩm Thương Lăng bắt đi không.

Đến cửa chùa, phát hiện bên trong vắng lặng đến mức không một bóng người, chắc chuyện âm ỉ hôm qua đã truyền đi khắp nơi, bởi vậy hôm nay không ai đến dâng hương.

Mộ Dung Tuyết nhìn bốn phía, cuối cùng thấy một tăng nhân đang quét sân, vội bước lên hỏi: “Sư phụ, xin hỏi trong chùa có tăng nhân tên Hứa Trạch không?”

Tăng nhân lập tức lộ ra ánh mắt đề phòng, chấp hai tay nói: “Bổn tự không có người này.”

Mộ Dung Tuyết thấy tăng nhân không chịu nói, liền nói thẳng: “Ta là thân thích của kẻ gây chuyện hôm qua, nếu hã đưa người đi rồi thì ta sẽ tìm hã đòi người.”

Tăng nhân kia chấp tay niệm A di đà phật, nhưng vẫn không đáp.

Mộ Dung Tuyết bất lực đành quay người đi vào trong chùa, muốn xem thử có thể tìm Phương trượng hỏi không.

Đi đến dưới gốc bồ đề, bước chân nàng khựng lại, trước hồ Phóng sinh có một tăng nhân đang đứng, quay lưng về phía nàng, nhưng bóng người đó nàng vừa nhìn liền nhận ra ngay, là Hứa Trạch.

Thì ra hắc vân bình yên, nàng liền yên tâm âm thầm quay người định rời đi.

“Không lạ Bồ tát đã đi là không lẽ phép đâu.”

Mộ Dung Tuyết chỉ đành bấm bụng quay người lại, Hứa Trạch mặt đầy ý cười nhìn nàng, trên người tràn ngập ánh nắng, trong tay còn cầm một con rùa nhỏ.

“Hôm nay không phải ta đến lạ Bồ tát, hôm qua đánh rơi một chiếc hoa tai ở đây nên đến tìm.” Nàng cúi đầu, giả vờ như đang tìm đồ, nhìn trái nhìn phải quanh gốc bồ đề.

Hắn cười cười đi đến trước mặt nàng, “Cô đến tìm ta chứ gì.”

“Ai đến tìm người!” Nàng lập tức đỏ mặt, quay người rời đi. Sau lưng truyền đến tiếng cười sang sảng.

Người này thật mặt dày, biết hắn không chết, không bị thương, còn sống khỏe mạnh, nàng liền đặt chuyện này xuống.

Về đến Vương phủ, ngang qua Ân Đào các, bước chân nàng khựng lại, không có Trương Long, xem ra Gia Luật Ngạn đã ra ngoài. Nhớ lại tối qua, hơi ấm trong lòng nàng sắp nóng hơn cả mặt trời trên đỉnh đầu, chắc hẳn là người miệng cứng lòng mềm, ngoài miệng trách mắng nàng nhưng trong lòng vẫn rất quan tâm nàng, nếu không tại sao lại lén chạy đến đóng cửa sổ cho nàng chứ. Nàng càng nghĩ càng thấy lòng ngọt như mật, những gì nàng trao đi cuối cùng đã có hồi đáp. Đối với tương lai nàng lại tràn đầy ý chí chiến đấu.

Ngang qua Khách xá thanh, vừa hay Thăm U Tâm từ trong cửa bước ra, cười nói: “Vừa hay muội cũng muốn đến Mai quán tìm tẩu tẩu đây.”

Mộ Dung Tuyết cười nói: “Có chuyện gì vậy?”

“Mời tẩu tẩu vào trong ngồi.”

Vào Khách xá thanh, Thăm U Tâm vô cùng có lỗi nói: “Hôm qua liên lụy tẩu tẩu bị biểu ca trách, muội muội thật sự bất nhẫn, vô cùng áy náy. Sáng nay lúc biểu ca ra cửa, muội đến nói rõ với biểu ca chuyện này, hi vọng biểu ca đừng giận lây tẩu tẩu. Chuyện này là lỗi của muội.”

Khách xá thanh và Ân Đào các rất gần, chuyện hôm qua Thăm U Tâm cũng biết. Mộ Dung Tuyết thấy hơi ngại, cười cười nói: “Không sao, muội muội khách sáo rồi.”

“Đều tại muội không tốt, tự mình quyết định, hành sự thiếu suy nghĩ. Thật ra biểu ca đã an bày hết rồi.”

“Hả? An bài gì, làm chủ thay muội để muội lấy Tạ Trực sao?”

Thăm U Tâm xấu hổ lắc đầu, “Thân phận của biểu ca còn đó, không thể trắng trợn nhúng tay vào chuyện của Thăm gia. Gần đây triều đình sắp phát binh diệt phi, biểu ca sắp xếp cho Tạ Trực một vị trí trong quân, chờ chàng lập công được thưởng, có đủ tư cách rồi sẽ đến nhà đề thân. Đồng thời biểu ca cũng thay chàng chuẩn bị lễ vật, đại ca muội thấy tiền chắc sẽ không nói gì nữa.”

“Vẫn là Vương gia nghĩ chu đáo. Nhưng tất cả đã có dự liệu hết rồi tại sao không cho muội biết, hại muội uống công sầu não lâu nay.”

“Tính biểu ca là vậy đó, có gì cũng để trong lòng trước, chờ sự thành rồi mới nói.”

Mộ Dung Tuyết nghĩ nghĩ, đích thực hẳn là người như vậy. Lúc đầu hẳn nói có cách có thể khiến nàng không bị chọn, nhưng lại không chịu nói đó là cách gì, mãi đến khi giao cho nàng thuốc cầm nàng mới biết.

Thật ra đây coi như là trăm ôn mới thành đại sự, nghĩ vậy, nàng cảm thấy càng ái mộ hẳn hơn.

Hai tiểu cô nương vui vẻ trò chuyện một lúc, mỗi người đều cảm thấy rất hạnh phúc, con đường tình yêu tràn đầy hi vọng.

Mộ Dung Tuyết về Mai quán, đến Tạp dịch viện trước.

Lưu Đại Nghiệp đóng giường vừa thấy nàng liền cười xòa nói: “Phu nhân, cô xem có vừa ý không.” Lão bất an xoa tay nói: “Thời gian gấp quá. Nếu Phu nhân không vội thì tiểu nhân sẽ trang trí thêm.”

“Cũng được, cứ vậy đi.”

Nói thật, chiếc giường này khác xa với tưởng tượng của nàng, những hoa văn phức tạp xinh đẹp kia có Hoa khai tịnh đế, có Uyên ương hí thủy, có Hỉ tượng mi tiêu, có Liên sinh quý tử, tất cả đều là những viễn cảnh đẹp đẽ trong lòng nàng đối với tương lai. Còn chiếc giường trước mặt này lại trọc lóc không có hình gì cả.

Nàng hơi tiếc nuối, lúc kết hôn phải đóng một chiếc giường như vậy, đó là chuyện nàng mong ước đã lâu, bán giường cũng không hoàn toàn là vì ở chung với hắn, mà là thật sự muốn có một chiếc giường cưới mới tinh chỉ thuộc về hai người, khởi đầu hoàn mỹ, kết cuộc mỹ mãn.

Nàng sờ đầu giường hỏi: “Sơn đã khô chưa?”

“Phu nhân vẫn nên hong thêm mấy ngày nữa, mùi hơi khó ngửi.”

“Không sao, đặt trong Mai quán hong là được rồi.”

Về đến Mai quán, nàng rửa tay rồi vào nhà bếp. Tử Châu được phái đến Ấn Đào các canh giữ bên ngoài, xem lúc nào Gia Luật Ngạn trở về.

Đinh Hương thấy vậy liền bĩu môi thật dài. Dựa vào cái gì mà lại phải nấu thức ăn ngon cho cô gia nhân tâm tuyệt tình kia chứ, cứ để mặc cho ngài ấy đói đi.

Mấy ngày nay Gia Luật Ngạn đều về Ấn Đào các vào buổi trưa, vì chuyện diệt phi Binh bộ đã an bài thỏa đáng, thánh chỉ cũng đã hạ, Đại tướng quân Ngọc Quý Sơn đích thân xuất mã, còn hãn làm Đốc quân.

Chỉ ý của Hoàng đế vừa hạ, lập tức người bợ đỡ hãn trong triều lại nhiều thêm vài phần.

Tuy lão Hoàng đế sinh được Văn Xương công chúa, nhưng ông ta có thể sinh con trai hay không chúng nhân đều chưa biết chắc, nếu ông ta không có con trai, khả năng kế vị cao nhất không ai khác ngoài hãn và Thành Hi vương Gia Luật Chiêm. Lần này diệt phi Hoàng đế phái Gia Luật Ngạn đốc quân, hiển nhiên trong lòng xem trọng Gia Luật Ngạn hơn, bởi vậy những kẻ thấy sang bắt quàng làm họ cũng ngày càng táo tợn hơn, tận dụng triệt để mọi khe hở để gần gũi hãn.

Gia Luật Ngạn xưa nay thận trọng, cũng biết rõ lòng nghi ngờ và đề phòng của lão Hoàng đế rất nặng, bởi vậy xử lý xong việc công liền đóng cửa không ra ngoài.

Tử Châu vừa thấy Gia Luật Ngạn về, lập tức trở về Mai quán báo tin.

Mộ Dung Tuyết lập tức đưa một trái dưa hấu cho Đinh Hương.

“Muội mang đi cho Vương gia.”

Đinh Hương mím môi, “Muội không đi.”

“Bội Lan, muội đi đi.”

Bội Lan chỉ đành bấm bụng đón nhận trọng trách, bưng trái dưa hấu kia đến Ấn Đào các.

Gia Luật Ngạn tắm xong, thay một chiếc áo gấm trắng thường ngày, ra khỏi phòng tắm.

Bội Lan dè dặt đứng ở cửa, hai tay bưng một trái dưa hấu.

“Vương gia, đây là do Phu nhân bảo nô tỳ mang đến.”

Gia Luật Ngạn nhíu mày, mang dưa hấu đến cũng không cắt ra, bảo hẳn làm sao mà ăn?

Bội Lan đặt trái dưa hấu trên chiếc bàn trúc dưới hiên, nhẹ nhàng mở nắp của trái dưa. Thì ra trái dưa này rỗng ruột, trên vỏ dưa còn khắc hình hoa mai.

Hắn hơi kinh ngạc với sự thông minh khéo léo của nàng, hoa mai trên vỏ dưa đóa nào cũng sống động như thật, vừa nhìn đã thấy mát mẻ sáng khoái.

Bội Lan lấy trong quả dưa ra một cái chén bạch ngọc. Bên trong là một chén trái cây đầy màu sắc, đỏ có vàng có xanh có, hòa với băng đá, vừa nhìn đã thấy vô cùng mê hoặc mát mẻ.

“Mời Vương gia từ từ dùng.”

Bội Lan đặt đồ xuống rồi lui ra. Đi đến cửa, đột nhiên Gia Luật Ngạn nói: “Gọi Phu nhân đến đây.”

“Dạ.” Bội Lan mừng rỡ chạy nhanh về Mai quán. “Tiểu thư, Vương gia mời tiểu thư qua.”

Trong mắt Mộ Dung Tuyết lóe lên tia kinh ngạc vui mừng. Phải chăng hẳn đã hết giận rồi, tha thứ cho nàng rồi?

Gia Luật Ngạn bưng chén ngọc, dùng nĩa bạc xăm trái cây bỏ vào miệng, mùi vị thật sự thanh mát ngon miệng ngoài sức tưởng tượng, loại trái cây ướp đá này không phải lần đầu tiên hẳn được ăn, nhưng là lần đầu tiên được ăn loại ngon đến vậy, có một mùi hương kì dị cứ như đánh thức mỗi một tế bào xúc giác vị giác. Cho dù hẳn rất kén chọn, từng ăn mỹ vị khắp thiên hạ, nhưng cũng bị mùi vị này làm ngạc nhiên. Hẳn vô cùng hiếm kỳ, rốt cuộc nàng đã bỏ gì trong này?

Mộ Dung Tuyết đi đến trước Ẩn Đào các, hít một hơi thật sâu, tâm trạng căng thẳng tựa như lần đầu tiên gặp hẳn.

Chén ngọc trên bàn đã trống không, Gia Luật Ngạn đan hai tay ngồi ở thư án, nhìn Mộ Dung Tuyết đi vào.

Hắn kinh ngạc phát hiện rằng nàng không hề có vẻ mặt bi thảm đáng thương. Gương mặt nhỏ xinh đẹp như bình sáng, cười còn ngọt ngào hơn trái cây ướp đá kia. Hẳn thở phào một hơi, vậy cũng tốt, không cần dỗ dành, cũng không cần giải thích gì cả, nàng hoàn toàn có thể tự hồi phục. Vậy là chuyện hôm qua hẳn cũng không định nói thêm nữa.

“Trong trái cây đã bỏ gì vậy?”

“Phu quân, chàng ném ra được sao?” Mộ Dung Tuyết lộ ra biểu hiện vạn phần khâm phục sùng bái, cười dịu dàng nói: “Là một loại cỏ thơm ở hải ngoại, cũng có thể làm thuốc, vô cùng quý giá. Là một bằng hữu của phụ thân thiếp tặng cho, thêm vào sẽ khiến trái cây có hương vị mê người, vừa thơm vừa nồng.”

“Trước đây sao chưa thấy nàng dùng?”

“Rất quý rất hiếm, chỉ có một cây thôi.”

“Một cây?”

“Đúng, chỉ có chừng này thôi.” Mộ Dung Tuyết lấy ngón tay ra dấu chừng bảy tám tấc, tiếc nuối nói: “Thiếp cũng không nở dùng, chỉ có lúc làm trái cây ướp đá mới thêm vào một chút.”

“Nếu có loại cỏ thơm như vậy thì sau này cho người tìm về trồng là được rồi.”

“Phu quân, loại cỏ thơm này rất thần kỳ, ba năm mới có thể kết quả, hơn nữa thời kỳ kết quả chỉ có nửa ngày, lại cần một loại ong mật ở bản địa thụ phấn, sau khi kết quả phải ủ nửa năm mới có thể sử dụng. Chỗ chúng ta không trồng được, bằng hữu của phụ thân thiếp ra hải ngoại làm ăn, từng muốn buôn bán loại này, nhưng giá quá cao nên không buôn nổi.”

Gia Luật Ngạn như đang suy nghĩ điều gì.

Mộ Dung Tuyết nhìn chiếc chén ngọc trống không, lòng ngập tràn kiêu ngạo hân hoan, chỉ cần hảnh thích ăn, toàn thân nàng sẽ tràn đầy sức lực. “Phu quân, chàng thích ăn trái cây ướp đá thì ngày nào thiếp cũng làm cho chàng.”

Nàng mặc một chiếc váy dài màu trắng phết đất, eo thắt hờ một sợi dây màu xanh, tóc cũng dùng dây màu xanh thắt lại, rất hài hòa với sợi dây ở eo, thanh thoát khả ái, xinh đẹp ngát hương.

Gia Luật Ngạn không kìm được mà kéo nàng đến trước mặt mình ôm vào lòng, sau đó vạch bàn tay nàng ra xem kĩ.

“Tay thô hết rồi, sau này đừng làm nữa.”

“Thiếp thích nấu thức ăn ngon cho Ngạn lang.” Giọng nàng mềm mại nhưng hơi khàn, điểm thêm vài phần quyến rũ. Lòng hảnh vốn đang mát lạnh, nhưng bị tiếng Ngạn lang này khơi lên một ngọn lửa.

Nàng không hề phát giác, ôm cổ hăn, vừa xấu hổ vừa thích thú nói: “Ngạn lang yêu thiếp đúng không, tối qua chàng còn đóng cửa sổ cho thiếp, sợ thiếp bị lạnh nữa.”

Gia Luật Ngạn sợ xấu hổ nên quay mặt đi. Không ngờ lại bị nàng phát hiện rồi.

“Phu quân yêu thiếp đúng không?” Nàng quay người tiếp tục vặn hỏi, cứ như hăn không đáp thì nàng sẽ tiếp tục hỏi như vậy, hăn vốn đã xao động trong lòng, nàng còn xoay tới xoay lui trên chân hăn, chạm vào chỗ không nên chạm. Vậy là hăn không hề khách sáo bịt miệng nàng lại đè xuống chiếc giường bên cạnh.

Mộ Dung Tuyết hồn hển thở dốc “vật lộn” với hăn, bèn gan vững chí tranh thủ hỏi: “Phu quân, chàng...” Còn chưa hỏi xong đã bị một đòn mạnh cắt ngang. Sau đó là từng cơn sóng biển, cuốn câu hỏi của nàng lên tận chín tầng mây.

Sau khi tắm rửa, Mộ Dung Tuyết mặc lại y phục, “Phu quân, thiếp về đây, tối nay chàng muốn ăn gì?”

“Cứ ngủ ở đây đi, rốt cuộc phải bắt ta phải nói mấy lần nữa.” Hăn sầm mặt, lộ ra ý không vui.

“Giường của thiếp đóng xong rồi.”

Sự níu giữ của hăn khiến nàng dao động trong thoáng chốc, nhưng vẫn lựa chọn về Mai quán.

Tự tin kiên trì không có nghĩa là không tự mình biết mình. Nàng không muốn một ngày nào đó trong tương lai sẽ tổn thương đến mức không còn năng lực hồi phục nữa.

Trở về Mai quán, nàng ngủ một giấc rồi tản bộ bên Kình hồ, hoa sen nở rộ, gió nhẹ thổi đến, ngôi đình nhỏ giữa hồ yên tĩnh khác thường, nàng nghĩ nếu có thể cùng Gia Luật Ngạn lên đó thưởng trăng hóng gió, vậy thật đẹp biết dường nào.

Buổi tối Gia Luật Ngạn ăn ở Mai quán, ăn cơm nàng nấu dường như đã trở thành thói quen, đầu bếp Tưởng trong Vương phủ gần đây rất thất vọng.

Sau bữa cơm, Mộ Dung Tuyết kéo hân tản bộ dọc Kình hồ, sau đó chỉ vào ngôi đình nhỏ giữa Kình hồ, nũng nịu nói: “Ngạn lang, chúng ta chèo thuyền nhỏ qua đó ngắm trăng hóng gió, uống rượu ngâm thơ có được không?”

“Muỗi nhiều lắm.”

“.....”

Gặp phải nam nhân không hiểu phong tình này thì phải làm sao đây? Nàng ai oán bĩu môi, hận không thể dán bốn chữ “Phong hoa tuyết nguyệt” lên trán hân, để hân từ từ lĩnh hội.

Trở về Mai quán, Gia Luật Ngạn bước vào phòng ngủ của nàng, khinh bỉ nhìn chiếc giường mới trọc lóc, buồn cười hỏi: “Đây là giường mới của nàng đó sao?”

“Giường thiếp thiết kế không phải như vậy, nhưng mà...” Lời còn lại nàng không nói tiếp nữa.

Ánh mắt hân sầm xuống, ôm nàng lên giường cời thắt lưng nàng ra.

Nàng hoảng hốt xấu hổ, “Phu quân, chẳng phải lúc trưa đã làm rồi sao?”

“Trưa ăn cơm rồi tối vẫn phải ăn mà.”

“Không, thiếp vẫn còn no lắm.”

“Nào, thử xem chiếc giường này có chắc chắn không.”

Giường vẫn rất chắc chắn, nhưng nàng cảm thấy mình đã nhão nhoẹt rồi.

Sau khi chinh chiến, nam nhân bên cạnh lặng lẽ thiếp đi.

Nàng chậm rãi vòng tay qua eo hắn, áp sát thân mình vào cánh tay hắn.

Trong sắc đêm, mắt mày hắn càng tuần mỹ lạ thường, nét lạnh lùng lạnh nhạt cũng bị ánh đèn mờ ảo xóa nhòa.

Nàng ngây ngốc nhìn hắn, đưa ngón tay lên mày hắn, theo xương mày vạch nhẹ một đường. Tiếp đó ngón tay như một làn gió xuân, thổi nhẹ lên sống mũi cao cao của hắn, sau đó là môi, cổ họng, rồi nhẹ nhàng rơi trên ngực hắn, đặt ở tim hắn.

Trong này... có nàng không?

Ánh sáng nhàn nhạt chiếu khắp phòng. Hắn ngủ rất say, đôi mày anh khí bừng bừng, sống mũi cao cao. Nàng chậm chậm cúi đầu, hôn lên mặt hắn, nhẹ như chuồn chuồn đập nước rồi rời đi. Hắn không hề động đậy, vẫn thở đều như cũ, ngay cả rèm mi cũng không rung một lần. Nàng cẩn thận nằm xuống, lòng thầm nói, trên thế gian này sẽ không có nữ nhân nào toàn tâm toàn ý yêu hắn như nàng đâu.

Ngón tay đặt bên giường của Gia Luật Ngạn khẽ động.

Đây là nữ nhân đầu tiên hôn trộm hắn.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 36: Mỹ Nhân

Năng trên khung cửa dần dần sáng lên, Gia Luật Ngạn quen dậy sớm, vừa mở mắt nhìn thấy Mộ Dung Tuyết bên cạnh, lòng hẫng khẽ động, dường như đã quen với việc vừa thức dậy là thấy nàng nằm dựa vào mình như một con thỏ con. Đêm trước hẫng một mình ngủ ở Ấn Đào các, không có mùi hương cơ thể tươi mát ngọt ngào, không có làn da bóng mượt ngay trong tầm tay, chiếc giường càng trở nên trống trải, nệm giường màu xanh kia giống như một bầu trời, nhưng lại không có mây trắng điểm xuyết, vô cùng cô đơn vô vị.

Tay nàng đặt trên cánh tay hẫng, da thịt tinh khiết trời sinh sờ vào thật mềm mại, hẫng do dự không biết có nên đánh thức nàng để hưởng thụ ánh mắt mơ màng yêu kiều của nàng khi vừa tỉnh không.

Hẫng nghĩ nghĩ rồi một mình đứng dậy, tối qua nàng mệt rồi, vẫn nên để nàng tiếp tục ngủ thì hơn.

Nhưng Mộ Dung Tuyết dường như cảm ứng được động tĩnh bên cạnh, mở to đôi mắt đẹp.

“Phu quân tỉnh rồi à.”

Nàng lập tức tỉnh dậy, muốn đứng lên hầu hạ hẫng thay áo, trong lúc bận rộn không màng đến y phục không chỉnh tề của mình.

Chiếc yếm lặc lự muốn rơi xuống, núi ngọc trước ngực đã lộ ra phân nửa, đỉnh núi vì lạnh nên dựng đứng, khiến lớp gấm mềm mại màu đỏ tươi

lộ ra hai trái anh đào tròn tròn.

Cổ họng hần khẽ động, đặt tay lên đó, lúc đối diện với nàng hần thường hơi mất kiểm soát, tuy hần không trầm mê trong nữ sắc, cũng từng thấy rất nhiều mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng Mộ Dung Tuyết là người đặc biệt nhất, nồng nàn như rượu, thẳng thẳng như gió, dịu dàng như nước, khiến người ta hoa mắt chóng mặt, tâm thần hỗn loạn.

Có không ít người vì bộ đồ hần hoặc vì tiếp cận hần mà tặng nữ nhân, hần không nhớ được những gương mặt đó, không nhớ được những cái tên đó, thậm chí còn không muốn nuôi thêm một người nhân tản trong phủ, tất cả đều bị đưa đi, để rồi mang danh vô tình.

Tâm tư của hần xưa nay không bao giờ đặt ở nữ sắc, nhưng lúc ở bên cạnh Mộ Dung Tuyết rất dễ mất kiểm soát, thích ức hiếp nàng, nhìn thấy thân người nhỏ nhắn mà kiêu căng không biết chịu thua kia vứt bỏ mũ giáp, ai oán xin tha dưới thân mình, thật sự rất khoái cảm. Nhưng điều khiến hần không vui là tại sao nàng lại không kêu.

Lẽ nào kỹ thuật của hần... Nghĩ đến đây hần lại không kìm được muốn dày vò nàng, hần không tin là không thể khiến nàng kêu thành tiếng.

Mộ Dung Tuyết đã quen thuộc với ánh mắt này của hần từ rất lâu, vừa nhìn thấy tình thế không hay liền trốn vào trong chăn, khổ sở nói: “Tối qua thiếp đã đầu hàng rồi mà.”

“Ai biết được nàng có trá hàng không?” Hần kéo chăn ra.

“Là hàng thật đó phu quân.” Bộ dạng đáng thương của nàng rất cuộc vẫn khiến hần mềm lòng, tha cho nàng một lần.

“Vậy được, tối nay nàng nấu món gì ngon cho ta ăn đi.”

“Dạ, đương nhiên rồi.”

Hắn hung dữ nói: “Nếu không ngon thì ta sẽ ăn nàng đó.”

Nàng gật gật đầu, xấu hổ nhìn hắn, trong ánh nắng, cả người hắn phong thần tuấn lãng, trong gương trên chiếc bàn nhỏ bên giường in hình một gương mặt yêu kiều tựa đóa hải đường, nàng tự nhìn cũng thấy lòng thầm xao động vì biểu hiện tràn đầy tình ý và si mê quyến luyến của mình.

Hắn bóp cằm nàng nói: “Tối nay chỉ được chiến, không được hàng.”

Vừa nghe đến chuyện này nàng liền lộ ra biểu hiện đáng thương, trong chuyện chăn gối, điều nàng muốn và điều hắn muốn hiển nhiên là hai chuyện khác nhau. Nàng muốn những cái ôm dịu dàng như nước, hắn lại muốn đao thương sát phạt và chiến chinh dai dẳng. Nàng xấu hổ không nói ra, chỉ có thể lựa chọn ngoan ngoãn phục tùng chịu đựng, nhưng điều khiến nàng chờ đợi là hắn cũng có thay đổi, ví dụ như hai lần đầu hắn không hề hôn nàng, nhưng sau đó lần nào cũng quấn quýt với môi nàng một hồi.

Những dịu dàng và thay đổi nho nhỏ của hắn đều cổ vũ nàng tiếp tục tiến về phía trước, thậm chí nàng không biết rằng thì ra mình có thể yêu một người, yêu đến khắc cốt ghi tâm như vậy.

Khi nàng tràn đầy hân hoan thầm tính toán thực đơn tối nay, Âm Hương vào bẩm báo nói Lưu thị có việc cần gặp Phu nhân. Vừa nghe là bà, Mộ Dung Tuyết vội đứng dậy ra nghênh đón, tuy Lưu thị thân phận thấp hơn nàng, nhưng bà là Nhũ mẫu của Chiêu Dương vương, trong lòng nàng vẫn luôn tôn kính bà như mẹ chồng, cứ đôi lúc lại cho Sơ Ảnh tặng lễ vật và điểm tâm.

Lưu thị đương nhiên không từ chối tấm lòng này, hơn nữa Mộ Dung Tuyết lại rất dễ gần, tuy là Trắc phi nhưng không hề kiêu căng, cũng không đòi quyền lợi của Vương phủ, vẫn để Lưu thị quản lý. Bởi vậy Lưu thị rất có hảo cảm với Mộ Dung Tuyết.

“Chào Phu nhân, có một việc đến xin Phu nhân an bài.”

Lưu thị bình thường nói chuyện với Mộ Dung Tuyết đều mỉm cười, nhưng hôm nay thần sắc rất nghiêm túc, hơn nữa lại có chút khó xử, khiến Mộ Dung Tuyết cảm thấy rất kỳ quái. Chuyện gì mà phải đến hỏi ý nàng đây? Tuy nàng là Trắc phi nhưng không muốn quản lý, lòng nàng chỉ có Gia Luật Ngạn, bảo nàng xem sổ sách một buổi chi bằng bảo nàng nấu cho hắn một món ăn. Bởi vậy tất cả mọi chuyện nàng vẫn để Lưu thị xử lý, còn Gia Luật Ngạn cũng biết nàng không thích hợp làm Chủ mẫu đương gia, nên cũng mặc nhận cách làm này.

“Có việc gì vậy?”

“Thành Hi vương tặng cho Vương gia một mỹ nhân.”

Mộ Dung Tuyết biến sắc, đứng bật dậy, một hồi sau mới khàn giọng nói: “Mỹ nhân gì?”

“Một nữ nhân Nam Chiếu, tên Bế Nguyệt.”

Bế Nguyệt, Mộ Dung Tuyết thầm đọc cái tên này, tuy chưa thấy người nhưng đã thấy một tuyệt thế mỹ nhân hoa nhường nguyệt thẹn đứng trước mặt mình.

“Trước đây xử lý thế nào?” Nàng cảm thấy giọng mình khẽ run.

“Trước đây đều sắp xếp ở Kính hồ Tứ quán.”

Chi tiết cụ thể Lưu thị không nói nhiều, trước đây các mỹ nhân đều được cho ở Mai Lan Cúc Trúc tứ quán trước, sau đó có giữ lại hay không đều do Gia Luật Ngạn quyết định. Hắn không háo sắc, tính tình lạnh nhạt, hơn nữa có những mỹ nhân là thám tử được cài bên cạnh hắn, bởi vậy hắn rất ít khi giữ lại. Nhưng có mỹ nhân có chút lai lịch, Gia Luật Ngạn vì nể mặt người tặng nên giữ lại mấy ngày, sau đó lại viện cớ đưa đi.

Tư duy Mộ Dung Tuyết đã hỗn loạn, không thể bình tĩnh suy nghĩ, có cảm giác như đại binh áp sát, đại địch trước mặt, nàng căng thẳng siết chặt nắm tay, lòng đau như cắt nói ra một câu dối lòng: “Vậy cho ở Trúc quán đi.”

Lưu thị đáp lời nàng, nhưng vẫn chưa rời đi ngay, khựng lại một chút rồi nhỏ giọng nói: “Phu nhân là Chiêu Dương vương Trắc phi, có một số việc cứ mặc sức làm, không cần kiêng dè gì cả.”

“Chuyện gì?”

“Nữ nhân không có danh phận đều là hạ nhân, Phu nhân mới là chủ nhân.”

Mộ Dung Tuyết lơ đãng gật gật đầu.

Lưu thị thầm thở dài, phản ứng của Mộ Dung Tuyết một là vốn nghe không hiểu ý bà, hai là nghe hiểu nhưng không đủ khí phách và tàn nhẫn. Một con cừ non như vậy rất khó đứng trong Vương phủ, không như vị kia, có thủ đoạn có tâm tư, lại đủ tàn nhẫn.

Lưu thị vừa đi Bội Lan đã cuốn quít giậm chân: “Tiểu thư, phải làm sao đây?”

“Sợ gì chứ, binh đến tướng chặn nước đến đất ngăn. Mau đi tìm cho tiểu thư một bộ y phục, phải cao quý nhất đẹp nhất.” Đinh Hương lâm nguy không loạn, vừa dặn dò Bội Lan vừa đi đến bàn trang điểm, lực hết trang sức của Mộ Dung Tuyết ra.

Mộ Dung Tuyết thường ngày không thích cài quá nhiều trang sức trên đầu, trong số của hồi môn của Triệu Chân nương tặng nàng có mấy bộ rất tinh xảo hoa lệ, nàng chê quá nặng nên vẫn chưa dùng tới.

Đinh Hương tìm ra một chiếc mũ loan phụng bằng vàng, đội lên tóc Mộ Dung Tuyết, tiếp đó lại lấy son phấn ra trang điểm cho Mộ Dung Tuyết.

Mộ Dung Tuyết để mặc Đinh Hương, Bội Lan trang điểm thay y phục, giống hệt một người gở. Trận tuyến của nàng đã hỗn loạn, có cảm giác như bị một nguy cơ đáng sợ bao vây. Nàng vẫn luôn nói với mình rằng, mỹ nhân Phiên bang trước đây là gió thoảng mây bay, nhưng mây mới đến rồi, hơn nữa lại còn liên miên bất tuyệt. Phải làm sao đây?

Lúc Lưu thị đưa Bế Nguyệt đến Mai quán, đầu tóc y phục Mộ Dung Tuyết đã hoàn toàn khác biệt. Từ một thiếu nữ ngây thơ hồn nhiên trong phút chốc trở thành một thiếu phụ cao quý đoan trang.

Lưu thị lộ ra vẻ yên tâm, bà tưởng Mộ Dung Tuyết thông suốt rất nhanh, vốn không biết rằng đều là nhờ tay Đinh Hương.

Mộ Dung Tuyết nhìn chăm chăm nữ nhân cùng vào với Lưu thị.

Đích thực như nàng nghĩ, là một mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng tuyệt đối không phải là vẻ đẹp như nàng tưởng tượng. Nữ nhân tên Bế Nguyệt này đầu đội mũ hoa, mặc một bộ y phục kỳ quái màu đen viền hoa, váy ngắn đến đầu gối, lộ ra đôi chân nhỏ trắng trẻo, cổ chân đeo chuông bạc, trên cổ cũng đeo đầy trang sức bạc, tôn lên gương mặt ngăm đen, mắt mày như tranh.

Vẻ đẹp thiên nhiên hoang dã này Mộ Dung Tuyết chưa thấy bao giờ, thậm chí chưa từng nghĩ đến, nàng ta giống như một đóa anh túc nở rộ, tỏa hương thơm thần bí mê người, đẹp một cách không hề quy củ, hoàn toàn ngoài dự liệu của nàng.

Mộ Dung Tuyết bỗng cảm thấy trang sức và y phục của mình thay đều uổng phí, vì y phục nghiêm chỉnh của nàng cho dù có hoa lệ phú quý đến đâu cũng không thể nào so với y phục kỳ lạ, nhưng dạn dĩ độc đáo của Bế Nguyệt.

“Bế Nguyệt tham kiến Phu nhân.”

Nàng ta vừa lên tiếng, Mộ Dung Tuyết bỗng cảm thấy tim mình như chìm xuống đáy giếng. Nàng không ngờ Bế Nguyệt lại có giọng nói động lòng đến vậy, ngọt ngào êm tai, dịu dàng tự nhiên.

“Miễn lễ. Cô hãy ở Trúc quán đi.”

“Tạ Phu nhân.”

Càng so sánh, tâm trạng của Mộ Dung Tuyết càng như có mây đen bao phủ. Tuy thời gian này ngày ngày nàng đều uống thuốc, giọng cũng có chút khởi sắc, nhưng so với thanh âm tự nhiên của Bế Nguyệt cứ như chiêm hổng.

Lưu thị đưa Bế Nguyệt rời đi.

Trang sức bạc, vòng ngọc trên người nàng ta kêu đình đình như một khúc nhạc vui tai. Mộ Dung Tuyết nhìn vòng eo thon, nhìn chiếc chuông trên cổ chân trần của nàng ta, đôi môi đào mất đi huyết sắc.

Đình Hương nhìn thấy mà đau lòng, không kìm được nói: “Tiểu thư làm sao vậy? Loại nữ nhân hoang dã này cô cũng lo lắng sao? Cô đẹp hơn cô ta không biết bao nhiêu lần, cô ta vốn không phải là đối thủ của cô đâu.” Càng nói Đình Hương lại càng buồn, Mộ Dung Tuyết của Hồi Xuân y quán từng kiêu ngạo tự tin biết bao, cứ như ánh sáng mặt trời, tỏa ra hào quang bắt mắt, nàng trở nên so đo suy tính thế này từ bao giờ? Ngay cả một nữ nhân Nam chiếu như vậy cũng khiến nàng như gặp đại địch, tâm trạng hỗn loạn.

Quan tâm tắc loạn, tình thâm tắc hoảng.

Mộ Dung Tuyết không biết mình vượt qua buổi chiều này thế nào, lúc nấu ăn không nếm được mặn nhạt, đầu lưỡi đắng chát.

Sắc chiều dần buông, gió bên hồ thổi lên cảnh liêu như một thiếu nữ đang vẫy chiếc khăn xanh. Nàng dựa vào lan can gỗ trước Mai quán đứng đón gió, chiếc váy trắng tung bay như một cánh bướm.

Lúc Gia Luật Ngạn xuất hiện trên cầu đá, vừa nhìn đã thấy bóng dáng xinh đẹp kia.

Bước chân hần khựng lại rồi dừng trên cầu đá trong thoáng chốc, hần cảm thấy nàng lúc này cứ như bước vào trong tranh.

Mộ Dung Tuyết bước nhanh về phía trước, thần sắc Gia Luật Ngạn dịu dàng hơn thường ngày, hần nắm tay nàng nói: “Sao không chờ trong phòng?”

Nàng cũng muốn chờ trong phòng lắm, khổ nỗi Trúc quán có một mỹ nhân mới đến, nàng ở Mai quán đứng ngồi không yên, suy nghĩ bậy bạ, thậm chí nghĩ rằng chút nữa hần đến Kính hồ sẽ vào thẳng Trúc quán. Nàng rất sợ, cứ đứng trước cửa ngây ngốc chờ đợi.

Nàng vịn cánh tay hần, bước lên cầu, lúc ngang qua cửa Trúc quán, tim nàng như bị xách lên cổ họng. Nhưng hần dường như vốn không biết bên trong có người mới đến, nhẹ nhàng cùng nàng bước vào Mai quán. Mộ Dung Tuyết thở phào nhẹ nhõm, nhưng lòng vẫn nặng nề, không thể nào thoải mái được.

Thức ăn được bày ra, ánh mắt Gia Luật Ngạn lộ vẻ vui thích. Trái cây ướp đá màu sắc rực rỡ là thứ thu hút hần nhất trong ngày hạ nóng bức này, hương thơm kỳ dị đặc biệt đó lưu lại cảm giác ngọt ngào rất lâu trong miệng, khiến người ta thoải mái tinh thần.

“Sao nàng không ăn?” Hần xăm một miếng dưa hấu đặt vào miệng nàng.

“Hương thảo lan chỉ có một cây thôi, để dành cho phu quân từ từ ăn.” Hương thảo lan nhập từ hải ngoại này là thứ có tiền cũng khó mua được, một cây duy nhất này nàng xem như châu báu, chỉ để làm được thức ăn khiến hần vừa lòng.

Hần lại xăm một miếng Thơm đặt vào miệng nàng, nói: “Dùng hết thì lại mua là được rồi.”

Nàng tâm sự trùng trùng, ăn không thấy ngon, cuối cùng không nhịn được nói: “Phu quân, hôm nay Thành Hi vương có tặng lễ vật.”

Hần không hề ngước mắt, nhàn nhạt nói: “Ồ, mỹ nhân Nam Chiếu phải không?”

“Phu quân biết rồi sao?”

“Đương nhiên.” Hần cười cười, bộ dạng không hề để tâm.

Lòng Mộ Dung Tuyết nhẹ đi nhiều, một lúc sau lại nói: “Thiếp an bài cho cô ta ở Trúc quán rồi.”

“Ừ.” Hần vẫn không có phản ứng gì, giống như nàng vừa an bài cho một con chim.

Nhưng theo hiểu biết của Mộ Dung Tuyết về hần, xưa nay hần là người vui buồn hay tức giận đều không lộ ra mặt, bây giờ sắc mặt nhàn nhạt, nhưng rốt cuộc trong lòng nghĩ thế nào nàng vốn không chắc chắn. Có khi nào sau khi ăn cơm xong hần sẽ đến Trúc quán xem thử, thậm chí ngủ lại đó không?

Vừa nghĩ đến cảnh tượng đó, nàng cảm thấy tim như bị người ta chém một đao, đau đến run rẩy.

“Nàng làm sao vậy? Lạnh à?”

Gia Luật Ngạn thấy sắc mặt nàng tái nhợt, lại hơi run rẩy, liền nắm lấy tay nàng, bàn tay cũng lạnh băng.

“Ăn nhiều thịt vào, nàng ốm quá.”

Nàng bỗng lại nghĩ đến mỹ nhân Nam Chiếu kia, làn da ngăm đen của nàng ta trông thật đầy đặn khỏe mạnh.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 37: Nhảy Hồ

Ăn cơm xong, Gia Luật Ngạn nắm tay Mộ Dung Tuyết chậm rãi tản bộ dọc theo lan can bên hồ.

Đêm mùa hạ gió bên hồ mát rượi, ánh trăng ánh sao quần quít với bóng nước, rõ ràng là cảnh đẹp giờ lành, hoa tiền nguyệt hạ hoa hảo nguyệt viên[1], nhưng lòng Mộ Dung Tuyết lại nặng nề không cảm nhận được chút niềm vui nào.

[1. Ý nói: việc con trai và con gái rủ nhau đi ngắm trăng xem hoa tỏ tình với nhau.]

Vào lúc này, trong Trúc quán truyền ra một tiếng ca du dương động lòng.

Bước chân Gia Luật Ngạn khựng lại, nhìn vào Trúc quán.

Tim Mộ Dung Tuyết như bị xách lên, hắn có bước tới xem thử không? Cũng may, hắn chỉ yên lặng đứng trên lan can nghiêng tai lắng nghe, không hề có ý đến thăm viếng giai nhân.

Không biết Bế Nguyệt hát bài gì, ca từ nghe không hiểu nhưng lại rất hay, uyển chuyển lãnh lót như mười tám ngã rẽ trên đường núi, mỗi ngã rẽ đều khiến người ta kinh tâm động phách. Đặc biệt là trong đêm khuya vắng vẻ tịch mịch, chỉ có thanh âm tự nhiên này, tựa như một tinh linh trong sắc đêm, đảo loạn lòng người.

Mộ Dung Tuyết đã hồng giọng lúc này tâm trạng càng nặng nề hơn, nàng không biết có phải Bế Nguyệt cố ý cất tiếng ca vào lúc này để thu hút sự chú ý của Gia Luật Ngạn không. Nhưng nàng biết thanh âm hay như Bế Nguyệt cả đời này nàng sẽ không có lại nữa, nàng vĩnh viễn không thể nào hát lên khúc ca tuyệt diệu êm tai như vậy để lấy lòng Gia Luật Ngạn nữa. Đây là tử huyết của nàng, bị Bế Nguyệt một đòn đánh trúng ngay.

Hắn cúi đầu véo má nàng, “Sao hôm nay nàng yên lặng vậy?”

Biết rồi còn hỏi, nàng u oán bĩu môi, nước mắt cứ như sắp rơi xuống.

“Thành Hi vương nói nữ nhân này hát sơn ca rất hay, quả nhiên không giả.”

“Nhưng phu quân không nghe nói cáo chúc tết gà không có lòng tốt sao?”

“Chắc ông ta muốn tặng ta một mỹ nhân để ta trả Thẩm U Tâm lại chẳng?” Gia Luật Ngạn cười cười, bộ dạng không hề để tâm.

“Vậy phu quân đừng đồng ý nhé, vẫn nên trả mỹ nhân này lại cho ông ta đi.” Nói xong nàng lại hơi hối hận, không nói đến việc nàng có tư cách nói lời này không, cho dù có tư cách, cũng cho thấy nàng ích kỷ nhỏ nhen.

Gia Luật Ngạn véo má nàng, như cười như không nhưng không đáp. Mộ Dung Tuyết bĩu môi, hậm hực không vui trở về Mai quán.

Cũng may, đêm nay Gia Luật Ngạn không có ý đến Trúc quán xem thử mà ngủ lại ở Mai quán.

Mộ Dung Tuyết tâm trạng không tốt, biểu hiện trên giường không nghĩ cũng biết, nàng giả chết như một con gấu ngủ đông.

Gia Luật Ngạn vừa giận vừa buồn cười, hắn véo má nàng, cù vào nách nàng, thấy nàng thật sự không có hứng thú hắn cũng không ép buộc, rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Nằm bên cạnh hắn, Mộ Dung Tuyết nửa hạnh phúc nửa chua xót. Tuy đêm nay hắn không đến Trúc quán, nhưng ngày mai có đến không? Đến rồi có ngủ lại không? Bế Nguyệt đẹp như vậy, giọng nói êm tai như vậy, tiếng ca còn dường như có thể câu đi hồn phách.

Nàng càng nghĩ càng sâu, mãi đến nửa đêm mới mơ mơ màng màng thiếp đi.

Sáng hôm sau tỉnh dậy thì Gia Luật Ngạn đã rời đi. Nàng mất tinh thần ngồi dậy, Đinh Hương vào trang điểm cho nàng, thay cho nàng một bộ váy màu vàng, trên đầu cũng lấy trang sức vàng làm chủ.

Mộ Dung Tuyết nhìn mình lấp lánh ánh vàng trong gương, bất giác cười khổ: “Đinh Hương, muội muốn bắt ta làm Bồ tát mạ vàng sao?”

“Tiểu thư không biết gì hết, đây gọi là lấy sở trường của mình đánh sở đoản của địch. Tuy cô ta trông cũng khá, nhưng chỉ là vẻ đẹp hoang dã quê mùa thôi, tiểu thư phải lấy cái đẹp cao quý đoan trang ra đè bẹp khí thế của cô ta.”

“Nhưng cũng đâu cần cài nhiều vàng đến vậy.”

“Cô ta cả người đầy trang sức bạc, đương nhiên tiểu thư phải lấy vàng khắc chế cô ta. Vàng quý hơn bạc nhiều, Vương gia vừa nhìn là biết ngay cao thấp.”

Bội Lan gật gật đầu, “Đinh Hương nói có lý, tiểu thư trang điểm như vậy xinh đẹp tuyệt trần, cao quý hơn người.”

Hai người một hát một hò, Mộ Dung Tuyết không có lòng dạ nghe kỹ, chỉ ăn sáng qua loa rồi đi dạo bên hồ giải khuây.

Vừa đến trước Lan quán không ngờ lại chạm mặt Bế Nguyệt.

Bế Nguyệt thấy nàng liền khom người hành lễ, “Phu nhân vạn phúc.”

Nghe thấy giọng nói giòn giã êm tai của nàng ta, nụ cười của Mộ Dung Tuyết trở nên khiên cưỡng.

“Miễn lễ.”

“Phu nhân, ban ngày Vương gia không ở đây sao? Lúc nào ngài ấy mới về?” Bế Nguyệt không có ý rời đi, ngược lại còn chớp chớp đôi mắt to đen láy, to gan hỏi một câu như vậy, cứ như đang tuyên chiến, nói với Mộ Dung Tuyết rằng nàng ta đến Chiêu Dương vương phủ chính là để gặp Gia Luật Ngạn, để được ở lại.

Mộ Dung Tuyết không ngờ nữ nhân Nam Chiếu này lại to gan đến vậy, nàng cũng không còn tâm trạng tản bộ, chỉ nói qua loa vài câu rồi quay về Mai quán. Nữ nhân xinh đẹp hoạt bát to gan hào phóng như vậy chắc nam nhân nào cũng thích, vì nàng ta khiến người ta có cảm giác hoang dại mới mẻ.

Cả ngày nàng tâm thần bất ổn, mãi tới chiều Gia Luật Ngạn đến Mai quán, trái tim lơ lửng cả ngày mới hơi buông lỏng. Hôm qua hẳn không đến Trúc quán, hôm nay cũng không đến, nhưng vẫn còn ngày mai, ngày kia, nàng cảm thấy mình cứ như bị đặt trên Đoạn đầu đài, chờ thanh đao rơi xuống. Trốn được hôm nay lại lo cho ngày mai. Nàng cảm thấy cứ như vậy nàng sẽ phát điên mất. Nhưng càng đáng sợ hơn là hôm nay có Bế Nguyệt, rồi ngày mai sẽ có Tu Hoa, còn có Trầm Ngư Lạc Nhạn, ùn ùn kéo đến như ong vỡ tổ.

Nàng càng nghĩ càng thấy lòng lạnh lẽo, đối diện với một bàn đầy thức ăn nhưng nàng không nuốt nổi miếng nào.

Lúc này Sơ Ảnh từ bên ngoài bước vào, nhỏ giọng nói: “Bẩm Vương gia Phu nhân, Bế Nguyệt của Trúc quán có chuyện quan trọng muốn gặp Phu nhân.”

Mộ Dung Tuyết ngẩn ra, chuyện quan trọng? Nàng ta và nàng thì có chuyện quan trọng gì đây?

Gia Luật Ngạn gật đầu: “Gọi vào đi.”

Bế Nguyệt còn chưa bước vào đã nghe thấy tiếng đình đang trên cổ chân nàng ta. Nàng ta vẫn mặc bộ y phục kỳ dị hôm qua, vẫn để đôi chân trần trắng trẻo khỏe mạnh, chiếc chuông bạc trên cổ chân trần ngân vang. Nàng ta giống như một đóa hoa dại nở rộ trước mặt Gia Luật Ngạn, yêu kiều quyến rũ, còn Mộ Dung Tuyết lúc này lại như một đóa hoa đắm nước mưa.

“Thỉnh an Vương gia.” Bế Nguyệt kinh ngạc vui mừng nhìn Gia Luật Ngạn, cứ như không biết lúc này hắn đang ở Mai quán. Sau khi nàng ta thi lễ liền đứng thẳng dậy, to gan nhìn Gia Luật Ngạn, không hề che giấu vẻ kinh ngạc đối với dung nhan tuấn mỹ của hắn.

Mộ Dung Tuyết chưa chát hỏi: “Cô có việc gì?”

Bế Nguyệt dâng lên một chiếc vòng bạc, cung kính đưa đến trước mặt Mộ Dung Tuyết.

“Đây là chiếc vòng do Trưởng lão trong tộc đích thân rèn, bên trên có khắc hoa văn mang ý hạnh phúc may mắn, xin Phu nhân vui lòng nhận cho.”

Mộ Dung Tuyết nhìn chiếc vòng bạc trong tay nàng ta, lòng thật sự không muốn nhận, nhưng vì thể diện nên không cách nào từ chối, chỉ đành cười cười nhận lấy, rồi lại tháo chiếc vòng vàng trong tay mình ra.

“Đa tạ ý tốt của cô, cái này ta tặng cô.”

Bế Nguyệt lập tức cười duyên chuyển nhận lấy, liên tiếp đáp tạ.

Đinh Hương lòng tức đến bốc khói, thật hơi quá rồi, một chiếc vòng bạc đổi một chiếc vòng vàng. Hơn nữa cả ngày nay sao không thấy đến tặng, vào lúc Gia Luật Ngạn tới Mai quán lại đến, rõ ràng là đến để gặp Gia Luật Ngạn. Hắn không đến Trúc quán nàng ta liền chủ động đến cửa tìm gặp.

Tặng lễ vật rồi, mục đích đã đạt được, cũng không có lý do nào để tiếp tục ở lại, Bế Nguyệt liền cáo từ rời đi. Trước khi đi còn liếc nhìn đầy tình tứ, đáng tiếc Gia Luật Ngạn cúi đầu nên không phát giác.

Cảnh tượng hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình này khiến Mộ Dung Tuyết khẽ yên lòng, nhưng cảm giác như có gai trong cổ vẫn không thể nào tiêu tan được.

Đêm nay Gia Luật Ngạn vẫn ở Mai quán, hẳn dường như đã quen có Mộ Dung Tuyết bên cạnh, quen người mùi hương nhẹ nhàng chỉ nàng mới có, còn có cơ thể mềm mại ấm áp, da thịt mịn màng như thoa phấn của nàng. Hắn thích nhìn nàng nở rộ dưới thân mình, còn có chút giận dữ ai oán.

Tối qua đã tha cho nàng một lần, tối nay hẳn định xông lên, nhưng Mộ Dung Tuyết vẫn không có tâm trạng, chiêu giả chết không tiện sử dụng nữa, bộ dạng nóng lòng của hắn giống như là, dù cho nàng là một khúc gỗ hắn cũng không định bỏ qua.

Nàng chỉ đành miễn cưỡng để hắn tiến vào. Nhưng tâm tư có thể giấu, cơ thể lại rất thành thật. Hắn có thể cảm nhận được sự khác thường của nàng, được một lúc liền dừng lại, cúi đầu nhìn nàng. Nàng nhắm mắt, mày khẽ nhíu, rõ ràng đang lơ đãng tâm sự trùng trùng.

Cảm giác được hắn dừng động tác, lúc này nàng mới mở mắt, vừa đối diện với ánh mắt hắn, nàng bỗng xấu hổ đỏ mặt. Tuy nàng rất to gan, nói những lời yêu thương không hề đỏ mặt, nhưng trong chuyện phòng the lại rất bảo thủ, vẫn luôn nhắm mắt ngượng ngùng không nhìn hắn, huống hồ lúc này hắn vẫn còn dừng trong thân thể nàng, ánh mắt này càng khiến nàng xấu hổ hơn.

Hắn nhìn vào mắt nàng hỏi: “Đang nghĩ gì vậy?”

“Không nghĩ gì hết.”

Đã không nghiêm túc lại còn không chuyên tâm, tiếp tục còn có ý nghĩa gì nữa, hắn rút người ra quay lưng lại định ngủ.

Mộ Dung Tuyết cảm nhận được sự bất mãn của hắn, nàng dè dặt ôm lấy eo hắn, muốn quay người hắn lại. Khổ nỗi sức nàng quá yếu, hắn lại cố ý không muốn quay người, nên nàng chẳng hề lay chuyển được. Nàng bất lực, chỉ đành trèo qua người hắn, sau đó ôm lấy hắn: “Ngạ lang, chàng làm sao vậy?”

“Nàng nói xem?”

Hắn hừ một tiếng rồi lại quay lưng về phía nàng.

Nàng chỉ đành trèo qua người hắn, ôm hắn lần nữa, cứ như một con cún bám sát lấy hắn.

Hắn vừa tức vừa buồn cười, véo mặt nàng nói: “Rốt cuộc nàng có ngủ không?”

“Thiếp muốn ôm chàng, không muốn chàng quay lưng vào thiếp.”

Trời mùa hè mà áp sát như vậy nóng lắm đó! Nhưng thật sự không thể chịu được ánh mắt đáng thương của nàng, hăn thở dài, chỉ đành ôm lấy nàng.

Dựa vào lòng hăn, nàng hồi tưởng lại tình cảnh lúc Bế Nguyệt bước vào, không bỏ sót một chi tiết nào.

Lúc nhìn thấy Bế Nguyệt hăn không hề lộ ra thần sắc đặc biệt kinh ngạc, cũng không cố ý nhìn thêm mấy lần, thậm chí mấy ngày nay đi ngang cũng không vào, vốn không định đến Trúc quán, xem ra Bế Nguyệt này cũng chỉ là một áng mây, sẽ bay đi nhanh thôi.

Nàng gắng sức thuyết phục bản thân.

Nhưng sự thật chứng minh nàng quá lạc quan.

Đến chiều, Mộ Dung Tuyết tính toán thời gian Gia Luật Ngạn trở về rồi xuống bếp chuẩn bị cơm tối.

Nhưng chờ đến rất khuya cũng không thấy Gia Luật Ngạn trở về, Mộ Dung Tuyết chờ bên bàn ăn đến tối mịt, Đình Hương lòng như lửa đốt, hăm hăm nói: “Vương gia cũng thật là, không về ăn cơm thì tốt xấu gì cũng cho người đến nói một tiếng chứ, để tiểu thư phải khổ sở chờ đợi như vậy.”

Bội Lan nói: “Ngài ấy có phải là cha cô đâu mà đi làm về thì không còn chỗ nào đi nữa, trong triều không biết có bao nhiêu người bỏ đỡ ngài ấy muốn mời ngài ấy đi ăn đi uống rượu hoa đó, Vương gia coi như đã tốt lắm rồi, từ khi tiểu thư gả vào gần như bữa nào cũng ăn cơm trong phủ.”

“Vấn đề là ngài ấy rõ ràng biết tiểu thư mỗi ngày đều tốn hết tâm sức nấu cơm cho ngài ấy, không về ăn cũng nên cho người đến nói một tiếng chứ, đâu thể im lặng như vậy, để tiểu thư uống công vất vả.”

“Vương gia bận mà, ngài ấy đâu có rảnh rỗi cả ngày như chúng ta.”

Đinh Hương tức tối nói: “Nếu như để tâm đến tiểu thư thì có bận đến mấy cũng không quên đâu.”

Bội Lan vừa nghe liền véo Đinh Hương một cái thật mạnh, đây chẳng phải là xát muối vào vết thương của tiểu thư sao?

Đinh Hương cúi đầu không nói, lòng thật sự uất ức thay cho Mộ Dung Tuyết.

Sơ Ảnh bước tới khuyên: “Phu nhân ăn trước đi, có khi Vương gia giao tế bên ngoài, không về phủ ăn cơm cũng là chuyện thường.”

“Ta chờ thêm một lúc nữa.”

Mộ Dung Tuyết yên lặng nhìn ra ngoài cửa, trăng sáng treo cao, lúc này hẳn đang ở đâu? Có như Bội Lan nói, bị người ta mời đi uống rượu hoa rồi không? Lúc này nàng mới biết mình quá ngây thơ, Mai Lan Cúc Trúc tứ quán có là gì, ở thế giới phồn hoa bên ngoài có vô số hoa thơm cỏ lạ.

Nếu như lòng hẳn không ở chỗ nàng thì dù nàng có trăm ngàn đôi mắt cũng đã làm sao?

Đầu nàng đau như muốn vỡ, không hề có chút khẩu vị.

“Đinh Hương, dọn thức ăn xuống đi, đem rượu ra đây.”

“Tiểu thư, cô lại muốn uống rượu sao?”

“Không được, nếu tiểu thư không ăn cơm thì muội không lấy rượu cho cô đâu.”

Mộ Dung Tuyết bất lực, chỉ đành miễn cưỡng ăn mấy miếng.

Đinh Hương miễn cưỡng đưa cho nàng một bầu rượu nhỏ, bên trong chứa không quá ba ly.

Mộ Dung Tuyết cầm bầu rượu bước ra khỏi Mai quán, đi dọc theo lan can gỗ, chậm chậm đến bên hồ ngồi xuống đất. Dưới lan can gỗ là nước hồ, lấp lánh phản chiếu ánh trăng, nàng nhắc váy thò chân xuống hồ nước.

Đinh Hương, Bội Lan trông coi phía sau nàng, biết tâm trạng nàng không tốt nên không dám đứng quá gần, chỉ lặng lẽ nhìn nàng.

Mộ Dung Tuyết uống một ngụm rượu, nhìn về chiếc cầu nhỏ dưới ánh trăng, lan can trên cầu có treo đèn, gió đêm khiến ánh sáng trở nên mê ly, như mơ như ảo.

Lúc nào hắn mới quay về đây? Sau khi lấy hãn, việc mỗi ngày nàng làm là chỉ mỗi mắt chờ đợi.

Gió bên hồ mát lạnh, nàng nhìn chăm chăm về phía cầu đá.

Cuối cùng trên cầu đá cũng xuất hiện một bóng dáng cao lớn tuấn kiệt, nàng chớp chớp mắt, sợ mình sinh ảo giác, nhưng đến khi nàng nhìn kỹ thì phát hiện Bế Nguyệt nhẹ nhàn bước ra từ Trúc quán, dọc theo lan can gỗ đi về phía cầu đá, vừa hay Gia Luật Ngạn bước xuống cầu, nàng ta liền đón đầu cản hãn lại.

Mộ Dung Tuyết không nhìn rõ vẻ mặt của Bế Nguyệt, cũng không nghe thấy nàng ta nói gì, chỉ nhìn thấy Gia Luật Ngạn theo nàng ta vào Trúc quán.

Trong phút chốc, mọi thứ trước mắt đều trở nên mơ hồ, bị nước mắt ùn ùn chảy xuống che lấp.

Nước mắt tuôn trào, lòng đau như cắt.

Nàng uống hết rượu còn lại trong bình, nhảy xuống hồ nước.

Giới thiệu chương sau:

Tuyết ngốc: Chàng chỉ có mình thiệp thôi được không?

Gia Luật Ngạn: Nhiều muối quá

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 38: Dã Chiến

“Tiểu thư!”

“Tiểu thư!”

Đinh Hương, Bội Lan thấy vậy kinh hô, vội chạy đến bên hồ. Tuy hai người biết Mộ Dung Tuyết biết bơi, nhưng lo nàng đã uống mấy ly rượu, lại bị kích động sẽ nghĩ không thông.

Mộ Dung Tuyết nổi trong nước, nước hồ mát lạnh dập đi ngọn lửa trong lòng nàng, gột đi nước mắt trên mặt nàng, nàng cầm đầu xuống nước, dang rộng hai tay. Lúc này nàng muốn có một vòng tay rộng mênh mông vô bờ bến thế này, để bao dung hết tất cả ưu sầu của nàng.

Sau lưng “tôm” một tiếng, dường như có người nhảy xuống nước. Nàng ngẩng đầu lên khỏi mặt nước, kinh ngạc phát hiện rằng đó là Gia Luật Ngạn. Nàng bỗng thất thần, ngỡ như đây là mơ. Chẳng phải hắn đang ở trong Trúc quán chàng chàng tiếp tiếp với Bế Nguyệt sao?

Gia Luật Ngạn tức tốc bơi đến, vòng tay qua nách ôm nàng lên. Thấy nàng không sao, lúc này hắn mới phát hiện tim mình đập mạnh đến hoàn toàn mất kiểm soát. Nghe Đinh Hương kinh hô “tiểu thư”, hắn lập tức ra khỏi Trúc quán, khoảng cách ngắn ngủi như vậy nhưng lại khiến hắn lần đầu tiên trong đời biết được rằng, thế nào là gần trong gang tấc nhưng xa tận chân trời.

Trong phút chốc, một nỗi sợ hãi ập đến, hấn giận dữ nhìn nàng, “Đồ ngốc này, nàng muốn tìm cái chết sao? Chẳng qua ta chỉ vào lấy cây đàn cho nàng thôi mà.”

Mộ Dung Tuyết ngây ngốc nhìn hấn, nước mắt tuôn chảy ra.

“Đàn gì?”

“Một loại đàn của Miêu Cương.”

“Thiếp không cần đàn, thiếp chỉ cần chàng thôi.” Nàng ôm chặt lấy hấn khóc òa.

Lòng hấn cũng hỗn loạn theo, tức giận nói: “Nếu ta đi tìm nữ nhân khác thì nàng sẽ chết cho ta xem phải không?”

Vậy thì không đến mức đó, nàng còn phải sống thật tốt để phụng dưỡng cha nữa mà. Nàng sụt sùi nói: “Thiếp đâu có tìm cái chết.”

“Vậy nàng nhảy hồ làm gì?”

“Thiếp muốn đến ngôi đình trên hồ xem thử.”

Thì ra không phải tìm cái chết, hấn thở phào một hơi, nói: “Trên đó nhiều muỗi lắm, đồ ngốc.”

Nàng hít hít mũi, giọng điệu cá chết lười rách, giận dữ nói: “Cứ để muỗi cắn chết thiếp cho xong, dù sao thiếp cũng buồn sắp chết rồi.”

Hấn vừa giận vừa buồn cười hỏi: “Nàng biết bơi sao?”

“Thiếp biết nhiều thứ lắm, có điều xưa nay chàng không hỏi thiếp, cũng không muốn biết thôi.” Giọng nàng ai oán, xưa nay hấn chưa từng nghĩ đến chuyện tìm hiểu nàng.

Hắn im lặng không nói, dường như hơi áy náy, ngừng chốc lát rồi đưa nàng bơi về phía đình trong hồ.

Bước lên bậc thềm, người nàng ướt đầm nước nhỏ giọt, hắn sờ tay nàng hỏi: “Có lạnh không?”

“Không lạnh.” Nàng đứng trong đình, mượn ánh trăng xem xét bốn phía. Một ngôi đình đơn giản, ở giữa có một bàn đá, hai chiếc ghế đá, từ lan can gỗ có dây thường thanh và lẵng tiêu mọc ra, tự do tự tại trèo quanh, cây cỏ um tùm đương nhiên có rất nhiều muỗi.

Gia Luật Ngạn vừa dùng tay xua muỗi vừa nói: “Xây ngôi đình này chẳng qua là trang trí trong hồ thôi, không có tác dụng thực tế, có gì đẹp đâu.” Hắn rất khó hiểu, tại sao nàng nhất định phải lên đây bằng được.

Mộ Dung Tuyết lắc đầu nhìn hắn, ánh trăng chiếu rọi lên dung nhan tuấn tú lạnh lùng, trên đôi mày còn đọng nước, cho dù tóc tai ướt đầm, y phục ướt đầm, nhưng vẫn đẹp khôn tả xiết.

Nàng ngây ngốc nói: “Vì nơi này xưa nay chưa từng có nữ nhân nào đến. Không như Trúc quán, từng có mỹ nhân Phiên bang, mỹ nhân Nam Chiếu ở đó. Ở đây chỉ có thiếp từng đến, chàng nhìn thấy ngôi đình này thì sẽ nhớ đến thiếp. Thiếp muốn để lại dấu ấn ở đây.”

Hắn im lặng không nói, đột nhiên ôm lấy nàng ấn vào ngực.

“Đồ ngốc này.”

Nàng vui trong ngực hắn thốt thức: “Thiếp đâu có ngốc, cha thiếp nói thiếp bằng tuyết thông minh, thiếp biết nấu những món ăn thiên hạ vô song, biết cưỡi ngựa đi săn, biết bơi, thiếp còn biết xem bệnh nữa, thiếp biết rất nhiều thứ, có điều chàng không biết thôi.”

Hắn không nhìn được cười: “Trình độ của nàng mà cũng gọi là biết xem bệnh à, không thấy ngượng sao.”

“Chàng đích thân trải nghiệm rồi mà, chẳng phải thiệp trị được tiêu chảy đó sao?”

Một câu nói khơi gợi lại hồi ức xưa, hắn ôm chặt nàng thêm một chút, dịu giọng nói: “Về đi, đừng để bị lạnh.”

Nàng ôm chặt lấy hắn, không nỡ rời đi, thật hi vọng thời gian dừng lại ở giờ phút này, thế giới chỉ có nàng và hắn. Nhưng sự bình yên đẹp đẽ này lại bị một tiếng ca đập tan. Mộ Dung Tuyết bất lực bịt tai.

Hắn thở dài: “Nàng không thích thì ta đưa nàng ta đi là được rồi.”

Nàng không dám tin hỏi: “Ngạn lang, không phải thiệp năm mơ đó chứ.”

Hắn véo má nàng, “Đau không, đồ ngốc?”

Nàng xoa xoa mặt, đôi mắt cười cong cong như mảnh trăng non, được dâng chân lân dâng đầu: “Thiệp chỉ yêu mình chàng, chàng cũng yêu mình thiệp thôi được không?”

Gia Luật Ngạn không đáp, chỉ cười xoa tóc nàng.

Đây là ngầm thừa nhận sao? Mộ Dung Tuyết vui thích suýt nhảy cẫng lên.

Cho dù không có ánh đèn hắn cũng có thể nhìn thấy được ánh sáng rực rỡ trong mắt nàng. Lúc này hắn thà nói dối cũng không nỡ để nụ cười của nàng lui tàn dù chỉ một chút, không nỡ để ánh sáng kia tối đi dù chỉ một chút. Đã lâu lắm rồi hắn không nhìn thấy nụ cười xinh đẹp rực rỡ của nàng, như thế này mới thật sự là nàng.

“Về thôi, lu giãm.”

“Thiếp không phải lu giãm.”

“Lần đầu tiên ta mới thấy người ghen đến mức nhảy hồ đó. Về bảo Đình Hương, Bội Lan giữ mồm giữ miệng, nếu không để xem nàng sau này làm sao gặp ai nữa.”

“Thiếp không sợ, thiếp muốn danh tiếng đổ phụ của thiếp truyền đi khắp nơi, để những mỹ nhân kia đều tránh thật xa.” Nàng cười dí dỏm đáng yêu, y phục ướt đầm dán chặt trên người, đường cong lộ ra tỏa sáng dưới ánh trăng.

Lòng hăn khẽ động, đè nàng lên bàn đá hôn thật mạnh, tay thò vào trong váy nàng. Nàng cảm giác có điều không ổn liền vội hỏi: “Chàng muốn làm gì?”

“Chẳng phải nàng muốn lưu lại dấu ấn sao?”

Nàng hoảng hốt giải thích: “Không phải như vậy.”

“Như vậy là tốt nhất, mỗi lần nhìn thấy ngôi đình nhỏ này nàng sẽ nhớ lại đã xảy ra chuyện gì, nhất định sẽ khắc cốt ghi tâm.” Hăn cười xấu xa, lật váy nàng lên lộ ra đôi chân trắng trẻo.

Thấy hăn muốn làm thật, nàng xấu hổ bối rối lúng túng.

Hăn không hề khách sáo xông vào, làm càng kịch liệt hơn thường ngày. Chiếc bàn đá nhỏ cũng chỉ đỡ được nửa người nàng, chân bị gác lên vai hăn, khiến nàng xấu hổ đến mức chỉ muốn độn thổ cho xong.

Cũng may, lần này tuy kịch liệt nhưng lại không kéo dài lâu. Hăn sợ nàng bị lạnh, vội kéo váy nàng xuống trêu chọc: “Chút nữa về sẽ tiếp tục, nếu không sợ nàng nhũn chân không bơi về được.”

Nàng không dám nhìn hăn, xấu hổ đến mức hận không thể che mặt lại, hoan ái nơi hoang dã thế này thật sự nàng chưa từng nghĩ đến. Ngay cả trăng cũng trốn vào trong mây.

“Còn bơi về được không?” Hăn nắm tay nàng bước xuống bậc thang, mỉm cười hỏi.

Nàng ngượng ngùng không đáp, nhảy xuống nước bơi về bờ. Kính hồ không lớn, chẳng mấy chốc đã đến bờ.

Đinh Hương và Bội Lan đều đang chờ trên lan can gỗ bên hồ, vô cùng lo lắng.

Thấy Mộ Dung Tuyết bước lên, hai người vội kéo nàng lên, nóng lòng hỏi: “Tiểu thư, cô không sao chứ? Sao lại ở dưới nước lâu vậy?”

“Nô tỳ lo chết được, mau thay y phục đi, đừng để bị lạnh.”

Dưới ánh đèn, sắc mặt Mộ Dung Tuyết đỏ bừng bừng, không hề có dấu hiệu bị lạnh, chỉ cảm thấy cả người rã rời, ngay cả tim cũng nhũn ra.

Đinh Hương, Bội Lan vội lấy nước nóng đến, đáng tiếc chỉ có một thùng nước.

Gia Luật Ngạn cởi y phục ướt, lộ ra thân thể khỏe mạnh cứng cáp, Mộ Dung Tuyết đỏ mặt xấu hổ nói: “Phu quân tắm trước đi.” Hăn kéo nàng lại, “Cùng tắm đi.” Không để nàng phân bua đã ôm nàng vào trong.

Hai người cùng bước vào khiến nửa thùng nước tràn ra ngoài chảy đầy mặt đất.

Y phục trên người Mộ Dung Tuyết chẳng mấy chốc đã bị hăn lột ra, vứt trên vũng nước dưới đất.

Hai người trần trụi đối diện nhau dưới ánh đèn sáng trưng thế này, thì cũng là lần đầu tiên. Vùng ngực tròn trịa áp vào ngực hẵn, màu sắc ửng hồng thoát ẩn thoát hiện.

Vừa rồi Gia Luật Ngạn chưa tận hưởng, lúc này trong thùng nước, thân hình mềm mại lại trong tay đương nhiên không bỏ qua cơ hội tốt, hẵn dịu dàng ngồi trên người mình. Mộ Dung Tuyết chưa từng trải nghiệm tư thế này, vừa hoảng sợ vừa kích thích, hẵn cắn lấy đỉnh núi tuyết của nàng, ngón tay vân vê nơi mềm mại, sau đó mấy lần xông vào nơi sâu thẳm, cuối cùng khiêu khích được nàng kêu lên thành tiếng.

Nàng liếc mình nhẩn nhẹn, nhưng thật sự quá kích thích và quá tiêu hồn, nên không thể nào khắc chế được mà rên rĩ. Gia Luật Ngạn thấy nàng phản ứng nhạy cảm như vậy lại càng mạnh mẽ hơn.

Cuối cùng khi hai người rời khỏi bồn, nước bên trong gần như đã không còn, mặt đất ướt đầm một mảng, y phục của hai người vớt bừa trong vũng nước, cảnh tượng hỗn loạn này thật khiến người ta không thể nào nhìn thẳng.

Chút nữa Đinh Hương, Bội Lan vào thu dọn tàn cuộc, nhìn thấy cảnh này sẽ nghĩ thế nào đây?

Mộ Dung Tuyết cảm thấy mình thật sự không còn mặt mũi gặp ai nữa.

Đến khi tỉnh lại mặt trời đã lên ba con sào, nàng nằm trên giường, nhớ lại chuyện tối qua vẫn không tìm được mà mặt đỏ tím đập. Càng khiến nàng vui sướng hơn là hẵn sẽ đưa Bế Nguyệt đi, nhưng đưa đi đâu mới thích hợp đây? Nghĩ đến đây, nàng bỗng lại đồng tình với nữ nhân ở Trúc quán kia, thật ra nàng ta cũng rất đáng thương, vì xinh đẹp mà bị người ta coi là lễ vật.

Nàng quyết định tối nay chờ Gia Luật Ngạn về, thương lượng tìm cho nàng ta một chỗ tốt.

Đinh Hương thấy nàng hôm nay tinh thần phấn chấn, bất giác hiếu kỳ, “Tiểu thư có chuyện gì mà vui vậy?”

“Vương gia nói sẽ đưa Bế Nguyệt đi.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên là thật rồi.”

“Coi như Vương gia cũng còn chút lương tâm, có thể tử như tiểu thư, cho dù là tiên nữ trên trời cũng không nên nhìn lấy một lần.”

Mộ Dung Tuyết ôm Đinh Hương cảm thán: “Đinh Hương, nếu chàng có thể nghĩ như muội thì ta vui rồi.”

“Vốn là như vậy mà. Tiểu thư thập toàn thập mỹ, chỉ có giọng tạm thời chưa khỏi thôi.”

“Đúng rồi, thuốc của ta sắc xong chưa?”

“Xong rồi.” Đinh Hương bưng thuốc trị giọng đến.

Tuy đắng chát khó nuốt, nhưng Mộ Dung Tuyết vẫn một hơi uống cạn. Nàng rất muốn nhanh trị khỏi giọng, sau đó sinh con cho hân.

Cả ngày Mộ Dung Tuyết sống trong hạnh phúc thỏa mãn, đến chiều, Tử Châu từ Ấn Đào các về nói: “Phu nhân, Vương gia về rồi.”

Mộ Dung Tuyết vừa nghe liền bước ra khỏi Mai quán đi lên cầu đá.

Chờ chốc lát, Gia Luật Ngạn đang bước ra từ trong ánh trăng, thấy nàng đứng trên cầu, hân khê ngăn ra, bước đến nắm tay nàng nói: “Tối qua nàng bị lạnh rồi, đừng ở đây hứng gió nữa.”

Mộ Dung Tuyết nũng nịu: “Sợ chàng bị người ta giật mất.”

Từ “Giật” này khiến hần cười phá lên. Đây là lần đầu tiên nàng thấy hần cười lớn như vậy, bình thường chỉ là cười nhạt, trong ý cười có chút lạnh nhạt, nụ cười lúc này mới thật sự ấm áp.

Hai người đi xuống cầu đá, bước lên hành lang.

Ngôi đình nhỏ trong Kính hồ đập vào mắt, Mộ Dung Tuyết đỏ mặt quay đi.

Gia Luật Ngạn cười cười nhìn nàng, “Phong cảnh trong đình cũng được lắm, nhưng muối nhiều quá, vết cắn trên chân nàng lặn đi chưa?”

Mặt Mộ Dung Tuyết đỏ đến mức sắp nhỏ máu, nàng giận dữ nói: “Phu quân.”

“Lần sau chèo thuyền ra đó xông hương đuổi muỗi, lột thảm trên bàn đá.”

Mộ Dung Tuyết cuống quýt bịt miệng hần, đỏ mặt giậm chân nói, “Đừng nói nữa mà.”

Gia Luật Ngạn lại cười phá lên.

Vào Mai quán, ăn cơm xong Mộ Dung Tuyết liền nói chuyện Bế Nguyệt.

Gia Luật Ngạn không ngờ Mộ Dung Tuyết lại thật lòng muốn tìm cho Bế Nguyệt một nơi chốn tốt, hần nghĩ nghĩ rồi nói: “Tặng cho Viên Thừa Liệt vậy.”

“Hần có thể tử rồi sao?”

“Nữ nhân Nam Chiếu này không thể trở thành chính thê. Viên Thừa Liệt nay cũng là người đứng đầu các tộc vệ, đương nhiên phải cưới một nữ nhân thân phận thích hợp.”

Mộ Dung Tuyết nghe vậy lại nghĩ đến mình. Trong lòng nam nhân, việc cưới hỏi đầu tiên phải nghĩ đến thân phận, cho dù nàng là nghĩa muội của Triệu thực phi cũng chỉ miễn cưỡng có thể làm một Trắc phi mà thôi.

Nữ nhân thế nào mới có thể trở thành Chính phi của hắn, lúc nào hắn sẽ cưới Chính phi đây? Nghĩ đến đây, nàng bất giác bĩu môi, tâm trạng tốt cả ngày đều bị phá hỏng hết.

Hắn cười cười vạch lên cái miệng nhỏ của nàng nói: “Ngày mai ta đưa nàng vào cung dự yến.”

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 39: Tình Địch

“Tiệc gì vậy?” Nghe nói hần muốn đưa mình đi dự yến, đương nhiên nàng vô cùng hân hoan. Nhưng nàng lại không thích nhập cung, sợ gặp lão Hoàng đế kia.

“Hôm sau nữa là xuất binh, Hoàng thượng thiết yến đưa tiễn.”

Mộ Dung Tuyết vừa nghe lập tức biến sắc, “Phu quân có thể đưa thiếp theo không?” Cho dù một ngày nàng cũng không muốn xa hần, đặc biệt là lúc này, quan hệ của hai người đang dần dần tốt lên, nàng càng không nỡ xa hần.

“Đương nhiên không thể, nàng tưởng đi du sơn ngoạn thủy sao, là cầm binh đánh trận đó.”

Nàng mặt dày ôm lấy cánh tay hần lắc lắc, “Vậy thiếp đi theo làm một quân y được không?”

“Với trình độ của nàng à?” Hần cười liếc nhìn nàng.

Nàng tiếp tục đeo bám: “Vậy chàng cũng phải cần một người bưng trà rót nước chứ.”

“Quan viên địa phương sẽ an bài hết, ăn uống ngủ nghỉ đều có người hầu hạ.”

Vừa nghe vậy nụ cười của nàng liền cứng lại, có khi nào quan viên địa phương vì muốn bỏ đờ hăn mà tặng mỹ nhân không? Thật sự rất có khả năng này, vừa nghĩ đến đây, tâm trạng hân hoan cả ngày liền kết băng.

Cả đêm nàng lo lắng trần trọc một hồi mới ngủ. Sáng sớm tỉnh dậy không ngờ lại thấy Gia Luật Ngạn vẫn chưa đi, hăn đang ngồi trên chiếc ghế hoa hồng trước cửa sổ, tay cầm một cuốn sách. Nắng sớm vàng nhạt rải trên người hăn, chiếu lên dung nhan như ngọc, lên đôi mắt anh tuấn. Nàng càng nhìn càng thấy yêu, nhưng cũng càng lo lắng.

Lần này hăn đi sẽ mất bao lâu? Lúc hăn về có đưa một mỹ nhân cùng về không?

Gia Luật Ngạn phát hiện nàng đã tỉnh, cười cười nhìn nàng gọi một tiếng “A Trư”.

“Gọi thiếp là Tố Tố.” Nàng bước tới ngồi lên chân hăn, rút cuốn sách trong tay hăn ra ôm trong lòng.

“Màu sắc rực rỡ thế này, trắng chỗ nào?” Hăn nhìn chiếc yếm xanh, chiếc quần hồng của nàng, cố ý trêu chọc.

“Mau gọi đi, nếu không thiếp không đứng dậy đâu.”

Hăn véo mũi nàng, gọi một tiếng “Tố Tố”.

Mộ Dung Tuyết nghe thấy hai chữ “Tố Tố”, lập tức cảm thấy tim mềm như biển mây, “Ngạn lang, sau này phải thường gọi thiếp là Tố Tố.” Nàng ôm cổ hăn, vùi vào hõm cổ hăn như một con cún, không biết biểu đạt sự vui sướng của mình thế nào.

Hăn thầm hồi tưởng lại cái tên Tố Tố trên môi, lúc đó chẳng qua chỉ buột miệng đặt bừa một cái tên, lúc này lại cảm thấy rất hợp với nàng. Dưới ngoại hình hoạt bát ngồi sáng của nàng còn có một trái tim mộc mạc chân

thành. Trái tim mộc mạc chân thành này có thể nói là vô giá, khó lòng tìm thấy ở thân phận địa vị của hân.

“Mau chải đầu ăn cơm rồi đến Ấn Đào các.”

“Để làm gì?”

“Gọi nàng đến thì cứ đến, đừng lôi thôi nữa.”

Nói xong liền đặt sách xuống đi ngay.

Mộ Dung Tuyết nhìn theo bóng hân, cười tươi như hoa xuân. Mỗi một thay đổi của hân đều khiến nàng hưng phấn kích động, dường như nhìn thấy ánh dương vô hạn.

Ăn sáng xong, Mộ Dung Tuyết liền đưa Đinh Hương, Bội Lan đến Ấn Đào các. Vào thư phòng, Gia Luật Ngạn đưa nàng một bộ chìa khóa, nghiêm túc nói: “Sau khi ta đi nàng hãy ở đây, thư phòng khóa lại, những kẻ không phận sự không được vào Ấn Đào các nửa bước.”

Mộ Dung Tuyết không dám tin nhận lấy chìa khóa thư phòng, tâm trạng sục sôi đến mức không nói nên lời. Hân tin tưởng nàng đến mức cả Ấn Đào các cũng giao cho nàng. Nàng kích động suýt rơi nước mắt, có cảm giác trời cao không phụ người có lòng.

Nàng vỗ ngực nói: “Ngạn lang, chàng yên tâm, thiếp sẽ trông coi chỗ này, ngay cả một con ruồi cũng không bay vào được.”

Gia Luật Ngạn như cười như không nhìn nàng: “Muỗi thì sao?”

Nghe đến chữ này Mộ Dung Tuyết lại đỏ mặt.

Hân làm ra vẻ như muốn lật váy nàng lên, miệng nói: “Để ta xem thử vết cắn trên chân nàng lặn chưa?”

Nàng vội nhắc váy trốn ra khỏi thư phòng.

Trở về Kính hồ, phát hiện Bế Nguyệt của Trúc quán đã được đưa đi, nha hoàn Bích Hoàng và Trích Thúy đang quét dọn trong sân. Mộ Dung Tuyết lòng nửa vui sướng, nửa lo âu, có khi nào sẽ nhanh chóng lại có Tu Hoa vào ở không?

Nàng lắc lắc đầu, quyết định không nghĩ nữa. Trong lòng bàn tay, chìa khóa thư phòng Ẩn Đào các như một tia sáng hi vọng, hẳn đã tin tưởng nàng đến vậy, nàng tin rằng sau này mỗi ngày sẽ càng tốt đẹp hơn, tất cả khó khăn đều không cản được bước chân tiến về phía trước của nàng.

Đến chiều, Gia Luật Ngạn đưa Mộ Dung Tuyết ra khỏi Vương phủ, lên xe ngựa tiến về Hoàng cung.

Mộ Dung Tuyết bất an hỏi: “Phu quân, chàng thấy hôm nay phục sức của thiếp có thỏa đáng không?”

“Đơn giản chút nữa thì tốt hơn.”

Mộ Dung Tuyết vừa nghe liền lập tức rút cây trâm trên đầu mình xuống rồi lại hỏi: “Thế này thì sao?”

Gia Luật Ngạn nhìn sang, lại lấy đóa hoa trên búi tóc nàng xuống, lúc này mới yên tâm. Hẳn quá rõ bản tính háo sắc của lão Hoàng đế, cho dù là thê tử của đại thần trong triều, vừa mắt ai cũng sẽ đoạt lấy nếm thử mùi vị, bởi vậy Mộ Dung Tuyết vào cung xưa nay hẳn không cho nàng ăn mặc quá bắt mắt. Nàng vốn đã xinh đẹp đáng yêu, nếu điểm trang thêm nữa sẽ càng kinh động lòng người.

Cung yến được tổ chức ở Đại Đồng điện. Hoàng đế vẫn chưa đến, các thần tử được mời đều đã đến trước.

Sau khi Gia Luật Ngạn vào, trong điện có mấy người đứng lên hành lễ.

Mộ Dung Tuyết nhìn trượng phu tiền đồ rộng mở của mình, không kìm được cong khóe môi, cảm thấy mắt chọn người của mình đúng là trăm ngàn có một.

Gia Luật Ngạn đưa Mộ Dung Tuyết ngồi xuống, đối diện Gia Luật Ngạn là một nam nhân ngoài bốn mươi, ánh mắt tinh minh âm thầm rơi trên người Mộ Dung Tuyết, xem xét một lúc rồi rời đi, còn nữ nhân bên cạnh hẳn lại xem xét Mộ Dung Tuyết hồi lâu.

Nàng ta tướng mạo thanh tú, thân mình cao ráo đầy đặn, có điều cách ăn mặc thật khiến người ta không nói nên lời, hoàn toàn không có chút phẩm vị nào, yếm màu tím phối với váy màu xanh. Lúc đầu Mộ Dung Tuyết cảm thấy không vừa mắt, sau đó lại nghĩ có lẽ nữ nhân này cũng như mình, sợ ăn mặc đẹp quá sẽ lọt vào mắt lão Hoàng đế háo sắc, bởi vậy mới cố ý ăn mặc quê mùa khó coi một chút.

Chúng thần chờ chừng một khắc, ngoài điện truyền đến tiếng Hoàng đế giá lâm.

Quần thần đều ra nghênh đón, Mộ Dung Tuyết đứng sau Gia Luật Ngạn, liếc nhìn thấy sau long bào vàng tươi lướt qua một bộ cung trang màu cam, lòng thầm đoán là Triệu Chân Nương hay Kiều Tuyết Y đây?

Chờ Hoàng đế vào bàn, chúng thần ai nấy về vị trí, lúc này Mộ Dung Tuyết mới khẽ ngẩng đầu nhìn bên cạnh Hoàng đế, là Kiều Tuyết Y. Xem ra trong lòng Hoàng đế vẫn thích Kiều quý phi phong hoa tuyết đại này nhất, Triệu Chân Nương đắc sủng cũng là nhờ Văn Xương công chúa mà thơm lây.

Sau khi lão Hoàng đế nói vài lời khích lệ các tướng sĩ thần tử sắp xuất chinh, ban ba ly rượu, cung yến chính thức bắt đầu.

Những món ăn trong cung này nói thật thì Mộ Dung Tuyết cảm thấy không ngon bằng mình nấu. Nhưng rượu trong cung lại rất ngon, là danh tửu các nơi tiến cống, đặt trong hầm rượu mười mấy năm, vừa ngửi đã thơm nức mũi.

Cung yến vô cùng buồn chán, nữ nhân vốn đã không hứng thú với chủ đề của các nam nhân, huống hồ còn có mặt lão Hoàng đế, chúng nhân đều kiêng dè, nói năng cẩn thận, hành động khiêm nhường.

Mộ Dung Tuyết tâm trạng chán ngán, mấy lần tình cờ ngược mắt đều bắt gặp ánh mắt của nữ nhân đối diện, nhìn nàng cũng thôi đi, đáng sợ hơn là nàng ta nhìn Gia Luật Ngạn còn nhiều hơn, ánh mắt tràn đầy tình ý kia Mộ Dung Tuyết rất đỗi quen thuộc, cứ như là bản sao của mình.

Nàng không nhịn được thấp giọng hỏi Gia Luật Ngạn: “Cô ta là ai vậy?”

“Con gái của Ngọc Quý Sơn.”

“Ngọc Quý Sơn dự tiệc tại sao không đưa phu nhân mà đưa con gái?”

Gia Luật Ngạn nhấp một ngụm rượu nhưng không đáp, một lúc sau mới nói: “Cô ta là biểu muội của Kiều quý phi, Ngọc Quý Sơn là cữu cữu của Kiều quý phi.” Rõ ràng là trả lời không đúng câu hỏi, lòng Mộ Dung Tuyết chợt lóe lên tia bất an.

Sau khi cung yến kết thúc, chúng thần ra về.

Mộ Dung Tuyết lên xe ngựa, trong không gian nhỏ hẹp, mùi rượu trên người Gia Luật Ngạn càng nồng hơn, vừa rời Hoàng đế ban rượu, lại thêm mấy người kính rượu nên hân uống không ít.

“Ngạn lang, chàng không sao chứ?” Nàng mở hai cửa sổ nhỏ hai bên thành xe, lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán hân.

“Không sao.” Hắn nắm tay nàng đặt trên gối.

“Con gái của Ngọc gia đó tên là gì vậy?”

“Ngọc Sính Đình.”

“Tên này hay thật.” Nàng bất giác nhớ lại thân hình cao ráo đầy đặn của nữ nhân kia, thật xứng với hai chữ “Sính Đình[1]”.

[1. Sính đình: thướt tha duyên dáng.]

“Không hay bằng tên nàng.” Gia Luật Ngạn cười cười nhìn nàng, “Nàng hỏi về cô ta làm gì?”

“Vì trong bữa tiệc cô ta cứ nhìn thiếp.”

“Có lẽ là đồ kỵ nàng xinh đẹp hơn cô ta chẳng?” Gia Luật Ngạn chỉ nói đùa, không ngờ mắt Mộ Dung Tuyết lập tức sáng như sao, kích động hỏi: “Ngạn lang cảm thấy thiếp đẹp hơn cô ta sao?”

Gia Luật Ngạn không nhịn được cười: “Nếu ta nói phải, nàng có vui đến mức nhảy lên trần xe không?”

Mộ Dung Tuyết không hề khiêm tốn gật đầu, cả gương mặt nhỏ như đang bừng sáng.

Gia Luật Ngạn cười cười: “Vậy ta vẫn nên nói không phải thì hơn.”

Mộ Dung Tuyết bĩu môi, đảo mắt rồi lại hỏi: “Vậy thiếp có đẹp hơn Kiều Tuyết Y không?”

Thần sắc Gia Luật Ngạn hơi kỳ quái, một lúc sau mới nói: “So với nàng ta làm gì?”

Mộ Dung Tuyết giận dỗi lắc cánh tay hắn: “Phu quân nên nói là trong lòng vi phu, Tố Tố là mỹ nữ thiên hạ vô song.”

“Nào, để ta xem thử rớt cuộc da mặt nàng dày dường nào.” Gia Luật Ngạn không nhịn được cười, véo má nàng lắc lắc.

“Ai da, da thiếp rất mềm, sẽ để lại dấu tay đó.”

Gia Luật Ngạn càng buồn cười hơn: “Sao nàng không phải họ Vương nhỉ?”

“Tại sao lại phải họ Vương?” Mộ Dung Tuyết ngẩn người một lúc, đến khi hiểu ra lại giận dỗi: “Thiếp đâu phải là Vương bà bán dưa, rõ ràng là rất mềm mà.”

“Được rồi được rồi, đậu chua mềm, lu giấm.”

“Không phải, thiếp là đậu ngọt.”

Hai người đấu khẩu dọc đường về đến Vương phủ rồi xuống ngựa.

Trương Long kinh ngạc phát hiện rằng Gia Luật Ngạn nổi danh Lãnh diện vương nay lại mặt đầy ý cười, mà còn là nụ cười hắn chưa từng thấy bao giờ, thật sự không thể tin nổi.

Vào Vương phủ, đi đến trước Ấn Đào các, Gia Luật Ngạn nắm tay nàng nói: “Tối nay ở đây đi.”

Mộ Dung Tuyết dịu giọng nói: “Thiếp về Mai quán nấu canh giã rượu cho phu quân, chút nữa sẽ mang đến cho chàng.”

Gia Luật Ngạn khựng lại, “Vậy ta cùng về Mai quán với nàng.” Nói xong liền nắm tay nàng đi về Hậu viên. Mộ Dung Tuyết lòng ngọt như mật, lẽ nào hắn có ý không muốn xa nàng chỉ một khắc sao? Nhất định là vậy, nàng tràn đầy tình ý nhìn hắn, không nén nổi nụ cười.

“Nhìn đăm đúi như vậy làm ta sớn hết gai ốc rồi đây.” Hãn liếc nhìn nàng, vén tay áo lên đặt trước mắt nàng.

“Trời tối quá, không nhìn thấy.” Nàng hếch cằm, không hề để tâm.

Trở về Mai quán, Gia Luật Ngạn đi tắm rửa, còn Mộ Dung Tuyết vội vã xuống bếp, nấu một chén canh giã rượu bưng vào phòng ngủ.

Hôm nay Gia Luật Ngạn đã ngà say, sau khi tắm xong cơn buồn ngủ liền ập tới, chưa chờ được canh giã rượu đã thiếp đi. Áo lót màu trắng hở ngực, để lộ cơ bắp rắn chắc, Mộ Dung Tuyết cứ nhìn rồi nhìn mãi, phát hiện mình dường như cũng say, vậy là nàng uống hết chén canh giã rượu, nhẹ nhàng đi đến trước mặt hãn, ánh mắt rơi trên chân hãn.

Sáng hôm sau Gia Luật Ngạn tỉnh dậy, trong nắng sớm, có một con tiểu hồ ly lười nhác ngồi kề bên cạnh, chớp đôi mắt to ươn ướt, cười giảo hoạt nghịch ngợm. Từ khi hai người chung giường đến nay, đây là lần đầu tiên nàng thức dậy trước.

“Ngạn lang.” Nàng ngọt ngào gọi một tiếng, biểu hiện đó khiến hãn có một dự cảm không hay. Sao lại cười lấy lòng như vậy?

Hãn ngồi dậy, đang định xuống giường, nhưng lúc đưa chân lên, hãn cứ như có cảm giác ngũ lôi oanh đỉnh.

Mười móng chân của hãn đều bị sơn màu đỏ!

“Mộ Dung Tuyết!” Hãn nghiêng răng nghiêng lợi, quay người lại đè nàng xuống giường, đánh một cái vào hông nàng. Tuy không mạnh nhưng lực đạo của người tập võ không nhẹ, Mộ Dung Tuyết kêu lên một tiếng, trong phút chốc mắt lặn ra hai giọt nước vừa to vừa tròn, bàn tay đưa lên của Gia Luật Ngạn chỉ đành đặt xuống, cúi đầu nhìn chân mình, một luồng khí lạnh xông lên.

“Rốt cuộc nàng đã làm gì vậy?”

“Tôi qua thiếp say nên tưởng đó là chân thiếp.” Nàng chớp chớp mắt, vốn còn định nặn ra mấy giọt nước mắt nữa, nhưng lòng thật sự quá vui sướng nên không nặn ra nổi. Hắc không tin lời nàng, véo mạnh vào mặt nàng nói: “Nói, rốt cuộc đã làm gì? Rửa đi cho ta.”

“Ngạn lang, rửa không được đâu, chỉ có thể chờ móng chân từ từ dài ra thôi.”

Gia Luật Ngạn đen mặt, tức tốc mang giày vớ. “Nàng chờ xem đêm nay ta xử lý nàng thế nào, nha đầu chết tiệt.” Hắc vút lại một câu rồi hầm hầm bỏ đi.

Mộ Dung Tuyết cười vui mặt vào cánh tay. Như vậy thì hắc không thể ở bên nữ nhân khác được. Nam nhân có chết cũng cần thể diện như hắc, làm sao có thể để nữ nhân phát hiện móng chân mình phong tình lẳng lơ như vậy được.

Nàng vui mừng ngáp dài một cái, tối qua vì sơn móng chân cho hắc nên bận rộn cả đêm, cũng may hắc ngủ rất say, nếu không nàng thật chẳng thể nào thành công được.

Đến tối, Gia Luật Ngạn ăn cơm xong liền ôm nàng lên giường báo thù. Mộ Dung Tuyết chột dạ đuổi lý chỉ đành ngoan ngoãn chịu phạt, tuy bị hắc giày vò đến mức eo sắp gãy, nhưng vừa nghĩ đến chuyện ngày mai hắc sẽ rời Kinh, mấy tháng không thể gặp mặt, nàng để mặc hắc làm đến ba lần.

Đến khi tỉnh giấc thì trời đã sáng, Mộ Dung Tuyết vừa mở mắt phát hiện giường bên cạnh đã trống trơn, nàng giật mình bật dậy, tức tốc mặc y phục rồi hét lên: “Đinh Hương, mau đi, đến chuồng ngựa dắt một con ngựa đến đây cho ta.”

“Tiểu thư muốn làm gì vậy?”

“Lúc Vương gia đi sao muội không gọi ta dậy, hôm nay Vương gia rời Kinh muội không biết sao, ta phải đi tiễn chàng.” Mộ Dung Tuyết vừa chải đầu vừa than thở.

“Là Vương gia không cho đánh thức cô đó.”

“Haiz, mau đi mau đi.” Mộ Dung Tuyết hoảng hốt búi tóc, đưa Bội Lan ra khỏi Mai quán.

Mộc quán gia nghe nói Phu nhân muốn đến An Định môn tiễn Gia Luật Ngạn, kinh ngạc trợn to mắt.

“Phu nhân, lão nô lắm chuyện nói một câu, xuất binh phải tế trời tế cờ, lúc này kẻ không phận sự không được đến gần An Định môn.”

Mộ Dung Tuyết nói: “Không sao, ta nhìn từ xa xa cũng được.”

Mộc quán gia hết cách, chỉ đành dắt ngựa đến, lại gọi sáu thân binh trong Vương phủ hộ tống, đích thân đưa Mộ Dung Tuyết đến An Định môn.

Quả nhiên đúng như Mộc quán gia nói, lúc này trước An Định môn người đông nghìn nghịt, bá tánh đã đứng chật kín từ lâu, đường sá đều bị túc vệ canh giữ, chỉ có thể đứng trước An Định môn nhìn từ xa xa, Thiết kỵ từng đoàn, cờ bay phần phật.

Cho dù cách một biển người, Mộ Dung Tuyết vẫn thấy được Gia Luật Ngạn ngay.

Hắn cười trên một con tuấn mã màu đen, sau lưng là quân đội chỉnh tề uy nghiêm, đây là lần đầu tiên nàng thấy hắn mặc quân trang.

Nàng liếc mình vẫy tay, hi vọng hắn có thể nhìn thấy mình. Nhưng người quá đông, hắn cũng quyết không ngờ rằng lúc này nàng sẽ đến đây

tiền hân.

Trong lúc khẩn cấp, nàng vừa nhìn thấy tửu lâu bên đường liền lập tức xuống ngựa, chạy lên tửu lâu.

“Phu nhân, Phu nhân.” Mộc quán gia vội vã đưa người vào, không hiểu nàng muốn làm gì.

Mộ Dung Tuyết chạy lên lầu, đến trước lan can ở lầu ba, cúi thắt lưng ra cầm trong tay vẩy vẩy. Không biết có phải ảo giác không, nàng cảm thấy Gia Luật Ngạn hình như phóng ánh mắt về phía mình, nàng ngạc nhiên mừng rỡ, thắt lưng trong tay càng vẩy kịch liệt hơn.

Gia Luật Ngạn trên ngựa chỉ có thể nhìn thấy một bóng người đang vẩy một dải lụa màu xanh, vốn không nhìn thấy dung mạo, nhưng không hiểu làm sao, hân biết đó nhất định là Mộ Dung Tuyết. Vì chỉ có nàng mới dám làm những chuyện ngốc nghếch khiến người ta cười đến rụng răng thế này.

Lúc đó hân chỉ nghĩ như vậy, mãi đến sau này hân mới hiểu rằng trên thế gian này, người chịu vì hân làm những chuyện ngốc nghếch như vậy cũng chỉ có nàng mà thôi.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 40: Lễ Vật

Gia Luật Ngạn vừa đi, cả Vương phủ dường như trở nên trống trải. Nhưng Mộ Dung Tuyết cảm thấy lòng mình còn trống trải hơn, lúc có hắc, lòng nàng lúc nào cũng nghĩ đến hắc, mỗi ngày đều trăm phương ngàn kế nghĩ xem nấu cơm làm bánh thế nào cho ngon, làm thế nào để lấy lòng hắc, làm thế nào để hắc yêu mình. Nay hắc vừa đi nàng lập tức cảm thấy tâm trạng chán ngán, vô công rồi nghề, cứ như không biết mười sáu năm trước khi quen hắc nàng sống thế nào.

Đinh Hương thầm thở phào, lòng nói, lần này tiểu thư có thể nghỉ ngơi cho tốt rồi, từ khi gả vào đây vẫn luôn căng như dây đàn, ngày nào cũng như đang đánh đu, lúc lên lúc xuống, lúc vui lúc buồn, cứ giãy vò như vậy nữa thì Mộ Dung Tuyết không bệnh nàng ta cũng sẽ điên mất thôi.

Nhưng Gia Luật Ngạn vừa đi, Mộ Dung Tuyết nhàn rồi đến mức cứ như mất hồn, buồn chán không chút tinh thần, nếu không phải Đinh Hương biết nàng đang uống thuốc không thể mang thai thì còn tưởng rằng nàng đang ốm ghen.

Chờ đợi ngày dài tựa năm, mỗi ngày Mộ Dung Tuyết thức dậy, việc đầu tiên là hỏi Vương gia có thư về không?

Vì từ sau khi Gia Luật Ngạn đi, một chữ cũng không báo về.

Đinh Hương tức tối nói: “Rõ ràng biết tiểu thư lo lắng, truyền về một lời sẽ bớt một miếng thịt sao?”

Bội Lan nói: “Cô biết gì chứ, không tin tức chứng tỏ Vương gia bình an vô sự. Vương gia chỉ là Đốc quân, không phải xông pha trận mạc như binh sĩ, tuyệt đối không có nguy hiểm gì.”

Mộ Dung Tuyết cảm thấy Bội Lan nói có lý, nhưng vẫn ngóng chờ tin hắc, cho dù chỉ là một chữ cũng được, đáng tiếc, chờ đợi ngày này qua ngày nọ chỉ chờ được sự thất vọng.

Hôm nay là Lập thu, cũng là sinh thần mười bảy tuổi của Mộ Dung Tuyết.

Mới sáng sớm, Đinh Hương và Bội Lan vẫn theo lệ những năm trước, luộc hai cái trứng gà nhuộm đỏ mang đến cho Mộ Dung Tuyết.

Mộ Dung Tuyết cầm hai cái trứng gà ấm nóng trong lòng bàn tay nhưng lại chẳng vui chút nào.

Vì Gia Luật Ngạn không hề có biểu hiện gì đối với sinh thần của nàng.

Từ mấy ngày trước nàng đã bắt đầu chờ mong, hi vọng hắc có thể viết thư về, hoặc nhờ người tặng lễ vật, hoặc trước khi đi đã dặn dò Lưu thị làm thay.

Nhưng chẳng có gì cả. Đây là sinh thần đầu tiên của nàng sau khi lấy hắc, cô đơn lạc lõng không tin không tức, nói không đau lòng, không thất vọng thì là giả.

Biểu hiện rầu rĩ không vui của nàng Đinh Hương đều thấy hết, lòng thâm nhói đau. Nàng ta đã tích lũy quá nhiều oán khí với Gia Luật Ngạn, không kìm được mà phát tiết: “Tiểu thư chờ vô ích rồi, e là cô gia không biết sinh thần của tiểu thư đâu.”

Câu này lập tức như đâm vào tim Mộ Dung Tuyết, vì đích thực Gia Luật Ngạn chưa từng hỏi đến sinh thần của nàng.

“Muội nói thẳng, tiểu thư nghe đừng buồn. Tiểu thư gả vào đây, ngay cả một lễ vật cô gia cũng chưa từng tặng, cho dù không phải sinh thần, bình thường cũng nên tặng chút đồ chứ.”

Bội Lan giận dữ nói: “Hôm nay là sinh thần của tiểu thư, cô nói bừa gì vậy.”

Đinh Hương đỏ mặt nói: “Tôi thấy uất ức thay cho tiểu thư. Cô xem xem lão gia đối với tiểu thư thế nào, lúc nào cũng nhớ đến tiểu thư, hôm qua đã cho biểu thiếu gia đưa thư đến mời tiểu thư về, nấu thức ăn ngon cho tiểu thư. Cô gia thì sao? Đây là sinh thần đầu tiên của tiểu thư từ khi gả vào phủ, cho dù ngài ấy không có nhà cũng nên phái người mang lễ vật về chứ, cho dù không có lễ vật cũng nên viết phong thư về, có phu quân nào không hỏi không han như vậy đâu, rõ ràng là không tim không phổi.”

“Đinh Hương, cô đừng nói nữa.” Bội Lan tuy cũng một bụng oán khí đối với Gia Luật Ngạn, nhưng lại sợ khiến Mộ Dung Tuyết đau lòng, bởi vậy đã cắt ngang lời oán thán của Đinh Hương.

Đinh Hương đỏ mặt giậm chân chạy ra ngoài.

Thật ra cho dù Đinh Hương không nói, Mộ Dung Tuyết cũng đã rất đau lòng, vì từng câu từng chữ của Đinh Hương đều là lời trong lòng nàng. Nàng không ngại lễ vật của hãnh không quý giá, chỉ cần hãnh nhớ đến thì tâm ý này đã đủ lắm rồi. Nhưng cho dù là một yêu cầu nhỏ nhoi như vậy cũng bị phớt lờ, bị gạt bỏ.

Lấy hãnh, thất vọng đau lòng dường như đã trở thành cơm bữa, nàng chỉ có thể lựa chọn quen với kiên trì và nhẫn nại.

Trở về nhà mẹ, Bùi Giản đang vắt chân ngồi trong sân đọc sách, thấy Mộ Dung Tuyết hãnh liền cười hi hi ra đón, vòng tay nói, “Muội muội về rồi à.”

“Cha muội đâu?”

“Đương nhiên là trong bếp, ai da, mới sáng sớm đã bắt đầu bận rộn rồi, không biết có bao nhiêu món ngon nữa đây.” Bùi Giản nuốt nước miếng thèm thường.

Mộ Dung Tuyết đi thẳng vào nhà bếp.

Mộ Dung Lâm đang khom lưng cán mì. Sợi mì trứng gà mỏng mỏng vàng óng đang bày trên bàn.

Mắt Mộ Dung Tuyết cay cay, nhẹ gọi một tiếng cha.

Mộ Dung Lâm quay người lại, thấy con gái liền vui vẻ cười nói: “A Tuyết, mau đi nghỉ đi, thức ăn chuẩn bị xong rồi, chỉ thiếu mì thọt thôi.”

“Để con.” Mộ Dung Tuyết xắn tay áo bước tới giúp.

Mộ Dung Lâm vội nói: “Không được, hôm nay là sinh thần của con, đừng làm gì hết, mau đi nghỉ đi.”

Mộ Dung Tuyết nhìn phụ thân, lòng dâng trào biết bao nỗi chua xót. Phụ thân đối với nàng thật quá tốt, tốt đến mức nàng không dám về nhà mẹ, vì một khi trở về liền không kìm được mà so sánh Gia Luật Ngạn và phụ thân.

Sự yêu thương của Mộ Dung Lâm đối với nàng đã trở thành một sự đối lập, lộ ra sự lạnh nhạt và thờ ơ của Gia Luật Ngạn. Lúc nàng ở Vương phủ, nàng có thể phóng đại dù chỉ một chút dịu dàng và chu đáo của hắn để thuyết phục mình rằng hắn yêu nàng, đối với nàng rất tốt. Nhưng một khi về nhà mẹ, chút dịu dàng chu đáo đó đặt trước Mộ Dung Lâm cứ như cái kiến so với con voi.

Nàng không dám so sánh, một khi so sánh rồi sẽ lộ ra rằng thứ mà nàng cho là hạnh phúc kia chỉ là gặt người gặt mình. Tình yêu của hăn đối với nàng thật sự mỏng manh đến đáng thương. Ngay cả sinh thần của nàng hăn cũng không nhớ, đừng nói đến chuyện chuẩn bị lễ vật. Nghĩ đến đây, nàng lại không kìm được mà chua xót.

Mộ Dung Lâm nấu một bàn lớn toàn những thứ Mộ Dung Tuyết thích ăn, cuối cùng là một bát mì thộp nóng hổi, bên trong thả một cái trứng, bên trên là đậu phộng và mè giã nhỏ thơm lừng.

Bùi Giản thèm thường nuốt nước miếng, vô tâm hỏi: “A Tuyết, muội phu tặng lễ vật gì cho muội vậy?”

Mộ Dung Tuyết cúi đầu ăn mì, thấp giọng nói: “Chàng không có trong Kinh, lúc về sẽ bù.”

“Ồ, vậy muội phải phạt ngài ấy tặng hai phần nhé.”

Mộ Dung Tuyết miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

Ăn cơm xong, từ nhà mẹ trở về, ngang qua Linh Sơn tự, Mộ Dung Tuyết chợt nảy ra một ý, gọi xe ngựa dừng lại.

“Tiểu thư, cô muốn làm gì?”

“Ta muốn đốt hương cho Bồ tát để phù hộ Vương gia.”

Đinh Hương rất tức giận, lòng nói ngài ấy không nhớ nhưng gì đến cô mà cô còn lo lắng cho ngài ấy như vậy nữa.

Linh Sơn tự vẫn vắng vẻ như cũ, Mộ Dung Tuyết vào đại điện, quỳ xuống khấu đầu ba cái, lòng thầm khẩn Bồ tát phù hộ cho Gia Luật Ngạn bình an thắng lợi trở về.

Ra khỏi đại điện, phía trước có một người đi đến, Mộ Dung Tuyết nhìn lên, chính là Hứa Trạch.

Hắn dừng dưới một gốc bồ đề, cười cười nhìn nàng, “Cô đến cầu cho Chiêu Dương vương bình an phải không?”

Mộ Dung Tuyết kinh ngạc nhìn hắn: “Làm sao người biết?”

Hắn sờ sờ mũi, điềm nhiên nói: “Người nhạy bén như ta đương nhiên là chuyện gì cũng biết.” Hắn cười rất nghiêm túc, không hoạt bát như mấy lần trước.

Mộ Dung Tuyết cảm thấy hắn thần bí như một cơ quan, không thể tiếp xúc, nếu không sẽ bị kẹt tay. Vậy nên nàng cũng không nói thêm nhiều nữa, đưa Đinh Hương ra khỏi chùa.

Hứa Trạch nhìn theo bóng dáng yêu kiều, lòng thầm thở dài, nàng là người đã xuất giá rồi.

Trở về Vương phủ, lúc ngang qua Khách xá thanh, lòng Mộ Dung Tuyết khẽ động, Tạ Trục cũng đi Sơn Đông, có khi sẽ viết thư về, biết được tin tức của Gia Luật Ngạn.

Thẩm U Tâm thấy Mộ Dung Tuyết đến thăm, vội nhiệt tình đón nàng vào, dặn Sảnh nhi dâng trà.

Mộ Dung Tuyết tùy tiện đảo mắt, phát hiện Thẩm U Tâm đang偷 một chiếc đệm vai, hơn nữa còn dùng vải đỏ, liền cười trêu chọc: “Muội muội đang chuẩn bị để xuất giá đó sao?”

Thẩm U Tâm xấu hổ đỏ mặt, thấp giọng nói: “Chẳng qua là muội rảnh rồi giết thời gian thôi.”

Mộ Dung Tuyết cầm đệm vai, nhìn hình phù dung xuất thủy bên trên khen ngợi: “Thật đẹp quá, có thể dạy ta không?”

“Tẩu tẩu nhất định giỏi nữ công hơn muội.”

Mộ Dung Tuyết cười nói: “Ta chẳng biết gì về nữ công, chỉ biết thắt cung thao thôi.”

“Vậy tẩu tẩu rảnh thì đến đây, chúng ta cùng thêu hoa trò chuyện.”

Mộ Dung Tuyết cười gật đầu, trò chuyện cùng Thẩm U Tâm vài câu, cuối cùng không nhịn được hỏi: “Tạ Trực có tin tức gì không?”

“Có, hôm trước mới gửi một bức thư, nói tất cả đều ổn, bảo muội đừng mong.” Thẩm U Tâm cười xấu hổ nhưng ngọt ngào, Mộ Dung Tuyết nhìn mà ngưỡng mộ trong lòng.

“Hắn có nhắc đến Vương gia không?”

Thẩm U Tâm ngần ra, nhìn ánh mắt khát vọng của Mộ Dung Tuyết lập tức hiểu ra. “Sao, lẽ nào biểu ca không viết thư cho tẩu tẩu sao?”

“Không có.”

“Vậy chắc biểu ca quá bận rồi, nhưng Tạ Trực không nói có chuyện gì, chắc biểu ca vẫn bình yên, tẩu tẩu đừng lo.”

Mộ Dung Tuyết bất giác thở dài, quan tâm tắc loạn, làm sao có thể không lo chứ?

Thẩm U Tâm nhìn bộ dạng ủ ê chán chường của Mộ Dung Tuyết, lòng cảm thấy hơi bất nhẫn, biểu ca cũng thật là, tại sao không viết một lá thư về chứ? So hai người thì nàng càng cảm thấy Tạ Trực tốt hơn, dịu dàng chu đáo, tâm tư tỉ mỉ, biết nàng lo lắng liền viết một lá thư để nàng yên tâm. Nam nhân như Gia Luật Ngạn, mặt lạnh lòng dạ cao thâm, đối với nữ

nhân luôn giống như một hồ nước không biết nông sâu, một là giầy giữa chìm nổi trong nước, không thì mau chóng lên bờ tự cầu nhiều phúc cho xong. Nhưng xem bộ dạng của Mộ Dung Tuyết thì cho dù có chết đuối cũng không định lên bờ rồi.

Ra khỏi Khách xá thanh, Mộ Dung Tuyết trở về Kính hồ, bước lên hành lang, ngôi đình nhỏ trong hồ đập vào mắt. Nàng ngậy ngốc nhìn sang, trong đầu hiện lên những ngọt ngào của mấy ngày trước hẵn đi.

Dựa vào những hồi ức này mà chống chọi, nàng khổ sở chờ đợi ba tháng, cuối cùng cũng mong được tin Gia Luật Ngạn về Kinh, nhưng tin tức này cũng là biết được từ Thẩm U Tâm.

Trước khi Gia Luật Ngạn về Kinh một ngày, Mộ Dung Tuyết đến Ân Đào các quét dọn phòng ngủ không còn hạt bụi nào, ngay cả cầu thang cũng lau chùi sạch sẽ, cuối cùng đến thư phòng.

Vì hẵn từng nói với nàng rằng lúc không có hẵn thì không thể vào thư phòng, bởi vậy thời gian này tuy nàng nắm chìa khóa thư phòng trong tay nhưng không bước vào lấy một lần. Khi nàng cầm chìa khóa mở cửa thư phòng, thậm chí còn có cảm giác thần thánh trang nghiêm, đây là chốn bí mật của hẵn, là nơi hẵn chưa từng cho người ngoài vào, hẵn đã tin tưởng nàng đến vậy thì nàng không thể phụ sự tin tưởng của hẵn, cho dù vào cũng tuyệt đối không thể lục lọi đồ đạc của hẵn, chỉ quét dọn vệ sinh mà thôi.

Thư phòng vốn sạch sẽ chỉnh tề, chẳng qua chỉ hơi bám bụi. Mộ Dung Tuyết lau chùi sạch sẽ thư án, giá sách, trong bình hoa cắm mấy bông cúc càng cua mới nở, lại đặt một chậu cá nhỏ trên bàn, bên trong thả mấy con cá vàng, mấy ngọn nến rong biển. Như vậy thư phòng bỗng có sức sống hơn.

Quét dọn xong, ánh mắt nàng rơi trên một chiếc sạp nhỏ dùng làm thư án trên giường. Một chiếc cung thao màu tím khảm trân châu đang lặng lẽ

nằm trên chiếc gối màu nâu, đây là lễ vật nàng tặng hân nhưng hân chưa bao giờ đeo. Nàng cầm chiếc cung thao lên, lúc này mới phát hiện bên dưới đặt một hình gỗ.

Nàng hiếu kỳ cầm lên, là một con cún đáng yêu, thủ công tinh xảo, con cún sống động như thật, đôi mắt long lanh như có sinh mệnh. Kỳ quái, với tính tình thâm trầm lạnh lùng như hân, sao có thể mua loại đồ chơi này được? Nàng càng hiếu kỳ hơn, nhìn kỹ thì phát hiện trên mình con cún có khắc một chữ “Tuyệt”.

Lập tức tim nàng thành thích đập điên cuồng, đây không phải là đồ hân mua tặng nàng đó chứ? Có khi nào là do chính tay hân đeo không?

Nàng kích động đến mức không còn tâm tư quét dọn nữa, lập tức cầm con cún gỗ ra khỏi Ấn Đào các, đi thẳng đến chỗ Lưu thị.

“Có phải Vương gia biết đeo gỗ không?” Nàng nghĩ Lưu thị là nhũ mẫu của hân, chắc cũng khá hiểu hân.

Thần sắc Lưu thị hơi kỳ quái, thoáng ngập ngừng rồi đáp: “Dạ phải, Phu nhân. Nhưng đã lâu rồi Vương gia không đeo đồ gì nữa.”

“Vậy bà xem đây có phải là do Vương gia đeo không?”

Lưu thị nhìn tượng gỗ kia, cười khan lắc đầu: “Không nhận ra được.”

Mộ Dung Tuyệt quá vui sướng hoàn toàn không nhận ra thần sắc mất tự nhiên của Lưu thị, nàng hân hoan cầm con cún gỗ trong tay, mừng rỡ quay về Ấn Đào các.

Đây nhất định là lễ vật sinh thần hân tặng nàng, giấu trong thư phòng Ấn Đào các để cho nàng một bất ngờ, nàng hạnh phúc cả đêm không ngủ, đặt con cún gỗ trong chăn giống như có hân bên cạnh.

Trời vừa sáng Mộ Dung Tuyết đã thức dậy chải đầu trang điểm, tâm trạng còn kích động hơn cả hôm làm tân nương, đã tròn ba tháng chín ngày chưa được gặp hân rồi.

“Đinh Hương, hôm nay ta mặc bộ y phục nào đây?”

“Đương nhiên là bộ này rồi, màu đỏ để chúc mừng mà.”

Mộ Dung Tuyết nhanh chóng tiếp thu, thay một bộ váy đỏ tươi, tô chân mày, vẽ hoa đào. Trong gương là một cô nương nhan sắc rực rỡ, đôi mắt sáng rực như có ánh sáng bảy màu.

Đinh Hương khen: “Quả nhiên là người gặp chuyện vui tinh thần sáng khoái, hôm nay tiểu thư đúng là đẹp khuynh quốc khuynh thành.”

“Làm gì có.” Mộ Dung Tuyết nhìn vào gương cười ngọt ngào, nàng phát hiện rằng từ sau khi mình lấy Gia Luật Ngạn, vì bị đả kích quá nhiều lần nên đã bất tri bất giác trở nên vô cùng khiêm tốn.

Mộ Dung Tuyết thu xếp xong xuôi, sai Mộc quản gia đi chuẩn bị pháo và lụa đỏ, định chút nữa sẽ đến An Định môn đón Gia Luật Ngạn trở về.

Mộc quản gia vừa nghe đã thấy đau đầu, nhưng không dám không theo, chỉ đành bấm bụng đi chuẩn bị.

Mộ Dung Tuyết đưa các nha hoàn hạ nhân hùng hổ ra cửa lớn, chỉ thấy một người cưỡi ngựa như bay đến, khi tới gần mới thấy đó là Trương Long.

Mộ Dung Tuyết vô cùng kích động hỏi: “Vương gia về rồi sao?”

Trương Long thở dốc nói: “Chút nữa Vương gia sẽ đến, đặc biệt sai tôi đi trước một bước, về báo cho Phu nhân một lời.”

Mộ Dung Tuyết kích động hỏi: “Lời gì?”

“Bảo Phu nhân đừng đi đón ngài ấy, ở yên trong phủ chờ.”

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 41: Ngửa Bài

Mộc quán gia thở phào một hơi, lập tức cảm thấy cả người đều nhẹ nhõm. Lòng nói cũng may Vương gia anh minh, kịp thời phái người ngăn cản Phu nhân.

Mộ Dung Tuyết thất vọng hỏi: “Lúc nào Vương gia mới về?”

“Vương gia vào cung phục mệnh, Hoàng thượng mở tiệc tiếp đón, e là tối mới về được.”

“Vậy được, người đi nói với Vương gia là ta ở Mai quán chờ chàng.”

Trương Long đi rồi, Mộ Dung Tuyết rầu rĩ trở về Mai quán.

Tại sao hắn không cho nàng đi đón chứ, lẽ nào không muốn gặp nàng sớm một chút sao?

Càng biết hắn trở về, nàng càng nóng lòng chờ đợi, bận rộn dưới bếp suốt buổi chiều, cuối cùng cũng gượng qua hết được thời gian. Không chỉ chuẩn bị điểm tâm tinh xảo, nàng còn nấu canh giả rượu. Nàng nghĩ tiệc mừng công tối nay hắn nhất định phải uống rất nhiều.

Tất cả đều chuẩn bị thỏa đáng, trời rất nhanh đã sập tối, nàng xoa con cún gỗ kia, mỏi mắt chờ đợi. Nhưng đến canh hai cũng không thấy Gia Luật Ngạn đến, Mộ Dung Tuyết đứng ngồi không yên, liền sai Ám Hương đi hỏi thăm tình hình.

Ám Hương trở về rất nhanh, nhẹ giọng nói: “Phu nhân nghỉ ngơi đi, Vương gia đã về phủ, ngủ ở Ẩn Đào các rồi.”

Mộ Dung Tuyết nghe thấy tin này thật sự không thể tin được, rõ ràng hẳn biết nàng ở Mai quán khổ sở chờ đợi, tại sao lại không đến? Chẳng lẽ hẳn không nhớ nàng chút nào sao?

Lòng nàng khó chịu như bị kim châm, nàng tưởng hẳn về phủ nhất định sẽ đến thăm mình trước, nhưng sự thật chứng minh là nàng tự mình đa tình, nàng cúi mày ủ rũ, tâm trạng vui sướng trở nên nặng nề, nhưng nhìn thấy con cún gỗ trong tay, nàng lại cảm thấy có lẽ nàng không phải tự mình đa tình.

Nàng đứng dậy nói: “Đình Hương, gói bánh và canh giã rượu lại, ta mang đến cho Vương gia.”

Đình Hương không chịu: “Tiểu thư, e là Vương gia đã ngủ mất rồi.”

“Cho dù chàng ngủ rồi ta đến nhìn một lần thôi cũng được.” Mộ Dung Tuyết cảm thấy nhớ thương đã ngập tràn tâm phẫn nàng, không được giải phóng, tiếp tục đè nén nữa thì sẽ nổ tung mất.

Đi đến trước cửa Ẩn Đào các, Trương Long đang trực đêm, thấy Mộ Dung Tuyết liền giật mình: “Khuya vậy rồi Phu nhân còn chưa nghỉ ngơi sao?”

“Vương gia về lúc nào vậy?”

“Về được nửa canh giờ rồi, đêm nay Vương gia uống nhiều.”

“Ta có mang canh giã rượu đến đây.” Mộ Dung Tuyết vào phòng ngủ, đốt đèn trên bàn, sau đó đặt hộp thức ăn trong tay xuống, nhẹ bước đến trước giường.

Gia Luật Ngạn đang nằm trên giường, sắc mặt đỏ bừng càng khiến gương mặt thêm tuấn mỹ hơn thường ngày.

Mộ Dung Tuyết ngây ngốc nhìn hắn, thật sự không nén được nhớ thương, đưa tay xoa lên má hắn, hắn khẽ nhú mào, nàng không kìm được cúi người hôn nhẹ lên môi hắn.

Gia Luật Ngạn đột nhiên đưa tay ôm lấy nàng, sau đó lật người đè nàng xuống dưới.

Mộ Dung Tuyết vừa kinh ngạc vừa xấu hổ, không biết có phải hắn bị mình đánh thức không hay vốn chưa hề ngủ.

“Ngạn lang...”

Gia Luật Ngạn vốn không cho nàng cơ hội lên tiếng, bịt chặt cánh môi, hôn lên thật mạnh.

Cả người hắn nóng bừng bừng như có lửa, rất nhanh đã đốt sang nàng, ba tháng nhớ thương cứ như bệnh tình nguy kịch, hắn là thuốc giải duy nhất. Nàng ôm chặt lấy hắn, hứng chịu từng hồi từng hồi chấn động, yêu thương đến đau đớn.

Hắn không chỉ hưng hân mà động tác cũng cuồng dã hơn thường ngày, mạnh mẽ bóp nắn thân thể nàng, cúi đầu cắn lên ngực nàng, dùng lực tấn công như mang theo tâm huyết trên chiến trường.

Da thịt nàng mềm mại, hành lang chật hẹp bị hắn giày vò đến đau đớn nhưng nàng vẫn cảm thấy lòng ngọt ngào. Từ trong động tác điên cuồng của hắn, nàng cảm nhận được sự đòi hỏi của hắn đối với mình, sự đòi hỏi này khiến nàng cảm thấy hạnh phúc.

Cuối cùng cũng mây tan mưa tạnh, nàng nhũn người vô lực nằm trên người hắn, trên người còn dính mồ hôi của hắn, dưới ánh đèn, trên da thịt

nàng toàn vết đỏ, tựa như hoa đào bị gió thổi tung.

“Ngạn lang.”

“Đừng lên tiếng.” Hãn ôm chặt lấy nàng, ấn đầu nàng vào hõm cổ mình, cánh tay mạnh mẽ và bắp chân cường tráng giống như một chiếc lồng, nhốt nàng trong thân thể mình.

Mộ Dung Tuyết không biết hãn bị làm sao, cứ cảm thấy đêm nay hãn có điều dị thường, nàng thậm chí không phân rõ được rốt cuộc hãn có say không? Trên người hãn nồng nặc mùi rượu, động tác rất thô lỗ, nhưng mắt hãn rất sáng, không chút hỗn loạn mơ màng.

Tuy nàng rất thích bị hãn mạnh mẽ chiếm đoạt như vậy, nhưng thân dưới nhớp nháp có hơi khó chịu, nàng liền cựa quậy, thấp giọng nói: “Thiếp đi tắm đã.”

“Đừng động dậy.” Hãn càng ôm chặt lấy nàng.

Nàng càng cảm thấy đêm nay hãn kỳ quái hơn, vì Gia Luật Ngạn rất thích sạch sẽ, mỗi lần làm xong nhất định phải tắm rửa, hôm nay làm sao vậy? Nhưng nàng thật sự bị giày vò mệt mỏi, cũng không còn tâm trí nghĩ nhiều, cứ vậy nằm trong lòng hãn thiếp đi.

Gia Luật Ngạn nhìn nàng, âm thầm thở dài, phải nói với nàng thế nào đây?

Sáng hôm sau Mộ Dung Tuyết tỉnh dậy, phát hiện Gia Luật Ngạn vẫn còn bên cạnh mình, hơn nữa nàng còn đang gối lên cánh tay hãn, tư thế vô cùng thân mật này khiến thất vọng tối qua của nàng tiêu tan hết, nàng không kìm được đưa tay ôm lấy eo hãn, hít hít mũi, ngửi mùi trên người hãn.

“Đeo con cún tặng nàng đúng là quá thích hợp.” Gia Luật Ngạn mở mắt, buồn cười nhìn nàng, ánh mắt đó thật sự như đang nhìn một con cún.

Mộ Dung Tuyết vừa kinh ngạc vừa vui mừng hỏi: “Ngạn lang, con cún đó thật sự là chàng đeo tặng thiệp sao?”

“Ngoài nàng ra còn ai giống cún nữa, rảnh rồi là lại ngủi mùi.”

“Ngạn lang, thiệp thích mùi trên người chàng.” Nàng cười ngượng ngùng co rúc vào lòng hắn.

Hắn bóp mũi nàng nói: “Sinh thần tới sẽ đeo một con heo tặng nàng.”

“Tại sao chàng không nói sớm? Hại thiệp hôm sinh thần khóc đến sập mũi luôn.”

Hắn không nhịn được bật cười, “Đồ ngốc, ta giao chìa khóa thư phòng cho nàng, nàng không biết tự đi tìm sao?”

“Chàng từng nói thư phòng không thể tùy tiện vào, hôm qua thiệp mới phát hiện ra đó.”

“Đồ ngốc.” Giọng hắn có chút yêu chiều, véo má nàng nói, “Cánh tay ta bị thương, không thể viết thư.”

“Ở đâu?” Mộ Dung Tuyết kinh ngạc ngồi bật dậy, lật chăn ra nhìn sang cánh tay phải của hắn.

Quả nhiên trên cánh tay có một vết sẹo. Nàng hoa dung thất sắc, vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Trúng một mũi tên tẩm độc.”

“Chẳng phải chàng là Đốc quân sao? Sao cũng bị thương?”

Gia Luật Ngạn đáp qua loa: “Minh thương dễ tránh, ám tiền khó phòng. Huống hồ không chỉ có tặc phỉ ra tay với ta.”

“Còn ai nữa?”

Gia Luật Ngạn không muốn nói nhiều, bóp mũi nàng nói: “Dậy đi, A Trư.”

Mộ Dung Tuyết tuy không quan tâm đến chuyện triều đình, nhưng cũng biết Gia Luật Ngạn và Thành Hi vương là hai vị Vương gia có khả năng kế thừa Hoàng vị nhất. Hơn nữa rõ ràng lão Hoàng đế xem trọng Gia Luật Ngạn hơn, lẽ nào là Thành Hi vương phái người ra tay, muốn hại chết Gia Luật Ngạn, sau đó đổ tội cho tặc phỉ.

Nàng không kìm được liền nói: “Phu quân, chàng phải cẩn thận với Thành Hi vương.”

Gia Luật Ngạn đang mặc y phục liền quay lại nhìn nàng cười cười: “Nàng cũng không ngốc nhỉ.”

“Đương nhiên rồi, thiệp thông minh nhất mà.”

“Hôm nay ta đưa nàng đi săn nhé.”

“Đi săn?” Nàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhảy lên từ trên giường xuống, chân trần bỏ nhào đến ôm lấy hắn: “Phu quân, chàng thật tốt quá.”

“Nàng không có y phục đi săn phải không?”

“Vậy bây giờ chúng ta đi mua một bộ đi, chẳng phải trong Kinh thành có rất nhiều tiệm bán y phục may sẵn sao?”

Gia Luật Ngạn gật đầu, ăn sáng xong liền đưa Mộ Dung Tuyết đi mua y phục, hơn nữa còn đến cửa hàng y phục Bích Vân Thiên lớn nhất kinh thành.

Mộ Dung Tuyết vừa vào đã hoa cả mắt, lựa cả buổi cũng không xong, chỉ cảm thấy bộ nào cũng đẹp, mỗi bộ một vẻ, khó lòng lựa chọn.

Gia Luật Ngạn mua một lúc mười bộ, “Lần này được rồi chứ, đều là của nàng hết, không cần sầu não là chọn bộ nào nữa.”

Mộ Dung Tuyết mừng rỡ lòng như nở hoa, ôm cánh tay Gia Luật Ngạn, cười đến mức hải đường cũng mất đi màu sắc.

Về đến Vương phủ, hai người thay y phục đi sẵn đến trường sân Mộc Lan. Nói là đi sẵn, thật ra vốn chỉ là hai người cười chung ngựa, nhàn nhã hóng gió giữa đồng cỏ mênh mông bát ngát.

Chỉ có một con gà rừng xui xẻo, đột nhiên bay ngang trước ngựa trong lúc Gia Luật Ngạn đang ôm hôn Mộ Dung Tuyết, liền bị Gia Luật Ngạn không hề khách sáo lập tức diệt khẩu.

Thấy sắc trời dần tối, Mộ Dung Tuyết nói: “Phu quân, chúng ta về thôi, tối nay chàng muốn ăn gì? Gà rừng quay nhé?”

Gia Luật Ngạn vén vén tóc nàng nói: “Ta đưa nàng đến Hải Thiên lâu ăn cơm.”

“Hải Thiên lâu là chỗ nào?”

Nhìn ánh mắt hiếu kỳ và biểu hiện ngạc nhiên vui mừng của nàng, lúc này Gia Luật Ngạn mới ý thức được rằng kể từ khi nàng lấy hân, hình như đây là lần đầu tiên hân đưa nàng ra ngoài chơi, lần đầu tiên đưa nàng đi ăn cơm.

Hải Thiên lâu nằm trên con đường Tây Kinh phồn hoa nhất Kinh thành, lúc chiều tối, hàng quán trên đường tấp nập người qua lại.

Trước Hải Thiên lầu lồng đèn treo cao, chướng quầy đang đón khách ở cửa, người bước vào đều quần là áo lụa, có thể thấy đây là một nơi cao cấp.

Chướng quầy vừa thấy là Gia Luật Ngạn, vội tươi cười nịnh nọt nghênh đón, “Vương gia đại giá quang lâm, tiểu điểm vô cùng vinh dự. Hải Thanh, đưa Vương gia lên nhã phòng ở lầu hai.”

Tiểu nhị Hải Thanh lập tức mời hai người lên nhã phòng ở lầu hai. Bên trong bày trí nhã nhận tinh tế, sau bình phong còn có giá đàn, trên tường treo tranh phong cảnh dài, bàn ghế không dính hạt bụi, bên trên bọc nệm gấm thêu hoa.

Gia Luật Ngạn nói: “Thượng Tây hồ tứ cảnh, Tuế hàn tam hữu. Rượu quế hoa.”

Không bao lâu sau, Hải Thanh đưa người bày ra bảy món ăn.

Mộ Dung Tuyết nhìn nhìn rồi phì cười. “Mấy món này đâu có ngon bằng thiếp nấu? Món Tôm hấp rượu này phải dùng chén lưu ly trong suốt mới được, Tôm xào Long tinh này màu trà tối quá, không được xanh.”

Gia Luật Ngạn cũng cho là vậy, vì thời gian được Mộ Dung Tuyết “nuông chiều” này khiến khẩu vị hẳn càng kén chọn hơn.

“Rượu quế hoa cũng khá, mùi vị rất ngon.” Mộ Dung Tuyết cười híp mắt hớp một ngụm, nâng ly nói với Gia Luật Ngạn: “Chúc phu quân sống lâu trăm tuổi, sức khỏe an khang, vạn sự như ý.”

“Nhưng có một việc không được như ý lắm.”

“Việc gì vậy?”

Gia Luật Ngạn nhìn nàng nói: “Ta không có con.”

Mộ Dung Tuyết đỏ mặt, thấp giọng nói: “Tại thiếp không tốt.”

Gia Luật Ngạn cười cười: “Tối qua tưới cả đêm, có lẽ đã có rồi.”

Mộ Dung Tuyết cúi đầu xấu hổ nói: “Phu quân, thiếp vẫn luôn uống thuốc trị giọng, tạm thời không thể có thai.”

Nụ cười của Gia Luật Ngạn khựng lại, sắc mặt sầm xuống.

Mộ Dung Tuyết vội nói: “Phu quân giận rồi sao? Nếu phu quân nóng lòng có con, ngày mai thiếp sẽ không uống thuốc nữa.”

Gia Luật Ngạn im lặng một lúc rồi nói: “Có một chuyện ta muốn nói với nàng.”

“Chuyện gì vậy?”

“Hoàng thượng muốn ta cưới con gái của Ngọc Quý Sơn làm thê tử.”

Ly rượu trong tay Mộ Dung Tuyết rơi xuống đất đánh “bốp” một tiếng.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 42: Tình Cũ

Tiếng động giòn giã này bỗng trở nên vô cùng chói tai trong gian phòng yên tĩnh.

Mộ Dung Tuyết ngây ngốc nhìn mảnh vỡ dưới đất, trong lòng cũng có thứ gì đó vỡ tan, các mảnh nhọn sắc bén gai giường nanh múa vuốt đâm vào máu thịt nàng, khiến nàng đau đớn run rẩy.

Gia Luật Ngạn nói ra được những lời vương vίου trong lòng một ngày một đêm, cuối cùng cũng được nhẹ nhõm, nhưng nhìn thấy gương mặt trong phút chốc bỗng tái nhợt và ngón tay run rẩy của nàng, hắn bỗng cảm thấy tâm trạng càng nặng nề hơn.

Mộ Dung Tuyết ý thức được mình luống cuống, cố gắng nặn ra một nụ cười đáng thương, “Chúc mừng Vương gia.”

Lần đầu tiên từ sau khi thành thân, nàng bất tri bất giác gọi hắn là Vương gia. Xưng hô này khiến Gia Luật Ngạn nhú mày. Phản ứng của nàng thật sự ngoài dự liệu của hắn. Trong phút chốc Gia Luật Ngạn thậm chí có ảo giác rằng đây không phải là Mộ Dung Tuyết.

Lần trước chẳng qua hắn chỉ bước vào Trúc quán của Bế Nguyệt thôi mà nàng đã kích động nhảy hồ, tuy không phải tự tiện nhưng cũng có thể thấy phản ứng của nàng mạnh mẽ dường nào. Bởi vậy đêm qua hắn cứ nghĩ mãi, phải nói với nàng thế nào nàng mới có thể tiếp nhận được hiện thực này đây. Thật ra hắn không cần phải cho nàng biết, hắn cưới Chính phi vốn

dĩ chỉ là chuyện sớm muộn, nhưng không biết tại sao, khoảnh khắc lão Hoàng đế ban hôn, ý nghĩ đầu tiên của hắn lại là Mộ Dung Tuyết sẽ có phản ứng gì đây, hắn phải nói với nàng thế nào đây.

Hắn từng dự liệu vài cảnh tượng, một là nàng sẽ “tự hành hạ” như lần trước, hai là khóc lóc, ba là cầu xin hắn đừng đồng ý. Nhưng nàng chỉ nói một câu chúc mừng.

Thái độ này khiến hắn ít khó xử nhất, nhưng hắn lại chẳng vui vẻ chút nào.

Hắn bưng ly rượu một hơi uống cạn.

Mộ Dung Tuyết không nói thêm lời nào. Nàng lặng lẽ ngồi ăn, cũng không ngước mắt nhìn hắn thêm lần nào. Không khí im lặng đến mức khiến người ta ngạt thở, Gia Luật Ngạn bất động nhìn Mộ Dung Tuyết ăn hết đĩa Tôm xào Long tinh trên bàn, sau đó lại ăn Củ năng xào, Tôm hấp rượu, hắn đưa tay giữ đĩa nàng lại, trầm giọng nói: “Đừng ăn nhiều quá.”

“Lần đầu tiên phu quân mời thiếp ăn cơm, thiếp vui nên ăn nhiều một chút không được sao?”

Nàng vẫn không ngẩng đầu, cúi mày cụp mắt, rèm mi dài che lấp tâm sự đầy bụng, không nhìn thấy mắt nàng khiến hắn hơi cuống. Hắn bóp cằm nàng ngước mặt nàng lên, nhưng nàng vẫn cố ý cụp mắt, khiến hắn không thấy được mắt nàng.

Gia Luật Ngạn nói: “Nàng nhìn ta đi.”

Rèm mi nàng khẽ run, nhìn hắn thật nhanh rồi lại cụp mắt, nàng không thể nhìn hắn, nhìn thêm một lần nữa nàng sẽ sụp đổ, sẽ khóc thất thanh ở đây, nhấn chìm nơi này.

“Phu quân, thiếp no rồi, chúng ta về đi.”

Hắn đứng dậy xuống lầu, Trương Long thanh toán rồi dắt ngựa của hai người đến.

Đêm đã khuya, người đi đường bỗng như biến mất hết, chỉ còn ánh đèn khắp mọi nhà chiếu sáng cả Kinh thành.

Mộ Dung Tuyết bước lên bàn đạp mấy lần cũng không được, tay nàng đang run rẩy, chân cũng đang run rẩy.

Gia Luật Ngạn cúi người ôm nàng lên đặt trước người mình.

“Vương gia đừng như vậy, người ta sẽ cười đó.” Nàng vội vã cựa quậy giãy ra, nhưng Gia Luật Ngạn lại ôm chặt lấy nàng, thúc ngựa chạy đi.

Mộ Dung Tuyết nhắm mắt, nắm tay siết chặt, liều mình khắc chế nước mắt đừng chảy ra.

Cái tên Ngọc Sính Đình này cứ như một thanh chủy thủ bén nhọn đâm vào tim nàng, nàng thậm chí nhìn thấy được ánh sáng lạnh lẽo trên lưỡi dao. Nàng ta không phải là Bế Nguyệt, nàng ta là Chính phi của hắn, là thê tử danh chính ngôn thuận của hắn, bất luận là lúc còn sống hay chết đi đều sẽ là người gần gũi hắn nhất. Kể từ giờ phút nàng lấy hắn với thân phận Trắc phi, nàng đã nên nghĩ rằng sẽ có hôm nay, nhưng nàng vẫn luôn tự gạt mình gạt người, không muốn nghĩ đến, mãi đến khi tin tức này đột nhiên ập tới, giết nàng trở tay không kịp, máu me đầy mình.

Xuống ngựa, Gia Luật Ngạn bước vào cửa lớn, Mộ Dung Tuyết theo phía sau hắn. Lúc ngang qua Ẩn Đào các, nàng dường như không dám dừng bước, vội vã chúc một câu ngủ ngon rồi đi về Kính hồ.

Gia Luật Ngạn nhìn theo bóng dáng nàng, nhất thời không biết nên đuổi theo dỗ dành hay để nàng yên tĩnh một mình.

Trở về Mai quán, việc đầu tiên của Mộ Dung Tuyết là lấy chìa khóa thư phòng Ẩn Đào các đưa cho Đinh Hương.

“Muội đem chìa khóa này cho Vương gia đi.”

Đinh Hương ngẩn ra, theo Mộ Dung Tuyết đã mười mấy năm, nàng ta chưa từng thấy Mộ Dung Tuyết có thần sắc như vậy.

“Tiểu thư làm sao vậy?”

“Đi sẵn về mệt mỏi, Bội Lan, ta muốn đi tắm.”

Mộ Dung Tuyết đang mặc y phục đi sẵn, trông đúng là rất mệt mỏi, Đinh Hương không nghi ngờ gì nữa liền đến Ẩn Đào các giao chìa khóa cho Gia Luật Ngạn.

Gia Luật Ngạn nhận lấy chìa khóa, sắc mặt nặng nề.

Đinh Hương quay người đi, bỗng Gia Luật Ngạn gọi lại, “Phu nhân đang làm gì?”

“Phu nhân đang tắm.”

“Tối nay hãy hầu hạ Phu nhân cho tốt.”

Đinh Hương đáp lại, lòng rất kỳ quái, sao hôm nay lại chu đáo quá vậy?

Trở về Mai quán, Mộ Dung Tuyết đã tắm xong, đắp chăn nằm.

Đinh Hương phát hiện trong phòng tối om, cả đèn cũng không thắp.

“Tiểu thư ngủ rồi sao?”

“Ừ, đi sẵn với Vương gia mệt lắm.”

Hai người rón rén đóng cửa phòng lại.

Bội Lan nhỏ giọng nói: “Vương gia đối với tiểu thư ngày càng tốt. Vừa xuất chinh trở về, còn chưa nghỉ ngơi đã đưa tiểu thư đi chơi.”

Mộ Dung Tuyết nghe thấy câu này, nước mắt cuối cùng không kìm được nữa mà chảy ra, lần đầu tiên hẳn bất ngờ tốt với nàng là vì có nguyên nhân.

Sáng sớm hôm sau Mộ Dung Tuyết đã thức dậy, Bội Lan lấy nước nóng cho nàng rửa mặt.

Đinh Hương đi xếp chăn, phát hiện gối bị lật lên, đang định lật lại, bỗng ngón tay cứng đờ.

Nàng ta vội vàng chạy đến trước mặt Mộ Dung Tuyết, đỏ mắt nói: “Tiểu thư có uất ức gì thì cứ nói ra, tại sao lại lén khóc một mình?”

Mộ Dung Tuyết cầm chiếc khăn nóng úp lên mặt, một hồi lâu mới lấy xuống, cười nói: “Ta có uất ức gì đâu, Vương gia đối với ta rất tốt, đưa ta đi săn, mua cho ta rất nhiều y phục, còn đưa ta đi Tửu lâu ăn cơm nữa.”

“Nhất định là ngài ấy lại ức hiếp cô rồi.” Cả mặt gối đều ướt đẫm, rốt cuộc tiểu thư đã chảy bao nhiêu nước mắt đây, Đinh Hương ôm gối khóc òa.

Bội Lan hỏi: “Tiểu thư, xảy ra chuyện gì vậy?”

Mộ Dung Tuyết im lặng trong chốc lát rồi chậm rãi nói: “Vương gia sắp cưới Chính phi rồi.”

Bội Lan cả kinh, mặt lập tức biến sắc, nhưng không dám lên tiếng, sợ là một khi bất cẩn sẽ khiến Mộ Dung Tuyết đau lòng.

Mộ Dung Tuyết cười khỏ: “Thật ra kể từ ngày đầu tiên lấy chàng ta đã biết sớm muộn sẽ có ngày hôm nay, nhưng ta vẫn tự mình gặt mình gặt người, vọng tưởng rằng có lẽ chàng chỉ yêu mình ta, kiếp này sẽ không cưới Chính phi.” Nói đến đây nàng hơi nghẹn ngào, “Ta thật là ngốc đến nực cười, đúng không?”

“Không phải đâu.” Bội Lan chảy nước mắt lắc đầu.

“Thời gian qua ta cứ như đi trên vách núi, khắp khiêng từng bước, không biết bước nào sẽ rơi khỏi vách núi, cả ngày lo lắng sợ hãi, hôm nay rốt cuộc cũng rơi xuống khỏi vách núi rồi, tuy thịt nát xương tan nhưng cuối cùng cũng không còn bấp bênh nữa.”

Mộ Dung Tuyết bật cười, nụ cười còn khó coi hơn cả khóc này khiến Bội Lan càng khó chịu, nàng ta nghẹn ngào nói: “Tiểu thư, cô khổ quá rồi, rõ ràng cô có thể...” Nàng ta không nhẫn tâm nói tiếp nữa.

Nhưng Mộ Dung Tuyết làm sao lại không biết được ý trong lời nàng ta, rõ ràng nàng có thể làm chính thất của một nam nhân nâng niu nàng trong lòng bàn tay, nhưng lại chấp nhận làm thiếp của Gia Luật Ngạn.

Yêu nên không oán không hối, nàng cũng không muốn làm thiếp, khổ nỗi vạn trượng hồng trần, muôn vạn chúng sinh, nàng chỉ yêu một mình hắn, lấy người khác nàng sống không bằng chết, uổng phí kiếp người.

Nàng có thể làm gì đây? Nàng chỉ có thể một mình tác chiến, dùng cảm tiến lên, nàng nghĩ lòng người đều là thịt, nàng toàn tâm toàn ý yêu hắn nhất định có thể cảm động được hắn, để ngoài nàng ra trong mắt hắn không còn ai nữa, nhưng cuối cùng nàng vẫn quá mức tự tin, tự đẩy mình vào tuyệt lộ.

Liên tiếp ba ngày Gia Luật Ngạn không đến Mai quán, Mộ Dung Tuyết cũng không đi Ấn Đào các.

Nha hoàn của Mai quán lúc đầu có hơi hiếu kỳ, nhưng ngày thứ hai cuối cùng mọi người cũng đã hiểu nguyên do, thì ra Chiêu Dương vương sắp cưới Chính phi. Không chỉ vậy, cả Kinh thành đều biết tin trưởng nữ của Trấn quốc Đại tướng quân Ngọc Quý Sơn, biểu muội của Kiều quý phi sắp gả vào Chiêu Dương vương phủ. Chuyện này không chỉ là chuyện riêng của Gia Luật Ngạn mà còn là chuyện lớn của triều đình, càng cho thấy dấu hiệu rõ ràng rằng lão Hoàng đế có ý truyền ngôi cho Gia Luật Ngạn.

Đột mỹ nhân huyện Nghi tiến cung lần này, lão Hoàng đế nóng lòng cầu con, vét ao bắt cá, kết quả cơ thể bị bào mòn này giống như một con dê lở, trong một đêm bỗng đổ sụp, ngay cả năng lực sủng hạnh phi tần cũng không còn, đương nhiên mộng sinh con trai tiêu tan hoàn toàn. Trong lúc tuyệt vọng, ông ta không thể không nghĩ đến chuyện lập người kế vị. Gia Luật Ngạn coi như là một nhân tuyển tương đối tin cậy, trẻ tuổi nhưng chín chắn, lần này phong làm Đốc quân diệt phi là muốn xem thử năng lực của hắn, quả nhiên không khiến ông ta thất vọng.

Kiều quý phi băng tuyết thông minh, ở bên cạnh lão Hoàng đế quan sát thăm dò, biết ý ông ta đã định liền cất lực xúi bẩy ban hôn cho Ngọc Sính Đình và Gia Luật Ngạn, tương lai lão Hoàng đế quy thiên, Ngọc Sính Đình làm hoàng hậu, nửa đời sau của nàng ta sẽ không còn gì phải lo lắng.

Lão Hoàng đế không chống lại được lời của mỹ nhân bên gối, cũng cảm thấy Gia Luật Ngạn liên hôn với Ngọc gia có lợi cho triều đình, liền ban hôn trong tiệc mừng công. Tin tức này truyền ra càng chứng minh Gia Luật Ngạn là nhân tuyển cho ngôi Thái tử, vì hai vị phi tần đặc sủng nhất trong cung là Kiều Tuyết Y và Triệu Chân Nương đều có biểu muội và nghĩa muội lấy Gia Luật Ngạn.

Nhất thời những người muốn bỏ đỡ Gia Luật Ngạn nhiều vô số kể, ngay cả Mộ Dung Tuyết cũng bị tác động, liền tiếp mấy ngày đều nhận

được lời mời của mấy quý phụ trong Kinh thành. Nàng thật sự không có tâm trạng giao tiếp, liền cáo bệnh từ chối.

Không ngờ cơ bệnh này của nàng lại trở thành trò cười của một số kẻ nhàn rỗi. Chính phi còn chưa vào cửa thì vị Trắc phi này đã đổ kị đến sinh bệnh. Đặc biệt là trước mặt Ngọc Sính Đình, những kẻ đảo lộn thị phi vì muốn bọ đỡ nàng ta nên càng thêm mắm dặm muối miêu tả thảm trạng của Mộ Dung Tuyết, cứ như tận mắt nhìn thấy.

Ngọc Sính Đình nghe được những lời này, tuy ngoài mặt khoan dung độ lượng, nhưng trong lòng lại cuộn cuộn biến giấm. Cung yến hôm đó nàng ta cố ý theo Ngọc Quý Sơn vào cung chính là muốn xem thử vị nghĩa muội của Triệu thực phi này là nhân vật thể nào, nàng ta vốn tưởng rằng một nha đầu nhà quê thì có được mấy phần sắc đẹp. Nhưng khoảnh khắc nhìn thấy Mộ Dung Tuyết nàng ta mới biết mình đã đánh giá thấp nàng. Dung mạo khí chất của Mộ Dung Tuyết không hề thua kém những tiểu thư quyền quý trong Kinh thành, hơn nữa đôi mắt nàng trong suốt linh động đến mức khiến người ta ghen tị.

Mộ Dung Tuyết ngồi bên cạnh Gia Luật Ngạn, hoạt bát xinh đẹp, mỗi một cử động đều thể hiện nét phong lưu trời ban, không ai địch nổi.

Ngọc Sính Đình không thể nào không ghen tị với người có được Gia Luật Ngạn trước nàng ta, vào Chiêu Dương vương phủ trước nàng ta. Mộ Dung Tuyết cứ như một cây gai trong lòng nàng ta, chỉ có nhổ đi mới có thể thoải mái.

Mộ Dung Tuyết không biết mình đã trở thành cái gai trong lòng Ngọc Sính Đình, nàng chỉ biết từ nay về sau nàng không còn là nữ nhân duy nhất bên cạnh Gia Luật Ngạn nữa, vừa nghĩ đến việc hăn sắp cùng nữ nhân khác báai đường thành thân, cùng chung chăn gối, nàng buồn bã như muốn chết đi.

Trăng treo cành liễu, nàng bước đến hành lang trước Mai quán ngồi xuống. Không có ánh trăng, ngôi đình nhỏ trong hồ không nhìn rõ đường nét, lòng nàng bỗng chua xót, mở bình rượu uống một hớp.

Đột nhiên sau lưng có một bàn tay giật lấy bình rượu của nàng, nàng tưởng là Đình Hương, không quay đầu nói: “Muội thật còn lôi thôi hơn cha ta nữa.”

“Bệnh sao còn uống rượu?”

Mộ Dung Tuyết ngẩn ra, quay đầu nhìn thấy Gia Luật Ngạn, hăn sầm mặt kéo nàng lên khỏi nền đất lạnh lẽo.

“Thiếp không sao, không muốn đi giao tế nên mới nói dối là bệnh.”

Hăn tức giận nói: “Cho dù không bệnh nhưng uống rượu như vậy lúc nào giọng mới khỏi được.”

“Không khỏi thì không khỏi vậy.” Nàng không còn gì để mất nữa, giọng khỏi thì đã sao, hăn vẫn thành thân với Ngọc Sính Đình thôi.

“Vậy lúc nào nàng mới có thể sinh con?”

Mộ Dung Tuyết ngẩn ra không nói, một lúc sau mới đáp: “Thiếp nghĩ không sinh thì hơn.”

Không sinh thì hơn? Gia Luật Ngạn tức giận ném bình rượu trong tay xuống Kính hồ, quay người bước vào Mai quán nói với mấy tiểu nha hoàn: “Nếu còn để Phu nhân uống một giọt rượu nữa thì mỗi người phạt hai mươi trượng.”

Ám Hương, Sơ Ảnh và Đình Hương, Bội Lan lần đầu thấy Gia Luật Ngạn nổi giận như vậy, run sợ nhìn hăn phẩy áo bỏ đi.

Mộ Dung Tuyết đứng trên hành lang Mai quán, nhìn bóng dáng cao cao của hắc mã hút trên cầu đá, lòng đau đến không thở nổi. Không phải nàng không muốn sinh con cho hắc mã, có điều nếu nàng sinh được con trước thì Ngọc Sính Đình có dung nạp được nàng không?

Hai người cứ vậy chiến tranh lạnh mấy ngày, các nha hoàn Mai quán đều nóng lòng thay Mộ Dung Tuyết, hình như nàng đã thất sủng, nhưng hình như cũng không phải.

Hôm nay mới sáng sớm Lưu thị đã đến Mai quán.

“Chào Phu nhân, Vương gia bảo tôi đến nói với Phu nhân, nhờ Phu nhân chuẩn bị một phần sính lễ cho Thẩm tiểu thư, để Tạ tiểu tướng quân đến Thẩm gia đề thân.”

Lần này diệt phi Tạ Trực đã lập công, được phong làm Du kị tướng quân. Tuy gia thế không bằng Thẩm gia nhưng dù sao cũng có công danh.

Mộ Dung Tuyết hơi kinh ngạc: “Sao vội quá vậy?”

Lưu thị thấp giọng nói: “Vương gia muốn cho biểu tiểu thư xuất giá trước khi Ngọc vương phi gả vào phủ.”

Lòng Mộ Dung Tuyết nhói đau, xem ra hắc mã không muốn Ngọc Sính Đình hiểu lầm quan hệ giữa hắc mã và Thẩm U Tâm, bởi vậy mới mau chóng cho Thẩm U Tâm xuất giá, nhưng lúc nàng gả vào hắc mã lại không hề nghĩ đến chuyện này, để mặc nàng hiểu lầm một thời gian dài, buồn bã một thời gian dài. So ra hiển nhiên hắc mã quan tâm đến Ngọc Sính Đình hơn, suy đoán này khiến lòng nàng chua xót.

“Ta chưa từng chuẩn bị sính lễ, vẫn mong ma ma chỉ dạy.”

“Phu nhân khiêm nhường rồi. Đồ trong kho đều có trong sổ này, mời Phu nhân xem qua, coi thử tặng gì là thích hợp.” Lưu thị dâng lên một cuốn

sổ.

Mộ Dung Tuyết đón lấy, phát hiện quả nhiên Lưu thị rất biết trị gia, ghi chép vào sổ đầy đủ chỉnh tề các tài vật trong kho, phân loại theo vàng bạc ngọc thạch phi thúy trân châu...

Mộ Dung Tuyết lật mấy trang rồi đóng sổ, nói với Lưu thị: “Ma ma đưa ta đến nhà kho xem thử đi, chỉ xem sổ thôi ta thật sự không biết chọn món nào mới được.”

“Mời Phu nhân theo tôi.”

Lưu thị đưa Mộ Dung Tuyết đến nhà kho, lấy chìa khóa mở cửa, mời Mộ Dung Tuyết vào trong.

Mộ Dung Tuyết thấy hai bên mặt tường Đông Tây mấy chiếc kệ nhiều ngăn cao hơn đầu người, bên trên bày các loại đồ ngọc, đồ gốm, bảo thạch, nghiên mực. Lần đầu tiên Mộ Dung Tuyết vào nhà kho này nên nhất thời hiếu kỳ, xem xét xung quanh, tổng cộng có ba gian, gian bên phải đặt một số rương gỗ đỏ và gia cụ tử đàn, hoàng lê, gian bên trái có các loại lụa là gấm vóc và y phục bằng lông.

Lưu thị nói: “Vương gia có nói sính lễ phải chuẩn bị phong phú một chút.”

Mộ Dung Tuyết gật đầu, xem sổ sách rồi chọn ngọc như ý, vòng phi thúy, trang sức san hô, trân châu, vàng ròng, bộ ấm trà tử sa, dụng cụ nấu trà bằng bạc, đĩa bạc chén vàng... Lưu thị nhất lượt lấy cho Mộ Dung Tuyết xem qua, thứ nào vừa ý thì đặt trên chiếc bàn dài trước cửa sổ.

Chọn xong lại sang gian bên trái chọn bốn cây gấm, bốn cây lụa và mấy bộ y phục lông. Cuối cùng sang gian bên phải, chọn một đôi ghế hoa hồng, bàn tử đàn và mấy món gia cụ nhỏ.

Trong lúc Lưu thị đang chọn đồ, Mộ Dung Tuyết vô tình phát hiện trong một chiếc rương lớn đang mở có một chiếc hộp gỗ đỏ tinh xảo.

Nàng cúi người lấy ra, đây là một chiếc hộp nữ trang to chừng nửa thước, bốn mặt có khắc hình hoa lan cúc trúc, thủ công tinh xảo, khéo léo thoát tục, vừa nhìn đã khiến người ta không muốn rời tay.

Mộ Dung Tuyết cảm thấy tặng cho Thẩm U Tâm để đựng trang sức là thích hợp nhất, nhưng đã làm sinh lễ cũng không tiện tặng những thứ không đáng giá, vậy là nàng hỏi Lưu thị: “Ma ma, bà xem thử thứ này có làm sinh lễ được không, có phải không được quý giá không?”

Lưu thị nhìn chiếc hộp trong tay Mộ Dung Tuyết, ngần ra một lúc, “Đây là đồ Vương gia để, tặng cho biểu tiểu thư không thích hợp lắm.”

Vừa nghe là do Gia Luật Ngạn chính tay để, Mộ Dung Tuyết bỗng không nỡ tặng Thẩm U Tâm, càng cảm thấy yêu thích chiếc hộp này, thật không ngờ hẳn có thể để ra món đồ tinh xảo tuyệt luân thế này.

Nàng mở hộp, phát hiện bên trong có mấy câu thơ:

Xuân vũ đoạn kiều nhân bất độ, tiểu chu sanh xuất liễu âm lai[1].

Bạch tuyết khước hiềm xuân sắc vẫn, cố xuyên đình thụ tác phi hoa[2].

Triêm y dục thấp hạnh hoa vũ, xuy diện bất hàn dương liễu phong[3].

[1. Cầu ngập mưa xuân người đứng đợi, thuyền trong bóng liễu biếc chèo ra

Mùa xuân đi chơi hồ, thơ Từ Phủ, Lê Xuân Khải dịch.]

[2. Chiều xuân nhạt, tuyết chẳng cam, xuyên cây lất phất tuyết làm hoa bay

Tuyết mùa xuân, thơ Hàn Dũ, Nguyễn Phước Hậu dịch.]

[3. Lún phún hạnh hoa mưa thấm áo, liễu dương lùa gió thổi hơi xuân

Tuyệt cú, thơ Chí Nam, Điệp luyện hoa dịch.]

Mộ Dung Tuyết thấy hơi kỳ quái, đã khắc thơ tại sao không khắc một bài thơ hoàn chỉnh? Mấy câu này tuy ý cảnh rất đẹp, nhưng không hề liên quan với nhau mà lại đến từ ba bài thơ, ghép như vậy có ý nghĩa gì?

Nàng lẩm nhẩm đọc mấy câu thơ này, đột nhiên sắc mặt trắng bệch, chiếc hộp nữ trang trong tay suýt rơi xuống đất.

~*~

Tác giả có lời muốn nói: Trước tấn công của tình cũ duyên mới, Tuyết tiểu cường cuối cùng cũng gục ngã rồi, thật ra tôi thật sự là mẹ ruột đó, tin tôi đi, hu hu...

~*~

Thì ra là vậy.

Nàng dường như xuyên qua thời gian nhìn thấy Gia Luật Ngạn thuở thiếu thời đã từng dụng tâm thế nào, từng đao từng đao khắc lên tình cảm của mình cho nữ nhân tuyệt sắc mười lăm tuổi đã danh chấn Kinh thành kia.

Lưu thị đang xếp đồ, đột nhiên phát hiện Mộ Dung Tuyết sau lưng im hơi lặng tiếng, quay đầu lại chỉ thấy Mộ Dung Tuyết ngơ ngác nhìn chiếc hộp nữ trang trong tay, ngón tay run rẩy.

Bà vội đặt đồ trong tay xuống, bước sang dìu Mộ Dung Tuyết, “Phu nhân, cô làm sao vậy?”

“Ma ma, hộp nữ trang này đã đồ xong rồi... tại sao không tặng cho... Kiều quý phi?” Mộ Dung Tuyết ngẩng đầu, gương mặt tái nhợt, ánh mắt trong suốt như tuyết trên đỉnh núi, mệnh mang tuyệt vọng. Một câu này nàng đã dùng hết sức lực toàn thân, ngập ngừng ngắt quãng, cố gắng nói cho thật hoàn chỉnh, rõ ràng.

Lưu thị hơi hoảng loạn, không ngờ Mộ Dung Tuyết lại đoán được. Bà vội nói: “Phu nhân, lúc tiên Vương phi còn tại thế là tỷ muội khuê phòng với mẫu thân của Kiều quý phi, hai nhà thường đi lại, tiên Vương phi từng có ý muốn hai nhà kết thân, sau đó Kiều quý phi nhập cung nên chuyện này cũng xóa bỏ. Món đồ này chẳng qua là Vương gia lúc thiếu thời đồ chơi giết thời gian thôi, nhiều năm nay ngài ấy chưa từng đồ bất kỳ món đồ nào nữa.”

Không ngờ một câu này càng khiến sắc mặt đã tái nhợt của Mộ Dung Tuyết càng không còn chút huyết sắc. Hẳn đã nhiều năm chưa từng đồ bất cứ thứ gì, vậy con cún kia chắc cũng là lễ vật năm xưa đồ xong chuẩn bị tặng cho Kiều Tuyết Y, nay lại chuyển tặng cho nàng. Nàng nhất thời cảm thấy mình đáng thương đến nức cười, xem con cún gỗ kia như bảo vật, ngay cả lúc ngủ cũng đặt ở đầu giường.

Nàng loạng choạng đứng dậy, khàn giọng nói: “Những món này ma ma thảo danh sách trước rồi trình lên cho Vương gia xem thử có thích hợp không.”

“Dạ, Phu nhân.”

Mộ Dung Tuyết bước ra khỏi nhà kho, ánh nắng mùa thu ấm áp chiếu lên da thịt trắng tinh gần như trong suốt của nàng. Nàng bước đi không mục đích, không ngờ lại lạc đường. Vương phủ quá lớn, hình như nàng chưa từng đi hết, nghĩ kỹ lại, từ khi nàng gả vào, nơi thường đến nhất là nhà bếp, nàng muốn biến tình yêu chân thành nhất của mình thành món ăn ngon, đặt kỳ vọng đẹp nhất của mình vào mỗi một món ăn, hi vọng hẳn có thể cảm

động, đặt mình trong lòng. Đáng tiếc đó chỉ là một giấc mộng đẹp tự mình đa tình, nay đã đến lúc nên tỉnh mộng rồi.

Cuối cùng nàng đi đến Khách xá thanh, bên trong truyền ra tiếng cười của Sảnh nhi, nàng dừng bước, từ trong cánh cửa khép hờ, nhìn thấy Thẩm U Tâm đang đứng dưới gốc cây hái hoa quế. Thẩm U Tâm sắp làm tân nương, nụ cười rực rỡ, xinh đẹp hơn hoa.

Nàng ấy sắp gả cho người mình yêu, người đó cũng thương yêu nàng ấy sâu sắc, vì cưới nàng ấy mà liều mình chém giết chốn sa trường, chỉ để có được tư cách cưới nàng ấy.

Nàng ấy gặp được người tốt như vậy, thật là may mắn.

Còn nàng thì sao? Chỉ mấy tháng ngắn ngủi dường như đã chảy hết nước mắt cả đời.

Trở về Mai quán, Đinh Hương, Bội Lan đang phơi chăn. Nàng ngây ngốc đứng nhìn, lòng nghĩ, thật ra không yêu ai cũng không phải là chuyện xấu, có thể sống tự do tự tại, mỗi một hành động đều vì bản thân mình.

Nhưng bản thân nàng đã mất đâu rồi?

Quay đầu nhìn lại, Mộ Dung Tuyết tự tin kiêu ngạo vô âu vô lo đã bị đánh mất ở Nhất Vị tửu lâu, lúc đó chẳng qua chỉ nhìn hẩn thêm một lần, từ đó vận kiếp bất phục.

“Tiểu thư, cô về rồi.” Đinh Hương thấy nàng vội ra nghênh đón.

“Tiểu thư, sắc mặt cô không tốt lắm, ngồi đây phơi nắng một lúc đi.” Bội Lan lấy ghế hoa hồng ra đặt dưới hành lang.

Mộ Dung Tuyết ngồi đó, nhìn ngôi đình trong Kính hồ suốt buổi chiều.

Lúc chiều tối, không ngờ Gia Luật Ngạn lại đến Mai quán.

Đinh Hương tuy không thích hăn, nhưng thấy hăn lại vui mừng dị thường, dù sao Mộ Dung Tuyết cũng đã lấy hăn, nửa đời sau chỉ có thể dựa vào hăn, nếu mất đi sủng ái của hăn thì khó lòng đứng trong Vương phủ này.

Mộ Dung Tuyết đang ăn cơm, nghe thấy tin Gia Luật Ngạn đến, nàng buông đũa đứng dậy.

Gia Luật Ngạn dừng bước nhìn nàng. Mấy ngày không gặp nàng gầy đi rất nhiều, còn nhớ lần đầu tiên hăn nhìn thấy nàng, nàng có một gương mặt trái xoan đầy đặn, đôi mắt phấn khởi hào hứng, nay mặt chỉ ốm bằng bàn tay, ánh mắt tĩnh lặng như một đầm nước.

Hăn kéo ghế ngồi xuống, tự nhiên nói một câu: “Ăn cơm cũng không chờ ta.”

Lòng nàng chua xót, câu này thật giống một lời oán trách dịu dàng của trượng phu về trẻ nói với thê tử, nhưng nàng không phải là thê tử của hăn, ở đây không phải là chốn duy nhất hăn về, hăn có thể đến cũng có thể không, nàng không có tư cách hỏi, điều duy nhất có thể làm là chờ đợi. Nghĩ đến một đời dài đằng đẳng đều như vậy, lòng nàng chua xót muốn rơi nước mắt.

Bội Lan lập tức thêm một bộ chén đũa, Đinh Hương bới một chén cơm đến.

Gia Luật Ngạn ném một miếng cá hấp, nhú mày nói: “Không phải nàng nấu?”

Mộ Dung Tuyết gật đầu: “Là đầu bếp nấu.”

Gia Luật Ngạn biết nàng không có tâm tư nấu ăn, khựng lại rồi nói: “Danh sách sính lễ ta đã xem rồi, làm rất tốt.”

Mộ Dung Tuyết kinh ngạc nhìn hắn, trong ấn tượng, hình như đây là lần đầu tiên hắn khen nàng. Nếu là trước đây nàng nhất định vui thích nhảy cẫng lên, nhưng bây giờ nàng đã không còn sức lực nữa.

“Sính lễ chuẩn bị xong rồi thì giao danh sách và đồ đạc cho Tạ Trực, của hồi môn của U Tâm nàng cũng chuẩn bị cho muội ấy đi.”

Mộ Dung Tuyết đáp một tiếng “Được” rồi không nói thêm câu nào, lặng lẽ ăn hết cơm trong chén.

“Ăn nhiều một chút.” Gia Luật Ngạn gọi Đình Hương bới thêm cho Mộ Dung Tuyết một chén cơm, ép nàng ăn hết.

Ăn xong, Ám Hương, Sơ Ảnh thu dọn bàn ăn, Gia Luật Ngạn nói: “Ra ngoài đi dạo.”

Mộ Dung Tuyết miễn cưỡng cười cười, “Vương gia đi một mình đi, thiếp đang no không muốn đi lại.”

“Đang no vừa hay có thể tiêu thực.” Gia Luật Ngạn không cho giải bày nắm tay nàng kéo ra khỏi Mai quán.

Gió đêm trên hồ hơi lạnh, Đình Hương mang đến một chiếc áo khoác, Mộ Dung Tuyết rút tay ra khỏi tay Gia Luật Ngạn thắt áo khoác lại.

Gia Luật Ngạn muốn nắm lại tay nàng, nhưng nhìn thấy nàng đã khoanh hai tay lại, hiển nhiên không muốn bị hắn nắm nữa. Hắn hơi giận, ôm luôn eo nàng, áp cả người nàng vào lòng.

Mộ Dung Tuyết hơi kháng cự, giãy dụa nói: “Ôm chặt quá, bụng thiếp không thoải mái.”

Gia Luật Ngạn đưa tay xoa bụng nàng, thầm nói, trong này nếu có một đứa trẻ thì tốt biết mấy. Trong lời của lão Hoàng đế lơ mờ có ý rằng điều duy nhất không yên tâm ở hãn là không có con, lo là truyền Hoàng vị cho hãn, tương lai lại không có người kế thừa. Bởi vậy mới chỉ cho hãn một Chính phi, cũng muốn nhìn thấy hãn có đích tử mới yên tâm.

Mộ Dung Tuyết không nói một lời, hơi thở nhàn nhạt theo gió xộc vào mũi hãn, mang theo hương thơm quen thuộc. Hãn chưa từng thấy nàng yên tĩnh trầm mặc thế này, khiến hãn bỗng vô cớ bất an. Hãn cảm thấy nên nói gì đó, nhưng lại cảm thấy nói gì cũng vô nghĩa. Cưới Chính phi là chuyện đương nhiên, là Hoàng đế ban hôn, hãn vẫn chưa đàm bạc danh lợi đến mức nhường Hoàng vị sắp vào tay cho kẻ khác, đó là thứ nhiều người nằm mơ cũng không cầu được, không tiếc tính mạng tranh giành.

Hai người im lặng không nói, đi dọc Kính hồ ba vòng về đến Mai quán, thấy Gia Luật Ngạn có ý ngủ lại, Mộ Dung Tuyết vội nói: “Phu quân, thiếp... hôm nay không tiện...”

Mắt Gia Luật Ngạn sầm lại, nhưng không có ý rời đi mà bước đến bên giường nàng.

“Nàng cất con cún rồi sao?” Hãn hỏi vậy là vì Mộ Dung Tuyết vẫn luôn đặt con cún ở đầu giường, hôm nay lại không thấy.

Sau lưng không lời đáp, có tiếng thở dốc.

Hãn ngạc nhiên quay đầu, phát hiện Mộ Dung Tuyết đang quay người đóng cửa sổ, ngón tay nàng đang run rẩy.

Hãn bước đến sau lưng nàng, quay người nàng lại cúi đầu hỏi: “Nàng làm sao vậy?”

Khóe môi nàng kéo ra một nụ cười cay đắng chua xót, giọng điệu quật cường quyết tuyệt, “Con cún đó... thiếp vứt rồi.”

Gia Luật Ngạn sừng sốt, trong phút chốc tức giận nói: “Tại sao nàng lại vứt đi?”

Nước mắt lã chã tuôn rơi, nàng nghẹn ngào nói: “Vì đó không phải là đồ của thiếp. Tuy có khắc chữ Tuyết, nhưng không phải Tuyết của Mộ Dung Tuyết, mà là Tuyết của Bạch tuyết khước hiềm xuân sắc văn, cổ xuyên đình thụ tác phi hoa.” Nước mắt của nàng lăn xuống từng giọt từng giọt to.

Gia Luật Ngạn nổi giận: “Nàng nói bừa gì vậy!”

Giận như vậy là vì bị vạch trần tâm tư, vạch trần bí mật, nuôi tiếc và thất vọng sâu thẳm tận đáy lòng sao?

“Người ta thích mai lan cúc trúc, bởi vậy ngay cả Mai Lan Cúc Trúc tứ quán này cũng vì người ta mà xây, đúng không?” Nàng nhìn bốn đình viện tinh xảo ngoài cửa sổ, nụ cười lại bi ai, nước mắt tuôn trào.

“Nói bậy.” Hãn sa sầm mặt, trong mắt ngập tràn lửa giận, nhưng nàng không sợ, vì trong lòng nàng cũng cuộn cuộn dâng trào nham thạch, trong đó có yêu, có oán, có uất ức, có tuyệt vọng.

“Chàng từng nói chàng thích nữ nhân đoan trang cao quý, thì ra người chàng nói là người đó. Chả trách chàng không chịu gọi thiếp là A Tuyết, trong lòng chàng, người ta là tuyết trên trời, thiếp chẳng qua là sương dưới đất thôi, đúng không?”

Mộ Dung Tuyết hít một hơi thật sâu, nỗ lực muốn nặn ra một nụ cười: “Thì ra không phải chàng không biết yêu, chỉ là người chàng yêu không phải là thiếp. Hôm nay thiếp mới biết, thì ra chàng cũng có tình cảm sâu đậm tinh tế đến vậy, cũng có thể dụng tâm, nghiêm túc vì một người đến vậy.” Nàng thở dài trong nước mắt: “Chỉ đáng tiếc người đó không phải là thiếp.”

Nàng ngưỡng mộ Kiều Tuyết Y đến tuyệt vọng, hẳn vĩnh viễn sẽ không đối xử với nàng như vậy, thậm chí một lời khen hẳn cũng keo kiệt, càng chẳng buồn hao phí tâm tư, chỉ bố thí cho nàng một con cún cũ.

Gia Luật Ngạn tức giận lờ lờ, “Không ngờ nàng lại ghen tuông đến mức này, ngay cả chuyện xưa cũ mười lăm năm trước cũng lấy ra truy cứu, nàng hay đổ kị như vậy thật không biết sau này phải sống thế nào.”

Nàng lăm bắm trong nước mắt: “Phải, khi chàng cưới người mới rồi, cùng người ta như chim liền cánh, thiếp phải sống thế nào đây?”

“Nàng có biết nàng đã phạm vào Thất điều không?”

Không con, hay đổ kị sao?

Mộ Dung Tuyết lòng nhói đau, nghẹn ngào nói: “Phu quân định thôi thiếp sao?”

Hắn giận dữ nhìn nàng, phẩy áo quay người rời đi.

Mộ Dung Tuyết nhìn theo bóng hắn, chỉ cảm thấy càng đi càng xa, cho dù nàng dốc hết sức lực cũng vĩnh viễn không đuổi kịp. Mộ Dung Tuyết mười năm nay chưa từng bệnh tật, đột nhiên sốt cao.

Đinh Hương vội nhờ Lưu thị gọi đại phu. Bội Lan đến Ấn Đào các báo cho Gia Luật Ngạn, nhưng Gia Luật Ngạn lại không có trong Vương phủ.

Đinh Hương chờ đến khuya cũng không thấy Gia Luật Ngạn đến thăm, lòng hận đến mọc kén, hẳn đúng là tuyệt tình vô tâm.

Cũng may từ nhỏ Mộ Dung Tuyết đã được nuôi dưỡng tốt, căn cơ khỏe mạnh, uống thuốc xong sáng hôm sau liền hạ sốt.

Lưu thị vốn có hảo cảm với nàng, hôm qua đến Mai quán thăm hai lần, sáng hôm nay lại đến.

Mộ Dung Tuyết vừa thức dậy, Đinh Hương liền vắt khăn nóng cho nàng lau mặt.

“Hôm nay Phu nhân đỡ chưa?” Lưu thị ân cần nhìn Mộ Dung Tuyết, mặt nàng vẫn ửng đỏ sau cơn sốt, thêm vài phần tươi tắn cho dung nhan tiều tụy.

Mộ Dung Tuyết dựa vào giường, nhẹ giọng nói: “Đa tạ ma ma quan tâm, đỡ nhiều rồi.”

“Vậy thì tốt.” Lưu thị muốn nói nhưng lại thôi, mặt lộ ra thần sắc kỳ quái.

“Ma ma có chuyện gì sao?”

Lưu thị nhìn Đinh Hương, “Cô ra ngoài một lát. Tôi có chuyện nói với Phu nhân.”

Đinh Hương có một dự cảm không hay, do dự rồi khỏi phòng.

Lúc này Lưu thị mới lấy ra một tờ giấy đưa cho Mộ Dung Tuyết: “Đây là do Vương gia bảo Trương Long đưa về, nói tôi chuyển cho Phu nhân.”

Mộ Dung Tuyết đón lấy, vừa nhìn đã thấy ba chữ: Phóng thê thư.

Chữ bên dưới trong phút chốc trở nên mơ hồ, tay nàng đang run rẩy: “Ma ma, đây là... Hưu thư sao?”

Lưu thị không nhẫn tâm nhìn vẻ mặt của nàng, thấp giọng nói: “Không phải Hưu thư, Phóng thê thư là Hòa ly.”

Hòa ly, Mộ Dung Tuyết thầm lẩm bẩm hai chữ này, một hồi lâu mới ngẩng đầu lên nói với Lưu thị: “Thay ta đa tạ Vương gia.”

Trái tim trống rỗng từ lâu đã dày đặc vết thương, không còn đau đớn. Tình yêu đau khổ này, từ đầu đến cuối chỉ là vở kịch chỉ có một vai. Chỉ có mỗi mình nàng nhập vai, người bị thương cũng chỉ có mỗi mình nàng. Đến cuối cùng, kết cuộc hẩm cho nàng không phải vứt bỏ mà là Hòa ly, những gì nàng trao đi chỉ đổi lại một hồi báo duy nhất, mỏng manh như tờ giấy.

Lưu thị đi rồi, nàng xếp tờ giấy Hòa ly lại cất vào trong ngực, sau đó đi xuống nhà bếp.

Đinh Hương vội đến hỏi: “Tiểu thư, cô muốn làm gì? Lưu ma ma đã nói gì vậy?”

“Mấy ngày nữa là sinh thần của Vương gia, ta muốn làm cho chàng một chiếc bánh thọ.”

“Cô bệnh ngài ấy cũng chẳng đến thăm, cô còn làm bánh thọ cho ngài ấy làm gì?”

Mộ Dung Tuyết cười cười: “Ném mộc đào, đập quỳnh dao[1].”

[1. Mộc đào người tặng ném sang

Quỳnh dao ngọc đẹp mang ra đập người

Cây đậu mộc 2, Kinh thi, Tạ Quang Phát dịch.]

Nàng cố gắng bình tĩnh tâm trạng của mình, coi như mình vẫn là Mộ Dung Tuyết của Hội Xuân y quán, coi như mình là lần đầu tiên làm thức ăn cho hắc, không oán không hối, toàn tâm toàn ý, lòng tràn ngập kỳ vọng chờ mong, muốn đả động trái tim của hắc để hắc yêu mình. Nàng tưởng rằng không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền, nàng tin rằng chỉ cần mình

trao đi tất sẽ có hồi đáp. Nàng nghĩ chỉ cần hắt cho nàng một giọt nước, nàng sẽ đáp trả hắt một biển hồ...

Tất cả chỉ là si tâm vọng tưởng.

Nàng trộn trứng, sữa, bột củ sen, bột nếp, tỉ mỉ nhào nặn, cán thành bánh ngàn lớp bên trong cuốn nhân đậu, nhân sen, sau đó lấy hạt mè nhuộm màu, từng hạt từng hạt dùng kim châm đặt lên mặt bánh, ghép thành một chữ “Thọ”.

Đình Hương và Bội Lan muốn giúp nàng đều bị nàng cự tuyệt, nhất định phải đích thân ghép từng hạt từng hạt.

Đến khi ghép xong hạt mè eo nàng sắp không đứng thẳng nổi nữa, trước mắt sao vàng nhấp nháy. Nàng mệt mỏi nói không nên lời.

Đây là lần cuối cùng nàng làm thức ăn cho hắt, không chỉ hao tổn tất cả sức lực, mà còn hao tổn tình yêu cuối cùng còn sót lại trong tim.

Bánh thọ màu vàng nhạt, chữ Thọ màu đỏ rực rỡ bắt mắt. Nàng đặt con cún bên cạnh bánh thọ, bên trên đặt một con tôm.

Nàng nghỉ ngơi một lúc, quét dọn Mai quán sạch sẽ không còn hạt bụi nào, thu dọn tất cả đồ đạc của mình. Đưa mắt nhìn, đây lại là một Mai quán mới toanh, sau này sẽ có một nữ nhân mới toanh vào ở.

Nàng mở tủ, lấy mười bộ y phục đi săn hắt tặng ra, dùng kéo cắt mười mấy cái lỗ, xé từng bộ thành mảnh vụn, ném xuống Kình hồ.

Tất cả thâm tình đều trôi theo dòng nước, từ nay về sau, trời cao biển rộng.

HẾT QUYỂN 1

Trầm Hương Tuyết của tác giả Thị Kim là câu chuyện kể về tấm gương sáng của một cô nương từ thịt thừa phần đầu thành thịt trong tim.

Mộ Dung Tuyết vừa gặp đã yêu Gia Luật Ngạn, trao hết tấm chân tình, trải qua trăm ngàn trắc trở cũng không hề dao động, mãi đến khi bị đả kích nản chí mũi lòng... sau khi hòa ly (ly hôn trong hòa bình), Gia Luật Ngạn phát hiện hắn đã đánh mất người mình yêu thương nhất, lúc này mới hạ mình níu giữ.

Nếu đã từng đọc qua các tác phẩm của Thị Kim, hẳn bạn sẽ nhận ra phong cách đặc trưng của tác giả này: Cốt truyện nhẹ nhàng hài hước nhưng không kém phần lãng mạn, đắm thắm. Nói theo kiểu văn chương một chút là “bạn sẽ ngửi được mùi hương” khi đọc tác phẩm này, đó là mùi hương của những món ăn Mộ Dung Tuyết dành cho Gia Luật Ngạn, hay chính là mùi hương từ lời văn của tác giả!

Quyển 2

Chương 1: Từ Bỏ

Chương 2: Hoảng Hốt

Chương 3: Chiến Tranh Lạnh

Chương 4: Lĩnh Ngộ

Chương 5: Tính Nợ

Chương 6: Đòi Giường

Chương 7: Ăn Mặn

Chương 8: Ghen

Chương 9: Bày Tỏ

Chương 10: Thông Suốt

Chương 11: Hiện Thực

Chương 12: Chiếm Chỗ

Chương 13: Tiệc Nuối

Chương 14: Buông Tay

Chương 15: Ám Toán

Chương 16: Tình Thâm

Chương 17: Chăm Sóc

Chương 18: Ngoại Truyện Nhỏ

Chương 19: Cường Ép Chiếm Đoạt

Chương 20: Lời Yêu Không Dứt

Chương 21: Hiểu Làm Nặng Nề

Chương 22: Phản Kích

Chương 23: Có Thai

Chương 24: Phụng Cầu Hoàng

Chương 25: Kế Hoạch

Chương 26: Suốt Đời

Chương 27: Quyết Đoán

Chương 28: Giả Chết

Chương 29: Manh Mối

Chương 30: Sơ Hở
Chương 31: Lọt Lưới
Chương 32: Không Gặp
Chương 33: Yêu Nhau Lắm Cần Nhau Đau
Chương 34: Trở Mặt
Chương 35: Mỹ Nhân Kế
Chương 36: Rạn Nứt
Chương 37: Nhất Tiễn Tam Điều
Chương 38: Phế Hậu
Chương 39: Bao Lực
Chương 40: Trừng Phạt
Chương 41: Như Nguyệt
Chương 42: Thề Hẹn
Chương 43: Lập Hậu
Chương 44: Lu Giẫm
Chương 45: Dạ Yến
Chương 46: Hiền Hậu
Chương 47: Mỹ Mãn
Chương 48: Ngoại Truyện

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1: Từ Bỏ

Mộ Dung Tuyết lấy tương đậu đã làm xong đem ra ngoài hiên, dùng vải trắng che lại. Quay đầu nhìn, Đinh Hương đang ngồi trên một chiếc ghế nhỏ, miệng lẩm bẩm tụng niệm.

Nàng hiếu kỳ sáp lại gần, “Đinh Hương, muội đang làm gì vậy?”

“Đám tiểu nhân! Tiểu thư chẳng có chỗ nào có lỗi với ngài ấy, vậy mà ngài ấy lại thôi tiểu thư.”

“Không phải thôi, là Hòa ly.” Mộ Dung Tuyết cầm lấy hình người trong tay Đinh Hương, mỉm cười: “Chẳng giống chút nào, chàng đâu có xấu như vậy.”

Đinh Hương giậm chân nói: “Lúc nào rồi mà tiểu thư còn bảo vệ ngài ấy, lẽ nào tiểu thư không hận ngài ấy sao?”

Có hận không? Mộ Dung Tuyết tự hỏi mình, trái tim trống rỗng, nhưng không phải là cảm giác hận. Hắn không làm gì nàng hết, chỉ là không yêu nàng thôi. Vậy là nàng thoải mái cười cười: “Chuyện ta cần làm không phải hận, mà là quên.”

Mộ Dung Lâm từ bên ngoài bước vào, “A Tuyết, con nói đúng, cha đã từ chức trong Thái y viện rồi, mấy ngày nữa chúng ta về huyện Nghi.”

“Dạ được.” Mộ Dung Tuyết vui vẻ nói: “Cây hoa quế trong Hồi Xuân y quán nhất định đã nở đầy hoa rồi.”

“Về sớm có khi còn kịp làm bánh quế hoa.”

“Dạ phải đó.”

Mộ Dung Lân nhìn nụ cười của con gái, lòng ngập tràn chua xót. Đã lâu lắm rồi không thấy con gái cười thế này. Ông ở lại trong Kinh thành là vì con gái, rời khỏi Kinh thành cũng vì con gái. Rời khỏi chốn đau thương này mới có thể tìm lại được Mộ Dung Tuyết trước kia. Biết con gái hòa ly với Gia Luật Ngạn, ông đau lòng cực độ nhưng không dám hỏi kỹ, chỉ ôm con gái nói: “A Tuyết, có những bệnh nhân mặc dù cha dốc hết toàn lực cũng không cách nào cứu được. Trên thế gian này có rất nhiều chuyện không thể cưỡng cầu, hỏi lòng thì lòng không hối tiếc là được.”

“Cứu cứu, đại sự không hay rồi.” Đột nhiên Bùi Giản từ bên ngoài thở dốc chạy vào.

“Chuyện gì?”

“Nhà bên xảy ra chuyện lớn rồi.”

“Triệu lão tía à?”

“Không phải.” Bùi Giản đóng cửa, nhỏ giọng nói: “Triệu thực phi trong cung xảy ra chuyện rồi.”

Mộ Dung Tuyết vừa nghe là Triệu Chân Nương, quan tâm hỏi: “Làm sao vậy?”

“Bị đẩy vào Lãm cung. Triệu lão tía nhờ con giúp, xin A Tuyết đi nghe ngóng thử rốt cuộc là chuyện gì? Sao đột nhiên lại thất sủng?”

Tin tức này quá sức đột ngột, Mộ Dung Tuyết bỗng giật mình, lẽ nào Triệu Chân Nương xảy ra chuyện, Gia Luật Ngạn sợ nghĩa muội này liên lụy nên vội hòa ly với nàng để tránh khỏi liên can?

Bây giờ đang là thời kỳ then chốt lão Hoàng đế quyết định nhân tuyển kế vị, trong lòng Gia Luật Ngạn nàng làm sao có thể so với Hoàng vị, vút đi giày cũ là một lựa chọn sáng suốt.

Nghĩ đến đây, lòng nàng đắng như Hoàng liên[1], nhưng lại cười nói với Bùi Giản: “Giờ muội đã không còn quan hệ gì với Chiêu Dương vương nữa, việc này thật sự không giúp được.”

[1. Hoàng liên: một vị thuốc Bắc.]

“Là ý gì vậy?”

“Muội và Chiêu Dương Vương đã hòa ly rồi.”

Bùi Giản sửng sốt, hẳn tưởng Mộ Dung Tuyết chỉ về nhà mẹ ở một thời gian thôi. “Trời ạ, muội muội, muội còn chưa tìm việc cho ta nữa mà.”

Mộ Dung Lâm tức giận trừng hăn, nói: “Con đi chợ xem thử rồi mua một chiếc xe ngựa về đây, mấy ngày nữa chúng ta về huyện Nghi.”

Bùi Giản càng kinh ngạc, “Hai người muốn về sao? Kinh thành tốt biết mấy mà!”

“Con muốn ở lại thì ở đi.”

“Không không, con theo cữu cữu.” Bùi Giản dè dặt nhìn Mộ Dung Tuyết, “Muội muội, muội không nói ta cũng chẳng nhìn ra, sao muội không khóc vậy?”

Mộ Dung Lâm không nhin được nữa, gõ lên trán hăn một cái, “Mau đi chợ đi.”

Mộ Dung Tuyết khẽ thở dài trong lòng: Nước mắt của muội đã chảy hết từ lâu rồi, từ nay sẽ không khóc nữa.

Nghĩ đến Triệu Chân Nương, Mộ Dung Tuyết thật lòng buồn cho nàng ta, rốt cuộc đã phạm phải lỗi lầm to lớn đến dường nào mà bị đày vào Lãnh cung? Theo lý thì nàng ta có Văn Xương công chúa làm bùa hộ mệnh, cho dù lão Hoàng đế không thích nàng ta nữa, cũng nể mặt Văn Xương công chúa mà giữ cho mẹ ruột của Công chúa chút thể diện chứ, sao có thể trách phạt nghiêm khắc như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mộ Dung Tuyết ngàn câu hỏi không có lời đáp. Nhưng trong lòng nàng lơ mơ có một suy đoán, có khi nào tranh sủng với Kiều Tuyết Y thất bại không? Những ngày tháng trong cung trước đây, từ trong lời của Triệu Chân Nương nàng nghe được nàng ta bất mãn với Kiều Tuyết Y. Lần đầu tiên nàng ta sẩy thai cũng luôn nghi ngờ là do Kiều Tuyết Y giở thủ đoạn, chỉ là không có chứng cứ, bởi vậy liền một lòng giữ Mộ Dung Lâm lại Thái y viện, làm tâm phúc của mình để phòng sau này có gì bất trắc.

Nhà bên truyền đến tiếng ồn, còn có tiếng khóc của trẻ con, âm ỉ không biết xảy ra chuyện gì. Không bao lâu, bên ngoài có người gõ cửa, chỉ thấy Triệu lão tía, phụ thân của Triệu Chân Nương vội vàng bước vào, “Mộ Dung đại phu có nhà không?”

Mộ Dung Lâm vội từ trong phòng bước ra vòng tay: “Triệu huynh.”

“Mộ Dung đại phu mau sang xem cho thê tử nhà tôi với.”

Mộ Dung Lâm nghe vậy vội quay người xách rương thuốc ra, tức tốc theo Triệu lão tía sang nhà bên.

Một lúc sau, ông trở về, Mộ Dung Tuyết vội bước tới hỏi: “Lão nhân gia bị sao vậy cha?”

“Không sao, chỉ là khí huyết công tâm ngất đi thôi.”

“Vừa rồi sao lại ồn ào vậy?”

Mộ Dung Lâm thở dài: “Con trai nhỏ của Triệu gia có một hôn sự, phụ thân đăng gái là một viên quan Ngũ phẩm, Triệu lão tía không dưới một lần huênh hoang trước mặt cha. Chuyện của Triệu Chân Nương vừa truyền ra, đăng gái lập tức trả lại sính lễ hủy bỏ hôn sự này. Mẫu thân của Triệu Chân Nương mấy ngày nay vốn đã lo lắng sợ hãi tâm sức cạn kiệt, nay vừa cuống vừa tức nên ói máu ngất đi.”

Mộ Dung Tuyết cuối cùng cũng thấu hiểu được lòng người dễ thay đổi đến dường nào, Triệu Chân Nương vừa thất sủng, tất cả mọi người đều tránh né Triệu gia. Ngay cả vị nghĩa muội là nàng trong phút chốc cũng biến thành củ khoai nóng bỏng tay, bị Gia Luật Ngạn vội vã đuổi ra khỏi nhà.

Đến chiều tối, Bùi Giản dạo chợ trở về, không mua được xe ngựa nhưng lại mua được một con gà trống lớn.

Mộ Dung Lâm nhíu mày: “Ta bảo con mua xe ngựa chứ đâu phải mua gà.”

“Cửu cửu, xe ngựa đắt quá, con không dám tùy ý làm chủ, đã hẹn với chủ xe chờ ở chợ, cửu cửu đích thân đi xem rồi quyết định.” Bùi Giản lấy ngân lượng giao cho Mộ Dung Lâm.

Mộ Dung Lâm gật đầu, “Hiếm khi con thận trọng một lần.” Nói xong liền đích thân đi.

Bùi Giản xách con gà trống trong tay, nghiêm túc nói: “A Tuyết, con gà này giết để muội hầm canh uống. Gần đây muội ốm quá, phải bồi bổ vào, trước đây muội khỏe mạnh bao nhiêu, nay gió thổi cũng bay mất, thật khiến người ta lo lắng.”

Bùi Giản xưa nay là người vô tâm, bỗng dưng nói những lời như vậy khiến mũi Mộ Dung Tuyết cay cay. Ngay cả người cầu thả tùy tiện như hăn

cũng có thể nhìn ra sự tiều tụy của nàng, nhưng Gia Luật Ngạn lại chưa hề quan tâm lấy một câu.

Bùi Giản ra lệnh cho Đinh Hương: “Đi lấy dao đến đây.”

Đinh Hương đáp một tiếng rồi xuống bếp lấy dao cho Bùi Giản, “Biểu thiếu gia, cậu biết giết gà sao?”

“Hừ, tiểu nha đầu người dám xem thường Bùi thiếu gia đây à.” Nói xong Bùi Giản xắn tay áo, một tay xách dao, một tay bóp cổ con gà chém xuống.

Mộ Dung Tuyết vội nhắm mắt, chỉ nghe mấy tiếng “phạch phạch”, Bùi Giản la lên: “A Tuyết, mau bắt lại, đừng để nó bay.”

Mộ Dung Tuyết mở mắt ra, thấy con gà trống kia đã thoát khỏi tay Bùi Giản, đập cánh bay loạn xạ trong sân.

Đinh Hương và Bội Lan cũng vội đến giúp đỡ, mấy người vây lấy con gà trống kia trong vườn hoa, Bùi Giản cúi người nhào đến, tuy bắt được con gà trống nhưng cũng vồ được một bãi phân gà còn tươi.

Mộ Dung Tuyết không nhịn được cười khanh khách. Đinh Hương và Bội Lan vốn ngại không cười, thấy vậy cũng không nhịn được cười phá lên. Ba người cùng cười, Mộ Dung Tuyết khom lưng ôm bụng cười, đến khi nàng đứng thẳng dậy, bỗng phát hiện ở cửa sân có một người đang đứng.

Nụ cười rạng rỡ trên mặt nàng trong phút chốc cứng lại, giống như một đoá hoa đang nở rộ, đột nhiên bị tuyết đóng thành băng.

Lòng Gia Luật Ngạn không nói được là mùi vị gì, hẩn trở về Mai quán phát hiện nàng đã rời đi liền vội vàng đến đây, lo nàng nghĩ quần sẽ xảy ra chuyện gì. Nào ngờ nàng không hề có bộ dạng đang bị thương tuyệt vọng như hẩn tưởng, mà lại cười nói vui vẻ bên một nam nhân khác.

Tuy xưa nay hắn không xem Bùi Giản này ra gì, nhưng vừa nghĩ đến chuyện nàng đã từng cầu hôn người này, còn định bỏ trốn cùng người đó, là hắn lại giận.

Bùi Giản bước tới phía trước, làm bộ thi lễ: “Hàn xá thô sơ, e là bẩn chân Vương gia, mong Vương gia thông cảm.” Nói xong hắn làm như bất cần, ném con gà trong tay xuống chân Gia Luật Ngạn.

Con gà vỗ cánh bay lên, Gia Luật Ngạn nhú mào, lắc người tránh đi.

Mộ Dung Tuyết phì cười một tiếng, nhưng lại lập tức che miệng, uyển chuyển giấu đi nụ cười, khiến mắt Gia Luật Ngạn hoa lên, hắn tựa như nhìn thấy Mộ Dung Tuyết của lần đầu gặp gỡ.

Lúc đó nàng cũng ở cùng Bùi Giản, nàng mặc một chiếc Bách điều quần màu sắc tươi sáng, lớn tiếng tự khen mình. Lúc đó hắn cảm thấy buồn cười, trên thế gian này sao lại có nữ nhân mặt dày như vậy, nhưng sau đó lại phát hiện, sự kiêu ngạo này là hào quang mà chỉ mỗi mình nàng có.

Hào quang đó dần dần tối đi, đến khi hắn phát hiện thì đã không nhớ ra được là mất đi từ lúc nào.

Bùi Giản đuổi theo con gà, Đinh Hương và Bội Lan cũng biết điều đi theo, trong sân chỉ còn lại hai người.

Mộ Dung Tuyết đón ánh mắt của hắn, đột nhiên phát hiện rằng lòng mình lại bình lặng như nước, không hề có cảm giác tim đập nhanh, phập phồng kích động khi gặp hắn, chỉ giống như gặp lại một vị cố nhân, một cố nhân nhìn thấy nàng ngốc nghếch thế nào, bị thương thế nào, trưởng thành thế nào.

“Sao Vương gia lại đến đây?”

“Lẽ nào ta không thể đến?”

Gia Luật Ngạn hơi giận, tự mình kéo ghế ngồi xuống tựa như đây là nhà hăn.

Mộ Dung Tuyết không biết hôm nay hăn đến có ý gì, nhưng trong tiềm thức lại cảm thấy hăn không nên đến. Đã hòa ly rồi thì mỗi người nên có một khung trời riêng.

Gia Luật Ngạn sầm mặt nói: “Mảnh vải ta viết cho nàng tại sao nàng không hủy đi?”

Vải? Mộ Dung Tuyết ngẩn ra một lúc mới phản ứng được là hăn đang nói đến mảnh vải trên đường vào Kinh đã viết cho nàng, bảo đảm nàng không bị chọn.

Gia Luật Ngạn lạnh lùng nói: “Có người dâng sớ cho Hoàng thượng, hạch tội ta đam mê nữ sắc, khi quân phạm thượng, ở giữa kẹp mảnh vải đó. Không ngờ nàng vẫn luôn giữ lại thứ này, ta thật không nghĩ là nàng lại ngu xuẩn như vậy.” Mắng xong hăn lập tức hối hận, nhưng lại không thể xuống nước thu lại lời nói.

Mộ Dung Tuyết cắn môi, không nói một lời. Không phải nàng ngu xuẩn mà là không nỡ. Nàng cắt bên mình, sau đó giấu trong gối, mỗi đêm lén lấy ra nhìn, dựa vào mấy chữ đó mới gượng qua được thời gian lo lắng sợ hãi kia. Nàng cũng từng muốn hủy đi, nhưng nghĩ lại, chữ là dùng son viết, nàng lại thường vuốt ve trong tay, chữ đã nhòe hết, hơn nữa không ghi là chữ của ai, cho dù bị người ta nhìn thấy cũng không biết là ý gì, bởi vậy vẫn luôn không nỡ hủy đi.

Nàng bất an hỏi: “Vương gia có bị Hoàng thượng trách phạt không? Chữ trên đó không có tên lại không rõ ràng, Vương gia cứ nói là bị người ta hãm hại.”

Gia Luật Ngạn ra vẻ bất mãn sau khi thu dọn tàn cuộc cho nàng, trầm giọng nói: “Thôi đi, đã không còn chuyện gì rồi.”

Mộ Dung Tuyết quan tâm hỏi: “Vương gia làm sao giải quyết?”

Gia Luật Ngạn nhú mào, nhưng không muốn nói, hấn đứng dậy đáp: “Theo ta về đi.”

Mộ Dung Tuyết ngẩn ra, “Về đâu?”

“Đương nhiên là Vương phủ.”

Mộ Dung Tuyết ngạc nhiên: “Chẳng phải chúng ta đã hòa ly rồi sao?”

“Ta lo Hoàng thượng truy cứu trách phạt, đến lúc đó nàng sẽ bị liên lụy, bởi vậy cho nàng một đường lui để phòng vạn nhất. Nay đã không sao nữa rồi, chuyện hòa ly đương nhiên xóa bỏ, nàng theo ta về đi.”

“Lẽ nào không phải chàng sợ bị Triệu thực phi liên lụy sao?”

Gia Luật Ngạn nghiêng rằng: “Nàng! Trong lòng nàng, ta là loại người này sao?”

Mộ Dung Tuyết vội nói: “Đa tạ Vương gia chừa đường lui cho thiếp, nay Triệu thực phi gặp nạn, thiếp thân là nghĩa muội, khó tránh sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của Vương gia. Hòa ly là vừa khéo, mời Vương gia về cho.” Nàng quay người định vào phòng.

Gia Luật Ngạn kéo nàng lại. “Chuyện hòa ly chỉ có Trương Long và Lưu ma ma biết, sự việc qua rồi thì sẽ vô hiệu.”

Mộ Dung Tuyết quay người muốn rút tay lại, nhưng lại không rút được. Xưa nay sức hấn mạnh, nắm rất chặt.

Nàng nhìn hấn, từ ngón tay hấn dường như truyền sang một dòng điện, khiến lòng nàng gợn sóng. Nhưng vừa nghĩ đến ý trung nhân của hấn là Kiều Tuyết Y, vừa nghĩ đến Ngọc Sính Đình sắp thành thân với hấn, còn có

Bế Nguyệt Tu Hoa Trầm Ngư Lạc Nhạn liên miên bất tận được đưa vào Vương phủ, gợn sóng đỏ trong phút chốc lại phẳng lặng như gương.

Nàng đã không còn chịu nổi nhiều đao kiếm như vậy nữa, lúc nhìn thấy nụ cười của Thẩm U Tâm, nàng phát hiện rằng ngay từ đầu mình đã sai. Đôi bên yêu thương nhau mới bạc đầu giai lão, nàng một mình đơn thân tác chiến chỉ đổi lại thương tích đầy mình. Người hản yêu không phải là nàng, cho dù nàng trao đi toàn bộ cũng không bằng một ánh mắt ngoái nhìn của Kiều Tuyết Y. Hản vĩnh viễn sẽ không vì nàng mà phí hết tâm huyết để một chiếc hộp, khắc tên nàng lên đó.

Cuối cùng nàng đã lĩnh ngộ nên mới buông tay.

“Vương gia, thiếp thật sự muốn hòa ly với chàng. Thiếp sẽ không quay về nữa đâu. Trên hình gỗ có đặt một con tôm đã thể hiện thái độ của thiếp.”

Hản tức tối nói: “Nàng mắng ta mù mắt chó đó sao?”

Mộ Dung Tuyết không nhịn được phì cười, “Vương gia, thiếp chưa từng mắng người. Ý nói là từ bỏ.”

Từ bỏ.

Ánh mắt hản lạnh đi, lòng đột nhiên cũng trở nên lạnh lẽo “Nàng có ý gì?”

Mộ Dung Tuyết thở dài một tiếng: “Thiếp đã mệt rồi, không còn sức lực nhìn chuyện của chàng và người khác nữa, lòng thiếp đã từ bỏ tất cả chuyện xưa, từ nay chúng ta không còn quan hệ gì nữa.”

“Mộ Dung Tuyết, nàng...” Gia Luật Ngạn cuống lên, nắm cổ tay nàng nói: “Giao thư hòa ly ra đây.”

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2: Hoàng Hốt

Mộ Dung Tuyết nghiêm túc nói: “Giấy trắng mực đen, đã đưa cho thiệp rồi thì không lý nào đòi lại. Thiếp mặc kệ chàng có coi là thật hay không, dù sao thiệp cũng coi là thật rồi. Từ nay chúng ta tự do cưới gả, không còn quan hệ.”

Ánh mắt Gia Luật Ngạn như sắp phun lửa. “Lẽ nào nàng còn muốn tái giá sao?”

Mộ Dung Tuyết bất giác bật cười: “Chúng ta đã hòa ly thì thiệp là người tự do. Thiếp trẻ tuổi như vậy lẽ nào bắt thiệp cô đơn đến già sao?” Thật ra hiện nay nàng vốn không còn tâm trạng nghĩ đến chuyện tái giá, tự do cưới gả chẳng qua chỉ là buột miệng nói ra, nhưng bị hấn chất vấn như vậy nàng cũng giận dỗi đáp lại một câu.

Gia Luật Ngạn tức đến nổi toàn thân bốc lửa, hấn ôm nàng vào lòng, thò tay vào ngực nàng mò loạn.

Mộ Dung Tuyết vừa tức vừa xấu hổ, liền mình kéo tay hấn ra ngoài, “Chàng làm gì vậy?”

“Lấy thư hòa ly ra đây, lời nàng nói hôm nay ta coi như không nghe thấy.” Gia Luật Ngạn mò tìm trên người nàng hết một vòng cũng không thấy, buông nàng ra bước mấy bước lên bậc thềm. Tiểu viện này chỉ có hai gian, nhưng hấn lại không biết gian nào là phòng ngủ của Mộ Dung Tuyết,

lục soát từng gian từng gian cũng không thể, vậy là hắn quay lại, nổi trợn lòi đình hỏi: “Rốt cuộc nàng để đâu?”

Mộ Dung Tuyết hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nhìn hắn, “Vương gia, chàng có biết phu thê là gì không?”

Gia Luật Ngạn nhất thời không biết đáp thế nào, rất hiếm khi nhìn thấy biểu hiện thận trọng nghiêm túc thế này trên mặt Mộ Dung Tuyết.

“Vương gia có lòng tốt chưa đường lui cho thiếp, nhưng thiếp không hề cảm động, vì trong lòng Vương gia, thiếp không phải là thê tử có thể cùng hoạn nạn với chàng. Có lẽ trong lòng chàng, thiếp không khác mỹ nhân Phiên Bang và Bế Nguyệt là bao, chỉ là nữ nhân của chàng mà thôi. Thiếp khá hơn họ một chút, đó là thiếp là Trắc phi được cưới vào phủ, không thể tùy tiện đem tặng, nhưng lại có thể tùy tiện hòa ly. Trong lòng thiếp, tình nghĩa phu thê vô cùng quý giá, còn trong lòng chàng lại chỉ là một tờ giấy mỏng. Chàng có thể tùy tiện vứt bỏ, nhưng thiếp không thể tùy tiện nhặt lại.”

Lời của Mộ Dung Tuyết khiến Gia Luật Ngạn thầm sửng sốt trong lòng, là vậy sao? Xưa nay hắn không để tâm đến tư tình nhi nữ, cũng chưa từng phí tâm tư suy nghĩ đến những chuyện này, lúc này lại là đang cuống cuống, lòng rối như tơ vò, vốn không cách nào ngẫm nghĩ lời nàng, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, không ngờ nàng lại còn muốn tái giá! Hắn sắp không kìm được kích động muốn vác nàng lên vai, mang về giáo huấn một trận.

“Không lâu nữa Vương gia sẽ cưới Ngọc tiểu thư. Trong Vương phủ không có nữ nhân là sính lễ tốt nhất để tặng cô ấy.” Lòng Mộ Dung Tuyết chua xót, nhưng lại cố gắng nhìn hắn cười, nói: “Thiếp chúc Vương gia vạn sự như ý, sớm sinh quý tử.” Nói xong liền nhún mình hành lễ, bộ dạng thành tâm thành ý chúc phúc, khiến Gia Luật Ngạn tức đến vỡ ngực.

Hắn nhìn nàng thật nhanh, trên người nữ nhân trông yếu đuối như đoá hoa này có sức mạnh thế nào, hắn là người rõ ràng nhất. Nàng có thể không sợ chết, chỉ vì tự do. Lúc đầu vì tránh không nhập cung mà bất chấp tất cả chạy trốn. Tính cách này khiến hắn bội phục, nhưng cũng khiến hắn đau đầu. Còn bây giờ, hắn cảm thấy mình đã tự cài cho mình một cái bẫy, nàng được tự do, còn hắn lại bị trói chân.

Lúc hắn viết thư hòa ly vốn không ngờ rằng sẽ có lúc này. Hắn tưởng nàng thấy thư hòa ly nhất định sẽ đau lòng tuyệt vọng, nhưng chắc chắn sẽ không rời đi, nhất định sẽ chờ hắn trở về. Hắn chỉ cần giải thích một câu sẽ xong chuyện. Ai ngờ lại có cục diện thế này.

Hối hận đã muộn, trở tay không kịp.

Xưa nay mọi chuyện đều được hắn nắm trong tay, lần đầu tiên cảm thấy mình thất thủ, bất ngờ lại bại trong tay một nữ nhân nhỏ nhắn, nhất thời không nghĩ ra đối sách.

Bùi Giản xách con gà trống từ bên ngoài bước vào, cười ha ha với Mộ Dung Tuyết: “Thủ hạ của Vương gia đúng là lợi hại, không cần dùng đao, chỉ vịn một cái đã khiến con gà này ngọc nát hương tan rồi.”

Mộ Dung Tuyết cười đáp: “Huynh đi thu dọn đi, chút nữa muội nấu.”

“Ừ, ta muốn ăn ‘Gà ăn mày’.”

“Lúc này làm gì có lá sen chứ.”

“Đúng nhỉ, vậy hầm canh gà được rồi, vừa hay có thể bồi bổ cho muội.”

Hai người tự nhiên nói chuyện như trong sân không có Gia Luật Ngạn. Không biết làm sao, Gia Luật Ngạn lại có cảm giác phụ thê hạnh phúc, hắn giận đến mức tim run rẩy, quay người ra khỏi sân.

Trương Long tuy không vào, nhưng đối thoại bên trong lại nghe rõ ràng. Gia Luật Ngạn vừa bước ra, thấy sắc mặt đen thui của Vương gia nhà mình, Trương Long lập tức cẩn thận dè dặt đi theo.

Gia Luật Ngạn quay người lên ngựa, trên mặt mây đen bao phủ, mưa giông kéo tới.

“Phải mấy người đến canh giữ.”

“Chuyện hòa ly không được tiết lộ cho bất kỳ ai nữa lời, nói với bên ngoài là Phu nhân không khỏe, về nhà mẹ dưỡng bệnh.”

“Có động tĩnh gì phải bẩm báo ngay. Nếu có sai sót ta chỉ hỏi mình người thôi.”

Gia Luật Ngạn một hơi dẫn dò hết mấy chuyện, Trương Long liên tiếp vâng dạ, lòng vô cùng sầu não, tính cách của Mộ Dung phu nhân thế nào hẳn quá rõ rồi, những ngày tháng tới đây ra sao, không nghĩ cũng biết.

Trở về Ẩn Đào các, Gia Luật Ngạn bước vào thư phòng. Trên bàn đặt chiếc bánh thọt và con cún gỗ.

Bánh thọt tuy đã nguội nhưng vẫn còn hương thơm ngào ngạt, vì Mộ Dung Tuyết đã bỏ hết hương thảo lan còn lại vào. Nàng sẽ không phí hết tâm tư suy nghĩ món ăn cho hắc, cũng không vì một ánh mắt tán thưởng của hắc mà thần hồn điên đảo nữa. Tình yêu và hương thảo lan còn sót lại nàng đều bỏ vào bánh thọt, chém đao xuống nước, đập nổi chìm thuyền, cắt đứt với hắc, cũng cắt đứt với Mộ Dung Tuyết lạc lối kia.

Bánh thọt này có một mùi hương kỳ lạ, hắc cầm lên, nhìn kỹ từng hạt từng hạt mè bên trên, lòng có một rung động chưa từng xuất hiện, vì chưa hề có ai dụng tâm với hắc như vậy.

Hắn hồi hận đêm đó không nên nói nặng lời, không nên nhắc đến “Thất điều”, để nàng hiểu lầm hắn đã có ý định hòa ly với nàng từ trước. Nếu cởi bỏ được hiểu lầm này nàng nhất định sẽ trở về, nàng yêu hắn như vậy làm sao có thể nỡ lòng rời đi.

Vậy là hắn sai Trương Long gọi Lưu thị đến, lặp lại một lần nữa câu hôm nay dặn Trương Long. Tóm lại, chuyện hòa ly chỉ có hai người này biết, hắn vẫn còn cơ hội vãn hồi.

Lưu thị nghe thấy mấy câu này, lòng như một mảnh sương mù, rốt cuộc là ý gì đây? Đã giao thư hòa ly rồi tức là đường ai nấy đi, tại sao lại giấu không cho nói?

Gia Luật Ngạn nói: “Hộp nữ trang kia đâu, bà lấy ra cho ta.”

Lưu thị đáp lại một tiếng, chẳng bao lâu đã lấy đồ trong nhà kho ra, lòng thầm đoán phải chăng Mộ Dung Tuyết vì món đồ này mà ghen tuông, bởi vậy Vương gia mới viết thư hòa ly để hù dọa cô ấy? Bà cảm thấy khả năng này là lớn nhất, với hiểu biết của bà về Gia Luật Ngạn, thái độ của hắn đối với Mộ Dung Tuyết coi như đã là một kỳ tích.

Gia Luật Ngạn một tay cầm con cún, một tay cầm hộp nữ trang, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, quyết định ngày mai lại đi tìm nàng.

Ra khỏi thư phòng, hắn tắm rửa thay y phục, lấy sách nằm trên giường, chuẩn bị bình ổn lại tâm trạng đang hỗn loạn. Nhưng cả buổi cũng không đọc được chữ nào, trong đầu quanh đi quẩn lại toàn là hình bóng của nàng.

Lúc không có nàng, căn phòng yên lặng đến khó chịu. Thói quen thật là một điều đáng sợ, mấy ngày không ăn được cơm nàng nấu, không véo được gương mặt nàng, không nhìn thấy nụ cười ngọt ngào của nàng, không khí cũng trở nên loãng đi.

Ý nghĩ nàng muốn tái giá sau khi hòa ly cứ như một mồi lửa, trong phút chốc bỗng đốt lên một bùng lửa giận trong người hăn.

Hăn lật chăn xuống giường, hét ra ngoài một tiếng: “Trương Long, chuẩn bị xe.”

Khuya vậy rồi còn muốn đi đâu? Trương Long không dám hỏi, chuẩn bị xe xong, liền thấy Gia Luật Ngạn xách trong tay một gói đồ lên xe.

“Đến Mộ Dung phủ.”

Trương Long thầm hiếu kỳ, đây là muốn đi tặng lễ vật sao?

Đến cửa Mộ Dung gia, không chỉ ngửi được mùi canh thịt gà thơm mà còn nghe thấy tiếng cười vắng vắng.

Lòng Gia Luật Ngạn càng tức tối hơn, cũng không kịp ra lệnh cho Trương Long mà đích thân lên gõ cửa.

Một lúc sau, nghe thấy bên trong có người hỏi: “Ai vậy?”

Vừa nghe giọng Bùi Giản, Gia Luật Ngạn lạnh lùng đáp: “Ta.”

“Í, quái lạ, sao nghe giống Vương gia quá vậy?” Bùi Giản lẩm bẩm với Đinh Hương đang xách đèn, hé mở cửa, quả nhiên là Gia Luật Ngạn.

Nhưng hăn lại không mở cửa ra, mà tựa người lên cửa hỏi: “Khuya vậy rồi Vương gia có chuyện gì sao?”

“Ta tìm Mộ Dung Tuyết.”

“Muội ấy ngủ rồi.”

“Ngủ rồi thì gọi dậy.” Gia Luật Ngạn lạnh mặt xô cửa, Bùi Giản bị đẩy loạng choạng lùi ra sau, Gia Luật Ngạn bước vào trong sân.

“Này này, Vương gia làm sao vậy, xông vào nhà dân thế này còn có Vương pháp nữa không.”

Mộ Dung Tuyết trong phòng nghe Bùi Giản hò hét, bất giác ngẩn ra, sao h lẫn lại đến nữa rồi?

Gia Luật Ngạn vừa nhìn, đã thấy trên cửa sổ gian phòng thứ hai dựa vào tường Đông có in một bóng người quen thuộc, h lẫn bước tới đẩy cửa phòng ra.

Mộ Dung Tuyết đứng dậy, nhìn h lẫn từ trên xuống dưới, trong mắt tràn đầy nghi hoặc khó hiểu. Khuya vậy rồi lại đến làm gì nữa đây?

Gia Luật Ngạn không nói lời nào, tiến tới mấy bước mở gói đồ trong tay ra bàn.

Con cún gỗ và hộp nữ trang.

Mộ Dung Tuyết càng khó hiểu, đây là ý gì?

H lẫn kéo nàng lại, cầm con cún gỗ chỉ vào chữ “Tuyết” bên trên, gần từng chữ: “Nàng nhìn cho rõ chữ Tuyết này đi.” Sau đó lại cầm hộp nữ trang lên, “Nàng nhìn lại chữ Tuyết này đi.”

Mộ Dung Tuyết chớp chớp mắt, vẫn không hiểu h lẫn có ý gì.

“Đây là đồ mười năm trước rồi, chữ cũng khác nhau, lẽ nào nàng không nhìn ra?”

Nàng cúi đầu nhìn thử, quả nhiên hai chữ “Tuyết” có khác biệt, chữ “Tuyết” trên con cún gỗ thành thực phóng khoáng hơn, chữ của một người trong mười năm sẽ có thay đổi mà.

“Con cún gỗ này đích thực là tặng nàng.”

Mộ Dung Tuyết im lặng trong chốc lát, trầm giọng nói: “Đa tạ Vương gia.”

Cho dù là tặng nàng, nhưng tâm ý cũng không thể nào so được với chiếc hộp nữ trang này. Khi nàng còn yêu hấn thì có thể ngu ngơ không tính toán điều gì, nhưng khi nàng từ bỏ rồi lại bình tĩnh so đo. Hấn không hiểu rằng nàng quyết định buông tay không phải chỉ vì con cún gỗ này, mà là vì một thời gian dài trao đi không được chút hồi đáp đã hao phí hết sức lực và dũng khí của nàng, nàng cũng chỉ là người bình thường bằng xương bằng thịt, cho dù kiên cường đến đâu cũng có lúc mệt mỏi tuyệt vọng.

Ban đầu lúc lấy hấn nàng không nghĩ quá nhiều, nhưng càng yêu hấn sâu đậm thì nàng lại càng tham lam.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Thẩm Âu Tâm và Tạ Trực, nàng càng hiểu rõ hơn lòng mình mong muốn điều gì.

Đáng thương rằng, điều nàng mong muốn Gia Luật Ngạn vĩnh viễn không cho nàng được, mà hấn cũng không định cho.

Vì hấn mà mất đi bản ngã, vứt bỏ tự tôn, nàng không hề hối hận, nhưng nàng không thể nào tiếp tục sống giữa tình cũ duyên mới của hấn, nàng phải tìm lại bản thân, tìm lại Mộ Dung Tuyết tự tin kiêu ngạo vô âu vô lo, đó mới là bản sắc của nàng.

Khi yêu sẽ bất chấp tất cả, khi buông tay cũng dứt khoát gọn gàng, đó là tính cách của Mộ Dung Tuyết.

Nàng im lặng không nói khiến Gia Luật Ngạn thở phào nhẹ nhõm, hấn tưởng nàng đã hồi tâm chuyển ý liền dịu giọng nói: “Theo ta về đi.”

Mộ Dung Tuyết ngẩng đầu, nghiêm túc đáp: “Những lời hôm nay thiếp nói đều là thật, không phải nhất thời hành sự theo cảm tính, cũng không phải giận dỗi, là thật đó.”

Gia Luật Ngạn tức tối buột miệng: “Mộ Dung Tuyết, nàng muốn lấy ta thì lấy, muốn hòa ly thì hòa ly, nàng coi ta là người gọi đến đuổi thì đi sao?”

Giọng điệu không nói lý lẽ của hắn khiến Mộ Dung Tuyết tức đến phì cười: “Rõ ràng là chàng viết thư hòa ly cho thiếp, chàng muốn hòa ly thì hòa ly, muốn thu hồi thì thu hồi, chàng coi thiếp là người gọi thì đến đuổi thì đi thì có.”

Hắn tức nghẹn, phải, thư hòa ly là do chính tay hắn viết, nhưng hắn không hề coi là thật, vừa nghĩ đến việc nàng rời bỏ hắn để tái giá, trong mắt hắn tràn ngập sát khí, nghiến răng nghiến lợi nói: “Giao thư hòa ly ra đây.”

“Thiếp không giao.” Nàng nghiêm túc lắc đầu, vô cùng quật cường quyết tuyệt.

Hắn vừa tức vừa bất lực, “Rốt cuộc phải làm sao nàng mới chịu trở về?”

“Tại sao nhất định phải bắt thiếp về, nếu chàng muốn nữ nhân thì nữ nhân người ta tặng chàng nhiều lắm, thiếu một mình thiếp có sao đâu, chẳng phải chàng luôn mắng thiếp mặt dày ngực nghếch, cứ luôn gây chuyện rắc rối, lại còn ồn ào phiền phức, bỏ đi chẳng phải sướng khoái lắm sao?”

Hắn á khẩu nghẹn lời. Những câu này đích thực hắn đã từng nói.

“Thiếp sẽ không gây chuyện rắc rối cho chàng nữa, cũng không phiền chàng nữa. Cho dù thiếp có tái giá cũng tuyệt đối không nhắc đến tên chàng, không làm chàng mất mặt, như vậy được rồi chứ gì?” Bộ dạng dễ hợp dễ tan, thấu hiểu ý người của nàng khiến hắn giận đến tim gan đều run rẩy. “Mời Vương gia về cho, thiếp phải đi ngủ.”

Gia Luật Ngạn xưa nay tâm cao khí ngạo, bỗng có cảm giác nhục nhã khi bị người ta xua đuổi. Cuối cùng cũng không nhịn được, quay người phẩy áo rời đi.

Nhưng khoảnh khắc bước lên xe ngựa, hắn nhớ lại mình từng hạ lệnh đuổi nàng còn vô tình hơn thế nữa, ngay cả Ân Đào các cũng không cho nàng vào, lúc Mai quán không có giường hắn cũng không cho nàng ngủ lại, còn đuổi nàng ra ngoài.

Nghĩ đến những chuyện này, hắn bỗng cảm thấy lòng bàn tay toát mồ hôi.

Sáng sớm hôm sau, Mộ Dung Lâm ra ngoài mua thức ăn, lúc trở về phát hiện một cỗ xe ngựa dừng ở cửa sân, từ trên xe có một vị phu nhân chừng tứ tuần bước xuống.

“Vị này chắc là Mộ Dung lão gia rồi.” Lưu thị nhún mình hành lễ: “Vương gia sai tôi đem đến chút đồ bổ và y phục cho Phu nhân.”

Thì ra là người của Chiêu Dương vương phủ, Mộ Dung Lâm hơi khó xử, cự tuyệt cũng không được, nhận lấy cũng không ổn. Đang do dự thì Mộ Dung Tuyết bước ra.

Lưu thị cười dịu dàng với nàng: “Sức khỏe Phu nhân khá hơn chưa? Vương gia sai tôi mang ít đồ đến, có đồ bổ, còn có y phục và nữ trang thường ngày Phu nhân hay dùng.”

Mộ Dung Tuyết xưa nay rất kính trọng Lưu thị, thấy bà đích thân mang đồ đến, thật sự không thể không nể mặt mà cự tuyệt, chỉ đành mặc cho hạ nhân dọn đồ vào, lòng nghĩ dù sao mấy ngày nữa cũng đi rồi, đến lúc đó bỏ những thứ này lại là xong.

Mộ Dung Tuyết mời Lưu thị vào nhà, sau khi Lưu thị ngồi xuống liền nói tốt cho Gia Luật Ngạn.

“Vương gia lo cho sức khỏe Phu nhân, nếu không phải sợ trong phủ không có chỗ ở cũng định sai Âm Hương, Sơ Ảnh đến hầu hạ Phu nhân rồi.”

“Không cần Vương gia phí tâm, ta và chàng đã...”

Hai chữ “Hòa ly” còn chưa nói ra, Lưu thị đã lập tức đón đầu, “Chuyện đó là Vương gia nhất thời suy nghĩ không chu đáo, Phu nhân đừng cho là thật. Chuyện xưa Phu nhân cũng đừng để trong lòng, có thiếu niên nào lại không hoài xuân, lúc đó tiểu thư Kiều gia đẹp tựa thiên tiên, lại thông minh trí tuệ, Vương gia sinh chút lòng ái mộ cũng là thường tình, đã là chuyện mười năm trước rồi.”

“Ta không so đo đâu.” Mộ Dung Tuyết cười cười, đã hòa ly rồi còn so đo thật giả làm gì, sau này hễ yêu ai nàng cũng không để tâm nữa.

Lưu thị cười nói: “Năm ngày nữa Thẩm tiểu thư sẽ xuất giá, cô ấy muốn Phu nhân và tấu tấu cô ấy đưa dâu, ý Phu nhân thế nào?”

“Thật xin lỗi, ta không thể nào đến chúc mừng được.”

“Xưa nay Thẩm tiểu thư và Phu nhân giao tình rất tốt, sao Phu nhân lại không chịu đi?”

“Vì hai ngày nữa ta phải rời khỏi Kinh thành rồi.”

Lưu thị sững sốt, “Vương gia có biết không?”

“Chàng không cần biết, ta đi hay ở không liên quan gì đến chàng nữa.”

Lưu thị ngồi một lúc rồi rời đi. Trở về Vương phủ liền cho Gia Luật Ngạn biết tin Mộ Dung Tuyết muốn rời khỏi Kinh thành.

Cây bút trong tay Gia Luật Ngạn rơi xuống tờ giấy, mực vấy dính vạt áo hắn, hắn không kịp rửa đi, bước nhanh ra khỏi thư phòng.

~*~

Gia Luật: Nha đầu kia muốn tạo phản sao, còn dám nói không cần ta nữa chứ.

Khăn ướ[2]: Lúc người ta đối xử tốt với mi ai bảo mi lên mặt chứ.

[2. Khăn ướ đồng âm với Thị Kim.]

Gia Luật: Vậy bây giờ ta phải làm sao?

Khăn ướ: Mi có biết nói Ta yêu nàng không?

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3: Chiến Tranh Lạnh

Ăn sáng xong, Mộ Dung Lâm và Bùi Giản dọn đồ đạc đã thu xếp xong lên xe ngựa, hành lý rất đơn giản, cũng chỉ có lương khô và y phục. Mộ Dung Tuyết và Đinh Hương, Bội Lan cũng thay y phục đơn giản, vui vẻ ra cửa, đoàn người đi về phía An Định môn của Kinh thành.

Cuối cùng cũng rời khỏi chốn đau lòng này rồi, Mộ Dung Tuyết buồn bã nhưng nhẹ nhõm. Nàng tin rằng trái tim dày đặc vết thương của mình rồi sẽ dần dần hồi phục.

Xe ngựa đến dưới cổng thành, đang định xuất thành thì đột nhiên phía trước có hai binh sĩ đi đến, vung trường thương chặn Bùi Giản đang đánh xe lại.

“Dừng lại.”

Mộ Dung Lâm vội nhảy trong xe ngựa ra hỏi: “Binh gia có điều gì cản dẫn?”

Binh sĩ đáp: “Ở trên có lệnh, không cho các người xuất thành.”

Mộ Dung Tuyết trong xe nghe được câu này, trong lúc khẩn cấp vội vén rèm: “Lệnh của ai, bọn ta không phạm tội gì, tại sao không thể xuất thành?”

Binh sĩ nhìn sang, cảm thấy mắt sáng lên, nhưng chỉ trong chốc lát rồi sự tỉnh ngay, lòng nói trong xe ngựa đơn giản này không ngờ lại có một cô

nường tuyệt sắc đến vậy.

Giọng hăn khẽ dịu lại, nhưng thái độ vẫn cứng rắn như cũ. “Là lệnh ở trên, nghi ngờ các người lén mang vật cấm, xuống xe lục soát.”

Bùi Giản tức giận nói: “Bọn ta không mang gì hết, chỉ có y phục và lương khô thôi.”

Mộ Dung Lâm vội nhét cho binh sĩ kia một nén bạc vụn.

Binh sĩ kia lại không nhận, lạnh lùng nói: “Xuống xe, xuống xe.”

Mộ Dung Tuyết đưa Đinh Hương, Bội Lan xuống xe, hai binh sĩ kia vây lấy xe ngựa lục soát kỹ càng hành lý, ngay cả lương khô cũng không bỏ qua.

Mộ Dung Lâm cười xòa nói: “Không có vật cấm, có thể xuất thành rồi chứ?”

“Tóm lại là không thể xuất thành.” Nói xong mấy người kia chẳng ngó ngang đến Mộ Dung Lâm nữa.

Đinh Hương hậm hực nói: “Nhất định là Vương gia, ngoài ngài ấy ra làm gì còn ai nữa.”

Người đầu tiên Mộ Dung Tuyết nghĩ đến cũng là Gia Luật Ngạn, nàng vốn không oán hận hăn, lúc này thật sự muốn chạy đến trước mặt hăn mắng chửi một trận.

“Trở về trước đã.” Mộ Dung Lâm thấy không có hi vọng xuất thành, liền sai Bùi Giản đánh xe trở về.

Kết quả, đoàn người phấn khởi ra cửa lại cất cờ dẹp trống trở về. Mộ Dung Lâm bụng đầy lửa giận thầm nói, quả nhiên là sau khi hòa ly càng nhìn rõ phẩm hạnh của người này, không ngờ Gia Luật Ngạn vô lại đến

vậy, ngoài mặt hòa ly nhưng sau lưng lại ngang ngược, giữ chặt người không chịu buông tha. Đáng hận nhất là bá tánh bình dân chỉ có thể ôm một bụng uất ức, không thể nói lý, mặc cho người ta ức hiếp.

Mộ Dung Tuyết cũng càng nghĩ càng giận, hăn làm như vậy thật sự rất quá đáng, bình sinh nàng hận nhất là mất đi tự do, lúc đầu vì tránh nhập cung, gần như bất chấp thủ đoạn, không ngờ lại gặp phải chuyện tương tự. Nàng không kìm được cơn giận bầm gan tím ruột: “Cha về trước đi, con đi tìm chàng lý luận.”

“Thôi đi, hăn là Vương gia chúng ta là bá tánh bình dân, có tranh luận cũng chỉ uống phí sức lực thôi.”

“Chàng đâu thể không nói lý lẽ như vậy được.” Mộ Dung Tuyết hậm hực định đưa Đình Hương, Bội Lan đến Vương phủ. Nhưng đi mấy bước lại trở về.

Đình Hương nói: “Sao tiểu thư không đi nữa?”

“Không đi.” Mộ Dung Tuyết thầm nghĩ phụ thân nói đúng, hăn đã không cho nàng rời Kinh, cho dù nàng có đến chốn nào cũng không thể khiến hăn thay đổi chủ ý, vẫn nên nghĩ cách khác thì hơn.

Mộ Dung Lâm nói: “Theo cha thấy thì chúng ta chia nhau ra đi. Trước tiên cứ ở lại Kinh thành một thời gian để hăn tưởng chúng ta không đi nữa. Sau đó tìm cơ hội từng người cải trang xuất thành, đến ngoại thành rồi lại hội hợp, mua xe ngựa cùng nhau lên đường.”

Mộ Dung Tuyết cười nói: “Vẫn là cha tức trí đa mưu. Chủ ý này rất hay, dù sao con cũng chưa dạo hết Kinh thành, cứ ở thêm mấy tháng rồi đi, chàng có bản lĩnh cứ theo dõi chúng ta cả đời đi.”

Mộ Dung Lâm gật đầu, “Xe đến trước núi ắt có đường, không vội.”

~*~

Gia Luật Ngạn đã nghe được tin tức Mộ Dung Tuyết xuất thành bị cản lại, hẩn ở Ẩn Đào các chờ nàng tìm đến. Nào ngờ chờ suốt cả ngày, đến khi trời tối cũng không thấy bóng nàng. Hẩn đứng ngồi không yên, mấy lần đứng dậy nhìn về phía cửa, hi vọng được thấy một con chim sẻ lửa giận bùng bùng.

Đáng tiếc là, ngoài cửa chỉ có sắc đêm cô tịch.

Tại sao nàng không đến cầu xin hẩn? Hẩn càng nghĩ càng thấy không thể tưởng tượng được, liền ra lệnh cho Trương Long chuẩn bị xe.

Mấy ngày nay Trương Long đã quen với hành động thất thường của Vương gia, khi hẩn nghe là đến Mộ Dung phủ, thì không hề cảm thấy kỳ quái chút nào.

Gia Luật Ngạn đứng ngoài cửa, nghe thấy bên trong truyền ra tiếng cười, lớn tiếng nhất là Bùi Giản, cười đến mức không còn chút phong độ nào.

Hẩn muốn bước lên gõ cửa, nhưng tay đặt lên cửa rồi bỗng khựng lại. Gặp nàng rồi phải nói gì đây, lẽ nào hỏi nàng tại sao không đến cầu xin mình? Vậy há chẳng phải không đánh mà tự khai sao?

Hôm nay lục soát hành lý cũng không phát hiện thư hòa ly, rốt cuộc nàng đã giấu ở đâu? Tìm nàng đòi nhất định nàng sẽ không chịu đưa, sáng nay dứt khoát lên đường chứng tỏ nàng đã quyết tâm triệt để chia tay với hẩn. Nghĩ đến đây hẩn lại cảm thấy lòng giận đến run rẩy, quay người lên xe ngựa, lạnh lùng nói: “Về phủ.”

Trương Long lại không hiểu, nhưng cũng không dám hỏi, chỉ đành hộ tống đưa người lên xe ngựa trở về.

Tuy chưa đến giờ cấm túc, nhưng tiết trời dần vào thu, đêm xuống trên đường hầu như không có người, trong bóng đêm cô tịch, tiếng vó ngựa càng trở nên rõ ràng hơn, Gia Luật Ngạn bức bối ngồi trong xe, bỗng nhiên cảm thấy về phủ cũng vô cùng buồn chán. Không có bữa khuya ngon miệng, không có nước trà thơm nồng, không có nụ cười dịu dàng đáng yêu, cũng không có những lời âu yếm ngọt ngào êm tai nữa.

Nàng vừa đi Kính hồ liền trống rỗng. Tựa như một bức tranh nồng, đột nhiên thiếu đi nét vẽ đôi mắt.

Hắn dạo một vòng quanh Kính hồ, Mai Lan Cúc Trúc tứ quán đều lặng như tờ. Hắn đứng trên hành lang trước Mai quán, nhớ lại đêm đó, nàng uống rượu ngồi đây hát khúc “Kiêm gia”, lúc đó hắn hỏi nàng có ưu sầu gì?

Nàng nói ưu sầu của nàng chỉ có một gáo mà thôi.

Hắn hỏi: “Là một gáo trong biển nước mênh mông chỉ cần một gáo sao?”

Nàng nói không phải, nhưng hắn tin chắc rằng, lúc đó hắn đã nhìn thấy một tia sáng lóe lên trong mắt nàng.

Lẽ nào điều nàng muốn là thế?

Cầu mà không được, nên đành quay bước rời đi?

Hắn đứng bên hồ, gió lùa vào tay áo, một luồng khí lạnh ẩm ướt ập lên mặt.

Suy đoán này khiến hắn cảm thấy bất an, nếu đây là sự thật, vậy muốn nàng trở về còn khó hơn lên trời.

Hắn quay người đi về Ấn Đào các, cách một dòng nước, trong Khách xá thanh vắng sáng đèn, chỉ mấy ngày nữa thôi Thẩm Âu Tâm sẽ xuất giá,

mấy ngày nay đang vội chuẩn bị của hồi môn, Mộ Dung Tuyết đi rồi, hẳn liền giao những việc này cho Lưu thị.

Hắn đứng bên khe nước, nhớ lại lần đầu tiên Mộ Dung Tuyết tới Ấn Đào các, nàng mang điếm tâm đến nhưng bị hắn cản lại ngoài cửa. Lúc đó hắn thích yên tĩnh, không thích bị quấy rầy. Đêm bán giường, nàng bị hắn đuổi ra khỏi Ấn Đào các, đứng khóc bên khe nước, hắn không đến an ủi. Vì hắn cho rằng Ấn Đào các là nơi ở của Chính phi, nàng không thể vượt quy tắc.

Đồng ý cho nàng vào ở, nàng vui sướng như phát điên, nhưng ở được mấy ngày đột nhiên lại muốn đi, cho dù ở trong Mai quán không có giường cũng không muốn lưu lại Ấn Đào các, không biết tại làm sao. Hắn xoa xoa mi tâm, nhất thời bỗng phát hiện ra rằng, dường như hắn chưa bao giờ hiểu được trong lòng nàng đang nghĩ gì.

~*~

Ăn trưa xong, Mộ Dung Tuyết đang nghỉ ngơi đột nhiên Đinh Hương vào nói: “Tiểu thư, Thẩm tiểu thư đến rồi.”

“Thẩm Âu Tâm?”

“Dạ phải.”

“Mau mời cô ấy vào.”

Mộ Dung Tuyết khoác áo ngoài, Bội Lan chỉnh sửa tóc cho nàng, Thẩm Âu Tâm đã được mời vào đại sảnh.

Thẩm Âu Tâm vừa thấy Mộ Dung Tuyết liền bước tới nắm tay nàng, “Tẩu tẩu, Lưu ma ma nói tẩu không thể đưa dâu, sắp rời khỏi Kinh thành, tại sao lại như vậy?”

Mộ Dung Tuyết nghe trong lời thấy nàng không biết chuyện mình hòa ly, trực tiếp nói: “Vì ta và Vương gia đã hòa ly rồi.”

Thẩm Âu Tâm tròn to mắt, “Tẩu tẩu đang nói đùa phải không?”

“Ta nói thật đó.”

Thẩm Âu Tâm lắc đầu: “Muội không tin.”

Mộ Dung Tuyết lấy thư hòa ly trong ngăn nhỏ trên bàn ra.

Thẩm Âu Tâm xem đi xem lại ba lần mới tin, một lúc sau mới kêu lên: “Sao lại như vậy?”

“Như vậy cũng tốt, ta không cần phải ngày ngày tắm trong lu giấm, lấy nước mắt rửa mặt nữa.” Mộ Dung Tuyết cười nhẹ nhàng: “Nữ nhân hay đổ kị như ta, nên tìm một nam nhân một lòng một dạ với mình như của muội.”

Thẩm Âu Tâm cười xấu hổ: “Ngay cả thê tử chàng cũng không cưới nổi, phải nhờ biểu ca giúp đỡ, đương nhiên phải chân thành, không thể hai lòng.”

“Muội nói đúng, xem ra cách nghĩ của cha ta năm đó là chính xác, tìm một nam nhân gia cảnh kém một chút ở rể là tốt nhất.” Nói đến đây, Mộ Dung Tuyết có hơi buồn bã, nếu năm xưa không phải vì mấy lời tiến cử của Triệu Chân Nương khiến cuộc đời nàng đảo lộn, có lẽ lúc này nàng đang uống trà trò chuyện với phu quân trong Hồi Xuân y quán rồi.

Thẩm Âu Tâm phì cười: “Biểu ca nghe được lời này của tẩu tẩu, sẽ tức điên mất.”

Mộ Dung Tuyết cười nói: “Muội đừng gọi ta là tẩu tẩu nữa, gọi A Tuyết là được rồi.” Nói đến cái tên này, lòng nàng lại nhói lên, sao nàng lại

cùng tên với ý trung nhân của hân, trùng hợp như vậy chứ.

Thẩm Âu Tâm hờn dỗi nói: “Muội gọi quen rồi, không sửa được. Nếu tẩu tẩu có thể đưa dâu cho muội thì tốt biết mấy.”

Mộ Dung Tuyết mỉm cười: “Bây giờ ta không vội đi nữa, định cùng phụ thân ở đây dưỡng bệnh nửa tháng rồi tính tiếp. Nếu muội muội không chê thì ta bằng lòng đưa dâu cho muội.”

Thẩm Âu Tâm lộ ra biểu hiện ngạc nhiên vui mừng, nhẹ nhàng nói: “Đa tạ tẩu tẩu, vậy muội mời tẩu tẩu đi hí lâu xem tuồng, tẩu tẩu không được từ chối.”

Mộ Dung Tuyết nhướn mày cười: “Chuyện vui như vậy ta không từ chối đâu. Chúng ta đi ngay sao?”

“Đúng vậy, muội mời tẩu tẩu đi hí lâu lớn nhất, hay nhất Kinh thành.”

“Muội muội ra ngoài trước chờ ta, ta thay bộ y phục khác.”

“Được.” Thẩm Âu Tâm ra khỏi phòng trước, Mộ Dung Tuyết liền sai Đinh Hương lấy một bộ y phục xanh lam thay vào, sau đó lại chuẩn bị một chiếc nón có khăn che, trước khi ra cửa chợt vòng lại, lấy thư hòa ly trong ngăn kéo ra đưa cho Đinh Hương, “Muội phải giữ bên mình, đừng bao giờ làm mất, đây là mệnh căn của tiểu thư ta đó.”

Đinh Hương cười khanh khách, “Muội biết rồi, tiểu thư yên tâm.”

Thẩm Âu Tâm đứng bên xe ngựa, người hầu chờ là Mộc quản gia. Ngoài xa phu đánh xe còn có sáu hạ nhân và Sảnh nhi, thấy Mộ Dung Tuyết liền nhất tề hành lễ với nàng.

Mộ Dung Tuyết nghĩ, xem ra Gia Luật Ngạn thật sự tiếp tục che giấu chuyện hòa ly.

Xe ngựa dừng trước Âm Lan lâu, Mộ Dung Tuyết cúi mũ, ngẩng đầu nhìn lên, kiến trúc của tòa Hí lâu này vô cùng bề thế, mái cong đầu cung[1], màu sắc tươi sáng.

[1. Một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chia ra gọi là cung và những trụ kê hình vuông chèn giữa các cung gọi là đầu.]

Thẩm Âu Tâm và Mộ Dung Tuyết theo người hầu vào Hí lâu, hạ nhân để lại bên ngoài, chỉ đưa mấy người gồm Mộc quản gia, Sảnh nhi và Đinh Hương, Bội Lan.

Vừa vào cửa thì thấy một sân khấu hoa lệ, bên trên trái thảm nhung nền xanh thêu hoa đào, bốn phía là lan can gỗ đỏ khắc hoa.

Hí lâu phân thành hai tầng trên dưới, tầng dưới có bàn đen ghế đỏ bao quanh sân khấu, hai bên có cầu thang lên lầu hai, chia ra thành những gian phòng đơn độc.

Bước lên lầu hai, Mộ Dung Tuyết phát hiện trong phòng treo rèm trúc, hơn nữa trên rèm trúc còn có một ô cửa, nàng đang đoán xem là dụng ý gì, đột nhiên từ gian phòng đối diện sân khấu có một người bước đến, giáp mặt với Mộ Dung Tuyết và Thẩm Âu Tâm.

Thẩm Âu Tâm kinh ngạc hỏi: “Biểu ca, sao huynh lại đến đây?”

“Thế nào, ta không thể đến sao?” Gia Luật Ngạn đáp câu hỏi của Thẩm Âu Tâm, nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm Mộ Dung Tuyết, bộ y phục màu xanh lam nàng mặc hôm nay là lần đầu tiên hắn thấy, màu sắc tôn lên nước da trắng như tuyết, đẹp như ngọc tạc của nàng. Hắn bỗng có một thôi thúc muốn véo mặt nàng.

Mộ Dung Tuyết thầm nói, sao lại khéo quá vậy? Là Thẩm Âu Tâm làm đồng minh của hắn hay hắn phái người theo dõi nàng?

Nàng vẫn luôn mang thái độ dễ hợp dễ tan đối xử với hân, tuy đã hòa ly nhưng không hề hận hân, hai lần gặp nhau trước đó cũng nói năng hòa nhã, nhưng trải qua chuyện hôm qua, nàng thật sự ôm một bụng lửa giận, bởi vậy gặp hân liền vờ như không thấy, khẽ cụp mắt cùng Thẩm Âu Tâm vào phòng.

anghi ngồi xuống, Mộ Dung Tuyết phát hiện rằng xuyên qua ô cửa trên màn trúc, vừa hay nhìn được sân khấu, còn người đi lại bên ngoài, vì cửa sổ chỉ đến eo nên rất khó thấy tình hình bên trong, nàng không kìm được nói với Thẩm Âu Tâm: “Màn trúc của hí lâu này thiết kế thú vị thật.”

Thẩm Âu Tâm cười hỏi: “Phải đó, lẽ nào biểu ca chưa từng đưa tầu tầu đến sao?”

Mộ Dung Tuyết cười cười không đáp, lần duy nhất hân đưa nàng đi ăn cơm là vì để cho nàng biết, hân sắp cưới Chính phi.

Gia Luật Ngạn khẽ ngượng ngùng.

Thẩm Âu Tâm nói: “Đây là hí lâu hay nhất Kinh thành, chỉ có những quan lại quyền quý mới đến nổi, đào kép ở đây còn được ư chuộng hơn quan Thất phẩm nữa đó.”

Người hầu dâng trà bánh, hạt dưa, trái cây lên.

Mộ Dung Tuyết chỉ trò chuyện cùng Thẩm Âu Tâm, làm như không hề có Gia Luật Ngạn bên cạnh. Nếu Gia Luật Ngạn chen vào, nàng sẽ không tiếp lời.

Mấy lần như vậy, ngay cả Thẩm Âu Tâm cũng cảm thấy trên người Gia Luật Ngạn ngập tràn sát khí.

Tầng dưới của hí lâu vẫn luôn trống trơn không một bóng người, phòng ở lầu hai lại liên tục có người tới lui, hơn nữa nghe giọng nói đa

phần đều là nữ nhân, xem ra đều là gia quyến của các quan lại đến đây giết thời gian, giải trí tiêu khiển.

Qua chừng nửa canh giờ thì tường bắt đầu, diễn vở “Đoạn kiều.” Hứa Tiên bị Tiểu Thanh truy sát, trốn Đông trốn Tây vô cùng chật vật, khiến Đinh Hương, Bội Lan và Mộ Dung Tuyết đều phì cười.

Đinh Hương rót một ly trà cho Mộ Dung Tuyết, Mộ Dung Tuyết đón lấy uống vài hớp rồi đặt xuống bàn, đột nhiên mu bàn tay nóng lên, có một bàn tay phủ xuống.

Mộ Dung Tuyết không buồn quay đầu nhìn hăn, nhanh nhẹn gọn ang rút tay lại vòng trước ngực.

Gia Luật Ngạn nghiêng răng.

Xem tường xong, mấy người ra khỏi hí lâu, Thẩm Âu Tâm nói: “Tẩu tẩu, muội muốn đến tiệm son phấn bên cạnh mua mấy thứ, tẩu tẩu đi cùng muội nhé.”

Mộ Dung Tuyết đáp một tiếng “Được” rồi cùng Thẩm Âu Tâm rẽ vào một con đường, đi mấy bước đến một cửa tiệm.

Người làm trong tiệm thấy có người đến, vội nhiệt tình tiếp đón.

Thẩm Âu Tâm bước tới, đọc một lượt tên năm sáu loại son phấn, sau đó quay lại nhìn Mộ Dung Tuyết, “Tẩu tẩu không mua sao?”

Mộ Dung Tuyết nghĩ nghĩ rồi nói: “Vậy mua giống muội đi.”

Tuy nàng không biết Thẩm Âu Tâm mua gì, nhưng biết chắc chắn là đồ tốt, bởi vậy định mua để khi về huyện Nghi tặng cho Phu nhân Tần huyện lệnh.

Người làm trong tiệm gói đồ lại, Mộ Dung Tuyết hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

Người làm cười híp mắt nói: “Tổng cộng bốn lượng.”

Trương Long bên cạnh đã chuẩn bị bạc từ sớm, lập tức đưa cho người làm.

Mộ Dung Tuyết quay người nói với Đinh Hương: “Muội đi lấy tiền đi.”

Gia Luật Ngạn nói: “Đã trả tiền rồi.”

“Thiếp tự mua.” Đây là câu đầu tiên nàng nói với hắn từ đầu buổi đến nay, nhưng lại chẳng hề nhìn hắn.

Đinh Hương lấy bạc đưa cho người làm.

Người làm khó xử nhìn hai món tiền, không biết nên nhận món nào.

Mộ Dung Tuyết nói với Thẩm Âu Tâm: “Đa tạ muội muội mời ta đi xem hát, son phấn này coi như ta tặng. Ta đi trước đây.” Nói xong liền bước ra ngoài.

~*~

Gia Luật: Đồ ta mua cho mà nàng ấy cũng không cần

Mẹ Kim: Mi mua sớm có phải xong rồi không.

Gia Luật: Vậy bây giờ phải làm sao?

Mẹ Kim: Mi biết nói Ta yêu nàng không?

Gia Luật: Nhất định phải nói sao?

Mẹ Kim: Tùy mi.

Gia Luật:

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4: Lĩnh Ngộ

Không ngờ ngay cả tiền của hắc nàng cũng không chịu dùng, hiển nhiên là có ý cắt đứt quan hệ.

Gia Luật Ngạn then quá hóa giận, bước lên phía trước kéo lấy cổ tay Mộ Dung Tuyết. Xưa nay hắc rất mạnh, lại đang giận nên lực đạo còn mạnh hơn mấy phần, Mộ Dung Tuyết đau đến nhú mào, muốn gỡ ngón tay hắc ra. “Chàng buông tay ra đi.” Gương mặt nhỏ của Mộ Dung Tuyết đỏ bừng, hậm hực nhìn hắc như nhìn một tên háo sắc.

Gia Luật Ngạn lạnh lùng nhìn nàng, không hề có ý buông tay, hai người giằng co như vậy, người qua đường đều phóng ánh mắt hiếu kỳ ngoài nhìn.

Gia Luật Ngạn chưa từng lồi lồi kéo kéo chốn đông người thế này bao giờ, hắc cũng chưa từng ra tay níu giữ nữ nhân nào, nhưng đối với Mộ Dung Tuyết lại phá lệ đủ điều. Lúc này điều khiến hắc giận nhất không phải là nàng từ chối tiền tài và ý tốt của hắc, mà hôm nay là sinh thân của hắc, chắc nàng biết, cũng tuyệt đối không quên, nhưng nàng lại không có biểu hiện gì, định phẩy áo rời đi.

Thẩm Âu Tâm vội nói: “Tẩu tẩu, hôm nay biểu ca đã chuẩn bị cơm tối trên hồ rồi, mùi vị cá nướng ở đó rất đặc biệt. Biểu ca muốn tẩu tẩu đến đó nếm thử rồi hãy về.”

“Ta không đi.” Mộ Dung Tuyết cứng rắn cự tuyệt, bộ dạng kính tạ bất mãn[1] cứ như đó là Hồng môn yến[2].

[1. Kính tạ bất mãn: Xin miễn thứ cho kẻ bất tài, ý chối khéo vì năng lực kém.]

[2. Điển tích Hồng môn yến nói về việc Hạng Vũ tổ chức tiệc mừng công với ý muốn giết Lưu Bang. Hồng môn yến chỉ bữa tiệc mở ra để mượn cớ hại người.]

“Không đi cũng phải đi.” Sắc mặt Gia Luật Ngạn càng không lành, mạnh mẽ kéo cổ tay nàng dắt lên xe ngựa.

“Chàng có nói lý lẽ không vậy, giữa thanh thiên bạch nhật mà định cướp người sao?” Tính Mộ Dung Tuyết xưa nay chỉ chịu mềm không chịu rắn, nổi trận lôi đình, nhắc váy định nhảy xuống xe.

Gia Luật Ngạn ôm lấy eo nàng, ấn nàng ngồi xuống bên cạnh mình.

Hai người lại giằng co một hồi trong xe ngựa, Mộ Dung Tuyết thân hình nhỏ nhắn đương nhiên không phải là đối thủ, cuối cùng bị Gia Luật Ngạn ôm chặt, không động đậy được.

Tuy hai người đang nóng giận, trừng mắt nhìn nhau, nhưng tư thế lại vô cùng mờ ám, Thẩm Âu Tâm bên cạnh vừa xấu hổ lại vừa buồn cười, đỏ mặt nói: “Tẩu tẩu, hôm nay là sinh thần của biểu ca, biểu ca muốn cùng tẩu tẩu ăn bữa cơm, sao tẩu tẩu lại nhẫn tâm cự tuyệt vậy?”

Lúc này Mộ Dung Tuyết mới biết Thẩm Âu Tâm là đồng minh của hẳn, quá trình xem tuồng mua đồ ăn hôm nay rõ ràng đã được sắp đặt trước, chỉ chờ nàng mắc câu thôi.

Cơ thể hai người áp sát vào nhau, hẳn ôm lấy nàng, hơi thở phả lên má nàng. Nàng tức tối quay mặt đi, không muốn ngửi mùi của hẳn.

Đinh Hương theo sau xe ngựa hậm hực nói: “Chưa thấy ai mặt dày mày dạn như vậy.”

Bội Lan nói: “Ngài ấy không làm gì tiểu thư đâu, cô không nghe Thẩm cô nương nói sao, là muốn cùng ăn bữa cơm thôi.”

Sảnh Nhi khó hiểu hỏi: “Cùng ăn bữa cơm tại sao Phu nhân lại không vui như vậy?”

Bội Lan muốn nói nhưng lại thôi, đoàn người theo sau xe ngựa, đi chừng nửa canh giờ, đến một rừng phong yên tĩnh, lúc này đang là mùa thu, màu lá đỏ rực như lửa. Đi vào trong là một hồ nước, trên hồ có mấy chiếc thuyền nhỏ, còn có ngư dân đang giăng lưới. Bên hồ xây mấy tòa nhà trúc, có giậu trúc vây quanh.

Ngoài Linh Sơn tự, đây là nơi thanh tịnh thứ hai giữa chốn náo nhiệt mà Mộ Dung Tuyết nhìn thấy, thật không ngờ nơi Kinh thành phồn hoa này vẫn còn một chỗ như vậy.

Xuống xe ngựa, Gia Luật Ngạn đi sau nàng không rời nửa bước, cứ như đề phòng nàng quay người đi mất.

Mộ Dung Tuyết quay lại trừng hăn một cái.

Trong phút chốc Gia Luật Ngạn lại cảm thấy có lửa nổi lên, thật là phản rồi, bây giờ còn dám trừng mắt với hăn nữa.

Xưa nay nàng vẫn luôn nhìn hăn tràn đầy tình tứ, hăn lại luôn cười nàng mỗi khi nàng nhìn hăn đắm đuối, đích thực vì trong sóng mắt nàng là sự ái mộ và say đắm đối với hăn không hề che giấu.

Mấy người đến trước một gian nhà trúc, bên trong có một ông lão mặt mũi xấu xí bước ra. Trương Long bước tới dạn dò vài câu, ông lão nhiệt tình mời mọi người vào trong.

Tất cả đồ đạc đều bằng trúc, ngay cả sàn nhà cũng bằng trúc, ở đây cứ như đang ở giữa rừng trúc, hốc mũi tràn ngập mùi hương tươi mát sảng khoái.

Tâm trạng Mộ Dung Tuyết hơi dịu lại, ngồi xuống uống một ly nước lá trúc, lòng nghĩ dù sao cũng đến rồi, vậy thì ăn uống thỏa thích một bữa, chút nữa mình tự trả tiền là được. Vậy là nàng biến thân thành một hồ lô sầu, nhìn thẳng vào chiếc bàn trúc chờ thức ăn.

Mấy lần Thấm Âu Tâm gợi chuyện nàng đều không tiếp lời, cuối cùng biến thành Gia Luật Ngạn và Thấm Âu Tâm câu được câu không trò chuyện với nhau, không khí vô cùng nhạt nhẽo.

Không bao lâu, một mùi thơm nồng xộc vào nhà trúc.

Ông lão bắt đầu dọn thức ăn. Tốc độ rất nhanh, Mộ Dung Tuyết nhìn sang thấy là canh gà hầm, đầu cá hầm. Lòng nghĩ những món này đã được chuẩn bị từ sớm rồi, khách đến là hâm lại.

Cuối cùng là món cá nướng, hai mặt vàng ươm, cũng không biết bên trên rải một lớp gì, cảm giác khi vào miệng thật sự rất bất ngờ.

Mộ Dung Tuyết vừa thưởng thức vừa đoán là gia vị gì. Nhưng nghĩ kỹ lại thì đâu phải loại gia vị nào nàng cũng biết hết, nàng bẩm sinh rất hiếu kỳ với việc nấu nướng, thấy ông lão liền hỏi: “Lão bá, trên cá này đã bỏ gia vị gì vậy?”

“Điều này...” Ông lão xoa tay cười hi hi: “Thật sự xin lỗi, đây là bí truyền của nhà tôi.”

Mộ Dung Tuyết ngại ngùng cười trừ, cũng đúng, đây là mật kỹ dụ khách của người ta, làm sao có thể truyền ra ngoài được.

Gia Luật Ngạn bên cạnh cuối cùng cũng tìm được cơ hội nói chuyện với nàng, thấp giọng nói: “Ta biết.”

Hắn chờ nàng hỏi mình, nào ngờ nàng làm như không nghe thấy, không buồn nhìn hắn một lần, cứ như hắn là không khí. Gia Luật Ngạn suýt chút đập đũa xuống bàn, ngoại trừ lão Hoàng đế, người dám có thái độ này với hắn cũng không ai ngoài Mộ Dung Tuyết.

Đã lâu Mộ Dung Tuyết không ăn được bữa cơm ngon như vậy, nếu như không có Gia Luật Ngạn bên cạnh phóng nhãn đao thì càng tuyệt diệu hơn.

Cơm xong, nàng bước ra khỏi nhà trúc, dặn Đinh Hương đi trả tiền. Gia Luật Ngạn vừa nghe đã giận, lạnh lùng nói với Đinh Hương: “Bữa cơm này tổng cộng ba mươi lượng bạc.”

Đinh Hương ngẩn ra, nàng ta đâu mang nhiều tiền như vậy.

Mộ Dung Tuyết nói: “VẬY CỨ NỢ VƯƠNG GIA TRƯỚC, VỀ NHÀ RỒI SẼ MANG TIỀN ĐẾN PHỦ.”

Thẩm Âu Tâm: “...” Lén nhìn sang Gia Luật Ngạn, sương lạnh trên mặt hắn đã sắp kết thành băng. Nàng cười thì thầm nói: “Tẩu tẩu, hôm nay là sinh thần của biểu cả, tẩu đừng giận đối với huynh ấy nữa.”

Lòng Mộ Dung Tuyết càng tối hơn, vậy hôm sinh thần của nàng thì hắn đang ở đâu?

Thấy cục diện chiến tranh lạnh không có ý hòa giải, Thẩm Âu Tâm chỉ đành nói: “Sắc trời vẫn còn sớm, chúng ta đến bên hồ đi dạo đi, tẩu tẩu có tâm sự gì cứ nói với muội, đừng nén trong lòng.”

Mộ Dung Tuyết và Thẩm Âu Tâm bước đến bên hồ.

Thẩm Âu Tâm khuyên: “Tại sao tẩu tẩu nhất định phải hòa ly với biểu ca? Muội nghe biểu ca nói thư hòa ly đó chẳng qua chỉ là kế tạm thời để phòng vạn nhất thôi, sao tẩu tẩu lại coi là thật chứ?”

Mộ Dung Tuyết không biết nói từ đâu, nàng nhú mắt nhìn nước hồ dưới bóng hoàng hôn, lòng nói: “Muội và Tạ Trục đôi bên yêu thương nhau, không bao giờ biết rằng một mình tác chiến đau đớn và tuyệt vọng dường nào.”

“Tâm ý của tẩu tẩu với biểu ca muội đều thấy hết, thường tự thấy không bằng tẩu. Muội không tin tẩu tẩu lại nhẫn tâm thật sự hòa ly.”

Mộ Dung Tuyết quay đầu đi, nghiêm túc nói: “Là thật đó.”

Thẩm Âu Tâm được Gia Luật Ngạn mời đến làm thuyết khách nhất thời có cảm giác thất bại, Mộ Dung Tuyết xưa nay dịu dàng lương thiện, dễ nói chuyện sao đột nhiên lại hóa thành thiết diện nhân đao thương bất nhập như vậy? Hôm nay coi như nàng đã thật sự bắt đầu hiểu được Mộ Dung Tuyết. Mộ Dung trắc phi dịu dàng đáng yêu, cẩn thận dè dặt trong Vương phủ kia không phải là con cừu non trong tưởng tượng, tuy bề ngoài như thu thủy nhưng bên trong lại rất có chủ kiến.

“Trong lòng biểu ca rất dễ tâm đến tẩu tẩu, nghe Tạ Trục nói, ở Sơn Đông có người tặng mỹ nhân cho huynh ấy, đều bị huynh ấy từ chối.”

Mộ Dung Tuyết cúi đầu không nói, đó là vì móng chân hẵn bị nhuộm màu, bởi vậy không thể để ai trông thấy. Nếu không chắc ai đến cũng không từ, giống như Bế Nguyệt vậy.

“Biểu ca bị thương, cần người chăm sóc, nhưng cũng không giữ lại những nữ nhân đó. Tạ Trục nói Vương gia trong lòng coi tẩu tẩu như châu như ngọc trước mặt, ai cũng không vừa mắt.”

Là vậy sao, Mộ Dung Tuyết thầm thở dài, có lẽ có người xinh đẹp, hiền thực hơn nàng, tài hoa, quyền thế hơn nàng, nhưng sẽ không có ai thật lòng hơn nàng, hèn mọn hơn nàng.

Thẩm Âu Tâm phát hiện mình khuyên cả buổi, nhưng Mộ Dung Tuyết đa phần đều im lặng, hình như đang nghĩ gì đó, không biết lời mình nói nàng nghe được mấy phần.

Hai người đi dọc bên bờ hồ đến nhà trúc. Lúc này, trong rừng phong có một cổ kiệu đi ra, dừng lại trên con đường trước nhà trúc.

Trong kiệu có một nam nhân bước xuống, trường sam tuần dật, thân hình dong dỏng, nổi bật giữa rừng lá đỏ sau lưng, cảnh tượng muôn phần đẹp đẽ.

Mộ Dung Tuyết tưởng đây cũng là khách đến ăn cơm, thoát nhìn rồi định dời mắt đi, nhưng phát hiện Gia Luật Ngạn tiến lên đi tới trước mặt nam nhân đó.

Nơi hẻo lánh này cũng gặp được người quen sao? Mộ Dung Tuyết hiếu kỳ nhìn thêm mấy lần, lúc này mới phát hiện thì ra nam nhân kia là một nữ nhân! Vì quá đầy đặn nên khi gió thổi chiếc áo dán vào thân trên, nam trang không che nổi cảnh sắc trước ngực.

Sau khi kinh ngạc, Mộ Dung Tuyết bỗng hiểu ra, thì ra là Ngọc Sính Đình, sao nàng ta lại biết Gia Luật Ngạn ở đây?

Thẩm Âu Tâm cũng nhìn thấy cảnh này, lòng thầm kêu khổ. Biểu ca cũng thật là, đã muốn dỗ dành Mộ Dung Tuyết quay về sao còn để Ngọc Sính Đình đến đây, chẳng phải thêm dầu vào lửa sao?

Chút ẩm áp trong lòng Mộ Dung Tuyết liền bị gió thổi tan hết.

Không biết Ngọc Sính Đình nói gì với Gia Luật Ngạn, Gia Luật Ngạn nở nụ cười khẽ gật đầu.

Mộ Dung Tuyết kinh ngạc, thì ra hẳn có thể cười dịu dàng nhã nhặn, bình dị gần gũi như vậy. Tiếp đó, Ngọc Sính Đình lại đưa cho Gia Luật Ngạn một món đồ.

Thì ra vội đến để tặng lễ vật, thật là một cô nương có lòng, còn chưa vào nhà đã nhớ sinh thần của hẳn, không tiếc cải trang đến gặp một lần, có thể thấy không phải chỉ ái mộ hẳn một sớm một chiều, có khi hai người đã có tình cảm từ lâu, chẳng qua chỉ mỗi mình nàng không biết mà thôi. Mộ Dung Tuyết cười khổ, nhìn Gia Luật Ngạn tiễn nàng ta lên kiệu.

Thân hình nàng ta cao ráo, mặc nam trang càng có vẻ phong lưu tuấn đạt khó tả thành lời, lúc khom người lên kiệu, Gia Luật Ngạn thấy nàng ta vén rèm, chắc sợ đầu nàng ta chạm vào kiệu.

Động tác này khiến lòng Mộ Dung Tuyết chua xót, thì ra hẳn cũng có lúc chu đáo tỉ mỉ như vậy.

Trong thoáng chốc nàng chợt nhớ ra, hẳn từng nói nàng chân ngắn, ngực bành bao, có gì đâu mà xem. Còn Ngọc Sính Đình thân hình cao ráo, ngực đầy đặn, nhất định hẳn rất thích, nếu không vừa rồi sẽ không cười dịu dàng như vậy, không như đối với nàng, dường như ý cười luôn mang vẻ giễu cợt, đôi khi còn là khinh bỉ. Hẳn thích nhất là véo mặt nàng nói: “Để ta xem xem da mặt nàng dày dường nào.”

Lúc đó nàng không thấy có gì quá đáng, giờ nghĩ lại, câu đó thật khiến người ta chua xót.

Nếu hẳn không yêu nàng, cho dù nàng vứt bỏ cả tôn nghiêm cũng chỉ đổi lại được sự mỉa mai khinh thường.

Sau này nàng sẽ không như vậy nữa đâu.

~*~

Gia Luật: Nữ nhân thật là kỳ quái, hôm qua còn yên lành, đột nhiên lại thay đổi.

Mẹ Kim: Mi không hiểu nữ nhân rồi.

Gia Luật: Các người cứ phải nghe câu Ta yêu nàng bằng được sao?

Mẹ Kim: Con à, mi thật chẳng biết gì cả.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5: Tính Nợ

Ngọc Sính Đình đột nhiên xuất hiện khiến Gia Luật Ngạn vừa bất ngờ vừa bức bối, bởi vậy không thể không biểu hiện nhiệt tình khác thường, nhằm mau chóng đuổi nàng ta đi. Hắn vừa sợ Ngọc Sính Đình nhìn thấy Mộ Dung Tuyết và Thẩm Âu Tâm, lại vừa lo Mộ Dung Tuyết nói với nàng ta những lời không nên nói. Cũng may hôm nay Ngọc Sính Đình mặc nam trang, hắn tưởng Mộ Dung Tuyết không nhận ra.

Đáng tiếc nữ nhân đối với những người khác giới ngưỡng mộ nam nhân của mình lại đặc biệt chú tâm, đêm đó trong cung yến, Ngọc Sính Đình không chỉ xem xét Mộ Dung Tuyết mà còn nhiều lần nhìn lén Gia Luật Ngạn, Mộ Dung Tuyết đương nhiên cũng nhìn nàng ta thêm vài lần, cho dù nàng ta mặc nam trang cũng không nhận lầm.

Đặc biệt là cảnh Gia Luật Ngạn đưa tay vén rèm cho Ngọc Sính Đình, đó là bằng chứng đanh thép nhất, chỉ có đối với nữ nhân mới cần thương hương tiếc ngọc như vậy, Mộ Dung Tuyết hít một hơi, đè nén nỗi buồn dâng trào trong lòng, quay người nhìn hoàng hôn dần buông trên mặt hồ.

Thẩm Âu Tâm thấy Gia Luật Ngạn bước đến, liền biết điều âm thầm lui sang một bên, cho hai người cơ hội đơn độc tiếp xúc.

Mộ Dung Tuyết không biết Thẩm Âu Tâm đã rời đi, nhìn nước hồ lặng lẽ nói: “Ta thật ngưỡng mộ muội.”

“Ngưỡng mộ ta điều gì?”

Người đáp lời sau lưng lại là Gia Luật Ngạn.

Mộ Dung Tuyết quay đầu nhìn, Thẩm Âu Tâm đã đi về phía rừng phong, nàng thu hồi ánh mắt, cong môi với Gia Luật Ngạn: “Ngưỡng mộ Vương gia tốt phúc, được nhiều người thích đến vậy.”

Gia Luật Ngạn tức nghẹn.

Ánh mắt Mộ Dung Tuyết rơi trên hộp gấm trên tay hắn, bên trong là lễ vật gì đây?

Trước khi hòa ly, nàng từng nghĩ vô số lần rằng hôm nay sẽ chúc mừng hắn thế nào, tặng hắn lễ vật gì, chuẩn bị cho hắn món ăn gì, nào ngờ đến hôm nay lại là tình cảnh như vậy.

Gia Luật Ngạn thấy nàng nhìn hộp gấm trong tay mình, bất giác thông tay xuống eo, thần sắc hơi mất tự nhiên.

“Vừa rồi có một bằng hữu đến tặng lễ vật.”

Mộ Dung Tuyết cười cười: “Chuyện của Vương gia không cần cho thiệp biết.”

Vừa nghe lời nói muốn phủi sạch quan hệ như vậy, Gia Luật Ngạn lại không kìm được giận dữ: “Rốt cuộc nàng muốn thế nào mới chịu quay về?”

Lòng Mộ Dung Tuyết cũng cuộn lên sóng to, suýt chút nữa thì những lời sâu tận đáy lòng kia xông ra khỏi miệng, nhưng cuối cùng nàng vẫn nén được kích động, không buồn nói, vì nói ra cũng vĩnh viễn không thể nào được. Sự dịu dàng chu đáo của hắn đối với Ngọc Sính Đình vừa rồi chính là minh chứng tốt nhất.

Nàng nhìn hắn, nghiêm túc nói: “Thiệp muốn rời khỏi Kinh thành, nơi này không thích hợp với thiệp.”

“Lúc đầu nàng lấy ta sao không thấy nói vậy?”

Miệng nàng đắng chát, thở dài nói: “Lúc đó không cảm thấy vậy, bây giờ mới biết.”

“Quá muộn rồi, chính nàng cũng từng nói, lấy gà theo gà lấy chó theo chó.”

“Thiếp từng nói vậy, nhưng bây giờ thiếp không còn là Trắc phi của Vương gia nữa, bởi vậy xin Vương gia đừng ngăn cản thiếp rời khỏi Kinh thành.”

Mộ Dung Tuyết đón lấy ánh mắt hẩn, trên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn ngập biểu hiện quật cường và quyết tuyệt, khiến Gia Luật Ngạn bỗng nhìn thấy Mộ Dung Tuyết lúc trong ruộng cải đầu, lúc đó nàng cũng nhìn hẩn như vậy, không hề sợ hãi.

Hẩn gần như quên mất một Mộ Dung Tuyết như vậy, vì từ sau khi nàng lấy hẩn đều phục tùng hết mực, mỗi ngày đều nhìn sắc mặt hẩn hành sự, luôn luôn tìm cách lấy lòng hẩn, dịu dàng hòa thuận, ngoan ngoãn nghe lời, cho dù chịu ầm ức cũng chưa bao giờ dám cáu giận, chỉ biết âm thầm rơi nước mắt, dằn lòng ép dạ. Vậy là hẩn bị bộ dạng nhẵn nhụi cầu toàn, dịu dàng nghe lời của nàng mê hoặc, quên mất nàng đã từng quật cường quả cảm dường nào, dũng mãnh cứng rắn dường nào.

Mộ Dung Tuyết lướt qua bên cạnh hẩn, đi về phía rừng phong. Nhìn theo bóng người áo xanh, hẩn không kìm được mà nghiêng răng, thân hình nhỏ nhắn này rốt cuộc làm bằng gì mà khi quật cường lên lại khiến người ta đau đầu. Nói từ bỏ là từ bỏ, tưởng hẩn là một con tôm thật sao?

Mặt Gia Luật Ngạn phủ đầy sương lạnh trở về Vương phủ, tối đến, Trương Long canh giữ ngoài cửa Ẩn Đào các nghe thấy trong thư phòng truyền ra tiếng đồ đạc rơi vỡ. Trương Long bất giác thầm bội phục Mộ

Dung Tuyết, có thể khiến Gia Luật Ngạn xưa nay chìm đắm lại mất không chế nổi nóng đến mức này.

Đối với vị Mộ Dung trắc phi này, lúc đầu hăn rất đau đầu, sau đó biến thành bội phục. Thậm chí còn từng đại bất kính lên nghĩ rằng, nếu có một thê tử dung mạo như tiên diệu dàng hiền thực, mỗi ngày đều nấu cho mình những món ăn tinh xảo khác nhau, vậy thì hạnh phúc dường nào. Đặc biệt là hôm Gia Luật Ngạn rời Kinh, cảnh Mộ Dung Tuyết đứng trên lầu vẫy dải lụa xanh đưa tiễn Gia Luật Ngạn suýt chút khiến hăn mắt lệ lưng tròng. Lòng thật hận tại sao ông trời không cho hăn một nữ nhân yêu hăn đến chết đi sống lại như vậy. Nhưng trong lúc hăn ghen tị đến xanh mắt, đột nhiên Mộ Dung Tuyết lại rời khỏi Vương phủ, thậm chí còn muốn rời khỏi Kinh thành, chuyển biến này còn ly kỳ hơn chuyện trong thoại bản, giống như đang nghe hát đến cao trào, đột nhiên có một âm vút lên tận mây xanh, nhưng đàn lại đứt dây.

Gia Luật Ngạn cũng có cảm giác này, hăn nhìn chiếc bánh thọt trên bàn, không thể tin rằng không ngờ nàng nói bỏ là bỏ, nói đi là đi. Tình cảm của một người sao có thể đoạn tuyệt trong một đêm như vậy, hăn khó lòng tin được vì nàng đã từng yêu hăn đến mức ấy.

Trong chiếc hộp gấm bên cạnh có lẽ vật hôm nay Ngọc Sính Đình đặc biệt đến tặng, hăn vốn chưa hề xem qua. Vì hăn biết, lễ vật của Ngọc Sính Đình không thể nào quý giá hơn của Mộ Dung Tuyết, trên thế gian này chắc không còn ai dụng tâm với hăn hơn Mộ Dung Tuyết nữa. Đột nhiên ý thức được điểm này, dường như có một vật nặng từ trong không trung giáng xuống, đánh mạnh vào ngực hăn.

Sáng sớm hôm sau, Mộc quản gia đến.

Mộ Dung Tuyết hiện giờ cứ gặp người của Chiêu Dương vương phủ là có chút căng thẳng, lo rằng Gia Luật Ngạn lại giở trò không nói lý lẽ gì nữa.

“Phu nhân.” Mộc quán gia cung kính thi lễ với nàng nói: “Vương gia đã mua lại một hiệu thuốc ở thành Đông, tặng cho Mộ Dung lão gia.” Nói xong liền đưa lên một chiếc hộp gỗ: “Bên trong là khế ước nhà và danh sách hàng hóa của hiệu thuốc, còn có giấy bán thân của người làm.”

Mộ Dung Tuyết lại ngẩn ra, rốt cuộc hẳn muốn làm gì?

Mộ Dung Lâm nghe tin cũng từ trong nhà bước ra, nói với Mộc quán gia: “Nhờ lão nhân gia về thưa với Vương gia, đa tạ ý tốt của ngài ấy, nhưng lễ vật này thật sự quá quý giá, tôi không thể tiếp nhận.”

Mộc quán gia lộ vẻ khó xử, “Vương gia có nói, nếu Mộ Dung lão gia không chịu nhận, vậy lão nô cứ khăn gói về nhà, không cần làm ở Vương phủ nữa.”

Mộ Dung Tuyết đón lấy hộp gỗ, nói với Mộc quán gia: “Nếu đã vậy thì không cần làm khó ông nữa.”

Mộc quán gia cảm kích đáp tạ, đưa người rời đi.

Mộ Dung Lâm nói: “Đây rốt cuộc là ý gì, muốn lấy lòng con sao?”

Mộ Dung Tuyết khẽ thở dài: “Bất luận chàng làm thế nào con cũng không thay đổi tâm ý đâu.”

Mộ Dung Lâm sần nảo nói: “Vậy thứ này phải làm sao?”

“Con sẽ trả cho chàng.”

Từ khi lấy hẳn đến nay, đây là lần đầu tiên hẳn nghĩ cho người nhà của nàng, chắc hẳn cho rằng mở Y quán cho Mộ Dung Lâm, ông sẽ không rời khỏi Kinh thành, vậy thì nàng cũng yên ổn ở lại, bỏ ý định về quê. Tiếc rằng đã muộn, nàng sẽ không giống như lúc trước, chỉ cần hẳn cho nàng

một chút ấm áp, nàng sẽ bất chấp tất cả đập mọi chông gai tiến lên phía trước.

Rất nhanh đã đến ngày Thăm Âu Tâm xuất giá, buổi chiều có mấy bộ phận từ Thăm phủ đến, được Sảnh nghi dẫn đi đón Mộ Dung Tuyết đến Thăm gia.

Lên kiệu, Mộ Dung Tuyết hỏi: “Tiểu như nhà người trở về nhà lúc nào vậy?”

“Tôi qua được Lưu ma ma đưa về, hơn nữa Vương gia còn để Lưu ma ma ở lại Thăm gia cùng tiểu thư.” Mộ Dung Tuyết gật đầu, lòng nghĩ Gia Luật Ngạn thật sự rất quan tâm đến vị biểu muội này.

Từ hành động của hắn đối với Ngọc Sính Đình và sự quan tâm của hắn đối với Thăm Âu Tâm, có thể thấy hắn không phải là người tùy tiện sơ sài, nhưng sự tỉ mỉ chu đáo này rất hiếm khi dành cho nàng.

Kiệu đến Thăm phủ được khiêng thẳng vào trong viện, dừng trước Hiếu Hình viên Thăm Âu Tâm ở.

Mộ Dung Tuyết xuống kiệu, lập tức có một người ra nghênh đón cung kính thi lễ, tất cả đều gọi nàng là Phu nhân, hiển nhiên vẫn coi nàng là Chiêu Dương vương Trắc phi. Dẫn đầu là một phụ nhân chừng ba mươi tuổi, y phục hoa lệ, khí độ bất phàm, thiết nghĩ chắc là đại tẩu Hồ thị của Thăm Âu Tâm.

Nghĩ đến Thăm Thương Lãng, lại nhìn phụ nhân dung mạo xinh đẹp dịu dàng hiền thực trước mặt, Mộ Dung Tuyết tiếc nuối nghĩ, thật là một bông hoa lài cắm bãi phân trâu.

Hồ thị mỉm cười nói với Mộ Dung Tuyết: “Mời Phu nhân vào trong, cô nương đang trang điểm đó.”

Mộ Dung Tuyết bước vào khuê phòng của Thẩm Âu Tâm, chỉ thấy bốn năm nha hoàn bộc phục đang trang điểm, chải đầu, chỉnh sửa y phục cho Thẩm Âu Tâm.

Mộ Dung Tuyết cười cười với Thẩm Âu Tâm, Thẩm Âu Tâm đang định đứng dậy, Mộ Dung Tuyết xua tay, “Đừng động dậy.”

Hồ thị bình tĩnh cùng Mộ Dung Tuyết ngồi trên ghế uống trà chờ đợi.

Cuối cùng Thẩm Âu Tâm cũng chuẩn bị xong xuôi, vốn là một mỹ nhân, ăn mặc trang điểm càng thêm xinh đẹp bức người, trên đôi má mịn màng đỏ hồng và trong nụ cười xấu hổ đều tràn đầy hạnh phúc.

Mộ Dung Tuyết nhìn nàng, bỗng nhớ đến lúc lấy Gia Luật Ngạn mình còn vui hơn Thẩm Âu Tâm bây giờ, nhưng nào ngờ chỉ là mừng hụt.

Đến giờ lành, Tạ Trục đưa người xướng lễ nghênh thân đến Hiếu Hình viên, trong tiếng pháo đì đùng, từ trong sân có mấy phụ nữ giúp việc xông ra, cầm gậy đánh lên người Tạ Trục, tuy chỉ cười toe toét chứ không dùng sức, nhưng mấy cây gậy gỗ đó đánh lên người Tạ Trục không đau mới lạ.

Trên mặt Thẩm Âu Tâm lập tức lộ ra biểu hiện đau xót.

Hồ thị cười nói: “Muội muội yên tâm, ta đã dặn rồi, chẳng qua chỉ làm ra vẻ thôi.”

Trên mặt Tạ Trục không hề có biểu hiện đau đớn, mặt mày rạng rỡ từ trong làn mưa gậy xông đến trước cửa.

Lúc này Hồ thị và Mộ Dung Tuyết một trái một phải dìu Thẩm Âu Tâm bước ra khỏi khuê phòng. Tạ Trục đi phía trước, Thẩm Âu Tâm theo phía sau, dọc theo con đường trải thảm đỏ đến cửa chính Thẩm phủ.

Mộ Dung Tuyết và Hồ thị đưa Thẩm Âu Tâm lên kiệu hoa, tiếng nhạc xung quanh nổi lên, trẻ con nhà hàng xóm nhảy nhót xem náo nhiệt, Mộ Dung Tuyết mỉm cười nhưng lòng chua xót. Hôm đó bên hồ, nàng vốn muốn nói với Thẩm Âu Tâm rằng, ta thật ngưỡng mộ muội, có thể lấy người yêu mình và mình cũng yêu thương sâu sắc.

Thẩm gia có hỉ sự, hàng xóm và thân bằng quyến hữu của Thẩm gia đều đến chúc mừng, theo kiệu hoa rời đi, chúng nhân đều chen chúc ở cửa, Thẩm Thương Lăng đứng trên bậc thềm, sau lưng hẳn là Gia Luật Ngạn.

Hôm nay hẳn mặc một bộ măng bào mới tinh, sắc thu nhàn nhạt chiếu lên gương mặt tuấn mỹ lạnh lùng, đứng giữa đám đông càng trở nên nổi bật, cô ngạo khó gần.

Mộ Dung Tuyết nhìn hẳn, lòng nghĩ mình cũng thật dũng cảm, người lạnh lùng cao ngạo như vậy mà mình cũng dám xông tới, vọng tưởng dùng một trái tim chân thật để làm tan chảy núi băng.

Nàng lấy hộp gỗ trong tay Đinh Hương, bước tới thi lễ với Gia Luật Ngạn: “Vương gia.”

Gia Luật Ngạn vừa nhìn thấy hộp gỗ trong tay nàng, ánh mắt tối đi.

“Thiếp đã hòa ly với Vương gia, không thể nhận lễ vật quý trọng như vậy. Xin Vương gia thu lại vật này.”

Chúng nhân chen chúc ở cửa đều kinh ngạc nhìn nàng, trong khoảnh khắc bỗng lặng ngắt như tờ.

Thẩm Thương Lăng và Hồ thị cũng trợn mắt há miệng không tin nổi.

Trên người Gia Luật Ngạn ngập tràn sát khí. Trương Long đứng sau lưng thấy ngón tay hẳn run lên mấy lần.

Mộ Dung Tuyết đích thực muốn chọn cơ hội này để nói ra chuyện hòa ly trước mặt chúng nhân, đập nôi dìm thuyền chặt đứt đường lui. Như vậy hẳn sẽ không đeo bám đòi lại thư hòa ly nữa, từ nay hai người không còn quan hệ.

Bí mật Gia Luật Ngạn khổ tâm che giấu đã không còn đường xoay chuyển, lửa giận khắp cổ họng thiêu đốt khiến lưỡi hẳn cũng đau.

Mộ Dung Tuyết thấy hẳn không nhận, liền đặt đồ trong tay vào tay Trương Long, quay người rời đi.

Gia Luật Ngạn mắt nổ đom đóm, đuổi theo mấy bước.

“Khoan đã.”

Mộ Dung Tuyết dừng bước quay lại nhìn hẳn: “Vương gia còn có việc gì chăng?”

Hắn lạnh lùng nhìn nàng, trong ánh mắt là hàn khí như băng tuyết, “Nếu nàng đã hòa ly với ta thì chỗ ta còn một món nợ chưa tính với nàng.”

“Nợ gì?”

“Chiếc giường ngà voi của Mai quán nàng bán lúc xưa trị giá một vạn lượng, nhưng nàng chỉ bán có một ngàn lượng, chín ngàn lượng còn lại nàng định lúc nào trả cho ta?”

Mộ Dung Tuyết cả kinh: “Sao có thể đáng giá một vạn lượng được?”

Gia Luật Ngạn cười lạnh: “Tài vật của Vương phủ đều có sổ sách, nàng tự đi xem thử có phải thối phồng giá tiền không. Trong vòng ba tháng nếu nàng không thể trả tiền thì đừng trách ta không khách sáo.”

“Chàng muốn thế nào?”

“Trả không được thì đương nhiên là lấy người gán nợ.” Hãn hừ lạnh một tiếng, phẩy áo bỏ đi.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6: Đòi Giường

Mộ Dung Tuyết vừa tức tối vừa chua xót.

Nàng trao hết chân tình, nâng niu hẩn trong lòng bàn tay, nhưng hẩn lại không nhớ những điểm tốt của nàng chỉ nhớ tiền nàng thiếu hẩn. Thật sự vô tâm tuyệt tình đến vậy sao?

Đinh Hương giậm chân nói: “Đồ nhỏ nhen uống nước lạnh, rụng răng rách miệng.”

Bội Lan xưa nay luôn thật thà hiền lành cũng không nén được cơn giận, “Vương gia rõ ràng là cố tình làm khó. Giường gì mà đáng giá một vạn lượng chứ.”

Hai tiểu cô nương xuất thân bần hàn, đồ mấy trăm lượng đã thấy đắt lên trời, giường một vạn lượng, vậy chi bằng trực tiếp lột bạc ngủ còn hơn, họ cảm thấy Gia Luật Ngạn vốn chỉ ba hoa khoác lác, nói xằng nói bậy, mượn cớ tổng tiền.

Cho dù là Mộ Dung Tuyết gia cảnh tương đối sung túc cũng khó lòng tiếp nhận giá tiền này, nàng nghiêng rằng nói: “Ta không tin chiếc giường đó lại đáng giá một vạn lượng. Chẳng phải chàng nói tài vật của Vương phủ đều có sổ sách ghi lại sao, vậy ta đi tìm Lưu ma ma mượn sổ xem thử.”

Vậy là Mộ Dung Tuyết đưa Đinh Hương, Bội Lan đến Chiêu Dương vương phủ.

Hạ nhân trong phủ, bao gồm Mộc quân gia, lúc này vẫn chưa biết chuyện hai người hòa ly, thấy Mộ Dung Tuyết hậm hực trở về Vương phủ đều thấy hơi kỳ lạ, hôm nay chẳng phải là ngày lành biểu tiểu thư xuất giá sao, sao Phu nhân trở về mặt lại không vui vậy.

Mộ Dung Tuyết trực tiếp đi tìm Lưu thị tỏ ý.

Lưu thị đương nhiên không từ chối, mở tủ tìm trong đồng số dày lấy ra một quyển, sau đó lật mấy trang, hai tay đưa cho Mộ Dung Tuyết: “Đây là danh sách tài vật của Mai quán, mời Phu nhân xem qua.”

Mộ Dung Tuyết đón lấy nhìn thử, phần này ghi chép đồ đạc của Mai quán, phân chia rõ ràng theo gia cụ, đồ gốm, đồ ngọc, xếp ở mục đầu tiên của gia cụ chính là giường ngà voi, bên trên đích thực có viết giá tiền, không phải một vạn mà là một vạn hai ngàn lượng.

Mộ Dung Tuyết vốn tưởng Gia Luật Ngạn ba hoa khoác lác, cố ý thổi phồng giá tiền để làm khó tổng tiền nòng, không ngờ chiếc giường này thật sự có giá trên trời!

Nàng bất giác hỏi: “Ma ma, giường này sao lại đắt vậy?”

“Phu nhân có điều không biết, chiếc giường ngà voi này vốn là gia sản của Tĩnh quốc Tướng quân. Sau khi Tĩnh quốc Tướng quân bị tịch biên tài sản lưu đầy, tài sản trong phủ không nhập vào Quốc khố, trong đó có một ít đồ quý giá hiếm có, Hoàng thượng liền đem ra thưởng cho vài cận thần và con cháu. Nghe nói chiếc giường ngà voi này là của hồi môn của Tĩnh quốc Tướng quân phu nhân, Nam Lâm Huyện chủ[1], ngà voi chế thành giường vốn đã giá trị liên thành, huống hồ bảo thạch phi thúy nằm ở đầu giường giá cũng không rẻ.”

[1. Huyện chủ: một phong hiệu của nữ nhân Hoàng tộc.]

Mộ Dung Tuyết nghe mà không nói nên lời, trời ạ, mình thật phải đền nặng rồi, chín ngàn lượng bạc thâm hụt này phải làm sao đây?

Lẽ nào thật sự phải lấy người gán nợ.

Nàng đặt sổ xuống, mặt mày ủ rũ về đến nhà, Mộ Dung Lâm thấy nàng như vậy, quan tâm hỏi: “Đưa dâu mệt lắm sao?”

“Cha, con sắp phá sản rồi.”

Mộ Dung Lâm thoát nghe liền bật cười, còn tưởng nàng đang nói đùa.

Mộ Dung Tuyết khổ não kể chuyện chiếc giường ngà voi kia.

Mộ Dung Lâm không cười nổi nữa. Chín ngàn lượng bạc không phải là con số nhỏ, gần như phải lấy toàn bộ gia sản cả đời ông kiếm được ra đền.

Lúc đầu vì lên Kinh thu xếp không để Mộ Dung Tuyết bị chọn, ông đem tất cả tích lũy của mình lên Kinh thành. Sau đó Mộ Dung Tuyết xuất giá, sợ con gái bị người của Vương phủ xem thường, ông lại đem toàn bộ gia tài tổng cộng một vạn lượng làm của hồi môn cho Mộ Dung Tuyết. Sau khi Mộ Dung Tuyết hòa ly về nhà mẹ liền giao một vạn lượng ngân phiếu trước kia cho phụ thân bảo quản.

Mộ Dung Lâm thấy Triệu lão tía nhà bên vì Triệu Chân Nương mà chạy vạy khắp nơi, giật gấu vá vai, lòng nghĩ căn nhà này vốn cũng là Triệu Chân Nương sắp xếp cho ông, nay Triệu Chân Nương gặp nạn, mình cũng nên có chút biểu hiện, vậy là tiền tặng cho Triệu lão tía ba ngàn lượng ngân phiếu, coi như trả tiền căn nhà cho Triệu Chân Nương.

Đương nhiên căn nhà nhỏ này không đáng giá nhiều tiền như vậy, nhưng Mộ Dung Tuyết và Mộ Dung Lâm đều cảm thấy đã là đồng hương cũng nên giúp đỡ Triệu gia trong lúc nguy nạn. Cho tiền như vậy cũng không đến mức khiến Triệu gia cảm thấy mất mặt. Bảy ngàn lượng bạc còn

lại, Mộ Dung Lâm thấy nuôi mấy người trong nhà năm ba năm cũng không thành vấn đề. Bởi vậy khi Gia Luật Ngạn ngăn không cho họ rời Kinh ông cũng không chút nóng vội, dù sao cũng không gặp phải vấn đề miếng ăn núi lở, nào ngờ trong chớp mắt, số tiền này ngay cả một chiếc giường cũng không trả nổi.

Mộ Dung Tuyết nói: “Cha đừng vội, con đi tìm người mua giường rồi mua lại chiếc giường kia trả cho chàng, vậy thì không cần trả tiền cho chàng nữa.”

Mộ Dung Lâm nói: “Cách này cũng hay, con có biết ai mua chiếc giường đó không?”

Mộ Dung Tuyết quay đầu hỏi Đinh Hương: “Muội còn nhớ bán giường cho ai không?”

Đinh Hương gật đầu: “Là một ông chủ tiệm đồ gỗ trên đường Trầm Thủy.” Đường Trầm Thủy là chợ đồ cổ lớn nhất Kinh thành, có một số người mua đồ chỉ để bán lại.

Mộ Dung Tuyết liền nói: “Vậy muội mau đi tìm ông chủ đó, xem giường có còn không, nếu không còn thì hỏi cho ra người mua là ai.”

Đinh Hương đáp: “Muội đi ngay đây.”

“Không sao đâu, cho dù không tìm được, trong tay chúng ta vẫn còn bạc, cứ trả cho hẵn trước. Tiền tài là vật ngoài thân, dùng hết rồi lại kiếm, có gì to tát đâu.”

“Cha, có cha ở đây, dẫu như trời sập cũng không sợ, chẳng trách mẹ lại lấy cha.”

Nhắc đến thê tử, Mộ Dung Lâm bất giác thờ dài, “Người ta nói cha y thuật cao minh, nhưng cha lại không chữa được cho mẹ con. Hại con tuổi

còn nhỏ đã không có mẹ, trong lòng cha vẫn luôn cảm thấy có lỗi với con.”

Mộ Dung Tuyết áy náy đến sắp khóc: “Là con có lỗi với cha, hại cha mất hết tích lũy cả đời, con thật là một kẻ bại gia.”

Mộ Dung Lâm vuốt tóc con gái cười nói: “Nha đầu ngốc, giọng sắp khỏi rồi, đừng khóc.”

Một canh giờ sau, Đinh Hương từ bên ngoài trở về, vừa thấy Mộ Dung Tuyết liền lộ ra ý cười, “Tiểu thư, muội nghe ngóng được rồi, giường bị mua mất rồi, đưa đến phủ Tĩnh quốc Tướng quân.”

“Muội có hỏi được phủ Tĩnh quốc Tướng quân ở đâu không?”

“Hỏi được rồi, đường cũng xa lắm, chúng ta ngồi xe ngựa đi nhé.”

Mộ Dung Lâm vừa nghe liền sai Bùi Giản đánh xe, mấy người cùng đi.

Mộ Dung Tuyết lòng đầy nghi hoặc, nghe Lưu thị nói Tĩnh quốc Tướng quân bị tịch biên gia sản lưu đầy, làm sao còn có người của phủ Tĩnh quốc Tướng quân đi mua giường?

Xe ngựa đi chừng nửa canh giờ, dọc đường hỏi mấy người qua đường Đinh Hương mới tìm được.

Xuống xe ngựa, Mộ Dung Tuyết thấy trước mặt có một căn nhà lớn bề thế yên tĩnh, ngoài cửa có hai con sư tử bằng đồng xanh oai phong lẫm liệt. Cửa lớn đóng chặt, nhưng trước cửa rất sạch sẽ, không có lấy một chiếc lá rụng.

Bùi Giản bước tới gõ cửa, một hồi lâu sau, cửa lớn cách một tiếng, chậm chậm mở ra, bên trong có một ông lão năm mươi sáu mươi tuổi bước ra, xem xét Bùi Giản từ trên xuống dưới.

Bùi Giản vội nói: “Xin hỏi chủ nhân chỗ này có nhà không?”

“Người là ai, tìm chủ nhân nhà ta có việc gì?”

“Việc này... nói ra thì dài dòng lắm.”

“Dài dòng thì cứ nói vắn tắt đi.” Ông lão ngạo mạn nhìn Bùi Giản.

“Chuyện là vậy, chủ nhân nhà ông đã mua một chiếc giường ngà voi, tôi chính là người bán giường. Bây giờ có chuyện quan trọng liên quan đến chiếc giường này, tôi muốn thương lượng với gia chủ.”

“Chủ nhân nhà ta bình thường không ở đây, không chắc lúc nào quay về.”

Mộ Dung Tuyết thấy vậy liền tiến lên phía trước, “Lão nhân gia, tôi có chuyện gấp muốn thương nghị với gia chủ. Lão nhân gia có thể cho biết bình thường gia chủ ở đâu không?”

Ông lão lắc đầu không chịu nói.

Mộ Dung Tuyết lấy ra một ít bạc vụn đưa cho ông lão, ông lão không chỉ không nhận, hơn nữa còn lộ ra vẻ không vui khi bị sỉ nhục.

Mộ Dung Tuyết chỉ đành nói: “Vậy tôi chờ ở đây.”

Bùi Giản nói: “Trời lạnh rồi, muội muội về đi thì hơn, để ta chờ ở đây.”

Mộ Dung Lâm nói: “Ừ, để Bùi Giản ở lại đây, con ở nhà chờ tin tức là được.”

Mộ Dung Tuyết trở về nhà chờ hết ba ngày. Mỗi ngày Bùi Giản đều đi sớm về khuya, nhưng chủ nhân của Tỉnh quốc Tướng quân kia vẫn không thấy lộ diện.

Mấy ngày nay Mộ Dung Tuyết cũng nhờ người nghe ngóng chuyện của Tĩnh quốc Tướng quân. Thì ra Tĩnh quốc Tướng quân tên Hứa Hàn Phong, mười ba năm trước bị hoàng đế lưu đày tới Lĩnh Nam với tội danh mưu phản, mãi đến đầu năm nay Hoàng đế tra rõ sự tình mới hạ chỉ tha về Kinh thành, chỉ đáng tiếc phu phụ Hứa Hàn Phong đã chết nơi lưu đày, trên đường hồi kinh trưởng tử cũng không may mất mạng. Hứa Hàn Phong còn một vị ấu tử, nhưng kỳ quái là sau khi phủ đệ bị tịch biên được trả lại, người đó lại không vào ở, chỉ cho một lão bộc trông coi.

Bùi Giản chờ hết bảy ngày vẫn không có tin tức, Mộ Dung Tuyết thật sự rất nóng lòng, không tìm được mà đích thân đi.

Đến cửa, chỉ thấy Bùi Giản đang ngủ gục trên bậc thềm, thời gian này thật sự hãn rất vất vả, mỗi ngày đều đi sớm về khuya khổ sở chờ đợi trước cửa, Mộ Dung Tuyết bước tới đẩy đẩy hãn, “Biểu ca, huynh về trước đi, hôm nay để muội chờ.”

“Không sao, để ta chờ.”

“Huynh mau về đi.” Mộ Dung Tuyết không cho phân bua kéo hãn dậy, còn mình lại ngồi vào chỗ hãn vừa nãy.

Hơi lạnh mùa thu ngày một đậm. Mộ Dung Tuyết ôm hai cánh tay ngồi trên bậc thềm, lòng lại nhớ đến Gia Luật Ngạn. Lúc này có lẽ hãn đang chuẩn bị hôn lễ, là nạp thái hay nạp cát đây? Nếu phủ Tĩnh quốc Tướng quân không đồng ý trả lại chiếc giường thì phải làm sao đây, lẽ nào nàng thật sự phải trả cho Gia Luật Ngạn chín ngàn lượng bạc sao? Trong tay nàng hiện giờ chỉ có bảy ngàn lượng, vẫn thiếu hai ngàn lượng, nhưng mà cho dù có thể kiếm đủ chín ngàn lượng bạc, trả món tiền này thật sự cũng không cam. Hơn nữa rõ ràng hãn không thiếu món tiền này, chỉ không muốn để nàng sống yên mà thôi.

Mộ Dung Tuyết cảm thấy sau khi hòa ly Gia Luật Ngạn trở nên thật đáng ghét, vừa nhỏ nhen vừa vô lại. Haiz, lúc đầu sao nàng lại mê muội yêu phải nam nhân nhỏ nhen như vậy chứ, nàng ôm mặt tự kiểm điểm.

“Sao cô lại ở đây?” Trên đỉnh đầu có người hỏi, Mộ Dung Tuyết bỗng cảm thấy giọng nói này rất quen, nàng vừa ngược nhìn lên liền ngẩn ra, không ngờ lại là Hứa Trạch.

Nàng hiếu kỳ hỏi: “Sao ngươi lại ở đây?”

Hứa Trạch cười: “Là ta hỏi cô mà, cô ở đây làm gì? Giống như một tiểu ăn mày vậy.”

Tiểu ăn mày gì chứ, nàng bĩu môi đứng dậy: “Ta chờ người.”

“Chờ ai vậy?”

“Nói ra ngươi cũng không biết đâu, chính là chờ chủ nhân nhà này.”

Hứa Trạch cười híp mắt nói: “Nhà khác thì ta không biết, nhưng chủ nhân nhà này thì ta biết.”

Mộ Dung Tuyết bỗng nhớ lại hắc cũng họ Hứa, mắt lập tức sáng lên: “Ồ, ta biết rồi, ngươi là người hầu của nhà này?”

Người hầu Hứa Trạch gãi đuôi mày, rầu rĩ nói: “Trông ta kém đến vậy sao?”

Mộ Dung Tuyết chớp chớp đôi mắt đẹp, vậy là thân thích rồi?

Lúc này cửa lớn mở ra, ông lão trông cửa lộ ra ý cười: “Công tử về rồi.”

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7: Ăn Mặn

Mộ Dung Tuyết cả kinh trợn tròn mắt, “Người... người chính là...”

Hứa Trạch vẻ mặt hạnh phúc như đang nói “Ai da, cô nương cuối cùng cô cũng đoán đúng rồi,” hãnh cười híp mắt gật đầu: “Tại hạ chính là chủ nhân chỗ này.”

Mộ Dung Tuyết vừa kinh ngạc vừa vui mừng, lập tức hỏi: “Vậy chiếc giường ngà voi kia là do Hứa công tử mua lại sao?”

“Là ta, sao vậy?”

“Chiếc giường đó...” Mộ Dung Tuyết cảm thấy thật sự rất khó mở miệng, vì chiếc giường ngà voi này là của hồi môn của mẫu thân Hứa Trạch, nay mẫu thân hẳn không còn nữa, hẳn nhất định muốn mua lại làm kỷ niệm, sao nàng có thể không biết ngượng mà lên tiếng đòi lại.

Hứa Trạch thấy nàng do dự thì cười hỏi: “Rốt cuộc là làm sao?”

“Hứa công tử, chuyện này tôi thật không biết nên nói thế nào.” Mộ Dung Tuyết lấy dũng khí nói: “Chiếc giường đó là do nha hoàn của tôi bán, không hề biết nó có giá trị liên thành, chỉ bán cho ông chủ tiệm đồ gỗ với giá một ngàn lượng. Sau khi tôi và Chiêu Dương vương hòa ly mới biết giường này giá không rẻ.”

Hứa Trạch kinh ngạc ngắt lời nàng: “Cô nói cô và Chiêu Dương vương hòa ly rồi?”

“Phải.”

Hứa Trạch đột nhiên nghe thấy tin tức khiến người ta líu lười này, thật không biết phải hình dung tâm trạng của mình thế nào, ngoài kinh ngạc còn có chút hân hoan nho nhỏ, đương nhiên nhiều nhất vẫn là khó hiểu, một cô nương xinh đẹp đáng yêu thế này sao Gia Luật Ngạn lại nỡ hòa ly?

Mộ Dung Tuyết nói tiếp: “Chàng nói chiếc giường này giá một vạn lượng bạc, bắt tôi đền chín ngàn lượng, trong tay tôi thật sự không có nhiều tiền như vậy, cho nên...”

Hứa Trạch không thể tin được nhú mày, Chiêu Dương vương mà lại nhỏ nhen như vậy sao? Nhìn gương mặt nhỏ động lòng và đôi mắt to ươn ướt tràn đầy kỳ vọng của Mộ Dung Tuyết, hắn chỉ cảm thấy tim như sắp tan ra, thật không biết tại sao Gia Luật Ngạn có thể nhẫn tâm làm khó một tiểu cô nương đáng yêu như vậy.

Hắn dịu giọng hỏi: “Vậy ý cô là muốn đòi lại chiếc giường này?”

Mộ Dung Tuyết xấu hổ không dám nhìn hắn, cúi đầu xoắn góc áo nói: “Tôi biết chiếc giường này đối với công tử có ý nghĩa trọng đại, tôi bằng lòng ra giá gấp ba để mua lại.”

“Không được.”

Mộ Dung Tuyết ngẩng đầu nhìn hắn, vẻ thất vọng tràn ngập gương mặt, nhưng nàng đã nghĩ đến kết quả này rồi, Hứa Trạch làm vậy cũng không thể trách được.

Hứa Trạch rất khó xử: “Không phải ta không chịu giúp, chiếc giường này là của hồi môn của mẫu thân ta, ta muốn giữ làm kỷ niệm.”

Mộ Dung Tuyết nặn ra một nụ cười: “Tôi biết Hứa công tử hiếu thảo, tôi làm vậy thật sự đã gây khó dễ, vậy không làm phiền nữa, cáo từ.”

Hứa Trạch vội giữ nàng lại: “Hay là vậy nhé, chín ngàn lượng còn lại ta sẽ bù cho cô, cô cứ trả cho Chiêu Dương Vương là được.”

“Vậy làm sao được.” Mộ Dung Tuyết vội từ chối: “Tôi không thể lợi dụng huynh.”

Hứa Trạch cười: “Không sao, cô cứ việc lợi dụng ta đi.”

Mộ Dung Tuyết bỗng đỏ mặt, ấp úng nói: “Trong tay tôi có bảy ngàn lượng, chỉ thiếu hai ngàn lượng, đa tạ ý tốt của Hứa công tử, vậy tôi coi như mượn công tử hai ngàn lượng, sau này nhất định trả cho huynh.”

Hứa Trạch nói: “Không cần làm vậy đâu, ta chỉ coi như dùng một vạn lượng mua lại di vật của mẫu thân thôi.”

“Nhưng mà...”

Hứa Trạch cười cười ngắt lời nàng: “Đa tạ cô đã bán chiếc giường này đi, nếu không ta cũng không thể nào tìm lại, một vạn lượng bạc so với ý nghĩa của chiếc giường này thật chẳng là gì.”

Mộ Dung Tuyết vô cùng cảm động, nhưng lại cảm thấy không thỏa, rõ ràng là đồ của Hứa Trạch nhưng lại bắt hẵn ra giá cao chuộc lại, đây chẳng phải là ức hiếp người ta sao? Nghĩ đi nghĩ lại, nàng cảm thấy mình không thể lợi dụng hẵn như vậy, “Vậy coi như tôi nợ tiền Hứa công tử, sau này tôi sẽ trả cho huynh.”

Nàng thà tự mình chịu lỗ cũng không thể lợi dụng người khác. Hơn nữa so với nợ Gia Luật Ngạn, nàng cảm thấy chi bằng nợ Hứa Trạch, vì Hứa Trạch sẽ không bắt nàng lấy người gán nợ.

Hứa Trạch mặt đầy ý cười, “Cô không cần trả đâu.”

“Đương nhiên phải trả, con người tôi rất có nguyên tắc, xưa nay không thích lợi dụng người khác.” Mộ Dung Tuyết nghiêm túc nói: “Tôi sẽ viết giấy nợ cho huynh.”

“Không cần đâu.”

Mộ Dung Tuyết liền đưa địa chỉ nhà mình cho hắn, để Hứa Trạch yên tâm là có thể tìm nàng bất cứ lúc nào.

Hứa Trạch càng cảm thấy nàng đáng yêu, cười híp mắt nói: “Ta không sợ cô chạy mất đâu.”

Nàng thở dài: “Tôi cũng không chạy được, Chiêu Dương vương không cho chúng tôi rời Kinh, nếu không đã rời khỏi Kinh thành từ lâu rồi.”

Hứa Trạch trầm nói: Cũng may là không cho nàng rời Kinh.

Mộ Dung Tuyết lại ba lần bốn lượt đáp tạ rồi quay người định cáo từ, đột nhiên Hứa Trạch nói: “Ta có thể đi nhờ xe không, nhà cô rất gần Linh Sơn tự.”

“Huynh còn phải quay về sao?”

“Ừ, ta không ở đây.”

“Tại sao?”

Trên mặt Hứa Trạch lần đầu tiên lộ ra thần sắc nghiêm túc, “Vốn là một gia đình, nay chỉ còn lại mình ta, tức cảnh sinh tình, chạm vào vết thương lòng.”

Mộ Dung Tuyết hiểu ra, lập tức hối hận không dám hỏi nhiều.

Lên xe ngựa, Hứa Trạch lại khôi phục ý cười, dường như khoảnh khắc thương cảm vừa rồi đã theo gió bay đi.

Hắn hỏi: “Ta từng nói ta không phải là hòa thượng rồi phải không.”

“Huynh từng nói rồi.”

Hứa Trạch nhìn nàng cười cười: “Vậy thì tốt.”

Mộ Dung Tuyết bất giác đỏ mặt, vậy thì tốt gì chứ? Nói năng thật kỳ quái.

“Lúc nhỏ thân thể ta rất yếu ớt, dăm ba bữa lại có bệnh, mấy lần suýt chút mất mạng. Phương trưởng Linh Sơn tự vốn là thủ hạ của phụ thân ta, năm xưa lãnh binh đánh trận cảm thấy sát nghiệt quá nặng, sau khi trở về Kinh liền xuất gia ở Linh Sơn tự. Mẫu thân ta tin Phật nên đưa ta đến Linh Sơn tự, một là cầu bồ tát phù hộ, hai là cũng để ta theo phương trưởng tập võ rèn luyện sức khỏe. Phụ thân ta bị người ta vu oan là mưu phản, nhờ cữu phụ làm văn tự xuất gia cho ta, cả nhà bị lưu đày, vì ta là đệ tử Phật môn nên được miễn.”

“Thì ra là vậy, huynh thật sự được Bồ tát phù hộ.”

Hai người trò chuyện suốt dọc đường, thời gian trôi rất nhanh, chỉ cảm thấy chưa bao lâu xe ngựa đã đến Linh Sơn tự.

Hứa Trạch nhảy xuống xe, vẫy tay với Mộ Dung Tuyết, “Chút nữa ta sẽ đem ngân phiếu đến cho cô.”

“Đa tạ Hứa công tử.”

Hứa Trạch hí mắt cười cười rồi đi vào chùa.

Mộ Dung Tuyết về đến nhà, kể chuyện này cho Mộ Dung Lâm.

Mộ Dung Lâm nghe thấy kết quả này, gật đầu nói: “Vây cũng tốt, coi như nợ Hứa Trạch hai ngàn lượng bạc, sau này chúng ta kiếm tiền trả cậu ta.”

Mộ Dung Tuyết nói: “Nếu Chiêu Dương vương không cho chúng ta rời Kinh, lại vét cạn tiền của chúng ta, vậy chúng ta đâu thể ngồi yên chờ chết, con nghĩ được cách kiếm tiền rồi.”

“Chuyện kiếm tiền con đừng lo.”

“Cha, chuyện này do con mà ra, sao con có thể không lo. Mấy ngày trước con và Thẩm Âu Tâm đi ăn một bữa cơm tốn hết ba mươi lượng bạc.”

“Sao đắt vậy? Có đồ gì quý hiếm không?”

“Vây thì không, chẳng qua là thức ăn bình thường, gà vịt cá thịt thôi, có một món cá nướng mùi vị tương đối độc đáo, lúc đó con đã nghĩ nếu chúng ta cũng mở một quán ăn, nhất định kiếm được rất nhiều tiền.”

“Vây thì không được, bình thường con ở nhà nấu ăn cha không phản đối, nhưng mở quán ăn phải tiếp đón nhiều khách, thật sự rất vất vả. Cha không thể để con chịu khổ. Chuyện kiếm tiền con đừng lo, để cha tìm cách mở thêm một y quán.”

“Cha, mở y quán tốn không ít tiền đâu, hơn nữa tuy cha y thuật cao minh, nhưng ở Kinh Thành lại không mấy ai biết, trong thời gian ngắn nhất định không có nhiều người xem bệnh, chi bằng mở quán ăn kiếm tiền nhanh hơn. Nữ nhi không sợ chịu khổ, nhất định phải kiếm lại mấy ngàn lượng này, cha cứ yên tâm ở nhà dưỡng lão đi, sau này cứ giao hết nhà này cho nữ nhi.”

“Nha đầu thôi, cha con già lắm sao?”

“Đương nhiên không già, cha vừa trẻ trung lại vừa anh tuấn nữa.”

Mộ Dung Lâm cười xoa đầu con gái, vừa chua xót lại vừa được an ủi. Đứa trẻ này thật sự đã trưởng thành rồi, trước đây vô âu vô lo, đâu biết đến củi gạo muối dầu. Mở quán ăn cũng là một chủ ý không tệ, để nó bận rộn sẽ không còn thời gian đau lòng nữa. Nỗi đau hòa ly tuy nó chưa bao giờ nói ra, nhưng trong đêm luôn ngủ thấy trong phòng nó bay ra mùi hương nhàn nhạt, nhất định là tâm sự trùng trùng không ngủ được nên mới đốt An thần hương.

Một canh giờ sau, Hứa Trạch quả nhiên đến.

Cha con Mộ Dung Lâm nhiệt tình mời hân vào đại sảnh.

Hứa Trạch đưa một xấp ngân phiếu cho Mộ Dung Tuyết, “Đây là ngân phiếu, cô đếm đi.”

Mộ Dung Tuyết thấy là chín ngàn vội nói: “Không không, chỉ mượn hai ngàn là đủ rồi.”

“Đưa hết tiền cho Chiêu Dương vương rồi, vậy các vị làm sao mà sống?”

Mộ Dung Tuyết nói: “Vừa rồi, tôi và phụ thân thương nghị, định mở một quán ăn kiếm tiền sống qua ngày.”

Mắt Hứa Trạch sáng lên, vui mừng nói: “Tốt quá, mở quán ăn cũng cần vốn đúng không? Chín ngàn lượng này coi như ta góp vốn vào quán ăn này, ý lão nhân gia thế nào?” Hân quay sang hỏi Mộ Dung Lâm.

Mộ Dung Lâm đáp: “Vậy thì tốt quá rồi.” Nếu giao hết bảy ngàn lượng bạc này cho Gia Luật Ngạn, đích thực sinh kế cũng trở thành một vấn đề. Như vậy là nhất cử lưỡng tiện.

Mộ Dung Tuyết không ngờ Hứa Trạch lại tin tưởng mình như vậy, chịu góp một món tiền lớn vào quán ăn còn chưa thấy bóng dáng của mình. Nhưng như vậy cũng thật sự đã giải quyết được tình trạng nước sôi lửa bỏng của nàng. Có vốn để kiếm tiền cũng có nguồn tiền để trả. Nàng cảm kích nhìn Hứa Trạch: “Đa tạ công tử tin tưởng, sau khi quán ăn khai trương công tử không cần lo gì cả, chỉ cần chờ chia tiền là được. Tôi chia cho công tử bảy phần lợi nhuận.”

Hứa Trạch cười híp mắt: “Chia cho ta nhiều như vậy thì ta cũng phải làm gì đó chứ, ta làm tiểu nhị nhé?”

Mộ Dung Lâm nói: “Vậy sao được, công tử là ông chủ lớn mà.”

Mộ Dung Tuyết nhớ lại hôm nay nói hăng là người hầu của Hứa gia, cảm thấy rất ngại ngùng, “Tôi muốn giữ công tử lại ăn bữa cơm để tỏ lòng cảm tạ, công tử có nề mặt không?”

Hứa Trạch cầu còn không được, vui sướng đến mức lòng như nở hoa.

Mộ Dung Tuyết xuống bếp, không bao lâu liền dọn lên sáu món ăn, bưng tới đặt trên bàn, Hứa Trạch thật sự ngạc nhiên, vừa rồi nghe nói nàng muốn mở quán ăn, tưởng nàng định mời đầu bếp, nào ngờ bản thân nàng đã là một cao thủ, mấy món ăn trước mặt này, chỉ màu sắc thôi đã khiến người ta thèm thuồng.

Mộ Dung Lâm vui vẻ nói: “Bản lĩnh của con gái ta đều được chân truyền của ta. Cuộc đời ta đặc ý nhất không phải là y thuật mà là nấu nướng.”

Mộ Dung Tuyết lấy trong nhà ra một bình rượu, rót đầy một ly đặt trước mặt Hứa Trạch.

Hứa Trạch cười đáp tạ, “Ta không biết uống rượu.”

Mộ Dung Lâm ngần ra, thăm nói nam nhân không biết uống rượu thật hiếm thấy.

“Rượu này rất ôn hòa, công tử cứ nếm vài ngụm đi.”

“Đa tạ bá phụ.”

Mộ Dung Tuyết nói: “Mời công tử nếm thử thủ nghệ của tôi.”

“Được.” Hứa Trạch cầm đũa, nhìn sáu món ăn, nhìn trái nhìn phải nhưng cả buổi cũng không gắp.

Mộ Dung Tuyết bất giác ngần ra, xưa nay nàng luôn rất tự tin với tài nấu ăn của mình, mấy món ăn hôm nay tuy nhất thời không chuẩn bị đầy đủ, nhưng cũng quyết không đến mức khiến người ta không muốn gắp.

Mộ Dung Lâm cũng cảm thấy kỳ quái, liền hỏi: “Công tử, món ăn này có gì không thỏa sao?”

Hứa Trạch bối rối cười: “Con quên nói là con không ăn mặn.”

Mộ Dung Tuyết hiểu ra, ngượng ngùng nói: “Tôi thật hồ đồ, quên mất chuyện này, tôi sẽ đi nấu lại món chay cho công tử.”

“Không cần đâu.” Hứa Trạch vội cản Mộ Dung Tuyết, cười cười nói: “VẬt từ hôm nay ta bắt đầu phá giới vậy.”

Mộ Dung Tuyết không nhịn được phì cười.

Hứa Trạch nhìn nụ cười như tranh vẽ của nàng, lòng bất giác xao động, thăm nói, nàng cười đẹp như vậy, đừng nói là bảo ta ăn thịt, cho dù là gặm chân bàn ta cũng không từ chối.

Tuy hẳn không phải thật sự xuất gia, nhưng ở trong chùa nhiều năm, đã quen ăn chay từ lâu, nhiều năm rồi nhưng chưa từng ăn mặn, bữa cơm

hôm nay có thể nói là ý nghĩa trọng đại, giống như từ cõi tiên về lại chốn hồng trần, bắt đầu cuộc sống mới.

Ăn cơm xong, Hứa Trạch đáp tạ cáo từ. Hắn uống vài ly rượu nên sắc mặt đỏ bừng, đôi mắt sáng hơn bình thường, lúc hắn nhìn Mộ Dung Tuyết, Mộ Dung Lâm thậm chí có ảo giác, không phải đứa trẻ này đã thích A Tuyết rồi đấy chứ.

Mộ Dung Tuyết cũng cảm giác được ánh mắt chăm chăm của hắn, nhỏ giọng nói: “Cha, cha đi đánh thức Bùi Giản dậy để tiễn huynh ấy đi, huynh ấy chưa từng uống rượu, hình như hơi say rồi.”

Mộ Dung Lâm ừ một tiếng rồi đi về phòng ngủ của Bùi Giản.

Mộ Dung Tuyết tiễn Hứa Trạch ra ngoài cửa. Hắn chăm chăm nhìn nàng, đột nhiên không hề quay đầu buông ra một câu: “Đa tạ cô hôm nay đã cho ta ăn mặn.”

Mộ Dung Tuyết vừa buồn cười lại vừa xấu hổ, xem ra hắn say thật rồi.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8: Ghen

Đôi mắt sáng rực của Hứa Trạch nhìn nàng, giọng sang sảng: “Món ăn cô nấu là những món ngon nhất đời ta được ăn. Cũng là những món đẹp mắt nhất ta từng thấy, ta nghĩ trên thế gian này chắc không ai có thể hơn được cô đâu.”

Hắn không hề tiếc lời dùng những từ ngữ nhiệt liệt nhất để khen nàng, dường như nàng thật sự là độc nhất vô nhị trên thế gian. Nhưng những lời khen này lại không hề khiến người ta cảm thấy phản cảm, vì ánh mắt hắn vô cùng chân thành.

“Công tử quá khen rồi.”

Trong lúc cảm động, Mộ Dung Tuyết bất giác nghĩ đến Gia Luật Ngạn, nàng từng dùng trái tim còn chân thành hơn đêm nay để nấu những món ăn còn đẹp hơn thế này, nhưng chưa từng được hắn khen lấy một câu.

Người và người khác nhau đến vậy, nhưng nàng lại yêu một người như hắn, cũng đâu còn cách nào.

Lúc này Mộ Dung Lâm đã gọi Bùi Giản đang mơ mơ màng màng ra cửa, “Con đi tiễn Hứa công tử đi.”

“Không cần tiễn, nơi này rất gần chùa. Đa tạ bá phụ thịnh tình khoản đãi, tại hạ cáo từ.” Hứa Trạch đảo mắt cười với Mộ Dung Tuyết rồi mới quay người rời đi. Dáng vẻ đi nhanh như bay kia hình như không giống say lắm.

Mộ Dung Tuyết nhìn bóng hắc mất hút trong màn đêm, lòng vẫn không yên tâm, nói với Bùi Giản: “Biểu ca, huynh đi theo xem thử.”

Bùi Giản ừ một tiếng, “Để phần cơm cho ta nhé.”

“Vừa rồi sợ huynh chưa thức dậy nên cơm còn để trong nồi đó.”

Bùi Giản đi rồi, lúc này Mộ Dung Tuyết mới đóng cửa, dưới ánh đèn ấm áp ở cửa sau, biểu hiện quan tâm lo lắng đó lọt hết vào mắt Gia Luật Ngạn.

Hắn đang đứng trong chỗ tối, nắm tay siết chặt, khớp ngón tay kêu lên thành tiếng.

Trương Long đứng sau hắc bổng cảm thấy xung quanh tràn ngập sát khí. Hắn nghĩ, thật quá mức không khéo rồi, sao lại để Vương gia bắt gặp cảnh này chứ. Người đó nói ăn mặn là có ý gì? Xem dáng vẻ của hắn thì hình như là một công tử thế gia, mắt mày tuấn lãng, khí vũ bất phàm, đây là đào hoa ở đâu mọc ra vậy?

Gia Luật Ngạn bất động nhìn vào tiểu viện, trong sắc đêm không thấy rõ biểu hiện của hắn, sống lưng thẳng tắp cứng đờ cứ như một ngọn thương lạnh trong đêm.

Trương Long không dám thở mạnh, chỉ cảm thấy thời gian trôi thật chậm thật chậm, chậm đến mức dường như ngừng hẳn. Không biết Gia Luật Ngạn muốn đứng đó bao lâu, nhưng cũng không dám hỏi. Bùi Giản trở về gõ cửa, bên trong truyền ra thanh âm hơi khàn của Mộ Dung Tuyết: “Huynh ấy đến nơi rồi à?”

“Đến rồi, ta đói quá.”

“Cơm sắp hâm xong rồi đây.”

Trong chốc lát, một mùi thơm mê người từ trong màn đêm bay đến. Trương Long vốn đã ăn tối lúc này lại bị mùi hương kia khơi dậy cơn thèm. Gia Luật Ngạn đứng trước mặt hắn cuối cùng cũng quay người.

“Điều tra xem người đó là ai?”

Trương Long lập tức cẩn thận vâng dạ.

Đêm đó, Trương Long cầm mật báo của thủ hạ trình lên đem vào thư phòng Ẩn Đào các.

Gia Luật Ngạn ngồi dưới ánh đèn, duy trì một tư thế đã một canh giờ.

“Hứa Trạch.” Hắn thầm lẩm nhẩm cái tên này, cảm thấy hơi quen, bỗng nhớ lại chuyện lần đó Thẩm Thương Lăng đến Linh Sơn tự gây sự, hình như chính là vì người này.

Thì ra đã quen nhau từ trước.

Hắn đập mật báo lên bàn đánh “bốp” một tiếng, nhắc bội kiếm treo trên tường bước ra khỏi thư phòng.

Trương Long sợ đến mức không dám thở mạnh, thầm nói, lẽ nào muốn đi chém người đây sao?

Gia Luật Ngạn đứng trong sân, “xoẹt” một tiếng rút kiếm ra khỏi vỏ, Trương Long vội tránh sang một bên, lòng thầm hiếu kỳ, sao nửa đêm canh ba lại đột nhiên luyện kiếm?

Gia Luật Ngạn bắt đầu bằng một chiêu Giao long xuất hải, thế kiếm như chớp giạt. Trong đêm tối, dường như có du long giao đấu, tiếng xé gió như có mưa rơi. Bỗng nhiên hắn một kiếm chém lên cột đá, “keng” một tiếng khiến Trương Long giật thót.

Gia Luật Ngạn nắm chặt Tàng long kiếm, lòng đích thực dâng trào thôi thúc muốn giết người, càng muốn cướp nha đầu chết tiệt kia về đập cho một trận, nàng sợ đau lại yếu đuối, một cái tát đã muốn tan nát rồi, thôi vậy, chỉ cần nàng chịu trở về là được rồi, tất cả mọi chuyện đều bỏ qua hết. Trong lòng hắn, nàng vẫn là nữ nhân của hắn, hắn chưa từng cho rằng hai người đã hòa ly.

“Vương gia, bữa khuya đến rồi.” Gần đây Gia Luật Ngạn mỗi đêm đều thức rất khuya, Lưu thị dặn nhà bếp đưa thức ăn khuya đến.

Nghe thấy hai chữ “Bữa khuya” hắn càng cảm thấy khó chịu hơn, lúc này chỉ muốn nhìn thấy nàng có thể cười dịu dàng đứng trước mặt hắn, tay bưng cuốn Tương tư, “đắm đuối” nhìn hắn.

Nhưng dường như nàng sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Hắn ôm ngực, cảm thấy bên trong đau đớn ghê gớm.

Sáng hôm sau, Mộ Dung Tuyết đem ngân phiếu, đưa Đình Hương, Bội Lan đến Chiêu Dương vương phủ.

Đi đến gần Vương phủ, thấy trước cửa có mấy cỗ xe ngựa, hạ nhân đang ra ra vào vào bưng đồ đạc ra ngoài, vừa nhìn những chiếc rương gỗ đỏ phủ gấm đỏ thắt nút như ý, nàng liền hiểu ngay, đây là sính lễ đưa đến Ngọc phủ.

Nàng bỗng thấy ngực trầm xuống, sắc trời dường như cũng tối đi. Chuyện nàng cố ép mình không nghĩ đến giờ đây đang bày ra rành rành trước mắt, khiến sự bình tĩnh và kiên cường của nàng trong thời gian qua trôi theo dòng nước.

Mắt không thấy tâm không loạn. Nàng càng cảm thấy mình rời đi là đúng, nếu không thì chính mình thấy hắn nạp cát nạp thái[1], nghênh đón Ngọc Sính Đình, chắc nàng sẽ đau lòng đến chết mất.

[1. Ảnh hưởng văn hóa Trung Quốc, hôn nhân của người Việt xưa có sáu lễ chính. Để tiến đến lễ cưới, hai gia đình phải thực hiện những lễ chính sau:

Lễ nạp thái: sau khi nghị hôn, nhà trai mang sang nhà gái một cặp “nhạn” để tỏ ý đã kén chọn ở nơi ấy.

Lễ vấn danh: là lễ do nhà trai sai người làm mối đến hỏi tên tuổi và ngày sinh tháng đẻ của người con gái.

Lễ nạp cát: lễ báo cho nhà gái biết rằng đã xem bói được quẻ tốt, nam nữ hợp tuổi nhau thì lấy được nhau, nếu tuổi xung khắc thì thôi.

Lễ nạp tỳ (hay nạp trưng): là lễ nạp đồ sính lễ cho nhà gái, tang chứng cho sự hứa hôn chắc chắn.

Lễ thỉnh kỳ: là lễ xin định ngày giờ rước dâu tức lễ cưới. Và sau cùng là

Lễ thân nghinh: (tức lễ rước dâu hay lễ cưới): đúng ngày giờ đã định, họ nhà trai mang lễ đến để rước cô dâu về.]

Nàng đứng dưới gốc ngô đồng bên con đường đối diện Vương phủ, im lặng không nói, tựa như một người bàng quan, nhưng thật ra lòng đang nổi sóng, cuộn cuộn xoay vần.

Đinh Hương thấp giọng nói: “Tiểu thư, ngày mai chúng ta lại đến nhé.”

Mộ Dung Tuyết lắc đầu: “Không, vừa khéo hôm nay chàng phải ra ngoài, chúng ta đợi chàng đi.”

Các hạ nhân lần lượt bưng sính lễ lên xe ngựa, cứ đôi chốc Mộ Dung Tuyết lại nhìn những rương sính lễ phủ gấm đỏ thắm nút như ý, tưởng tượng

hắn và Ngọc Sính Đình cao ráo đầy đặn ôm hôn nhau, thậm chí thân mật tiếp xúc, lòng như dao cắt.

Cuối cùng Gia Luật Ngạc cũng bước ra, hôm nay hắn ăn mặc long trọng hơn bình thường, măng bào tím sẫm tôn lên bờ vai rộng, thân hình cao lớn, và đôi mắt tuần lẳng như tranh, tuần lẳng đến mức khiến người ta lóa mắt.

Mộ Dung Tuyết nói với Đình Hương: “Các muội ở đây chờ ta.” Nàng giữ vững tinh thần, bước lên phía trước, cách xe ngựa thi lễ với Gia Luật Ngạc: “Vương gia.”

Gia Luật Ngạc ngẩn ra, trong phút chốc ánh mắt dâng lên một tia kinh ngạc vui mừng. Hắn vòng qua xe ngựa, đứng trước mặt nàng, ánh mắt không kìm được mà quẩn lấy gương mặt nàng. Đã lâu không nhìn nàng gần như vậy, lòng có một thôi thúc muốn bóp chiếc cằm nhỏ của nàng như trước kia, nhìn sâu vào mắt nàng, nhưng nàng lại không nhìn vào mắt hắn. Hình như từ sau khi nói ra chuyện cưới Chính phi, nàng luôn dùng rèm mi che lấp tất cả tâm sự, không để hắn nhìn thấu lòng nàng.

“Đây là ngân phiếu, xin Vương gia đếm kĩ.” Mộ Dung Tuyết hai tay đưa ngân phiếu cho hắn.

Ánh mắt Gia Luật Ngạc rơi trên xấp ngân phiếu, niềm vui trong mắt dần tối đi, nàng đến gặp hắn chỉ để trả tiền.

“Vương gia, tiền thiệp cũng trả cho chàng rồi, sau này có thể xong hết rồi chứ.”

Gia Luật Ngạc đứng yên bất động, dường như không hề nghe thấy lời nàng.

Mộ Dung Tuyết ngược lên, đối diện với ánh mắt hắn. Một Gia Luật Ngạc thế này nàng chưa thấy bao giờ. Nàng không nói rõ được đó là biểu

hiện gì, trong ánh mắt dường như có xoáy nước chảy xiết, khiến nàng hơi sợ hãi.

“Nàng tưởng ta cần tiền của nàng sao?” Hắc không nhìn đến ngân phiếu trong tay nàng. “Chẳng qua ta chỉ muốn nàng trở về thôi.”

Mộ Dung Tuyết nhìn những sính lễ kia, cười nói: “Chúng ta đã hòa ly. Chúc Vương gia và Ngọc tiểu thư bách niên hảo hợp, răng long đầu bạc.”

Nói xong nàng đặt xấp ngân phiếu vào tay hắc. Hắc xoay tay nắm ngược lại cổ tay nàng, ngân phiếu tung tóe rơi xuống đất, bị gió thổi tứ tán.

Mộ Dung Tuyết cuống lên nhìn ngân phiếu dưới đất nói: “Mau buông tay, đừng để mất.”

Hắc nắm chặt tay nàng, “Chỉ cần nàng trở về, bao nhiêu tiền ta cũng cho nàng.”

Mộ Dung Tuyết cuống quýt nói: “Điều thiếp cần cũng không phải là tiền.”

“Vậy nàng cần gì?”

Trong lúc khẩn cấp, Mộ Dung Tuyết buột miệng: “Điều thiếp cần chàng làm không được.”

Lòng chấn kinh, hắc im lặng nhìn nàng. Trong phút chốc, dường như có chân trời góc bể ngăn cách giữa hai người, hắc đoán không sai, điều nàng cần hắc không thể cho được.

Trong phút chốc hắc bỗng có cảm giác vô lực, dường như sắp không nắm nổi tay nàng nữa.

Nàng cảm nhận được lực đạo trên cổ tay yếu đi, liền dùng sức hất ra.

Đinh Hương, Bội Lan bên cạnh nhặt ngân phiếu đưa cho Mộ Dung Tuyết.

“Vương gia, chàng cất đi.”

Mộ Dung Tuyết đưa ngân phiếu cho hắn, nhưng hắn không nhận, chỉ rầu rĩ nói: “Nàng đem về đi. Sau này nếu không đủ cứ đến Vương phủ tìm ta lấy.”

Nói xong quay người rời đi.

Mộ Dung Tuyết thầm nghĩ đúng là mình không nhìn lầm người, không phải hắn nhỏ nhen vô lại, chỉ là muốn tìm cơ để nàng quay về. Nhưng nàng không thể tự tìm đường chết nữa, nàng không thể nào cùng một bầy oanh oanh yến yến chia sẻ trượng phu, cũng không thể bắt chước kẻ khác, cầu xin chút dư vị thấp hèn.

Mộ Dung Tuyết rời khỏi Vương phủ nhưng không về nhà mà dạo quanh phố lớn hẻm nhỏ gần nhà mình suốt buổi chiều. Mở quán ăn cần phải tìm một cửa tiệm, tuy Gia Luật Ngạn không lấy món tiền này, sinh kế của nàng không còn vấn đề, nhưng cũng không thể nhàn nhã làm sâu gạo. Gia Luật Ngạn không phải thả nàng đi, nàng cũng không thể tự oán tự hối, mà càng phải sống cho ra hồn ra vẻ hơn.

Khi sắc chiều phủ khắp nơi nàng mới về đến nhà, cửa sân đang mở, bên trong có tiếng nam nhân, là Hứa Trạch? Bước vào nhìn thử, quả nhiên là hắn.

Trong tay hắn xách một bao rau củ, còn có một con cá sống đang nhảy nhót.

Mộ Dung Tuyết khẽ ngẩn ra.

Hứa Trạch đang nói chuyện với Mộ Dung Lâm: “Bá phụ, hôm qua ăn chức một bữa thật sự rất ngai, đây là rau củ trong chùa trồng, tặng bá phụ nếm thử.”

Mộ Dung Tuyết nhìn con cá trong tay hắn cười dịu dàng: “Con cá này không phải trong hồ Phóng sinh đó chứ?”

“Không, không phải.”

Nàng chỉ cười với mình một cái mà Hứa Trạch cảm thấy lưỡi mình như cứng lại. Haiz, thật là uổng phí mười mấy năm niệm kinh, không ngờ lại bị một tiểu cô nương mê hoặc đến mức này. Nhưng Mộ Dung Tuyết hoàn toàn không biết mình đã hạ cổ trong lòng hắn, vẫn cười dịu dàng, “Công tử ăn cơm tối chưa?”

Hứa Trạch không biết ngượng nói: “Haiz, đột nhiên nhớ ra là ta chưa từng được ăn cá thì phải.”

Mộ Dung Lâm thấy rằng hôm qua mình không nhìn lầm, tiểu tử này đã ưng A Tuyết rồi, lòng ông âm ỉ chút âu lo, ngay dưới tầm mắt của Gia Luật Ngạn, A Tuyết chắc không thể tái giá được nữa rồi, trừ khi là rời khỏi Kinh thành.

“Vậy được, tối nay nấu cá để công tử nếm thử.”

Ăn cơm tối xong, Mộ Dung Tuyết tiễn Hứa Trạch ra cửa. Mộ Dung Lâm viện cớ uống rượu nhức đầu nên chỉ đưa tới dưới hiên, ông thật mong sao con gái nhanh chóng tìm được hạnh phúc mới.

“Công tử đi thông thả. Hôm nay không uống nhiều đó chứ?”

“Không. Tửu lượng của ta tiến bộ thần tốc lắm phải không?”

Mộ Dung Tuyết mỉm cười không đáp, hôm qua uống hai ly, hôm nay uống ba ly, vậy mà gọi là tiến bộ thần tốc.

“Ngày mai ta sẽ cố gắng uống bốn ly.”

“.....” Ý là mai vẫn đến ăn chực nữa sao?

Mộ Dung Tuyết không nhịn được mỉm cười, “Công tử đi thông thả.”

Hứa Trạch chỉ đành lưu luyến quay đi.

Mộ Dung Tuyết đang định đóng cửa, đột nhiên trước mắt xoẹt qua một bóng đen, từ bờ tường bên trái có một bóng người đi đến.

Nàng giật thót, đang định hét lên thì phát hiện là Gia Luật Ngạn.

“Vương gia, sao chàng lại ở đây?”

Gia Luật Ngạn tức giận nói: “Người ta đến được còn ta thì không à?”

Mộ Dung Tuyết ngẩn ra, lẽ nào hắc vẫn luôn ở ngoài này nhìn? Giọng điệu này là sao đây, sao lại chua ngòm như vậy?

Tối qua Gia Luật Ngạn đã ra lệnh cho thị vệ canh giữ gần Mộ Dung gia, chỉ cần Hứa Trạch đến là phải bấm báo ngay. Lúc này hắc đang ăn cơm, nghe tin liền buông đũa đến ngay, quả nhiên lại thấy màn tiền biệt tình cảm này.

Liên tiếp hai lần bị kích động, thật sự quyết không thể nhịn được nữa. Tối qua vì tự tôn, lại niệm tình nàng vi phạm lần đầu nên cũng miễn cưỡng nhẫn nhịn, hôm nay thật sự không nhịn nổi nữa.

“Sau này nàng không được cho hắc đến ăn cơm nữa.”

“Tại sao?”

“Hắn có mưu đồ bất chính với nàng.” Tới lui thường xuyên như vậy chỉ có một giải thích, là Hứa Trạch đang ngấp nghé Mộ Dung Tuyết của hắn.

“Không có, huynh ấy là chính nhân quân tử, luôn nghĩ cho người khác.”

“Nàng... đồ ngốc này...”

Hai chữ “Đồ ngốc” vừa thốt ra, Mộ Dung Tuyết tức giận đưa tay định đóng cửa lại, trong mắt hắn, nàng chỉ là đồ ngốc, hắn chưa bao giờ nhìn thấy ưu điểm của nàng.

Hắn đưa tay cản lại, vội vàng giải thích: “Ý ta là nàng đừng để hắn lừa.”

“Đa tạ Vương gia quan tâm.”

“Ta quan tâm nàng thì đã làm sao?”

Mộ Dung Tuyết cả kinh nhìn hắn, trời ạ, câu này mà hắn cũng nói ra được sao?

“Vương gia đi thông thả, thiếp phải đóng cửa rồi.”

Hắn đưa tay chặn cửa, Mộ Dung Tuyết đẩy tay hắn ra, ngón tay mềm mại mịn màng vừa chạm vào mu bàn tay hắn thì không nhịn được nữa, giấm ứ cả đêm cuối cùng cũng nổ tung, hắn ôm lấy vai nàng hôn xuống thật mạnh.

~*~

Mẹ Kim: Trò Tiểu Ngạn, mi phải cố lên, các độc giả đang rần rần lên lớp mi đó, mẹ Kim bị áp lực lớn lắm.

Gia Luật: Hôm nay ta đã nói cái gì gì đó rồi kìa.

Mẹ Kim: Cái gì?

Gia Luật: Lời yêu thương đó. (đỏ mặt)

Mẹ Kim: Đó mà là lời yêu thương à? Mi xem trò Tiểu Trạch kìa.

Gia Luật:.....

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 9: Bày Tỏ

Mộ Dung Tuyết không thể ngờ được hắn đột nhiên lại làm vậy, cả cánh tay lẫn eo đều bị hắn ôm chặt, trói chặt trong vòng tay hắn như một chiếc bánh ú nhỏ.

Đã lâu không được nếm mùi vị ngọt ngào của nàng, hắn mút thật mạnh đôi môi mềm mại ươn ướt, ngửi mùi hương chỉ nàng mới có, phiền não dồn nén nhiều ngày trong lòng dần được hóa giải, nhưng nếm được ngọt ngào lại càng cảm thấy không đủ, vùng ngực mềm mại của nàng dán vào ngực hắn, thậm chí còn có thể cảm giác được hai quả anh đào nho nhỏ, trong đầu hắn tràn ngập những ý nghĩ và hình ảnh không thuần khiết, đau khổ khi dự vọng bùng lên khiến hắn ý loạn tình mê, có hơi mất khống chế, lực đạo cũng không biết nặng nhẹ.

Mộ Dung Tuyết bị hôn đến sắp ngạt thở, thân trên bị kẹp chặt, chỉ còn chân có thể cử động, trong lúc giây dựa bóng đá vào cửa, Mộ Dung Lâm trong sân nghe thấy động tĩnh liền gọi một tiếng “A Tuyết”.

Lúc này Gia Luật Ngạn mới buông nàng ra.

Mộ Dung Tuyết tức tối đỏ bừng gương mặt nhỏ, dùng sức đẩy mạnh hắn ra ngoài.

Gia Luật Ngạn lúc này đầu óc có hơi choáng váng mơ màng, không hề phòng bị, suýt chút bị nàng đẩy ngã.

“Chàng còn làm vậy nữa thiếp sẽ đi báo quan đó. Nay thiếp đã là người tự do, há để cho chàng khinh bạc.” Mộ Dung Tuyết chống nạnh, hậm hực trừng mắt nhìn hắn, thái độ cứ như hắn là một kẻ háo sắc.

Dục vọng trong cơ thể Gia Luật Ngạn cháy bùng lên, thật hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Là nàng trêu vào hắn trước, đối xử với hắn tốt đến mức không thể tốt hơn, tạo thành thói quen cho hắn, khơi dậy cảm giác của hắn, ai ngờ nàng lại quay người chạy mất, vứt hắn từ trên tay xuống đất. Nàng là tiểu hồ ly đáng ghét nhất giáo hoạt nhất, hắn có cảm giác bị trêu chọc, bị đùa cợt, bị vứt bỏ, vừa tức lại vừa hận, vừa bất lực lại không cam. Hắn nghiến răng nói: “Cho dù là hòa ly rồi nàng cũng là người của ta.”

“Chàng có nói lý lẽ không vậy? Hòa ly là ý gì lẽ nào chàng không hiểu sao?”

Gia Luật Ngạn buột miệng nói bừa: “Ta không nói lý lẽ thì đã làm sao. Hừ, nàng nói lấy ta thì lấy, nói từ bỏ thì từ bỏ, nàng coi ta là gì.”

“Là chàng muốn hòa ly với thiếp mà, chàng ă nói bừa bải.”

“Lúc đầu nàng cũng không nói lý lẽ mà lấy ta, nay ta cũng bắt nàng nếm thử mùi vị không nói lý lẽ.”

“Chàng...” Mộ Dung Tuyết tức đến sắp khóc, chưa bao giờ nghĩ rằng hắn cũng có lúc không nói lý lẽ như vậy, thật chẳng thể hiểu nổi hắn.

“Sau này không được cho người đó đến nhà nữa, nếu không đừng trách ta không khách sáo.”

“Dựa vào cái gì chứ?”

“Dựa vào ta là phu quân của nàng. Nàng lấy ta rồi thì sống là người của ta, chết là ma của ta.”

“Tại sao chàng có thể cưới Ngọc Sính Đình, còn thiếp không thể lấy người khác? Thiếp đã hòa ly với chàng rồi.”

“Dù sao ta cũng không đồng ý, nàng đừng hòng rời khỏi ta.”

“Chàng... chàng không nói lý lẽ.” Trong mắt Mộ Dung Tuyết chảy ra hai giọt nước mắt vừa to vừa tròn, thật sự tức đến phát khóc.

Gia Luật Ngạn thấy nàng rơi nước mắt, bộ dạng kiêu căng bá đạo vô đạo vô lý lập tức cuộn cờ dẹp trống.

Hắn đưa tay muốn chùi nước mắt trên mặt nàng, nhưng bị nàng một tay hất ra, sau đó đẩy mạnh rồi đóng cửa lại. Hắn không hề đề phòng, mũi suýt va vào cửa.

Về đến Vương phủ, Ẩn Đào các lạnh lẽo trống trải. Rất nhanh Ngọc Sính Đình sẽ được gả vào đây, nhưng vừa nghĩ đến việc nàng ta sắp ở chỗ này, lòng hắn bỗng có cảm giác bài xích, quả nhiên vào trước là chủ. Đường như nữ chủ nhân thích hợp nhất của Ẩn Đào các này chính là Mộ Dung Tuyết, ngoài nàng ra không còn ai khác nữa. Không có nàng, nơi này như mất đi linh khí, khiến người ta phiền muộn bức bối.

Mộ Dung Tuyết hậm hực soi gương, đôi môi nhỏ đáng yêu như hoa đào, giờ to lên thành một quả đào, môi cũng sưng lên, có thể thấy vừa rồi hắn hôn hung dữ bạo lực dường nào. Nàng lấy ngón tay chạm vào, phát hiện môi dưới bị lột da, vậy là càng thêm tức giận. Rõ ràng đã cắt đứt quan hệ, vậy mà còn đến đeo bám cưỡng hôn, thật sự là quá đáng ghét! Càng đáng hận hơn là sau khi hòa ly hắn vẫn coi mình là phu quân của nàng, dựa vào cái gì mà chỉ cho quan châu nổi lửa, còn dân đen không được đốt đèn? Dựa vào cái gì mà hắn có thể cưới thê tử, còn nàng không thể tìm phu quân mới?

Mộ Dung Tuyết càng nghĩ càng giận, vốn dĩ tạm thời không nghĩ đến chuyện tái giá, lúc này nàng thật sự bắt đầu phân tích khả năng này. Nếu để mình triệt để từ bỏ, cũng để hễ từ bỏ, cách tốt nhất là đôi bên đều cưới gả, từ nay không còn liên quan. Hễ đã sẵn có vị hôn thê, nhưng nàng phải đi đâu tìm một vị hôn phu đây?

Tuy vậy nhưng nàng lại cảm thấy cách nghĩ này chẳng qua chỉ là giận dỗi, vốn không thể thực hiện.

Yêu một người không dễ dàng như nấu một món ăn. Phải đi đâu mới có thể tìm một người khiến nàng rung động lần nữa đây? Trải qua mỗi tình đau khổ này, nàng đã hao tổn hết tinh lực toàn thân, dường như tim cũng đã già. Nàng bất tri bất giác thở dài, bỗng nảy sinh cảm giác từng qua biển lớn, không màng nước, chưa đến Vu sơn, chẳng biết mây.

Cũng không biết qua bao lâu nàng mới bất tri bất giác thiếp đi, trong mơ cũng không được yên ổn, lại mơ thấy Gia Luật Ngạn, hơn nữa lần này còn quá đáng hơn, bị hễ cưỡng ép lăn lộn trên giường.

Mộ Dung Tuyết vừa xấu hổ vừa tức giận tỉnh giấc, lúc này mới phát hiện đó chỉ là một giấc mơ. Nàng ôm mặt, thầm đập Gia Luật Ngạn mấy cái rồi mới thức dậy.

Sau khi xuống giường nàng cũng không rảnh rồi, ăn sáng xong liền nghĩ ngay đến việc mình sắp mở tiệm, đưa Đinh Hương, Bội Lan đi tìm cửa hàng. Mộ Dung Lâm và Bùi Giản cũng chia nhau ra tìm, cả nhà đều đi hết, tiểu viện khóa cửa.

Gia Luật Ngạn nhận được tin tức, lập tức lệnh cho Trương Long ra tay. Nhưng Trương Long lục soát khắp phòng ngủ của Mộ Dung Tuyết cũng không tìm thấy lá thư hòa ly kia. Gia Luật Ngạn vừa tức tối lại vừa nóng lòng, cảm thấy mình như bị nhập ma. Bình sinh ngoài Hoàng vị cảm thấy

không nắm chắc, những việc khác đều nằm trong lòng bàn tay, hắn không ngờ mình lại lật thuyền ở chỗ này.

Mộ Dung Tuyết sáng sớm đã ra ngoài, đưa Đinh Hương, Bội Lan đi một vòng khu vực lân cận, mãi đến gần trưa mới về đến nhà, vừa đẩy cửa đã thấy Bùi Giản hí hửng ra đón, vui mừng nói: “A Tuyết, thật không ngờ Vương gia lại sắp xếp cho ta một chức vụ, là thân binh dưới tay Tứ môn Đề đốc, nghe nói là tiền đồ vô lượng đó.”

Mộ Dung Tuyết bất giác ngẩn ra. Từ lâu nàng đã biết Gia Luật Ngạn không hề có hảo cảm với Bùi Giản, bởi vậy trước đó vẫn luôn không dám nhắc chuyện tìm việc cho Bùi Giản, không ngờ đến lúc này hắn lại chủ động sắp xếp cho Bùi Giản một chức vụ, đây là ý gì? Phản ứng đầu tiên của nàng là không cho Bùi Giản làm.

Bùi Giản vui sướng nói: “Dù sao bây giờ chúng ta cũng không thể rời khỏi Kinh thành, ta tìm một công việc làm, cũng có thể lĩnh tiền, cố sao lại từ chối chứ?”

“Nhưng mà...”

“Cứ rảnh rỗi ở nhà cũng không phải là kế lâu dài, có câu người phải trèo lên cao, nước chảy vào chỗ trũng, không dễ gì ta mới đến Kinh thành, lại có cơ hội tốt như vậy, chi bằng thử xem. Nói không chừng sau này phát đạt, còn có thể quang tông diệu tổ nữa đó.”

Mộ Dung Tuyết vừa chuẩn bị khuyên, hắn lại nói: “Ta biết muội và ngài ấy đã hòa ly rồi, bởi vậy ân tình này không liên quan đến muội, sau này để Bùi Giản ta trả là được rồi.”

Mộ Dung Tuyết bất lực.

Ăn trưa xong, Bùi Giản liền bị gọi đi, nói là thân binh đều phải ở lại chốt phòng thủ, không thể ở nhà, mỗi tháng chỉ có ngày nghỉ mới được trở

về.

Buổi chiều Mộ Dung Tuyết lại đi tìm cửa tiệm, về đến nhà đã là chiều tối, bước vào đại sảnh, phát hiện Hứa Trạch đang ngồi nói chuyện với Mộ Dung Lâm.

Mộ Dung Lâm vừa thấy con gái liền vui mừng nói: “A Tuyết, không cần tìm cửa tiệm nữa, Hứa công tử đã tìm được rồi.”

Mộ Dung Tuyết mừng đến mức suýt nhảy căng lên, “Thật sao? Ở đâu vậy?”

Hứa Trạch cười híp mắt nói: “Mọi người đang chờ cô về để đi xem đó, cách đây không xa, trên đại lộ Bình An.”

Đại lộ Bình An được coi là con đường phồn hoa nhất ở thành Đông, hai bên đường cửa tiệm san sát, đông người tới lui, vô cùng náo nhiệt. Ngay từ đầu Mộ Dung Tuyết đã muốn mở tiệm ở đây, khổ nỗi hỏi mấy chỗ đều không có ý chuyển nhượng.

Hứa Trạch đưa nàng và Mộ Dung Lâm đến trước một cửa hàng lương thực, “Chính là chỗ này.”

Mộ Dung Tuyết vừa nhìn thấy cửa tiệm này liền nói: “Hôm qua tôi có đến hỏi rồi, họ không chịu chuyển nhượng.”

Hứa Trạch cười nói: “Có thể là cô trả quá ít tiền.”

Mộ Dung Tuyết và Mộ Dung Lâm đều vô cùng vừa ý với cửa tiệm này, về nhà liền bắt đầu thương nghị, xem là trang trí thế nào, thuê người thế nào, sắp xếp đồ đạc thế nào. Cuối cùng, Mộ Dung Lâm nói: “Quán ăn đặt tên gì cho hay đây?”

Mộ Dung Tuyết cười hỏi Hứa Trạch: “Huynh thấy sao? Ông chủ Hứa?”

“Đặt là Mỹ nhân mỹ thực nhé?”

Hắn cười nhìn Mộ Dung Tuyết, mỹ nhân hiển nhiên là nói nàng rồi. Mộ Dung Tuyết đỏ mặt, ngượng ngùng xoắn tóc, lòng nói, tên này đâu có giống quán ăn chứ.

Hứa Trạch nghiêm túc nói: “Tên cô cứ đặt đi. Ta nghe theo cô hết.”

Câu này mang nghĩa khác, Mộ Dung Tuyết càng bối rối, gương mặt càng đỏ hồng kiều diễm, Hứa Trạch bỗng có cảm giác hoa mắt chóng mặt, ngất ngây còn hơn uống rượu.

Mộ Dung Lâm nói: “Hay là đặt tên là Nhất Vị tửu lâu đi? Nhất Vị tửu lâu của huyện Nghi chúng ta buôn bán phát đạt, đặt cùng tên để lấy điềm may.”

Mộ Dung Lâm không biết lần đầu con gái mình gặp Gia Luật Ngạn chính là ở Nhất Vị tửu lâu, một câu nói vô tâm nhưng lại khơi gợi biết bao hồi ức của Mộ Dung Tuyết.

“Cha, đặt tên là Độc Nhất Vị được không?”

Hứa Trạch lập tức nói: “Được được, tên này rất hay, A Tuyết thật là băng tuyết thông minh.”

Không ngờ hắn lại gọi nàng là A Tuyết! Trong lúc chấn kinh Mộ Dung Tuyết bỗng nghĩ đến lời Gia Luật Ngạn, lẽ nào Hứa Trạch thật sự có hảo cảm với nàng? Nàng càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này, nhất thời lòng rối như tơ vò, không biết phải làm thế nào.

Có câu người ngoài cuộc tỏ, người trong cuộc mê, sau khi nàng hòa ly vẫn chưa thoát khỏi tình cảm ngày trước, phản ứng hơi chậm chạp, nhưng Mộ Dung Lâm đã nhìn thấu được tâm tư của Hứa Trạch từ lâu, thấy vậy nên đứng dậy nói: “Ta đi nấu cơm đây, Hứa công tử ở lại ăn cơm nhé.”

“Đa tạ bá phụ, vậy con không khách sáo nữa.”

“Đừng bao giờ khách sáo, cứ coi như đây là nhà mình đi.” Mộ Dung Lâm hiển nhiên là vì để lại không gian riêng cho con gái và Hứa Trạch, cả Đinh Hương, Bội Lan cũng biết điều lui ra.

Mộ Dung Tuyết càng cảm thấy ngượng ngùng.

Hứa Trạch hiếu kỳ nhìn nàng: “Cô sao vậy, sao sắc mặt lại đỏ như vậy?”

Mộ Dung Tuyết hoảng hốt ôm mặt: “Đỏ lắm sao?”

“Phải đó, cứ như là cá chép gấm đỏ vậy?”

Mộ Dung Tuyết vừa tức cười lại vừa buồn cười: “Huynh là cá chép gấm vàng thì có.”

“Cô nói ta không trắng sao?” Hắc xấn tay áo: “Cô xem, người ta trắng lắm mà.”

Mộ Dung Tuyết mặt đỏ bừng đứng lên khỏi ghế, thấp giọng hỏi: “Hứa Trạch, có phải huynh thích tôi không?”

Hứa Trạch cười: “Thì ra nàng biết rồi à, tốt quá, ta còn đang sầu não làm thế nào để bày tỏ đây.”

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 10: Thông Suốt

Thì ra hẳn thật sự thích nàng. Thì ra không phải nàng tệ hại như Gia Luật Ngạn nói, vừa ngốc lại vừa mặt dày, không được ai yêu. Mộ Dung Tuyết đã quá lâu không được khích lệ và khẳng định, lòng bỗng dâng trào hơi ấm, cả mũi cũng cay cay. Vẫn còn có một nam nhân tốt như Hứa Trạch, bất chấp thân phận đã từng xuất giá của nàng mà thích nàng, không lý nào nàng lại không vui mừng hạnh phúc. Nhưng giờ không phải là lúc nàng tìm kiếm hạnh phúc, thái độ của Gia Luật Ngạn khiến nàng cảm thấy, chỉ cần mình hơi bất cẩn thì sẽ liên lụy đến Hứa Trạch.

Nàng ngược lên nhìn Hứa Trạch: “Huynh không thể thích tôi.”

Câu trả lời của Mộ Dung Tuyết khiến Hứa Trạch ngẩn ra, nàng nói rất nghiêm túc, không nũng nịu như các nữ nhân khác, biểu hiện nghiêm túc này khiến Hứa Trạch trở nên căng thẳng, tim đập thành thịch một lúc mới dám hỏi: “Tại sao?”

“Vì tuy đã hòa ly nhưng Chiêu Dương vương lại không chịu thả tôi đi, nếu huynh quá gần gũi với tôi sẽ bị liên lụy.”

Thì ra là vậy, Hứa Trạch thở phào, nghiêm túc nói: “Vậy nàng quá xem thường gan dạ của ta rồi.”

Mộ Dung Tuyết nói: “Tôi không xem thường huynh, chỉ không muốn lấy oán báo ơn liên lụy đến huynh thôi.”

Hứa Trạch cười: “Nàng cứ liên lụy đến ta đi.”

Mộ Dung Tuyết vốn đang nghiêm túc, nhưng nghe hần nói lại buồn cười. Hần là một người tốt, cảnh ngộ đã thâm trầm lắm rồi, nàng chỉ có thể coi hần là bạn bè và đối tác, không thể chuốc phiền phức cho hần. Mộ Dung Tuyết chuyển chủ đề, cùng hần thương nghị chuyện quán ăn, cuối cùng hai người chia việc, Hứa Trạch phụ trách tìm người chuẩn bị bàn ghế bếp núc, nàng phụ trách chuẩn bị thực đơn.

Rất nhanh Mộ Dung Lâm đã nấu cơm xong, Đinh Hương, Bội Lan bưng chén to chén nhỏ lên, món nào cũng hương thơm ngào ngạt.

Hứa Trạch chưa bao giờ được ăn bữa cơm phong phú ngon miệng đến vậy, cả buổi tối không ngớt lời khen. Hần không hề phóng đại sự thật, cố ý lấy lòng họ, mà thực sự là cảm thấy món ăn của Mộ Dung gia quá ngon. Hần khác với Gia Luật Ngạn, Gia Luật Ngạn từ nhỏ cơm ngon áo đẹp, sơn hào hải vị đã quen, còn Hứa Trạch từ nhỏ đã tu hành, bởi vậy ăn được những món ngon và đẹp để phong phú này thì cảm thấy đây là hương vị tuyệt mỹ nhất thế gian.

Mộ Dung Tuyết thầm cảm thán sự khác nhau giữa hần và Gia Luật Ngạn. Hứa Trạch chưa bao giờ kiếm lời khen ngợi nàng, còn Gia Luật Ngạn chỉ dùng một câu “Cũng tạm” để xua đuổi nàng. Trái tim hoang vu đã lâu, vì lời khen thật lòng của Hứa Trạch khiến nàng cảm thấy ấm áp, nàng sống trong hầm băng quá lâu, chỉ một chút nắng xuân thôi cũng đáng quý đến vậy.

Ăn cơm xong, Mộ Dung Tuyết vịn tay phụ thân, cùng đưa Hứa Trạch ra cửa. Nàng lo lại xuất hiện tình cảnh như tối qua. Sau khi Hứa Trạch đi, nàng lập tức đóng cửa cài then, giống như bên ngoài cửa có trộm. Gia Luật Ngạn nhìn thấy cảnh này, ngọn lửa trong lòng lại lấp bớp nhảy nhót, cảm giác đột nhiên từ ý trung nhân trở thành hái hoa tặc này thật khiến hần phát điên, nhưng lại không thể làm gì nàng.

Mấy ngày sau đó, Hứa Trạch bận rộn chuyện quán ăn nên không đến Mộ Dung gia, điều này khiến Gia Luật Ngạn thầm nhẹ nhõm, nhưng nghe nói Mộ Dung Tuyết đi sớm về khuya, hẳn lại cảm thấy kỳ quái, liền phái Trương Long đi nghe ngóng xem có chuyện gì.

“Mở quán ăn?” Chiếc bút trong tay Gia Luật Ngạn lại rơi xuống thềm.

“Dạ. Đã trang trí cửa tiệm xong rồi, tên là Độc Nhất Vị.”

Độc Nhất Vị.

Gia Luật Ngạn chậm rãi ngồi xuống, nàng đặt tên như vậy là muốn kỷ niệm lần đầu họ gặp nhau sao?

Hắn vẫn nhớ ánh mắt kinh ngạc của nàng, lần đầu nhìn thấy hắn trong Nhất Vị từ lâu.

Hắn ghét nhất là nữ nhân ngấp nghé mỹ sắc của hắn, bởi vậy đã đáp lại tiểu nha đầu nông cạn này một ánh mắt khinh bỉ lạnh băng băng. Tiếp đó hắn càng khinh bỉ hơn, không ngờ nàng lại bỏ trốn cùng nam nhân, quả nhiên là một nha đầu hoang dã quē mùa, không biết quy tắc lại còn mặt dày.

Nhưng sao hắn lại chết trong tay nha đầu hoang dã này chứ? Thật thua chẳng tâm phục khẩu phục chút nào.

“Chuẩn bị xe.”

Trương Long vừa nghe là biết ngay Vương gia lại đến Mộ Dung gia. Lần này không chỉ đứng ngoài một lúc như trước, Gia Luật Ngạn bước thẳng đến gõ cửa, hiển nhiên mang dáng vẻ đầy binh hởi tội, Trương Long chờ trước cửa âm thầm cầu phúc cho Mộ Dung phu nhân.

Đinh Hương mở cửa thấy là Gia Luật Ngạn, nàng ta giật thót, vội cúi người hành lễ: “Vương gia vạn phúc.”

“Ta muốn gặp Phu nhân.”

“Để nô tỳ thông báo một tiếng.”

“Không cần đâu.” Gia Luật Ngạn bước thẳng vào trong, chân dài bước lại lớn, chẳng mấy chốc đã đến dưới hiên.

Đinh Hương theo phía sau vội nói: “Tiểu thư, Vương gia đến rồi.”

Mộ Dung Tuyết đang viết thực đơn trong nhà, tay run lên, đầu bút rơi xuống một giọt mực to. Còn chưa chờ nàng chuẩn bị tâm lý, rèm đã bị vén lên, Gia Luật Ngạn đã bước vào trong phòng, ánh đèn bị thân hình cao lớn của hắn chặn lại khiến trong phòng bỗng tối đi, Mộ Dung Tuyết dường như có cảm giác mây đen bao phủ.

Hắn mà đến chắc sẽ không có chuyện gì tốt lành rồi.

Mộ Dung Tuyết vô thức nhíu mày: “Vương gia có gì căn dặn?”

Giọng điệu không hoan nghênh này của nàng khiến lòng Gia Luật Ngạn rất khó chịu, dường như nàng không hề muốn gặp hắn, hắn tức tối nói: “Nghe nói nàng sắp mở quán ăn.”

Giọng điệu này giống dấy binh hỏi tội hơn, Mộ Dung Tuyết càng đề phòng, hỏi ngược lại: “Làm sao chàng biết?”

“Mặc kệ ta làm sao mà biết, tóm lại là không được.”

“Tại sao lại không được? Thiếp và chàng đã hòa ly rồi, chàng không cần quản chuyện của thiếp.”

“Cho dù nàng và ta đã hòa ly, nhưng trong mắt người khác nàng vẫn là Chiêu Dương vương trắc phi.”

Mộ Dung Tuyết đón ánh mắt của hắn, gằn từng chữ nói: “Ý chàng là sợ thiếp khiến chàng mất mặt?”

Gia Luật Ngạn không đáp.

Đây là mặc nhận sao?

Mộ Dung Tuyết kích động nói: “Nếu chàng sợ thiếp làm mất mặt thì hãy cho thiếp đi, thiếp tìm một nơi không ai quen biết, không ai biết thân phận của thiếp, vậy được rồi chứ gì.”

Vừa nghe nàng nói muốn rời đi, hắn lại hơi mất khống chế, buột miệng nói: “Nàng rời khỏi Kinh thành, để cùng tên Hứa Trạch kia chấp cánh tung bay sao?”

“Chàng nói bậy, thiếp không có.” Mộ Dung Tuyết giận đến mức mặt đỏ bừng.

Gia Luật Ngạn vừa thấy nàng giận, giọng điệu lập tức mềm lại: “Nàng quay về đi, chúng ta vẫn như trước kia, ta sẽ đối xử tốt với nàng, nàng muốn sao cũng được.”

Hắn chưa bao giờ dùng giọng điệu nhỏ nhẹ này để dỗ dành nàng, nếu như là lúc trước, nàng sẽ vui đến ngất đi, nhưng bây giờ nàng lại như không nghe được, nghe như không biết, kiên định đáp lại hắn một chữ “Không”.

Hắn nhẫn nại nói: “Nếu nàng thiếu tiền thì ta cho nàng là được rồi, hà tất mở quán ăn lao tâm lao lực.”

Nàng không hề cảm kích, lạnh lùng nói: “Thiếp không thiếu tiền, thiếp muốn gì chàng cũng không hiểu.”

Gia Luật Ngạn nổi giận, vì trong lời nàng dường như đang nói, người hiểu nàng là Hứa Trạch.

“Nàng không thể mở tiệm cùng hắn, truyền ra ngoài còn ra thể thống gì nữa?”

Nói đến cùng vẫn là sợ mất mặt, Mộ Dung Tuyết tức tối nói: “Phải, tiệm này thiếp mở cùng Hứa Trạch, chàng có biết vì sao không? Vì Hứa Trạch vừa khéo là chủ nhân của chiếc giường ngà voi ở Mai quán. Chàng ép thiếp trả tiền, bởi vậy thiếp mới tìm được huynh ấy nhờ huynh ấy giúp đỡ. Huynh ấy ủng hộ thiếp mở tiệm kiếm tiền trả cho chàng. Huynh ấy tin tưởng năng lực của thiếp, không như chàng, chỉ nghĩ đến thể diện của chàng, chưa bao giờ nghĩ xem thiếp muốn gì. Hôm đó, chàng rời Kinh, thiếp đứng trên lầu lầu tiền chàng, bên dưới có bao nhiêu người nhìn thiếp cười thiếp, tưởng thiếp là kẻ điên, nhưng thiếp không hề cảm thấy mất mặt. Vì trong lòng thiếp, chàng còn quan trọng hơn thể diện rất nhiều, nhưng chàng lại vì thể diện mà luôn làm khó thiếp, cho dù thiếp đã rời khỏi Vương phủ vẫn bị danh nghĩa Chiêu Dương vương Trắc phi khóa chặt, không được tự do.”

Nói đến chỗ uất ức, Mộ Dung Tuyết nước mắt lã chã, “Gia Luật Ngạn, tuy đã hòa ly nhưng thiếp chưa bao giờ hận chàng, tất cả những gì thiếp trao cho chàng đều không oán không hối, cam tâm tình nguyện. Nhưng bây giờ chàng làm như vậy là đang ép thiếp ghét chàng, hận chàng.”

Gia Luật Ngạn nhìn gương mặt tức giận uất ức của nàng, lòng cuộn cuộn phong ba, hắn không hề ý thức được rằng hắn đang ép nàng hận mình. Hắn chỉ muốn nàng quay về mà thôi.

Mộ Dung Tuyết chùi nước mắt, không nhìn hắn nữa, tự mình ngồi xuống tiếp tục viết thực đơn, nhưng ngón tay đang run rẩy, chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo.

Gia Luật Ngạn đứng trước mặt nàng, nhìn rèm mi ươn ướt của nàng, còn có đôi môi đào mím chặt, hần im lặng trong chốc lát, rồi đưa tay rút chiếc bút trong tay nàng nói: “Chữ xấu như vậy bảo người ta làm sao ăn nổi.”

“Không cần chàng lo.” Mộ Dung Tuyết giận dữ không nhìn hần, bực bội quay đi. Sau lưng một hồi lâu cũng không có động tĩnh, nàng quay lại nhìn, không ngờ hần đang viết thực đơn cho nàng. Nàng thật sự không thể nào tin được.

Hần cầm bút viết như Rồng bay Phượng múa, chữ viết ra đích thực đẹp hơn nàng gấp trăm ngàn lần.

Hần nhìn nàng, nghiêm mặt nói: “Nếu nàng đồng ý với ta hai điều kiện, thì ta sẽ cho nàng mở tiệm.”

“Điều kiện gì?”

“Một là với bên ngoài chỉ có thể nói Hứa Trạch là chủ nhân duy nhất của cửa tiệm này. Hai là nàng không được đích thân xuống bếp.”

Mộ Dung Tuyết không ngờ hần chịu đồng ý, lập tức nói: “Được, chàng nói phải giữ lời.”

Hần hừ một tiếng: “Xưa nay ta luôn giữ lời, không như nàng.”

Mộ Dung Tuyết ngạc nhiên nói: “Thiếp không giữ lời lúc nào?”

“Nàng nói bảo đảm ngày tháng sau này sẽ ngọt hơn mật. Nàng còn nói nếu ta muốn có con, nàng sẽ lập tức sinh cho ta. Nhưng nàng chỉ là kẻ bịp bợm thôi.”

Mộ Dung Tuyết rầu rĩ nói: “Thiếp đâu có gạt chàng, lúc đó đích thực là thiếp nói thật lòng mà.” Tuy nửa đường gãy gánh, nhưng thật sự nàng đã

dốc hết toàn bộ sức lực.

Gia Luật Ngạn hậm hực nói: “Vậy thì đã sao, nay chẳng phải nàng vẫn trở mặt đó thôi.” Sinh con gì chứ, hôn cũng chẳng cho nữa.

“Nếu chàng muốn có con, thì rất nhanh Ngọc tiểu thư sẽ sinh cho chàng thôi.”

Sắc mặt Gia Luật Ngạn sầm xuống, quay người vén rèm bước ra ngoài.

Lòng Mộ Dung Tuyết hệt hẫng trong chốc lát, cầm tờ thực đơn hăn viết, cuối cùng cảm thấy phiền muộn trong lòng bao lâu nay cũng tan hết.

Sáng sớm hôm sau, Mộc quán gia đưa hai nam nhân bốn mươi năm mười tuổi đến gặp Mộ Dung Tuyết.

“Phu nhân, đây là đầu bếp trong phủ, Vương gia nói sau này để ở tiệm của Hứa công tử, Hứa công tử không cần tốn tiền.”

Mộ Dung Tuyết hết sức kinh ngạc. Đầu bếp của Vương phủ đương nhiên tài nghệ không cần nói nữa, ngay cả đầu bếp nhỏ của Mai quán thôi tay nghề cũng khá lắm rồi. Có thể có được đầu bếp như vậy đương nhiên cầu còn không được.

“Vương gia còn đưa đến một ít nguyên liệu, đều là những thứ tốt khó mua được ở chợ, mời Phu nhân xem qua.” Mộc quán gia lại trình lên một danh sách.

Mộ Dung Tuyết càng kinh ngạc hơn, thái độ của Gia Luật Ngạn thật sự thay đổi quá lớn.

“Lão nô cáo từ, Vương gia còn nói hôm khai trương nhất định sẽ gọi nhiều người đến ủng hộ, bảo Hứa công tử không cần nhọc lòng.”

Mộ Dung Tuyết trợn mắt há miệng nhìn Mộc quán gia rời đi, nàng thật nghi ngờ rằng có phải mặt trời đã mọc đằng Tây rồi không.

~*~

Gia Luật: Haiz, ta không cho nàng mở tiệm là sợ nàng mệt, sợ tay nàng thô thôi.

Mẹ Kim: Chẳng lẽ không phải mi sợ nàng và trò Tiểu Trạch mở tiệm phu thê, lâu ngày sinh tình sao?

Gia Luật: Bà cứ phải nói ra bằng được sao?

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 11: Hiện Thực

Cửa tiệm rất nhanh đã được trang trí như mới, bảng hiệu cũng sang trọng đẹp mắt, bàn ghế bên trong đều làm theo ý Hứa Trạch, Mộ Dung Tuyết vốn không hi vọng quá nhiều, nào ngờ vừa thấy đã thích ngay, không ngờ hẳn lại có mắt thẩm mỹ như vậy. Nhưng nghĩ lại, tuy từ nhỏ hẳn trưởng thành trong chùa, nhưng dù sao cũng có xuất thân danh giá, mẫu thân là Nam Lâm huyện chủ, đương nhiên trong người có sẵn thẩm mỹ rồi.

Tất cả chuẩn bị thỏa đáng, Độc Nhất Vị chọn ngày lành Hoàng đạo để khai trương.

Quả nhiên như lời Gia Luật Ngạn nói, hôm khai trương có rất nhiều người đến, theo cách ăn mặc cho thấy đều không giống bá tánh bình thường. Mộ Dung Tuyết không ngờ hẳn thật sự giữ lời, gọi nhiều người đến ủng hộ.

Đã hứa với Gia Luật Ngạn không thể xuống bếp, cũng không thể lộ mặt tự nhận mình là chủ, vậy là Mộ Dung Tuyết bình tĩnh ngồi trong quán trà đối diện, nhìn quán ăn của mình khai trương tấp nập.

Thấy thực khách ra vào không ngớt, Đinh Hương phấn khích nói: “Lần này lão gia của chúng ta phát tài rồi.”

Bội Lan nói: “Hứa công tử chiếm phần lớn mà.”

“Của Hứa công tử chẳng phải cũng là của tiểu thư chúng ta sao.”

Mộ Dung Tuyết vội nói: “Này này, Đinh Hương, muội nói bậy bạ gì đó?”

Đinh Hương thè lưỡi, cười hi hi nói: “Tiểu thư, Hứa công tử vừa nghĩa khí lại vừa nhiệt tình, ăn nói cũng dễ nghe, không như Vương gia cả ngày lạnh lùng, nói câu nào cũng có thể độc chết người ta.”

Mộ Dung Tuyết chỉ chỉ lên trán nàng ta: “Không được nói xấu chàng.”

Ba người ngồi trong quán trà đến chiều, khi vị khách cuối cùng trong tiệm rời đi, lúc này Mộ Dung Tuyết mới đưa Đinh Hương, Bội Lan bước vào.

Ba người làm trong tiệm đang thu dọn, Hứa Trạch ngồi ở cửa, trên bàn đặt một chiếc ấm tử sa, hảnh một tay bưng ly trà, một tay cầm sổ, dường như xem rất nhập tâm.

Mộ Dung Tuyết mỉm cười, “Chúc Hứa công tử buôn may bán đắt, khai trương may mắn.”

“A Tuyết, nàng đến rồi à.” Hứa Trạch đứng dậy, mỉm cười đưa cuốn sổ trong tay cho nàng. “Nàng xem, đây là khoản thu hôm nay.”

Mộ Dung Tuyết vừa kinh ngạc vừa vui mừng: “Nhiều vậy sao!”

Hứa Trạch cười nói: “Ta cũng không ngờ, ngày đầu tiên khai trương đã có nhiều khách như vậy.”

Mộ Dung Tuyết cười hi hi nói: “Huynh ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa, còn nàng?”

“Tôi cũng chưa ăn. Tôi vẫn luôn ngồi trong quán trà đối diện theo dõi, bây giờ cũng đói rồi.”

Hứa Trạch lập tức dặn dò người làm Tiểu Thôi trong tiệm: “Mau bảo Lưu sư phụ làm vài món ăn.”

Rất nhanh sau bếp đã bưng lên ba món mặn một món canh.

Năng chiều rơi vào, chiếu lên gương mặt sáng sủa và đôi mắt tràn đầy tinh thần của Hứa Trạch, Mộ Dung Tuyết cảm thấy hẳn thật sự rất đẹp, không hề giống chương quầy của một quán ăn. Nghĩ đến thân thể của hắn, lòng thật sự rất đồng tình, vậy là ánh mắt cũng bất giác mang chút tình mẫu tử. Hứa Trạch nhìn vào ánh mắt dịu dàng của nàng, lòng nghĩ, cho dù có chết đuối trong hồ nước lấp lánh này cũng không sao.

Hai người ngồi dưới năng chiều, thật sự gợi nên cảm giác năm tháng tĩnh lặng, kiếp này bình yên.

Đinh Hương đứng ở cửa nhìn, âm thầm nói với Bội Lan: “Này, cô nói tiểu thư và Hứa công tử có giống Trác Văn Quân và Tư Mã Tương Như không?”

Bội Lan nói: “Giống lắm, cũng mở tiệm phu thê, cảm giác thật xứng đôi.”

Sau lưng truyền đến một tiếng hừ lạnh.

Bội Lan quay đầu nhìn, sợ hãi đến tái mặt.

“Vương... Vương gia.”

Gia Luật Ngạn lạnh lùng nói: “Gọi Phu nhân ra đây, ta có chuyện nói.”

“Dạ.”

Đinh Hương vội vào trong nói nhỏ bên tai Mộ Dung Tuyết mấy câu.

Mộ Dung Tuyết ngăn ra, nói với Hứa Trạch: “Tôi đi rồi về ngay.”

Ra khỏi Độc Nhất Vị, Mộ Dung Tuyết vừa nhìn đã thấy Gia Luật Ngạn đang đứng dưới thềm, quay lưng về phía nàng, có lẽ vì quán ăn khai trương hẳn đã giúp một việc lớn, nên hôm nay nhìn hẳn cũng thấy vừa mắt khác thường, chỉ một bóng lưng dong dỏng thôi đã phác họa phong thái tuấn dật, hiếm có hơn người.

Mộ Dung Tuyết bước tới sau lưng hẳn: “Đa tạ Vương gia.”

Gia Luật Ngạn quay đầu nhìn nàng. Có lẽ người gặp chuyện vui tinh thần sáng khoái, hôm nay nàng cũng xinh đẹp động lòng một cách khác thường, mặt lộ niềm vui, đôi mắt đẹp long lanh sóng nước, dường như giống hệt Mộ Dung Tuyết hẳn gặp ở Nhất Vị tửu lâu, chỉ tiếc là ánh mắt này không còn vẻ đăm đỗi khi nhìn thấy hẳn nữa.

Lẽ nào nhìn nhiều rồi sẽ không bị mê hoặc nữa? Vậy tại sao mỗi lần hẳn nhìn thấy nàng, đều cảm thấy nhìn mãi không chán?

Thật sự quá không công bằng, đặc biệt là lúc này, trong tiệm còn có một nam nhân anh tuấn đang ngồi, khả năng có mối quen cũ không phải không có, nhất định phải đề phòng hậu hoạn. Vậy là hẳn lại nhắc nhở: “Sau này không có việc gì thì đừng đến đây, đừng quên chuyện đã hứa với ta.”

“Thiếp không quên.”

“Vậy thì về đi.”

Mộ Dung Tuyết niệm tình hôm nay hẳn đã giúp một việc lớn, ngoan ngoãn gật đầu, rồi đưa Đinh Hương và Bội Lan rời đi.

Gia Luật Ngạn không dễ gì mới gặp được nàng một lần, không nỡ để nàng đi ngay tức khắc, hẳn gọi nàng lại, dịu giọng nói: “Có chuyện gì chỉ cần đến Vương phủ tìm Mộc quản gia làm giúp nàng là được.”

“Đa tạ ý tốt của Vương gia, thiếp sẽ tự xử lý, không gây phiền phức cho Vương gia.”

Gia Luật Ngạn lấy lòng nói: “Trước đây nói nàng gây phiền phức, cũng là nhất thời nóng giận, nàng vẫn ghi thù sao?”

Mộ Dung Tuyết nói: “Chàng nói thiếp chân ngoan, gốc nghề, mặt dày, thiếp đều nhớ hết, không phải là ghi thù, chỉ là nhắc nhở bản thân làm người đừng nên quá tự tin, nếu không sẽ bị ngã rất thảm.”

Gia Luật Ngạn: “...” Xưa nay hắn ăn nói rất chú ý chừng mực, trước mặt nàng lại rất tùy tiện, thích trêu chọc nàng, nhìn nàng bĩu môi giận dỗi, thật sự vừa xinh xắn vừa đáng yêu. Nhưng không ngờ nàng đều nhớ trong lòng, tưởng hắn thật sự khinh thường nàng.

Quán ăn khai trương ngày thứ hai, Mộ Dung Tuyết mời cả nhà Triệu gia đến ăn cơm, chọn một nhà phòng đơn độc, bảo đầu bếp làm một bàn thức ăn khoản đãi cả nhà Triệu Chân Nương.

Mộ Dung Lâm kính rượu Triệu lão tía.

Triệu lão tía đáp tạ: “Không ngờ chúng ta thật sự có duyên phận, làm hàng xóm từ huyện Nghi đến Kinh thành.”

Mộ Dung Lâm thầm nói, nếu không nhờ “ý tốt” của con gái ông, chúng tôi đâu có từ xa xôi ngàn dặm đặt chân đến đây.

“Chuyện của Thục phi giải quyết ra sao rồi?”

Triệu mẫu vừa nghe liền chùi mắt, bộ dạng đau lòng tuyệt vọng. Triệu lão tía kề bên tai Mộ Dung Lâm thấp giọng nói: “Liên tục tặng cho Tô công công bên cạnh Hoàng thượng hết sáu ngàn lượng bạc rồi.” Giọng điệu vô cùng đau xót.

Mộ Dung Lâm an ủi: “Tiền tài là vật ngoài thân.”

Mộ Dung Tuyết cũng nói: “Bá phụ yên tâm, có Công chúa ở đó, Chân Nương tử tử nhất định sẽ lại được sủng ái.”

Triệu lão tía thở dài: “Nay công chúa đang được Kiều quý phi nuôi, chỉ e sau này cũng chỉ nhận dưỡng mẫu. Haiz, bây giờ ta chỉ mong Chân Nương bình an là được rồi.”

“Phải, bình an là được rồi.”

Qua một thời gian, Triệu lão tía đến báo tin vui, nói Triệu Chân Nương đã ra khỏi Lãm cung, có điều bây giờ chỉ là thân phận Thái nữ.

Mộ Dung Tuyết an ủi nói: “Chỉ cần người bình an là được rồi, năm xưa tử tử cũng bắt đầu từ cung nữ từng bước tiến lên vị trí Thục phi mà.”

Triệu lão tía gật đầu: “Vẫn là hương thân chòm xóm ở quê tốt hơn, thời gian qua may nhờ có cha con giúp đỡ.”

Sau khi quán ăn khai trương, buôn bán vẫn rất tốt. Mộ Dung Tuyết vốn nghĩ mình phải tự mình quản lý quán ăn này, chỉ để Hứa Trạch thu tiền, nào ngờ sau khi khai trương vẫn do Hứa Trạch lo liệu từ trong ra ngoài, còn nàng bị đẩy sang một bên. Lòng nàng rất áy náy, mỗi chiều đều cùng Mộ Dung Lâm đến quán ăn.

Mộ Dung Lâm và Hứa Trạch tính tình rất hợp, tự nhiên trở thành bằng hữu vong niên, thường cùng nhau trò chuyện đánh cờ.

Mộ Dung Tuyết phát hiện rằng nếu một nam nhân thật lòng với mình, tự nhiên cũng sẽ thật lòng đối đãi với người nhà mình, không như Gia Luật Ngạn, sau khi thành thân hầu như không gặp mặt Mộ Dung Lâm, đừng nói đến việc trò chuyện đánh cờ cùng ông. Lúc trước toàn tâm toàn ý yêu hân

thì có thể không tính toán, nhưng bình tĩnh lại rồi, so sánh với Hứa Trạch càng cho thấy Gia Luật Ngạn vô tâm.

Lúc bắt đầu mở tiệm, Gia Luật Ngạn cũng thường đến hỏi han tình hình, nhưng Mộ Dung Tuyết cảm thấy hẫng đến là để giám sát xem có phải nàng ở bên Hứa Trạch quá nhiều, quá gần gũi hay không. Bởi vậy liền cố ý giữ khoảng cách với Hứa Trạch, đến quán ăn chốc lát rồi đi ngay, tránh để Gia Luật Ngạn lại gây chuyện.

Thời gian lâu dần, Gia Luật Ngạn cũng yên tâm. Như vậy cũng tốt, nàng mở quán ăn bận rộn kiếm tiền, không có ý rời khỏi Kinh thành nữa. Hẫng sợ nhất là nàng lại như trước kia, bất chấp tất cả liều mình chạy trốn, cho dù cá chết lưới rách cũng không từ.

Hẫng thật sự không thể phân thân truy bắt nàng nữa, vì hôn sự với Ngọc Sính Đình đã ở ngay trước mắt.

Mộ Dung Tuyết nghe được tin này từ miệng Bùi Giản. Tứ môn Đề đốc sắp đi dự hôn lễ của Chiêu Dương vương, hỏi thủ hạ nên tặng lễ vật gì, vừa khéo bị Bùi Giản bên cạnh nghe được.

Bùi Giản được nghỉ về đến nhà, liền cho Mộ Dung Tuyết biết tin này.

Mộ Dung Tuyết bỗng ngẩn ra, nhưng chỉ trong chốc lát, dường như tỉnh lại từ trong miệng, nàng cười nói: “Tốt quá, chúc mừng chàng.” Giọng nói khàn khàn do uống thuốc liên tục nên đã đỡ nhiều, nhưng câu chúc mừng này lại nặng nề như lẫn cát.

Kết quả đã biết từ lâu, tựa như bị tuyên phán ngày hành hình, mỗi ngày đều chờ đợi trong giày vò, cuối cùng cũng chờ được ngày này. Nàng thật sự rất vui, vui đến muốn rơi nước mắt.

“Tối nay chúng ta uống rượu chúc mừng đi.”

Vừa khéo tối đó Hứa Trạch cũng đến. Trời đã vào đông, bốn người ngồi quanh bếp lò.

Bùi Giản đã lâu không về nhà, đối diện với thức ăn ngon và mỹ tửu, không nhịn được mà ăn thỏa thích.

Mộ Dung Lâm cũng rất vui, Gia Luật Ngạn thành thân chắc sẽ không ngăn cản họ rời khỏi Kinh thành nữa, chờ vào Xuân là có thể trở về quê ở Giang Nam rồi.

Mấy người nói nói cười cười, uống hết mấy bầu rượu. Có lẽ Hứa Trạch trời sinh tửu lượng cao, tuy hôm nay mới lần đầu uống rượu, nhưng uống nửa bình cũng chẳng hề gì.

Bùi Giản và Mộ Dung Lâm đều say gục, Mộ Dung Tuyết tiễn Hứa Trạch ra cửa. Không biết từ lúc nào, trên trời tuyết bay lất phất như tơ liễu.

Ngọn đèn ngoài cửa sân soi sáng những bông tuyết lơ lửng, gần như không nhìn thấy được chúng tan trên bờ vai thế nào, tựa như là tình cảm của con người, không biết từ khi nào đã trao cho ai đó.

Mộ Dung Tuyết giống như một đoá hải đường, thanh tú đứng trong trời tơ liễu, dung nhan kiều diễm, thần thái ngời ngời, đôi môi đào đỏ mọng cong lên, hiện ra nụ cười rực rỡ.

Hứa Trạch nhìn nàng, dịu dàng nói: “A Tuyết, hôm nay nàng không vui.”

Mộ Dung Tuyết ngẩn ra, nhưng lập tức mỉm cười: “Làm gì có, hôm nay tôi rất vui.”

“Nếu nàng có tâm sự, ta bằng lòng chia sẻ.” Ánh đèn sáng tỏ, đôi mắt hân nháy bén sắc sảo, dường như nhìn thấu được tâm sự của nàng.

Lòng Mộ Dung Tuyết chợt xao động, nhưng nụ cười càng tươi tắn hơn, “Đa tạ, đích thực tôi không có tâm sự.”

Hứa Trạch cười cười, đôi mắt đẹp như sáng trong hơn trong đêm tuyết, hắn đưa tay đón lấy những bông tuyết rơi, khẽ khàng nói: “Ta rất thích tuyết.”

Mộ Dung Tuyết vội vàng đáp “Hứa công tử đi thông thả”, rồi tức tốc đóng cửa lại, giống như chỉ chậm thêm một khắc nữa thôi, thì hắn sẽ nói những lời còn thẳng thừng hơn nữa.

Bạch tuyết khước hiềm xuân sắc vẫn, cổ xuyên đình thụ tác phi hoa[1].

[1. Chiều xuân nhạc, tuyết chẳng cam, xuyên cây lất phất tuyết làm hoa bay (Tuyết mùa xuân, thơ Hàn Dũ, Nguyễn Phước Hậu dịch).]

Nàng ôm ngực, ngẩng mặt nhìn lên, để hoa tuyết lạnh lẽo rơi trên khóe mắt, trên sống mũi, cuối cùng nén xuống những chua xót cháy lòng kia.

Đêm khuya sâu thẳm, Đình Hương thức giấc, lúc ngang qua cửa sổ phòng Mộ Dung Tuyết, văng vẳng nghe thấy tiếng xé vải, rất chậm, rất nhẹ, như có như không. Nàng ta cười cười, làm gì có, hôm nay tiểu thư vui biết bao nhiêu, âm thanh đó nhất định là tiếng gió thổi trong đêm tuyết thôi.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 12: Chiếm Chỗ

Ngọc Sính Đình không ngờ trong đêm tân hôn của mình, Gia Luật Ngạn lại say mềm bất tỉnh, mãi đến sáng hôm sau, khi mặt trời lên ba con sào mới mơ màng mở mắt.

“Phu quân, chàng không sao chứ?”

Bỗng nhiên nghe thấy hai chữ “Phu quân” mềm mại, lòng Gia Luật Ngạn khẽ động, nhưng khi nhìn rõ người bên cạnh là Ngọc Sính Đình, lòng lại thất vọng náo nức, tại sao không phải là nàng.

Ngọc Sính Đình xoa mái tóc dài, dung nhan kiều diễm đầy đặn, vì cúi người nên vùng ngực căng tròn càng nhô cao, chiếc yếm đỏ tươi và làn da trắng như tuyết hình thành cảm giác đối lập chói mắt, sáng sớm là lúc nam nhân dễ động tình nhất, không ngoại lệ, Gia Luật Ngạn cũng có phản ứng, mượn hơi rượu còn sót lại, hắn đưa tay khẽ dùng lực kéo nàng ta vào lòng.

“Phu quân.”

Ngọc Sính Đình bò trên người hắn, cảm nhận được chỗ cứng rắn nóng bỏng, gương mặt xấu hổ nhưng bộ dạng nửa đẩy nửa đưa.

Tay hắn đặt trên lưng nàng ta, chỉ cần kéo dây, chiếc yếm của nàng ta sẽ rơi xuống ngực hắn.

Đây là chính thê được mai mối của hắn, Chính phi mà Hoàng thượng ban hôn cho hắn, nhưng không biết tại sao hắn lại cảm thấy ngón tay cứng

đờ, sợi dây đỏ cứ như một tấm lưới, chỉ cần hắt kéo xuống thì sẽ bị trói cả đời.

Ngọc Sính Đình tim đập hỗn loạn, vừa xấu hổ vừa vui mừng, rất muốn viên phòng với hắt, nhưng lại cảm thấy lúc này là ban ngày ban mặt, thật sự không thích hợp, để các nha hoàn biết được sẽ tổn hại thể diện của chủ mẫu đương gia.

Hắt dường như cũng cảm thấy không thỏa, cuối cùng không ra tay: “Ta hơi nhức đầu, gọi người đưa một chén canh giã rượu đến đây.”

Ngọc Sính Đình đứng dậy, gọi nha hoàn tùy thân Mai Doanh và nhũ mẫu Quan thị bước vào.

Một lúc sau, nha hoàn đưa nước nóng đến cho Gia Luật Ngạn và Ngọc Sính Đình rửa mặt.

Quan thị đến bên giường, nhìn thấy chiếc khăn hỉ vẫn y nguyên như cũ, bất giác ngẩn ra, cho dù đêm qua Gia Luật Ngạn say bí tỉ, nhưng sáng nay tỉnh rượu chắc cũng phải nhào đến mới đúng, sao lại như vậy?

Bà ta nghiêng mắt nhìn Gia Luật Ngạn, rồi lại nhìn Ngọc Sính Đình, cũng không thấy điều gì không thỏa, hai người nhìn nhau mỉm cười, rõ ràng là phu thê ân ái.

Quan thị cũng thu lại nghi hoặc, hầu hạ Ngọc Sính Đình thay một bộ lễ phục màu xanh, theo thường lệ, ngày đầu tiên sau tân hôn, phu phụ Gia Luật Ngạn phải nhập cung diện thánh, Hoàng thượng muốn ban tiệc cho họ.

Ăn sáng xong, Ngọc Sính Đình đưa Quan thị và nha hoàn tùy thân đến đại sảnh trong Vương phủ.

Lưu thị đưa nô bộc trong phủ đến hành lễ thỉnh an Vương phi, từ cửa đại sảnh ra đến tường tranh bên ngoài, hơn trăm người đứng chỉnh tề ngay ngắn.

Ngọc Sính Đình xuất thân thế gia, ra tay hào phóng, từ Lưu thị đến mỗi hạ nhân đều có thưởng. Sau khi các hạ nhân lui ra, Lưu thị giao chìa khóa và sổ sách bà tạm quản lý cho Ngọc Sính Đình.

Ngọc Sính Đình cười cười nhận lấy, miệng nói: “Ma ma là người hầu lâu năm bên cạnh Vương gia, sau này chuyện trong phủ nếu ta có chỗ nào xử lý không chu đáo, ma ma cứ việc lên tiếng.”

Lưu thị khiêm nhường vài câu rồi thi lễ lui ra. Bà sống mấy chục năm ở nơi nhà cao cửa rộng luyện được bản lĩnh tùy mặt gửi lời, từ bề ngoài đã biết Ngọc Sính Đình không phải là người dễ gần, bất giác nhớ đến Mộ Dung Tuyết, thầm cảm thấy tiếc nuối.

Ngọc Sính Đình giao sổ sách chìa khóa cho Quan thị bảo quản.

Quan thị cười nói: “Tiểu thư uống công đề phòng nha đầu kia rồi, quản sự của Vương phủ này vẫn là Lưu ma ma, không liên quan gì đến nha đầu kia, có thể thấy Vương gia vốn không coi cô ta ra gì.”

Mai Doanh phì cười: “Nha đầu nhà quê như cô ta mà biết quản lý mới lạ đó. Danh hiệu Trắc phi kia chẳng qua là Hoàng thượng nể mặt Triệu Chân Nương thôi.”

Ngọc Sính Đình cười lạnh: “Nếu không có Triệu Chân Nương, cô ta xách giày cho Vương gia còn không xứng nữa. May là cô ta đã bị thôi, nếu cùng ta hầu hạ Vương gia thì thật mất mặt.”

Đang nói thì đột nhiên Gia Luật Ngạn bước vào.

Ngọc Sính Đình vội đổi thành một nụ cười dịu dàng ngọt ngào, nhẹ giọng hỏi: “Vương gia, lúc nào chúng ta khởi hành?”

Gia Luật Ngạn ánh mắt trầm trầm nhìn nàng ta: “Nếu nàng chuẩn bị xong rồi thì chúng ta đi ngay.”

Ngọc Sính Đình cười đứng dậy: “Thiếp chuẩn bị xong rồi, đang chờ Vương gia đây.”

Hai người cùng bước ra khỏi Vương phủ, sáng sớm đã có xe ngựa hầu chờ từ lâu.

Hai người đơn độc tiếp xúc, lại mới vừa tân hôn, Ngọc Sính Đình tưởng Gia Luật Ngạn sẽ dịu dàng quấn quýt với mình trong xe ngựa, nhưng hăn lại ngồi ngay ngắn mắt nhìn thẳng, sắc mặt lạnh lùng nghiêm túc, dường như khác hăn người ban sáng.

Ngọc Sính Đình thầm nghĩ, lẽ nào vì nghe được những lời mình đàm luận về Mộ Dung Tuyết?

Nhưng nếu hăn có lòng bệnh vực cho nàng, tại sao lại hòa ly? Hơn nữa chuyện chưởng quản tài vật trong Vương phủ cũng không giao cho nàng, có thể thấy trong lòng hăn nàng không có chút trọng lượng nào, chẳng qua nàng cũng giống những nữ nhân được tặng trước đó mà thôi. Nghĩ vậy Ngọc Sính Đình cũng yên tâm, cảm thấy mình nghĩ quá nhiều. Hơn nữa nàng ta còn cảm thấy Gia Luật Ngạn lựa chọn đuổi Mộ Dung Tuyết ra khỏi phủ trước khi nàng ta vào nhà, đây là sự tôn trọng và thành ý lớn nhất.

Sau khi nhập cung, lão Hoàng đế thưởng không ít đồ rồi mới bắt đầu ban tiệc.

Ngọc Sính Đình phát hiện sắc mặt lão Hoàng đế ngày càng lụn bại, xem ra chắc không kéo dài được bao lâu, hơn nữa nét già cỗi của ông ta

càng thể hiện rõ tuổi thanh xuân mơn mớn của Kiều Tuyết Y bên cạnh.

Lòng Ngọc Sính Đình thầm cảm thấy không đáng cho biểu tỹ, tuổi xuân như hoa như ngọc thế này mà phải ở bên cạnh một ông lão như nền tảng trước gió, chỉ nghĩ thôi đã thấy đáng sợ.

Lão Hoàng đế thấy Ngọc Sính Đình, xem xét từ trên xuống dưới mấy lần rồi cười nói: “Trông đẹp hơn trước rất nhiều.”

Ngọc Sính Đình bỗng sờn gai ốc toàn thân, trước đây khi vào cung nàng ta luôn cố ý mặc quần áo xấu xí chính vì sợ thu hút sự chú ý của lão Hoàng đế háo sắc.

Cung yến kết thúc, lão Hoàng đế giữ Gia Luật Ngạn lại thương nghị chuyện xuất binh Tây Lương.

Ngọc Sính Đình liền theo Kiều quý phi đến Hậu cung.

Văn Xương công chúa đã biết đi, thấy Kiều Tuyết Y lập tức dang hai tay, bí bí nói: “Mẫu phi ấm.”

Kiều Tuyết Y cúi người ấm Văn Xương công chúa, chùi nước bọt bên khóe miệng cô bé nói: “Con ăn gì vậy?”

Tiểu công chúa không nói là gì, chỉ đáp: “Ngọt ngọt.”

Ngọc Sính Đình không nén nổi niềm vui: “Biểu tỹ, đứa bé này thật đáng yêu.”

Kiều Tuyết Y cười cười chơi đùa với Văn Xương công chúa: “Bổn cung cũng không thích trẻ con lắm, nhưng Đại Châu có lệ, Hoàng đế băng hà, phi tần không có con đều bị đưa đến Hồng Ân tự, thật là trời giúp ta, Triệu Chân Nương đã thay ta sinh đứa con này.”

“Nghe nói tiện nhân kia đã ra khỏi Lãm cung rồi?”

Kiều Tuyết Y cười nhạt: “Vậy thì đã sao, nay Văn Xương công chúa đã là con của bốn cung rồi, cô ta muốn đòi lại là chuyện không thể nào.”

Ngọc Sính Đình hậm hực nói: “Cô ta đúng là không biết tự lượng sức, còn vọng tưởng muốn chống đối với biểu tỷ nữa, nếu không nhờ cái bụng làm nên chuyện thì nữ nhân nhà quê như cô ta bây giờ còn không biết đang chui rúc ở xó xỉnh nào.”

“Nữ nhân không chỉ bụng phải làm nên chuyện mà đầu óc cũng phải làm nên chuyện mới được.” Kiều Tuyết Y cười đảo mắt qua bụng Ngọc Sính Đình, “Muội phải tranh thủ có một đứa con trai. Nay Hoàng thượng trì hoãn chưa hạ chỉ lập Thái tử, chính vì lo ngại Chiêu Dương vương vẫn chưa có con.”

Ngọc Sính Đình xấu hổ nũng nịu: “Hoàng thượng cả nghĩ rồi, Vương gia sức khỏe vẫn an khang mà.”

Kiều Tuyết Y cười nói: “Hoàng thượng lo ngại cũng có đạo lý, nay Chiêu Dương vương đã hai mươi bốn tuổi, bên cạnh cũng không thiếu nữ nhân, tại sao vẫn chưa có con? Hơn nữa Mộ Dung Tuyết gả vào cũng một thời gian rồi, nhưng vẫn chưa thấy có thai, đương nhiên sẽ khiến Hoàng thượng cả nghĩ.” Ngừng một lúc, Kiều Tuyết Y lại nói: “Nay Tây Lương không an phận, Thành Hi vương chủ động xin lãnh ấn xuất binh. Ông ta đã có ba đứa con trai, tuy Hoàng thượng không thích ông ta, nhưng sở thích cá nhân không thể nào quan trọng bằng giang sơn xã tắc.”

Ngọc Sính Đình lập tức im lặng không đáp. Thành Hi vương vẫn luôn là đối thủ có tính cạnh tranh nhất, hơn nữa ông ta cũng một lòng muốn lôi kéo Ngọc gia, mấy năm trước cũng từng khéo léo nhắc chuyện liên hôn với Ngọc Quý Sơn, nhưng Ngọc Quý Sơn không muốn con gái làm vợ kẻ nên đã từ chối.

Ra khỏi cung, nghỉ chừng nửa ngày tuyết lại bắt đầu rơi, tuyết không lất phất như tối qua mà vừa to vừa dày, lả tả không ngừng.

Ánh mắt Gia Luật Ngạn trầm trầm như có tâm sự.

Ngọc Sính Đình tìm mấy chủ đề hăn đều chỉ đáp qua quýt mấy câu.

Nhất thời không khí trong xe ngựa có hơi gượng gạo, Ngọc Sính Đình đảo mắt, ôm hai tay nói: “Lạnh quá.”

Gia Luật Ngạn nhìn nhìn nàng ta rồi đặt lò sưởi tay vào lòng nàng ta.

Ngọc Sính Đình hơi thất vọng với thái độ không hiểu phong tình của hăn, nàng ta còn tưởng hăn sẽ ôm mình vào lòng.

Trời mùa đông đêm đến rất sớm, vì có tuyết rơi nên khi xe ngựa đến Vương phủ, sắc trời đã tối đi.

Gia Luật Ngạn dìu Ngọc Sính Đình xuống xe nói: “Nàng vào trước đi, ta có việc đi một chuyến.”

Ngọc Sính Đình ngẩn ra, đang định hỏi hăn đi đâu, nhưng thấy vẻ mặt lơ đãng sốt ruột của Gia Luật Ngạn thì nhịn lại.

Gia Luật Ngạn lệnh cho xe ngựa tiếp tục đi về phía trước, nhưng không nói đi đâu.

Xa phu đánh xe chậm chậm đi rất lâu giữa trời tuyết dày đặc. Sắc trời tối dần, tuyết cũng lớn dần.

“Vương gia, chút nữa tuyết lớn e là không dễ đi đâu.” Trương Long đánh bạo nhỏ giọng nói một câu.

Một lúc sau, trong xe truyền ra một tiếng: “Đến Mộ Dung phủ.”

Trương Long thở phào, lòng nói, quả nhiên vẫn là chỗ này.

Xe ngựa dừng ở góc đường, Gia Luật Ngạn khoác áo ngoài, bước vào trong gió tuyết.

Trương Long đưa mấy túc vệ theo sau lưng.

Ngoài cửa Mộ Dung gia có một cô nương yêu kiều đang đứng. Trên người mặc áo khoác màu đỏ, đội nón che gió tuyết, một cụm lông hồ màu trắng bọc lấy gương mặt nhỏ sáng ngời.

Nàng giương cao ngọn đèn, cười tươi như hoa, dường như đang đứng trong gió tuyết chờ hân đến.

Trong khoảnh khắc, Gia Luật Ngạn gần như muốn lao tới, nhưng trong phút chốc, chân hẫng lại như bị tuyết đóng băng.

Hứa Trạch đang ngồi xổm ở cách đó không xa nện một người tuyết.

Nàng cười với Hứa Trạch chứ không phải hân.

Nàng vốn không nhìn thấy hân trong màn đêm.

Trong mắt nàng chỉ có người tuyết dưới tay Hứa Trạch.

Nàng giương ngọn đèn, mỉm cười nói: “Trứng gà đó dùng để làm mắt sao?”

“Đương nhiên rồi, mắt thỏ đều có màu đỏ mà.”

Hứa Trạch ngẩng đầu cười với nàng: “Nàng cầm tinh con thỏ đúng không?”

Gia Luật Ngạn thầm nói thì ra nàng cầm tinh con thỏ, vậy mà hân lại không biết.

Mộ Dung Tuyết chu môi thổi mấy hơi vào trời tuyết đang rơi, bộ dạng nghịch ngợm rất đáng yêu. Giọng nàng đã đỡ nhiều, thanh âm trong trẻo như ngậm hơi tuyết.

“Tuyết ở Kinh thành lớn thật, tuyết ở Giang Nam không đủ để đắp người tuyết đâu.”

“Nếu nàng thích thì sau này mỗi khi tuyết rơi ta sẽ đắp người tuyết cho nàng.”

Mộ Dung Tuyết cười lắc đầu, như đang suy nghĩ điều gì: “Không, tôi không muốn ở đây, tôi muốn về Giang Nam.”

Hứa Trạch đứng dậy, như cười như không nhìn nàng, “Ta cũng đi.”

Gia Luật Ngạn bắt giác siết chặt nắm tay. Cứ đôi chốc hắt lại nhìn nàng, nhìn nụ cười trên gương mặt nàng nhạt dần nhạt dần, ngọn đèn trong tay cũng thông xuống từng chút từng chút. Lòng hắt khẽ yên tâm, chờ nàng lạnh lùng từ chối Hứa Trạch, nhưng không ngờ lại nghe nàng thấp giọng đáp một tiếng: “Được thôi.”

Hắt cảm giác như trong phút chốc bị ai đâm một quyền vào ngực, gần như khiến hắt đứng không vững. Trong gió tuyết, bốn bề mênh mang, chỉ có nơi ngực cháy lên một ngọn lửa mãnh liệt, gần như muốn thiêu đốt hắt thành tro bụi.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 13: Tiệc Nuối

Ngọc Sính Đình đốt lò sưởi hừng hực, chỉ mặc một chiếc Thạch lựu quần mỏng manh, trên vai khoác một bộ lông bạch hồ. Trên bàn hâm rượu Lê bạch, trong lò đốt hương ấm. Sắc đêm thăm thẳm, tuyết ngoài trời ngày càng lớn, nàng ta chờ mãi nên hơi lo lắng, lệnh cho Mai Doanh: “Đi xem thử sao Vương gia vẫn chưa về.”

Một lúc sau, Mai Doanh về phòng đáp: “Tiểu thư, Vương gia đã về rồi, hiện đang ở thư phòng.”

Mắt Ngọc Sính Đình sáng lên, lập tức đứng dậy bước ra ngoài.

Mai Doanh nói: “Tiểu thư, bên ngoài đang đổ tuyết, cô mặc thêm áo khoác đi.”

Ngọc Sính Đình không chờ được nữa, nhắc váy bước ra khỏi phòng ngủ, dọc theo bậc thềm bước lên hành lang đi nhanh đến thư phòng.

“Vương gia, chàng về rồi.” Nàng ta kinh ngạc mừng rỡ nhìn Gia Luật Ngạn đang ngồi sau thư án, ngay cả áo khoác cũng chưa cởi.

Hắn tức tốc đặt vật trong tay xuống, nàng ta chỉ nhìn thấy một dải màu tím biến mất dưới thư án.

Là thứ gì mà phải giấu không cho nàng ta xem?

Lòng nàng ta hơi mất vui, nhưng bên ngoài không hề biểu lộ, vẫn mỉm cười bước tới, vịn cánh tay Gia Luật Ngạn, “Phu quân, trong phòng ngủ có đốt lò sưởi, có công văn gì cứ đem đến phòng ngủ xem, thư phòng lạnh lẽo quá.”

Nàng ta y sam mỏng manh, trên người còn mang hơi lạnh của gió tuyết, lúc áp sát vào cánh tay Gia Luật Ngạn, hẳn có thể cảm nhận được hai khối tròn đầy đặn kia.

Hắn đứng dậy, mắt tự nhiên cười cười: “Không có công văn gì hết, đi thôi.”

Ra khỏi thư phòng, gió tuyết ập đến thổi vào hành lang, Ngọc Sính Đình trên người chỉ có một tấm áo mỏng, nhưng vịn cánh tay Gia Luật Ngạn nàng ta lại không hề thấy lạnh.

Nàng ta ái mộ hắn đã mấy năm, cuối cùng cũng chờ được ngày này, chỉ cảm thấy mọi chuyện như ý, hạnh phúc vô cùng.

Từ nhỏ nàng ta đã thầm so sánh mình với Kiều Tuyết Y. Bất luận diện mạo hay tài học Kiều Tuyết Y đều hơn nàng ta, mười lăm tuổi đã danh chấn Kinh thành, tuy dung mạo tài học của nàng ta không tệ, nhưng dưới hào quang của Kiều Tuyết Y chỉ có thể âm thầm đứng trong bóng tối nhiều năm. Đến bây giờ nàng ta lại cảm thấy mình hơn Kiều Tuyết Y gấp trăm ngàn lần.

Tương lai Gia Luật Ngạn đăng cơ, nàng ta chính là Hoàng hậu, còn Kiều Tuyết Y vĩnh viễn chỉ là một Quý phi, còn phải dùng thủ đoạn giành con gái của người khác mới có thể bảo đảm tương lai không bị đưa đến chùa sống hết quãng đời còn lại.

May mắn nhất là Gia Luật Ngạn trẻ trung anh tuấn, hơn lão Hoàng đế kia gấp trăm ngàn lần. Kiều Tuyết Y khuynh quốc khuynh thành thì đã sao, vẫn phải hạ mình với con quý gia háo sắc kia. Kiều Tuyết Y bẩm sinh hơn

nàng ta mọi mặt, nhưng nhờ trượng phu nàng ta bỗng lẫn át mọi thứ của Kiều Tuyết Y.

Nghĩ đến đây, nàng ta càng cảm thấy đặc ý.

Vào phòng ngủ, một hơi ấm xộc ra, mang theo mùi hương thơm nồng. Gia Luật Ngạn không kìm được mà xoa xoa mũi, nhớ đến Mộ Dung Tuyết. Nàng xưa nay không thích dùng hương, nhưng trời sinh đã có một mùi thơm ngọt ngào mê người, khiến người ta say đắm.

Ngọc Sính Đình không muốn để nha hoàn nào động tay, đích thân cởi áo cho Gia Luật Ngạn, vắt khăn cho hắn lau tay.

Gia Luật Ngạn đáp tạ một tiếng, tuy thanh âm rất nhẹ nhàng nhưng giọng điệu không mặn không nhạt. Ngọc Sính Đình rót hai ly rượu, hai tay dâng cho Gia Luật Ngạn, “Phu quân, tối qua chàng say nên vẫn chưa uống rượu hợp cần với thiếp.”

Gia Luật Ngạn cười cười, đón lấy ly rượu một hơi uống cạn, sau đó nói: “Nàng mặc mỏng manh như vậy không lạnh sao?”

Ngọc Sính Đình đỏ mặt, xấu hổ nói: “Lò sưởi rất nóng.” Lòng nàng ta cũng như đang đốt một chậu lửa, làm sao lạnh được, hơn nữa cũng cố ý ăn mặc mỏng manh để hắn động tình.

Gia Luật Ngạn buông ly rượu, nhàn nhạt nói một câu: “Ta vẫn chưa dùng cơm.”

Ngọc Sính Đình ngẩn ra, trễ vậy rồi sao hắn vẫn chưa dùng cơm? Nàng ta vội vàng lệnh Mai Doanh đi cho người chuẩn bị cơm.

Lòng Gia Luật Ngạn tối đi, Mộ Dung Tuyết luôn chuẩn bị một bàn thức ăn đẹp mắt để chờ hắn. Nhưng nàng sắp rời khỏi Kinh thành, cùng

người đó đi về Giang Nam xa xôi, nghĩ đến đây, hắt lại tự mình rót thêm một ly rượu, một hơi uống cạn.

Ngọc Sính Đình vội nói: “Vương gia, bụng rỗng uống rượu sẽ say đó, hay là chờ thêm chốc lát, cơm canh đến rồi thiếp sẽ uống cùng phu quân.”

“Không sao.” Gia Luật Ngạn cụp mắt, lại uống thêm một ly nữa.

Ngọc Sính Đình thấy hắt như vậy, dịu giọng nói: “Phải chăng Vương gia có việc gì phiền lòng?”

Gia Luật Ngạn cười nhạt: “Hôm nay Hoàng thượng nhắc chuyện Tây Lương, lòng hơi phiền muộn.”

Ngọc Sính Đình nghĩ nhất định là Hoàng thượng nhắc chuyện Thành Hi vương xin lãnh ấn xuất binh, khiến Gia Luật Ngạn bị áp lực, vậy là nàng ta bình tĩnh khuyên giải: “Vương gia không cần phiền lòng. Hôm nay thiếp đã gặp biểu tể. Trong lòng Hoàng thượng vẫn xem trọng Vương gia nhất. Có điều...” Nói đến đây, nàng ta đỏ mặt, xấu hổ tường thuật lại lời Kiều Tuyết Y.

Gia Luật Ngạn dùng lực bóp chặt ly rượu trong tay, cảm giác rượu này khiến từ cổ họng đến tim hắt đều bỏng rát đau đớn.

Ngọc Sính Đình vốn tưởng nói hết những lời này, Gia Luật Ngạn nhất định sẽ thuận nước đẩy thuyền ôm nàng ta vào lòng trêu chọc một phen, nào ngờ hắt vẫn trầm mặc như cũ.

Nàng ta cảm thấy rất ngượng ngùng, đúng vào lúc này, cơm canh được đưa đến.

Mai Doanh đưa nha hoàn bày cơm canh lên bàn. Những thức ăn nhà bếp chuẩn bị sẵn này đều luôn đặt trên bếp, phòng lúc chủ nhân cần, tuy lúc

đầu mùi vị rất ngon, nhưng hâm lâu đã biến chất, Gia Luật Ngạn xưa nay kén chọn, lúc này càng giống như đang nhai sáp.

Thì ra không chỉ có cảm giác không màng nước, chẳng biết mây với người, mà đối với thức ăn cũng như vậy.

Hắn buông đũa, bưng ly rượu, Ngọc Sính Đình thấu hiểu ý người giúp hắn rót rượu, hắn uống vừa nhanh lại vừa gấp, Ngọc Sính Đình có hơi lo lắng, “Vương gia, rượu mạnh hại thân, vẫn nên uống ít thôi hơn.”

Gia Luật Ngạn nhếch môi thành một nụ cười khổ, lẩm bẩm nói: “Lấy gì giải sầu, chỉ có Đỗ Khang.”

Lúc đó nàng lấy câu này để che lấp tâm sự, không ngờ hôm nay hắn cũng chỉ có thể dùng câu này để che lấp tâm sự.

Ngọc Sính Đình xấu hổ tựa vào người hắn, nũng nịu nói: “Thiếp nguyện giải ưu cho phu quân.”

Lúc đó hắn cũng nói với nàng như vậy. Lúc đó hắn không nhìn ra được nàng say hay đang đăm đuối. Giống như bây giờ Ngọc Sính Đình không nhìn ra được hắn có mấy phần say, tất cả đều giấu trong lòng.

Lúc đó nàng miễn cưỡng mỉm cười.

Bây giờ hắn cũng giả vờ ân cần.

Ngọc Sính Đình dịu dàng tình tứ nhìn hắn, hắn nâng cằm nàng ta, trầm giọng nói: “Đa tạ.” Dường như hắn đã say, tuy cười nhưng trong mắt lại không chút ấm áp, tựa như có một tầng sương lạnh bao phủ.

“Vương gia uống ít thôi.” Ngọc Sính Đình đón lấy ly rượu trong tay hắn, thuận thế nắm chặt ngón tay hắn, xấu hổ ái mộ nhìn hắn.

Gia Luật Ngạn nhíu mắt nhìn nàng ta, dường như đang nhìn một người xa lạ không quen biết, ánh mắt mông lung lạnh lùng, sau đó đột nhiên cười cười, nắm ngược lại tay nàng ta.

Ngọc Sính Đình xấu hổ, nũng nịu gọi một tiếng: “Phu quân.”

Gia Luật Ngạn nhắm mắt, lòng nói, lúc giọng nàng chưa hỏng, chỉ từng gọi hắn là Gia Luật Ngạn có một lần. Là ở Dịch trạm ngoại thành, nàng ngẩn lệ hỏi hắn: Nếu tôi câm rồi, ngài có nhớ giọng nói của tôi không?

Lúc đó hắn không thèm để mắt, không ngờ sau này lại tiếc nuối như vậy, tiếc là chưa từng nghe nàng gọi hắn một tiếng phu quân.

Nàng hát rất hay, tiếc là chỉ từng nghe mỗi một lần.

Trong lòng bàn tay là tay của Ngọc Sính Đình, cũng là da thịt mềm mại mịn màng, nhưng hắn tiếc nuối rằng đây không phải là tay nàng, tay nàng nhỏ nhắn xinh xắn nhưng có thể nấu được những món ngon mê người nhất thiên hạ. Nàng còn biết thắt cung thao cho hắn, xoa bóp cho hắn, nàng còn biết đàn, tuy chữ viết không đẹp lắm, nhưng cũng ngay ngắn đáng yêu.

Tiếc là đôi tay đó lúc này không nằm trong lòng bàn tay hắn.

Tiếc là bây giờ hắn mới phát hiện có nhiều điều tiếc nuối đến vậy.

Hồi ức dâng trào trong lòng như thủy triều, hơi rượu cũng xông lên, ánh đèn lay động, hắn dường như không phân rõ người trước mắt là Ngọc Sính Đình hay Mộ Dung Tuyết nữa.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, bên cạnh đã không có người. Ngọc Sính Đình vui mừng xoa bụng, nàng ta tự tin mình nhất định có thể sinh con trai, từ nhỏ đã được người coi tướng nói rằng tướng mạo nàng ta vô cùng phú quý.

Sau khi thức dậy, Quan thị thu dọn chăn nệm, tươi cười chúc mừng Ngọc Sính Đình.

Ngọc Sính Đình xấu hổ hỏi Mai Doanh: “Vương gia có ở thư phòng không?”

“Sáng sớm Vương gia đã rời khỏi Ẩn Đào các, đi về phía hoa viên rồi.”

Lẽ nào là đến hoa viên thưởng tuyết? Ngọc Sính Đình nhìn ra cửa sổ, nhất thời cũng hứng chí, ra lệnh cho Mai Doanh: “Lấy áo khoác của ta đến đây.”

Trời đất một mảng trắng xóa, ra khỏi Ẩn Đào các, Ngọc Sính Đình đưa Mai Doanh Quan thị, cho nha hoàn Ngọc Hoàn Trân Châu dẫn đường, đi về phía Hậu hoa viên.

Ngọc Hoàn và Trân Châu là đại nha hoàn một tay Lưu thị dạy dỗ, nhan sắc thanh tú, cử chỉ đoan trang, tuy là nha hoàn nhưng khí chất không kém các tiểu thư bình dân, được Lưu thị đặc biệt sắp xếp hầu hạ trong phòng Ngọc Sính Đình. Đáng tiếc ý tốt này lại khiến Ngọc Sính Đình không thoải mái, sợ hai nha hoàn xinh đẹp này sẽ thu hút sự chú ý của Gia Luật Ngạn, bởi vậy mấy ngày nay đều xua đuổi hai người đi thật xa, không muốn sai khiến, vì không quen thuộc Vương phủ mới gọi hai người đến dẫn đường.

Tuyết mới tan, Hậu hoa viên long lanh như dát bạc, thanh nhã trong lành, trên cành cây thỉnh thoảng có tuyết rơi xuống, rào rào hình thành một màn sương tuyết.

Ngọc Sính Đình khoác áo màu đỏ, đi dọc theo con đường trong hoa viên, vừa thưởng thức cảnh tuyết vừa tìm kiếm bóng dáng Gia Luật Ngạn. Đi một lúc, trong Hậu hoa viên vẫn lặng ngắt không một bóng người, Ngọc

Sính Đình nhìn trái nhìn phải, thuận miệng hỏi: “Vương gia một mình đến Hậu hoa viên sao?”

Trần Châu thấp giọng dạ một tiếng.

Ngọc Sính Đình phóng sang một ánh mắt lạnh lùng: “Nhất cử nhất động của Vương gia người đều rõ ràng quá nhỉ.”

Trần Châu vội cúi đầu đáp: “Vì lúc đó nô tỳ đang quét tuyết ở sân trước nên vừa hay trông thấy.”

Ngọc Sính Đình hừ một tiếng, đi dọc theo hành lang đến cổng tròn, chỉ thấy một hàng dấu chân vô cùng rõ ràng trải dài trên tuyết.

“Đây là đâu?”

“Hồi Vương phi, phía sau này là Kính hồ.”

“Kính hồ?”

Ngọc Sính Đình đi theo bước chân vào cổng tròn, trước mắt là một cây cầu đá xanh tinh xảo, trên cầu cũng có một hàng dấu chân, nàng ta bước lên cầu, vừa đưa mắt nhìn đã bị cảnh đẹp trước mắt làm chấn kinh.

Một hồ nước xanh biếc đã đóng băng, bằng phẳng như kính, cây bên hồ đều phủ đầy tuyết, hết như san hô màu trắng. Giữa hồ có một ngôi đình tám cạnh, tinh xảo độc đáo. Dọc theo bờ hồ là bốn tòa tiểu lâu phong cách tương tự, tất cả đều nhỏ nhắn thanh nhã, đặc biệt là tòa thứ hai, phía trước có một rừng mai, hồng mai soi bóng tuyết, thoang thoảng hương đưa. Bốn bề tĩnh lặng, cảnh sắc này tựa như thế ngoại đào nguyên, khiến người ta kinh ngạc.

Trên hành lang gỗ tuyết phủ trắng ngần, chỉ để lại một hàng dấu chân.

Ngọc Sính Đình bước lên dấu chân đó, to hơn chân nàng ta rất nhiều, nhất định là của hân.

Nàng ta mỉm cười, đạp lên dấu chân Gia Luật Ngạn bước lên hành lang gỗ, đi đến trước Mai quán.

Một mùi hương nhẹ nhàng xộc đến, hồng mai nở rộ, trên cành cây phủ tuyết trắng lộ ra từng đốm màu đỏ xinh đẹp.

Nàng ta đang định bước vào, bỗng nghe thấy bên trong có người nói chuyện.

“Phu nhân vẫn luôn hi vọng được nhìn thấy cảnh tuyết ở Mai quán, nay hoa đã nở rồi, tuyết cũng rơi rồi, nhưng tiếc là người không còn.”

“Đúng như câu... năm năm tháng tháng hoa vẫn nở, tháng tháng năm năm người khác người.”

Lời của Âm Hương, Sơ Ảnh bên trong truyền đến tai Ngọc Sính Đình, nàng ta quay đầu hỏi Trần Châu: “Bọn chúng đang nói ai vậy?”

Trần Châu nhỏ giọng nói: “Đây vốn là nơi ở của Mộ Dung phu nhân.”

Là cô ta, lòng Ngọc Sính Đình nhói lên, bỗng mất đi tâm trạng bước vào thưởng mai ngắm tuyết, quay người rời khỏi Mai quán.

Dấu chân trên hành lang gỗ đến bên Kính hồ bỗng nhiên biến mất, Ngọc Sính Đình lòng thầm kỳ quái, dọc theo hành lang gỗ bên hồ đi thêm mười mấy bước, vẫn không thấy dấu chân của Gia Luật Ngạn. Trước cửa Trúc quán và Lan quán hai bên đều là tuyết phẳng, hân đã đi đâu?

Nàng ta vô tình nhìn về phía mặt hồ, bỗng phát hiện trong ngôi đình phủ tuyết có một người đang ngồi.

Lặng ngắt như tờ, bốn bề trắng xóa, bóng người đó thoát ly thế tục,
lạnh lùng như tuyết[1].

[1. Vịnh ông đầu bạc, Lưu Hi Di.]

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 14: Buông Tay

Ngọc Sính Đình thầm kinh sợ, vậy mà hăn cũng đạp lên mặt băng bước qua đó sao?

Trong tuyết trắng lất phất, hăn một mình ở đó, tại sao lại đến chỗ này?

Ý nghĩ đầu tiên của nàng ta là hăn đến đây để nhớ Mộ Dung Tuyết, vì Mộ Dung Tuyết từng ở Mai quán. Nghĩ đến đây, cơn ghen bùng cháy, hận không thể bước tới hỏi rõ, nhưng nàng ta không dám đi về phía hăn, nếu băng vỡ sẽ bị rơi xuống hồ.

Nàng ta đứng bên bờ, cách một hồ băng nhìn về phía hăn, tựa như xa xôi ngàn dặm.

Gia Luật Ngạn trong đình nhìn thấy áo khoác đỏ của Ngọc Sính Đình, trong phút chốc, hăn thậm chí có ảo giác là Mộ Dung Tuyết quay về. Nhưng hăn lập tức biết ngay là không phải. Vì lúc này nếu là Mộ Dung Tuyết đang đứng bên hồ, nhất định sẽ không hề do dự mà đi về phía hăn, cho dù dưới chân là lửa hay băng nàng đều không để tâm.

Hăn buồn bã cười cười, đứng dậy bước lên mặt hồ.

Tìm Ngọc Sính Đình như bị treo lên, muôn phần lo lắng nhìn Gia Luật Ngạn, sợ hăn xảy ra chuyện.

Hăn lại như đang tản bộ trong sân, chấp tay nhàn nhã bước tới.

Trên băng tuyết, nắng sớm chiếu rọi, trên người hắc như phát ra ánh hào quang, phiêu nhiên xuất trần như thần tiên, khiến nàng ta vô cùng ái mộ, nhưng cũng cảm thấy vô cùng xa vời.

Nhìn hắc nguyên vẹn đứng trước mặt mình, nàng ta thần hồn bất định ôm ngực, giận dữ nói: “Vương gia làm thiếp sợ chết được, nguy hiểm quá chừng.”

Gia Luật Ngạn đột nhiên lấy sau lưng ra một cành mai đưa cho nàng ta, cười dịu dàng: “Muốn đến Mai quán bẻ mai cho nàng.”

Ngọc Sính Đình vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, chút không vui dỗi kị trong lòng vừa rồi bỗng đều tan biến, thì ra hắc đệp tuyết tâm mai là vì mình. Nàng ta đón lấy cành mai, vui mừng vịn cánh tay Gia Luật Ngạn, bước lên hành lang gỗ. Tuyết dưới chân nhẹ kêu sột soạt trong thế giới long lạnh như dát bạc đường như chỉ có hai người, cảnh tượng như mơ như ảo.

Ngọc Sính Đình vẻ mặt ngất ngây, nũng nịu nói: “Phu quân, phong cảnh Kính hồ này thật đẹp quá, nhìn còn độc đáo hơn Ấn Đào các nữa.”

Gia Luật Ngạn cười nhạt: “Nếu nàng thích thì tùy ý chọn một nơi để ở đi.” Hắc khượng lại rồi nói: “Trừ Mai quán.”

“Tại sao?” Lòng Ngọc Sính Đình lập tức nổi cơn ghen, lẽ nào hắc thật sự vẫn đang nhớ đến nữ nhân kia?

Gia Luật Ngạn cười cười, “Nàng vào phòng ngủ xem giường là biết ngay.”

Ngọc Sính Đình thật sự dừng bước tiến vào Mai quán.

Ám Hương, Sơ Ảnh thấy Ngọc vương phi đến, vội hành lễ vấn an. Ngọc Sính Đình đi thẳng vào phòng ngủ, vừa thấy chiếc giường trọc lóc,

lòng nàng ta vừa kinh ngạc lại vừa hiếu kỳ. Ra khỏi Mai quán liền hỏi Gia Luật Ngạn: “Phu quân, giường trong phòng ngủ tại sao lại như vậy?”

Trong Vương phủ tuyệt đối không nên có những thứ đơn giản xấu xí như vậy, thật không ăn nhập với Mai quán tinh tế thanh nhã.

Gia Luật Ngạn nhếch khóe môi khinh bỉ, “Một nha đầu nhà quê thì có được phẩm vị gì, giường ngà voi đẹp để lại vứt đi để đổi một thứ như vậy, thật nực cười.”

Ngọc Sính Đình phì cười, lòng vô cùng sáng khoái. Phải rồi, nếu yêu thì sao có thể hòa ly, nếu yêu thì sao không tặng những món đồ tốt nhất mà để cô ta ngủ một chiếc giường thế kia. Nghĩ vậy, nàng ta cảm thấy mình cả nghĩ, có lẽ vì quá yêu hắn nên trở nên nhỏ nhen, tính toán chi li.

Hai người chậm rãi đi dọc theo hành lang gỗ, Ngọc Sính Đình vừa đi vừa khen ngợi phong cảnh Kính hồ, Gia Luật Ngạn nói: “Phong cảnh ở đây đích thực rất đẹp, đặc biệt là mùa hè, gió hồ mát mẻ, hương sen ngào ngạt, nếu nàng thích thì cứ vào ở Trúc quán, ở đó mát mẻ nhất.”

Ngọc Sính Đình cười ngọt ngào, nũng nịu thăm dò: “Lan quán Cúc quán thiếp cũng muốn, xuân hạ thu đông luân phiên ở hết được không?” Hỏi xong, nàng ta bất an quay sang Gia Luật Ngạn, nhìn vào mắt hắn.

Ngoài dự liệu của nàng ta, Gia Luật Ngạn dịu dàng tình tứ nhìn nàng ta, “Được, dù sao ở đây sau này cũng không có nữ nhân nào ở nữa.”

Ngọc Sính Đình vô cùng ngạc nhiên nhìn hắn, vui đến suýt rơi nước mắt. “Phu quân, chàng đối với thiếp thật tốt, đời này của Sính Đình nhất định vì phu quân dầu sôi lửa bỏng cũng không từ.”

Gia Luật Ngạn cười cười nhìn nàng ta: “Vừa rồi sao nàng không đến bên đình tìm ta?”

“Thiếp sợ bằng võ.”

“Chẳng phải nàng nói đầu sôi lửa bỏng cũng không sợ sao?”

“Ai da, phu quân cười người ta.” Ngọc Sính Đình nũng nịu.

Gia Luật Ngạn cười cười, trong mắt thoáng lạnh lùng sáng tỏ. Hắn không ngờ trong rượu tối qua còn có một thứ, “tình ý” này thật sự khiến hắn kinh ngạc.

Tân hôn ba ngày về nhà mẹ, Ngọc Sính Đình đến hậu viện trò chuyện cùng mẫu thân, Ngọc Quý Sơn và Gia Luật Ngạn nghị sự trong thư phòng, ăn cơm tối xong mới trở về Vương phủ. Thay y phục xong Gia Luật Ngạn liền đến thư phòng.

Ngọc Sính Đình chờ trong phòng hồi lâu cũng không thấy hắn quay lại, không nhịn được lại đến thư phòng tìm hắn. Cửa vừa mở ra đã thấy hắn nhú mày, dường như có chút không vui.

“Lần sau nàng vào phải gõ cửa trước.”

Ngọc Sính Đình thầm sửng sốt, nàng ta ở nhà được nuông chiều đã quen, đến thư phòng của phụ thân cũng không có thói quen đánh tiếng gõ cửa trước, huống hồ nàng ta và Gia Luật Ngạn là phu thê. Nén nhịn bất mãn trong lòng, nàng ta cố trưng ra nụ cười dịu dàng hiền thực, nũng nịu nói: “Phu quân, thư phòng lạnh lẽo, sao không đến phòng ngủ?”

Gia Luật Ngạn vỗ vỗ tay nàng ta: “Ta quen xử lý công việc ở đây, nàng ngủ trước đi.” Trong phút chốc giọng hắn bỗng dịu lại, dường như khoảnh khắc không vui bức bối vừa rồi chỉ là ảo giác của Ngọc Sính Đình.

Về đến phòng ngủ, Ngọc Sính Đình nhìn cảnh mai trong bình, Âu oán thở dài, sự ôn tồn của Gia Luật Ngạn đối với nàng giống như hoa mai này, hương thơm nức mũi nhưng là mùi hương lạnh lẽo, không đủ nồng nhiệt.

Nhưng nghĩ lại, hai người vừa thành thân, dù sao cũng chưa thân thiết lắm, hơn nữa Chiêu Dương vương nổi danh thờ ơ với nữ sắc, cả Kinh thành đều biết, mỹ nhân trong phủ xưa nay đều như nước chảy, cho dù là Mộ Dung Tuyết, nói hòa ly là hòa ly ngay, không hề nề tình Hoàng thượng làm chủ ban hôn.

Ba ngày sau, tuyết tan hết, mở cửa ra, con thỏ ngoài cửa đã biến mất, ngay cả hai quả trứng gà đỏ làm mắt cũng không thấy đâu, Mộ Dung Tuyết nhớ lại những lời Hứa Trạch nói đêm đó. Hắn cũng muốn đi Giang Nam, ý trong lời đương nhiên không nói cũng rõ. Lúc đó không biết làm sao nàng lại đồng ý, thật sự không nỡ nhìn thấy ánh mắt thất vọng của hắn.

Nàng làm một hũ mứt rượu nếp định mang đến quán ăn cho hắn. Thật là kỳ lạ, cũng là nam nhân nhưng hắn rất thích đồ ngọt, Gia Luật Ngạn lại không chút hứng thú, cho dù là điểm tâm nàng tận tình chuẩn bị hắn cũng chỉ nếm thử tượng trưng giống như chỉ nếm mặt nàng mà thôi.

Nàng lắc lắc đầu, sao lại nghĩ đến hắn nữa rồi.

Hắn đã cưới tân Vương phi, lúc này đang tận hưởng hạnh phúc tình nồng ý đậm, cuối cùng cũng không rảnh đến theo dõi động tĩnh của nàng nữa.

Nàng trù tính hết năm nay, chờ vào Xuân rồi nói không chừng là có thể khởi hành về Giang Nam, hắn phỏng được nàng một lúc chứ không thể phỏng được cả đời.

Có Ngọc Sính Đình dụ dàng quyến rũ, có khi có thể hóa giải được oán hận và không cam trong lòng hắn.

Mộ Dung Tuyết vẫn luôn cho rằng hắn không chịu thả nàng đi là vì không cam để nàng làm giả hóa thật mà hòa ly. Xưa nay hắn rất tự cao, làm sao có thể chịu bị hạ thấp tự tôn như vậy, xưa nay chỉ có hắn từ bỏ người khác, chưa hề bị ai từ bỏ.

Nàng cúi đầu vừa đi vừa nghĩ chuyện trong lòng, đột nhiên nghe Đinh Hương phía sau gọi nhỏ một tiếng “Tiểu thư”.

Nàng ngẩng đầu, lòng giật thót. Trước mặt không xa có một chiếc xe ngựa đang dừng, bên xe có mấy người đang đứng, trong số đó có Trương Long.

Nàng dừng bước, bình ổn lại cảm xúc, sau đó mới tiến về phía trước.

Rèm xe đang được vén lên, Gia Luật Ngạn đang ngồi bên trong, nhìn nàng bước tới. Nàng khoác một chiếc áo màu xanh lục, lộ ra đôi giày xanh lam, hai tay giấu trong tay áo ấm lông hồ trắng, tươi tắn nhã nhặn như một cành mai xanh, lạng lẽ nở trước mắt hân.

Trương Long tiến lên nói: “Phu nhân, Vương gia mời cô lên xe.”

“Có lời gì thì ta đứng đây nghe là được rồi, mời Vương gia nói.”

Mộ Dung Tuyết đứng trước xe, không có ý muốn lên. Không gian chật hẹp đó khiến nàng cảm thấy thiếu an toàn, nàng không dễ gì mới khoác lên mình một bộ giáp, không thể bị ánh mắt của hân làm tan chảy.

Gia Luật Ngạn ngồi trong xe, bóng tối càng tôn lên gương mặt như ngọc và ánh mắt thâm sâu.

“Nếu nàng không lên thì đừng hối hận.”

Mộ Dung Tuyết hỏi: “Hối hận điều gì?”

“Ta vốn muốn nói với nàng chuyện rời Kinh, nếu nàng không muốn...”

Mộ Dung Tuyết vừa nghe, lập tức nhấc váy bước lên xe ngựa, ngồi đối diện hân, kích động hỏi: “Vương gia đồng ý cho thiếp rời khỏi Kinh thành sao?” Nàng không dám tin nhìn hân, đôi mắt sáng rực lấp lánh.

Gần ngay trước mắt, Gia Luật Ngạn ngửi được mùi thơm chỉ nàng mới có, một hương thơm nhẹ nhàng tựa lan nhưng chẳng phải lan. Hắn nhìn nàng không chớp mắt, nhìn ánh sáng khát vọng cháy bỏng trong mắt nàng, thì ra nàng thật sự không muốn ở lại Kinh thành thêm một khắc nào, không muốn gặp hắn một chút nào, quả nhiên hào sảng gọn gàng, buông tay không chút lưu luyến.

Hắn thăm mĩa mai, so với nàng, càng cho thấy hắn lẽ mề chậm chạp, do dự không quyết.

Mộ Dung Tuyết cảm thấy ánh mắt hắn ngày càng lạnh lẽo, vừa rồi lúc nhìn nàng, trong mắt như có ánh lửa, nhưng bây giờ chỉ còn tàn tro.

Hắn thờ ơ nói: “Nếu nàng muốn về Giang Nam thì cứ đi.”

“Thật sao?” Mộ Dung Tuyết muôn phần kinh ngạc mừng rỡ, không kìm được mà nhảy lên, kết quả đầu va vào trần xe, nàng “Ái da” một tiếng, đang định ôm đầu, nhưng có một bàn tay còn nhanh hơn nàng đặt trên đỉnh đầu, mái tóc như mây kia mềm mại tựa tơ lụa trong lòng bàn tay hắn.

Nàng lập tức vô thức né bàn tay hắn, định nhảy xuống xe ngựa.

Hắn đưa tay giữ cánh tay nàng lại, không cam nói: “Nàng cứ vậy mà đi sao?”

Mộ Dung Tuyết quay lại, đôi mắt trong veo lặng lẽ nhìn hắn, “Thiếp vẫn luôn coi chàng là ân nhân cứu mạng, bởi vậy thiếp chưa từng hối hận về những gì đã trao đi, chỉ coi như là báo ơn. Nếu lòng chàng không cam thì cứ coi như thiếp phụ bạc. Sau này mỗi người một phương, thiếp ở Giang Nam xa xôi luôn chúc Vương gia mọi việc thuận lợi.”

“Phụ bạc, nàng cũng biết là phụ bạc...” Hắn gằn từng chữ, ánh mắt sắc bén dường như muốn đánh tan áo giáp trên người nàng, mắt nàng hơi nóng,

mũi cũng cay cay, nhìn hắn một lần cuối cùng coi như vĩnh biệt. Sau đó quay đầu xuống xe ngựa, không hề ngoái lại mà rời đi.

Gia Luật Ngạn cứ đôi chốc lại nhìn theo bóng nàng, hắn đã suy nghĩ tròn hai ngày, cũng đã ra quyết định cuối cùng, nhưng đến khoảnh khắc này hắn mới phát hiện thì ra mình vẫn do dự không quyết, không dứt khoát gọn gàng như nàng, rút đao chém xuống nước không hề chùn tay.

Nhìn vạt áo xanh lục càng đi càng xa, hết như một vạt nắng xuân biến mất ở cuối con đường giá lạnh, hắn trầm giọng nói: “Về phủ.”

Trương Long thay hắn buông rèm, không dám nhìn sắc mặt hắn, trong lúc liếc mắt, thấy nắm tay hắn siết chặt, mu bàn tay nổi gân xanh.

Nếu nàng đã không chịu quay đầu, nếu nàng đã từ bỏ, vậy hắn hà tất phải khổ sở đeo bám, nếu nàng đã hướng về mùa xuân Giang Nam, vậy hắn hà tất khổ sở giữ lấy mùa đông Kinh thành. Từ nay mỗi người một phương, coi như chưa từng có người này, cũng chưa từng động lòng.

Nhưng có sao ngực lại như có vạn tiễn xuyên tâm?

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 15: Âm Toán

Mộ Dung Tuyết vui vẻ đến quán ăn, đem mứt cho Hứa Trạch.

Hứa Trạch thấy nàng vui mừng liền hỏi: “Có chuyện gì mà hân hoan vậy?”

Mãi đến lúc này, Mộ Dung Tuyết tuy mừng rỡ nhưng vẫn cảm thấy khó lòng tin được, nàng kích động nói: “Vừa rồi gặp Chiêu Dương vương, chàng đồng ý cho chúng ta rời Kinh rồi. Thật kỳ quái, sao đột nhiên lại trở thành người tốt vậy?”

Hứa Trạch cũng rất ngạc nhiên, lập tức nói: “Vậy bây giờ chúng ta đi ngay đi.”

“Quán ăn này phải làm sao đây?”

“Đương nhiên là chuyển nhượng cho người ta.” Hứa Trạch cực kỳ hứng chí nói: “Quán ăn buôn bán tốt, đương nhiên không lo không có người mua, nàng yên tâm đi.”

Mộ Dung Tuyết cười gật đầu, “Hứa công tử, mọi chuyện nhờ huynh đó.”

“Nàng vẫn gọi ta là Hứa công tử sao?” Hứa Trạch cười nhìn nàng, nhưng ánh mắt lại vô cùng Âu oán.

Mộ Dung Tuyết chớp mắt mỉm cười nói: “Lẽ nào gọi huynh là Hứa tiểu thư sao.” Nói xong liền bước ra khỏi tiệm, vờ như không hiểu.

Hứa Trạch cười bất lực, thật là một tiểu hồ ly đáng yêu.

Mộ Dung Tuyết về đến nhà lập tức bắt đầu thu dọn đồ đạc. Nàng lo Gia Luật Ngạn đột ngột đổi ý, hận không thể lập tức mọc cánh bay đi. Mộ Dung Luân đi tìm Bùi Giản, thông báo tin mình muốn rời Kinh, Bùi Giản lại không chịu đi, một lòng muốn lập nghiệp ở Kinh thành, Mộ Dung Luân để lại tiểu viện cho Bùi Giản, một mình đưa con gái và hai nha hoàn rời Kinh.

Hứa Trạch biết Mộ Dung Tuyết nhớ nhà da diết nên cũng không so đo giá cả, rất nhanh đã chuyển nhượng Độc Nhất Vị cho người khác.

Bảy ngày sau, Mộ Dung Tuyết dự định khởi hành.

Hứa Trạch gọi một người hầu trong phủ đến đánh xe cho họ, mình cũng mang theo một chiếc xe và hai người hầu, còn có một đồng hành lý.

Mộ Dung Tuyết thấy nhiều đồ như vậy không nhận được cười: “Hứa công tử, huynh dọn nhà đó sao?”

Hứa Trạch nghiêm túc nói: “Có lẽ mấy năm không về, có một số đồ cần phải mang theo.”

Mộ Dung Tuyết mỉm cười: “Chẳng qua huynh chỉ đi ngắm phong cảnh Giang Nam thôi, lẽ nào định ở mấy năm luôn sao?”

Hứa Trạch cười híp mắt nhìn nàng: “Nếu may mắn, có người giữ lại thì ở cả đời cũng không sao.”

Mộ Dung Luân bên cạnh vờ như không nghe thấy, lòng vui như nở hoa, vì chọn nữ tể ở rể lâu nay vẫn là ước mơ của ông. Tiểu tử Hứa Trạch này tính cũng tốt, tâm tư đơn giản, khiến người ta yêu thích.

Mộ Dung Tuyết chỉ vờ như không hiểu, quay đầu nhìn lại thấy miệng cha mình sắp toét đến nơi.

Đinh Hương và Bội Lan cũng góp phần náo nhiệt:

“Nhà cũ ở huyện Nghi lớn lắm, công tử cứ việc ở, không sao đâu.”

“Đúng đó, lão gia và tiểu thư đều nhiệt tình hiếu khách, Hứa công tử đừng khách sáo.”

Hứa Trạch lập tức nói: “Được thôi.”

“...” Mộ Dung Tuyết bất giác nóng mặt, sao cứ thấy như có một đám bà mai vây quanh mình vậy?

Đinh Hương cười hi hi chỉ vào xe ngựa của Hứa Trạch nói: “Tiểu thư, cô ngồi xe Hứa công tử đi, vừa to lại vừa rộng.”

Mộ Dung Tuyết càng bối rối, véo tay Đinh Hương rồi lên xe nhà mình.

Hứa Trạch nói với Mộ Dung Lâm: “Bá phụ ngồi xe con đi.”

Mộ Dung Lâm nghĩ lại, trong xe nhà mình đã có ba tiểu cô nương, chen chúc cũng không thoải mái, vậy là ông nhận lời mời của Hứa Trạch, lên xe ngựa của hắn.

Hứa Trạch bước đến bên xe Mộ Dung Tuyết, đưa cho nàng một gói nhỏ.

“Đây là gì vậy?”

“Chẳng phải nàng thích xem tuồng sao?”

“Sao huynh biết?”

Hứa Trạch cười toe toét: “Nàng thích gì đương nhiên ta biết.”

Mộ Dung Tuyết lòng khê động, bỗng nhiên đỏ mặt.

“Cái này có thể giết thời gian dọc đường, nàng xem có thích không?”

Mộ Dung Tuyết hiếu kỳ mở ra, phát hiện bên trong có mấy con rối nhỏ.

“Vừa hay Đinh Hương, Bội Lan có thể diễn cho nàng xem.”

Mộ Dung Tuyết vừa vui mừng lại vừa cảm động, cười với hân nói: “Đa tạ Hứa công tử.”

Hứa Trạch thở dài: “Ồ, vẫn là Hứa công tử.”

Mộ Dung Tuyết chớp mắt, “Rõ ràng là Hứa công tử mà.”

Hứa Trạch ra vẻ tội nghiệp nói: “Nhưng có thể gọi là đại ca gì đó cho thân thiết hơn mà.”

Mộ Dung Tuyết cười ngọt ngào: “Đại ca à, huynh muốn kết bái huynh muội với tôi sao?”

“Không, không, vẫn là Hứa công tử đi.” Hứa Trạch buông rèm, đau lòng tuyệt vọng bỏ đi.

Đinh Hương, Bội Lan đều ôm bụng cười.

“Ai da, tiểu thư, cô thật xấu quá.”

“Phải đó, sao lại dọa Hứa công tử vậy. Huynh muội gì chứ, làm tim người ta tan nát hết rồi kìa.”

Mộ Dung Tuyết cong ngón tay hoa lan, cười hi hi chỉ vào trán Đinh Hương, Bội Lan. “Này này, hai người các muội, ta mới là tiểu thư của các

muội đó, vậy mà khuỷu tay lại hướng ra ngoài, thật chẳng ra gì.”

Đoàn người đi về phía cửa thành. Đinh Hương, Bội Lan và Mộ Dung Tuyết vui vẻ bày mấy con rối ra, định lát nữa ba người sẽ diễn vở “Đoạn kiều”.

Đây đã là lần thứ hai rời Kinh, Mộ Dung Tuyết dọc đường tuy hưng phấn, nhưng vẫn có chút bất an, lúc đến cửa thành, lòng nàng càng căng thẳng, không phải lại bị chặn lại nữa đó chứ, không ngờ lần này là thật sự thả nàng xuất thành.

Mộ Dung Tuyết như trút bỏ gánh nặng, bỗng cảm thấy mình lại được tự do, ngay cả áp lực nặng nề trong lòng dường như cũng biến mất vô hình. Ngày đông, trên đường cảnh sắc tiêu điều, xe ngựa ra khỏi thành, bắt đầu chạy nhanh, quay đầu nhìn về Kinh thành ngày càng xa dần, lòng Mộ Dung Tuyết muôn vàn cảm khái, nhưng cuối cùng chỉ gom lại thành một chữ: “Quên”.

Tuy không nở, nhưng phải quên hẳn đi.

Xe ngựa dừng lại nghỉ ngơi, buổi chiều đến được một tiểu trấn ở ngoại thành.

Mộ Dung Lâm nói: “Chúng ta dừng lại, tối nay nghỉ ở đây một đêm.”

Mộ Dung Tuyết nhìn sắc trời vẫn còn sớm bèn hỏi: “Bây giờ nghỉ ngơi có quá sớm không?”

“Đi nữa thì phải đến nửa đêm mới tới tiểu trấn kế tiếp, an toàn vẫn quan trọng hơn.”

Hứa Trạch nói: “Bá phụ quen thuộc lộ trình, tất cả nghe bá phụ an bài.”

Tiểu trấn này ngoài Dịch trạm chỉ có một khách điểm. May mắn là đoàn người của Mộ Dung Lâm đến sớm, đặt được ba phòng.

Mộ Dung Tuyết và Đinh Hương, Bội Lan ở phòng giữa, bên phải là hạ nhân của Hứa Trạch, bên trái là Mộ Dung Lâm và Hứa Trạch.

Đoàn người vừa thu xếp xong, người làm bưng lên một bình trà lớn, vòi ấm dài hơn một thước. Mộ Dung Tuyết đang nghĩ vòi ấm dài thế này làm sao rót trà, nhưng lại thấy hắc xách ấm đứng ngoài bàn, chạm vòi ấm vào ly trà rồi nâng lên, ly trà trước mặt vừa hay được rót đầy tám phần.

Mộ Dung Tuyết thầm khen hay, vốn nghĩ quán trà thôn quê này chưa chắc đã có trà ngon, nào ngờ trà trong chén lại xanh biếc đến bất ngờ. Hớp một ngụm liền cảm thấy môi lưỡi thơm lành.

Mộ Dung Lâm xưa nay ở bên ngoài vẫn luôn cẩn thận, sau khi uống xong trà liền bảo Mộ Dung Tuyết vào phòng ăn cơm tối.

Khách điểm bày biện đơn giản, trong phòng vô cùng lạnh lẽo. Mộ Dung Tuyết định vào trong chăn sưởi ấm, nhưng người làm lại mang đến một chậu than.

Than đỏ hồng hồng lập tức khiến căn phòng có chút hơi ấm, Đinh Hương, Bội Lan và Mộ Dung Tuyết vây quanh chậu than, dùng mấy con rối nhỏ diễn vở “Tây sương”.

Mộ Dung Tuyết đang chơi, không biết làm sao đột nhiên lại nghĩ đến mình và Gia Luật Ngạn.

Đã từng có một đêm, nàng cũng ở trong khách điểm thế này, lần đầu tiên qua đêm cùng Gia Luật Ngạn.

Nàng nhớ vô cùng rõ ràng, nàng vứt bỏ tự tôn ngoài cửa sổ, định cùng hắc gạo nấu thành cơm. Hắc không chỉ cự tuyệt mà còn nói những lời

khiến nàng đau lòng tuyệt vọng.

Người bị ép đến tuyệt cảnh luôn dũng cảm khác thường. Lúc đó nàng thật sự bất chấp tất cả cũng không bỏ qua một cơ hội nhỏ nhoi nào có thể thay đổi vận mệnh, cho dù bị hắt mĩa mai, bị hắt khinh bỉ, chính vì nàng dũng cảm to gan như vậy nên mới không bị rơi vào bước đường như Triệu Chân Nương, nghĩ đến ngày tháng hiện nay của những tú nữ đồng hương cùng mình vào Kinh, nàng thật sự vẫn cảm kích Gia Luật Ngạn.

Lúc mới hòa ly, lòng nàng cũng có chút oán thán, nghĩ rằng tại sao mình cố gắng đường ấy vẫn không thể đả động được lòng hắn, nhưng sau đó dần dần hiểu ra, trong chuyện này vốn không thể đòi hỏi công bằng, là nàng cam tâm tình nguyện không oán không hối, không trách được ai. Nhưng nếu hận hắn oán hắn thì cũng đành, chính vì không oán không hận nên càng khó lòng từ bỏ.

Hồi ức vốn không mời mà tới, từng chút từng chút khắc cốt ghi tâm, nàng bỗng ngẩn ngơ, dường như mình lại trở về khách điểm đó, gương mặt Đinh Hương bỗng trở nên mơ hồ, dường như đã biến thành Gia Luật Ngạn.

“Tiểu thư, đầu muội choáng quá.”

“Phịch” một tiếng, Đinh Hương, Bội Lan nối đuôi nhau ngã xuống đất, Mộ Dung Tuyết ngẩn ra.

Lúc này, cửa bị người ta đập ra, Hứa Trạch xông vào, “A Tuyết, trong than có mê hương, mau ra đây.”

Khí lạnh từ trường đao trong tay Hứa Trạch lan tỏa, xoẹt qua mắt Mộ Dung Tuyết, khiến nàng hơi tỉnh ra, nhưng chân lại mềm nhũn vô lực, ý thức cũng hơi mơ hồ.

Hứa Trạch một tay cầm đao, dìu nàng bước ra khỏi phòng.

Một đám người tay cầm binh khí vây lấy họ, người cầm đầu vung tay nói: “Phải bắt sống.”

Trong phút chốc, kiếm khí ập đến, đao kiếm cùng lên, Hứa Trạch vô cùng phiền não, không bao giờ ngờ rằng mình lại bị ám toán trong khách điểm nho nhỏ này. Hắn lấy một địch mười thật sự rất vất vả, hơn nữa trong tay còn dìu Mộ Dung Tuyết. Còn những người đang xông đến này thân thủ bất phàm, hiển nhiên không phải người bình thường muốn cướp của giết người.

Mộ Dung Tuyết gắng sức nói: “Hứa Trạch, huynh mau đi đi.”

Hứa Trạch không đáp, đao vung lên chém trúng cánh tay một người. Nhưng giáo của người đó cũng đâm vào vai Hứa Trạch, cảnh tượng cuối cùng khi Mộ Dung Tuyết còn tỉnh táo là nhìn thấy một vạt máu tươi trước mắt, nàng cảm thấy trên má cũng có mấy giọt máu nóng bắn lên, sau đó đột nhiên bất tỉnh.

Đột nhiên nàng như bị ném vào một hồ nước lạnh lẽo, cơn lạnh ủa tới đánh thức nàng. Đầu và mặt nàng đều là nước, không phải bị rơi xuống hồ nước mà bị người ta tạt nước lạnh.

Trong phút chốc nàng bỗng tỉnh ra, mở mắt thấy trên chiếc ghế Thái sư trước mặt có một nam nhân đang ngồi, tuổi chừng bốn mươi, sắc mặt nham hiểm. Còn nàng đang bị trói trên một chiếc ghế.

Còn có hai nam nhân đứng sau người đó, trong tay đều cầm roi da. Mộ Dung Tuyết vừa hoảng vừa sợ, không biết đây là chỗ nào, những người trước mặt này là ai, đây là lần đầu tiên trong đời nàng gặp phải hiểm cảnh như vậy.

Nam nhân trung niên thấy nàng tỉnh lại, lộ ra nụ cười hiểm ác: “Cô là Mộ Dung Tuyết? Nghe danh đã lâu.”

Mộ Dung Tuyết cố gắng bình tĩnh, hỏi hản: “Ông là ai? Cha tôi và những người khác đâu?”

“Ta là ai cô không cần biết. Đám người cha cô đều ở trong tay ta. Cô chỉ cần trả lời ta một chuyện thì ta sẽ thả cô.”

“Chuyện gì?”

“Chuyện cô làm sao quen với Chiêu Dương vương, rồi làm sao bày kế để cô thoát khỏi chuyện tuyển tú, nói từ đầu đến cuối.”

Mộ Dung Tuyết lập tức hiểu ra mục đích của những người này. Nàng một mặt tức tốc suy nghĩ đối sách, một mặt bình tĩnh đáp: “Tôi và Chiêu Dương vương quen nhau ở huyện nha huyện Nghi, ngài ấy là Khâm sai phụ trách tuyển tú.”

“Hản làm sao bày kế để cô không được chọn?”

“Lời này của đại nhân tôi không hiểu lắm, là ngài ấy đích thân chọn tôi làm tú nữ, sao lại bày kế để tôi không được chọn? Tôi không được chọn vì giọng không hay, lúc Hoàng thượng ngự tuyển đã gạt tôi ra.”

“Vậy sao?” Người trung niên cười lạnh: “Sau khi các tú nữ khác lên đường hai ngày cô mới xuất hiện, vậy hai ngày đó cô ở đâu?”

“Lúc đó tôi bệnh nặng không thể khởi hành, ở nhà dưỡng bệnh.”

Người trung niên ngả người về phía trước, lộ ra nụ cười Âm ám, “Nếu Phu nhân đã không nói thật, vậy để người bên cạnh kêu vài tiếng cho Phu nhân nghe.” Một nam nhân hung mãnh sau lưng ông ta lập tức ra khỏi phòng.

Trong chốc lát liền nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng kêu thảm, là giọng của Đinh Hương, Bội Lan.

Lòng Mộ Dung Tuyết thắt lại, vợ nói: “Đại nhân, lời tôi nói là sự thật.”

Người trung niên vỗ lên chiếc bàn bên cạnh đánh “bốp” một tiếng, “Giọng cô sao đột nhiên lại hồng?”

“Vì bị bệnh nên mới hồng.”

“Vậy nay làm sao lại khỏi rồi? Việc này thật sự có ẩn tình, cũng thật quái dị.”

“Phụ thân tôi là đại phu, thời gian qua đi khắp nơi tìm thuốc nên mới dần dần hồi phục, nhưng vẫn chưa khỏi hẳn, trước đây giọng tôi không phải như vậy.”

Nam nhân trung niên hừ lạnh mấy tiếng: “Lẽ nào muốn nghe tiếng cha cô kêu thảm mới chịu nói thật?”

Mộ Dung Tuyết nghiêm giọng nói: “Nếu ông động đến cha tôi, tôi chết cũng không nói một chữ.”

Người đó mất kiên nhẫn nói: “Mau nói.”

Mộ Dung Tuyết nói: “Triệu nương nương trong cung là hàng xóm nhà tôi, vốn là một nữ nông gia, đột nhiên bay lên cây thành phụng hoàng khiến tôi rất ngưỡng mộ. Tôi cũng rất muốn có vinh hoa phú quý hưởng không hết như vậy. Do đó hai ngày trước khi tuyển chọn tôi đã lục y thư của cha tôi, tìm được một phương thuốc làm đẹp, có thể khiến da thịt tươi sáng như hoa đào. Nào ngờ tôi lại dị ứng với phương thuốc đó, khiến mặt tôi nổi đầy mụn. Phụ thân tôi sợ tôi bị như vậy đến Kinh thành sẽ không được chọn, nên đã cho tôi một liều thuốc mạnh để trị mụn trên mặt. Sau khi uống thuốc đó xong tôi vừa nôn vừa tiêu chảy, giọng cũng không nói được nữa, tôi chỉ đành ôm bệnh hai ngày mới khởi hành.”

Nam nhân trung niên nhíu mắt xem xét Mộ Dung Tuyết, “Đây là lời thật của cô đó à?”

“Đích thực là thật, nếu đại nhân không tin, có thể đi hỏi những Nương nương cùng tuyển tú, xem hôm đó có phải mặt tôi nổi đầy mụn không.”

“Lời nói dối của Mộ Dung phu nhân cũng khéo lắm. Nhưng đáng tiếc, còn mảnh vải hứa hẹn đó Phu nhân giải thích thế nào?”

“Mảnh vải gì?”

“Phu nhân muốn giả hồ đồ sao? Mảnh vải dùng son viết rằng đảm bảo cô không được chọn đó.”

“Tôi thật sự không biết.” Mảnh vải đó đích thực không thể dùng làm chứng cứ, đã không có tên, lại dùng son viết lên. Hơn nữa mô phỏng bút tích của một người không khó. Cho dù trình lên Hoàng đế, Gia Luật Ngạn cũng có thể thoái thác.

“Đôi tay ngọc này của Phu nhân nếu bị Tạt hình[1] làm hỏng vậy thì thật đáng tiếc.” Nam nhân trung niên gật đầu với đại hán phía sau.

[1. Dụng cụ kẹp tay.]

Đại hán kia lập tức lấy hình cụ kẹp tay đến, nhét tay Mộ Dung Tuyết vào, dùng lực kéo mạnh, Mộ Dung Tuyết lập tức đau đến tái mặt, toàn thân run rẩy.

Nàng toát mồ hôi lạnh, nghiêng răng nói: “Đại nhân, câu nào của tôi cũng là sự thật.”

“Mộ Dung phu nhân đối với Chiêu Dương vương thật sự tình thâm, đến nước này rồi mà vẫn bảo vệ hắn.”

Mộ Dung Tuyết đau đến run người, gắng sức nói:

“Đại nhân lầm rồi, tôi đối với hãn cảm hận thấu xương, lúc hãn bôn cợt tôi rồi vứt bỏ, vì Triệu nương nương thất sủng nên lập tức bỏ rơi tôi, vì để Ngọc vương phi vui nên đuổi tôi ra khỏi Kinh thành, loại tiểu nhân vô tình vô nghĩa xu nịnh quyền thế như vậy sao tôi lại bảo vệ hãn được?”

Nam nhân trung niên thoáng suy tư rồi nói: “Cho dù lời cô nói là thật, nhưng đáng tiếc, đó không phải là lời chủ nhân nhà ta muốn nghe. Nếu cô chịu viết một bản cung theo lời chủ nhân nhà ta thì ta sẽ thả cô.”

“Lời gì?”

Nam nhân trung niên đặt một bản cung trước mặt nàng, “Phu nhân cứ theo lời khai trên đây chép lại một bản, rồi ấn dấu tay là được.”

Mộ Dung Tuyết lắc đầu, “Đại nhân, tôi không thể viết, nếu tôi viết lời khai bất lợi với Chiêu Dương vương, sau này hãn tìm tôi báo thù, há chẳng phải tôi chết không chỗ chôn thân sao?”

Nam nhân trung niên bật cười: “Phu nhân cả nghĩ rồi, chỉ cần có bản cung này, Chiêu Dương vương không còn cơ hội ra tay với cô nữa đâu.”

Xem ra bản cung này là muốn đẩy Gia Luật Ngạn vào chỗ chết. Mộ Dung Tuyết hít một hơi thật sâu, kiên quyết nói:

“Đại nhân, tôi không thể viết.”

Nam nhân trung niên kiên nhẫn có hạn, lạnh lùng nói: “Phu nhân rượu kính không uống muốn uống rượu phạt, vậy đừng trách ta không khách sáo, dụng hình!”

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 16: Tình Thâm

“Đại nhân khoan đã.”

Lịch Vạn Thịnh vui mừng nói: “Phu nhân đổi ý rồi sao?”

Mộ Dung Tuyết nói: “Không phải tôi không chịu viết, chỉ e sau khi viết xong, đại nhân sẽ giết tôi diệt khẩu.”

Lịch Vạn Thịnh nói, nha đầu này cũng không ngốc. Ông ta cười cười nói: “Phu nhân yên tâm, chỉ cần viết bản cung xong sẽ thả cô đi.”

Mộ Dung Tuyết lòng biết hoàn cảnh trước mắt của mình nguy hiểm dường nào, bất luận nàng có viết hay không đều bị diệt khẩu, nhưng viết rồi sẽ chết nhanh hơn một chút, không đau đớn lắm, không viết sẽ bị từ từ giày vò đến chết.

Gia Luật Ngạn là người nàng thương yêu sâu sắc, cũng là người từng cứu nàng, nàng chết vì hắn cũng không có gì to tát lắm, nhưng nàng không thể liên lụy cha nàng, càng không thể liên lụy Hứa Trạch.

“Chỉ cần đại nhân thả cha tôi và những người khác trước, tôi sẽ viết bản cung.”

Lịch Vạn Thịnh ghé tai dặn dò Vinh Bưu sau lưng mấy câu, sau đó nói với Mộ Dung Tuyết: “Được, làm theo lời Phu nhân, thả người trước.”

Vinh Bưu sang phòng kế bên, trong chốc lát, Mộ Dung Tuyết từ cửa sổ nhìn thấy Đinh Hương, Bội Lan từ trong loạn choạng bước ra, Mộ Dung Lâm dịu Hứa Trạch. Toàn thân hằn đầy đặc vết thương, máu me bê bết, Mộ Dung Tuyết nhìn thấy mà lòng vô cùng buồn bã, đều do nàng liên lụy đến hẳn. Lúc ở khách điểm rõ ràng hẳn có thể tự mình thoát thân, nhưng lại không chịu bỏ rơi nàng, kết quả bị người ta vây giết.

Mộ Dung Lâm ra ngoài không thấy Mộ Dung Tuyết, vội vã hỏi Vinh Bưu: “Con gái tôi đâu?”

“Mau đi đi.” Vinh Bưu dùng lực đẩy mạnh Mộ Dung Lâm ra ngoài.

Hứa Trạch sắc mặt tái nhợt nói: “Ta không đi.”

Mộ Dung Lâm nói: “Tôi cũng không đi.”

Đinh Hương, Bội Lan đều òa khóc, cũng không chịu đi.

Mộ Dung Tuyết trong phòng vội hét lên: “Cha mau đi đi.”

Hứa Trạch đang lao đảo sắp gục vừa nghe giọng Mộ Dung Tuyết, không biết lấy sức từ đâu, quay người đến cửa. Nhìn thấy Mộ Dung Tuyết bị trói, trên tay bị kẹp, Hứa Trạch mắt nổ đom đóm, giật roi da trong tay quát về phía Lịch Vạn Thịnh.

Lịch Vạn Thịnh lắc người né tránh, chớp lấy roi da, một cước đá về phía Hứa Trạch, trúng vào vết thương khiến hẳn phun ra một ngụm máu tươi.

Hứa Trạch ôm ngực, thân hình đổ ập xuống đất.

“Hứa Trạch, huynh mau đi đi, đừng lo cho tôi.” Mộ Dung Tuyết buồn bã nước mắt trào ra.

Mộ Dung Lâm bước tới dìu Hứa Trạch, Hứa Trạch nói bên tai ông: “Mau đi tìm Chiêu Dương vương.”

Mộ Dung Lâm biết rõ hiện giờ không phải là lúc hành sự theo cảm tính, lúc này tuyệt đối không thể đưa Mộ Dung Tuyết đi được, mình ở đây ngược lại còn cắt đứt hi vọng của tất cả mọi người, vậy là ông đứng dậy rời đi, cùng đưa Đinh Hương, Bội Lan ra khỏi sân.

Lịch Vạn Thịnh cười khan: “Phu nhân, ta đã thả người rồi, có thể viết bản cung rồi chứ.”

Mộ Dung Tuyết nhìn Hứa Trạch dưới đất nói: “Bôi thuốc cầm máu cho huynh ấy.”

Lịch Vạn Thịnh gật đầu với Vinh Bưu, Vinh Bưu khó chịu bôi thuốc qua loa, bằng bó sơ sài cho Hứa Trạch.

Mộ Dung Tuyết buồn bã nói: “Hứa Trạch, huynh có ở lại đây cũng không thể bảo vệ tôi mà chỉ hại đến bản thân, trên người huynh còn gánh trọng trách của Hứa gia nữa mà.”

Hứa Trạch lòng đau như cắt, nhìn người mình yêu thương nhất bị hành hạ nhưng lại không thể bảo vệ, giống như năm xưa, nhìn người nhà mình bị lưu đày nhưng lại không thể thay đổi mọi chuyện. Hai mươi năm nay thanh tu trong chùa, hẳn tưởng rằng đạm bạc danh lợi là đúng, nhưng khoảnh khắc này lại cảm thấy mình hoàn toàn sai lầm. Giờ này khắc này, hẳn không thể bảo vệ nổi nàng, người có thể cứu nàng bảo vệ nàng là Gia Luật Ngạn. Trong tay Gia Luật Ngạn có quyền thế mà hẳn chưa từng để mắt đến.

Mộ Dung Tuyết cố gắng cười với Hứa Trạch: “Sau này nhờ huynh thay tôi chăm sóc cha.”

Hứa Trạch toàn thân đầy máu, nhưng lại kiên quyết nói: “Ta không đi, ta không thể bảo vệ nàng cũng sẽ ở bên nàng.”

Mộ Dung Tuyết nước mắt lã chã, nói với Lịch Vạn Thịnh: “Thả huynh ấy đi tôi sẽ viết.”

Vinh Bưu và một người khác lập tức giải Hứa Trạch đi.

Lịch Vạn Thịnh đặt bản cung trước mặt Mộ Dung Tuyết, “Bây giờ Phu nhân có thể viết rồi chứ.”

“Chờ họ đi xa đã.”

Lịch Vạn Thịnh kiên nhẫn chờ thêm một lúc, đặt bút mực trước mặt Mộ Dung Tuyết, “Mau viết đi!”

Mộ Dung Tuyết ngược đầu nhìn ông ta, thần sắc ai oán nhưng kiên quyết: “Vừa rồi tôi gạt ông thôi, tôi không viết đâu.”

Lịch Vạn Thịnh lập tức thẹn quá hóa giận, “Dụng hình.”

Vinh Bưu lập tức cùng một người khác nhắc hai đầu kẹp tay, dùng lực kéo mạnh.

Mộ Dung Tuyết đã ôm lòng quyết chết, cũng đã chuẩn bị tinh thần thọ hình, nhưng không ngờ lại đau đến vậy, trong phút chốc nàng bỗng ngất đi.

Lịch Vạn Thịnh không ngờ nàng dễ dàng ngất đi như vậy, quay đầu nói với Vinh Bưu: “Đem thi thể mấy người kia về đây cùng thiêu luôn.” Bề ngoài hắn đồng ý với Mộ Dung Tuyết thả người, nhưng thật ra đã lệnh cho người đi theo diệt khẩu.

Trong mơ màng, cảm giác đầu tiên ập vào đầu là đau, mười ngón tay đều đau đớn. Mộ Dung Tuyết không kịp được rên lên một tiếng.

“A Tuyết.” Ai đang gọi nàng, không phải là Mộ Dung Tân, cũng không phải Hứa Trạch, sao lại giống giọng Gia Luật Ngạn vậy? Nhưng hắn chưa bao giờ gọi nàng là A Tuyết. Làm sao có thể? Đây là mơ phải không?

Nàng không dám mở mắt, rất sợ phải tỉnh lại từ trong mộng, đối diện với hình cụ kệp tay. Bình sinh nàng chưa từng chịu khổ như vậy, chưa từng nếm trải cơn đau vào tận xương tủy như vậy.

Trên mí mắt dán lên một nụ hôn ấm áp. Xúc cảm chân thật ấm áp như vậy không giống như là mơ.

Sau khi bờ môi ấm áp rời đi, nàng bừng mở mắt, trước mặt thật sự là Gia Luật Ngạn, nàng không phải bị trói trên ghế mà đang nằm trên giường.

Gia Luật Ngạn vuốt má nàng, thấp giọng gọi một tiếng “A Tuyết”.

Mộ Dung Tuyết chưa từng thấy hân nhìn mình như vậy, càng chưa từng nghe hân gọi mình như vậy. Giọng hơi trầm khàn nghẹn ngào, ánh mắt hàm chứa tình cảm không lời nào diễn tả được, đây là ánh mắt tràn đầy tình ý trước đây nàng mong ước ngày đêm, nhưng chưa từng trở thành hiện thực, nhất thời nàng lại cảm thấy rằng đây là mơ, vì hân như vậy thật quá không chân thực. Nàng vô thức đưa tay, muốn chạm vào người trước mặt xem có phải là ảo ảnh không.

Ngón tay vừa động, cơn đau truyền đến. Không phải là mơ, hai tay đều bị băng lại. Nàng lập tức tỉnh lại trong mơ màng và kinh ngạc, hỏi: “Cha thiệp đâu?”

Gia Luật Ngạn dịu giọng nói: “Họ đều không sao, nàng yên tâm.”

“Vậy... Hứa Trạch đâu?”

Ánh mắt Gia Luật Ngạn sầm xuống, nhưng lại không đáp.

Mộ Dung Tuyết cuống lên, vừa khẽ nâng cánh tay liền đau đến suýt xoa.

Gia Luật Ngạn vội nói: “Đừng động đây, nằm xuống đi.”

“Huynh ấy đâu? Huynh ấy làm sao rồi?”

Sự lo lắng quan tâm của Mộ Dung Tuyết khiến lòng Gia Luật Ngạn chưa ngòm, hăn hỏi: “Nàng quan tâm hăn vậy sao?”

“Đương nhiên rồi. Huynh ấy đã bị thương vì thiếp mà.”

“Ta cũng bị thương vì nàng mà.”

Mộ Dung Tuyết ngẩn ra: “Ở đâu?” Trông hăn vẫn bình yên, không giống như đang bị thương.

Gia Luật Ngạn chỉ chỉ vào ngực. Biết nàng bị người của Thành Hi vương nghiêm hình bức cung, dọc đường vội đến hăn như bị lắng trì, lòng như bị trăm đao ngàn kiếm. Lúc nhìn thấy nàng hăn mới biết lòng dạ tan nát, ruột gan đứt đoạn có mùi vị gì.

Mộ Dung Tuyết vốn không biết hăn từng chịu giày vò như vậy, không hề cảm động với lời “bày tỏ” của hăn, chỉ quan tâm sống chết của Hứa Trạch.

“Rốt cuộc huynh ấy thế nào rồi?”

“Tạm thời chưa chết đâu.”

“Mau mời đại phu đi, không, để cha thiếp xem cho huynh ấy.”

Gia Luật Ngạn không đáp, lòng nói, bản thân cha nàng cũng bị thương nặng nữa đó.

Thấy hăn không đáp, Mộ Dung Tuyết hậm hực nói: “Không phải chàng nhỏ nhen, thấy chết không cứu đó chứ.”

Gia Luật Ngạn gật đầu: “Nàng đoán đúng rồi, ta nhỏ nhen vậy đó. Hơn nữa sau này sẽ càng nhỏ nhen, tuyệt đối không làm những chuyện ngu

ngốc như là cho nàng và nam nhân khác cùng về quê đâu.”

Mộ Dung Tuyết ngẩn ra, cũng không màng tay đau, trở mình muốn xuống giường.

Gia Luật Ngạn vội ôm lấy nàng, “Hắn mất máu quá nhiều, vẫn chưa tỉnh lại. Đại phu đã xem qua rồi, thân thể hắn chắc chắn lắm, không có chuyện gì đâu.”

Lúc này Mộ Dung Tuyết mới thở phào, nếu Hứa Trạch có mệnh hệ gì, cả đời nàng sẽ không được yên lòng.

“A Tuyết, nàng không cần lo cho người khác, yên tâm dưỡng thương đi.”

Gia Luật Ngạn đang ôm nàng, hai tay nàng đều bị băng không thể động đậy, chỉ đành xoay người tránh tiếp xúc với thân thể hắn, miệng nói: “Buông thiếp ra.”

Gia Luật Ngạn càng ôm chặt hơn, thì thầm nói: “Không buông, không bao giờ buông nữa.”

Nàng bỗng có một dự cảm không hay, lập tức hỏi: “Là ý gì?”

“Ta không định thả nàng về nữa.”

Mộ Dung Tuyết cuống lên: “Rõ ràng chàng đã đồng ý rồi mà.”

“Phải, nhưng ta hối hận rồi.” Ánh mắt nóng bỏng của Gia Luật Ngạn khiến nàng cảm giác như đang đứng dưới nắng gắt. “Ta sẽ chăm sóc nàng suốt đời suốt kiếp, không để nàng chịu khổ thêm một chút nào nữa.”

“Tự thiếp có thể chăm sóc mình.”

Gia Luật Ngạn nói: “Trên thế gian này ngoài ta ra, ta không yên tâm ai hết, ngay cả nàng cũng không, bởi vậy ta sẽ đích thân chăm sóc nàng.”

Mộ Dung Tuyết nghe thấy câu này, không hề lộ ra biểu hiện cảm động, ngược lại còn muôn phần lo lắng hỏi: “Chàng không thể nuốt lời, chẳng phải chàng nói mình luôn giữ lời sao?”

Gia Luật Ngạn gật đầu: “Phải, xưa nay ta luôn giữ lời, nhưng trừ lần này. Vì ta không thể bỏ mặc an nguy của nàng.”

Lòng Mộ Dung Tuyết hơi cảm động, nhưng lập tức thuyết phục bản thân không thể vì chút cảm động này mà đặt quãng đời còn lại vào dầu sôi lửa bỏng, nàng ngày càng hiểu bản thân là người không thể nào chia sẻ tình cảm với người khác, còn Gia Luật Ngạn cũng không thể nào làm theo nàng được.

“Sau này thiếp sẽ hết sức cẩn thận, không cần chàng bảo vệ thiếp.”

“Nàng cẩn thận thế nào? Lần này nếu không phải ta ngầm phái mấy người theo dõi nàng, chỉ e ngay cả mạng nàng cũng không còn.”

“Chàng ngầm phái người theo dõi thiếp?”

Gia Luật Ngạn tha thiết vuốt tóc nàng nói: “Ta chỉ hối hận không phải thêm nhiều người hơn.”

Mộ Dung Tuyết muốn tránh tiếp xúc với hắn, nhưng hai tay không thể động đậy, lại bị hắn ôm trong lòng, vô cùng bị động, chỉ có thể ngoảnh mặt đi, không muốn tựa quá gần hắn. Nàng càng giãy dụa hắn càng không muốn buông tay, nhớ thương kìm nén nhiều ngày lúc này sục sôi trong máu huyết như hồng thủy, thân hình mềm mại ôm trong lòng, hắn không nhận được mà hôn lên mặt nàng, ngửi mùi trên cơ thể nàng, toàn thân cuộn cuộn dục niệm, thân dưới căng cứng.

Mộ Dung Tuyết cảm thấy có điều không ổn, vừa xấu hổ vừa tức giận, “Chàng mau buông thiếp ra.”

Hắn ôm nàng, hơi thở gấp gáp, “Trượng phu hôn thê tử là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

“Nhưng chúng ta đã hòa ly rồi.”

“Thư hòa ly kia không ngờ lại giấu trong y phục của Đinh Hương, cuối cùng cũng bị ta tìm được rồi.” Hắn chỉ chỉ chậu lửa trước giường, “Đã đốt thành tro bụi rồi.”

Mộ Dung Tuyết vừa kinh ngạc vừa tức giận: “Cho dù xé thư hòa ly cũng vô ích, dù sao chúng nhân đều đã biết chuyện này rồi.”

“Chúng nhân biết hết thì đã sao, đến lúc đó chỉ nói là nàng giận dỗi ghen tuông nói bừa, sau này Sử quan viết thế nào cũng do ta quyết định, nàng cứ việc yên tâm.”

“Đây là sự thật, há để chàng thay đổi được?”

“Lời nói gió bay, ai từng thấy lá thư hòa ly đó đâu?”

“Thẩm Âu Tâm và Lưu ma ma, Trương Long đều thấy.”

“Nàng yên tâm, đó đều là người của ta, họ sẽ không nói ra đâu.”

Không ngờ người xưa nay nghiêm túc khi giở trò vô lại càng khiến người ta phát điên hơn. Mộ Dung Tuyết thật sự cuống cuống, hét lên một tiếng “Gia Luật Ngạn!”

“Lâu lắm rồi nàng không gọi ta như vậy.” Hắn vuốt ve môi nàng, dịu giọng nói: “Giọng nàng đã khỏe rồi, không cần uống thuốc nữa, chúng ta lập tức sinh con.”

Mộ Dung Tuyết vừa xấu hổ vừa tức giận, trừng mắt nhìn hắn nói: “Chàng đi mà sinh con với Ngọc vương phi đi, thiếp đã không còn là Trắc phi của chàng...” Còn chưa dứt lời, Gia Luật Ngạn đã bịt miệng nàng hôn lên thật mạnh.

Mộ Dung Tuyết bị hôn đến không thở nổi, trong lúc cấp bách bèn đưa tay muốn đẩy hắn ra, nhưng vừa chạm vào vết thương lại đau đến mức toàn thân run rẩy.

Gia Luật Ngạn lập tức dừng lại, vội vàng hỏi: “Đau sao?”

Mộ Dung Tuyết đau đến chảy nước mắt, thở dốc từng hồi.

Gia Luật Ngạn vừa nóng lòng lại vừa đau lòng, vội vã đầu hàng, “Được được, ta không chạm vào nàng nữa, nàng đừng dùng sức.”

Mộ Dung Tuyết tuy nước mắt lưng tròng, nhưng khí thế bức người, hung dữ nói: “Đa tạ chàng đã cứu thiếp, nhưng lần này thiếp không định lấy thân báo đáp nữa đâu.”

Gia Luật Ngạn lập tức nói: “Vậy lần này ta lấy thân báo đáp được không?”

Mộ Dung Tuyết kinh ngạc đến nghẹn lời, đây thật sự là Gia Luật Ngạn sao?

Gia Luật Ngạn ôm nàng, tựa cằm vào hõm cổ nàng, thì thầm nói: “Nàng vì ta mà cả mạng cũng không cần. Sao ta lại nỡ lòng đối xử không tốt với nàng được.”

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 17: Chăm Sóc

Mộ Dung Tuyết đột nhiên có cảm giác muốn khóc. Nếu là trước đây, nàng nghe thấy câu này sẽ hân hoan điên cuồng dường nào. Nhưng bây giờ nàng chỉ có cảm giác vật đổi sao dời.

Nàng nén lại tâm trạng muốn khóc, cố gắng kìm nén cảm xúc dâng trào như sóng bể, lúc này mới nói với Gia Luật Ngạn: “Chàng đã từng cứu thiệp, bởi vậy tất cả những chuyện hôm nay chỉ coi như thiệp trả lại ân tình cho chàng, chàng không cần cảm thấy áy náy, cũng không cần cảm thấy có trách nhiệm, càng không nên...” Nàng kiềm chế không nói tiếp, cảm thấy nếu nói ra câu sau, Gia Luật Ngạn xưa nay tâm cao khí ngạo có thể sẽ không chịu nổi.

“Càng không nên thế nào?” Dưới ánh đèn, trong đôi mắt hẩn như có ánh sao lấp lánh, khiến nàng càng không nỡ nói ra.

Hắn lại truy hỏi một lần, nàng chỉ đành nói: “Càng không nên tự mình đa tình, tưởng thiệp đối với chàng vẫn nhớ mãi không quên.”

Hắn nhú mày, ánh mắt lập tức tối đi.

Mộ Dung Tuyết áy náy nói: “Không phải thiệp cố ý muốn làm tổn thương tự tôn của chàng, thiệp chỉ là...”

Đây là lần đầu tiên Gia Luật Ngạn nếm trải mùi vị bị tổn thương lòng tự tôn, cứ như hai tay dâng tim mình cho đối phương, nhưng đối phương lại tùy tiện vứt đi, ném vào trong cát bụi. Khoảnh khắc này hắn mới biết nàng

kiên cường dường nào, đã từng nhặt lại trái tim từ trong cát bụi, lau chùi sạch sẽ, trao lại cho hãn thể nào, rồi lại bị hãn ném vào cát bụi thể nào. Cứ lặp đi lặp lại như vậy nhưng nàng vẫn kiên trì bền bỉ.

Hãn rất muốn thời gian đảo ngược, để có thể đổi sự vô tâm ban đầu thành trân trọng.

Mộ Dung Tuyết không muốn làm tổn thương tự tôn của hãn, nhưng rất sợ hãn tưởng nàng đối với hãn vẫn chưa dứt tình xưa, như vậy hãn sẽ quyết không thả nàng rời khỏi Kinh thành.

“Thiếp muốn về Giang Nam.”

Gia Luật Ngạn dịu giọng nói: “Nếu nàng muốn về Giang Nam cũng chờ tất cả ổn định lại rồi hẵng tính. Lúc đó ta sẽ tìm cơ hội đưa nàng về thăm thú, nhưng bây giờ nàng phải yên tâm dưỡng thương.”

Mộ Dung Tuyết nghĩ với hoàn cảnh trước mắt của mình, có tranh biện với hãn cũng vô ích, vẫn là dưỡng thương cho khỏi rồi tính sau.

Nàng nhìn bốn phía hỏi: “Đây là đâu?”

“Đây là nơi ở của Thâm Âu Tâm và Tạ Trực. Nàng yên tâm, ở đây rất an toàn. Lúc ta không có đây Âu Tâm sẽ trò chuyện giải khuây với nàng, nếu nàng cần gì chỉ cần bảo muội ấy làm.”

Mộ Dung Tuyết vừa nghe là nhà Thâm Âu Tâm, lập tức lộ ra vài phần mừng rỡ.

Gia Luật Ngạn thấy mắt nàng sáng lấp lánh, biết ngay trong lòng nàng đang có ý định gì, hãn vuốt tóc nàng nói: “Muội ấy hứa với ta nhất định sẽ trông coi nàng, tuyệt đối không để nàng rời khỏi hoa viên một bước.”

Đốm lửa nhỏ trong mắt Mộ Dung Tuyết lập tức tắt lụi. Gia Luật Ngạn làm vậy, tuy nói là có ý tốt muốn bảo vệ, nhưng đối với nàng thì mất đi tự do còn đau khổ hơn là chết.

Nàng tức tối nhìn tay mình, bộc lộ bất mãn trong lòng: “Ai bằng mà xấu quá vậy, hệt như một đồng phân.”

Gia Luật Ngạn dịu dàng tình cảm nhìn nàng: “Ta bằng đó.”

Sau một thoáng ngần ngợ, Mộ Dung Tuyết lập tức lộ ra biểu hiện vô cùng không tin tưởng, bữu môi nói: “Chàng biết sao?”

Gia Luật Ngạn lại một lần nữa bị đả kích lòng tự tôn, cười cười nói: “Nàng yên tâm, ta đã dùng Đoạn ngọc cao tốt nhất rồi, trừ ngón út ra tất cả đều không sao.”

“Ngón út làm sao?”

Gia Luật Ngạn khựng lại rồi nói: “Sau này có thể sẽ không đuổi thẳng ra được.”

“Cái gì?” Mộ Dung Tuyết lập tức biến sắc, từ trong mắt lặn ra hai giọt nước vừa to vừa tròn, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta kinh ngạc.

Gia Luật Ngạn không quen mắt nhất chính là thấy nàng khóc, tay chân hẫ lập tức hoảng loạn, an ủi nói: “Chỉ là có thể, có thể thôi.”

“Vậy chẳng phải sau này thiếp sẽ trở thành tàn phế sao?”

“Làm sao vậy được, chỉ là ngón út thôi, không sao đâu.”

Mộ Dung Tuyết nước mắt lưng tròng nói: “Sao lại không sao, ngón út của thiếp xinh xắn đáng yêu nhất mà, chàng chẳng hiểu gì cả.”

Gia Luật Ngạn vừa đau lòng vừa buồn cười, bỗng nhớ lại trước đây, nàng lội nước trốn vào ruộng cải dầu khiến giày ướt hết, lúc trở về vừa nhìn thấy chân mình ngâm nước nhão nhèo liền đau lòng khóc thật to. Hình như chính vào khoảnh khắc đó hắn đã động lòng với nàng rồi. Hay có lẽ là sớm hơn nữa chăng?

“Biểu ca.” Bên ngoài vang lên một tiếng gọi nhẹ nhàng.

Gia Luật Ngạn đứng dậy ra ngoài, Mộ Dung Tuyết nghe thấy bên ngoài có tiếng trò chuyện.

“Tẩu tẩu tỉnh chưa?”

“Tỉnh rồi.”

“Muội mang cháo tổ yến tới cho tẩu tẩu.”

Thẩm Âu Tâm bước vào phòng. Mộ Dung Tuyết dựa vào đầu giường, mỉm cười với Thẩm Âu Tâm.

Thẩm Âu Tâm thấy tay nàng, mắt lập tức đỏ lên. “Tẩu tẩu chịu khổ rồi, ăn chút cháo này trước đi. Tẩu còn muốn ăn gì muội sẽ cho người làm ngay.”

Mộ Dung Tuyết cười lắc đầu, “Ta ăn không vào.” Tay đau đến ngứa ngáy tâm can, vốn không màng ăn uống.

Thẩm Âu Tâm ân cần nói: “Ăn không vào cũng phải ăn một chút, gần đây tẩu tẩu ốm đi nhiều rồi.”

Gia Luật Ngạn đón lấy chén sứ trong tay Thẩm Âu Tâm, nói với nàng: “Muội về đi, chút nữa cho người đun nước nóng mang đến đây.”

“Được, muội lập tức dặn dò hạ nhân. Biểu ca có việc gì cứ dặn dò Sảnh nhi, nó ở ngoài cửa đó.” Thẩm Âu Tâm ra khỏi phòng, khóa cửa lại.

Gia Luật Ngạn ngồi bên giường, múc một muống cháo đưa đến bên miệng Mộ Dung Tuyết.

Mộ Dung Tuyết dấu môi không chịu ăn. “Thiếp thật sự ăn không vào, tay đau quá.”

Gia Luật Ngạn đặt muống trên môi nàng, dỗ dành nói: “Miễn cưỡng ăn một chút đi, ngoan.”

Mộ Dung Tuyết bị từ “Ng ngoan” này làm kinh ngạc không nói nên lời, nàng nghi ngờ rằng mình đã bị ảo giác, những lời buồn nôn như vậy sao hẳn lại chịu nói được, chẳng phải xưa nay đều khinh bỉ hừ mũi đó sao?

Thấy nàng không mở miệng, hẳn như cười như không hỏi: “Muốn ta dùng miệng đút nàng sao?”

Mộ Dung Tuyết càng kinh ngạc hơn, đêm nay rốt cuộc Gia Luật Ngạn bị làm sao vậy, hoàn toàn không giống phong cách của hẳn. Thấy có vẻ như không ăn là không được, Mộ Dung Tuyết bất lực, chỉ đành miễn cưỡng nuốt một miếng. Không ngờ cháo tổ yến vẫn còn rất nóng, nàng bị bỏng thè lưỡi ra thối.

Gia Luật Ngạn vội hỏi: “Bỏng rồi sao?”

Mộ Dung Tuyết ghen lời nhìn hẳn, thở dài nói: “Gọi Sảnh nhi vào đi.” Hẳn đâu biết hầu hạ người khác chứ.

Gia Luật Ngạn múc muống thứ hai, đặt trên môi cẩn thận thổi thổi, rồi lại nếm thử, lúc này mới đưa đến bên miệng Mộ Dung Tuyết. Muống này đích thực không nóng, độ ẩm vừa phải, có điều từng bị hẳn chạm môi vào, lúc nàng nuốt xuống lòng cảm thấy hơi kỳ quái.

“Thiếp không ăn đâu.”

“Ăn hết đi.” Hãn không cho phân bua mức thêm một muống, nhìn cái miệng nhỏ hồng hồng nuốt từng ngụm cháo, hãn bỗng cảm thấy đút nàg ăn là một chuyện vô cùng thoải mái.

Hãn bắt đầu lý giải cảm giác lúc trước nàg phí bao tâm tư nấu nướng, chính mắt nhìn thấy hãn ăn.

Mộ Dung Tuyết bị ép ăn hết một chén cháo.

Gia Luật Ngạn vừa ý đặt chén xuống, lau miệng cho nàg, ngón tay thừa cơ quyến luyến trên môi nàg mấy lần.

Mộ Dung Tuyết rất bối rối, chỉ có thể quay đầu tránh đi, nhưng bây giờ thật sự tay trói gà không chặt, có cảm giác trở thành cá thịt mặc người chém chặt.

Một lúc sau, bộc phụ mang nước nóng đến, Sảnh nhi thử nước, định hầu hạ Mộ Dung Tuyết rửa mặt.

Gia Luật Ngạn nói: “Lui ra đi.”

Hãn tự tay vắt khăn đem đến, Mộ Dung Tuyết vừa thấy bộ dạng định đích thân lau mặt cho mình của hãn, lập tức kinh hoàng thất sắc kêu lên: “Kêu Sảnh nhi làm đi.”

Hãn không cho phân bua, đi đến trước mặt nàg, bóp cằm nàg như lúc trước. Hãn dùng khăn tỉ mỉ lau mặt nàg, sau đó còn thừa cơ véo má nàg mấy cái, hài lòng thỏa dạ thực hiện được tâm nguyện bao nhiêu ngày nay.

Đặt khăn xuống, hãn đột nhiên nhớ ra điều gì, quay đầu hỏi: “Đúng rồi, nàg muốn thoa phấn thơm không?”

Mộ Dung Tuyết vội nói: “Không, không.”

Gia Luật Ngạn đi đến trước mặt nàng, cúi người cởi vớ cho nàng, cầm chân nàng đặt vào lòng.

Hắn định rửa chân cho nàng đó sao?

Mộ Dung Tuyết kinh ngạc đến mức suýt chút đạp đổ chậu nước.

Nàng vừa đá chân vừa kêu lên: “Mau gọi Sảnh nhi vào đây.”

Gia Luật Ngạn cúi đầu vờ như không nghe thấy, ấn chân nàng vào chậu nước, vốc nước chậm rãi xoa bóp bàn chân, ngón chân và bắp chân nàng.

Mộ Dung Tuyết vừa kinh ngạc vừa bối rối, lúc ân ái tiêu hồn trên giường hắn cũng chưa từng vuốt ve bàn chân và bắp chân nàng như vậy, hắn luôn không chờ được mà trực tiếp hung hăng đi thẳng vào chủ đề. Có những lúc nàng rất muốn được hắn ôm ấp vuốt ve, nhưng điều hắn muốn dường như chỉ có chuyện đó. Nàng từng vì vậy mà thất vọng trăm trở, tưởng rằng có lẽ nam nhân đều như vậy, không ngờ hắn cũng có những lúc dịu dàng thế này. Thì ra không phải là không biết, mà chỉ là không muốn.

Hắn cúi đầu tựa trên gối nàng, nàng lặng lẽ nhìn nhìn đôi mày rậm, sống mũi cao cao, lòng cuộn cuộn xoay vần, cảm xúc phập phồng. Nàng nằm mơ cũng không ngờ được sẽ có một ngày như vậy, chỉ đáng tiếc ngày này đến quá muộn.

Vào lúc này, trong đêm khuya tĩnh lặng truyền đến tiếng canh báo giờ Tý, phá tan ảo mộng, kéo tâm tư nàng trở về hiện thực.

Nàng nhớ lại thân phận của hắn, nhớ lại trong Vương phủ vẫn còn một nữ nhân đang chờ hắn, tia xúc động trong lòng lập tức hoàn toàn tan biến.

“Trời tối vậy rồi Vương gia mau quay về đi, có chuyện gì thiếp sẽ gọi Sảnh nhi.”

“Quay về?” Gia Luật Ngạn hỏi ngược lại, đôi môi mím chặt chăm chăm nhìn nàng, ánh mắt như có xoáy nước chảy xiết.

Lẽ nào nói sai rồi sao? Mộ Dung Tuyết tiếp tục nói: “Trễ vậy rồi chàng không về phủ Vương phi sẽ mong.”

Gia Luật Ngạn nghiêng răng, sắc mặt sa sầm như sắp đổ mưa.

Mộ Dung Tuyết chỉ đành không nói nữa, nhưng trên gương mặt nhỏ đã ra vẻ tiển khách rất rõ ràng.

Gia Luật Ngạn cứ đôi chốc lại nhìn nàng, nhớ lại mình cũng đã từng đối xử với nàng như vậy, từng đuổi nàng ra khỏi Ấn Đào các, vậy lúc đó nàng đau lòng tuyệt vọng dường nào? Hẳn càng lĩnh hội được mùi vị ngày đó thì càng cảm khái sự dửng dưng của nàng hơn. Càng thất bại càng dửng dưng, thành tâm thành ý đối với hắn như nàng, trên thế gian này sẽ không có người thứ hai, làm sao hắn có thể bỏ lỡ?

Hắn ôm nàng đặt lên giường, giúp nàng cởi áo ngoài, đắp chăn lên, sau đó quay người rời đi.

Mộ Dung Tuyết thở phào, tưởng hắn muốn đi, nào ngờ hắn chỉ đi thối đèn, sau đó quay người cởi y phục nằm vào trong chăn.

Mộ Dung Tuyết cuống quýt định ngồi dậy, nhưng tay lại không thể dùng sức, Gia Luật Ngạn ấn nàng xuống: “Đừng động dậy.”

Mộ Dung Tuyết cuống quýt nói: “Chàng không thể ngủ ở đây.”

“Ta đương nhiên có thể.” Hắn không cho phân bua, “Nàng vì ta mà bị thương, sao ta có thể bỏ đi không lo.”

“Ở đây có người hầu hạ, không cần đến chàng.”

“Ta bằng lòng.”

Mộ Dung Tuyết thật sự phiền não với đôi tay không thể động đậy của mình, khiến nàng phải rơi vào cảnh quẫn bách này. Đánh cũng không lại, đuổi cũng không đi. Nàng hậm hực xoay người vào trong, không chịu nói chuyện với hắn, chỉ để lại cho hắn một tấm lưng.

Hắn ôm lấy nàng từ sau lưng, muốn quay người nàng lại, nhưng nàng quật cường không chịu.

Hắn thở dài, nhớ lại trước đây mình cũng từng như vậy, chỉ quay lưng vào nàng mà ngủ.

Quả nhiên thiên ác đều có báo ứng, đến lượt mình rơi vào cảnh này, hắn cảm thấy bất luận nàng có đối với mình thế nào cũng phải thôi. Điều hắn có thể làm là bù đắp và vỗ về.

Mộ Dung Tuyết nhắm mắt, thân thể rất mệt, nhưng tay đau đến mức không thể đi vào giấc ngủ. Hơn nữa sau lưng là thân thể ấm áp, là hơi thở quen thuộc của hắn. Đã lâu nàng không ngủ cùng hắn, lúc này rất không quen, nàng cố gắng thu mình vào trong, cách xa hắn một chút.

Nhưng hắn lại sáp vào, còn đặt tay trên eo nàng.

Nàng lập tức căng thẳng, trầm giọng nói: “Chàng đừng đụng vào thiếp.”

Sau lưng một hồi im lặng, một lúc lâu sau, hắn nói: “Ta nhớ nàng lắm. Nàng quay lại nhìn ta đi, được không?”

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 18: Ngoại Truyện Nhỏ

Thái tử: “Ta thích nhất là lễ Thượng ty.”

Công chúa: “Tại sao vậy?”

“Vì có thể được chơi cùng rất nhiều bạn nhỏ.”

Công chúa: “Ồ, còn có Tiểu Khí[1] tỷ tỷ nhà Hứa tướng quân nữa đúng không.”

[1] Tiểu Khí: nhỏ mọn

“Là Tiểu Kỳ.”

Công chúa: “Lần nào Hoàng huynh cũng tặng đồ tốt cho tỷ ấy, không tặng cho muội, muội mới là muội muội ruột của huynh mà.”

Thái tử liếc muội muội: “Muội không cảm thấy người một nhà mà còn tặng đồ rất kỳ quái sao?”

Công chúa chớp mắt: “Nhưng Phụ hoàng vẫn thường tặng đồ cho Mẫu hậu mà.”

“À, vì lúc đó Phụ hoàng lỡ lời.”

“Ồ, vậy à...”

Mộ Dung Tuyết leo lên xe, sau khi ngồi xuống, đột nhiên bấu môi hỏi Gia Luật Ngạn: “Sao chàng không chặn đầu cho thiếp?”

“Làm sao nàng đụng vào đầu được?”

Mộ Dung Tuyết sa sầm mặt, suốt dọc đường không dám xía đến hảnh.

Gia Luật Ngạn chẳng hiểu tại sao đang yên đang lành đột nhiên lại trở mặt.

Sau khi xuống xe, Thái tử tốt bụng nhắc nhở:

“Phụ hoàng à, Mẫu hậu ghét nhất là người ta nói Mẫu hậu chân ngắn.”

Gia Luật Ngạn kinh ngạc nói: “Ta đâu có nói vậy!”

Thái tử hỏi ngược lại: “Phụ hoàng không nói thật sao?”

Công chúa cười hi hi vỗ tay: “Phụ hoàng, lần này người định tặng gì cho Mẫu hậu đây?”

Gia Luật Ngạn: “... Ta có nói thật sao?”

Thái tử Công chúa đồng loạt gật đầu.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 19: Cường Ép Chiếm Đoạt

Nghe thấy những lời đã từng quen thuộc, mũi Mộ Dung Tuyết hơi cay, vì nàng cũng từng nhiều lần muốn nói với Gia Luật Ngạn đang quay lưng về phía mình những lời như vậy, nhưng nàng chưa từng thật sự nói ra, vì nói ra sẽ bị cự tuyệt để rồi lòng càng đau hơn.

Nhớ lại tâm trạng của mình lúc đó, nàng bỗng có hơi mềm lòng, tuy vẫn không quay đầu, nhưng giọng điệu đã dịu đi nhiều, hỏi: “Cha thiệp đang ở đâu?”

“Ông ấy đang ở biệt viện, chờ tay khỏi rồi nàng hãy đi thăm ông ấy, nếu không ông ấy nhất định sẽ đau lòng.”

Thật ra Gia Luật Ngạn sợ Mộ Dung Tuyết thấy tình hình của Mộ Dung Luân lúc này sẽ đau lòng, ông và Đinh Hương, Bội Lan đều bị thương, nếu không phải ám vệ của Gia Luật Ngạn kịp thời xuất hiện, có lẽ ba người đều đã bỏ mạng.

“Vậy ngày mai thiệp đi thăm Hứa Trạch.”

“Nàng tạm thời đừng nên ra ngoài thì hơn, ta không yên tâm.” Khưng lại một lúc, hắn nói: “Chuyện liên quan đến nàng, ta không thua được.”

Lòng nàng lại một lần nữa dậy sóng, nàng rất sợ cứ tiếp tục trò chuyện với hắn thì sẽ bị những lời của hắn đả động, vậy thì phòng tuyến vất vả dựng lên sẽ sụp đổ. Nàng tức tốc gia cố phòng tuyến trong lòng, thêm gạch thêm ngói, xây tường thật cao để hắn không trèo vào được.

Trong phòng lặng ngắt như tờ, tuy nàng không lên tiếng, không động đậy, nhưng Gia Luật Ngạn biết nàng đau nên không ngủ được. “Ở đây có một viên An thần hoàn, nàng muốn uống không?”

Mộ Dung Tuyết ngẩn ra, không nhìn được lên tiếng hỏi: “Uống vào có thể ngủ được sao?” Nàng đã chuẩn bị sẵn phải chịu khổ suốt đêm.

“Ừ, chắc nhanh lắm.”

“Vậy cho thiếp đi.”

“Nàng há miệng ra, ta đút cho nàng.”

Mộ Dung Tuyết quay mặt lại, y lời há miệng ra.

Trong bóng tối, nàng không nhìn rõ mặt hắn, những tưởng hắn sẽ đặt thuốc vào miệng mình, nào ngờ môi nàng nóng lên, môi hắn phủ xuống, tiếp đó một viên thuốc ngòn ngọt được đưa vào miệng.

Mộ Dung Tuyết tuy giận hắn lợi dụng thời cơ, nhưng trong lòng vẫn cảm kích hắn suy nghĩ chu đáo. Nếu không nhất định sẽ đau đớn suốt đêm khó ngủ.

An thần hoàn rất nhanh có tác dụng, nàng dần dần thiếp đi.

Gia Luật Ngạn nhẹ nhàng xoay người nàng lại, đặt hai tay nàng ở hai bên, sau đó đứng dậy mặc áo ngoài.

Sảnh nhi đang nằm úp mặt trên bàn ở gian ngoài ngủ gục, thấy Gia Luật Ngạn bước ra, lập tức tỉnh lại bước tới.

“Vương gia có gì cản dận?”

“Đi lấy một bộ chăn nệm đến đây.”

“Dạ.” Sảnh nhi rất nhanh đã ôm đến một bộ chăn nệm, nhưng lại không biết dùng để làm gì.

Gia Luật Ngạn đón lấy, trải trên bực trước giường. Tuy giường rất rộng, nhưng hăn cũng sợ buổi tối mình ngủ sẽ đè lên tay nàng, nghĩ lại vẫn thấy ngủ trên bực thích hợp hơn.

Mộ Dung Tuyết uống An thần hoàn nên ngủ đến sáng, tỉnh dậy phát hiện trên giường không có bóng dáng Gia Luật Ngạn, còn trên bực trước giường có đặt một bộ chăn nệm gấp gọn gàng. Lòng nàng hơi kỳ quái, lẽ nào tối qua hăn ngủ ở đây?

“Sảnh nhi.”

Sảnh nhi trực đêm trước cửa nghe thấy nàng gọi, lập tức đẩy cửa bước vào.

“Phu nhân tỉnh rồi.”

“Tối qua người ngủ ở đây sao?”

“Phu nhân, tối qua nô tỳ vẫn canh ngoài cửa.”

Mộ Dung Tuyết không nói thêm lời nào, quả nhiên là hăn.

Sảnh nhi đến mặc y phục cho nàng, ánh mắt nàng bất giác rơi trên bộ chăn nệm kia, bực đó rất cứng, chăn nệm rất mỏng, ngủ một đêm chắc xương cốt toàn thân sẽ đau ê ẩm. Ý nghĩ này vừa bùng lên, nàng lập tức xua đi, cảnh cáo mình đừng bao giờ thương xót hăn, nếu không sẽ phí hết công sức.

Sảnh nhi dìu nàng đến ngồi trước bàn trang điểm, giúp nàng chải mái tóc dài. Sau đó lại đi lấy nước nóng đến, hầu hạ nàng rửa mặt.

Không bao lâu, Thẩm Âu Tâm đích thân đưa hai bịch phụ mang thức ăn sáng đến.

Gặp được Mộ Dung Tuyết nàng liền nói: “Hôm nay khí sắc tẩu tẩu đỡ nhiều rồi, hôm qua muội thấy mà đau lòng.”

Mộ Dung Tuyết cười cười: “Thân thể ta rất tốt, sẽ hồi phục nhanh thôi.”

Sau khi Thẩm Âu Tâm giả đi, nhan sắc càng thêm rực rỡ, trông đầy đặn hơn lúc còn ở khuê phòng một chút. Mộ Dung Tuyết thầm nói, quả nhiên là tâm hồn thanh thản, thân thể khỏe mạnh. Từ sau khi nàng giả đi, mỗi ngày một gầy ốm, ngay cả mu bàn tay đầy đặn cũng biến mất.

Sánh nhi hầu hạ Mộ Dung Tuyết ăn cơm sáng. Mộ Dung Tuyết vẫn ăn rất ít, vì hiệu lực của An thần hoàn qua đi, đau đớn lại kéo đến.

Thẩm Âu Tâm cười trêu chọc: “Vẫn là có biểu ca ở đây tốt hơn, tối qua tẩu tẩu ăn nhiều hơn sáng nay đó.”

Nhớ lại trải nghiệm bị hãm dứt tối qua, sắc mặt Mộ Dung Tuyết hơi mất tự nhiên, cười cười nói: “Không phải, buổi sáng khẩu vị ta thường không tốt.”

“Haiz, vậy sao được, nếu chiều biểu ca mới đến, vậy chẳng phải buổi trưa khẩu vị tẩu tẩu cũng không tốt sao?”

Mộ Dung Tuyết chỉ đành bặm bụng ăn thêm nửa chén cơm, để tránh bị Thẩm Âu Tâm trêu chọc.

Sau bữa cơm, Thẩm Âu Tâm cùng nàng ra khỏi phòng, dọc theo hành lang tản bộ trong Hậu hoa viên.

Đình viện không lớn, là một tòa nhà cũ sau khi Tạ Trực lập công được ban thưởng, sau khi Thẩm Âu Tâm gả vào, tận tâm tu sửa chỉnh đốn một phen, trong Hậu hoa viên trồng mấy gốc lạp mai, lúc này đang nở rộ, hương thơm nức mũi. Mộ Dung Tuyết bỗng nhớ đến Mai quán, hoa mai ở đó chắc nở rất đẹp. Lúc nàng dọn vào đã mong đến tuyết rơi thưởng mai, nhưng không ngờ mình chưa ở đến ngày đó đã rời đi.

Nàng trầm tư lơ đãng, nhìn hoa mai đến xuất thần.

Thẩm Âu Tâm nhìn theo bóng nàng, nhỏ nhắn yếu điệu, đáy thắt lưng ong, một cô nương yếu đuối như vậy mà bị nghiêm hình bức cung cũng thề chết không thua, dũng khí này thật khiến người ta thán phục. Nàng bất giác khen ngợi: “Tẩu tẩu, muội thật bội phục tẩu.”

Mộ Dung Tuyết hồi thần, cười cười: “Bội phục gì chứ, chẳng qua ta tự bảo vệ mình thôi.”

Thẩm Âu Tâm cười nói: “Rõ ràng tẩu đối với biểu ca tình thâm nghĩa trọng, vậy mà còn không chịu thừa nhận.”

Mộ Dung Tuyết đỏ mặt: “Đâu có, chẳng qua ta báo đáp ân tình của chàng thôi, không phải tình thâm nghĩa trọng gì đâu.”

“Tẩu tẩu, muội cũng là người từng trải, lẽ nào không nhìn thấu sao? Tẩu vội vã rời khỏi Kinh thành chính là vì lòng không từ bỏ được huynh ấy, bởi vậy mới thoát khỏi huynh ấy. Tẩu không có lòng tin với bản thân, sợ mình dao động thôi.”

Mộ Dung Tuyết ngẩn ra, không ngờ lại bị Thẩm Âu Tâm làm cho chẳng nói nên lời, hơn nữa tim còn đập thành thịch, dường như bị nàng một kim thấy máu nói trúng tâm sự, có hơi hoảng hốt.

“Lúc tẩu tẩu hôn mê, vẻ mặt của biểu ca thật khiến người ta không nỡ nhìn. Nghe Tạ Trực nói, tay của Lịch Vạn Thịnh bị biểu ca chặt rồi. Nếu

không phải giữ lại hấn làm nhân chứng, e là sẽ phanh thây hấn ra ngàn mảnh ngay tại chỗ.”

Mộ Dung Tuyết im lặng không nói.

“Biểu ca xưa nay là người lạnh lùng, huynh ấy dụng tình với tẩu tẩu như vậy thật sự ngoài dự liệu của muội. Chẳng phải tẩu tẩu mong được tấm chân tình của biểu ca đó sao? Có gì chờ được chân tình của biểu ca rồi tẩu tẩu lại vứt bỏ không cần?”

“Vì...” Mộ Dung Tuyết do dự một chút rồi nói thẳng: “Ta muốn tìm một tướng công như Tạ Trực, chỉ có một mình muội thôi. Biểu ca nhà muội sau này sẽ có rất nhiều nữ nhân, ta không muốn chết ngộp trong lu giẫm.”

Thẩm Âu Tâm phì cười: “Nhưng lấy người khác có khi cũng sẽ có rất nhiều nữ nhân, cho dù là thân hào nông thôn cũng thê thiếp thành đàn mà.”

Mộ Dung Tuyết nói: “Vậy ta sống một mình. Nguyên phối Đinh thị của Ngụy Vô để chẳng phải cũng rời bỏ ông ta sống một mình đó sao, ta cũng có thể.”

“Tẩu tẩu trẻ trung xinh đẹp, lẽ nào muốn cô đơn cả đời sao?”

Mộ Dung Tuyết mỉm cười: “Đó là dự tính xấu nhất, ta sẽ cố gắng tìm một trượng phu thật thà một lòng một dạ. Muội có thể tìm thấy Tạ Trực thì ta cũng có thể mà.”

“Tẩu tẩu khác với muội. Tẩu có từng nghĩ sau này biểu ca đăng cơ làm Hoàng đế, trên thế gian này còn ai dám lấy tẩu nữa không?”

Mộ Dung Tuyết nhú mày, “Bởi vậy ta không thể ở lại Kinh thành, ai cũng biết thân phận của ta, đương nhiên là không gả đi được, ta định mai danh ẩn tích trở về Giang Nam, đầu tiên là kiếm một món tiền, sau đó tuyển một nữ tể ở rể, muội nói có được không?”

Thẩm Âu Tâm buồn cười lắc đầu: “Muội nói không được.”

Mộ Dung Tuyết bĩu môi nói: “Sớm biết vậy thì không giúp muội hẹn hò với Tạ Trực rồi, chẳng đứng về phía ta gì cả, lòng dạ toàn đứng về phía biểu ca muội thôi.”

Thẩm Âu Tâm phì cười: “Muội đứng về phía tẩu nên mới không chịu giúp tẩu đó chứ, lời này của tẩu tẩu nếu để biểu ca nghe được, không biết sẽ đau lòng dường nào nữa.”

Mộ Dung Tuyết nhăn mũi: “Tim chàng làm bằng kim cương, rắn chắc kiên cố, sẽ không đau lòng đâu.”

“Ai nói vậy?” Sau lưng truyền đến một câu phủ định.

Mộ Dung Tuyết quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Gia Luật Ngạn đang đứng trên hành lang dưới mái hiên, sắc mặt âm trầm, mày kiếm nhíu chặt.

Không phải là nghe hết rồi đó chứ? Mộ Dung Tuyết bối rối cắn môi.

Gia Luật Ngạn bước xuống bậc thềm, vừa bước đi vừa cởi hờ chiếc áo tím sẫm bên ngoài, lộ ra măng bào đen bên trong, trên ngọc đai bàn long thắt một chiếc cung thao màu tím, nàng vừa nhìn liền nhận ra ngay, đây chính là chiếc cung thao lúc xưa nàng thắt cho hấn.

Tình cảnh đêm đó cả đời này nàng cũng không quên.

Nàng vô cùng hứng chí mang cung thao đến Ẩn Đào các, muốn chính tay thắt cho hấn, đáng tiếc lúc cởi thắt lưng cho hấn lại bị hấn đè lên giường, nàng vốn không cố ý trêu chọc, nhưng lại vô tình cảm liễu, tình ý ngọt ngào khi không lại biến thành một cuộc mây mưa. Từ giường đến ghế hoa hồng, đòi hỏi của hấn đối với nàng dường như vô hạn, nàng còn tưởng cuối cùng hấn đã yêu mình, nào ngờ sau khi ân ái nàng lại bị hấn đuổi ra khỏi Ẩn Đào các.

Nàng nhú mày, nhìn hắn qua gốc mai, lòng thầm nhắc lên một chiếc xẻng.

Hắn đi đến trước mặt nàng, vừa yêu lại vừa hận, thật muốn nhổ tận gốc rễ ý nghĩ tìm niềm vui mới trong đầu nàng ra. Nhưng nghĩ rồi lại nghĩ, vẫn không dám xác láo, cuối cùng kìm lại tan nát trong lòng, dè dặt hỏi: “Tay đỡ đau chưa?”

Mộ Dung Tuyết nghiêm túc nói: “Trả cung thao cho thiếp.”

Nụ cười trên mặt Gia Luật Ngạn cứng lại.

Mộ Dung Tuyết giục: “Mau trả cho thiếp.”

“Làm gì có đạo lý tặng rồi còn đòi lại.”

“Học của chàng đó, thư hòa ly chàng đưa rồi cũng đòi lại mà.”

“Không trả, đã là của ta rồi.” Gia Luật Ngạn nhìn tay nàng, nàng có giặt lại được không?

Mộ Dung Tuyết bất lực, quay người đi vào trong.

Gia Luật Ngạn theo nàng vào phòng, cởi áo ngoài, lộ ra y phục bên trong. Chiếc áo màu đen càng tôn lên mắt mày anh tuấn và dung nhan nổi bật hơn người.

Mộ Dung Tuyết nhìn một lần rồi lập tức dời mắt đi, lòng vô cùng hối hận năm xưa mình “háo sắc” nhìn hắn thêm mấy lần để rồi ăn trái đắng. Bồ tát nói, sắc tức thị không, thật sự quá đúng. Nàng quyết định sau này phải thỉnh giáo thêm Hứa Trạch.

Sảnh nhi dâng trà lên rồi biết điều lui ra ngoài.

Thẩm Âu Tâm cũng thấu hiểu ý người không theo vào.

Trong phòng chỉ có hai người, Gia Luật Ngạn chăm chăm nhìn Mộ Dung Tuyết, khiến nàng rất mất tự nhiên. Tay không thể động đậy, giả vờ đọc sách cũng không được. Haiz, làm gì mới được đây? Cứ ngồi không như vậy thật quá ngượng ngùng rồi.

Đang sầu nào thì Gia Luật Ngạn nói: “Vừa rồi ta nghe những lời nàng nói với Âu Tâm rồi. Nàng làm vậy thật quá bất lương.”

Mộ Dung Tuyết nhướng mi, trong đôi mắt hiện ra một dấu chấm hỏi và một dấu chấm than thật lớn.

“Nàng cường ép chiếm đoạt ta, sau đó bõn cợt rồi vứt bỏ.”

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 20: Lời Yêu Không Dứt

“Cái gì, thiệp cưỡng ép chiếm đoạt, bốn cột rồi vứt bỏ?” Mộ Dung Tuyết nhảy dựng lên khỏi ghế, kinh ngạc trợn trừng đôi mắt đẹp, cảm thấy lời Gia Luật Ngạn nói thật không thể tưởng tượng nổi.

Gia Luật Ngạn cười hỏi lại: “Lẽ nào không phải sao? Lúc xưa nàng cưỡng ép ta lấy nàng, có từng hỏi ta có bằng lòng không?”

Mộ Dung Tuyết ngẩn ra một lúc rồi nói: “Chàng có thể từ hôn mà. Vì hạnh phúc của bản thân, cho dù là Hoàng mệnh cũng nên phản kháng, chàng xem lúc xưa thiệp làm thế nào kìa.”

Gia Luật Ngạn mỉm cười: “Điểm này đích thực ta không bằng nàng.”

“Chàng không cự tuyệt, vậy thì không thể trách thiệp.” Thanh âm của Mộ Dung Tuyết càng lúc càng nhỏ, tuy đang phản bác hăng, nhưng bỗng cảm thấy không đủ sức lực, trước đây thật sự chưa từng nghĩ đến vấn đề này, hăng nói như vậy, không ngờ lấy hăng dường như cũng hơi có chút ý thế hiếp người.

“Vậy nàng có biết tại sao ta không cự tuyệt không?”

“Tại sao?”

“Vì ta...” Gia Luật Ngạn dời mắt khỏi mặt nàng, hít một hơi thật sâu nhìn ra cửa sổ, câu đó thật khó lòng nói ra.

Biểu hiện ngượng ngịu khó xử của hần khiến Mộ Dung Tuyết tưởng hần có nỗi khổ gì to lớn lắm, nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của hần, nàng hận không thể thay hần móc những lời trong lòng ra.

Nàng trơ mắt chờ một hồi, cuối cùng cũng nghe hần nhẹ nhàng thốt ra một câu: “Vì ta cũng hơi thích nàng.”

Tim Mộ Dung Tuyết bỗng đập điên cuồng, không dám tin trọn to mắt.

Sau khi nói ra câu gian nan nhất, những lời còn lại cũng trơ tru hơn nhiều, hần lại kiên trì cố gắng bổ sung thêm một câu: “Bởi vậy ta không muốn cự tuyệt.”

Bày tỏ xong, hần quay mặt lại, đập vào mắt là biểu hiện hoang mang ngạc nhiên của Mộ Dung Tuyết. Hoàn toàn khác xa với biểu hiện kích động, xấu hổ, vui mừng mà hần chờ đợi, hần lập tức có cảm giác thất bại nặng nề, quả nhiên lời ngon tiếng ngọt không thích hợp với hần, nhưng lúc trước trêu chọc nàng nói nàng chân ngắn gốc ghềnh, nay bị nàng nhớ mãi, đôi lúc lại đem ra tính nợ, hần cảm thấy lời ngon tiếng ngọt vẫn thỏa đáng hơn. Đâu còn cách nào, bấm bụng tiếp tục vậy.

“Hoàng thượng muốn ta liên hôn với Ngọc gia, ta không cự tuyệt, không phải vì thích mà vì cần thiết.”

Mộ Dung Tuyết vẫn im lặng, hần đích thực khác với nàng, bất kể có thích hay không, ai đến cũng không từ, còn nàng sẽ lựa chọn đấu tranh.

“Hoàn cảnh của ta khác với nàng. Đứng ở vị trí của ta đã là tâm điểm của mọi sự công kích, cho dù ta không tranh giành cũng không được thái bình, chỉ có thể mặc người chém giết. Lúc diệt phi, Thành Hi vương muốn thừa cơ lấy mạng ta, nay lại nhắm vào nàng, nếu ta không mạnh mẽ, không chỉ không bảo vệ nổi mình, càng không bảo vệ nổi nàng. Bởi vậy chỉ có thể ngược dòng đứng lên chỗ cao nhất mới bất bại.”

Mộ Dung Tuyết gật đầu: “Vương gia nói có lý, nên như vậy. Ngọc tướng quân gia thế hùng hậu, tay nắm binh quyền, Kiều quý phi quyền khuynh hậu cung, Ngọc tiểu thư đích thực là nhân tuyển Vương phi tốt nhất. Thiếp đương nhiên hiểu Vương gia. Nhưng sớm muộn gì Vương gia cũng sẽ kế vị, vậy thiếp càng không thể trở về.” Nàng lẩm bẩm nói: “Trời ạ, vừa nghĩ đến trượng phu mình sẽ có cả trăm nữ nhân, thiếp thật sẽ phát điên mất.”

Gia Luật Ngạn: “.....” Hắn háo sắc mê muội đến vậy sao? Một mình nàng đã khiến hắn sút đầu mẻ trán, cả trăm nữ nhân há chẳng phải muốn hắn tuổi trẻ mất sớm sao? Hắn không vui nói: “Ta là loại người đó sao?”

Mộ Dung Tuyết nhìn hắn, đôi mắt trong suốt mang vài phần thăm dò xem xét, hiếu kỳ hỏi: “Trước đây chàng cũng có nhiều lắm thì phải.”

Gia Luật Ngạn bối rối lập tức chuyển chủ đề, “Tay nàng còn đau lắm không?”

“Ồ, vừa rồi cãi nhau với chàng quên cả đau rồi.”

“Vậy mỗi ngày ta sẽ đến trò chuyện với nàng.”

“Nhưng mà cãi xong lại càng đau hơn.”

Gia Luật Ngạn thoáng trầm tư: “Vậy ta đàn cho nàng nghe.”

“Chàng biết đàn sao?”

Gia Luật Ngạn ra vẻ đương nhiên.

Mộ Dung Tuyết liếc mình nhìn nhin lòng hiếu kỳ của mình, dối lòng nói: “Thôi, thiếp vẫn nên tĩnh dưỡng thì hơn. Vương gia cứ đi làm việc đi.”

“Có việc gì cũng phải chăm sóc nàng.”

Những lời thâm tình sâu sắc này khiến Mộ Dung Tuyết không biết phải nói gì thì hơn, nàng trèo lên giường nằm quay mặt vào trong.

Nhưng Gia Luật Ngạn ngồi trong phòng không hề có ý rời đi, đôi lúc tìm nàng nói chuyện nàng lại giả vờ ngủ, nhắm mắt gượng đến lúc ăn trưa.

Kết quả lại bị Gia Luật Ngạn đích thân đút cơm, Mộ Dung Tuyết bấm bụng bị hấn nhồi nhét hai chén, ăn no lại mơ màng muốn ngủ. Sau đó bị hấn ôm lên giường.

Hắn mỉm cười đắp chăn cho nàng, “Muốn ta kể chuyện cho nàng nghe không?”

Hắn tự mình ngồi bên giường, dùng tay vỗ vai nàng giống như dỗ trẻ con. Mộ Dung Tuyết rất không tự nhiên, nhưng trong tiềm thức lại không muốn hắn dừng lại, vì lúc nàng còn nhỏ, mỗi lần ngủ mẫu thân đều dỗ nàng như vậy, nàng bất tri bất giác thiếp đi, tỉnh lại đã là buổi chiều, Gia Luật Ngạn đã rời đi.

Nàng thở phào một hơi, gọi Sảnh nhi vào rót trà.

Sảnh nhi mỉm cười nói: “Vương gia đối với Phu nhân thật tốt, đặc biệt mời đào hát nổi danh của Tiêu Tương quán đến hát Côn khúc cho Phu nhân nghe, lúc này đang chờ ở ngoài đó.”

Mộ Dung Tuyết ngần ra.

“Phu nhân muốn nghe khúc gì, để nô tỳ đi báo.”

Mộ Dung Tuyết đang định lên tiếng, Thẩm Âu Tâm đã tươi cười bước vào, “Tấu tấu tỉnh rồi sao, biểu ca suy nghĩ thật chu đáo, sợ tấu tấu bức bối nên đã mời hai đào hát về nhà, bao trọn một tháng để tấu tấu giết thời gian.”

Gia Luật Ngạn xưa nay lạnh lùng đột nhiên trở nên chu đáo tỉ mỉ, thật sự khiến Mộ Dung Tuyết kinh ngạc. Nàng bước ra ngoài, quả nhiên thấy hai cô nương trẻ tuổi đang chờ bên ngoài.

“Tham kiến Phu nhân.”

Bích Nguyệt và Bích Vân cùng nhau nhún người thi lễ, đôi tỷ muội này tuổi chừng mười bảy mười tám, dáng vẻ đều linh động, mang nét thanh tú chỉ thiếu nữ Giang Nam mới có.

Buổi chiều trôi qua trong khúc “Mẫu đơn đình”.

Tối đến, sau khi tắm rửa xong, Mộ Dung Tuyết lên giường từ sớm.

Sảnh nhi thầm do dự, mình nên ngủ trong bọc bên trong hay canh bên ngoài đây? Nếu ngủ trên bọc, lỡ như chút nữa Vương gia đến vậy chẳng phải mình sẽ chướng mắt lắm sao? Nghĩ lại vẫn chọn canh ngoài cửa.

Mộ Dung Tuyết tuy nằm trên giường nhưng nhất thời vẫn không ngủ được, tâm tư phiêu lãng. Bỗng nhiên cửa phòng nhẹ kêu một tiếng.

“Sảnh nhi?”

“Là ta.”

Vừa nghe là giọng Gia Luật Ngạn, Mộ Dung Tuyết bỗng trở nên căng thẳng, “Sao chàng lại đến nữa?” Nàng tưởng lúc sáng hăn từng đến rồi, tối sẽ không đến nữa.

Trong bóng tối, bước chân Gia Luật Ngạn khựng lại, hăn tâm cao khí ngạo, nghe thấy những lời này lẽ ra đã phẩy áo bỏ đi từ sớm, nhưng lúc này hăn phát hiện rằng chỉ cần yêu nàng đủ nhiều thì có thể vứt bỏ cái gọi là tự tôn.

Hắn đi thẳng đến bên giường, sốt soát cởi y phục, nằm xuống cạnh nàng.

“Mấy ngày nay tay nàng đau lắm, ta ở bên nàng.”

Mộ Dung Tuyết lập tức đáp: “Không cần.” Sau đó nàng nghe thấy một lời oán trách bí ai.

“Lòng ta cũng đau lắm, nàng ở bên ta không được sao?”

Mộ Dung Tuyết kinh ngạc muốn đốt đèn nhìn người bên cạnh có phải là Gia Luật Ngạn không, mấy ngày nay hắn bỗng như biến đổi hoàn toàn. Những lời buồn nôn như vậy trước đây có đánh chết chắc hắn cũng không chịu nói đâu nhỉ?

Tại sao lại như vậy? Lẽ nào vì nàng mà thay đổi?

Nàng nhanh chóng cắt đứt suy đoán của mình, cảnh cáo bản thân không thể mềm lòng như trước, không thể quay đầu.

“Nàng có cần An thần hoàn không?”

Mộ Dung Tuyết đương nhiên là cần, nhưng lại sợ hắn dứt cho mình như tối qua, vậy là rất có cốt khí căn môi không nói. Hắn chồm lên vai nàng, kéo cằm nàng xuống, đặt vào một viên An thần hoàn.

Gia Luật Ngạn dè dặt nói: “Nàng không muốn về Vương phủ, ta sẽ để nàng ở Hoa Thịnh biệt viện.” Vấn đề này hắn đã nghĩ đến từ lâu, tính tình nàng thẳng thắn, lại thích ghen tuông, ở Vương phủ nhất định sẽ không vui.

“Được, vậy thiếp ở Hoa Thịnh biệt viện.”

Gia Luật Ngạn cả mừng nhìn sang, “Ý nàng là chịu quay về với ta sao?”

“Sau này chàng không được ức hiếp thiếp, cũng không được quản thiếp, thiếp muốn làm gì chàng phải nghe theo.”

Gia Luật Ngạn mừng như phát điên, lập tức đồng ý: “Được, nghe nàng hết.”

Mộ Dung Tuyết lập tức quay người vào trong, “Thiếp muốn ngủ.”

Gia Luật Ngạn liền xuống giường, trải chăn nệm ra bực.

Mộ Dung Tuyết nghe thấy động tĩnh, không nhin được nói: “Chàng vẫn nên trở về ngủ đi, ở đây có Sảnh nhi là được rồi.”

“Lẽ nào ta hầu hạ không bằng Sảnh nhi sao?”

“Thiếp không muốn chọc Vương phi không vui, sau này khó sống.”

Gia Luật Ngạn lập tức nói: “Không đâu, có ta ở đây, nhất định không để nàng chịu chút thiệt thòi nào.”

“Vậy ban ngày chàng đến đây, buổi tối trở về được không? Chàng ở đây thiếp lại ngủ không ngon.”

“Ta ngủ trên bực, không đụng đến nàng đâu.”

“Vì chàng ngủ trên bực thiếp mới ngủ không ngon, chỗ đó vừa cứng lại vừa lạnh.”

Gia Luật Ngạn lập tức có cảm giác thụ sủng nhược kinh, rốt cuộc nàng vẫn quan tâm hắn, vẫn yêu hắn.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 21: Hiếu Lâm Nặng Nề

Nàng vẫn yêu hắn. Vì hắn có thể không màng sống chết sao có thể nói từ bỏ là từ bỏ, chẳng qua là giận hắn không yêu mình, muốn trốn tránh mà thôi. Lòng Gia Luật Ngạn dâng trào ý nghĩ này, tựa như có một làn hơi ấm lan khắp toàn thân, cuối cùng nàng cũng chịu quay đầu, nhiều ngày khổ sở giày vò dường như đã đi đến hồi kết, ngoài cửa sổ tuy vẫn là đông giá, nhưng lại ngửi thấy hương mai, ngửi thấy không khí mùa xuân.

Hắn không kìm được thò tay vào trong chăn, bóp lấy bàn chân ngọc thon thon của nàng, dường như làm vậy nàng sẽ không chạy trốn được nữa.

Mộ Dung Tuyết cả kinh, vô thức cong quắp ngón chân lại, hắn muốn làm gì đây?

Đôi tay ấm áp nóng hổi, trong lòng bàn tay có một lớp chai mỏng, nhẹ nhàng nắm chân nàng, sau đó chậm chậm hướng lên trên, vết chai trong lòng bàn tay ma sát khiến da thịt nàng vừa ngứa vừa nhột, khiến toàn thân nàng trở nên căng thẳng.

Tay Gia Luật Ngạn đặt trên bắp chân nàng, thấy bộ dạng vẫn còn tiếp tục hướng lên, Mộ Dung Tuyết cuống quýt ngăn cản, “Vết... vết thương của thiếp vẫn chưa khỏi, chàng đừng làm bừa.”

Gia Luật Ngạn phì cười: “Ta bấm huyết cho nàng để nàng thư giãn thôi, nàng nghĩ đi đâu vậy.”

Mặt Mộ Dung Tuyết nóng lên, thầm nói, chàng sờ tới sờ lui như vậy, bảo sao người ta không nghĩ lệch.

“Sao người nàng lại căng lên vậy?” Ngón tay hắn chậm rãi nhưng mạnh mẽ ấn lên huyết Tam lý, Huyết hải trên chân, ban đầu Mộ Dung Tuyết hơi căng thẳng, nhưng sau đó đích thực hắn chỉ xoa bóp, nàng dần dần thả lỏng, lực đạo dưới tay hắn không mạnh không nhẹ, vô cùng thoải mái.

Nàng cũng từng có một lần xoa bóp cho hắn như vậy, lúc đó có thể nào nàng cũng không ngờ sẽ có ngày hôm nay. Tất cả dường như đã thay đổi, vị trí của hai người hoàn toàn đảo ngược, hắn đang lặp lại những chuyện nàng từng làm, cảm giác này khiến lòng nàng ngổn ngang trăm mối.

Nếu hắn vẫn đối với nàng như trước đây thì tốt biết mấy, lạnh lùng điềm nhiên, không chút động lòng, vậy thì nàng sẽ quyết tuyệt rời đi, không hề mảy may do dự. Nhưng hắn lại trở thành như vậy, từng bước từng bước thay đổi theo chiều hướng lòng nàng hằng mong muốn, khiến nàng vô cùng bối rối, tiến thoái lưỡng nan.

Trong lòng nàng có hai con người đang giao chiến.

Một người nói, đồ ngốc này, cô đừng bao giờ bị dụ dỗ nhất thời mê hoặc, quay đầu lại thì sẽ vạn kiếp bất phục.

Một người khác nói, cô tưởng rời đi là sẽ hạnh phúc, cô tưởng cô còn có thể yêu một người như vậy nữa sao, cô tưởng cô sẽ may mắn, tìm được một người tâm đầu ý hợp như vậy nữa sao?

Một người nói, bây giờ hắn chỉ có Ngọc Sính Đình và Kiều Tuyết Y, sau này đăng cơ sẽ còn có nhiều nữ nhân liên miên không dứt, mỗi ba năm sẽ tuyển tú một lần, cô cứ chờ mà ghen chết trong cung đi.

Một người khác nói... thôi không nói nữa.

Nàng ngán ngẩm thở dài, đến khi hồi thần, phát hiện tay Gia Luật Ngạn đã dịch lên đùi trên. Trong phút chốc người nàng lại căng thẳng, vội vàng nói: “Chàng làm gì vậy?”

Gia Luật Ngạn cười nói: “Đùi trên cũng có huyết vị mà.”

Đôi tay nàng không thể động đậy, chỉ có thể xoay người, lớn tiếng nói: “Không cần, thiếp không cần.” Nàng không mắc lừa đâu.

Gia Luật Ngạn đè nửa người trên người nàng, đè nàng không thể động đậy. Nàng đã quen thuộc với bộ dạng động tình của hắn từ lâu, nghe thấy hơi thở gấp gáp của hắn là biết sự tình không hay, nếu hắn cố đòi thì lúc này nàng cũng không sức phản kháng. Nhưng hắn vẫn nhịn lại, tay xoa xoa giữa hai chân nàng, khàn giọng nói: “A Tuyết, sinh cho ta một đứa con đi.”

Mộ Dung Tuyết khép chặt hai chân, xấu hổ cuống quýt nói: “Chàng buông tay trước đã.”

Tay hắn lại tiến vào sâu hơn, dỗ dành nàng nói: “Nàng nói có được không trước đã.”

“Được.” Nàng bất lực chỉ đành đồng ý.

Hắn nghiêm túc nói: “Lần này không được phép nuốt lời.”

“Ừ.”

Lúc này hắn mới thỏa mãn buông tay.

Mộ Dung Tuyết lập tức điều chỉnh thành trạng thái vũ trang, quay đầu hướng vào trong giường nói: “Thiếp buồn ngủ, chàng đừng nói chuyện với thiếp, cũng đừng đụng vào thiếp.”

Bộ dạng như đại địch sắp đến của nàng còn căng thẳng hơn cả đêm tân hôn. Gia Luật Ngạn nhìn đường cong miên man trên người nàng, trong đầu toàn là cảnh tượng ôm nàng vào lòng mây mưa điên đảo, giày vò hân đến sắp mất khống chế. Hân đứng dậy, đi vài vòng quanh phòng mới dập tắt được dục hỏa trên người.

Lúc này trong Chiêu Dương vương phủ, Ngọc Sính Đình đứng ngồi không yên, vì hai đêm liên tiếp Gia Luật Ngạn đều không về Ẩn Đào các ngủ. Quan thị nói: “Tiểu thư đừng vội, Vương gia nhất định có việc gì quan trọng, thời gian này chẳng phải Hoàng thượng đang suy nghĩ chuyện dụng binh với Tây Lương sao? Có lẽ Vương gia bị Hoàng thượng phái đi công việc.”

Ngọc Sính Đình nói: “Vậy cũng không nên suốt đêm không về chứ.”

Chờ nửa canh giờ mà dài tựa cả năm, Mai Doanh bước vào nói: “Tiểu thư, Trần An về rồi.”

Một lát sau, một nam nhân chừng bốn mươi bước vào, chính là thân tín của Ngọc Quý Sơn, được Ngọc Sính Đình phái đi nghe ngóng tình hình.

Trần An bước tới thi lễ: “Tham kiến Vương phi.”

Ngọc Sính Đình nóng lòng nói: “Mau nói đi.”

“Hai ngày nay Vương gia đều ở lại trong phủ đệ của Tạ Trực.”

“Tạ Trực?” Ngọc Sính Đình nghe thấy cái tên này, bỗng cảm thấy rất quen thuộc, nhưng lại không nhớ đã nghe ở đâu.

Trần An nhắc nhở: “Thẩm Âu Tâm phu nhân của Tạ Trực là biểu muội của Vương gia.”

Ngọc Sính Đình bỗng hiểu ra, thì ra là hẩn. Kỳ lạ, tại sao Gia Luật Ngạn lại ở Tạ gia?

Lúc này, Mai Doanh nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, có lời không biết nô tỳ có nên nói không.”

“Người nói đi.”

“Thời gian rồi nô tỳ trò chuyện với Trân Châu và Ngọc Hoàn, nghe nói lúc đầu vị Thăm tiểu thư này từng ở trong Vương phủ hơn ba tháng, mãi đến trước khi xuất giá mới về Thăm gia.”

“Thật sao?”

“Dạ, nô tỳ còn nghe nói, lúc đó có rất nhiều người tưởng rằng Vương gia có ý với vị biểu tiểu thư này. Nào ngờ sau đó lại gả cho một Du kị tướng quân thân phận thấp kém, hơn nữa còn là con trai nhũ mẫu của vị Thăm tiểu thư này, thật khiến người ta kinh ngạc.”

Ngọc Sính Đình hình như cũng từng loáng thoáng nghe được chuyện này, nhưng lúc đó không để tâm. Vì nếu Thăm Âu Tâm là người Gia Luật Ngạn thích, có thể trực tiếp phái người đến nhà đề thân, đường hoàng cưới về, hà tất phải Kim ốc tàng Kiều như vậy.

Người mà nàng ta vẫn canh cánh trong lòng là Mộ Dung Tuyết, không chỉ vì dung mạo của nàng, mà còn vì thân phận của nàng. Lúc đó Triệu Chân Nương đang đắc sủng, không phân cao thấp với Kiều Tuyết Y ở hậu cung, hơn nữa Triệu Chân Nương còn có Văn Xương công chúa, sau này lão Hoàng đế băng hà, Triệu Chân Nương có thể ở lại hậu cung thăng lên làm Thái phi, còn Kiều Tuyết Y phải đến Hồng Ân tự tu hành. Lúc đó Mộ Dung Tuyết liên thủ với Triệu Chân Nương, há chẳng phải nàng ta sẽ rơi vào thế hạ phong? Bởi vậy nàng ta vẫn luôn nhắc chuyện này trước mặt Kiều Tuyết Y, để Kiều Tuyết Y tiên hạ thủ vi cường[1], trừ khử Triệu Chân Nương hoặc Mộ Dung Tuyết.

[1. Ra tay trước để giành ưu thế.]

Đối với Thẩm Âu Tâm, nàng ta không hề để trong lòng, sau đó Thẩm Âu Tâm xuất giá, nàng ta càng cảm thấy giữa Thẩm Âu Tâm và Gia Luật Ngạn không có gì. Nhưng càng không để phòng lại càng khiến người ta lơ là phòng bị.

Gia Luật Ngạn đang yên đang lành tại sao lại qua đêm ở Tạ gia hai ngày liên tiếp. Nàng ta trăm lời không được giải đáp.

Quan thị bên cạnh nói: “Tiểu thư, có khi nào Vương gia cho Thẩm tiểu thư gả cho Tạ Trực chỉ để che mắt không?”

Những lời còn lại bà ta không nói thẳng, nhưng Ngọc Sính Đình hiểu ý bà ta, chắc là nói Gia Luật Ngạn và Thẩm Âu Tâm có tư tình, gả Thẩm Âu Tâm đi chẳng qua chỉ là Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương[2].

[2. Công khai cho sửa chữa sạn đạo, nhưng bí mật tiến quân theo đường Trần Thương.]

Nhưng Ngọc Sính Đình cảm thấy khả năng này không lớn lắm. Rõ ràng có đường quang minh chính đại có thể tu thành chánh quả, không cần thiết phải lén lút như vậy.

Hơn nữa Gia Luật Ngạn bất luận thế nào cũng không đến mức ở ngay Tạ gia, làm ra những chuyện mờ ám với Thẩm Âu Tâm trước mặt Tạ Trực.

Lúc này, Trần An lại nói: “Hôm nay Chiêu Dương vương còn bao hai đào hát Côn khúc mới nổi của Tiêu Tương quán, đưa đến Tạ phủ.”

Ngọc Sính Đình nhú mày, “Đào hát mới nổi?”

“Dạ, tên Bích Vân Bích Nguyệt, là một đôi tỷ muội.”

Ngọc Sính Đình bỗng hiểu ra, xem ra Gia Luật Ngạn đến Tạ gia là vì hai nữ nhân này. Lửa ghen bùng cháy, nàng ta ném lò sưởi trong tay xuống đất đánh “bộp” một tiếng, suýt chút đập vào chân Trần An.

Mai Doanh nói: “Mới vừa tân hôn đã làm ra những chuyện như vậy, bảo mặt mũi tiểu thư để đâu? Nếu Vương gia thích hai con hát kia thì cứ mang về phủ là được, hà tất nuôi bên ngoài, làm như là tiểu thư không dung được ai vậy.”

Quan thị thấy sắc mặt Ngọc Sính Đình sa sầm như sắp đổ mưa, vội nói: “Có lẽ Vương gia sợ tiểu thư không vui.”

Ngọc Sính Đình nghiêm giọng nói: “Trần An, phái ám vệ trong phủ theo dõi động tĩnh của Vương gia, một khi có chuyện lập tức kêu Mai Doanh đến báo cho ta.”

“Dạ.” Trần An cáo lui, rời khỏi Ấn Đào các.

Mai Doanh rót cho Ngọc Sính Đình một ly Thiết quan âm, “Tiểu thư uống ly trà cho nguôi giận.”

“Không ngờ chàng lại hoang đường như vậy.”

Ngọc Sính Đình vung tay đánh đổ ly trà, giận đến toàn thân run rẩy, lúc này có mặt Trần An nàng ta không tiện phát tác, nhin đến tim cũng đau.

Quan thị nói: “Tiểu thư bớt giận, hà tất giận dữ vì hai con hát, Vương gia xưa nay lạnh lùng, trước đây có nữ nhân đưa đến Vương phủ cũng chưa từng ở quá ba ngày. Chẳng qua Vương gia ham mới mẻ thôi, ngài ấy giấu tiểu thư rõ ràng trong lòng để tâm đến tiểu thư, sợ tiểu thư biết sẽ giận.”

Mai Doanh nói: “Nếu ngài ấy để tâm đến tiểu thư sao lại đi tìm con hát.”

Ngọc Sính Đình vốn đang nóng lòng, bị mấy câu của Mai Doanh khiêu khích nên càng tức giận hơn.

Quan thị thấy vậy, đưa tay tát Mai Doanh một cái, mắng: “Đồ nhiều chuyện không biết tốt xấu, chuyện của chủ nhân há để người khích bác ly gián?”

Mai Doanh ôm mặt, uất ức không dám lên tiếng.

Quan thị mắng: “Còn nhiều chuyện sinh sự nữa thì xem ta có đưa người đến trước mặt lão phu nhân để dạy dỗ không.”

Mai Doanh cúi đầu hu hu mấy tiếng: “Nô tỳ cũng là bất bình thay tiểu thư thôi.”

“Im miệng, cút ra ngoài.”

Quan thị đuổi Mai Doanh ra ngoài, lúc này mới thở dài nói: “Tiểu thư đừng giận mà sinh bệnh. Nhà Vương hầu có ai không tam thê tứ thiếp, cho dù là lão gia trong phủ cũng có bốn di nương. Tiểu thư phải nghĩ thoáng, những thứ bên ngoài chẳng qua chỉ là mây khói, nữ chủ nhân của Vương phủ này chỉ có một mình tiểu thư, sau này mẫu nghi thiên hạ cũng chỉ có cô thôi.”

Ngọc Sính Đình nghiêng răng nói: “Ta biết, nhưng dù sao chàng cũng phải nể mặt ta vài phần chứ, mới tân hôn có mấy ngày thôi mà.”

“Tiểu thư chỉ là suy đoán, chưa chắc Vương gia vì hai con hát kia mới ở lại Tạ gia, vẫn nên tra rõ rồi tính tiếp.”

“Còn cần phải tra nữa sao?”

“Cho dù là thật, tiểu thư cũng chỉ vờ như không biết, nam nhân mà, có ai không lăng nhăng bay bướm, nếu thật lòng chỉ khổ bản thân thôi. Gả cho

Đế vương thì địa vị mới là quan trọng nhất.”

Ngọc Sính Đình tức tối nói: “Không sai, địa vị mới là quan trọng nhất.”

“Cho dù trong lòng tiểu thư có giận, cũng không thể trở mặt với Vương gia, chỉ coi như không biết gì cả, dỗi dành ngài ấy vui, sớm ngày sinh con trai là vạn sự đại cát, xử lý những nữ nhân kia chẳng phải chỉ cần một cái búng tay thôi sao.”

Ngọc Sính Đình suy nghĩ rồi nói: “Không được, chuyện này ta không thể ngồi yên làm ngơ, một là truyền ra ta sẽ mất hết mặt mũi, hai là lỡ như nữ nhân bên ngoài sinh con trước, sẽ là hậu hoạn sau này. Ngày mai ta muốn đến Tạ phủ một chuyến.”

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 22: Phản Kích

Quan thị nói: “Tiểu thư định thế nào?”

Ngọc Sính Đình nói: “Ta muốn đón hai con hát kia vào phủ, để ngay trước mắt cũng dễ xử lý. Hơn nữa trước mặt Vương gia càng cho thấy ta độ lượng hiền thực.”

Quan thị vội nói: “Tiểu thư, vạn lần không thể.”

“Tại sao?”

“Vương gia không nói với tiểu thư tức là không muốn để tiểu thư biết. Nếu tiểu thư khơi ra chuyện này, Vương gia sẽ biết tiểu thư phái người điều tra hành tung của ngài ấy. Vậy há chẳng phải sẽ nảy sinh hiềm khích sao? Tiểu thư vạn lần không thể nóng nảy, cần phải tính kế lâu dài. Cho dù là nữ nhân bên ngoài sinh con cũng không sao, nay Hoàng thượng vẫn ngập ngừng khó lòng quyết đoán, chính là vì Vương gia không có con, bất luận là ai sinh con, chỉ cần là con của Vương gia Hoàng thượng sẽ yên tâm. Chỉ cần Vương gia đăng cơ, tiểu thư trở thành Hoàng hậu, lúc đó con của những nữ nhân kia chẳng phải là con kiến trong tay tiểu thư sao?”

Ngọc Sính Đình nghĩ cũng thấy có lý, tức tối nói: “Nhưng ta nuốt không trôi cơn giận này.”

Quan thị khuyên: “Tiểu thư phải nhẫn nại. Việc quan trọng nhất hiện nay là ngôi Thái tử của Vương gia, những việc khác từ từ hẵng tính, không thể để hậu phương nổi lửa, khiến đối thủ có dịp thừa cơ.”

Ngọc Sính Đình miễn cưỡng bị Quan thị thuyết phục, oán hận đầy bụng ủ suốt một đêm, sáng hôm sau thức dậy liền trút giận lên Mai Doanh.

“Trên châu trên trâm đuôi phụng rơi mất một hạt người cũng không phát giác, mắt người làm bằng đá sao?”

Mai Doanh cẩn thận không dám lên tiếng, vội thay một cây trâm ngọc thiên[1] phỉ thúy. Không dễ gì mới hầu hạ nàng ta búi tóc ổn thỏa, Quan thị vẻ mặt vui mừng bước vào: “Tiểu thư, Vương gia về rồi.”

[1. Thiên: con ve.]

Ngọc Sính Đình vừa nghe, lập tức đẩy Mai Doanh, đích thân ra cửa đón.

Vén rèm lên đã thấy Gia Luật Ngạn đi đến dưới hiên, hẩn mặc áo ngoài xanh thẫm bước tới, trên người mang theo khí lạnh ngày đông, càng lạnh lùng tuấn lãng.

Hẩn ngược mắt nhìn sang, đôi mắt lạnh lùng trong suốt, phiến muện trong lòng Ngọc Sính Đình cũng nguôi đi mấy phần, vốn muốn chất vấn nhưng lại biến thành những lời nũng nịu dịu dàng.

“Tối qua Vương gia đi đâu vậy? Thiếp lo lắng suốt cả đêm.”

Gia Luật Ngạn vừa bước vào đại sảnh, vừa cởi áo ngoài, miệng nói: “Nàng lo lắng làm gì, chẳng phải ta cho Quản gia báo tin cho nàng rồi sao?”

“Nhưng không biết Vương gia đi đâu, thiếp vẫn không yên tâm.”

Mai Doanh hai tay đón lấy áo ngoài của Gia Luật Ngạn. Gia Luật Ngạn nhìn Mai Doanh, ánh mắt hơi khác thường.

Ánh mắt xem xét quá mức này khiến lòng Ngọc Sính Đình có chút không thoải mái. Tư sắc của Mai Doanh chẳng qua chỉ ở mức trung bình, vẫn chưa bằng Trân Châu và Ngọc Hoàn, không biết tại sao hôm nay Gia Luật Ngạn lại nhìn nàng ta thêm mấy lần.

Sau khi rửa tay, Ngọc Sính Đình đích thân dâng trà cho Gia Luật Ngạn.

Gia Luật Ngạn nhấp vài ngụm rồi nghiêm túc nói: “Có chuyện ta muốn cho nàng biết.”

“Chuyện gì vậy?” Lòng Ngọc Sính Đình lập tức căng thẳng, thầm nghĩ lẽ nào muốn nói chuyện hai con hát kia? Định đem về phủ chăng?

Gia Luật Ngạn nói: “Mấy ngày nay ta không về vì xảy ra chuyện, Mộ Dung Tuyết bị người của Thành Hi vương bắt, nghiêm hình bức cung ép nàng ấy viết lời khai đẩy ta vào chỗ chết.”

Ngọc Sính Đình cả kinh, vội vàng hỏi: “Có thành công không?”

“Vẫn chưa.”

Ngọc Sính Đình vỗ ngực, cảm thấy vô cùng may mắn: “Vậy thì tốt.”

“Xem ra Hoàng thượng đã không còn nhiều thời gian nữa, bởi vậy Thành Hi vương mới không chờ được mà ra tay, không ngờ lần này khéo quá hóa vụng, bản cung đó không chỉ rơi vào tay ta mà thủ hạ cũng bị ta bắt.”

Ngọc Sính Đình mừng rỡ nói: “Chúc mừng Vương gia, đây là chuyện đại hỉ, Vương gia mau vào cung gặp Hoàng thượng, để tránh đêm dài lắm mộng, nhân chứng có bề gì.”

“Không có bề gì đâu, người đang bị giam ở Hoa Thịnh biệt viện, canh giữ rất chặt chẽ.”

“Không những đề phòng bị cướp mà còn phải đề phòng tự tận nữa, Vương gia vẫn nên cẩn thận, sớm ngày giao cho Hoàng thượng thì thỏa đáng hơn.”

Gia Luật Ngạn gật đầu: “Nàng nói đúng, sáng mai ta sẽ nhập cung giao nhân chứng vật chứng cho Hoàng thượng.”

Ngọc Sính Đình tâm trạng rất tốt, so với chuyện lật đổ Thành Hi vương, chuyện hai con hát kia vốn không đáng nhắc tới. Thành Hi vương vẫn luôn là đối thủ cạnh tranh của Gia Luật Ngạn, lần này lật đổ ông ta, Hoàng vị nhất định thuộc về Gia Luật Ngạn. Ngọc Sính Đình dường như nhìn thấy Hậu quán của Hoàng hậu đang lấp lánh trước mắt, niềm hân hoan lay chuyển trong mắt, nhan sắc càng rực rỡ khác thường.

Gia Luật Ngạn thấy mắt nàng ta lóe sáng, trong sóng mắt đều là niềm vui không gì che giấu nổi, hẳn bất giác nghĩ, trong mắt nàng ta mình chẳng qua chỉ là bàn đạp lên ngôi mẫu nghi thiên hạ, nắm quyền Hậu cung mà thôi.

Tâm trạng hẳn bỗng trầm xuống.

Không ai thích bị lợi dụng, càng không ai thích trong tình cảm còn mang theo lợi ích, hẳn cũng vậy, lúc đầu đối với Mộ Dung Tuyết không lạnh không nóng, không chút động lòng, cũng chỉ vì đoán rằng nàng yêu mình chẳng qua là lợi dụng để tránh nhập cung mà thôi. Mãi đến sau này hẳn mới nhìn thấy chân tình của nàng.

Hắn nhìn Ngọc Sính Đình đang đắm chìm trong vui sướng, nhàn nhạt nói: “Một ngày nay đã lạnh nhạt với nàng rồi.”

Ngọc Sính Đình cười ngọt ngào, “Mấy ngày nay Vương gia nhất định rất vất vả, không còn sớm nữa, thiếp cho người chuẩn bị nước, tắm rửa xong rồi nghỉ sớm đi.”

“Cũng được.”

Ngọc Sính Đình lập tức dặn Mai Doanh đi chuẩn bị nước.

Trong phòng ấm áp như mùa xuân, cảnh mai mấy ngày trước Gia Luật Ngạn bẻ ở Mai quán vẫn cắm trong bình, hương thơm nồng nàn như cũ. Gia Luật Ngạn đưa mắt nhìn đóa mai, lòng hiện lên nụ cười của Mộ Dung Tuyết. Chỉ có bước lên chỗ cao nhất hắt mới có thể cho nàng tất cả những điều nàng muốn.

Nghĩ đến khoảnh khắc đó, hắt bất giác có hơi kích động, nhưng sắc mặt vẫn điềm đạm ung dung. Hắt đưa tay vuốt ve hoa mai trên bàn, ngón tay lướt qua nhụy hoa, tựa như vuốt lên má Mộ Dung Tuyết.

Sau khi tắm rửa, Ngọc Sính Đình nằm trên giường, phát hiện Gia Luật Ngạn vẫn ngồi trước bàn, không hề có ý đi ngủ. Nàng ta do dự không biết có nên vứt bỏ tôn nghiêm mời mọc hắt không, tuy nàng ta không cuồng nhiệt trong chuyện phòng the, nhưng rất cần có một đứa con.

Còn chưa chờ nàng ta đấu tranh tư tưởng xong, Gia Luật Ngạn đã nói: “Chút nữa ta còn phải ra ngoài, nàng ngủ trước đi.”

Ngọc Sính Đình ngẩn ra: “Đêm đã khuya rồi Vương gia còn muốn đi đâu?”

Ngón tay Gia Luật Ngạn nhẹ vuốt lên hoa mai trong bình, mỉm cười nói: “Nếu ta đoán không sai, chút nữa ở biệt viện sẽ có động tĩnh.”

“Sao Vương gia lại nói vậy?”

Gia Luật Ngạn nói: “Thành Hi vương biết thủ hạ bị giam ở đâu, nhất định sẽ phái người diệt khẩu. Ta đã bố trí cạm bẫy chờ ông ta rồi.”

Ngọc Sính Đình hiểu ra, cười nói: “Vương gia anh minh.”

Gia Luật Ngạn đặt hoa mai trong tay xuống, nhàn nhã hỏi: “Nàng có biết ai đi báo tin không?”

“Báo tin?” Ngọc Sính Đình cả kinh, lập tức hiểu được ý hẩn, tiếp lời ngay: “Không thể đâu Vương gia, nhũ nương và Mai Doanh tuyệt đối không bán đứng thiếp đâu.”

Gia Luật Ngạn gật đầu: “Ta cũng hi vọng không phải, bởi vậy vừa rồi đã thử một phen.”

Ngọc Sính Đình bị hẩn nói vậy, cũng không còn lòng dạ đi ngủ.

Gia Luật Ngạn ngồi đọc sách dưới đèn, nàng ta nằm trên giường trần trọc qua lại, vẫn không thể nào tin nổi. Vì Mai Doanh và Quan thị vẫn luôn được Ngọc mầu tin tưởng, bởi vậy mới cho nàng ta mang vào Chiêu Dương vương phủ. Quan thị là nhũ mẫu của nàng ta, từ khi nàng ta sinh ra đã hầu hạ bên cạnh, Mai Doanh từ nhỏ đã được bán vào phủ, có thể nào cũng không ngờ rằng trong hai người này có gian tế của Thành Hi vương, rốt cuộc là ai?

Đến nửa đêm, cuối cùng Gia Luật Ngạn cũng chờ được tin ở biệt viện.

Trương Long đứng dưới hiên thấp giọng nói: “Bẩm Vương gia, có hai mươi bốn người đến, chết mười bảy tên, có bốn tên tự tận, vẫn còn ba người sống sót.”

Gia Luật Ngạn chấp tay nhìn vào trời đêm, lộ ra nụ cười nhạt lạnh nhạt xa xôi, tràn đầy tự tin.

“Canh giữ cho kĩ, vốn dĩ một mình Lịch Vạn Thịnh đã đủ, thêm mấy tên càng tốt.”

Ngọc Sính Đình trong phòng loáng thoáng nghe thấy bên ngoài có người nói chuyện, chờ đến khi Gia Luật Ngạn quay vào phòng, nàng ta không nhịn được hỏi: “Vương gia, có thật không?”

Gia Luật Ngạn đứng bên giường, trầm giọng nói: “Chuyện nàng cần làm là điều tra xem hai người này ai là người của Thành Hi vương, có khi là cả hai.”

Trong bóng tối, bóng hắc cao dong dỏng, lờ mờ toát lên uy thế khiến người ta sợ hãi, Ngọc Sính Đình lòng rối như tơ vò, đáp lại một tiếng “Dạ”.

“Nàng ngủ đi, ta đến biệt viện.”

“Vương gia cẩn thận.”

Gia Luật Ngạn cười nhạt: “Nàng yên tâm, ta chờ ngày này đã lâu, vô cùng chắc chắn, tuyệt đối không sơ suất.”

Ngọc Sính Đình nhìn theo bóng hắc mất hút sau rèm, sau đó cửa đóng lại, không còn tăm tích.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 23: Có Thai

Kiều Tuyết Y sung sướng đã quen, ngày đông thích ngủ nướng, Ngọc Sính Đình vội vã vào đến cung, ả chỉ vừa ngủ dậy, mặt còn ửng hồng, kiêu diễm ung dung, nhan sắc khuynh thành. Mái tóc lấp lánh như gấm đen phủ xuống tận eo, cung nữ sau lưng đang cẩn thận chải đầu cho nàng ta.

Ngọc Sính Đình lòng có chút đổ kị, cùng là nữ nhân nhưng ả cũng không kìm được mà điên đảo vì dung nhan của Kiều Tuyết Y, huống chi là nam nhân. Ả đi đến phía trước, mỉm cười nhún mình: “Thỉnh an Nương nương.”

Kiều Tuyết Y vừa nhìn sắc mặt Ngọc Sính Đình là biết nàng ta có chuyện muốn nói, liền cho cung nữ lui ra, chỉ để lại một mình thị nữ tâm phúc Phù Dung hầu hạ.

Nàng ta mỉm cười nói: “Muội đến thăm dò tin tức phải không. Hoàng thượng đã trực xuất Thành Hi vương ra khỏi Kinh thành rồi, không có chỉ ý không được vào Kinh.”

Ngọc Sính Đình vốn không phải đến thăm dò tin tức, nhưng nghe thấy kết quả này rất thất vọng, “Muội còn tưởng sẽ phạt nghiêm khắc hơn một chút nữa chứ.”

Kiều Tuyết Y cười thở dài: “Ai bảo trong lòng Hoàng thượng vẫn còn một vương mắc chứ.” Nàng ta nhìn bụng Ngọc Sính Đình, cười nói: “Nếu như nhanh thì thành thân nửa tháng đã có tin vui rồi.”

Sắc mặt Ngọc Sính Đình Âu ám, chậm rãi nói: “E là biểu tỹ phải thất vọng rồi, Thành Hi vương đã mua chuộc một nha hoàn bên cạnh muội, bỏ thuốc trong rượu hợp cần, e là nhất thời muội không thể nào có thai.”

Kiều Tuyết Y sững sốt, lập tức hỏi: “Có cho đại phu xem qua chưa?”

“Vẫn chưa.” Ngọc Sính Đình nói: “Muội không dám mời đại phu vào phủ, sợ người ta biết được. Chuyện này muội chưa thể quyết định, không biết có nên cho Vương gia biết không, bởi vậy đến thương nghị với biểu tỹ.”

Nàng ta lo Gia Luật Ngạn biết nàng ta không thể nào sinh con, sẽ lập tức nạp mấy cơ thiệp vào phủ.

Kiều Tuyết Y lập tức quay đầu nói với Phù Dung: “Đi mời Uông thái y đến đây.”

Ngọc Sính Đình bất an nói: “Biểu tỹ, chuyện này không thể để người ngoài biết.”

Kiều Tuyết Y cười an ủi: “Muội yên tâm, người này là tâm phúc, cho ông ta xem thử có đường xoay chuyển không.”

Ngọc Sính Đình cắn môi, lòng căm hận nói, nếu từ nay ta không thể sinh con, nhất định phanh thây Thành Hi vương và Mai Doanh thành trăm mảnh.

Một lúc sau, một nam nhân chừng năm mươi đeo một rương thuốc bước vào, chính là Ngự y Uông Toàn, tâm phúc của Kiều Tuyết Y ở Thái y viện.

“Hạ quan thỉnh an Quý phi nương nương, Ngọc vương phi.”

“Miễn lễ, ban tọa.”

“Không biết quý thể Nương nương có gì không ổn?”

“Hôm nay mời Ông thái y đến là chẩn mạch cho Vương phi.” Kiều Tuyết Y cũng không úy kị ông ta, kể sự thật chuyện Ngọc Sính Đình bị bỏ thuốc, sau đó hỏi: “Mời Thái y xem thử có cách nào cứu vãn, để Vương phi nhanh chóng có thai không.”

Ông Toàn nói: “Xin Vương phi cho hạ quan chẩn mạch trước.”

Ngọc Sính Đình bất an đưa cổ tay ra, như chờ bị tuyên phán trên hình trường, vừa căng thẳng vừa sợ hãi, tim đập như sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Sau khi Ông Toàn bắt mạch, trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: “Theo mạch tượng hiện giờ của Vương phi, đích thực khó lòng có thai, cần phải từ từ điều dưỡng.”

Kiều Tuyết Y lập tức hỏi: “Vậy nhanh nhất là lúc nào có thể có thai?”

Ông Toàn nói: “Nhanh nhất e cũng phải là một năm sau.”

Kiều Tuyết Y lộ ra vẻ thất vọng, nhưng Ngọc Sính Đình lại thở phào nhẹ nhõm, cũng may chỉ là tạm thời không thể có thai, nàng ta không dám tưởng tượng nếu từ nay mình không thể sinh con, ngày tháng sau này phải sống thế nào, phụ thân sẽ thất vọng thế nào, thiết nghĩ rất nhanh sẽ đưa muội muội lên giường Gia Luật Ngạn.

Kiều Tuyết Y dặn Ông Toàn: “Chuyện này không được cho bất kỳ ai biết.”

Ông Toàn đáp: “Hạ quan biết. Xin Nương nương yên tâm.”

“Ừ, ông lui ra đi.”

Sau khi Ông Toàn đi, Kiều Tuyết Y nói: “Sính Đình, hiện nay mọi sự đã đủ chỉ thiếu gió Đông, nhưng lại xảy ra sơ sót ngay chỗ mấu chốt. Muội

nhất thời không thể có thai, Hoàng thượng lại phải chính mắt nhìn thấy Chiêu Dương vương có con mới chịu lập Thái tử. Nếu Hoàng thượng đột ngột băng hà, vị trí Thái tử vẫn bỏ trống chưa quyết, lúc đó chỉ e trong triều lại đấu tranh, tuy Thành Hi Vương đã về đất phong, nhưng thực lực không thể xem thường, vẫn nên nhân lúc Hoàng đế còn sống, định sẵn ngôi Thái tử thì tốt hơn, để tránh đêm dài lắm mộng.”

Ngọc Sính Đình gật đầu: “Đương nhiên muội cũng mong được vậy.”

“Trước mắt có hai con đường, một là tìm vài tỳ thiếp cho Chiêu Dương vương, hai là muội tuyên bố có hỉ.”

Ngọc Sính Đình cả kinh, “Mang thai làm sao có thể giả được, sau mười tháng phải làm thế nào?”

“Nha đầu ngốc, muội nghĩ Hoàng thượng còn sống đến lúc đó sao?”
Kiều Tuyết Y cười nhạt: “Mấy ngày nay ông ta nhìn đã không rõ nữa, chẳng qua là nhờ đơn dược duy trì thôi. Uông Toàn nói ông ta...” Kiều Tuyết Y đưa ra ba ngón tay.

Ngọc Sính Đình cả kinh hỏi: “Ba tháng?”

Kiều Tuyết Y gật đầu: “Bởi vậy muội chỉ cần tuyên bố có thai, ở trong Vương phủ dưỡng thai. Ba tháng sau, con không giữ được là xong.”

“Vậy lỡ như Hoàng thượng gượng qua được mười tháng thì sao?”

“Vậy cũng không sao, đến lúc đó ra ngoài tìm một tiểu nha đầu về, chỉ nói muội sinh con gái, lúc đó sức khỏe muội cũng điều dưỡng ổn thỏa rồi, tự muội cũng có thể sinh. Trưởng nữ này sẽ không ảnh hưởng đến địa vị của con muội sau này.”

Ngọc Sính Đình im lặng không nói, lòng đã bị Kiều Tuyết Y thuyết phục.

Kiều Tuyết Y cười cười nói: “Nếu muội không muốn mạo hiểm, vậy cứ chọn vài cơ thiếp cho hẵn. Nhưng ta nghĩ, như vậy chi bằng muội giả có thai đi, lỡ như cơ thiếp sinh con trai thì sẽ là trưởng tử, sau này e lại tranh chấp chuyện lập đích lập trưởng[1], muội nói có phải không?”

[1. Lập con vợ cả hay lập con trưởng.]

“Biểu tỹ nói có lý.”

“Vậy thì tốt, tìm một thời cơ tuyên bố có hỉ ra bên ngoài đi, lúc đó ta sẽ thúc giục Hoàng thượng lập Thái tử.”

“Tất cả đều nhờ biểu tỹ.”

Kiều Tuyết Y vuốt vuốt lọn tóc dài bên tai, cười dịu dàng: “Muội muội tốt, chuyện liên quan đến vinh thịnh của Ngọc gia và Kiêu gia, ta đương nhiên sẽ tận tâm tận lực. Muội cứ yên tâm ở Vương phủ dưỡng thai là được rồi.”

“Đa tạ biểu tỹ, mọi chuyện Sính Đình xin nghe biểu tỹ an bài.”

~*~

Mộ Dung Tuyết vốn tưởng đêm đó mình đồng ý quay về Gia Luật Ngạn sẽ đến thường xuyên, nào ngờ mấy ngày liên tiếp hẵn cũng không xuất hiện. Tuy nàng không muốn bị hẵn bám lấy, nhưng hẵn đột nhiên mất tăm mất tích như vậy, nàng lại thấy hơi kỳ quái.

Buổi chiều, Thẩm Âu Tâm cùng nàng xem hát.

Mộ Dung Tuyết có hơi lơ đãng, chờ xong tuồng, Bích Nguyệt Bích Vân lui ra, nàng liền hỏi: “Mấy ngày nay Vương gia không có chuyện gì chứ?”

Thẩm Âu Tâm nghiêng đầu cười: “Tẩu tẩu nhớ biểu ca rồi sao?”

Mộ Dung Tuyết vội nghiêm túc nói: “Không phải, ta lo Thành Hi vương chó cùng rứt giậu, gây bất lợi cho Vương gia.”

Thẩm Âu Tâm phì cười: “VẬY chẳng phải là quan tâm an nguy của biểu ca sao, đừng ngại thừa nhận, rõ ràng là nhớ mà.”

Mặt Mộ Dung Tuyết nóng lên, không nói với Thẩm Âu Tâm nữa, để tránh bị nàng trêu chọc.

“Tẩu tẩu đừng lo, biểu ca nhất định là có việc quan trọng không rời đi được, nếu không đã đến thăm tẩu từ lâu rồi. Nếu muội đoán không sai, đêm nay nhất định sẽ đến.”

Mộ Dung Tuyết càng bối rối hơn, “Chàng có đến hay không liên quan gì đến ta đâu.” Nàng chỉ muốn vết thương của mình nhanh khỏi, sau đó sẽ thực thi kế hoạch.

Thẩm Âu Tâm chỉ cười không nói, nhưng trong mắt ẩn giấu vô số bàn chải nhỏ, chà mặt Mộ Dung Tuyết đỏ bừng.

Thật sự để Thẩm Âu Tâm đoán đúng, đến tối, Mộ Dung Tuyết đang nằm trên giường chuẩn bị ngủ, bỗng nghe tiếng Sảnh nhi bên ngoài: “Vương gia.”

Lòng Mộ Dung Tuyết lập tức căng thẳng, quả nhiên hần đến thật.

Nàng vô thức quay người đi, rèm châu nhẹ ngân như tiếng mưa rả rích, có bước chân nhẹ nhàng nhanh nhẹn đi đến bên giường nàng rồi dừng lại.

Nàng căng thẳng nín thở, định giả vờ ngủ.

Một bàn tay thò vào trong chăn, nhẹ nhàng đặt trên bàn chân nàng, sau đó lại hướng lên trên.

“Kỳ lạ, ngủ rồi sao vẫn sờn gai ốc vậy?” Sau lưng là một tiếng cười thấp.

Nàng nhẩn nhịn bất động, mãi đến khi bàn tay kia dịch lên đùi trên, cuối cùng nàng không nhịn được nữa, vội vã nói: “Thiếp chưa ngủ.”

Gia Luật Ngạn mỉm cười, nằm xuống sau lưng nàng, ôm lấy eo nàng, hôn lên mặt nàng mấy cái, sau đó xoay cầm nàng lại, định hôn lên miệng nàng. Một mùi rượu mát lạnh phả vào mặt, Mộ Dung Tuyết lấy cánh tay chặn hăn lại: “Đừng, chàng uống rượu rồi, thiếp không thích người mùi rượu.”

“Đêm tân hôn ta cũng uống rượu, sao không thấy nàng chê?” Hăn hôn lên thật mạnh, dường như muốn báo thù sự chê bai của nàng, còn cắn vào cái miệng nhỏ của nàng. “Thấy phu quân về mà còn giả vờ ngủ, quá đáng thật.” Vừa nói hăn vừa véo má nàng.

“Vốn dĩ thiếp sắp ngủ rồi mà.”

“U Tâm nói nàng nhớ ta à?”

“Không có.”

Hăn cười nói: “Rõ ràng là nhớ mà còn không thừa nhận.” Nói xong hăn đặt tay lên ngực nàng, “Để ta sờ thử xem tim đập có nhanh không?” Nàng thật sự bó tay vô phương, nếu trở mặt thì kế hoạch tiếp theo càng không cách nào thực hiện, chỉ đành để mặc hăn thực hiện ý đồ.

Sau một hồi vuốt ve, lúc này Gia Luật Ngạn mới cảm thấy hơi đã khát. Hăn nghiêng người nằm xuống, ôm lấy eo nàng dịu giọng nói: “Mấy ngày nay ta có việc không rời đi được, bởi vậy không đến thăm nàng.”

“Vương gia cứ đi làm việc, không cần lo cho thiếp.”

Gia Luật Ngạn vuốt tóc nàng: “Sau khi giải quyết chuyện của Thành Hi vương xong là ta có thể yên tâm đến bên nàng rồi.”

“Hiện giờ tình thế ra sao?”

“Hôm nay Hoàng thượng hạ chỉ bắt ông ta rời Kinh về đất phong ở Thường Châu, không có chỉ ý không được vào Kinh.”

“Xử phạt như vậy thật quá nhẹ rồi, thiếp còn tưởng sẽ tước bỏ Vương tước của ông ta nữa chứ.”

“Hoàng thượng làm việc ổn thỏa, chừa lại đường lui.”

“Đường lui gì?”

Gia Luật Ngạn im lặng trong chốc lát, vuốt má nàng nói: “Nếu nàng sớm sinh cho ta một đứa con thì tốt rồi.”

“Vương phi không có động tĩnh gì sao?”

Ngón tay Gia Luật Ngạn khựng lại, im lặng không nói.

Mộ Dung Tuyết lại tốt bụng nói: “Vậy chi bằng chàng nạp thêm vài cơ thiếp đi.”

Gia Luật Ngạn trở mình xuống giường, trải chăn nệm ra bọc, không nói thêm lời nào.

Mộ Dung Tuyết lẩm bẩm: “Sao không nghe khuyên vậy...”

Còn chưa dứt lời, Gia Luật Ngạn đã nghiêng răng nói: “Còn nói nữa ta sẽ bắt nàng lập tức sinh một đứa.”

Mộ Dung Tuyết không nói nữa, rửa thầm trong bụng.

Một hồi lâu sau, người trên bục lại lên tiếng: “Mấy ngày nay nàng có ăn uống đầy đủ không?”

Mộ Dung Tuyết không nói.

“Sao nàng không lên tiếng?”

“Chẳng phải chàng không cho thiếp nói sao?”

“Ta nói không được nhắc chuyện đó nữa.”

Mộ Dung Tuyết hậm hực nói: “Người ta có lòng tốt nghĩ cách giùm chàng, vậy mà lại không nhận. Thiếp nghe cha thiếp nói, cũng có khi là vấn đề của nam nhân.”

Còn chưa dứt lời, người trên bục đã bật dậy, một bóng đen đè xuống.

Gia Luật Ngạn tức tối nghiêng rằng nghiêng lợi: “Nàng cố ý chọc ta phải không?” Giọng hằn trầm thấp mang hơi thở nguy hiểm, hai tay vạch cánh tay nàng ra, cả người đè lên người nàng.

Mộ Dung Tuyết hoảng hốt đầu hàng: “Thiếp có lòng tốt nhắc nhở thôi mà, chàng buông thiếp ra trước đã.”

“Hay là nàng muốn thử xem có phải ta có vấn đề không, hả?” Hắn vừa nói vừa thò tay vào trong áo nàng.

Mộ Dung Tuyết thấy hắn muốn làm thật, vội vàng kêu đau: “Mau buông thiếp ra, đụng vào tay thiếp rồi, đau quá, hu hu...”

Gia Luật Ngạn lập tức đứng dậy, đốt đèn bưng đến trước giường, “Để ta xem thử.”

“Đau quá.” Mộ Dung Tuyết cố ý ra vẻ đau đớn khổ sở.

“Được rồi được rồi, ta không đụng vào nàng nữa.”

Gia Luật Ngạn yêu thương nhìn nàng.

Dưới ánh đèn mờ lung, mái tóc như mây của Mộ Dung Tuyết xoa trên chiếc gối phù dung xuất thủy đỏ tươi, tôn lên gương mặt chim sa cá lặn, làn da trắng hồng, xinh đẹp vô song và đôi mắt ươn ướt như mơ như ảo, khiến người ta tâm thần phiêu lãng.

Hắn chỉ cảm thấy toàn thân như nổi lửa, nhưng lại chỉ có thể nhìn chứ không dám đụng vào.

Hắn hít một hơi, thổi tắt đèn, không nhìn nàng nữa, nếu còn nhìn chỉ e sẽ thật sự không nhìn được mà nhào đến.

~*~

Nửa tháng sau, tay Mộ Dung Tuyết sắp khỏi hẳn, mỗi lần Gia Luật Ngạn đến nàng đều yêu cầu đi gặp Mộ Dung Lâm.

Gia Luật Ngạn không chịu đưa nàng đi, sợ nàng nhìn thấy phụ thân bị thương sẽ đau lòng tự trách, không có lợi cho việc dưỡng thương. Nay vết thương của Mộ Dung Lâm cũng sắp khỏi, đương nhiên không cản trở nàng đi gặp phụ thân, vậy là hắn đưa nàng đến Hoa Thịnh biệt viện.

Trên đường, Mộ Dung Tuyết nhìn tay mình, thật may là không bị tàn phế. Nhưng như lời Gia Luật Ngạn nói, ngón út hơi không được như ý, dọc đường nàng không lên tiếng, chỉ co duỗi ngón út, bộ dạng nghiêm túc đó khiến Gia Luật Ngạn vừa buồn cười lại vừa đau lòng.

Nàng chống cằm, một mình lẩm bẩm: “Cha nhất định có cách, không biết dùng thuốc ngâm có khỏi không đây?”

“Sẽ khỏi mà.”

Gia Luật Ngạn ôm nàng lên chân, nắm bàn tay nhỏ, không kìm được mà hôn lên má nàng.

Mộ Dung Tuyết vừa tránh vừa nhỏ giọng nói: “Đừng vậy mà.”

Gia Luật Ngạn ngậm vành tai nàng, thấp giọng nói: “Ta chờ lâu lắm rồi, tối nay được không?”

Vành tai Mộ Dung Tuyết nóng lên, vội vàng nói: “Thiếp đến tháng rồi.”

Gia Luật Ngạn lòng đầy chờ đợi, chịu khổ hơn nửa tháng như bị tạt nước lạnh vào đầu, chỉ tiếc ngọn lửa trên người quá mạnh, nước đá cũng không thể dập nổi, hắn không cam nói: “Ta không tin.” Vừa nói hắn vừa thò tay vào trong váy nàng.

“Chàng...” Mộ Dung Tuyết vừa xấu hổ vừa tức giận, mặt đỏ hồng như thoa phấn, càng xinh đẹp quyến rũ lạ thường.

Quả nhiên là thật, hắn vô cùng thất vọng hỏi: “Còn phải chờ mấy ngày?”

“Nửa tháng.”

“Lâu vậy sao?”

Mộ Dung Tuyết liếc hắn: “Phải đó, mỗi một nữ nhân đều khác nhau, chẳng phải Vương gia từng ngồi trăm thuyền[2] sao, vậy mà chuyện này cũng không biết?”

[2. Nguyên văn là Duyệt tận thiên phàm, nghĩa là từng trải qua ngàn chiếc thuyền, ám chỉ từng quan hệ với nhiều nữ nhân. Ý lấy từ bài Vọng Giang Nam của Ôn Đình Quân: Quá tận thiên phàm đô bất thị, những chiếc thuyền đi qua đều không phải thuyền đang mong đợi.]

Gia Luật Ngạn tức ghen không nói nên lời.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 24: Phụng Cầu Hoàng

Đến cửa Hoa Thịnh biệt viện, Mộ Dung Tuyết vừa xuống xe đã thấy Lưu thị đưa các nha hoàn ra cửa nghênh đón, đứng sau lưng bà là Âm Hương và Sơ Ảnh.

Mộ Dung Tuyết không ngờ họ lại ở biệt viện, nhất thời có chút ngạc nhiên.

Gia Luật Ngạn thắt áo khoác cho nàng, dịu giọng nói: “Sau này nàng cứ ở biệt viện, Lưu ma ma sẽ ở đây chăm sóc nàng, có việc gì nàng cứ tìm bà ấy, hoặc bảo bà ấy chuyển cáo cho ta, không được hờn dỗi, càng không được lén ta uống rượu.”

“Ừ, được rồi.”

Bộ dạng ngoan ngoãn vâng lời của Mộ Dung Tuyết thật vô cùng đáng yêu, Gia Luật Ngạn không nhịn được véo mũi nàng, “Chút nữa gặp phụ thân nàng không được khóc, phải vui vẻ biết chưa?”

“Biết rồi, lời thôi quá.” Mộ Dung Tuyết nhăn mũi, dáng vẻ càng xinh đẹp động lòng.

Gia Luật Ngạn quyến luyến nhìn nàng theo Lưu thị vào biệt viện, sau đó mới rời đi.

Âm Hương và Sơ Ảnh gặp được Mộ Dung Tuyết đều không nén nổi vui mừng, Lưu thị cũng tươi cười mừng rỡ, nay Vương phủ do Ngọc Sính

Đình làm chủ, bà được điều đến biệt viện này thật sự cầu còn không được, tính tình Mộ Dung Tuyết lại hiền lành, không hề kiêu căng.

“Phu nhân, Vương gia đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ rồi. Mộ Dung lão gia ở Cảnh Thái các, cách Thù Hoa các của Phu nhân không xa, Âm Hương, Sơ Ảnh chăm sóc sinh hoạt của Phu nhân, còn có sáu nha hoàn làm việc nặng, Phu nhân thấy có đủ không? Nếu Phu nhân cảm thấy không đủ người thì sẽ điều thêm mấy người từ Vương phủ đến.”

Mộ Dung Tuyết cười đáp: “Còn có Đình Hương, Bội Lan nữa, đủ rồi.” Nàng không quen sau lưng có một bầy nha hoàn đi theo.

Mộ Dung Tuyết theo Lưu thị vòng qua tường tranh, đi dọc theo hành lang kiến trúc hoa lệ, vừa đi vừa ngắm. Cảnh sắc của biệt viện này không hề thua kém Vương phủ. Bố cục tinh tế độc đáo, mỗi một lầu một gác, một viên đá một ngọn cây đều đẹp như tranh. Nếu đến mùa xuân, trăm hoa đua nở, chắc hẳn cảnh sắc càng đẹp hơn.

Đi qua một cây cầu nhỏ, phía trước có hai con đường đá xanh.

Lưu thị hỏi: “Phu nhân muốn xem nơi ở trước hay thăm Mộ Dung lão gia trước?”

“Đến Cảnh Thái các trước đi.”

Lưu thị liền dẫn Mộ Dung Tuyết đi về phía Nam, “Mời Phu nhân đi bên này.”

Đến cửa Cảnh Thái các, bước chân Mộ Dung Tuyết không kìm được mà trở nên gấp gáp, gần một tháng chưa gặp phụ thân, nàng vô cùng nhớ mong, tuy lần nào Gia Luật Ngạn cũng nói ông rất khỏe, nhưng phải tận mắt nhìn thấy nàng mới yên tâm.

Mộ Dung Lâm nửa nằm trên sạp đọc y thư, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài vang lên một tiếng “Cha” giòn giã. Ông kích động đến mức không kịp mang giày, bước nhanh ra cửa, quả nhiên nhìn thấy đứa con gái mình ngày đêm mong nhớ bay đến như một con chim nhỏ.

Mộ Dung Tuyết tươi cười rạng rỡ nhào lên người phụ thân, hai tay nắm lấy cánh tay ông, vừa khéo trên cánh tay phải từng bị chém một đao, ông lập tức “Ái da” một tiếng.

Mộ Dung Tuyết ngẩn ra, “Cha làm sao vậy?”

Mộ Dung Lâm nghe giọng điệu con gái có vẻ như không biết mình bị thương, cũng không nhắc đến chuyện hôm đó nữa, chỉ nắm tay nàng vào ngồi trong phòng.

Lúc này Mộ Dung Tuyết mới phát hiện ngay cả giày phụ thân cũng chưa mang, vội khom người mang giày cho Mộ Dung Lâm.

Mộ Dung Lâm nhìn kĩ con gái hỏi: “Con không sao chứ?”

Mộ Dung Tuyết cười hi hi nói: “Con khỏe lắm đây.” Thời gian này nàng thường bị Gia Luật Ngạn ép ăn cơm nên đầy đặn hơn trước một chút, má phúng phính thịt, ngay cả lúm đồng tiền đường như cũng nhỏ hơn một chút.

“Con gái cha là tiên nữ hạ phàm, có ông trời phù hộ.” Mộ Dung Lâm thấy con gái bình yên vô sự, trái tim cũng được đặt xuống, cười rất vui vẻ.

Mộ Dung Tuyết và phụ thân ngọt ngào trò chuyện hồi lâu, lúc này mới theo Lưu thị về Thù Hoa các chỗ mình ở.

Đinh Hương, Bội Lan vừa nghe giọng Mộ Dung Tuyết liền hân hoan từ trong ra đón.

Chủ tớ ba người gặp nhau vô cùng vui mừng, Mộ Dung Tuyết thấy phụ thân và nha hoàn đều bình yên vô sự, bây giờ chỉ còn lo cho mỗi Hứa Trạch.

Sau khi Lưu thị đi, nàng nhỏ giọng nói với Đinh Hương: “Muội còn nhớ nơi ở của Hứa công tử không?”

“Dạ nhớ.”

Mộ Dung Tuyết nói: “Ta liên lụy huynh ấy bị thương nặng, lòng vô cùng áy náy, thời gian này cứ lo lắng mãi, muội thay ta đi thăm huynh ấy đi.”

“Vương gia biết được có mất vui không?”

Mộ Dung Tuyết nhỏ giọng nói: “Đừng để chàng biết là được rồi. Ta giả vờ dẫn muội đi đưa đồ cho Bùi Giản, sau khi đưa xong muội hãy vòng đến Hứa gia.”

Không biết làm sao, Đinh Hương đột nhiên đỏ mặt.

Mộ Dung Tuyết thấy hơi lạ, bỗng nhiên nghĩ lại, kinh ngạc hỏi: “Đinh Hương, không phải muội thích Bùi Giản đó chứ?”

Đinh Hương vội đỏ mặt phủ nhận: “Không, không có.”

Mộ Dung Tuyết im lặng một hồi, ngừng một lúc rồi dịu giọng nói: “Đinh Hương, nếu là trước đây ta sẽ không phản đối, nhưng bây giờ cuối cùng ta đã hiểu, địa vị khác biệt sẽ không phải là phối ngẫu thích hợp, ta không nấn tâm nhìn muội sau này tiến thoái lưỡng nan như ta.”

Đinh Hương cúi đầu “Dạ” một tiếng, vệt đỏ trên mặt âm thầm tan đi.

Mộ Dung Tuyết khẽ thở dài, “Mang gì cho Bùi Giản đây nhỉ?”

Đinh Hương nhỏ giọng nói: “Cậu ấy thích đồ ăn ngon.”

“Vậy mang ít bánh cho huynh ấy đi.”

Bội Lan nói: “Tiểu thư không mang gì cho Hứa công tử sao?”

“Mang chút đồ bổ muội thấy được không?”

“Đương nhiên là được rồi. Nhưng Đinh Hương đi một mình không đem được quá nhiều đồ, để muội đi cùng cô ấy.”

Mộ Dung Tuyết gật đầu rồi gọi Lưu thị vào, bảo bà chuẩn bị đồ, chỉ nói là mang cho Bùi Giản.

Đinh Hương, Bội Lan đi chừng hai canh giờ mới trở về.

Mộ Dung Tuyết vội hỏi: “Tình hình huynh ấy thế nào?”

Đinh Hương nói: “Hứa công tử rất khỏe. Huynh ấy thăm dò khắp nơi không thấy tung tích cô, gặp bọn muội không biết vui mừng đến mức nào, vội hỏi thăm cô ngay.”

“Vậy các muội có nói bây giờ ta ở đâu không?”

“Dạ có.”

Mộ Dung Tuyết thở dài: “Quên nhắc các muội mất.”

“Không được nói sao?”

“Đương nhiên không được nói, huynh ấy biết rồi nhất định sẽ đến thăm ta, để Vương gia biết thì mặt chàng sẽ chẳng khác gì bị tưới mực đâu.”

Đinh Hương phì cười: “Thì cứ để ngài ấy khó chịu đi, sao, tiểu thư không nhớ à?”

Mộ Dung Tuyết giận dữ liếc nàng ta, “Ta không muốn chuốc phiền phức cho Hứa công tử thôi.”

Quả như Mộ Dung Tuyết dự liệu, Đinh Hương, Bội Lan vừa trở về, Hứa Trạch đã theo đến biệt viện xin gặp ngay.

Mộ Dung Tuyết đi đến dưới hiên lại dừng bước, quay đầu nói với Đinh Hương: “Muội đi mời lão gia ra tiếp huynh ấy đi.”

Đinh Hương kề tai nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, Hứa công tử đến đương nhiên là muốn thăm cô mà.”

Mộ Dung Tuyết lắc đầu: “Ta không thể đi.”

Đinh Hương chỉ đành đi mời Mộ Dung Lâm.

Mộ Dung Tuyết về phòng, lòng nhớ đến cảnh tượng Hứa Trạch toàn thân đầy vết thương nhưng vẫn liều chết bảo vệ nàng, lòng vừa áy náy buồn bã lại vừa cảm động. Nàng hối hận lúc đầu mình nên cứng rắn một chút, không nên đồng ý để hắn cùng về Giang Nam, vậy thì sẽ không liên lụy hắn suýt chút bỏ mạng. Trải qua kiếp nạn này, nàng cảm thấy mình nên tránh xa hắn một chút thì hơn, nàng không nhẫn tâm nhìn thấy hắn bị tổn hại thêm một chút nào nữa.

Gia Luật Ngạn đến cửa Thù Hoa các, nghe thấy bên trong truyền ra tiếng đàn.

Hắn dừng bước, nghiêng tai lắng nghe trong chốc lát rồi nhẹ nhàng tiến vào.

Mộ Dung Tuyết đang gảy đàn.

Nàng xưa nay đều theo đuổi hoàn mỹ, ngón út không thể cử động theo ý muốn đã trở thành tâm bệnh, lúc rảnh rỗi thường gảy đàn luyện tập cử

động ngón tay.

Nàng xuân rực rỡ, hoa lê trong sân đang nở rộ như tuyết.

Nàng mặc một bộ y phục trắng phiêu dật thanh nhã, váy dài tay rộng, càng khiến thân hình thêm yêu kiều thướt tha, thon thả duyên dáng, eo thắt một sợi dây làm từ mã não đỏ, mỗi hạt đều tròn bóng như châu ngọc, màu sắc tươi sáng, ở giữa nạm một miếng bạch ngọc hình khuyên, khắc hình hoa tịnh đế. Trắng đỏ hai màu tôn lên vẻ đầy đặn mượt mà, rực rỡ động lòng, yếu điệu như một đóa sen ngọc trắng của nàng.

Tuy hăn không háo sắc, nhưng cũng không kìm được mà hoa mắt trước dung mạo kinh tâm động phách của nàng.

Hăn vẫn còn nhớ, lúc đó nàng đàn khúc Cao sơn lưu thủy. Đáng tiếc lúc đó hăn có thành kiến với nàng, vốn không có ý coi nàng là tri âm, nhưng lúc này hăn vô cùng hi vọng mình sẽ là tri âm bầu bạn với nàng suốt cuộc đời này.

Hăn nhẹ bước tiến đến, ôm lấy eo nàng từ sau lưng, tay phủ lên mu bàn tay nàng.

Mộ Dung Tuyết cứng người, nhưng không quay lại nhìn hăn.

Hăn ngồi sau lưng nàng, nhất thời cả hai người đều không lên tiếng, thời gian chậm chậm lướt trên dây đàn, hăn cảm thấy cứ yên lặng bên nàng như vậy đã là tốt lắm rồi.

Mộ Dung Tuyết lòng bỗng chua xót, nàng cũng nhớ lại vật nàng xuân ở Hồi Xuân y quán kia, đáng tiếc bây giờ là mùa đông, ngoài cửa sổ cảnh sắc tiêu điều, vật như xưa nhưng người đã khác, nàng cũng không có tâm trạng như ngày đó.

Nàng khẽ ngoảnh mặt đi, muốn rời khỏi vòng tay hắn, nhưng Gia Luật Ngạn càng ôm chặt nàng hơn, cúi đầu hôn lên môi nàng. Một hồi lâu sau, hắn buông cánh môi đào, cảm giác được rằng nàng đã khác xưa, lúc trước hắn hôn nàng, nàng sẽ mềm nhũn trên người hắn như một vũng nước xuân, trong mắt là đóa hoa diễm lệ e thẹn nở rộ, nhưng giờ đây bất luận hắn hôn say đắm dường nào người nàng vẫn cứng đờ.

Lòng hắn vô cùng khó chịu, càng tìm không được cảm giác xưa hắn càng không cam lòng. Lại hôn xuống, lần này nàng bị hắn hôn đến nhũn người, hắn nâng cằm nàng, muốn nhìn xem trong mắt nàng có nở hoa không, nhưng nàng lại tránh không tiếp xúc với ánh mắt hắn.

Gia Luật Ngạn bỗng dừng nổi giận, lòng bật ra một từ: Có tật giật mình. Vậy là lời đang nhin trong lòng bỗng không kìm được mà nhảy ra, “Hôm nay Hứa Trạch đến à?”

Mộ Dung Tuyết biết nhất định hắn đã biết, bình tĩnh hỏi ngược lại: “Huynh ấy đến thăm phụ thân thiếp cũng không được sao?”

Hắn hậm hực nói: “Túy ông chi ý bất tại tửu.”

“Thiếp không hề gặp huynh ấy.”

“Nhưng nàng vẫn mang đồ cho hắn.”

Mộ Dung Tuyết ngăn ra: “Chàng phái người theo dõi Đình Hương?”

Gia Luật Ngạn không vui nhúu đôi mày kiếm, “Là bảo vệ.”

Mộ Dung Tuyết lập tức cảm thấy mình đã nghĩ quá đơn giản, cho dù hắn để nàng ra ngoài, chắc chắn cũng có không ít người vây quanh, làm sao mới có thể thoát được đây? Hơn nữa còn có phụ thân, Đình Hương, Bội Lan, mục tiêu này quá lớn rồi.

Gia Luật Ngạn thấy dáng vẻ như đang suy nghĩ điều gì của nàng, không kìm được mà chua ngòm nói: “Nàng vẫn nhớ đến hân sao?”

“Không có.”

Thấy nàng không thừa nhận, lòng Gia Luật Ngạn càng không thoải mái, hậm hực nói: “Ngày đầu tiên đến biệt viện đã mang đồ cho hân, thật là chăm lo chu đáo.”

Mộ Dung Tuyết tức tối nói: “Huynh ấy bị thương vì thiếp, lẽ nào thiếp không nên quan tâm an nguy của huynh ấy sao?”

“Ta cũng bị thương vì nàng, sao không thấy nàng quan tâm ta?”

Mộ Dung Tuyết thở dài: “Vết thương trong lòng nhìn không thấy đâu Vương gia. Lúc trước tim thiếp ngày ngày bị chàng chém máu thịt tung tóe, chàng có nhìn thấy không?”

Sau lưng im lặng.

Mộ Dung Tuyết lại nói: “Chàng vẫn nên kiên cường một chút thì hơn, vết thương lòng tuy khó chữa, nhưng không đến nỗi chí mạng, chàng nhìn thiếp đi, nay chẳng phải vẫn sống khỏe mạnh đó sao?”

Gia Luật Ngạn im lặng một hồi, đàn khúc “Phụng cầu hoàng”.

Hân đàn rất hay, nàng tự thấy mình không bằng.

Hết khúc nhạc, hân ôm eo nàng, thấp giọng nói bên tai nàng: “Khúc này cũng như lòng ta.”

Nàng vờ như không biết hỏi: “Đây là khúc gì? Quảng Lăng tán à?”

Gia Luật Ngạn tức nghẹn, hân không tin người biết đàn lại không biết khúc nhạc này.

Hắn lại đàn khúc “Kiêm gia”, giận dữ nói: “Khúc này chắc nàng biết chứ.”

Mộ Dung Tuyết không thể giả hồ đồ được nữa, khúc này nàng đã từng đàn bên Kính hồ.

Lúc đó Bế Nguyệt vào ở Trúc quán, nàng vì vậy mà đau khổ, lặn ngụp trong biển giấm. Cũng như bây giờ, hắn ghen tị với Hứa Trạch.

Gia Luật Ngạn nghiêng mắt nhìn nàng, lòng nói, nàng còn giả hồ đồ nữa à?

Không ngờ Mộ Dung Tuyết thở dài nói: “Người đi sông nước mênh mang, Kiều quý phi và Vương gia thật sự không thể nào ngược dòng nước biếc tính chiều bơi xuôi[1], nhưng Vương gia sắp đăng cơ trở thành Hoàng đế, lúc đó có thể bầu bạn với Kiều quý phi ở Hậu cung, không cần đau khổ nhớ thương nhưng không có được như thế này nữa.”

[1. Ý lấy từ bài Kiêm gia, Kinh thi.

Người đi sông nước mênh mang

Ngược dòng nước biếc tìm chàng ta theo.

Sông sâu nước xiết khó chèo

Tìm chàng ta lại tính chiều bơi xuôi.]

Gia Luật Ngạn giận đến mức mắt tối đen, ôm xốc nàng lên bước đến bên giường.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 25: Kế Hoạch

Mộ Dung Tuyết thấy tình thế không hay, vội vàng giãy dụa, “Đừng, tay thiếp đau.”

Gia Luật Ngạn hậm hực nói: “Đâu cần nàng dùng tay.”

Mộ Dung Tuyết vừa nghe liền đỏ mặt, cũng không biết hấn cố ý hay vô tình mà nói ra những lời xấu hổ như vậy. Trong lúc khẩn cấp, nàng lại giở tuyệt chiêu, “Thiếp đến tháng rồi.”

Gia Luật Ngạn vờ như không nghe thấy, đặt nàng xuống giường, vén váy nàng lên, Mộ Dung Tuyết vừa tức giận lại vừa xấu hổ, lẽ nào nàng đến tháng hấn cũng không định tha cho nàng sao? Sao hấn có thể đói khát đến vậy, trong Vương phủ chẳng phải có một vị Vương phi đầy đặn xinh đẹp đó sao?

Trong lúc khẩn cấp, nàng một cước đạp xuống, Gia Luật Ngạn đưa tay chụp lấy cổ chân nàng. Vừa nhấc chân lên, váy nàng bị đẩy lên tận đùi trên.

Nàng càng căng thẳng hơn, trong lúc giãy dụa, gương mặt nhỏ mệт nhọc đỏ bừng, vô cùng xinh đẹp, trong tiếng thở dốc, vùng ngực phập phồng vô cùng kiều diễm. Gia Luật Ngạn càng cảm thấy dục hỏa thiêu đốt, khàn giọng nói: “Đừng động đây, còn động đây nữa ta sẽ làm thật đó.”

Mộ Dung Tuyết không dám tin nhìn hấn, nhưng cũng không dám dùng sức giãy dụa nữa, đôi má đỏ bừng, trừng mắt nhìn hấn.

Gia Luật Ngạn cởi vớ nàng ra, sau đó lấy trong tay áo ra một sợi dây vàng lấp lánh, tròng vào cổ chân nàng.

“Đây là cái gì?”

“Lần trước đeo con cún nàng không thích, bởi vậy đền cho nàng một lễ vật khác, có vừa ý không?”

Mộ Dung Tuyết thầm thở phào, thì ra không phải hấn định cưỡng bức nàng, chỉ muốn đeo sợi dây vào chân nàng thôi.

Gia Luật Ngạn nhắc bàn chân nhỏ của nàng lên, làn da trắng tinh như sứ lấp lánh ánh vàng, vô cùng xinh đẹp, hấn không kìm được mà hôn lên mu bàn chân nàng.

Mộ Dung Tuyết bỗng cảm thấy bàn chân truyền đến một luồng điện tê dại. Nàng trợn to mắt, chăm chăm nhìn hấn, hết như đang nhìn một người xa lạ. Chẳng phải xưa nay hấn bị bệnh sạch sẽ sao, không ngờ lại có thể hôn lên bàn chân nàng! Nhất thời lòng nàng ngổn ngang trăm mối, bỗng dưng có chút không nề.

Nhưng vừa nghĩ đến lời Âm Hương, Sơ Ảnh nghe được hôm nay, nói Ngọc Sính Đình đã mang thai, lập tức tim nàng lại như bị giáng một đòn thật mạnh, chút không nề kia liền bị cơn đau kịch liệt che lấp, nàng không thể mềm lòng nữa, không thể do dự nữa.

Nàng nhắm mắt, hít thở thật sâu, liều mình gia cố phòng tuyến trong lòng.

Ánh mắt Gia Luật Ngạn bị bàn chân nhỏ nhắn đáng yêu của nàng thu hút. Trong lòng bàn tay là những ngón chân trắng trẻo mềm mại đáng yêu, là da thịt bóng mượt, hấn bất giác lại dâng trào dục niệm.

“Sao kinh nguyệt của nàng lại kéo dài đến nửa tháng lâu quá vậy, ngày mai bảo Lưu ma ma truyền đại phu chuyên phụ khoa đến xem cho nàng.” Hãn xưa nay không thích nữ sắc, nhưng đối diện với nàng luôn cảm thấy dục niệm bùng cháy. Đặc biệt là lúc này nàng được hãn chăm sóc trở nên đầy đặn hơn, châu tròn ngọc sáng, ôm trong lòng càng có cảm giác tiêu hồn.

“Không cần.” Kinh nguyệt của Mộ Dung Tuyết rất bình thường, nàng nói vậy chẳng qua chỉ muốn kéo dài thời gian, không muốn chần gởi với hãn, nếu thật sự có thai thì cả đời này sẽ không đi được nữa.

“Sao lại không cần, cần phải điều dưỡng sức khỏe mới sinh con được chứ.”

Mộ Dung Tuyết tuy không phản bác, nhưng khẽ chu miệng, không kìm được lộ ra biểu hiện phản đối không bằng lòng, biểu hiện này càng khiến Gia Luật Ngạn thêm tức giận, hãn ôm nàng vào lòng uy hiếp: “Nàng đã hứa rồi. Lần này còn không giữ lời thì xem ta phạt nàng như thế nào.”

Mộ Dung Tuyết chỉ đành đáp một tiếng, “Được.”

Lúc này Gia Luật Ngạn mới vừa ý tha cho nàng.

Mộ Dung Tuyết vội xuống giường, chỉnh trang y phục đầu tóc, để tránh bị hãn ôm vào lòng sàm sỡ, nàng đến ngồi trên ghế hoa hồng, nghiêm túc nói: “Vương gia, cha thiếp muốn rời khỏi Kinh thành.”

“Tại sao?”

“Cha không thích ăn nhờ ở đậu, luôn cảm thấy Hồi Xuân y quán mới là nhà của mình.”

Gia Luật Ngạn lập tức nói: “Vậy ta mua một căn nhà lớn tặng ông ấy nhé?”

Mộ Dung Tuyết vội nói: “Không cần đâu. Cha thích Giang Nam, nếu không phải vì thiếp thì có thể nào cũng không đến Kinh thành đâu.”

“Ông ấy một mình ở Giang Nam nàng có thể yên tâm sao?”

Mộ Dung Tuyết cười ngọt ngào: “Ở huyện Nghi còn có nhà cô cô cô phụ, phụ thân cũng có không ít bằng hữu, cha rất khỏe mạnh, vẫn muốn về huyện Nghi tiếp tục mở y quán. Cùng lắm lại chờ mấy năm nữa lại đón cha đến đây.”

Gia Luật Ngạn gật đầu, “Vậy được, ta phái người tiễn ông ấy về.”

Mộ Dung Tuyết thầm vui mừng, cười híp mắt nói: “Đa tạ Vương gia.”

Hai chữ “Vương gia” này thốt ra từ miệng nàng, nghe thế nào cũng thấy không vừa tai, hần nhãn nhin đã nhiều ngày, cuối cùng bất mãn nói: “Sao bây giờ không gọi ta là Ngạn lang nữa?”

“Chẳng phải Vương gia không thích những lời buồn nôn sao?”

Hần hơi mất tự nhiên đáp: “Nay... lại thích rồi.”

Mộ Dung Tuyết liếc mắt: “Vương gia hồi thì thích hồi lại không, thật khiến người ta không biết đâu mà lần.”

Hần khó chịu nói: “Gọi Ngạn lang hoặc là phu quân, nhớ chưa?”

“Vương gia...”

Gia Luật Ngạn nhướng đôi mày kiếm, Mộ Dung Tuyết chỉ đành sửa lại, “Phu quân, sao chàng càng lúc càng lười thôi vậy, chút chuyện nhỏ cũng tính toán chi li.”

Gia Luật Ngạn tức nghẹn.

Mộ Dung Tuyết đến ngồi bên sạp Quý phi, lấy hộp kim chỉ trên bàn ra, tiếp tục thắt cung thao. Đuôi mắt không giấu nổi niềm vui, vì kế hoạch đã thành công một nửa.

Gia Luật Ngạn nhìn thấy ngón tay thon thon, làn da trắng muốt, còn có hạt lúa thoắt ẩn thoắt hiện ở khoeo môi, lòng mềm mại như có gió xuân thổi qua.

Hắn nhìn cung thao trong tay nàng hỏi: “Tặng ta đó sao?”

Mộ Dung Tuyết không ngược đầu đáp: “Không phải, tiện tay thắt chơi để luyện ngón tay thôi.”

“Vậy tặng ta đi.”

Mộ Dung Tuyết im lặng không đáp, lúc trước từng tặng hắn một chiếc cung thao trân châu màu tím, hắn cũng chỉ đeo một lần mấy ngày trước, bây giờ nghĩ lại, tặng hắn vật này chẳng thích hợp, hắn có nhiều ngọc bội như vậy, sao có thể vừa mắt một chiếc cung thao.

Gia Luật Ngạn ăn cơm tối ở biệt viện rồi mới quay về Vương phủ.

Ngọc Sính Đình mừng rỡ ra đón: “Phu quân, phụ thân phái người đến nói Thành Hi vương đã về đến đất phong.”

Gia Luật Ngạn cười cười nói: “Nói ra thì lần này cũng nhờ Mộ Dung Tuyết. Nếu nàng ấy viết lời khai, e là lúc này ta không phải chỉ rời Kinh về đất phong đơn giản vậy đâu.”

Ngọc Sính Đình không ngờ Gia Luật Ngạn lại nhắc đến Mộ Dung Tuyết, nàng ta cười qua quýt: “Đích thực là công lao của cô ta.”

“Nàng ấy vì ta mà bị trọng thương, suýt chút bỏ mạng, lòng ta vô cùng áy náy, bởi vậy đã đón nàng ấy về biệt viện.”

Ngọc Sính Đình cả kinh: “Chẳng phải Vương gia đã hòa ly với cô ta rồi sao?”

Gia Luật Ngạn nhú mày nói: “Thư hòa ly ta đã lấy lại rồi. Nay Triệu Chân Nương có vẻ như đang dần đặc sủng trở lại, Mộ Dung Tuyết là nghĩa muội của cô ta, vẫn nên thiện đãi thì hơn.” Bề ngoài hăn làm ra vẻ không quan trọng, lại có đôi chút khó xử, dường như không hề vui lòng làm vậy. Hăn biết sớm muộn gì Ngọc Sính Đình cũng biết Mộ Dung Tuyết ở biệt viện, chỉ có diễm nhiên như không mà nhắc đến mới có thể khiến Ngọc Sính Đình cảm thấy hăn không để tâm đến Mộ Dung Tuyết.

Ngọc Sính Đình bữu môi, lộ ra chút khinh miệt, “Triệu Chân Nương nay muốn ngóc đầu trở lại cũng khó, cô ta đặc sủng chẳng qua vì sinh được Công chúa thôi, nhưng Văn Xương công chúa đã là con của biểu tỷ rồi.”

Gia Luật Ngạn nói: “Hoàng thượng biết rất rõ Công chúa do ai sinh, người có thể giao Công chúa cho Kiều Quý phi, cũng có thể đòi trả lại cho Triệu Chân Nương. Giống như Hoàng thượng có thể phong Triệu Chân Nương làm Thục phi, cũng có thể biếm cô ta vào Lãnh cung, lật tay là mây, trở tay là mưa, tất cả đều chỉ trong một ý nghĩ của người. Thánh ý khó lòng suy đoán, mọi việc đều phải cẩn thận, không thể gây thù chuốc oán.”

Lòng Ngọc Sính Đình bỗng xoay chuyển muôn vàn ý nghĩ, lẽ như Triệu Chân Nương thật sự đặc sủng trở lại, Mộ Dung Tuyết có Triệu Chân Nương chống lưng, sau này sẽ trở thành kình địch của nàng ta. Nhưng hiện nay Gia Luật Ngạn đang bị sự trung liệt của Mộ Dung Tuyết cảm động, nếu mình phản đối quá rõ ràng, ắt sẽ khiến Gia Luật Ngạn bất mãn, phu thê trở mặt.

Cũng như Quan thị nói, quan trọng nhất là ngôi vị Thái tử của Gia Luật Ngạn, những chuyện khác từ từ hẵng tính.

Vậy là Ngọc Sính Đình mỉm cười nói: “Mộ Dung Tuyết là người có tình nghĩa, Vương gia làm vậy thiếp không có ý kiến gì, chỉ bằng thiếp đích thân đón cô ta vào Vương phủ.”

Gia Luật Ngạn nhàn nhạt nói: “Ta thu lại thư hòa ly chỉ là cảm động bởi sự trung trinh của nàng ấy, sợ sau này bị người ta nghị luận ta bạc tình bạc nghĩa. Cho nên nàng ấy ở biệt viện là được rồi, ăn mặc chi tiêu theo tiêu chuẩn của Trắc phi, chẳng qua chỉ là cho nàng ấy một danh phận, chừa đường lui phía Triệu Chân Nương. Còn những chuyện khác thì thôi đi.”

Câu cuối cùng này lập tức khiến Ngọc Sính Đình yên lòng, nói vậy thì hẳn chỉ cho Mộ Dung Tuyết một danh phận mà thôi. Sắc mặt Gia Luật Ngạn bình thản, ánh mắt càng thâm trầm như biển, không nhìn thấy chút tình cảm nào. Ngọc Sính Đình thầm nói, xem ra hẳn không có chút tình ý gì với nha đầu nhà quê kia, nếu không cũng sẽ không hòa ly, càng không tùy tiện xua đuổi cô ta đến ở biệt viện.

Xem ra quan trọng nhất trước mắt là phải giải quyết Triệu Chân Nương, bất luận thế nào cũng không thể để cô ta đắc sủng, nếu không sau này Mộ Dung Tuyết sẽ trở thành tâm phúc đại họa, nghĩ vậy, lòng nàng ta cũng có chút tính toán.

Sáng hôm sau, Mộ Dung Tuyết đến Cảnh Thái các muốn ăn cơm cùng phụ thân.

Mộ Dung Lâm đang đánh Thái cực quyền trong sân, Mộ Dung Tuyết thấy dáng vẻ phụ thân vẫn phóng khoáng như xưa, lòng bất giác vô cùng hâm mộ mẫu thân. Bà qua đời đã mười mấy năm, nhưng phụ thân đối với bà vẫn tình thâm nghĩa trọng, không chịu tục huyền. Trên đời này không phải không có nam nhân si tình, chẳng qua mình không có duyên phận mà thôi.

Nàng buồn bã thở dài.

Mộ Dung Lâm quay lại thấy nàng, bất giác bật cười: “Tuổi còn trẻ sao đột nhiên lại ra vẻ già dặn như vậy?”

Mộ Dung Tuyết cười vịn cánh tay phụ thân, nũng nịu thở dài: “Vì con không nỡ để cha đi mà.”

“Đi?” Mộ Dung Lâm sững sốt: “Đi đâu?”

Vào phòng, Mộ Dung Tuyết đóng cửa, kể lại những lời đã nói với Gia Luật Ngạn hôm qua.

Mộ Dung Lâm nói: “Con à, tuy cha rất muốn về Giang Nam, nhưng để con một mình ở Kinh thành làm sao cha yên tâm được?”

Mộ Dung Tuyết cười híp mắt nói: “Cha, con cũng sẽ về.”

Mộ Dung Lâm cả kinh nói: “Vương gia thả con đi rồi sao?” Thời gian qua, Gia Luật Ngạn quan tâm đến con gái thế nào ông đều thấy rõ, lòng biết Gia Luật Ngạn tuyệt đối không dễ dàng buông tay.

Mộ Dung Tuyết mỉm cười: “Chàng không thả con đi đâu, nhưng con sẽ nghĩ cách.”

“Con nghĩ cách gì?”

Mộ Dung Tuyết chớp mắt, tràn đầy tự tin nói:

“Cha cứ yên tâm đi, lẽ nào cha cũng không tin con gái mình sao?”

Mộ Dung Lâm vội nói: “Cha biết con gái cha băng tuyết thông minh, đa mưu túc trí, nhưng chỉ sợ bị người của Thành Hi vương biết được, cha không thể để con tổn hại thêm một chút nào nữa.”

“Cha cứ yên tâm đi, lần này quyết không xảy ra sơ sót gì đâu. Vương gia sẽ phái người hộ tống cha về huyện Nghi, sau khi cha về đến Hồi Xuân

y quán, ở lại ít lâu rồi đến Tô Châu chờ con. Con sẽ đi Tô Châu tìm cha. Lúc đó chúng ta du ngoạn hết các danh lam thắng cảnh có được không?” Trên mặt Mộ Dung Tuyết là nụ cười kỳ vọng, dường như cảnh đẹp thế gian đang ở ngay trước mắt.

Tuy viễn cảnh tuyệt diệu, nhưng lòng Mộ Dung Lâm vẫn cảm thấy không thỏa đáng: “Tại sao con không về cùng cha?”

Mộ Dung Tuyết nói: “Vì con muốn làm một mẹ khỏe suốt đời, để trên thế gian này từ nay không còn Mộ Dung Tuyết nữa.”

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 26: Suốt Đời

Mộ Dung Lâm kinh ngạc hỏi: “Là ý gì?”

“Sau này chàng đăng cơ trở thành Hoàng đế, sao có thể thả con lưu lạc dân gian. Bởi vậy con chỉ có chết mới có thể khiến chàng mất hết hy vọng, không tìm kiếm con nữa.”

Mộ Dung Lâm nghe nói đến chữ “Chết” lập tức giật thót tim, vội nói: “Con à, con đừng bao giờ làm chuyện ngốc nghếch nhé.”

Mộ Dung Tuyết phì cười: “Mẹ sinh con ra thông minh xinh đẹp thế này, cha lại thương yêu con như vậy, con làm sao nỡ chết đi, con còn phải sống cho tốt để phụng dưỡng cha nữa mà. Con muốn khiến chàng tưởng rằng con đã chết, như vậy sau này chúng ta có thể cao gối ngủ yên, nếu không cho dù rời khỏi Kinh thành cũng suốt ngày lo lắng, sợ bị chàng phát hiện bắt về.”

Mộ Dung Lâm nói: "Con nói giả chết à?"

“Dạ. Con đã chuẩn bị lâu rồi, tuyệt đối không có nguy hiểm gì. Hơn nữa sau đó sẽ có người hộ tống con về Giang Nam, cha cứ yên tâm đi.”

“Ai? Hứa Trạch à?”

Mộ Dung Tuyết vốn muốn phủ nhận, nhưng lại nghĩ nếu nói ra sự tình, chắc chắn phụ thân sẽ lo lắng, liền thuận nước đẩy thuyền đáp:

“Huynh ấy sẽ mang một đám thị vệ võ công cao cường hộ tống, cha cứ việc yên tâm.”

Mộ Dung Lâm nghe Hứa Trạch mang người hộ tống, lúc này mới yên tâm gật đầu, “Mọi việc con phải cẩn thận, cha ở Tô Châu chờ con.”

~*~

Mấy ngày sau, Gia Luật Ngạn phái mười mấy hộ vệ hộ tống Mộ Dung Lâm về Giang Nam. Lúc khởi hành, Mộ Dung Tuyết không ngờ Gia Luật Ngạn cũng đến tiễn, hơn nữa còn tặng một xe đồ đạc cho Mộ Dung Lâm mang về.

Sau khi Mộ Dung Lâm đi, nàng bất tri bất giác thở dài, cha bình yên về nhà thì nàng sẽ bớt một mối lo.

Gia Luật Ngạn thấy nàng thở dài, còn tưởng nàng không nỡ xa cha, liền an ủi nói: “Nàng yên tâm, nhiều người hộ tống như vậy sẽ không có chuyện gì đâu. Dọc đường đều có Dịch trạm. Chờ mấy năm nữa chúng ta sẽ về Giang Nam thăm ông ấy.”

Mộ Dung Tuyết gật đầu : “Đa tạ phu quân.”

Nàng lơ đãng đáp lời hân, đôi mắt trong suốt như phủ một tầng sương mỏng. Thấy dáng vẻ nàng như đang suy nghĩ điều gì, Gia Luật Ngạn hỏi : “Có phải nàng có tâm sự gì không?”

“Không có, chỉ là thiếp ở nhà lâu quá rồi nên muốn ra ngoài đi dạo.”

Gia Luật Ngạn lập tức hứng chí hỏi: “Nàng muốn đi đâu? Ta đi cùng nàng.”

Mộ Dung Tuyết lắc đầu: “Thiếp không muốn chàng đi cùng.”

Gia Luật Ngạn sa sầm sắc mặt, không vui hỏi: “Tại sao?”

Mộ Dung Tuyết nghiêm túc nói: “Nay Vương phi đã có thai, đang là lúc phu quân cần quan tâm săn sóc, phu quân không thể ở Vương phủ với cô ấy mà lại ra ngoài vui chơi với thiếp, để truyền đến tai Vương phi, phu quân muốn cô ấy ghen ghét thiếp sao?”

Lòng Gia Luật Ngạn bỗng trầm xuống, thì ra nàng biết rồi. Ngọc Sính Đình mang thai rõ ràng là chuyện danh chính ngôn thuận, nhưng hắn lại cảm thấy chột dạ, không dám cho nàng biết. Hắn vẫn nhớ lần đó ở Hải Thiên lâu cho nàng biết muốn cưới Ngọc Sính Đình làm thê tử, chiếc ly trong tay nàng rơi xuống đất. Cũng kể từ đêm đó, quan hệ giữa hai người đã thay đổi, bất luận hắn cố gắng thế nào cũng không thể trở lại như ban đầu.

Thậm chí lúc đó hắn rất hối hận, sớm biết có ngày hôm nay, chi bằng lúc đầu từ chối hôn sự. Hắn luôn lý trí bình tĩnh, chưa bao giờ làm theo cảm tính, lúc đó cảm thấy những gì mình làm đều vô cùng hợp lý, cưới Chính phi chỉ là chuyện sớm muộn, khác biệt là cưới ai mà thôi.

Hắn chỉ không ngờ lại có vết thương đau đến tận xương tủy như hôm nay, cũng không ngờ rằng một khi tình cảm nứt vỡ, cứu vãn lại khó khăn đến vậy.

Gia Luật Ngạn im lặng đi bên cạnh nàng, nhìn gương mặt nghiêng nghiêng đẹp như tranh vẽ của nàng, lòng buồn bã thất vọng. Lúc này tuy chỉ gần trong gang tấc, nhưng lại cảm thấy nàng như xa tận chân trời, khó lòng với tới.

Mộ Dung Tuyết thấy hắn vẫn đi theo mình, liền dừng bước nói: “Phu quân về đi, sau này không cần đến biệt viện nữa, tay thiếp đã khỏi rồi.”

Câu này càng khiến hắn khó chịu, Gia Luật Ngạn nhíu mày: “Nàng không nhớ ta sao?”

Ánh mắt hần cuộn sóng khiến người ta choáng váng, nàng không dám nhìn thêm, dời mắt đi dỗi lòng nói: “Tình xưa mãi còn yêu, cần chi sớm sớm chiều chiều bên nhau[1].”

[1. Thước kẻu tiên, thơ Tầm Quan.]

Gia Luật Ngạn thầm nói, ta chỉ muốn sớm chiều bên nhau như vậy thôi.

“Phu quân về bên cạnh Vương phi đi, nghe nói thai tượng cô ấy bất ổn, phu quân nên quan tâm nhiều hơn mới phải.” Mối nàng dâng lên nụ cười khổ, quay người đi vào Thù Hoa các.

Gia Luật Ngạn ngây người nhìn theo bóng dáng yêu kiều của nàng, lòng vô cùng khó chịu. Trước đây nàng luôn bám lấy hần như một con cún, hận không thể mọc trên người hần. Bế Nguyệt vào ở Trúc quán, nàng suýt chết ngộp trong lu giấm, nhưng nay lại luôn đẩy hần đi, đuổi hần về bên cạnh nữ nhân khác.

Hần chán nản rời đi, đến cửa lại dừng bước, nói với Minh quản gia của Biệt viện: “Phu nhân ra ngoài phải phái thêm người theo, đi đâu phải thông báo cho ta ngay.”

“Dạ, Vương gia.”

Trở về Thù Hoa các, Mộ Dung Tuyết gọi Đinh Hương đến: “Mấy ngày nay mọi người nghe ngóng xem ở Kinh thành này tiêu cục nào lớn nhất, nổi tiếng nhất, tiêu sư võ công cao cường nhất.”

“Tiêu cục?”

Mộ Dung Tuyết gật đầu.

Đinh Hương vô cùng hiếu kỳ: “Tiểu thư muốn muội đến tiêu cục làm gì?”

Mộ Dung Tuyết lấy trên bàn trang điểm ra một chiếc hộp gấm, nói với Đinh Hương: “Trong này là bảo bối của lão gia, lúc đi quên mang theo, bởi vậy nhờ tiêu cục chuyển cho lão gia.”

Đinh Hương “Ồ” một tiếng, lòng nói lão gia đâu lú lẫn đến mức đó, đã là bảo bối sao có thể quên mang theo?

“Muội nhân cơ hội ra ngoài mua son phấn, âm thầm nghe ngóng, chuyện này không thể cho bất kỳ ai biết.”

Đinh Hương gật đầu, vài ngày sau, nàng ta trở về cho Mộ Dung Tuyết biết, tiêu cục nổi tiếng nhất Kinh thành tên là Thần Uy tiêu cục, ở trên đường Trầm Thủy, nơi đó thường có người mua đồ cổ bảo vật, sợ dọc đường bị cướp nên nhờ người của Thần Uy tiêu cục hộ tống mang về. Dần dần tiêu cục này cũng nổi danh.

Mộ Dung Tuyết lấy một ngàn lượng ngân phiếu giao cho Đinh Hương, “Ngày mai muội theo ta đến đường Trầm Thủy, ta vào tiệm mua đồ, muội hãy đến Thần Uy tiêu cục, nói với Quản sự ở đó là muội muốn chuyển một món đồ cổ về Tô Châu. Đồ vật quý giá, cần mười tiêu sư hộ tống. Bảy ngày sau nhận hàng ở dưới Nham Môn lâu của Kinh thành, một ngàn lượng này là tiền đặt cọc.”

“Tiểu thư, lão gia rất cuộc có bảo bối gì mà phải tốn một ngàn lượng gởi về?” Đinh Hương kinh ngạc tròn tròn mắt.

Mộ Dung Tuyết cười nói: “Haiz, tóm lại là tâm can bảo bối của lão gia, ngàn vàng khó mua, vạn lần không thể sơ sót.”

“Vậy sao tiểu thư không nhờ Vương gia cho người cưỡi ngựa đuổi theo lão gia đưa cho ông ấy, vậy chẳng phải xong rồi sao? Một ngàn lượng

này có thể tiết kiệm được rồi.”

Mộ Dung Tuyết mỉm cười, “Nên tiết kiệm thì tiết kiệm, không nên tiết kiệm thì nhất định không thể tiết kiệm, muội đừng hỏi nhiều nữa, ngày mai tới tiêu cục đi.”

“Được rồi.” Lòng Đình Hương thật sự rất hiếu kì, hận không thể mở hộp gấm trong tay Mộ Dung Tuyết ra xem rốt cuộc là bảo bối gì.

Hôm sau Mộ Dung Tuyết đưa Đình Hương, Bội Lan ra ngoài, nói muốn đi dạo ở đường Trầm Thủy. Minh quản gia không dám chậm trễ, đưa ba mươi hạ nhân hộ tống, sợ có sơ suất.

Mộ Dung Tuyết thấy điệu bộ này, càng cảm thấy mình muốn thoát thân không phải chuyện dễ dàng.

Đến đường Trầm Thủy, Mộ Dung Tuyết nói với Đình Hương: “Chút nữa ta chọn đồ trong tiệm, muội tìm cơ hội đến tiêu cục đi, nếu Minh quản gia hỏi muội, ta sẽ nói muội đi nhà xí một lúc.”

“Dạ tiểu thư, muội biết rồi.”

Bộ dạng thần bí của Mộ Dung Tuyết khiến Đình Hương vô cùng hiếu kì khó hiểu.

Mộ Dung Tuyết xuống xe, tùy tiện rẽ vào một tiệm đồ cổ, Minh quản gia lập tức cho người canh chừng ngoài cửa, Mộ Dung Tuyết đưa Đình Hương, Bội Lan và Minh quản gia vào trong.

Một lúc sau, Đình Hương nói: “Tiểu thư, muội đau bụng, muốn đi nhà xí một lúc.”

Mộ Dung Tuyết không ngẩng đầu, đáp lại một tiếng.

Đinh Hương liền ra khỏi tiệm đồ cổ, đi về phía Thần Uy tiêu cục cách đó không xa. Minh quản gia thấy nàng ta đi nhà xí, đương nhiên cũng không phải người đi theo.

Mộ Dung Tuyết giả vờ xem đồ cổ trong tiệm để chờ Đinh Hương, bỗng nhiên nghe thấy ngoài cửa có người đòi vào, nhưng bị Quản gia chặn lại.

Mộ Dung Tuyết quay đầu, không ngờ lại thấy Hứa Trạch.

Hắn vẫn tràn đầy tinh thần, khôi ngô tuấn tú, hết như lần đầu gặp gỡ, thấy hắn bình yên vô sự, lòng Mộ Dung Tuyết cũng yên tâm, vội nói với Quản gia: “Huynh ấy là bằng hữu của ta, mời huynh ấy vào.”

Hứa Trạch bước vào trong tiệm, ánh mắt nóng bỏng nhìn nàng, khoe môi khê cong, ý cười quyến luyến, “Tuy Đinh Hương nói nàng rất khỏe, nhưng ta vẫn không yên tâm, muốn tận mắt nhìn thử, tay nàng thế nào rồi? Đã khỏi chưa?” Ánh mắt hắn rơi trên ngón tay Mộ Dung Tuyết, miêu tả sinh động vẻ quan tâm.

Mộ Dung Tuyết thầm cảm động, chìa hai bàn tay trước mặt hắn.

“Huynh xem, bình yên vô sự, còn đàn được nữa.”

Hứa Trạch vui vẻ cười nói: “Tốt quá, không biết ta có vinh hạnh được nghe một khúc nhạc của nàng không?”

“Trùng hợp quá vậy, huynh cũng đến mua đồ cổ sao?” Mộ Dung Tuyết chỉ vờ như không hiểu ẩn ý của hắn, điềm nhiên đổi chủ đề.

Nàng liên lụy hắn một lần đã vô cùng áy náy, nếu hắn lại có chuyện gì, cả đời này của nàng cũng không được yên ổn.

Hứa Trạch ngượng ngùng cười cười, nhỏ giọng nói: “Ta phải người canh chừng bên ngoài biệt viện, biết nàng ra ngoài ta vội vã theo đến, muốn gặp nàng một lần.”

Mộ Dung Tuyết đỏ mặt, cúi đầu nói: “Hứa công tử, tôi thật sự không tiện gặp huynh, sợ người ta hiểu lầm, gây bất lợi cho huynh.”

Hứa Trạch cười sáng tỏ: “Ta biết nàng có nỗi khổ. Thấy nàng bình yên vô sự là ta yên tâm rồi.” Giọng hắn rõ ràng vô cùng buồn bã thất vọng, khiến lòng Mộ Dung Tuyết ngổn ngang trăm mối.

Nếu không gặp Gia Luật Ngạn, nếu trái tim chưa từng qua biến lớn, vậy thì người trước mặt chắc chắn sẽ là một giai ngẫu.

Lúc này, Đinh Hương từ ngoài bước vào, gật đầu với Mộ Dung Tuyết.

Mộ Dung Tuyết liền từ biệt Hứa Trạch lên xe ngựa.

Xuyên qua góc cửa sổ xe, Đinh Hương nhìn thấy Hứa Trạch đứng bên đường, ngây ngốc đưa mắt dõi theo Mộ Dung Tuyết, nàng ta không kìm được nhỏ giọng nói: “Hứa công tử thật đáng thương.”

Mộ Dung Tuyết im lặng trong chốc lát: “Đinh Hương, nếu có một ngày ta không còn nữa, muội hãy đi tìm Hứa công tử, huynh ấy sẽ chăm sóc cho muội và Bội Lan.”

Đinh Hương giận dữ nói: “Phui phui, tiểu thư nói bừa gì vậy.”

Mộ Dung Tuyết cười cười: “Ta giả dụ thôi.”

Đinh Hương hung dữ nói: “Không thể có giả dụ đó.”

Về đến Thù Hoa các, Mộ Dung Tuyết thay y phục ra, đột nhiên nhớ đến sợi dây trên chân mình.

Nàng cởi giày vớ, đang định tháo sợi dây ra.

Rèm bỗng ngân lên, Gia Luật Ngạn bước vào.

Mộ Dung Tuyết vội đứng dậy, lòng hơi hốt hoảng.

Gia Luật Ngạn thấy nàng chân trần liền hỏi: “Nàng làm gì vậy?”

“Thiếp xem thử sợi dây trên chân.”

“Nàng muốn tháo ra sao?”

Mộ Dung Tuyết gật đầu.

Gia Luật Ngạn ấn nàng ngồi xuống ghế hoa hồng, cầm bàn chân trần của nàng đặt lên gối mình, nhắc sợi dây vặn một cái.

Hắn ngẩng đầu cười: “Vốn dĩ có thể tháo ra, nhưng bây giờ không được nữa rồi.”

Sợi dây đã bị hắn cài chặt, trừ khi vặn đứt, nếu không sẽ không tháo ra được.

Mộ Dung Tuyết tức nghẹn không nói lên lời.

Gia Luật Ngạn mang giày vớ cho nàng nói:

“Nghe nói cột dây vào chân sẽ không chạy được.”

Mộ Dung Tuyết bỗng hơi căng thẳng, không phải hắn biết điều gì rồi đó chứ? Nàng vội nói tiếp: “Thiếp đâu định bỏ đi, sao chàng lại nói vậy?”

Gia Luật Ngạn véo má nàng, dịu giọng nói: “Suốt đời cũng không được đi.”

Suốt đời. Lòng Mộ Dung Tuyết chua xót đến muốn rơi nước mắt.

Nàng vốn muốn ở bên hấn cả đời, nhưng đáng tiếc chuyện chẳng được như ý.

Hấn sẽ không yêu mỗi mình nàng, cũng không có mỗi mình nàng, hấn có thể vừa tình tứ với nàng, vừa ân ái với Ngọc Sính Đình. Vừa muốn nàng sinh con, vừa khiến Ngọc Sính Đình có thai.

Người có thể ở bên hấn thật sự quá nhiều. Bên cạnh hấn sẽ có ngày càng nhiều nữ nhân, nhiều đến mức nhấn chìm nàng.

Khi nàng già đi, khi bên cạnh hấn vẫn có vô số thiếu nữ trẻ trung vây quanh, chút tình cảm bây giờ của hấn có địch nổi ba ngàn giai lệ, có địch nổi thời gian như nước chảy không?

Lúc đó nàng chỉ có thể từ xa nhìn hấn giữa muôn vàn nữ nhân, hấn sẽ rải đều mưa móc hay độc sủng Kiều Tuyết Y đây?

Nghĩ đến cảnh tượng đó, nàng chỉ cảm thấy mệt mỏi rã rời, đau thấu tâm can.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 27: Quyết Đoán

“Nghe rõ chưa? Suốt đời cũng không được đi.”

Lòng Mộ Dung Tuyết ngổn ngang trăm mối, không thể đồng ý, càng không muốn lừa dối, chỉ đành lựa chọn im lặng.

Nàng khẽ cúi đầu, tựa như một đóa sen trắng nở rộ trong nắng sớm, xinh đẹp thanh nhã, dịu dàng như nước. Không nghe thấy nàng chính miệng đồng ý, lòng Gia Luật Ngạn cảm thấy bất an. Hắn nâng cằm nàng, trầm giọng nói: “Mau thề đi.”

Mộ Dung Tuyết ngược mắt, cười nhạt với hắn, “Làm gì có chuyện ép người ta thề như chàng chứ? Chuyện cả đời ai đảm bảo được đâu, thời gian dài như vậy, có khi chàng đã chán ghét thiếp từ lâu, cũng có khi thiếp đã sớm hóa thành tro bụi, thiếp không thề vô nghĩa như vậy đâu.”

Gia Luật Ngạn sa sầm sắc mặt, nói: “Không được nói bừa.”

Mộ Dung Tuyết cười cười nói: “Không phải nói bừa, mẹ thiếp cũng muốn ở bên cha thiếp suốt đời, nhưng lại sớm ra đi. Sống chết có số, không phải cho thiếp quyết định. Nói không chừng ngày nào đó thiếp cũng sớm ra đi, đến lúc đó chàng nhớ đưa tro cốt của thiếp về Giang Nam, chôn ở ruộng cải dầu ngoại thành là tốt nhất.”

Nàng cười dịu dàng điềm nhiên, dường như đang nói đến một chuyện tốt đẹp, nhưng Gia Luật Ngạn cứ như nghe sét đánh bên tai.

Sắc trời ngoài cửa sổ dần tối đi, nàng ngồi quay lưng về phía ánh sáng, dung mạo hơi mơ hồ, hết như hoa trong gương trăng dưới nước, lòng hẫng bỗng có một dự cảm không hay, lập tức đành mặt nói: “Không được nói những lời không may mắn.”

Mộ Dung Tuyết mỉm cười: “Được được, không nói là được rồi.” Nàng nghịch ngợm nghiêng đầu cười: “Lạ thật, lẽ nào cứ nói sẽ thành hiện thực sao?”

Còn chưa dứt lời, Gia Luật Ngạn đã ôm mạnh nàng vào lòng, đôi cánh tay siết chặt đến mức nàng không thở nổi.

Mộ Dung Tuyết vội chống tay vào ngực hẫng nói: “Ngạt quá, buông ra.”

Gia Luật Ngạn nói lỏng lực đạo, nhưng vẫn siết chặt nàng trong lòng, trầm giọng nói: “Sau này không được nhắc đến những chuyện này nữa.”

Mộ Dung Tuyết không nhịn được cười: “Chàng yên tâm đi, người mặt dày như tường thành, tim gan bọc kim cương giống thiếp, làm sao mà chết được.”

Gia Luật Ngạn nghe nàng nói mình như vậy, lòng không nén nổi chua xót, trầm giọng nói: “Không được nói mình như vậy.”

Mộ Dung Tuyết cười cười tự mĩa mai: “Không phải trong lòng chàng thiếp chính là như vậy đó sao?”

“Không phải.” Hẫng khựng lại rồi nói: “Trong lòng ta, nàng là độc nhất vô nhị.”

“Đương nhiên rồi, đâu có ai mặt dày như thiếp.” Nàng cười nhẹ, nhưng khóe mắt bất tri bất giác ươn ướt.

Hắn khó chịu nói: “VẬY ta cũng thích.”

“Xem thiệp mặt dày chưa kìa, khiến thiết nọ cũng nở hoa rồi.” Tuy nàng tươi cười như hoa, nhưng ý mỉa mai trên khóe môi lại khiến người ta mềm lòng, hắn vuốt tóc nàng nói: “Kiều quý phi nói ngày mai Hoàng thượng sẽ hạ chỉ lập Thái tử, mấy ngày tới đây ta sẽ không rảnh đến thăm nàng.”

Mộ Dung Tuyết ngẩn ra, rồi lập tức mừng rỡ cười, “Chúc mừng phu quân.”

Gia Luật Ngạn nghiêm túc nói: “Chúc sông trôi sao? Thật chẳng có thành ý gì cả.”

“Nhưng tin vui đến quá đột ngột, thiệp vẫn chưa chuẩn bị lễ vật.”

“VẬY từ ngày mai nàng chuẩn bị đi, chờ mấy ngày nữa tặng cho ta.” Hắn véo mũi nàng, “Lâu rồi nàng không tặng ta món gì cả.”

“Được, thiệp nhất định tận tâm chuẩn bị một lễ vật chúc mừng phu quân trở thành Thái tử điện hạ.” Mộ Dung Tuyết hứng chí nói: “Chỉ bằng uống rượu chúc mừng đi, hình như chúng ta chưa bao giờ cùng uống rượu thì phải.”

Gia Luật Ngạn nghe vậy có hơi áy náy. Đêm tân hôn, ngay cả rượu hợp cần hắn cũng chưa uống cùng nàng thì đã trực tiếp động phòng, đêm hôm đó hắn đối xử với nàng cũng không đủ dịu dàng, lần đầu tiên lại khiến nàng đau đến chảy nước mắt.

“Được, chúng ta uống rượu chúc mừng.”

Mộ Dung Tuyết lập tức gọi Đinh Hương đến, sai nàng ta đi hâm rượu chuẩn bị thức ăn.

Thức ăn rất nhanh được dọn lên, rượu cũng được hâm nóng. Hai người ngồi bên bếp lò, Mộ Dung Tuyết rót một ly rượu, hai tay dâng cho Gia Luật Ngạn: “Chúc mừng phu quân được như ý nguyện.”

Gia Luật Ngạn đưa tay ôm nàng đặt lên gối, “Nàng đút ta uống.”

Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng, ôm tâm trạng như vậy, Mộ Dung Tuyết chậm chậm đặt ly rượu bên môi hân.

Gia Luật Ngạn một hơi uống cạn, sau đó ngậm lấy đôi môi nàng, đẩy nửa ly rượu vào miệng nàng, thấp giọng nói: “Cùng vui.”

Da thịt Mộ Dung Tuyết ửng màu xấu hổ, dưới ánh nến, dung nhan như ngọc kiều diễm động lòng, Gia Luật Ngạn cảm thấy lúc đầu mình không xao động thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Tiếp xúc thân mật, ánh sáng ấm áp, còn có ánh mắt tình tứ của hân, khiến lòng Mộ Dung Tuyết rối như tơ vò.

Lần này bỏ đi còn gian nan hơn lần trước trăm ngàn lần. Vì nửa tháng sau khi nàng bị thương, hân đã thay đổi rất nhiều, trở thành đáng vẻ lúc trước nàng cầu nhưng không được. Hân thương yêu chăm sóc nàng, không còn khinh miệt đả kích nàng, nhưng những điều tốt đẹp không đúng thời cơ này chỉ khiến nàng càng thêm đau khổ.

Nếu hân vẫn lạnh lùng tuyệt tình như trước đây, vậy thì nàng có thể thẳng thắn gọn gàng ra đi như lần trước. Nhưng hân trở thành đáng vẻ hôm nay lại khiến nàng đi trong khó khăn do dự.

Có lẽ hân tốt với nàng chỉ vì cảm kích thôi, cảm kích nàng thà bỏ mạng cũng không hãm hại hân. Xưa nay hân luôn thích nữ nhân cao quý đoan trang, sao đột nhiên lại thay đổi phẩm vị mà yêu nàng chứ? Nhất định là cảm động chứ không phải tình yêu, vậy thì cho dù nàng “chết đi”, chắc hân cũng không buồn lắm. Hơn nữa trong lòng hân còn có hùng đồ bá

nghiệp, giang sơn xã tắc, rất nhanh sẽ trở thành Thái tử, đạt thành ý nguyện, vậy thì chút đau khổ khi mất nàng chắc sẽ bị niềm vui to lớn này vùi lấp.

Nàng tự an ủi mình như vậy, uống rượu vừa nhanh vừa gấp.

Gia Luật Ngạn cầm chiếc ly trong tay nàng, dịu giọng nói: “Đừng uống nhiều quá, rượu hại sức khỏe.”

“Được, thiếp không uống nữa.” Nàng đặt ly rượu xuống, ánh đèn mờ lung, ngay cả không khí cũng trở nên lắng đọng, đây là lần cuối cùng ở bên hắn. Nàng nhìn hắn, trăm mối tâm tư như thủy triều lên rồi lại xuống, quanh quẩn trong lòng, mượn hơi rượu bốc lên, nàng muốn nói ra hết những lời trong lòng mình, qua đêm nay, có lẽ đời này kiếp này sẽ không còn cơ hội nữa.

Nàng rót một ly rượu, hai tay dâng cho Gia Luật Ngạn, “Ly này coi như tạ tội.”

Gia Luật Ngạn ngẩn ra: “Sao lại nói vậy?”

Nàng lẩm bẩm nói: “Lúc đầu thiếp bất chấp ý nguyện của chàng, mặt dày mày dạn lấy chàng, gây cho chàng thêm nhiều phiền phức, thật sự xin lỗi. Nếu thời gian đảo ngược, lúc thiếp xuất cung nhất định sẽ theo cha về Giang Nam. Thiếp không nên lấy oán báo ơn, ép chàng cưới thiếp.”

Gia Luật Ngạn nhíu mày, “Nàng có ý gì, hồi hận đã lấy ta sao?”

“Không phải, chỉ là bây giờ thiếp đã hiểu, tình cảm không thể miễn cưỡng, đôi bên yêu thương nhau mới là thần tiên quyến lữ, nếu không sẽ trở thành oán ngẫu.” Nàng thấp giọng nói: “Xin chàng tha thứ cho thiếp lúc đó không hiểu chuyện, một mực làm theo ý mình, tự phụ thông minh.”

Gia Luật Ngạn tức giận nói: “Ta bằng lòng.”

Mộ Dung Tuyết áy náy nói: “Chàng bị ép nên mới phải bằng lòng, thiếp biết. Thiếp được cha mẹ thiếp thương yêu chiều chuộng, không biết trời cao đất dày, không biết khiêm tốn tự ái, chưa từng yêu thích một ai, không biết nên đối đãi thế nào, chỉ cần mình thích sẽ dũng cảm tiến lên, chưa từng nghĩ đến cảm nhận của chàng, thật sự xin lỗi.”

Lòng Gia Luật Ngạn muôn phần chấn động, không ngờ nàng lại nói ra những lời như vậy.

Nàng cảm thấy mũi cay cay muốn khóc, liền cố gắng cười nói: “Nhưng mà thiếp rất may mắn đã gặp được chàng, bị chàng đá kích tuy rất đau lòng, nhưng cũng là một sự khích lệ, khiến thiếp hiểu rằng làm người phải tự biết mình, kiêu ngạo ngông cuồng chỉ thất bại nặng nề. Gặp trắc trở mới có thể khiến người ta trưởng thành, đúng là như vậy.”

Nước mắt bất tri bất giác chảy ra từ khóe mắt, không biết tại sao đột nhiên lại thương cảm như vậy, chắc là vì sắp phải rời xa hắn, từ nay suốt đời cũng không gặp lại. Đây hình như là lần đầu tiên tâm sự với hắn, cũng là lần cuối cùng. Muôn vàn cảm xúc vướng víu trong lòng, nếu không nói thì đời này sẽ không còn cơ hội.

Gia Luật Ngạn ôm chặt nàng vào lòng: “Nàng nói nàng chưa từng yêu thích ai, không biết nên đối đãi thế nào, ta cũng vậy. Sau này ta sẽ đối xử với nàng thật tốt, không để nàng đau lòng buồn bã nữa.”

Đáng tiếc là không còn sau này nữa.

Nàng nhắm mắt, lẩm bẩm nói: “Thiếp muốn đi ngủ.”

Gia Luật Ngạn ôm nàng đặt lên trên giường, đắp chăn cho nàng, thấp giọng nói: “Chúng ta làm lại từ đầu nhé.”

Nàng dường như đang ngủ, rèm mi dài che lấp đôi mắt có quầng xanh. Hắn lặng lẽ nhìn nàng ngủ say, thối tắt đèn rời đi.

Một giọt lệ chảy ra từ khóe mắt Mộ Dung Tuyết.

Sáng sớm hôm sau, Mộ Dung Tuyết đứng trước cửa sổ một hồi, xuất thần nhìn ra ngoài, hôm trước đổ một trận tuyết, nay tuyết này đã gần tan hết, nhưng trên hòn giả sơn vẫn còn đọng mấy khối tuyết.

Đinh Hương thấy nàng đứng bất động hồi lâu, liền ân cần hỏi: “Tiểu thư, cô làm sao vậy?”

Mộ Dung Tuyết quay đầu cười cười, “Không sao. Ta muốn đi săn.”

“Đi săn?” Đinh Hương kinh ngạc tròn to mắt.

“Ừ, đi bảo Quản gia chuẩn bị ngựa.”

Mộ Dung Tuyết không chờ Đinh Hương hỏi nhiều, vòng qua bình phong vào trong thay y phục.

Chuyện đi săn này Đinh Hương không lạ, trước đây ở huyện Nghi Mộ Dung Tuyết cũng thường cùng Mộ Dung Lâm lên núi đi săn. Nhưng mùa đông ở Kinh thành lạnh như vậy, ra ngoài đi săn lỡ như trúng phong hàn thì phải làm sao? Đinh Hương đang định khuyên thì Mộ Dung Tuyết đã mặc xong y phục đi săn.

“Hôm nay Vương gia được phong làm Thái tử, ta muốn đi săn một con tuyết hồ may tay áo ấm làm lễ vật chúc mừng chàng.”

Đinh Hương bĩu môi nói: “Đi mua một cái chẳng phải xong rồi sao, phường thêu hiệu nay ở Kinh thành chắc chắn có bán. Trời đông tuyết phủ ra ngoài đi săn cực lắm.”

“Mua làm sao thể hiện được tâm ý của ta?” Mộ Dung Tuyết cười lên chỉ trán Đinh Hương: “Sau này muội phải tận tâm tận lực với trượng phu, không được qua loa lấp liếm, chân tâm mới đổi được chân tình.”

Đinh Hương thầm nói: Muội không làm được như cô đâu. Yêu một người đến mức cả mạng mình cũng không cần.

Minh quản gia nghe nói Mộ Dung Tuyết muốn ra ngoài đi săn, vội nhỏ giọng khuyên: “Phu nhân, nay trời đông tuyết phủ, sức khỏe vẫn quan trọng hơn.”

Mộ Dung Tuyết bật cười: “Quản gia không cần lo lắng, ta từng cùng Vương gia đến trường săn Mộc Lan đi săn, ông phái nhiều người đi theo là được.”

Minh quản gia nhỏ giọng nói: “E là Vương gia biết được sẽ trách phạt tiểu nhân.”

Mộ Dung Tuyết nói: “Đi săn là để chuẩn bị lễ vật cho Vương gia, đã được Vương gia đồng ý rồi.”

Minh quản gia cũng không dám ngăn cản, chỉ đành lên phái một người đi thông báo cho Gia Luật Ngạn, sau đó đưa ba mươi hạ nhân hộ tống, đoàn người rong rảnh đi về phía trường săn Mộc Lan.

Trở lại chốn xưa, lòng Mộ Dung Tuyết vô cùng buồn bã. Lần trước Gia Luật Ngạn đưa nàng đi săn, Túy ông chi ý bất tại tử, là để nàng đón nhận hôn sự của hãn và Ngọc Sính Đình. Còn lần này, nàng cũng là Túy ông chi ý bất tại tử, vì để hãn mất hết hy vọng.

Thế sự vô thường, chuyển chuyển dời dời, tất cả đều có nhân quả.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 28: Giả Chết

Vào trường săn, Mộ Dung Tuyết cưỡi ngựa đi trước, tiến về phía khu rừng.

Minh quân gia đưa người theo sát phía sau, Đinh Hương, Bội Lan một trái một phải theo bên cạnh Mộ Dung Tuyết.

Trường săn mùa đông mênh mông cô tịch, Mộ Dung Tuyết mặc một bộ y phục đi săn màu đen thêu hình hoa sen chít eo tay bó, tôn lên làn da trắng như ngọc và đôi mắt đen tuyền, áo khoác đỏ tươi thêu hình đan phụng triều dương phần phật trong gió, cưỡi ngựa trắng phi như bay.

Rừng cây tiêu điều, tuyết trên cành bị kích động rơi xuống sột soạt bay tung tóe như một màn sương, thân hình màu đỏ xinh đẹp lướt qua tuyết trắng, tựa như hồng ảnh trong tuyết.

Rừng cây tĩnh lặng bị tiếng vó ngựa xé tan, trong bụi đột nhiên có một con thỏ rừng nhảy ra, cong chân chạy điên cuồng.

Mộ Dung Tuyết một tay kéo cương một tay cầm cung, hàn quang lóe lên, mũi tên xé gió bay ra.

Tuy nàng nhắm chính xác, nhưng sức lực yếu ớt, trên mông con thỏ rừng trúng một tên, lê mũi tên tiếp tục chạy trốn.

Thủ hạ đi theo nhanh tay lẹ mắt bắn thêm mấy tên, cuối cùng con thỏ rừng ngọc nát hương tan.

Minh quản gia nhặt con thỏ lên, nói với Mộ Dung Tuyết: “Phu nhân tiên pháp thật tuyệt diệu.”

Mộ Dung Tuyết bật cười: “Đã lâu không luyện, tay thật sự vụng về mất rồi.”

Đỉnh Hương đau xót nghĩ, nhất định là bị kẹp tay làm bị thương, sức lực không còn như trước kia.

Trường sơn Mộc Lan này nằm dưới chân núi Mộc Lan, có một con sông vòng qua núi, tên là Oán giang.

Lần trước Gia Luật Ngạn đưa nàng đi săn, lúc lên núi Mộc Lan, nàng từng hiếu kì hỏi, tại sao sông này có tên như vậy.

Gia Luật Ngạn chỉ đỉnh núi đối diện dòng sông nói: “Vì trên đó chính là Hồng Ân tự. Kể từ tiền triều, sau khi Hoàng đế băng hà, phi tần không con cái đều sẽ bị đưa đến Hồng Ân tự, sau đó hồng nhan bầu bạn với thanh đăng cổ Phật đến già, thường có phi tần khóc than với sông này, lâu dần lâu dần, bá tánh gọi sông này là Oán giang.”

Lúc đó nàng cảm thấy thật may mắn vì mình đã thoát được vận mệnh như vậy, nhưng bây giờ, nàng lại muốn mượn dòng sông này để thay đổi vận mệnh của mình.

Càng lên dốc, cảnh sắc càng tịch liêu, tuyết chưa kịp tan lừa thừa điểm tuyết cho đỉnh núi mịt mờ mênh mang ở xa xa.

Minh quản gia thấy Mộ Dung Tuyết cứ đi mãi lên núi, không nhận được nói: “Phu nhân, càng đi lên càng khó đi, vẫn nên săn ở trường sơn dưới chân núi thì tốt hơn.”

Mộ Dung Tuyết quay lại mỉm cười: “Quản gia, ta muốn lên núi săn một con tuyết hồ làm tay áo ấm cho Vương gia. Đừng tập trung lại một

chỗ, ông cho thủ hạ tản ra đi, ai sẵn được tuyết hồ sẽ có trọng thưởng.”

Vậy là Minh quân gia chia các hạ nhân thành ba đường, mình thì đưa mười mấy người tiếp tục theo sát Mộ Dung Tuyết. Mộ Dung Tuyết thúc ngựa lên núi thêm một đoạn đường nữa, đường núi trở nên gập ghềnh khó đi, ngựa mệt mỏi thở phì phò.

Mộ Dung Tuyết ghìm cương ngựa, quay đầu nói với Minh quân gia: “Ở đây nghỉ một lúc rồi đi tiếp.”

Minh quân gia tuổi đã cao, chỉ mong có thể nghỉ một lúc, lập tức xuống ngựa tìm một hòn đá, trải thảm lên trên, cung kính nói: “Mời Phu nhân ngồi.”

Sau khi Mộ Dung Tuyết ngồi xuống liền đưa mắt nhìn bốn phía, xác định đúng là mình không đi nhầm đường, Gia Luật Ngạn từng nói với nàng, ở đây gọi là Quy pha[1], ý chỉ người đến đây thì nên quay về, không còn đường đi tới phía trước nữa, dưới vách núi là Oán giang.

[1. Dốc quay về.]

Nàng từng tưởng tượng rất nhiều cách chết, chết cháy là lựa chọn tốt nhất, mặt mũi bị hủy, không ai có thể nhận ra. Nhưng đi đâu tìm một thể thân là vấn đề khó khăn nhất. Những cách chết khác cũng dính đến vấn đề thể thân, cuối cùng nàng nghĩ đi nghĩ lại, chọn con đường này.

Đường như mọi thứ đều đã được định sẵn mơ hồ.

Hắn đưa nàng đi sẵn, dẫn nàng lên núi Mộc Lan, từ Quy pha này nhìn về Hồng Ân tự đối diện, nói cho nàng biết con sông dưới vách núi có tên là Oán giang.

Đây có lẽ chính là ý trời.

Trái tim rồi bởi dần trầm lắng.

Minh quản gia lấy lương khô và nước trà trên ngựa xuống, cung kính đưa đến trước mặt Mộ Dung Tuyết, “Mời Phu nhân dùng.”

Mộ Dung Tuyết chỉ uống mấy ngụm nước, vì quá căng thẳng, trong lòng có chuyện nên nàng không hề thấy đói. Đinh Hương, Bội Lan rất ít khi cưỡi ngựa, không chịu nổi dẫn xóc dọc đường, vừa mệt lại vừa đói, ăn rất nhiều lương khô điểm tâm Minh quản gia mang đến.

Mộ Dung Tuyết nhìn hai nha hoàn từ nhỏ đã ở bên cạnh mình, lòng quyến luyến không rời. Không thể đưa họ theo, nhưng cũng không thể cho họ biết chân tướng, nếu không lỡ như lộ ra sơ hở sẽ liên lụy đến họ. Sau này Bùi Giản sẽ chăm sóc cho họ, nàng cũng không còn gì bận lòng.

Nàng hít một hơi thật sâu, đứng dậy nhỏ giọng nói với Đinh Hương: “Ta đi giải quyết một lúc, muội và Bội Lan sang trông chừng cho ta.”

Minh quản gia thấy Mộ Dung Tuyết đứng dậy, đang định đưa người theo, lại thấy Đinh Hương ra hiệu dừng bước, lập tức hiểu ý đứng lại.

Đi lên mười mấy bước, rẽ phải qua đường núi, vừa hay có một tảng đá che khuất tầm nhìn của người bên dưới.

Mộ Dung Tuyết nói: “Các muội canh ở đây, đừng cho ai tới, ta đi rồi về ngay.”

Bội Lan nói: “Tiểu thư cẩn thận đường trơn.”

Trên núi lạnh lẽo hơn bình thường, gió lạnh như dao cắt vào xương tủy, Đinh Hương xoa tay nói: “Tiểu thư cũng quá thật thà, trời lạnh như vậy mà lên núi săn tuyết hồ, cũng chưa chắc săn được nữa, chi bằng mua một chiếc tay áo ấm là được rồi, có thiếu tiền đâu.”

Bội Lan nói: “Bất kể có sẵn được hay không, dù sao cũng là tâm ý của tiểu thư.”

“Mua cũng là tâm ý mà.”

“Sao mà giống nhau được, Vương gia biết tiểu thư đội giá lạnh đi săn tuyết hồ tặng ngài ấy, nhất định sẽ vô cùng cảm động.”

Hai người đang nhỏ giọng trò chuyện, đột nhiên sau lưng truyền đến một tiếng động giống như có thứ gì đó lăn xuống, tiếp đó là một tiếng kinh hô.

Đinh Hương và Bội Lan biến sắc, quay người chạy lên.

~*~

Dưới một bụi cây sau núi, Bùi Giản lạnh đến tái mặt, đang giậm chân tại chỗ.

Mấy ngày trước trong bánh Mộ Dung Tuyết đưa đến cho hắn có kẹp một lá mật thư, bảo hắn mang theo một bộ nam trang, dắt một con ngựa đến đây chờ, hơn nữa không được cho ai biết, kể cả cha nàng.

Hắn đoán hết mấy ngày cũng đoán không ra Mộ Dung Tuyết muốn hắn chờ ai. Nhưng Mộ Dung Tuyết hành sự cẩn thận thần bí như vậy, nhất định là có điều khó nói, vậy là từ sáng hắn liền chờ ở đây, đã chờ hết một canh giờ.

Đường núi sau lưng truyền đến tiếng bước chân vội vã, dường như có người đang chạy đến.

Bùi Giản quay đầu, kinh ngạc đến mức tròng mắt suýt chút rơi xuống đất.

“A Tuyết!”

Mộ Dung Tuyết thở dốc chạy đến trước mặt hắc, lên tiếng hỏi ngay: “Y phục đâu?”

Bùi Giản đưa một tay nải cho nàng, phát hiện trong tay nàng cầm một chiếc túi da trâu, trên tay còn dính vết máu, hắc vội hỏi: “Muội bị thương sao?”

“Không phải máu, là màu nhuộm.” Mộ Dung Tuyết mở tay nải lấy ra một chiếc áo bào nam nhân, khoác bên ngoài y phục đi săn trên người, sau đó búi tóc lên, cài một chiếc trâm gỗ mun, lập tức biến thành một thiếu niên tuấn tú.

Bùi Giản trợn mắt há miệng nhìn nàng, “A Tuyết, muội muốn làm gì vậy? Sao lại một mình ở đây?”

Mộ Dung Tuyết nhảy lên ngựa, nói với hắc: “Vừa đi vừa nói, lên ngựa đi.”

Bùi Giản ngậy ngốc lên ngựa, đột nhiên nghĩ đến một khả năng: “Muội muốn chạy trốn à?”

Mộ Dung Tuyết quay lại nói: “Đúng, hiện giờ Chiêu Dương vương Trắc phi đã trượt chân xuống vách núi, rơi xuống Oán giang, sống chết không rõ.” Đôi mắt nàng lấp lánh, trên người tựa như có một vòng hào quang khiến người ta không thể lại gần.

Bùi Giản kinh ngạc nuốt một ngụm nước bọt, hắc dường như lại nhìn thấy Mộ Dung Tuyết kéo mình bỏ trốn năm xưa.

Trong ánh sáng ngược, nàng ngồi ngay ngắn trên ngựa, ôm quyền cười với hắc: “Đa tạ biểu ca giúp đỡ, chuyện này cứ coi như một giấc mơ, không được nói với bất kỳ ai, ngay cả nói mơ cũng không được. Từ nay trên thế gian không còn Mộ Dung Tuyết nữa. Nhờ huynh chăm sóc Đình Hương, Bội Lan, núi rộng sông dài, hẹn ngày gặp lại.”

Nói xong liền vung tay vỗ lên mông ngựa.

Gió thổi ngang mặt, khiến nước mắt nàng tản mát trong gió lạnh. Lòng nàng thầm gọi một tiếng Gia Luật Ngạn, coi như cáo biệt với hắn. Từ nay chân trời góc bể, không ngày gặp lại, chúc chàng vạn sự như ý, khỏe mạnh bình an. Nàng nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, lộ ra nụ cười thoải mái cô liêu, như từ bỏ hồng trần mà đi.

Bùi Giản ngây người nhìn bóng dáng màu xanh dần dần trở thành một chấm đen, một hồi lâu cũng chưa hồi thần, cảnh này rốt cuộc là mơ hay thật đây?

~*~

Gia Luật Ngạn ra khỏi Huyền Vũ môn, bên tai vẫn là vô số lời chúc mừng, ẩn mình nhiều năm, giấu kín tài năng, cuối cùng cũng chờ được ngôi Thái tử mà hắn mong muốn. Hoàng vị vô số người hướng đến đã ở trong tầm tay hắn.

Nhìn bầu trời vạn dặm bên ngoài cửa cung, trên môi hắn lộ ra nụ cười tuấn lãng. Giang sơn gấm vóc trong tay hắn nhất định sẽ thiên hạ thái bình, mưa thuận gió hòa, hắn nhất định sẽ làm một Minh quân thánh chủ vạn dân kính ngưỡng, tứ phương cúi đầu, cho bá tánh một thái bình thịnh thế.

Đột nhiên xe ngựa chậm lại, nghe Trương Long ngoài xe nói: “Điện hạ, Minh quân gia cầu kiến.”

Gia Luật Ngạn nhắc rèm xe, thấy Minh quân gia đang quỳ bên ngoài, thân hình hơi khòm và ngón tay khẽ run kia cho hắn một dự cảm không hay. Nhất định là biệt viện đã xảy ra chuyện gì mới khiến ông ta hoảng hốt kinh sợ như vậy. Lẽ nào là nàng? Ý nghĩ này vừa xuất hiện khiến lòng hắn đại loạn, không đợi Minh quân gia lên tiếng đã vội hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Minh quản gia khấu đầu khóc nói: “Vương gia, Phu nhân xảy ra chuyện rồi.”

Gia Luật Ngạn một bước nhảy xuống xe, đưa tay kéo cánh tay Minh quản gia, nghiêm giọng nói: “Mau nói đi.”

“Phu nhân muốn đến trường săn Mộc Lan đi săn, không may sẩy chân rơi xuống Oán giang.”

Gia Luật Ngạn chỉ cảm thấy một dòng máu từ tim xông thẳng lên đầu, lực đạo ngàn cân kia dường như khiến đầu óc hần nỗ tung, tâm héo nứt vỡ, hần đánh giọng hỏi: “Có tìm được người không?”

Cánh tay Minh quản gia gần như bị hần bóp gãy, ông ta run rẩy nói: “Vẫn chưa, nước sông chảy siết, vách đá gập ghềnh, lão nô đưa người xuống dưới chỉ tìm được áo khoác của Phu nhân bên sông.”

Ngón tay Gia Luật Ngạn bỗng buông lỏng, Minh quản gia té ngồi xuống đất, bị thần sắc như muốn cắn người của hần dọa cho hồn phi phách tán.

“Trương Long, mau đưa tất cả các ám vệ đến trường săn Mộc Lan, ai tìm được Phu nhân thưởng ngàn vàng.”

Giọng hần run rẩy, đôi tay siết chặt, gân xanh lồ lộ, toàn thân tràn đầy sát khí và lệ khí tuyệt vọng, gương mặt tuần tú trắng bệch như tờ giấy.

Nửa canh giờ sau, tất cả ám vệ của Vương phủ tụ tập ở trường săn Mộc Lan.

Gia Luật Ngạn không nói một lời, thúc ngựa chạy điên cuồng, con ngựa hần cưỡi là Lương câu Hoàng đế ban tặng, tên Kim Khích, cùng với bộ kiếm Ngân Uyên là vật bình sinh hần yêu thích nhất. Kim Khích leo núi

hơi chậm, hần liền dùng vỏ kiếm đâm mạnh vào mông ngựa, xuống tay rất nặng, không hề thương xót.

Trương Long đưa người cố gắng đuổi theo, nhưng vẫn bị hần bỏ xa mười mấy trượng, chỉ thấy áo khoác màu đen của hần phấp phới sau lưng như sóng dữ.

Đến Quy pha, lúc Gia Luật Ngạn nhảy xuống ngựa bỗng khụy hai gối, suýt chút té ngã, Ngân Uyên trong tay chống đỡ lại thân hình. Hần chậm chậm đi đến bên vách núi, chỉ mấy bước ngắn ngủi nhưng hần cảm thấy còn xa hơn thiên sơn vạn thủy.

Mỗi một bước chân đều như có núi đao chảo dầu, thiêu đốt khiến toàn thân hần đau đớn dữ dội.

Nàng đến đây để sẵn tuyết hồ làm lễ vật tặng hần. Lúc này hần hồi hận đến mức hận không thể cắn nát lưỡi mình, tại sao lại bắt nàng tặng lễ vật cho mình.

Đây là nơi lần trước hần đưa nàng đến, Oán giang vòng qua núi, nước sông chảy siết, lúc đó nàng tựa vào lòng hần, cười tươi như hoa, đôi mắt xinh đẹp ngước lên hỏi hần, tại sao gọi là Oán Giang?

Hần kể lai lịch, nàng cảm thấy may mắn ôm lấy eo hần nói: “Thiếp thật may mắn vì đã gặp được chàng.”

Từng câu từng chữ vẫn còn bên tai, từng hành động từng nụ cười vẫn còn trước mắt. Hần đứng trước gió, đôi mắt đỏ ngầu, trên tàn tuyết dưới vách núi rải rác vết máu, mỗi một giọt đều như một thanh kiếm bén nhọn, đâm vào tim phổi hần, khiến hần đau đớn vào tận xương tủy.

Nước sông chảy xiết, lạnh lẽo vô cùng, nàng đã bị thương, cho dù biết bơi cũng lạnh ít dữ nhiều, khó lòng sống sót.

Tại sao ông trời đối xử với hần như vậy?

Lúc cuộc đời hần đặc ý nhất lại giáng cho hần một đòn chí mạng.

Có được thứ hần muốn có nhất, nhưng lại mất đi thứ hần không muốn mất đi nhất.

Cho hần giang sơn vạn dặm, nhưng lại đoạt đi tình yêu chân thật nhất của đời hần.

Công bằng biết bao, nhưng cũng tàn nhẫn biết bao.

Cổ họng hần nóng lên, một ngụm máu tươi phun ra.

~*~

Tác giả có lời muốn nói: Thật ra tôi vẫn luôn ngược trò Tiểu Ngạn... vậy mà các bạn không tin.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 29: Manh Mối

Dưới Nhan Môn lâu, Tổng tiêu đầu của Thần Uy tiêu cục Thẩm Uy mang theo các tiêu sư thủ hạ chờ đã nửa canh giờ.

Tứ đệ tử Thương Hồ có hơi mất kiên nhẫn, nói với Thẩm Uy: “Sư phụ, đã nửa canh giờ rồi, sao chưa thấy ai đưa hàng đến.”

Thẩm Uy trừng đôi mắt hổ, mắng: “Con vội cái gì, tiền cọc đã trả rồi mà người không đến sao? Một ngàn lượng đâu phải con số nhỏ. Đồ hộ tống này nhất định rất quý giá, dọc đường các con phải cẩn thận.”

Chúng đệ tử đồng thanh vâng dạ, tiếp tục nhẫn nại chờ đợi.

Chừng một tuần trà nữa, chỉ thấy trong đám người có một thiếu niên bước tới, tay dắt một con ngựa, tuổi chừng mười sáu mười bảy, dung mạo vô cùng tuấn tú.

Hắn đi đến trước đám người, ôm quyền cười: “Xin hỏi chư vị có phải là tiêu sư của Thần Uy tiêu cục không?”

“Đúng vậy, xin hỏi các hạ là...”

“Tại hạ Tô Quy, mấy ngày trước có một vị Đình Hương cô nương từng đặt cọc cho quý tiêu cục một ngàn lượng để hộ tống một món đồ về Tô Châu. Tại hạ chính là người đưa món đồ đó đến.”

Mộ Dung Tuyết thân mặc nam trang, đầu đội nón trùm kín tai, cổ quấn khăn, che kín tai và cổ họng, là những bộ phận để lộ giới tính rõ ràng nhất. Vì giọng hơi khàn nên không ai nhận ra nàng là một cô nương.

Thẩm Uy lập tức cười nói: “Không biết hộ tống vật gì?”

Mộ Dung Tuyết đưa gói đồ trong tay, nói với Thẩm Uy: “Chính là vật này.”

Thẩm Uy ngẩn ra, gói đồ kia trông nhẹ tênh, bên trong e là không phải vàng thì là ngọc, vì thiếu niên gầy yếu này chỉ dùng một tay nhắc lên.

Mộ Dung Tuyết nói: “Vật này là chí bảo của chủ nhân nhà tôi, bởi vậy lệnh cho tôi theo các vị tiêu sư cùng về Tô Châu, để tránh sơ suất. Sau khi đến Tô Châu sẽ trả nửa tiền thù lao còn lại.”

Thẩm Uy gật đầu, giới thiệu mấy đệ tử cho Mộ Dung Tuyết. Chuyến này do con út Thẩm Bằng của ông ta dẫn đầu. Thương Hồ phụ tá, thêm vào tám vị tiêu sư khác, tổng cộng mười người.

Mộ Dung Tuyết đeo gói đồ lên vai, nói với Thẩm Uy: “Chúng ta lập tức lên đường đi.”

Sau khi thuận lợi ra khỏi thành, Mộ Dung Tuyết bất giác lòng ngổn ngang trăm mối, đây là lần thứ ba nàng rời khỏi Kinh thành, hi vọng lần này thành công, từ nay Kinh thành chỉ là một giấc mộng phồn hoa.

~*~

Đêm mùa đông đến rất nhanh, Oán giang trở thành dải màu đen trong sắc chiều, cuốn theo nước mắt của vô số phi tần chốn hậu cung trong Hồng Ân tự, chôn vùi tất cả oán hận vào tận cùng của thời gian.

Gia Luật Ngạn đứng trơ như đá bên vách núi đã hai canh giờ, tay nắm chặt áo khoác của Mộ Dung Tuyết. Chiếc áo bị nước sông làm ướt đầm, màu đỏ tươi yêu kiều trở thành đỏ thẫm không chút sinh khí, lạnh ngắt trong tay hắn.

Hắn nhìn chăm chăm vào mặt sông.

Bên sông đầy rẫy ám vệ của Vương phủ, còn có vệ binh Trương Long mới điều đến.

Thời gian chậm chậm trôi, hi vọng càng ngày càng nhỏ bé.

Hắn biết hầu như đã không còn cơ hội sống sót, nhưng lại không chịu thừa nhận, cũng không chịu tin.

Lòng hắn vẫn sót chút ảo vọng, nàng biết bơi, có lẽ có thể giữ được tính mạng trong dòng nước chảy xiết lạnh giá này, hắn không tin sinh mạng hoạt bát đầy sức sống của nàng lại bị chôn vùi như vậy.

Gió lạnh thấu xương, rất nhanh, sắc đêm đã bao trùm lên Quy pha.

Bất tri bất giác, trời đêm đổ tuyết, đây là trận tuyết thứ sáu của mùa đông này.

Nàng nói ngày nàng ra đời đã đổ một trận tuyết lớn.

Sinh trong tuyết, chết trong tuyết, đây là số mệnh của nàng sao?

Lòng hắn đau đớn từng hồi, như có một thanh đao chậm chậm chậm chậm cắt thịt trong tim hắn.

Trương Long ập úng nhỏ giọng nói: “Vương gia, trời tối đường trơn...”

Còn chưa dứt lời đã nghe Gia Luật Ngạn gằn từng chữ: “Tiếp tục tìm.”

Bình minh, tuyết ngớt, mặt trời lên.

Mặt sông tĩnh lặng khác thường.

Trời đất long lanh như dát bạc, ngay cả mấy vết máu trên vách núi cũng bị chôn vùi không còn dấu tích.

Gia Luật Ngạn đứng bên sông một đêm, sắc mặt tái nhợt, môi không chút huyết sắc, tựa như đã biến thành một pho tượng. Áo khoác trong tay đã kết băng từ lâu, hăn nắm mảnh băng nhưng tựa như không có cảm giác, dường như chỉ có nắm lấy chiếc áo mới có thể tìm lại được chủ nhân của nó.

Trương Long nhìn ngón tay sưng đỏ của hăn, dè dặt nói: “Điện hạ đã đứng cả đêm rồi, vẫn nên về phủ nghỉ ngơi thì hơn, chờ tiểu nhân có tin tức sẽ lập tức trở về bẩm báo.”

Gia Luật Ngạn dường như không nghe thấy, vẫn nhìn xuống mặt sông. Ánh nắng nghiêng nghiêng, trên mặt nước lấp lánh vô số điểm sáng, hết như hào quang trong mắt nàng, nàng có một đôi mắt tràn đầy tinh thần, khi nàng tình tứ nhìn hăn, bên trong dường như có cả khung trời đầy sao.

Sẽ không có một đôi mắt nhìn hăn như vậy nữa, ý nghĩ này cứ như một thanh kiếm sắc nhọn, đâm vào trái tim yếu ớt, máu thịt lẫn lộn từ lâu của hăn, mắt hăn tối đi, đổ gục xuống đất, ngất xỉu.

Trương Long vội đưa tay ra đỡ, vô tình chạm vào ngón tay hăn, lạnh lẽo thấu xương.

Hăn vội hét lên: “Người đâu, mau đưa Điện hạ về phủ.”

Ngọc Sính Đình biết tin Gia Luật Ngạn ngã bệnh tạm thời ở biệt viện, vừa kinh ngạc lại vừa tức tối. Ngày hôm qua nàng ta đã chuẩn bị tiệc rượu

phong phú trong phủ chờ chúc mừng hân, nào ngờ hân lại suốt đêm không về.

Hân xưa nay sức khỏe cường tráng, sao đột nhiên lại ngã bệnh? Hơn nữa còn không về Vương phủ mà lại ở biệt viện là có gì?

Vừa nghĩ đến Mộ Dung Tuyết đang ở biệt viện, nàng ta liền không nhịn được, nói với Quan thị: “Gọi Trần An nghe ngóng xem có chuyện gì.”

Chừng nửa canh giờ sau, Trần An trở về đáp lời.

“Nương nương, hôm qua sau khi Điện hạ xuất cung liền trực tiếp đến trường săn Mộc Lan, đứng bên Oán giang suốt một đêm.”

Ngọc Sính Đình kinh ngạc trợn to mắt, vội hỏi: “Tại sao chàng lại đến trường săn Mộc Lan? Rồi tại sao lại đứng bên sông suốt đêm?”

“Mộ Dung trắc phi ở biệt viện hôm qua đến trường săn Mộc Lan đi săn, muốn săn tuyết hồ tặng Điện hạ, không may sẩy chân rơi xuống Oán giang, Điện hạ phái người tìm vớt suốt đêm. Bị thương quá độ nên trúng phong hàn, bởi vậy đã ngã bệnh.”

Ngọc Sính Đình đập tay lên bàn đánh “bộp” một tiếng.

Trần An dè dặt lui ra.

Ngọc Sính Đình tức tối đến mức toàn thân run rẩy, thì ra hân gạt nàng ta, nói chỉ cho Mộ Dung Tuyết một danh phận gì đó, tránh cho người ta nói hân bạc tình, thì ra chỉ vì để nàng ta lơ là, để nàng ta không đề phòng nha đầu nhà quê đó. Tâm tư cẩn mật như vậy, nếu không phải Mộ Dung Tuyết xảy ra chuyện, e là không biết sẽ giấu nàng ta đến lúc nào.

Nàng ta căm hận nói: “Đến biệt viện gọi Điện hạ về, nói ta không khỏe.”

Quan thị vội dịu dàng ta nói: “Tiểu thư đang có thai, vạn lần không thể tức giận hại sức khỏe. Nha đầu kia đã bị nước sông cuốn đi, một ngày một đêm rồi, không thể nào sống sót được. Tiểu thư hà tất vì một người chết mà đắc tội với Điện hạ.”

Ngọc Sính Đình nghiêng răng nói: “Ta giận ở chỗ không ngờ chàng lại gạt ta.”

“Tiểu thư, nha đầu kia vì sẵn tuyết hồ tặng cho Điện hạ mới bỏ mạng, nếu Điện hạ không ngó ngàng, há chẳng phải là người bạc tình bạc nghĩa sao. Tiểu thư nên vui mới phải, Điện hạ tấm lòng nhân hậu, chỉ cần tiểu thư tốt với ngài ấy, ngài ấy nhất định không phụ tiểu thư, một nha đầu nhà quê ngài ấy cũng coi trọng như vậy, huống hồ gì là tiểu thư.”

“Lẽ nào ta cứ như vậy mà nhẫn nhịn hay sao?”

“Tiểu thư nên mời Thái y của Thái y viện đến xem bệnh cho Điện hạ, lúc này tiểu thư quan tâm chăm sóc mới có thể đảm bảo trái tim của Điện hạ.”

Ngọc Sính Đình suy nghĩ thấy Quan thị nói có lý, nay trong bụng nàng ta không có gì, vạn lần không thể đắc tội với Gia Luật Ngạn, vậy nàng ta đến Thái y viện mời Uông Toàn, đưa người đến Hoa Thịnh biệt viện.

Lưu thị nghe nói Ngọc Sính Đình giá lâm, vội đưa người ra nghênh đón, dẫn nàng ta đến Thù Hoa các.

Trương Long dẫn người canh giữ bên ngoài, vừa thấy Ngọc Sính Đình đến vội vàng hành lễ.

Ngọc Sính Đình hỏi ngay: “Điện hạ đâu?”

“Điện hạ đang nghỉ ngơi bên trong, căn dặn tiểu nhân bất kỳ ai cũng không được vào.”

Ngọc Sính Đình nén vẻ không vui, lạnh lùng nói: “Nghe nói Điện hạ ngã bệnh, ta đặc biệt mời Uông thái y đến xem bệnh cho điện hạ, sao, ngay cả ta cũng không thể vào à?”

“Tiểu nhân vừa trở về đã mời đại phu đến, thuốc cũng đã hầu Điện hạ phục dùng. Hiện giờ Điện hạ đang nghỉ ngơi...” Còn chưa dứt lời, Ngọc Sính Đình đã vung tay tát xuống, “Cầu nô to gan.”

Trương Long vội quỳ xuống, “Nương nương thứ tội, tối qua Điện hạ suốt đêm không ngủ, hiện giờ vừa mới thiếp đi, xin Nương nương thông cảm.”

Ngọc Sính Đình đang do dự không biết có nên vào không, bỗng nghe bên trong truyền ra một giọng nói mệt mỏi vô lực.

“Bảo nàng vào đi.”

Ngọc Sính Đình hừ với Trương Long một tiếng rồi cất bước vào phòng. Vừa đưa mắt nhìn, nàng ta liền nhú mày, đây rõ ràng là khuê phòng của nữ nhân, lẽ nào đây chính là phòng của Mộ Dung Tuyết?

Nàng ta không vui bước đến trước giường, vừa thấy Gia Luật Ngạn liền sửng sốt.

Chỉ hai ngày ngắn ngủi dường như hắc đã thay đổi hoàn toàn.

Gương mặt xưa nay tuấn tú anh khí bỗng bỗng trở nên vô cùng tiêu tụy, đôi mắt như sao dưới hàng mày kiếm ẩm đậm không chút ánh sáng.

“Sao Điện hạ lại bệnh ra nông nổi này?” Ngọc Sính Đình vội vàng cầm tay hắn, nóng đến mức khiến người ta giật mình.

Gia Luật Ngạn rút tay ra khỏi bàn tay nàng ta, nhàn nhạt nói: “Đừng để lây bệnh cho nàng.”

“Nay Điện hạ đã là Thái tử, ít ngày nữa sẽ vào ở Đông cung, ở Biệt viện làm sao thỏa đáng, thiếp cũng không thể nào chăm sóc được, chi bằng về Vương phủ trước đi.”

“Hiện giờ nàng đang có thai, ta không thể truyền bệnh cho nàng, chờ khỏi bệnh sẽ về ngay.”

Ngọc Sính Đình còn muốn nói nữa, nhưng Gia Luật Ngạn đã rời nhắm mắt nói: “Nàng về đi.”

Ngọc Sính Đình chỉ đành hậm hực đứng dậy rời đi.

Gia Luật Ngạn bệnh liên tục ba ngày, mãi đến khi tuyết tan hẳn mới bình phục.

Đinh Hương nhìn thấy hãn, bỗng cảm thấy hãn ốm đi rất nhiều.

Mấy ngày nay nàng ta khóc tối tăm mặt mũi, hai mắt sưng như hai quả đào.

Gia Luật Ngạn nhìn thấy nàng ta, bất giác nhớ đến Mộ Dung Tuyết, lòng lại quặn đau một hồi.

Ánh mắt hãn bi thương cực độ, giọng trầm khàn: “Phòng này trừ người và Bội Lan vào quét dọn, bất kỳ ai cũng không được vào.”

“Dạ.”

Đinh Hương cúi đầu, nước mắt tuôn trào.

Gia Luật Ngạn thở dài, nhìn căn phòng lần cuối rồi chậm chậm đứng dậy rời đi.

Đinh Hương đưa mắt nhìn bóng dáng cô tịch gầy gò của hãn biến mất dưới hiên, lòng vô cùng chua xót, bắt đầu cảm thấy đồng tình với hãn. Lúc

đầu nàng ta cũng luôn cho rằng Gia Luật Ngạn không đủ tốt, không đủ thâm tình với Mộ Dung Tuyết, nhưng lần này lại để nàng ta chứng kiến được cảnh tượng khiến nàng ta chấn kinh, chỉ đáng tiếc Mộ Dung Tuyết không nhìn thấy.

Đinh Hương gạt nước mắt, đến bên giường gấp chăn nệm. Nhìn chiếc gối uyên ương nghịch nước, nàng ta càng đau lòng hơn.

Vì ra ngoài đi săn nên Mộ Dung Tuyết không cài nhiều trâm hoa châu ngọc, tất cả trang sức cũng không đeo, trước khi đi còn tháo hoa tai ra tiện tay đặt trên bàn trang điểm.

Đinh Hương đau lòng cất đôi hoa tai phi thúy kia vào ngăn kéo.

Mở ngăn kéo ra, nàng ta phát hiện bên trong có một chiếc hộp gấm, chính là chiếc hộp gấm hôm đó Mộ Dung Tuyết nói phải đưa về Tô Châu cho Mộ Dung Lâm.

Đinh Hương lấy chiếc hộp gấm nhẹ nhàng mở ra, điều khiến nàng ta vô cùng kinh ngạc là bên trong chỉ có một chiếc cung thao đang thắt dở.

Đây là tâm can bảo bối ngàn vàng khó mua của Mộ Dung Lâm đó sao? Bảo bối phải tốn một ngàn lượng bạc hộ tống về Tô Châu đó sao?

Đinh Hương cầm hộp gấm, một hồi lâu sau mới hết kinh ngạc, tiếp đó lại nhớ đến một ngàn lượng bạc.

Nếu không đưa chiếc hộp này về, vậy một ngàn lượng tiền cọc đó cũng phải đòi lại mới được.

Sau này nàng ta và Bội Lan về huyện Nghi đích thân giao chiếc hộp cho lão gia là được rồi, một ngàn lượng kia có thể lấy về trả cho lão gia.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 30: Sơ Hở

Gia Luật Ngạn trở về Vương phủ, bước vào thư phòng ra lệnh ai cũng không được quấy rầy, mãi đến giờ cơm trưa cũng không thấy ra.

Ngọc Sính Đình vừa tức tối lại vừa bất lực, cũng không biết Gia Luật Ngạn ở trong thư phòng cả buổi rốt cuộc là muốn làm gì, mấy lần muốn đi xem thử đều bị Quan thị cản lại.

Ngọc Sính Đình tức tối nói: “Trước mặt ta mà đau lòng vì nữ nhân khác, rốt cuộc có coi ta ra gì không?”

“Nha đầu kia vừa qua đời, Điện hạ đau lòng cũng là khó tránh. Huống hồ Điện hạ bệnh nặng vừa hồi phục, không nên tiếp xúc với Nương nương thì hơn, để tránh lây bệnh cho Nương nương, hiện giờ Nương nương đang có thai, thai nhi trong bụng quý giá hơn bất kỳ điều gì, vạn lần không thể sơ sót.”

Ngọc Sính Đình hậm hực nói: “Vậy ta phải trơ mắt nhìn chàng vì một nha đầu hoang dã mà chà đạp bản thân sao? Nay chàng là Thái tử một nước, thân thể đã không còn là của riêng mình nữa.”

“Nương nương không thể quá nóng nảy, chờ tâm trạng Điện hạ dần dần bình phục rồi hãy quan tâm thích hợp hơn. Nương nương và Điện hạ ngày tháng còn dài, không vội trong một lúc.”

Ngọc Sính Đình hừ một tiếng, “Mặc kệ chàng vậy, ăn cơm.”

Trương Long nhìn Ngọc Sính Đình đến hoa cảnh ăn cơm, mùi thơm của thức ăn trong noãn các bay ra, nhưng cửa thư phòng vẫn đóng chặt.

Mấy ngày Gia Luật Ngạn ngã bệnh rất ít ăn uống, hôm nay sức khỏe vừa khởi sắc, nhưng từ sáng đến giờ không ăn không uống, Trương Long không kìm được mà lo lắng cho sức khỏe của Gia Luật Ngạn, đang định bạo gan vào khuyên, bỗng thấy cửa phòng cách một tiếng mở ra.

Gương mặt Gia Luật Ngạn vẫn tiêu tụy tái nhợt, thần sắc vô cùng mệt mỏi, hần vầy tạy gọi Trương Long vào.

Trương Long dè dặt bước vào thư phòng, không dám tiến gần, chỉ vào sau bụi cửa ba bước.

Gia Luật Ngạn lấy trên thư án một bức chân dung đưa cho hần, khàn giọng nói: “Đi tìm vài họa sư, phỏng theo chân dung này mà vẽ, dán cáo thị treo thưởng khắp các thành trấn nhỏ dọc theo Oán giang, ai tìm được Phu nhân trọng thưởng ngàn vàng.”

Trương Long hai tay đón lấy chân dung Mộ Dung Tuyết, nhìn đôi mắt sống động như thật trong bức tranh, lòng vô cùng khó chịu, thấp giọng nói: “Điện hạ bệnh nặng vừa khỏi, nên chăm lo sức khỏe nhiều hơn.”

Gia Luật Ngạn nói: “Cho dù là sơn thôn hoang dã cũng không được bỏ qua, đều phải phát chân dung.”

“Dạ, tiểu nhân sẽ đi làm ngay.” Trương Long tay cầm chân dung ra khỏi Ẩn Đào các, lòng vô cùng thương cảm, hần không ngờ Gia Luật Ngạn lại nặng tình với Mộ Dung Tuyết như vậy, đến hôm nay vẫn không chịu từ bỏ, vẫn ôm một tia hy vọng.

Bức chân dung này giống hệt Mộ Dung Tuyết, đôi mắt long lanh thần thái ngời ngời kia thật không khác chút nào.

Nghĩ đến đây, Trương Long càng buồn bã hơn.

Đinh Hương có ý đi đòi tiền, Gia Luật Ngạn vừa đi, nàng ta liền vội vã rời biệt viện, để tránh đêm dài lắm mộng, Thần Uy tiêu cục quyết nợ.

Nàng ta xuất thân bần hàn, từ nhỏ đã bị người nhà bán cho Mộ Dung Lâm làm nha hoàn, đối với nàng ta thì một ngàn lượng này là một khoản tiền cực lớn, cho dù liều mạng cũng phải đòi về.

Vừa đi khỏi biệt viện không xa, phía trước có một người cưỡi ngựa phi đến, nàng ta nhíu mắt nhìn, người trên ngựa chính là Hứa Trạch.

Hứa Trạch gặp được Đinh Hương, lập tức ghìm cương ngựa, phi thân nhảy xuống, bước nhanh đến trước mặt nàng ta, trong lúc khẩn cấp không màng nam nữ hữu biệt, chộp lấy cánh tay nàng ta hỏi: “Tiểu thư nhà cô có thật đã...” Hôm nay hắn vừa mới nghe được tin tức, lập tức chạy đến ngay.

Đinh Hương mắt rưng rưng gật đầu.

Hứa Trạch vẻ mặt đau đớn khó tin, răng nghiến chặt, cơ hàm giật giật, hai mắt đỏ ngầu.

Đinh Hương không nỡ nhìn biểu hiện của hắn.

Hứa Trạch bóp mạnh tay nàng ta, run giọng nói: “Ta không tin, Vương gia không đi tìm nàng sao?”

Đinh Hương gạt nước mắt nói: “Tìm một ngày một đêm rồi nhưng cũng không có tin tức.”

“Nàng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, không đâu.” Hứa Trạch lắc đầu, dường như cảnh tượng trước mắt chỉ là ác mộng, hắn muốn tỉnh dậy khỏi cơn mơ.

“Ta đi tìm nàng.” Hắn tung mình lên ngựa, quay đầu đi mất.

Đinh Hương nhìn theo bóng hắt, ngậm nước mắt thở dài. Hứa công tử thật tốt, đáng tiếc hữu duyên vô phận với tiểu thư.

Nàng bước ra đường lớn, gọi một cỗ kiệu, đi thẳng đến Thần Uy tiêu cục ở đường Trầm Thủy, tìm được Thẩm Uy.

“Thẩm tiêu đầu, mấy ngày trước tôi từng đến một lần, Thẩm tiêu đầu vẫn còn nhớ chứ?”

Thẩm Uy mỉm cười nói: “Đương nhiên còn nhớ Đinh Hương cô nương.”

“Tôi đến để hủy chuyển tiêu đó, xin Thẩm tiêu đầu trả lại một ngàn lượng tiền cọc.”

Thẩm Uy sửng sốt, “Sao Đinh Hương cô nương lại nói vậy? Đã có người đưa hàng đến Nham Môn lâu, tiêu sư thủ hạ của ta đã hộ tiêu lên đường rồi.”

Đinh Hương cũng ngẩn ra, lập tức nói: “Không thể nào, món đồ chủ nhân tôi muốn hộ tống về Tô Châu vẫn còn trong nhà, làm sao có người đưa đồ cho Thẩm tiêu đầu được.”

Thẩm Uy không vui nói: “Đinh Hương cô nương, Thần Uy tiêu cục của ta làm ăn ở đường Trầm Thủy này ba mươi hai năm chính là nhờ vào tín nghĩa và danh dự, chưa bao giờ có chuyện tham tiền của ai, càng không vì một ngàn lượng bạc mà đánh mất thanh danh ba mươi hai năm của ta.”

Đinh Hương không thể tin hỏi: “Người đưa hàng là ai?”

Thẩm Uy nói: “Là một thiếu niên tên Tô Quy.”

Đinh Hương tức tối nói: “Nhà tôi chưa bao giờ quen người tên Tô Quy, lẽ nào là do ông bịa đặt?”

Thẩm Uy cũng nổi giận, lớn tiếng nói: “Lúc đầu cô nương đến giao tiền đặt cọc chính miệng giao hẹn với lão phu, bảy ngày sau vào giờ Thìn nhận hàng ở Nham Môn lâu. Còn người giao hàng là ai cô nương không hề nói tên, nay lại thề thốt phủ nhận chuyện này, lẽ nào cô nương muốn ăn vạ chẳng?”

Đinh Hương vốn không tin, lòng thầm nói, ông mới ăn vạ ấy. Nàng ta hậm hực hỏi: “Hắn đưa đồ gì?”

“Là một tay nải, hắn nói đồ vật quý giá, phải đi cùng tiêu, hiện giờ đã lên đường mấy ngày rồi, đi theo đường cái, nếu Đinh Hương cô nương không tin, chỉ cần phái người đuổi theo xem thử có thật người này hay không. Thần Uy tiêu cục ta chưa bao giờ nói dối.”

Thẩm Uy thân hình cao lớn, tướng mạo uy vũ, lúc nổi giận mắt hồ trợn tròn, mày kiếm dựng ngược, Đinh Hương hơi sợ, lòng nghĩ mình sức yếu thể cô, lại không có thân phận địa vị gì, cho dù Thẩm Uy cố tình nuốt mất một ngàn lượng bạc này, mình cũng không làm gì được, đánh không lại, nói cũng không lại, cần phải cầu cứu viện binh đến mới được.

Vậy là nàng ta quay người hậm hực bỏ đi, dọc đường suy nghĩ có nên cho Gia Luật Ngạn biết chuyện này không.

Nhưng nghĩ lại, lúc đó Mộ Dung Tuyết dặn đi dặn lại không thể cho Gia Luật Ngạn biết, lẽ nào là lén Gia Luật Ngạn gửi trang sức quý giá gì đó về quê, để Mộ Dung Lâm bán đi lấy tiền dưỡng lão?

Tóm lại, một ngàn lượng để đưa một chiếc cung thao về, có đánh chết nàng ta cũng không tin.

Trở về biệt viện, nàng ta càng nghĩ càng thấy chuyện này kỳ quặc.

Mộ Dung Tuyết đến Kinh thành, chỉ quen người nhà Hứa Trạch và Triệu Chân Nương.

Triệu gia ở ngay bên cạnh nhà Mộ Dung Lâm, người trong nhà Đinh Hương đều quen biết, ngay cả hạ nhân nàng ta cũng nghĩ hết một lượt, không có ai tên Tô Quy.

Lẽ nào Tô Quy kia là hạ nhân trong nhà Hứa Trạch?

Cũng có thể trong chiếc hộp giấu vốn không đựng cung thao, Mộ Dung Tuyết giao đồ cho người tên Tô Quy đó, tiện tay đặt cung thao vào trong hộp.

Nhưng nàng ta và Mộ Dung Tuyết hầu như hình bóng không rời, Mộ Dung Tuyết hầu như không hề ra khỏi biệt viện, làm sao giao đồ cho Tô Quy?

Cuối cùng, nàng ta quyết định đi tìm Hứa Trạch một chuyến, xem thử Tô Quy có phải người trong phủ hãn không, nếu không phải thì nhờ hãn đưa mình đi tìm Thẩm Uy đòi tiền, Hứa Trạch vốn là con trai của Tĩnh Quốc Tướng quân, có cho tên Thẩm Uy kia cũng không dám quỵ nặc.

Sau khi quyết định, mỗi ngày Đinh Hương đều đến nhà Hứa Trạch một chuyến, nào ngờ liên tiếp ba ngày Hứa Trạch đều không có nhà.

Đinh Hương thầm nghĩ, lẽ nào Hứa công tử vẫn tìm tiểu thư bên bờ Oán giang?

~*~

Chớp mắt đã rời khỏi Kinh thành mười ngày. Trái tim thấp thỏm bất an như đào phạm của Mộ Dung Tuyết cuối cùng cũng đặt xuống.

Lần này cuối cùng nàng đã rời khỏi Kinh thành, cũng rời khỏi Gia Luật Ngạn.

Nhưng ra đi thành công lần này, không hề khiến lòng nàng vui mừng hơn hở, ngược lại còn cảm thấy vô cùng hụt hẫng, buồn rầu thương cảm, tâm tình hoàn toàn khác với lần trước rời đi.

Có được tự do nhưng đồng thời cũng mất đi hẳn. Đời này của nàng, e là sẽ không toàn tâm toàn ý yêu một người như vậy nữa.

Vô số hồi ức lặp đi lặp lại trong đầu, đặc biệt là sự quan tâm chăm sóc và thay đổi của hắn sau khi tay nàng bị thương. Vậy là nàng thường không kìm được nghĩ, tin mình “chết đi” có phải sẽ khiến hắn đau lòng lắm không?

Dọc đường nàng cũng nghe nói có người bàn luận tin tức đương kim Thánh thượng đã lập Thái tử. Nàng nghĩ cuối cùng hắn cũng có được ngôi vị Thái tử mong ước ngày đêm. Niềm vui to lớn này chắc sẽ nhấn chìm chút bi thương nhỏ nhoi kia.

Chờ hắn đăng lên Hoàng vị, khắp thiên hạ đều là Vương thần, hắn muốn bao nhiêu mỹ nữ cũng sẽ liên miên bất tuyệt, nàng chẳng qua chỉ là một khách qua đường trong đời hắn, chắc hắn cũng chỉ đau lòng mấy ngày mà thôi.

“Tiểu Tô, đói không?”

Thương Hồ cắt ngang suy nghĩ của nàng, cười ha ha đưa đến một chiếc bánh nướng.

Mộ Dung Tuyết cười lắc đầu, “Không đói. Đa tạ Thương đại ca.”

Thương Hồ xem xét thân hình của nàng, lắc lắc đầu, tặc lưỡi nói: “Tôi nói Tiểu Tô này, cậu ăn như vậy không được đâu, phải ăn nhiều uống mạnh vào mới cao to được, nam tử hán đại trượng phu phải có thân hình như chúng tôi mới có khí khái nam nhi. Chứ như cậu thật giống hệt một tiểu cô nương.”

Mộ Dung Tuyết cười nói: “Thương đại ca nói có lý, khổ nổi thể chất của tôi là người phương Nam, có ăn thể nào cũng không mập được.”

Thẩm Bằng nói: “Vậy thì luyện võ rèn sức khỏe.”

Mộ Dung Tuyết lập tức nhanh chóng tiếp thu gật đầu: “Được, chờ về đến Tô Châu tôi cũng mời một sư phụ dạy chút công phu quyền cước.”

Thẩm Bằng nói: “Chẳng phải sao, cậu xem người luyện võ chúng tôi đi, đâu có ai sợ lạnh như cậu, suốt dọc đường không tháo khăn gờ nón lấy một lần.”

Không nói còn đỡ, hẵn vừa nói, Mộ Dung Tuyết lại kéo luôn nón xuống, cười hi hi nói: “Thẩm đại ca là anh hùng hào kiệt, tôi đâu thể bì được. Từ nhỏ tôi đã sợ lạnh, sức khỏe yếu, mẹ tôi nuôi tôi như một cô nương vậy, chỉ sợ tôi đoản mệnh thôi.”

Thương Hồ cười ha ha nói: “Chả trách Tiểu Tô lại nho nhã thanh tú như vậy.”

Đoàn người cười cười nói nói, thoáng chốc sắc trời đã tối, liền thu xếp tìm một hắc điểm.

Từ sau khi rời khỏi Kinh thành Mộ Dung Tuyết liền một mình một phòng, từ đầu đến cuối đều đeo tay nải lên vai, chúng nhân đều vô cùng hiếu kỳ, cũng không biết chuyển tiêu này rốt cuộc là hộ tống đồ gì.

Mộ Dung Tuyết vào phòng, đặt tay nải lên giường, sau đó gọi tiểu nhị vào pha một chậu nước nóng, rửa tay rửa mặt, tiếp đó lại cởi giày vớ ngâm chân.

Nàng mãi nguyện thở phào một hơi, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có người nói chuyện.

“Xin hỏi các hạ có phải là Thấm Bểng tiêu sư của Thần Uy tiêu cục không?

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, Mộ Dung Tuyết kinh ngạc đến mức suýt chút đạp đổ chậu nước.

~*~

Gia Luật: Ngược chết anh rồi, rốt cuộc đến lúc nào mới cho cô em kia quay về trong chén anh đây... *lăn lộn*

Mẹ Kim: Bình tĩnh... Nhanh thì ba tháng, chậm thì nửa năm, phải xem tốc độ xe ngựa nữa...

Gia Luật: Mẹ Kim, bà thật chẳng thực tế chút nào... *tức tối*

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 31: Lọt Lưới

Bên ngoài vang lên giọng Thẩm Bằng: “Xin hỏi các hạ là...”

“Tại hạ là bằng hữu của Tô Quy, giao hẹn cùng Tô Quy hội hợp ở đây, cùng về Tô Châu.”

“À, thì ra là bằng hữu của Tiểu Tô.” Tiếp đó, cửa bị gõ mấy tiếng, Thẩm Bằng nói: “Tiểu Tô, cậu có bằng hữu đến này.”

“Ồ, đến đây.”

Mộ Dung Tuyết hốt hoảng lo sợ rút chân ra khỏi chậu nước, hoảng loạn lau khô nước, mang giày vớ, sau đó về mặt khổ sở, miễn cưỡng mở cửa.

Ngoài cửa là một gương mặt anh khí bừng bừng, trong mắt lóe lên ánh sáng mừng rỡ như phát điên.

Mộ Dung Tuyết nặn ra một nụ cười khan cứng đờ, đón Hứa Trạch vào trong.

Đám người Thẩm Bằng thấy đích thực là bằng hữu của Mộ Dung Tuyết, ai nấy trở về phòng mình.

Mộ Dung Tuyết đóng cửa, quay đầu đón ánh mắt nóng bỏng của Hứa Trạch. Hắn có vẻ phong trần mệt nhọc, tóc dài ra dùng một chiếc khăn xanh

cột lại, biểu hiện mừng rỡ như phát điên trên mặt càng khiến gương mặt anh tuấn lộ ra nét đáng yêu như trẻ con.

“Sao huynh lại tìm được tôi?” Lúc này Mộ Dung Tuyết không hề vui mừng khi gặp bằng hữu, ngược lại còn vô cùng căng thẳng bất an. Nếu Hứa Trạch tìm được nàng, vậy Gia Luật Ngạn chẳng phải cũng sẽ lần theo manh mối tìm đến sao?

Nàng tự hỏi kế hoạch này rất chu đáo, rốt cuộc đã sơ hở chỗ nào?

Hứa Trạch thở phào một hơi, chấp hai tay thành kính nói: “Bồ tát phù hộ, cuối cùng cũng tìm được nàng rồi.” Hắn vuốt ngực nói: “Nói ra dài lắm, ta phi nước đại suốt dọc đường, mệt đến sống dở chết dở rồi, xin Tiểu Tô công tử thưởng cho ta một ngụm nước, để ta từ từ kể lại.”

Mộ Dung Tuyết rót một ly trà đưa cho hắn.

Hứa Trạch một hơi uống hết, cười hi hi đặt chiếc ly xuống nơi: “Nói ra thì mọi việc phải cảm tạ Đình Hương.”

“Đình Hương?” Mộ Dung Tuyết kinh ngạc tròn tròn mắt, có thể nào cũng không ngờ là nàng ta, nàng còn tưởng Bùi Giản đã tiết lộ cơ mật.

Hứa Trạch cười hi hi nói: “Nàng đặt cọc một ngàn lượng cho Thần Uy tiêu cục, Đình Hương nghĩ nàng đã không còn, đương nhiên không cần hộ tiêu nữa, vậy là đến tiêu cục tìm Thẩm lão gia đòi tiền. Thẩm lão gia đương nhiên không trả, vậy là Đình Hương liền đến tìm ta đi đòi nợ giúp. Vừa khéo Thẩm lão gia là bằng hữu thâm giao với sư phụ ta. Vừa thấy ta lập tức kể rõ sự tình. Ta từng tìm quanh ở Quy pha ba ngày, cứ cảm thấy chưa chắc nàng đã rơi xuống Oán giang, bởi vậy nghe thấy tên Tô Quy này ta đã lơ mơ cảm thấy có thể là nàng, lại nghe Thẩm lão gia miêu tả tướng mạo của nàng, liền chắc chắn bảy tám phần, lập tức cười ngựa đuổi theo, quả nhiên là nàng.”

Hứa Trạch một hơi nói hết, lại rót một ly trà uống cạn, sau đó chăm chăm nhìn Mộ Dung Tuyết cười ngốc, cứ như nhặt được báu vật.

Mộ Dung Tuyết nghe vậy lập tức lo lắng hỏi: “VẬY... ĐÌNH HƯƠNG CÓ CHO GIA LUẬT NGẠN BIẾT CHUYỆN NÀY KHÔNG?” Nếu Hứa Trạch có thể đoán được, vậy có lẽ Gia Luật Ngạn cũng sẽ đoán được. Nàng hồi hận lúc đầu không dặn dò Đình Hương thêm vài câu, thật là trăm kén một hở, nha đầu này từ nhỏ đã sợ nghèo, đối với tài vật rất tiết kiệm, lúc tâm trạng nàng không tốt, nếu xé vải để giải tỏa một chút thì nàng ta sẽ xót đến mức ói máu mà chết.

Hứa Trạch cười nói: “Ta đã đưa Đình Hương một ngàn lượng bạc, nói là Thâm lão gia trả lại tiền đặt cọc. Đương nhiên cô ấy sẽ không truy cứu chuyện này nữa. Nàng yên tâm, ta đã dặn dò cô ấy, chuyện này quyết không để người thứ hai biết.”

Lúc này Mộ Dung Tuyết mới yên tâm. Nhưng trong lòng vẫn thấy có điều không thỏa đáng, Gia Luật Ngạn có phái người theo dõi Đình Hương không? Trước đây hẳn từng làm vậy, Đình Hương mang điểm tâm cho Bùi Giản, mang đồ bổ cho Hứa Trạch, tất cả hẳn đều biết rõ ràng, lần này có phái người theo dõi, phát hiện Đình Hương từng đến tiêu cực, từng tìm Hứa Trạch không?

Nhưng nghĩ lại, lúc đó hẳn phái người theo dõi Đình Hương vì họ từng bị Thành Hi vương bắt, bởi vậy mới phái người bảo vệ, nay Thành Hi vương đã về đất phong, hẳn cũng được lập làm Thái tử, đương nhiên không cần phái người bảo vệ Đình Hương, hơn nữa nàng đã “chết”, chắc hẳn không tiếp tục chú ý động tĩnh của Đình Hương nữa đâu.

Hứa Trạch tỉ mỉ quan sát Mộ Dung Tuyết. Cho dù ở trong phòng, nàng vẫn đội nón quấn khăn, vì bên trong mặc y phục đi săn, bên ngoài là cấm bào to rộng, thân hình được che chắn kỹ càng, không chút sơ hở, chính là một thiếu niên tuấn tú.

Hắn bất giác bật cười: “Nói ra thì nàng ăn mặc như vậy cũng thật sự giống một thiếu niên, thiếu niên xinh đẹp nhất trên thế gian này.”

Mộ Dung Tuyết hơi bối rối, cúi đầu không nói.

Trong phòng trở nên yên lặng, không khí bỗng có hơi ngưng ngập. Nàng nằm mơ cũng không ngờ Hứa Trạch lại đuổi đến, nhất thời lòng dạ hỗn loạn, muốn lập tức lên tiếng bảo hắn đi, nhưng nhìn nụ cười vui mừng mặt mũi của hắn, nàng thật sự không nhẫn tâm.

Dọc đường hắn đi suốt ngày đêm mới đuổi kịp, dưới chiếc cảm xanh xao còn lờm chờm râu chưa cạo sạch.

Tâm ý này khiến nàng cảm động, cũng khiến nàng thấy rất nặng nề. Không phải nàng không biết tâm ý của hắn, nhưng trải qua chuyện lần trước, nàng cảm thấy mình không thể đón nhận tình cảm này, không thể liên lụy đến hắn.

Nên cắt đứt thì phải lập tức cắt đứt, không thể cho hắn hy vọng, nhưng không biết nên nói thế nào đây? Nàng chưa từng cảm thấy từ chối một người lại khó khăn đến vậy, lời đã dâng đến cổ họng, nhưng lại không thể nói ra.

Hứa Trạch phá vỡ im lặng trước, “Tại sao nàng không cho ta biết?” Hắn thu lại ý cười, thần sắc trở nên nghiêm túc nhưng Âu oán.

“Tự tôi có thể làm được, không muốn liên lụy đến huynh nữa.”

“Ta không sợ nàng liên lụy. Nàng có từng nghĩ làm vậy nguy hiểm đến dường nào không, vách núi cao như vậy, nếu nàng thật sự bất cẩn rơi xuống sông, nàng...” Hắn nghiêng răng nói: “Ít ra nàng cũng phải nói với ta một tiếng. Bất luận nàng muốn ta làm gì ta đều có thể giúp nàng.”

“Tôi không cho bất kỳ ai biết.” Mộ Dung Tuyết ngẩng đầu, nhìn vào ánh mắt ân cần của hắn, lòng nàng vừa ấm áp vừa cảm động, không ngờ hắn lại tìm mình ở Quy pha ba ngày.

Hứa Trạch nhìn nàng, đau lòng hỏi: “Trong lòng nàng, lẽ nào ta không thể nương tựa, không đáng tin cậy đến vậy sao?”

Mộ Dung Tuyết vội giải thích: “Chính vì huynh là một bằng hữu đáng tin cậy, đáng nương tựa, bởi vậy tôi mới không thể liên lụy huynh. Lần trước suýt chút hại huynh bỏ mạng, bây giờ lòng tôi còn rất sợ hãi. Huynh là hậu nhân duy nhất của Hứa gia, trên người huynh gánh rất nhiều trách nhiệm và nghĩa vụ, sao tôi có thể năm lần bảy lượt liên lụy đến huynh?”

Hứa Trạch lắc đầu: “Ta chưa từng cảm thấy đây là liên lụy.”

Mộ Dung Tuyết quyết tâm nói: “Huynh về đi. Tôi theo tiêu cục rất an toàn, huynh không cần lo lắng. Cha tôi đang chờ tôi ở Tô Châu.”

Hứa Trạch nhìn nàng thật lâu, lộ ra thần sắc bị tổn thương, “Tại sao nàng muốn đuổi ta đi, lúc đầu từng nói sẽ cùng về Giang Nam mà, nàng quên hết rồi sao?”

Mộ Dung Tuyết áy náy đáp: “Giang Nam thì lúc nào huynh cũng có thể đi, nhưng không thể đi cùng tôi, tôi từng là Trắc phi của Gia Luật Ngạn, từ nay chỉ có thể mai danh ẩn tính. Nếu huynh ở bên cạnh tôi, sẽ vĩnh viễn không thấy mặt trời.”

“Ta không ngại.”

“Nhưng tôi ngại.” Mộ Dung Tuyết nói: “Huynh không chỉ là Hứa Trạch, huynh còn là con trai của Tĩnh quốc Tướng quân, trên người huynh gánh trách nhiệm trùng hưng gia nghiệp, huynh không phải là bá tánh bình dân, có thể sống cuộc sống tự do không ràng buộc như tôi. Bắt huynh mai danh ẩn tính, từ bỏ tất cả những gì huynh nên có, vứt bỏ trách nhiệm nghĩa

vụ của huynh, cả đời tôi sẽ đau khổ bất an. Nếu đổi lại là huynh, huynh có làm vậy không?”

Hứa Trạch lặng lẽ thở dài, trầm mặc hồi lâu không nói.

Mộ Dung Tuyết tưởng đã thuyết phục được hắn, liền dịu giọng nói: “Huynh cứ coi như tôi đã chết đi.”

Đôi mày kiếm của Hứa Trạch nghiêm lại, nói: “Không được nhắc đến chữ Chết nữa.” Trong mắt hắn như có xoáy nước chảy xiết, “Nàng biết ba ngày đó ta sống thế nào không?”

Mộ Dung Tuyết không đáp.

Hứa Trạch nói: “Đúng như nàng nói, trên người ta gánh vác trách nhiệm của Hứa gia, nhưng ta cũng có thể vẹn cả đôi đường, chỉ cần nàng cho ta thời gian.”

Mộ Dung Tuyết lắc đầu, cương quyết nói: “Tôi đối với huynh vĩnh viễn chỉ là bằng hữu.”

Ánh mắt Hứa Trạch bỗng tối đi, biểu hiện như có một kiếm xuyên tim đó khiến Mộ Dung Tuyết rất không nỡ, nhưng lại không thể không cứng rắn.

“Tôi không thể yêu một người nào như đã yêu Gia Luật Ngạn nữa, vĩnh viễn không thể. Chàng đã hao tổn hết dũng khí cả đời và tấm lòng của nửa đời tôi. Tôi nghĩ sau này tôi sẽ tìm một nơi không ai quen biết, tìm một nam nhân bình thường, sống những ngày bình dị, yêu thương tôn trọng nhau.”

Nàng mỉm cười, dường như đang hướng về tương lai vô hạn, đáng tiếc lại không liên quan đến hắn.

Hứa Trạch im lặng hồi lâu, niềm vui sướng như điên khi tìm được nàng dần dần lắng xuống.

Mộ Dung Tuyết áy náy nói: “Xin lỗi.”

Hắn cô đơn cười cười: “Không có gì phải xin lỗi, là ta cam tâm tình nguyện.”

Câu “Cam tâm tình nguyện” này khiến Mộ Dung Tuyết không kìm được mà cay cay sống mũi, phải rồi, nàng đối với Gia Luật Ngạn nào phải không cam tâm tình nguyện. Nhưng cam tâm tình nguyện này cuối cùng chỉ đổi lại đau thương, nàng không muốn Hứa Trạch cũng như vậy, do đó tuyệt tình là giúp ích tốt nhất cho hắn.

Nàng lại thành khẩn nói với hắn: “Huynh quay về đi. Tôi sẽ cẩn thận mọi việc, lần này nhờ tiêu cục hộ tống đồ vật thật ra là để che mắt, chẳng qua tôi muốn nhờ họ hộ tống mình thôi.”

Hứa Trạch im lặng trong chốc lát, cay đắng nói: “Vậy ta đưa nàng đến Tô Châu, giao cho bá phụ rồi mới đi. Nàng một thân một mình ta không yên tâm.”

Mộ Dung Tuyết chỉ đành đồng ý.

Đám người Thâm Bằng không ngại thêm một người đồng hành. Hơn nữa Hứa Trạch võ công đầy mình, lúc rảnh rỗi thích trao đổi võ nghệ với đám người Thâm Bằng, đoàn người đi chung rất hòa thuận.

Bảy ngày sau, chúng nhân ở khách điểm Khâm châu, chấn động nghe được tin tức Hoàng đế băng hà, Tân đế đăng cơ, niên hiệu Chiêu Hòa. Tin tức này vô cùng đột ngột, Mộ Dung Tuyết sửng sốt một hồi lâu mới sức tỉnh, cười với Hứa Trạch.

Hứa Trạch cười đáp lại.

Hai người rất hiểu nhau, không ai nhắc đến Gia Luật Ngạn. Còn đám người Thầm Bằng lại mấy lần dè dặt nghị luận chuyện Tân đế đăng cơ, hơn nữa ở trà quán khách điểm dọc đường cũng nghe được một số tin tức. Lão Hoàng đế băng hà vì triều đình chinh phạt Tây Lương bất lợi, trận đầu tiên trúng mai phục hao tổn ba ngàn kỵ binh, lão Hoàng đế nhận được chiến báo, lửa giận công tâm, đột ngột băng hà.

Lão bá tánh lén lút nghị luận những chuyện này, không phải thương cảm đối với chuyện lão Hoàng đế băng hà mà lo lắng cho chiến sự, hiện nay thiên hạ chia ba, Tây Lương và Bắc Tề quốc lực yếu kém, Đại Châu là trù phú nhất, đối với bá tánh, ai làm Hoàng đế cũng không khác biệt gì nhiều, chỉ cần cho họ cuộc sống bình an sung túc, không cần đánh trận là được.

Gia Luật Ngạn vừa đăng cơ là phải ứng phó với chiến sự chinh phạt Tây Lương, một mặt phải củng cố tân triều, khôi phục và xây dựng kỷ cương, một mặt phải đàn áp thế lực, thanh trừ tàn đảng của Thành Hi vương, vô cùng vất vả gian nan. Mộ Dung Tuyết thầm lo lắng cho hãn, dọc đường để ý nghe ngóng chiến sự Tây Lương, cũng may những tin nghe được sau đó đều là tin tốt, khiến nàng cũng yên lòng.

Mấy ngày sau, đến Tô Châu. Trên đường cái ngoại thành, Mộ Dung Tuyết đưa một ngàn lượng ngân phiếu cho Thầm Bằng, cáo biệt với chúng nhân.

Đưa mắt tiễn đám người Thầm Bằng rời đi, Mộ Dung Tuyết thở phào một hơi, thời gian qua sớm tối tiếp xúc với họ, lòng nàng căng như dây đàn, không dám lơ lỏng, chỉ sợ lộ ra sơ hở gì. Bây giờ cuối cùng cũng có thể thoải mái rồi.

Hứa Trạch hỏi: “Nàng và bá phụ hẹn gặp ở đâu?”

“Phụ thân tôi có một bằng hữu chi giao ở Tô Châu, tên Ngô Thanh Viễn. Hẹn gặp ở nhà ông ấy, thiết nghĩ phụ thân đã đến đó nhiều ngày rồi.”

Mộ Dung Tuyết vừa nói vừa đưa Hứa Trạch đi về phía thành Đông.

Đến Ngô gia, Mộ Dung Tuyết bước lên gõ cửa.

Mở cửa là một nam nhân chừng bốn mươi tuổi, ông ta xem xét Mộ Dung Tuyết và Hứa Trạch hỏi: “Nhị vị tìm ai?”

Tuy Mộ Dung Tuyết biết đây là lão bộc Ngô Thất của Ngô gia, nhưng vì không thể bộc lộ thân phận, chỉ có thể giả vờ không biết, tiến lên thì lễ nói: “Lão nhân gia, tôi là cháu trai của Mộ Dung Lâm, nghe nói cữu cữu đang làm khách ở quý phủ, có việc quan trọng cần tìm cữu cữu, phiền ông thông báo một tiếng.”

Ngô Thất nói: “Mộ Dung tiên sinh không ở nhà tôi, khoảng mùa xuân năm ngoái ông ấy có đến một lần, sau đó nghe lão gia nhà tôi nói ông ấy đến Kinh thành, không hề đến đây nữa.”

Mộ Dung Tuyết cả kinh.

Hứa Trạch hỏi: “Mộ Dung tiên sinh có từng phái người đưa thư từ gì đến không?”

Ngô Thất lắc đầu nói: “Không có.”

Hai người rời khỏi Ngô gia, Mộ Dung Tuyết cuống lên: “Sao cha tôi lại không đến đây? Lễ nào trên đường xảy ra chuyện gì rồi sao? Ông ấy đi sớm hơn tôi nhiều ngày, lẽ ra phải đến từ lâu rồi.”

“Đừng vội, có nhiều túc vệ hộ tống như vậy, trên đường nhất định không xảy ra chuyện gì đâu. Có khi nào ông ấy ở Hồi Xuân y quán không? Vì lúc đầu nói là đưa ông ấy về huyện Nghi mà.”

“VẬY TÔI VỀ XEM THỬ.”

Hứa Trạch nói: “KHÔNG, NÀNG Ở LẠI ĐÂY, ĐỂ TA THAY NÀNG QUAY VỀ.”

“TẠI SAO?”

“Cũng có thể vì túc vệ hộ tống vẫn ở huyện Nghi, bởi vậy bá phụ không cách nào thoát thân đến Tô Châu, ta thay nàng về xem xét tình hình, nàng ở đây tìm một khách điểm trú lại, chờ tin của ta.”

Mộ Dung Tuyết nghĩ lại, cảm thấy như vậy thỏa đáng hơn, liền nói: “VẬY PHIÊN HUYNH ĐI MỘT CHUYẾN, NẾU TÌM ĐƯỢC CHA TÔI, HAI NGƯỜI HÃY ĐẾN ĐÂY TÌM TÔI.”

Hai người thương nghị, tìm một khách điểm gần Ngô gia, như vậy cũng tiện cho Mộ Dung Tuyết mỗi ngày đến xem thử, lỡ như mấy ngày Mộ Dung Lâm có đến nàng cũng kịp thời biết được. Còn Hứa Trạch lập tức lên đường đến huyện Nghi.

Mộ Dung Tuyết ở lại khách điểm, mỗi ngày đều đến dạo trước cửa Ngô gia, nhưng mãi vẫn không thấy Mộ Dung Lâm.

Chớp mắt đã bảy tám ngày trôi qua, nàng áng chừng Hứa Trạch cũng sắp quay lại, từ sáng đã bắt đầu mỗi mắt chờ đợi.

Cơm trưa xong, nàng cầm nón định ra ngoài xem thử, đúng vào lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, lòng cả mừng, nàng vội mở cửa ra.

Chiếc nón trong tay “phịch” một tiếng rơi xuống đất, nàng ngạc nhiên đến mức suýt ngất đi.

~*~

Tiểu Ngạn: Phù... cuối cùng cô em cũng lọt lưới rồi.

Mẹ Kim: Từ “Lọt lưới” này có thể dùng cho cô em kia sao?

Tiểu Ngạn: Lưới tình! Ta nói là lưới tình đó...

Mẹ Kim :

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 32: Không Gặp

Viên Thừa Liệt đứng ở cửa cung kính thi lễ với Mộ Dung Tuyết: “Nường nường vạn phúc.”

Quá đột ngột, quá kinh ngạc, Mộ Dung Tuyết không hề có chuẩn bị tâm lý, sự xuất hiện của Viên Thừa Liệt tựa như một chiếc lông từ trên trời giáng xuống, nàng vốn đã nhìn thấy trời xanh vạn dặm, sắp tung cánh bay cao, nhưng đột nhiên lại bị nhốt vào trong lồng.

Nàng thầm bấm vào lòng bàn tay, đau quá, không phải mơ, hẳn thật sự đã tìm được nàng rồi. Từng trận hàn khí bốc lên từ sau lưng, gần như khiến nàng đóng thành băng.

Viên Thừa Liệt nhìn Mộ Dung Tuyết hoa dung thất sắc, vừa đồng tình lại vừa khâm phục, lòng nói: Công phu trốn chạy của Nường nường cũng thật tiến bộ, đáng tiếc người đã gặp đối thủ là đương kim Thánh thượng. Kết quả cho ý chí kiên cường của người chỉ là trăm trận thua cả trăm thôi, năm xưa người đã từng lĩnh giáo rồi đó, sao vẫn chưa từ bỏ hy vọng vậy?

Hắn thở dài, vô cùng đồng tình nói: “Nường nường, Hoàng thượng có mấy lời muốn chuyển cáo cho Nường nường.”

Cổ họng Mộ Dung Tuyết thít lại, khó nhọc hỏi: “Lời gì?”

“Hoàng thượng nói nếu Nường nường còn muốn gặp phụ thân thì lập tức theo thần về Kinh.”

Mộ Dung Tuyết biến sắc, vội hỏi: “Phụ thân ta đang ở đâu?”

Viên Thừa Liệt nói: “Thần không biết. Thần chỉ phụng mệnh đưa Nương nương về Kinh. Hoàng thượng nói nếu Nương nương không niệm tình cha con thì cứ việc ra đi, chúng thần sẽ không ngăn cản.”

Nàng làm sao có thể không niệm tình cha con được, nàng thà chết chứ không muốn phụ thân mất một sợi tóc. Hắn sẽ làm gì phụ thân đây? Có khi nào cho rằng nàng và phụ thân thông đồng lừa gạt mình, bởi vậy trong lúc tức giận đã giam phụ thân lại không?

Nàng bất giác lạnh người, không dám tưởng tượng khoảnh khắc gặp được Gia Luật Ngạn.

Có khi nào hắn sẽ một kiếm giết chết nàng không?

Hắn là người tâm cao khí ngạo, không chấp nhận được chút lừa dối, chút qua quýt nào.

Nhưng nàng lại lừa gạt hắn như vậy.

Nàng xưa nay gan to bằng trời, nhưng chưa bao giờ sợ hãi như hôm nay, thà chết chứ không muốn về gặp hắn, nhưng phụ thân lại ở trong tay hắn, nàng không thể không đi, cho dù là núi đao biển lửa nàng cũng phải đi một chuyến. Nhưng nàng làm sao cam lòng được, khổ tâm mưu tính lâu như vậy, đã nhìn thấy ánh sáng thẳng lợi rồi mà.

Nàng khàn giọng hỏi Viên Thừa Liệt: “Làm sao người tìm được ta?”

“Hứa Trạch cho thần biết tung tích Nương nương.”

Sao Hứa Trạch có thể bán đứng nàng được? Mộ Dung Tuyết không thể tin, lập tức hỏi: “Có phải người dùng trọng hình bức cung huynh ấy không?”

“Con người của thần lễ nào Nương nương không biết sao?” Viên Thừa Liệt vẻ mặt khổ sở, năm xưa Nương nương người còn hẹn thần thưởng hoa ở suối Hoán Hoa nữa đó, giờ thần hối đã muộn, hận không thể chuốc cho Hoàng thượng lão nhân gia một chén canh chóng quên, mỗi lần gặp Hoàng thượng đều sợ đến mức tim gan run rẩy đó Nương nương à.

“Hứa Trạch đang ở đâu?”

“Hứa công tử ở đâu thì Nương nương vẫn nên tự mình hỏi Hoàng thượng thì hơn.”

Mộ Dung Tuyết đột nhiên nghĩ, Gia Luật Ngạn biết nàng và Hứa Trạch cùng về Tô Châu, có khi nào cho rằng nàng và Hứa Trạch bỏ trốn không? Trong lúc tức giận có khi nào...

Mộ Dung Tuyết vừa nghĩ đến đây, vừa hoảng vừa sợ, lập tức nói với Viên Thừa Liệt: “Ta theo người về Kinh.”

Ngoài cửa khách điểm có một cỗ xe ngựa đang chờ, mấy chục túc vệ đứng bên cạnh xe.

Mộ Dung Tuyết lên xe liền buông rèm xuống, ngón tay nàng vẫn đang run rẩy, toàn thân phát lạnh. Trong xe ngựa vô cùng thoải mái, trải ba lớp thảm rồi thêm một lớp đệm dày, trên cùng còn trải một lớp thảm lông thêu mẫu đơn rực rỡ, phú quý diễm lệ.

Mộ Dung Tuyết co người trên thảm, cầm lò sưởi tay bên cạnh đặt vào lòng, nhưng vẫn thấy lạnh.

Nàng nhắm mắt hít một hơi thật sâu, muốn làm cho mình bình tĩnh lại, nhưng vừa nhắm mắt dường như lại thấy Gia Luật Ngạn.

Hắn mặc long bào màu vàng tươi, ngồi ở Kim Loan điện cao cao nhìn xuống nàng, mím chặt đôi môi mỏng không lên tiếng, dưới đôi mày tuấn

lăng là đôi mắt lạnh lùng, ánh mắt như đao băng kiếm tuyết, nàng hoảng hốt mở mắt, chỉ trong chốc lát nhưng cảm thấy đầu đầy mồ hôi lạnh.

Trên đường về Kinh, Mộ Dung Tuyết như ngồi trong chảo dầu, cảm giác như nung như nấu. Nàng vừa muốn nhanh chóng vào Kinh, nhanh chóng nghe ngóng tung tích của phụ thân, giải thích với Gia Luật Ngạn nguyên do Hứa Trạch đồng hành, cũng vừa sợ vào Kinh đối diện với Gia Luật Ngạn. Nhưng có sợ đến đâu cuối cùng vẫn phải đối diện, quãng đường này cuối cùng cũng đến lúc kết thúc.

Một tháng sau, khi nàng nhìn thấy tường đỏ ngói xanh của Hoàng cung trước mắt, tim đập đến mức như muốn nhảy ra khỏi cổ họng. Chuyển chuyển dời dời, nàng lại quay về đây, quay về nơi mà nàng dù bỏ mạng cũng phải trốn thoát, nhưng khác là bên trong đã đổi Hoàng đế rồi.

Điều gì đang chào đón mình đây? Nàng không dám tưởng tượng, chỉ vững tin là người nào làm người đó chịu, bất luận hấn trừng phạt nàng thế nào nàng cũng nhận, chỉ cần không liên lụy người khác.

Đại thái giám Tô Xuân Quý đã thất thế theo lão Hoàng đế băng hà, thiên tử triều nào thần tử ấy, Ngự tiền Tổng quản Thái giám hiện nay tên Tần Thụ, tuổi chừng bốn mươi, tinh minh nhanh nhẹn, thấu hiểu ý người. Biết tin hôm nay Mộ Dung Tuyết hồi cung nên đã đưa một đám cung nữ nội thị chuẩn bị kiệu ra cửa cung nghênh đón từ sớm.

Khoảnh khắc Viên Thừa Liệt giao Mộ Dung Tuyết cho Tần Thụ, tảng đá lớn trong lòng cũng rơi xuống đất.

Đây đã là lần thứ hai hấn hộ tống Mộ Dung Tuyết vào Kinh thành, lần trước xảy ra chuyện gì hấn biết rất rõ, tuy ủ trong bụng không thể nói ra, nhưng không hề quên một cảnh nào.

Dọc đường hấn nơm nớp lo sợ, chỉ e Mộ Dung Tuyết đột nhiên lại trăm phương ngàn kế chạy trốn như lần trước. Nếu thật sự để mất Mộ Dung

Tuyết, vậy chắc hẳn xách đầu đi gặp Tân đế cho xong, có bị chém thành tám mảnh cũng không đủ cho Tân đế giải hận.

Nhưng không ngờ một câu kia của vị Hoàng đế mới đăng cơ còn có tác dụng hơn cả Khốn tiên thăng[1]. Dọc đường Mộ Dung Tuyết vừa an phận lại vừa yên lặng so với lần trước cứ như hoàn toàn là một người khác.

[1. Dây trói thần tiên.]

Viên Thừa Liệt không kìm được thăm bội phục sự anh minh của Hoàng thượng, câu “Đánh rắn đánh giập đầu” thật không ngoa chút nào. Một lời nhẹ tênh đã khiến Đức phi ngoan ngoãn trở về Kinh thành.

Tần Thụ bước tới nghênh đón, quỳ một gối nói: “Nô tài Tần Thụ thỉnh an Đức phi nương nương, Nương nương đi đường vất vả, mời lên kiệu đến Ý Đức cung nghỉ ngơi.”

Mộ Dung Tuyết nghe thấy hai chữ “Đức phi”, lòng cả kinh, mặt khê biến sắc. Không ngờ Gia Luật Ngạn lại phong nàng làm Đức phi, là cảm động vì nàng sẵn tuyết hồ cho hãn nên bỏ mạng, bởi vậy mới truy phong đó sao?

Nếu hãn biết nàng vì trốn chạy mà lừa gạt hãn, e là sẽ nhốt nàng vào Thiên lao mới đúng, hoặc ít ra cũng là Lãnh cung.

Nàng thấp thỏm bất an lên kiệu đến một cung điện.

Một cung nữ mười bảy mười tám tuổi đáng vẻ như một nữ quan, đưa hai mươi cung nữ quỳ trên thềm ngọc trước điện.

“Đức phi nương nương vạn phúc kim an.”

Tần Thụ nói: “Nương nương, đây là nữ quan Giai Âm của Ý Đức cung, Nương nương có việc gì xin cứ dặn dò, nô tài đi phục chỉ với Hoàng

thượng trước.”

Mộ Dung Tuyết lập tức gọi hần lại, “Tần công công, ta muốn gặp Hoàng thượng.”

Tần Thụ cung kính nói: “Dạ, nô tài sẽ chuyển cáo cho Hoàng thượng ngay.”

~*~

Đến Cần Chính điện, Tần Thụ vào bẩm báo Gia Luật Ngạn: “Hoàng thượng, Đức Phi nương nương đã vào Ý Đức cung.”

Gia Luật Ngạn không ngược mắt, vẫn cúi đầu tiếp tục phê tấu chương, có điều mấy chữ dưới bút vô cùng hỗn loạn.

Tần Thụ thấy Hoàng thượng không nói một lời, có hơi kỳ quái, lén nhìn sắc mặt Tân đế, vẫn lạnh lùng như hàn băng. Tần Thụ lập tức cẩn thận hơn, dè dặt nói: “Nương nương... muốn gặp Hoàng thượng.”

“Lui ra đi.”

Gia Luật Ngạn lạnh lùng nói một câu, từ đầu đến cuối cũng không ngược mắt một lần.

Ra khỏi Cần Chính điện, Tần Thụ trong lòng chỉ cảm thấy kỳ quái, có thể nào cũng không ngờ rằng khi Mộ Dung Tuyết về cung, Gia Luật Ngạn lại có thái độ lạnh nhạt như vậy, ông ta tưởng hần sẽ vui mừng như điên, lập tức triệu kiến nữa chứ.

Quả nhiên là quân ân như nước, thánh ý khó dò.

Truyền kỳ về vị Đức Phi nương nương này, Tần Thụ ở trong cung đã nghe từ lâu. Nghe nói vì săn tuyết hồ tặng cho Gia Luật Ngạn lúc đó còn là Thái tử làm lễ vật, không may sẩy chân ngã xuống Oán giang. Gia Luật

Ngạn phái người tìm một ngày một đêm, vẫn không chịu tin nàng đã gặp nạn, đích thân vẽ một bức chân dung của nàng, sai mười mấy họa sư ngày đêm phồng theo vẽ mấy ngàn bức, dán khắp các thành trấn lớn nhỏ dọc bờ sông, vất vả tìm kiếm nhiều ngày cũng không chịu bỏ cuộc.

Không chỉ như vậy, sau khi Gia Luật Ngạn đăng cơ, lập tức phong nàng làm Đức Phi, sáng lập tiền lệ của Đại Châu, người không ở Hậu cung nhưng đã chiếm tước Phi và cung điện.

Ý Đức cung kia không chỉ tu sửa mới toanh, sau Tẩm điện còn đặc biệt xây một hồ tắm, mức độ xa hoa lộng lẫy cũng chỉ có Phụng Nghi cung của Hoàng Hậu mới bì kịp. Khiến Ngọc Hoàng hậu nổi lòng ghen tuông, nảy sinh tranh chấp với Gia Luật Ngạn.

Đến nay Đế Hậu vẫn còn chiến tranh lạnh.

Tần Thụ vạn lần không ngờ rằng, vị Đức Phi nường nường trông có vẻ như được Hoàng thượng thương yêu này, sau khi về cung lại bị lạnh nhạt như vậy.

Lẽ nào Tần đế làm tất cả những điều này chỉ cho thế nhân xem, để được tiếng thơm trọng tình trọng nghĩa? Nhưng vừa nghĩ ông ta lại cảm thấy không giống, ông ta từng chính mắt nhìn thấy Hoàng đế ngây ngốc nhìn chân dung Đức Phi suốt nửa canh giờ. Ánh mắt thâm tình đau đớn đó tuyệt đối không thể giả vờ được.

Tại sao người đến trước mặt rồi hẩn lại tránh không gặp? Tần Thụ trăm lời không được giải đáp, chỉ biết rằng, sau này thái độ với Đức Phi nường nường này nặng nhẹ thế nào, thật sự là một vấn đề nan giải.

Nữ nhân trong Hậu cung này, chỉ cần Hoàng đế thích, cho dù chỉ là một cung nữ giặt y phục cũng không thể đắc tội, còn vị Đức Phi nường nường này, rốt cuộc có địa vị gì trong lòng Gia Luật Ngạn, Tần Thụ thật sự rất hoang mang.

Sau khi Mộ Dung Tuyết tắm rửa thay y phục xong thì thấp thỏm bất an chờ Gia Luật Ngạn triệu kiến, nhưng một canh giờ trôi qua cũng không thấy ai đến truyền gọi, nàng chờ mà lòng dạ rối bời, đứng ngồi không yên. Sợ gặp hăn, nhưng lại nóng lòng muốn gặp hăn. Tính mạng của phụ thân và Hứa Trạch đang nằm trong tay hăn, còn có Đinh Hương, Bội Lan, Bùi Giản có khi nào cũng bị liên lụy không?

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy căng thẳng, lòng bàn tay toát đầy mồ hôi.

Giai Âm nói: “Nương nương, nên dùng bữa rồi.”

“Ta không đói.” Mộ Dung Tuyết vốn không còn lòng dạ ăn uống, mồn mắt nhìn ra cửa cung.

Giai Âm vô cùng khó xử, ở bên cạnh dè dặt khuyên: “Hoàng thượng quốc sự bận rộn, có lẽ đến tối mới ghé thăm Nương nương, Nương nương ngựa xe vất vả nhiều ngày, vẫn nên dùng bữa trước, sau đó nghỉ ngơi dưỡng thần.”

Mộ Dung Tuyết tâm sự trùng trùng, làm sao nuốt nổi, nàng cho người dọn bữa trưa xuống, tiếp tục chờ đợi.

Chờ mãi đến khi trời tối, tới giờ cơm nàng cũng không chịu ăn.

Giai Âm cuống lên, nếu Đức Phi nương nương bị đói có mệnh hệ gì, làm sao nàng ta gánh nổi, trong lúc khẩn cấp liền phái một cung nữ tên Huệ nhi đi tìm Tần công công.

Tần Thụ cũng rất khó xử, vì chưa đoán được rốt cục Gia Luật Ngạn có thái độ gì với vị Đức Phi nương nương này, cả buổi không dám bẩm báo Gia Luật Ngạn. Hơn nữa Hoàng đế đang phê tấu chương, hăn cũng không dám tới quấy rầy.

Kéo dài mãi tới đêm khuya. Gia Luật Ngạn cần chính, lại vì chiến sự Tây Lương nên hầu như đêm nào hắn cũng xử lý chính sự ở Ngự thư phòng đến khuya, mỗi tối Ngự thiện phòng đều đúng giờ đưa thức ăn khuya đến.

Tần Thụ đón thức ăn khuya đưa đến thư án của Gia Luật Ngạn, lúc này mới tìm cơ hội, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, hôm nay cả ngày Đức Phi nường nường không dùng bữa.”

Vừa dứt lời, hắn không dám thở mạnh.

Gia Luật Ngạn bưng thức ăn khuya, nhàn nhã ăn mấy miếng, lạnh lùng nói: “Người đi nói với nàng, nếu nàng không ăn thì cha nàng cũng không có cơm ăn.”

~*~

Mẹ Kim: Trò Tiểu Ngạn, bắt cô em về trong chén rồi mi còn kiêu căng gì nữa?

Tiểu Ngạn: Nha đầu chết tiệt kia hai lần bỏ trốn với người khác, lão tử cũng là nam nhân mà, cũng có tôn nghiêm chứ.

Mẹ Kim: Mi lo mà dỗ dành cô em kia đi, coi chừng em í bỏ trốn lần thứ 3 đó.

Tiểu Ngạn:

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 33: Yêu Nhau Lắm Cắn Nhau Đau

Tần Thụ ngấn ra, tiếp đó đáp một tiếng rồi lui ra khỏi Ngự thư phòng, chạy một mạch đến Ý Đức cung, chuyển cáo y lời Gia Luật Ngạn cho Mộ Dung Tuyết.

Mộ Dung Tuyết nghe thấy câu này, tức đến mức mặt cứng đờ, quay đầu sai Giai Âm dọn cơm.

Rất nhanh cung nữ đã bưng thức ăn lên. Cơm canh được hâm trên bếp mấy canh giờ, tuy vẫn nóng nhưng đã mất đi vị ngon ban đầu, Mộ Dung Tuyết chẳng khác gì nhai sáp, nguồm ngoàm ăn một chén cơm, sau đó buông đũa xuống, nói với Tần Thụ: “Ông đi nói với Hoàng thượng, ta đã ăn cơm rồi, lúc nào mới có thể gặp chàng một lần?”

Dưới ánh đèn, nàng dung nhan như ngọc, mắt mày như tranh, vì tức giận nên đôi mắt trong suốt như phủ một tầng nước, ánh mắt long lanh, xinh đẹp vô song. Tần Thụ thầm nói, tư dung tuyệt sắc đường này, chẳng trách Hoàng hậu lại ghen ghét.

Ra khỏi Ý Đức cung, Tần Thụ chuyển cáo y lời Mộ Dung Tuyết cho Gia Luật Ngạn đang ở Ngự thư phòng.

Gia Luật Ngạn chấp tay đứng trước địa đồ, nhìn biên cảnh Tây Lương và Đại Châu, lời của Tần Thụ hẫ hẫ làm như không nghe thấy.

Tần Thụ âm thầm lui xuống, lòng càng kỳ quái hơn, tại sao Hoàng thượng không chịu gặp Đức Phi? Còn Đức Phi sao nóng lòng muốn gặp

Hoàng thượng đến vậy?

Quan hệ của hai người này thật quá sức kỳ quái, nếu Hoàng thượng không quan tâm đến Đức Phi, vậy tại sao lại nghĩ cách ép nàng ăn cơm, còn nếu lo lắng, tại sao lại tránh không gặp.

Lòng hiếu kỳ của Tần công công toàn bộ bị khơi dậy, hận không thể lập tức đi tìm một ám vệ thăm dò, nhưng ông ta không to gan đến vậy, ai dám bởi mớ chuyện của Hoàng đế chứ.

~*~

Mộ Dung Tuyết nằm trên giường, vô cùng mệt mỏi nhưng không hề buồn ngủ, có quá nhiều điều lo lắng đè nặng trong lòng. Đặc biệt Hứa Trạch là khiến nàng lo lắng nhất, hoàn cảnh cũng nguy hiểm nhất. Nếu Gia Luật Ngạn cho rằng nàng và hãn âm mưu giả chết bỏ trốn, e là hãn sẽ khó giữ tính mạng. Vì chuyện này không chỉ liên quan đến tôn nghiêm của Gia Luật Ngạn mà còn can dự đến thể diện của Hoàng gia, nghĩ đến đây, nàng càng không ngủ được, hận không thể lập tức đi giải thích rõ với Gia Luật Ngạn.

Nhưng Hậu cung không thể tùy tiện đi lại như Vương phủ, hãn càng không phải là Chiêu Dương Vương lúc trước, để nàng có thể tùy ý gặp mặt. Nàng chỉ có thể chờ đợi trong giày vò.

~*~

Còn lúc này ở Phụng Nghi cung, Hoàng hậu Ngọc Sính Đình cũng trần trọc không ngủ được, vì sự trở về của Mộ Dung Tuyết.

Khi nàng ta kinh ngạc nghe tin Mộ Dung Tuyết đã được tìm thấy cũng là lúc Mộ Dung Tuyết vào đến cửa cung. Mãi đến lúc đó nàng ta mới biết, có thể thấy Gia Luật Ngạn giấu kín đến mức nào

Ngọc Sính Đình vô cùng tức giận, Mộ Dung Tuyết không chỉ chưa chết, còn được Gia Luật Ngạn âm thầm đón vào cung, mà Gia Luật Ngạn lại không buồn báo cho nàng ta một tiếng, tốt xấu gì nàng ta cũng là chủ Hậu cung, nếu không phải Quan thị ngăn cản, lúc này nàng ta đã xông đến Càn Chính điện tranh chấp với Gia Luật Ngạn rồi.

Đêm khuya thanh vắng, cung điện rộng lớn càng trở nên cô đơn lạnh lẽo, Ngọc Sính Đình ôm gối, nhớ lại mấy tháng trước Gia Luật Ngạn vì Mộ Dung Tuyết mà tiêu tụy, vì tìm kiếm Mộ Dung Tuyết mà không tiếc sức lực, vì tưởng niệm Mộ Dung Tuyết mà trùng tu cung điện, vì Mộ Dung Tuyết, thậm chí ngay tên biểu ca ăn hại kia cũng được đề bạt thành Xa kỵ Tướng quân trong túc vệ. Bao nhiêu chuyện như vậy nàng ta đều nhẫn nhịn, chỉ vì nàng ta cho rằng Mộ Dung Tuyết đã chết, mình không cần thiết phải vì một người chết mà đắc tội với Gia Luật Ngạn, nhưng nay lại khác, Mộ Dung Tuyết sống sờ sờ vào cung, có thể thấy sau này Gia Luật Ngạn sẽ sủng ái Mộ Dung Tuyết đến mức nào.

Nàng ta tức tối vứt chiếc gối bên tay xuống đất, nói với Quan thị: “Tiện nhân đó vào cung rồi, sao dám không đến hành lễ với ta trước? Lại dám ở trong Ý Đức cung không hề động dậy, lễ nào chờ ta đến gặp cô ta sao?”

Quan thị nói: “Nha đầu nhà quê không biết quy tắc trong cung, Nương nương đừng tính toán với cô ta. Nếu trừng phạt cô ta chỉ e sẽ khiến Hoàng thượng không vui.”

Ngọc Sính Đình cười lạnh: “Cô ta không biết quy tắc, vậy nữ quan của Ý Đức cung cũng là kẻ ngu si sao, ngày mai nếu cô ta còn không đến thỉnh an, thì đánh nữ quan của Ý Đức cung hai mươi gậy trước.”

Hôm sau, mới sáng sớm Ngọc Sính Đình đã chờ Mộ Dung Tuyết đến tham bái. Nào ngờ chưa chờ được Mộ Dung Tuyết, lại thấy Gia Luật Ngạn đến.

Từ sau lần trước vì chuyện trùng tu Ý Đức cung mà gây gỗ một trận với Gia Luật Ngạn, đây là lần đầu tiên hần đến Phụng Nghi cung, nàng ta kìm nén lửa giận trong lòng, trưng ra nụ cười sượng xỉn hiền thực, ra nghênh đón: “Hoàng thượng bãi triều rồi sao?”

Gia Luật Ngạn khẽ cúi đầu, đi vào ngồi trong điện nói: “Đức Phi trở về rồi, chắc nàng cũng biết.”

“Dạ, thần thiếp đã biết.”

“Sau khi nàng ấy té xuống sông bệnh nặng một trận, phải chữa trị mấy tháng, đến nay sức khỏe vẫn yếu ớt, cần phải tĩnh dưỡng, bởi vậy Trẫm miễn cho nàng ấy đến Phụng Nghi cung thỉnh an, Hoàng hậu không có chuyện gì cũng đừng đến Ý Đức cung. Nay tiền triều bận rộn, Hậu cung tốt nhất cũng yên ổn đừng xảy ra chuyện gì, Hoàng hậu phải phí tâm nhiều rồi.” Nói xong thần nhiên đứng dậy rời đi.

Ngọc Sính Đình tiễn hần ra khỏi Phụng Nghi cung, tức đến mức tim phổi đều sắp nổ tung.

Quan thị thấy thần sắc nàng ta tức giận, vội vàng khuyên giải: “Như vậy cũng tốt, dù sao Nương nương cũng không thích gặp cô ta, cô ta không đến thỉnh an ngược lại còn đỡ chướng mắt.”

“Sức khỏe không tốt gì chứ, rõ ràng là bảo vệ cô ta. Đúng là ta không muốn gặp cô ta, nhưng Hoàng thượng bảo vệ cô ta như vậy, thật khiến người ta tức giận.”

Quan thị cười nói: “Cô ta có thể bệnh cả đời được sao, Nương nương là chủ Hậu cung, sớm muộn gì cô ta cũng phải đến đây quỳ bái, Nương nương hà tất phải vội.”

Ngọc Sính Đình hậm hực nói: “Ta đi dập Thái phi.”

Kiều Tuyết Y đang dạy Văn xương công chúa đọc vè, thấy Ngọc Sính Đình vẻ mặt không vui bước vào, bất giác bật cười: “Thói quen đặt hết cảm xúc lên mặt của Hoàng hậu phải sửa mới được.”

Ngọc Sính Đình ngẩn ra, cười khan nói: “Trước mặt biểu tỳ, muội lộ ra chút bản tính thật sự cũng không sao.”

Kiều Tuyết Y cười: “Hoàng hậu phải nhớ, trong Hoàng cung này, trước mặt bất kỳ ai cũng không thể, cho dù tự mình soi gương cũng phải đề phòng ba phần.”

“Lời này của biểu tỳ thật lạ, lẽ nào còn phải tự đề phòng bản thân sao.”

“Đúng vậy, vì bản thân chính là kẻ địch lớn nhất của mình.”

Ngọc Sính Đình không hiểu ý trong lời nàng ta lắm, quay sang nhìn Văn Xương công chúa nói: “Biểu tỳ cũng thật quan tâm đến Văn Xương công chúa.”

“Ta vốn không thích trẻ con lắm, nhưng bây giờ ngày càng thấy thích, nửa đời sau này của ta cũng sống vì Công chúa thôi.” Lời Kiều Tuyết Y lộ ra nỗi cô đơn tuyệt vọng, giọng điệu nhàn nhạt càng khiến người ta xót xa.

Ngọc Sính Đình không cho là vậy: “Sao lại như vậy được, nay biểu tỳ đã là Thái phi, trong Hậu cung này ai không kính sợ?”

Kiều Tuyết Y mỉm cười không nói, muốn người khác kính sợ có ích lợi gì, đâu phải sống cho người ta xem.

Ngọc Sính Đình nói: “Mộ Dung Tuyết lại trở về rồi, không ngờ vẫn chưa chết.”

Kiều Tuyết Y đã biết từ lâu, không quan tâm cười nhạo: “VẬY thì đã sao, cho dù không có Mộ Dung Tuyết, rất nhanh Hoàng thượng cũng sẽ có nhiều mỹ nhân xinh đẹp tươi trẻ hơn, thêm một Mộ Dung Tuyết không nhiều, bớt một Mộ Dung Tuyết cũng không ít. Hoàng thượng sủng ái cô ta chưa chắc không phải là chuyện tốt, sau này cô ta sẽ là cái gai trong mắt các phi tần, vừa khéo làm bìa chắn tên cho muội, bọn họ đấu đá với nhau sẽ không nhớ đến Hoàng hậu này nữa, muội chỉ việc đứng ngoài xem tuồng, đôi lúc lấy vài kẻ không nên thân ra giết gà dọa khỉ là được rồi.”

Lời này cũng có vài phần đạo lý, nhưng trong lòng Ngọc Sính Đình vẫn cảm thấy không nuốt trôi cơn giận này, cảm phẫn nói: “Hoàng thượng kể vị, không thể quên công lao của Ngọc gia chúng ta, Hoàng thượng phải tốt với muội hơn Mộ Dung Tuyết kia trăm ngàn lần mới đúng.”

Kiều Tuyết Y lắc đầu: “Lời này của Hoàng hậu không đúng. Hoàng thượng kể vị đó là vì Tiên đế chọn Hoàng thượng, nếu không phải nhiều lần thỉnh cầu bên tai Tiên đế, để Tiên đế ban hôn, muội tưởng Hoàng thượng sẽ liên hôn với Ngọc gia sao? Nói một câu không lọt tai, Hoàng hậu đừng để bụng, trong triều đầy rẫy thế gia quý tộc quyền thế cao hơn Ngọc gia, cũng đầy rẫy nữ nhân tài mao xuất chúng hơn Hoàng hậu, Hoàng thượng chịu liên hôn với Ngọc gia, không phải muốn dựa thế Ngọc gia, mà vì đây là chỉ ý của Tiên đế. Bởi vậy Ngọc gia phải cảm tạ Hoàng thượng và Tiên đế, chứ không phải Hoàng thượng phải cảm kích Ngọc gia, điểm này nếu Hoàng hậu không hiểu rõ, không biết vị trí của mình, sau này sẽ là đại kị. Lời này ta chỉ nghe rồi quên, Hoàng hậu nhớ đừng bao giờ để lộ những chuyện như vậy trước mặt ai, đặc biệt là trước mặt Hoàng thượng.”

Ngọc Sính Đình cắn môi không nói, nhưng trong lòng vẫn có chút không phục.

Kiều Tuyết Y nghiêm túc nói: “Lúc đầu phụ thân muội dao động giữa Thành Hi vương và Hoàng thượng, Thành Hi vương cũng từng đề thân với phụ thân muội, Hoàng thượng há lại không biết? Hoàng hậu nhớ phải nhắc

nhờ phụ thân muội, tuyệt đối không thể tự cho mình là công thần. Hoàng vị này là do thiên mệnh, không liên quan đến Ngọc gia, Hoàng hậu hãy ngẫm lại kết cuộc của gia tộc Hoắc Quang đi.”

Ngọc Sính Đình lòng rất không vui, thầm nói, tỷ chẳng qua chỉ lớn hơn muội vài tuổi, là một Thái phi mà thôi, vậy mà lại đem dáng vẻ Thái hậu ra dạy dỗ muội. Vì thế diện, nàng ta miễn cưỡng trò chuyện với Kiều Tuyết Y vài câu rồi đứng dậy cáo từ.

~*~

Mộ Dung Tuyết lại chờ hết một ngày, Gia Luật Ngạn vẫn không đến gặp nàng.

Lòng nàng nóng như lửa đốt, trong lúc bất lực, liền lấy giấy bút viết một lá thư, nói với Giai m: “Người trình phong thư này cho Hoàng thượng đi.”

Một lúc sau Giai Âm mặt mũi lem luốc trở về, nhỏ giọng nói: “Nương nương thứ tội, nô tỳ vẫn chưa thể gặp được Hoàng thượng.”

“Tại sao?”

“Hoàng thượng đang xử lý quốc sự, bất kỳ ai cũng không được quấy rầy.”

Xem ra Gia Luật Ngạn cố ý không chịu gặp nàng. Nhưng chuyện liên quan đến tính mạng Hứa Trạch, bất luận thế nào nàng cũng phải cho hắn biết sự tình.

Ánh mắt rơi trên chiếc bàn tử đàn, mắt nàng bất giác sáng lên, cắt ba chiếc lông khổng tước cắm trong bình ra cài lên bức thư, nói với Giai m: “Người đem thư này giao cho Tần công công, bảo ông ấy chuyển cho Hoàng thượng.”

Tần Thụ nhận được lá thư cảm lông khổng tước cứ như cầm một củ khoai nóng phỏng tay, run rẩy đưa đến Ngự thư phòng, dè dặt hai tay dâng lên, “Hoàng thượng, Đức Phi nương nương phái người đưa một bức thư đến, xin Hoàng thượng ngự lãm.”

Gia Luật Ngạn vẫn lạnh lùng điềm nhiên không buồn đếm xỉa, sắc mặt sa sầm như sông băng vạn năm.

Tần Thụ thầm nói, ý là không nhận sao? Vậy là ông ta cầm thư, định cúi người lui ra.

Nào ngờ Gia Luật Ngạn đột nhiên lên tiếng: “Để đó đi.”

Tần Thụ lại vội bước tới vài bước, đặt thư trên thư án.

Ánh nến trong thư phòng nhảy nhót, không gian yên tĩnh không một tiếng động, đuôi mắt Gia Luật Ngạn quét qua ba chiếc lông vũ, mày kiếm nhíu lại, cảm lông vũ lên hịch văn[1], tỏ ý vô cùng khẩn cấp.

[1. Lời hịch, lời văn của các quan đòi hỏi hay trách cứ dân gọi là hịch, có việc khẩn cấp thì viết vào miếng ván cảm lông gà vào gọi là vũ hịch để tỏ ý cho biết là sự việc khẩn cấp.]

Hắn hừ lạnh trong mũi một tiếng, không cần xem cũng đoán ra được trong thư nàng viết gì.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn bóc ra.

Thấy chữ như gặp người.

Còn về nội dung, hoàn toàn bị hắn đoán trúng, tất cả mọi chuyện nàng đều ôm về mình, không hề liên quan đến tên Hứa Trạch kia.

Hắn hừ lạnh một tiếng, nhắc bút chu sa vẽ mạnh một dấu chéo thật to lên hai chữ Hứa Trạch, sau đó lạnh lùng nói với Tần Thụ: “Mang đến Ý

Đức cung”.

Tần Thụ cầm thư, lòng càng khó hiểu, hai vị này rốt cuộc đang hát tuồng nào đây, có lời gì thì gặp mặt nói không được sao, rõ ràng Ý Đức cung ở ngay phía Tây của Cần Chính điện, Vạn tuế gia người nhắc chân là đến ngay, không thì người gọi Đức Phi nương nương đến đây một tiếng. Cách một bức tường mà thư từ qua lại như vậy, thật sự chưa từng được nghe, cũng chưa từng được thấy.

Mộ Dung Tuyết thấy Tần Thụ, vội đón lấy bức thư, chỗ dán đã mở, hiển nhiên đã được hãn xem qua, lòng nàng bỗng yên tâm hơn. Nhưng rút thư ra, đập vào mắt là một dấu chéo đỏ thật to trên giấy, vẽ ngay lên tên Hứa Trạch.

Nàng biến sắc, lẽ nào là ý muốn giết hãn sao?

Nàng hoảng hốt nói với Tần Thụ: “Đưa ta đi gặp Hoàng thượng.”

Tần Thụ lộ vẻ khó xử: “Hoàng thượng vẫn chưa triệu kiến Nương nương.”

“Hoàng thượng đang ở đâu?”

“Hiện giờ Hoàng thượng đang ở Ngự thư phòng.”

“Đưa ta đến Ngự thư phòng, ta sẽ không làm khó ông, tuyệt đối không xông vào.”

Tần Thụ bất lực, chỉ đành đưa Mộ Dung Tuyết ra khỏi Ý Đức cung. Cùng đến với Tần Thụ có hai tiểu thái giám cầm lồng đèn đi trước soi đường, Giai Âm đưa theo mấy cung nữ, dè dặt theo sau Mộ Dung Tuyết.

Vòng qua tường cung, là Càn Minh cung của Hoàng đế.

Trong sắc đêm, cung điện càng trở nên uy nghiêm trang trọng.

Mộ Dung Tuyết dừng bước, nhìn Cần Chính điện dưới trăng. Nàng đã từng đến đây, lúc đó Triệu Chân Nương vẫn còn là Thục phi nương nương, tiền đồ vô hạn, được lão Hoàng đế ôm trên gối, còn bây giờ nàng ta đang ở đâu? Là Hồng Ân tự hay Lãnh cung?

Một khi bước vào đây, vận mệnh đã không còn do mình. Giống như lúc này, trên bậc thềm ngoài Cần Chính điện, cứ năm bước là có một thị vệ mang đao, nàng muốn gặp Gia Luật Ngạn một lần, tựa như cách thiên sơn vạn thủy, nhưng thật ra hãn chỉ cách nàng mấy trượng mà thôi.

Phía Đông của Cần Chính điện là Ngự thư phòng, từ khung cửa khắc hoa Phúc thọ vô cương hắt ra ánh nến, hãn đang ở bên trong, nhưng không chịu gặp nàng.

Người nàng từng yêu vào tận máu thịt, giờ đây lại hận nàng đến tận xương tủy.

Thời gian trôi qua kẽ tay, gió đêm ùa vào mặt se se lạnh. Là tạo hóa trêu ngươi hay là ý trời vậy?

Nàng không tìm được mà thối thức.

Chẳng mấy chốc, Tần Thụ vén rèm gấm đỏ, bước xuống thềm ngọc, đến trước mặt nàng: “Hoàng thượng bảo nương nương hồi cung.”

“Ta chờ đến khi nào Hoàng thượng gặp ta mới thôi.” Mộ Dung Tuyết bất động, ánh mắt chăm chăm nhìn khung cửa sổ.

“Nương nương, trời không còn sớm, gió lạnh sương dày, Nương nương vẫn nên về cung nghỉ đi, đừng để bị lạnh.”

“Ta không đi.” Giọng Mộ Dung Tuyết trầm tĩnh nhưng kiên định.

Tần Thụ lại khuyên: “Thánh mệnh không thể trái. Nương nương vẫn nên về đi thì hơn.”

Mộ Dung Tuyết dứt khoát im lặng.

Tần Thụ gãi đầu, đang sầu não làm sao khuyên Đức Phi nương nương quay về. Lúc này, thái giám mang thức ăn khuya của Ngự thiện phòng đến, đưa chiếc khay đến trước mặt ông ta: “Tần công công, bữa khuya của Hoàng thượng.”

Tần Thụ đang định đón lấy.

Mộ Dung Tuyết đứng bên cạnh đột nhiên vung tay, đánh đổ thức ăn khuya trên khay xuống đất.

Chén sứ vỡ tan trên nền gạch xanh, trong đêm khuya thanh vắng, âm thanh giòn giã này khiến Tần Thụ sợ muốn vỡ tim.

Đánh đổ thức ăn khuya của Hoàng thượng, đây là tử tội đại nghịch bất đạo đó.

Tiếp đó, gan của Tần công công cũng vỡ theo.

Mộ Dung Tuyết tức tốc cúi người, nhặt một mảnh sứ vỡ dưới đất, đặt lên cổ mình!

“Nương nương.” Tần Thụ sợ đến lạc giọng, chân nhũn ra quỳ sụp xuống đất hét lên: “Nương nương mau buông tay.”

Mộ Dung Tuyết cương quyết vạch xuống.

Tần công công đáng thương lần này sợ đến ngất đi, nhưng trước khi ngất, trước mắt lướt qua một bóng người.

~*~

Mẹ Kim: Trò Tiểu Ngạn, lần này to chuyện rồi đó.

Tiểu Ngạn: Ta vì nàng mà đau lòng tuyệt vọng, kết quả nàng lại bỏ trốn cùng nam nhân khác, lão tử có thể không giận sao?

Mẹ Kim: Nhưng người ta đã viết thư tình xin lỗi nhận sai rồi mà.

Tiểu Ngạn: Thư tình gì chứ, đây tên của nam nhân khác, từ đầu đến cuối đều bảo vệ nam nhân đó, bảo lão tử làm sao chịu nổi chứ.

Mẹ Kim:

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 34: Trở Mặt

Gia Luật Ngạn đưa tay chộp lấy cổ tay Mộ Dung Tuyết, nhưng tiếc đã trễ một bước, trong ánh sáng lơ mờ, hắn nhìn thấy dưới cổ nàng có một vết màu sẫm lan ra.

Tim hắn đập điên cuồng, cảm giác sợ hãi sắp mất nàng lại ập đến như Thái sơn đè xuống, sắc đêm trước mắt tối đen như mực.

Hắn ôm nàng bước dài lên bậc thềm, hét lên: “Truyền Thái y!”

Mộ Dung Tuyết chỉ dựa vào dũng khí nhất thời mà ra tay, sau đó thân hình nhũn ra, nàng xưa nay rất quý trọng sinh mạng, chưa bao giờ tự hành hạ mình như vậy.

Gia Luật Ngạn tức tốc ôm nàng vào Ngự thư phòng, mượn ánh đèn nhìn thử, lúc này mới khẽ thở phào, mảnh sứ đó không sắc lắm, nàng cũng không dùng sức, vết thương không sâu, chỉ vạch rách da mà thôi.

Hắn đặt nàng lên giường, cầm khăn tay ấn vào vết thương dưới cổ nàng, lúc này mới phát hiện tay mình đang run rẩy, tim đập gần như mất khống chế.

Nhìn gương mặt xinh đẹp tái nhợt của nàng, hắn vừa tức vừa giận, tức ở chỗ sau khi mình bị nàng trêu đùa lừa gạt như vậy, không ngờ mình vẫn chẳng khá hơn, vẫn bị nàng tác động đến cảm xúc, vừa nghe tiếng động thì lập tức hoảng lên, giận ở chỗ không ngờ nàng vì Hứa Trạch mà không ngừng tự hành hạ mình.

Cuối cùng Mộ Dung Tuyết cũng trăm đắng ngàn cay gặp được hân, cơ hội hiếm có, cũng không màng cổ vẫn còn đau, chặn tay hân lại muốn ngồi dậy.

“Đừng động dậy.” Gia Luật Ngạn ấn nàng xuống.

“Xin Hoàng thượng thứ tội.” Nàng vừa cử động thì đụng đến vết thương trên cổ, đau đến nhú máu, nước mắt trào ra. Nhưng nàng khóc không hoàn toàn vì đau, mà vì vô số uất ức lo lắng trong lòng, lúc này đã tìm được cơ hội giải phóng.

Dáng vẻ mắt lệ lưng tròn này khiến lòng Gia Luật Ngạn thắt lại, nhưng vẫn lạnh lùng nói: “Thì ra nàng cũng biết mình tội nghiệt nặng nề.”

Mộ Dung Tuyết gạt đầu, hai giọt nước mắt thật to rơi khỏi hàng mi dài, “Hoàng thượng muốn phạt thiếp thế nào cũng được, tất cả mọi chuyện đều do một mình thiếp mưu tính, không liên quan đến người khác.”

Dáng vẻ hoa lê ngâm mưa của nàng vô cùng đáng thương, hân cảm thấy lửa hận trong lòng dường như bị nước mắt nàng cuốn trôi đi hết, nhưng vừa nhắc đến người khác, lửa giận đó lập tức lại trở nên mãnh liệt, không liên quan đến Hứa Trạch chút gì. Hân cười lạnh: “Nàng đối với hân cũng thật tình thâm nghĩa trọng, vì bảo vệ hân mà lấy tính mạng ra uy hiếp Trẫm.”

“Không phải.” Mộ Dung Tuyết vội nói: “Thiếp không chỉ nói huynh ấy, còn có Đinh Hương, Bội Lan và cha thiếp nữa, họ đều không biết nội tình. Tất cả mọi việc đều do một mình thiếp lên kế hoạch.”

Gia Luật Ngạn cười lạnh: “Trẫm bị nàng chơi đùa trong lòng bàn tay, bị nàng trêu chọc lừa gạt, nàng tưởng Trẫm còn tin lời nàng sao?”

Nhớ lại những ngày tháng tưởng rằng nàng chôn thân trong dòng nước, nhớ lại những đau khổ giày vò mình phải gánh chịu vì nàng, hân hận

không thể móc tim nàng ra xem thử. Trong khi hăn vì nàng mà đau lòng tuyệt vọng, ruột gan đứt đoạn, nàng lại đang đồng hành, cười nói vui vẻ cùng tên Hứa Trạch kia.

Hăn tâm cao khí ngạo, mắt đặt trên đầu, lần đầu tiên trong đời bị người ta trêu đùa lừa gạt như vậy, hơn nữa còn là người hăn yêu thương, không nghĩ cũng biết tức giận dường nào.

Mộ Dung Tuyết rút rề ngược mắt, bị ánh mắt hăn làm cho lạnh người, ánh mắt như đao băng kiếm tuyết này cứ như muốn chém nàng thành trăm ngàn mảnh, nàng biết nhất định hăn rất hận mình, vậy là liều mình nói: “Hoàng thượng cứ việc giết thiếp giải hận đi.”

Gia Luật Ngạn nghiêng răng nói: “Vậy há chẳng phải dễ dàng cho nàng rồi sao, Trẫm phải từ từ giày vò nàng, để giải mối hận trong lòng.” Bất tri bất giác, bàn tay đang đè lên cổ nàng lực đạo cũng mạnh thêm, nàng đau đến mi mắt co giật, thấp giọng nói: “Hoàng thượng muốn giày vò thiếp thế nào cũng được, xin hãy tha cho họ.”

Nàng càng bảo vệ họ hăn càng giận. trong lòng nàng, những người đó còn quan trọng hơn hăn gấp trăm ngàn lần.

Lúc nàng làm tổn thương hăn thì không chút nương tay, nhưng đối với họ thì liều mình bảo vệ.

Lửa giận thiêu đốt khiến lồng ngực đau đớn, hăn nghiêng răng nói: “Những đồng đảng của nàng sẽ không ai có kết cuộc tốt.”

Mộ Dung Tuyết cuống lên, chộp lấy cánh tay hăn, “Họ đều không biết chuyện, tất cả đều do thiếp tự mình quyết định, Hoàng thượng muốn đánh muốn giết cứ nhắm vào thiếp đi.”

Lòng Gia Luật Ngạn vô cùng tức giận: Nàng biết chắc là ta không nỡ đánh, cũng không nỡ giết nàng chứ gì?

Lúc này, Tần Thụ đưa Thái y Mạnh Thành Ngọc vội vã tiến vào.

Mạnh Thành Ngọc xách rương thuốc, còn chưa hành lễ đã bị Gia Luật Ngạn nóng lòng gọi đến trước giường, “Xem thử vết thương có nặng không?” Hắn buông tay, cẩn thận lấy chiếc khăn dè trên cổ Mộ Dung Tuyết xuống.

Sau khi Mạnh Thành Ngọc xem qua, lấy cao cầm máu trong rương thuốc ra, dùng dụng cụ bạc bôi lên vết thương của Mộ Dung Tuyết rồi băng lại cho nàng, sau đó quấn dưới cổ mấy lớp vải mỏng.

“Bẩm Hoàng thượng, vết thương của Đức Phi nương nương không nghiêm trọng, mỗi ngày thay thuốc một lần, chừng năm sáu ngày sẽ kết vảy.”

“Có để lại sẹo không?”

“Dạ không?”

“Ừ, lui ra đi.”

Tần Thụ đứng bên cạnh nhìn, lòng nói, Hoàng thượng, người hà tất phải khổ vậy chứ, sớm gặp Đức Phi nương nương chẳng phải xong rồi sao, cứ phải ra nông nỗi này mới chịu gặp mặt. Giờ Đức Phi nương nương làm mình bị thương, người lại lo lắng vô cùng, còn sợ cổ nàng để lại sẹo sẽ không đẹp, thật là tự mình chuốc khổ mà.

Từ khi Tần đế đăng cơ, vẫn luôn mang dáng vẻ thiếu niên lão thành, trầm ổn nghiêm túc, tuấn nhan ngọc diện, nhưng không giận mà uy, thần sắc mất khống chế như đêm nay là lần đầu tiên Tần Thụ thấy. Ngoài ngạc nhiên thì trong lòng ông ta lại cảm thấy rất bình thường, dù sao Tần đế cũng mới chỉ hai mươi mấy tuổi, bộ dạng trầm ổn cao thâm, cao cao tại thượng thường ngày lại khiến người ta cảm thấy kiêng dè. Dáng vẻ vui buồn ghét giận của người phàm, khiến người ta cảm thấy gần gũi hơn.

Tần Thụ và ngự y vừa đi, Gia Luật Ngạn liền nói: “Nếu nàng còn làm ra những chuyện như hôm nay, thì vĩnh viễn cũng đừng mong gặp cha nàng.”

Mộ Dung Tuyết rầu rĩ nói: “Nếu Hoàng thượng chịu gặp thiệp, thì thiệp hà tất phải làm đến mức này. Thiếp sợ đau nhất mà.”

Gia Luật Ngạn tức tối: “VẬY là lỗi của Trẫm sao. Nàng gặp Trẫm chẳng qua chỉ để nói giúp cho nam nhân khác thôi, tại sao Trẫm phải gặp nàng?”

Mộ Dung Tuyết vội nói: ‘Không phải nói giúp mà là giải thích hiểu lầm, Hứa Trạch và thiệp đồng hành vốn chỉ là ngẫu nhiên, không phải dự tính sẵn. Sau khi thiệp đi mười mấy ngày huynh ấy mới đuổi theo, nếu Hoàng thượng không tin lời thiệp, cứ tự mình đi hỏi Thẩm Uy của Thần Uy tiêu cục, còn có các tiêu sứ đồng hành trên đường nữa. Tuy thiệp và huynh ấy đồng hành nhưng vẫn trong sạch, vốn không hề làm ra chuyện vụng trộm gì.’

Gia Luật Ngạn hừ lạnh: “Hắn ngấp nghé Hoàng phi, tội đáng chu diệt.”

Mộ Dung Tuyết hỏi lại: “Vậy lúc đầu thiệp ngấp nghé Hoàng thượng, có phải tội cũng đáng chu diệt không?”

“Nàng và hắn đương nhiên khác nhau.”

“Không, huynh ấy và thiệp đều như nhau, huynh ấy là một bản sao của thiệp trên thế gian này. Lần đầu tiên huynh ấy nhìn thấy thiệp ở Linh Sơn tự, cũng như lần đầu tiên thiệp nhìn thấy chàng ở Nhất Vị tửu lâu, từ đó thất bại thảm hại. Huynh ấy đối với thiệp toàn tâm toàn ý, không hề giữ lại điều gì, cũng như thiệp đối với chàng, huynh ấy vì thiệp không màng sinh tử, cho dù không được hồi đáp cũng không oán không hối, cam tâm tình nguyện, cũng như thiệp đối với chàng.” Mộ Dung Tuyết nói đến chỗ cảm

động, không cầm được nước mắt, “Thiếp chưa từng yêu huynh ấy, nhưng lòng thiếp lại cảm động, không nỡ tổn thương huynh ấy. Vì nhìn huynh ấy cũng như nhìn thấy bản thân mình.”

Nàng chưa từng yêu Hứa Trạch, câu này cuối cùng cũng dập tắt lửa giận trong lòng Gia Luật Ngạn, nhưng hắc vẫn bất mãn, “Nàng không nhẫn tâm tổn thương hắc, nhưng lại nhẫn tâm tổn thương ta.”

Mộ Dung Tuyết nói: “Thiếp không hề muốn tổn thương chàng, chỉ muốn chàng tưởng thiếp đã chết mà thôi. Như vậy chàng sẽ không đến tìm thiếp nữa. Chàng làm Hoàng thượng của chàng, thiếp sống cuộc đời của thiếp, có thiếp bên cạnh chàng hay không vốn không quan trọng, sau khi chàng đăng cơ sẽ có vô số mỹ nhân vây quanh, vốn không cần đến thiếp.”

“Sao nàng biết ta không cần?”

“Đương nhiên thiếp biết.”

Gia Luật Ngạn bất ngờ hôn lên môi nàng, nói là hôn, thật ra là cắn thì đúng hơn, Mộ Dung Tuyết ứ ớ phát không ra tiếng, môi bị hắc cắn mạn đến bỏng rát. Nàng đưa tay chống mạnh vào ngực hắc, muốn đẩy hắc ra để hít thở, nhưng lại bị hắc đè hai tay lên đầu.

Cả người hắc đè lên người nàng, vùng ngực đầy đặn bị hắc đè đến phát đau. Lúc nàng tưởng như mình sắp chết vì ngạt thở, hắc đột nhiên buông nàng ra.

Đôi môi mềm mại của nàng đỏ như hoa đào, bên trên còn có một vết máu. Hắc nuốt máu tanh trong miệng xuống, dường như làm vậy là có thể hòa máu của nàng vào cơ thể mình.

Mộ Dung Tuyết hơi thở gấp gáp, vùng ngực dưới thân hắc nhấp nhô thành đường cong đầy sức quyến rũ, bụng dưới nóng lên, hắc lập tức đứng

dậy đến trước thư án, hít thở thật sâu để bình ổn dục niệm muốn lập tức chiếm lấy nàng.

“Tất cả mọi việc đều do một mình thiếp làm, xin Hoàng thượng tha cho họ. Hoàng thượng muốn làm gì thiếp cũng được.”

“Trước mặt Trẫm nàng còn có tin nghĩ gì nữa sao?” Gia Luật Ngạn cười lạnh, lòng co thắt từng hồi, những lời nàng nói với hắn, những lời nàng hứa với hắn lúc ở biệt viện thì ra đều là lừa gạt hắn để chạy trốn, để hắn mất cảnh giác mà thôi. Lúc đó hắn vui mừng chờ đợi nàng sinh cho hắn một đứa con, nghĩ rằng từ nay về sau mình và nàng sẽ ân ái ái, thương yêu nàng đến tận trời xanh. Thậm chí còn nghĩ rằng, nàng thiết thòi ngồi dưới Ngọc Sính Đình, hắn phải bù đắp gấp bội, tuyệt đối không để nàng chịu chút thiệt thòi nào, sinh trưởng tử sẽ lập làm Thái tử.

Tất cả những điều đó đều bị nàng chà đạp dưới chân, vứt bỏ hắn như một chiếc giày rách.

Hắn đâm một quyền lên thư án.

Mộ Dung Tuyết chợt dạ, cắn môi nói: “Lần này nếu còn nuốt lời, thiếp sẽ không được ch...”

“Nàng còn nói nữa Trẫm sẽ lập tức giết hết bọn họ.” Gia Luật Ngạn quay lại phát hiện nàng đang quỳ dưới đất, lòng bỗng lại mềm đi, nói: “Đứng lên.”

Mộ Dung Tuyết không đứng lên, ngược mặt hỏi: “Làm thế nào Hoàng thượng mới chịu tha cho họ?”

“Đứng lên, nàng có tư cách ra điều kiện với Trẫm sao?”

“Hoàng thượng không đồng ý, thiếp sẽ không đứng lên.”

Gia Luật Ngạn nổi giận, trên thế gian này người dám ra điều kiện với hắn, dám uy hiếp hắn, cũng chỉ có nàng mà thôi.

“Nàng càng bảo vệ hắn như vậy, thì Trầm càng muốn lấy mạng hắn.”

Mộ Dung Tuyết vừa uất ức vừa thất vọng, đột nhiên đứng dậy, lạnh mặt nói: “Vậy được, thiếp cũng không cầu xin chàng nữa, cùng lắm thì mọi người cùng chết, thiếp tuyệt đối không sống một mình.” Nói xong thì hậm hực phẩy áo bỏ đi.

Gia Luật Ngạn tức đến tối tăm mặt mũi, thật là phản rồi mà.

Tần Thụ ngoài cửa nhìn Đức Phi nương nương ngoảnh mặt bước đi, tà váy màu xanh viền vàng lướt trên nền gạch, người đã bước xuống thềm, ông ta nhất thời trợn mắt há miệng.

Trời ạ, Đức Phi nương nương còn dám lên mặt với Hoàng thượng nữa...

~*~

Mẹ Kim: Còn kiêu căng gì nữa, cô em xù lông rồi đó. Một vừa hai phải thôi trò Tiểu Ngạn à.

Tiểu Ngạn: Lẽ nào nàng không nên an ủi trái tim bị tổn thương của ta sao, từ đầu đến cuối chẳng hề quan tâm ta, thời gian qua ta sống thế nào? Dăm ba câu là nhắc đến Hứa Trạch, tức chết lão tử rồi.

Mẹ Kim: Nàng tưởng mi sống tốt lắm, có mỹ nhân ngực bự bên cạnh mà.

Tiểu Ngạn: Oan quá, lão tử vẫn giữ thân như ngọc mà.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 35: Mỹ Nhân Kế

Mộ Dung Tuyết hậm hực về đến Ý Đức cung, tắm rửa xong đang chuẩn bị đi ngủ, bỗng bên ngoài truyền đến giọng nói lạnh lạnh của Tần Thụ.

“Hoàng thượng sai nô tài đưa hai người đến.”

Mộ Dung Tuyết còn tưởng Gia Luật Ngạn đưa hai cung nữ đến, liền nói với Giai m: “Gọi vào đây đi.”

Một lát sau, Đinh Hương, Bội Lan rưng rưng nước mắt, theo sau Tần Thụ tiến vào.

Mộ Dung Tuyết kích động đứng dậy: “Sao các muội lại đến đây?”

Tần Thụ lập tức cười nói: “Là Hoàng thượng sai nô tài đưa đến.”

Mộ Dung Tuyết không hề lộ ra ý cảm kích Hoàng đế, chỉ nói một câu: “Phiền Tần công công rồi.”

Tần Thụ vừa đi, Đinh Hương, Bội Lan cũng thoải mái hơn, một trái một phải ôm chầm lấy Mộ Dung Tuyết khóc òa, “Tiểu thư, cô chưa chết thật tốt quá.”

Đinh Hương nhìn cổ Mộ Dung Tuyết hỏi: “Chẳng phải vết thương của tiểu thư khỏi rồi sao? Cổ bị làm sao vậy?”

Mộ Dung Tuyết vội nói: “Không sao, chỉ là bất cẩn trầy da thôi.”

“Lúc tiểu thư dưỡng thương sao không gọi cho nô tỳ lá thư, cọn nô tỳ còn tưởng tiểu thư gặp chuyện bất trắc, khóc đến sắp chết rồi.

Mộ Dung Tuyết hỏi: “Dưỡng thương gì?”

Đinh Hương chùi nước mắt nói: “Chẳng phải sau khi tiểu thư bị nước sông cuốn đi thì bệnh nặng một trận, vẫn luôn dưỡng thương ngoài Kinh thành sao?”

Mộ Dung Tuyết hiểu ra, thì ra Gia Luật Ngạn giải thích với bên ngoài việc nàng mất tích hơn hai tháng như vậy.

Bội Lan nói: “Tiểu thư, sau khi cô rơi xuống sông, không biết Hoàng thượng đau lòng đến mức nào đâu, đứng suốt một đêm bên Oán giang tìm cô, sau đó bệnh hết ba ngày, rồi lại đích thân vẽ chân dung cô đem dán khắp nơi nữa.”

Đinh Hương cũng nói: “Phải đó, mấy ngày đó Hoàng thượng thật sự ốm đến mức chẳng ra hình người nữa. Sau đó người thường đến phòng cô ở biệt viện, mỗi lần đến là ngồi nửa ngày, ngây người nhìn đồ vật trong phòng.”

Có câu yêu chim yêu cả lồng, hận lồng cũng hận cả chim. Đinh Hương, Bội Lan thấy Mộ Dung Tuyết đối với Gia Luật Ngạn tốt như vậy nhưng cũng không thể đả động trái tim sắt thép của hắn, không biết cảm phần thay cho Mộ Dung Tuyết đến mức nào. Đặc biệt là so với Hứa Trạch, càng thấy Gia Luật Ngạn lạnh lùng vô tình hơn, bởi vậy rất ủng hộ Mộ Dung Tuyết về Giang Nam tìm hạnh phúc khác.

Nhưng lần này sau khi Mộ Dung Tuyết rơi xuống sông, biểu hiện của Gia Luật Ngạn lại khiến hai người cảm động. Thì ra không phải hắn không yêu Mộ Dung Tuyết, chỉ là không biểu hiện ra thôi. Tình ý thâm tàng bất lộ

này lập tức khiến Đinh Hương, Bội Lan chuyển hướng, vừa gặp Mộ Dung Tuyết liền rần rần nói tốt cho Gia Luật Ngạn.

Mộ Dung Tuyết nghe được những điều này từ hai người, đích thực chấn kinh. Nàng không ngờ sau khi mình “chết đi” Gia Luật Ngạn lại đau lòng như vậy, càng không ngờ hẳn lại không tiếc sức lực tìm mình, chẳng trách lên kế hoạch chu đáo cẩn thận dường ấy, nhưng cuối cùng vẫn bị hẳn tìm thấy.

Nghĩ đến những ngày tháng đau khổ của hẳn, nghĩ đến cơn tức giận khi biết được mình ở bên Hứa Trạch, những gì hẳn làm hôm nay đều có thể hiểu được, nữ nhân của mình bỏ trốn cùng nam nhân khác, bất luận là nam nhân nào cũng không thể dung thứ được chuyện này, đặc biệt bây giờ hẳn đã là Đế vương tôn quý nhất thiên hạ. Tuy là hiểu lầm, nhưng cũng tổn thương nặng nề đến tự tôn của hẳn. Nghĩ đến đây, Mộ Dung Tuyết càng lo lắng cho Hứa Trạch hơn, rốt cuộc Gia Luật Ngạn sẽ xử trí Hứa Trạch thế nào đây?

Đinh Hương thấy nàng sầu não rầu rĩ không vui liền hỏi: “Tiểu thư làm sao vậy?”

Mộ Dung Tuyết đưa hai người đến Tẩm điện, đóng cửa lại, nhỏ giọng kể hết sự tình chuyện mình giả chết chạy trốn rồi bị bắt thế nào, để hai người nghĩ cách giúp mình.

Đinh Hương, Bội Lan nghe được chân tướng sự việc, kinh ngạc đến mức tròn mắt suýt rơi xuống đất.

MDt nặn ra một nụ cười khan: “Các muội nghĩ cách giúp ta đi, bây giờ chàng không chỉ không cho ta gặp lão gia, còn muốn đẩy Hứa Trạch vào chỗ chết nữa.”

Nào ngờ nàng vừa nói xong, hai nha đầu không những không nghĩ cách giúp nàng, ngược lại còn trảm miện một lời chỉ trích nàng.

Đinh Hương tức giận nói: “Tiểu thư cô thật quá đáng, hại bọn muội đau lòng lâu như vậy, khóc đến mức mắt sắp mù luôn rồi.”

Ngay cả Bội Lan xưa nay thành thật đôn hậu cũng nói: “Chả trách Hoàng thượng nổi giận, nếu là muội ấy à, không đánh vào mông tiểu thư rồi bỏ đói ba ngày mới lạ đó.”

Đinh Hương lập tức nói: “Bội Lan, cô quá mềm lòng rồi, nếu là tôi, lập tức đày vào Lãm cung, dám lừa gạt Hoàng thượng như vậy.”

Hai người đều cảm thấy bị lừa gạt, thời gian qua thật sự đã vì Mộ Dung Tuyết mà khóc đến đứt ruột đứt gan, trong lúc tức giận, gan cũng bạo hơn, nói năng chẳng hề lưu tình.

Mộ Dung Tuyết uất ức cắn môi, “Có phải các muội bị chàng mua chuộc rồi không, tại sao ai cũng nói giúp cho chàng vậy?”

“Hoàng thượng không hề mua chuộc bọn muội, là tiểu thư không đúng.” Đinh Hương hậm hực nói: “Lại còn lấy sống chết ra để lừa gạt, trêu đùa tình cảm của Hoàng thượng nữa.”

Bội Lan cũng cảm phần sục sôi nói: “Tiểu thư nên lập tức quỳ xuống xin tội với Hoàng thượng đi.”

“Ta đi xin rồi, vết thương này là do ta mới rạch đó, ta định lấy cái chết tạ tội nữa mà.” Mộ Dung Tuyết chỉ lớp băng trên cổ mình, hiên ngang dùng bốn chữ “Lấy chết tạ tội.”

Đinh Hương không tin: “Tiểu thư, cô chỉ làm ra vẻ thôi chứ gì.” Nàng ta quá hiểu Mộ Dung Tuyết, biết nàng là người thương tiếc mạng sống đến mức nào.

Mộ Dung Tuyết nghiêm túc nói: “Ta rạch thật đó, nhưng muội cũng biết ta sợ đau mà, nên rạch không sâu.”

“Hoàng thượng không giận mới lạ đó, còn dám bỏ trốn với Hứa công tử nữa. Ở thôn muội mà làm vậy sẽ bị ngâm lồng heo đó.”

Mộ Dung Tuyết tức tối xia lên trán Đinh Hương: “Nha đầu vô lương tâm chết tiệt, ta đâu có bỏ trốn. Tại muội hết đó, nếu không phải muội đi đòi tiền đặt cọc gì đó thì Hứa Trạch vốn không thể biết hết mọi chuyện.”

“Tóm lại chuyện này là tiểu thư không đúng.”

“Đúng đó, trong chuyện này tiểu thư thật bất lương, Hoàng thượng đúng là khoan hồng đại lượng, còn giúp tiểu thư che giấu nữa.”

“Bây giờ ta muốn gặp lão gia một lần cũng không được, các muội còn nói giúp cho chàng nữa.” Mộ Dung Tuyết uất ức đầy bụng, kết quả bị hai tiểu nha đầu rần rần phản bác, mất mặt bỏ vào chăn, bắt đầu đau lòng.

Đinh Hương và Bội Lan vội an ủi nàng.

“Tiểu thư yên tâm, Hoàng thượng chỉ muốn dùng lão gia để hù cô thôi, giống như cô rạch vào cổ để hù người vậy đó.”

“Đúng đó, lão gia nhất định không có chuyện gì đâu.”

“Nhưng ta không gặp làm sao yên tâm được.” Từ khi sinh ra đến nay nàng chưa rời xa Mộ Dung Lâm lâu như vậy, hơn nữa còn không biết an nguy hiện trạng của ông, lòng vừa nhớ lại vừa lo.

“Vậy tiểu thư đi cầu xin Hoàng thượng đi.”

“Đúng đó, tiểu thư đi cầu xin người đi.”

Mộ Dung Tuyết hậm hực nói: “Các muội tưởng ta chưa đi cầu xin sao, chàng còn không chịu gặp nữa mà, hôm nay ta phải rạch vào cổ mới ép được chàng gặp ta đó.”

Đinh Hương ghen lời nói: “Tiểu thư, chiêu này của cô thật quá tệ rồi, nay Vương gia đã là Hoàng đế rồi, ai dám làm càn trước mặt Hoàng thượng chứ, cô tưởng người là Trương đồ tể ở cửa Hồi Xuân y quán của chúng ta sao?”

Bội Lan nói: “Phải đó, tiểu thư, cô làm vậy là đại nghịch bất đạo, Hoàng thượng thật khoan dung cho cô, chỉ một tội thôi cũng đủ để cô cuốn gói vào Lãnh cung rồi.”

Mộ Dung Tuyết không phục nói: “Ta tiên lễ hậu binh mà, nhưng chàng lại không chịu gặp ta, ta nóng lòng mới ra hạ sách này thôi.”

Đinh Hương nói: “Tiểu thư, cô ý Hoàng thượng yêu cô nên mới ra chiêu tệ hại này chứ gì, nếu Hoàng thượng không yêu cô, cô cứ việc rạch cổ đi, xem máu chảy hết rồi Hoàng thượng có gặp cô không.”

Mộ Dung Tuyết bĩu môi, tuy không phục nhưng lại cảm thấy Đinh Hương, Bội Lan nói cũng có đạo lý.

Bội Lan nói: “Tiểu thư, cô làm ơn đổi chiêu khác đi. Cách tự hành hạ này hại người không lợi mình, giết địch một ngàn mình cũng hao tổn hết tám trăm đó.”

Đinh Hương gật đầu: “Tiểu thư, cô nghĩ xem lúc nào là nam nhân mềm lòng nhất, không, là tai mềm nhất?”

Mộ Dung Tuyết chớp mắt: “Lúc nào?”

Đinh Hương, Bội Lan ghen lời nhìn nhau, sau đó đồng loạt thở dài, phát điên hỏi: “Tiểu thư, rốt cuộc là cô có từng xuất giá chưa vậy?”

Mộ Dung Tuyết bỗng hiểu ngay hai tiểu nha đầu này đang nói gì, mặt lập tức đỏ bừng, xấu hổ giận dữ nói: “Cách của các muội mới tệ hại đó.”

Đinh Hương liếc nàng: “VẬY lần sau tiểu thư cứ tiếp tục rạch cổ đi!”

Bội Lan nói: “Cô làm ơn rạch cổ chân ấy. Để sau này cổ khỏi chi chút sẹo, xấu chết được.”

Mộ Dung Tuyết: “...”

Hai tiểu nha đầu đồng loạt không đếm xỉa đến nàng.

Mộ Dung Tuyết bĩu môi nói: “Thật ra, ta lo lắng nhất vẫn là Hứa Trạch.”

Bội Lan thở dài: “Haiz, tội nghiệp Hứa công tử quá, lần này thật sự khó giữ mạng sống rồi, bắt cóc Hoàng phi chạy trốn, chẳng phải là tử tội sao?”

Mộ Dung Tuyết biến sắc, “Không phải bắt cóc.”

“Dù sao trong mắt Hoàng thượng tính chất cũng như nhau thôi, hơn nữa tiểu thư và Hứa công tử đồng hành nhiều ngày, thật có nhảm xuống Hoàng hà cũng rửa không sạch đâu.”

“Nói vậy, bọn ta vẫn trong sạch, có mười tiêu sư làm chứng.”

Đinh Hương nói: “A di đà phật, cũng may có mười tiêu sư bên cạnh, nếu không tiểu thư có chết cũng đáng rồi.”

Mộ Dung Tuyết: “...”

Hiện giờ hình như lòng của hai nha đầu này nghiêng về phía Gia Luật Ngạn hết rồi.

Mấy ngày sau, vết thương trên cổ Mộ Dung Tuyết lành hẳn, chỉ để lại một vết sẹo hồng hồng. Nếu không nhìn kĩ thì sẽ không thấy rõ, vì bị che dưới cổ áo.

Gia Luật Ngạn vốn nghĩ mình đưa Đinh Hương và Bội Lan đến, đã thể hiện ý làm hòa, nào ngờ hăn chờ một mạch bảy tám ngày cũng không thấy Mộ Dung Tuyết đến tìm mình. Hơn nữa xem tình hình này, nếu hăn không cúi đầu trước thì nàng tuyết đối không nhượng bộ.

Cuối cùng vẫn là hăn xuống nước trước, gọi Tần Thụ đi truyền Đức Phi.

Tần Thụ thầm nói, Hoàng thượng, cuối cùng người cũng không chịu nổi rồi đó à, nô tài còn tưởng người định cả đời này không gặp Đức Phi nương nương nữa chứ.

Mộ Dung Tuyết nghe được truyền còn chưa có phản ứng gì, Đinh Hương, Bội Lan đã lập tức tràn đầy nhiệt tình ai lo việc này, Đinh Hương mở tủ tìm y phục, Bội Lan chọn trang sức.

Mộ Dung Tuyết mặt ủ mày chau nói: “Có phải ta đi tranh sủng đâu, trang điểm gì chứ.”

Đinh Hương, Bội Lan lập tức khuyên nàng:

“Tiểu thư, đây là cơ hội tốt đó, lẽ nào cô không biết đạo lý lấy nhu chế cương sao, nay lão gia và Hứa công tử vẫn còn nằm trong tay Hoàng thượng đó.”

“Tiểu thư, nếu cô thật sự muốn cứu Hứa công tử thì dùng Mỹ nhân kế với Hoàng thượng đi.”

“Phải đó, lời bên gối là có ích nhất mà.”

Đinh Hương, Bội Lan một hát một hò, khiến mặt Mộ Dung Tuyết nóng ran từng hồi, vừa không phục lại vừa cảm thấy hai người nói có lý, hơn nữa quan trọng nhất nhất nhất là trước mắt nàng thật sự không nghĩ ra

cách tốt hơn, chiêu lấy cái chết ra ép buộc cũng dùng rồi, nhưng không thấy Gia Luật Ngạn tiết lộ, lòng nàng thật sự rất rối rắm.

Nửa canh giờ sau, Gia Luật Ngạn mới thấy Mộ Dung Tuyết đứng đình xuất hiện. Gia Luật Ngạn vốn đã chờ đến bức mình, đang định nổi nóng, nhưng vừa thấy Mộ Dung Tuyết xuất hiện, lập tức tức giận đầy bụng tan biến hết, bụng dưới lại dâng lên ngọn lửa khác.

Nàng mặc một bộ cung trang chít eo tay bó màu đỏ sẫm, đường cong lồ lộ, ngực cao eo thon, lồi lõm rõ ràng, yếu điệu quyến rũ, hai bên cổ áo dựng đứng, mỗi bên thêu một đóa Diêu hoàng Ngụy tử[1], tôn lên gương mặt mịn màng sáng như vàng trắng và đôi mắt như nước. Trên má không biết là nét ửng hồng trời ban hay đã thoa một lớp phấn mỏng, tựa như ráng chiều phản chiếu.

[1. là 2 loại Mẫu đơn quý ở vùng Lạc Dương, đời Tống. Diêu hoàng tượng trưng Vương, còn Ngụy tử tượng trưng Hậu.]

Giữa đôi mày điểm một đóa mai. Thật sự vô cùng quyến rũ động lòng.

“Hoàng thượng vạn phúc.” Mộ Dung Tuyết tiến lên thi lễ, vừa cúi người, đường cong trước ngực hoàn toàn hiện ra lộ liễu trước mắt hắn.

Hắn vô thức nuốt một ngụm nước bọt, đáp một tiếng “Miễn lễ”, bỗng cảm thấy cổ họng khô đắng.

Mộ Dung Tuyết cũng rất không tự nhiên, bị Đình Hương mặc cho bộ y phục này, đẹp ở chỗ cổ áo cao che được vết sẹo, nhưng eo lại quá chặt, hít thở cũng cảm thấy ngực vô cùng bức bối.

Dọc đường đến đây nàng vốn không tình không nguyện nhưng đến cửa Càn Minh cung, Đình Hương uy hiếp nói: “Nếu tiểu thư không quan tâm đến sống chết của Hứa công tử thì cứ lấy đá chọi đá đi, xem ai chết khó coi.”

Bất lực, Mộ Dung Tuyết chỉ đành đối sắc mặt bình dị gần gũi, giọng điệu cũng dịu đi nhiều, ngoan ngoãn hỏi: “Không biết Hoàng thượng gọi thần thiếp đến có điều gì cần dặn.”

Gia Luật Ngạn cả mừng, nàng tự xưng là “Thần thiếp”, có thể thấy đã tiếp nhận thân phận Đức Phi, mấy ngày trước cứng rắn hơn nhiều, mở miệng là “thiếp thiếp thiếp”, hoàn toàn không coi tước Phi này ra gì, đâu biết để phong nàng làm Đức Phi, hắn đã tốn biết bao nhiêu nước bọt với đám lão thần hủ bại trong triều.

“Nàng đến đây.”

Mộ Dung Tuyết bước đến cách hắn chừng năm ba bước thì dừng lại, không hiểu hắn có dụng ý gì.

Gia Luật Ngạn lại nói: “Gần chút nữa.”

Mộ Dung Tuyết lại do dự bước thêm hai bước, bỗng bị Gia Luật Ngạn kéo vào lòng, sau đó đưa tay cởi nút áo nàng.

Mộ Dung Tuyết vừa kinh ngạc vừa xấu hổ, vội giãy dụa muốn đẩy tay hắn ra, trước đây trong thư phòng hắn đã cưỡng ép nàng một lần, nhưng đó là ở Ẩn Đào các, chỉ có hai người họ, nay ở đây là Ngự thư phòng, ngoài cửa sổ có vô số thị vệ đang đứng, để người ta thấy thì nàng cũng không còn mặt mũi gặp ai nữa.

Nhưng hắn sức lực mạnh mẽ, đâu để nàng phản kháng, hắn kẹp hai cánh tay nàng lại, một tay mở cổ áo nàng ra. Sau đó nâng cằm nàng lên nhìn kĩ.

Lúc này nàng mới phát hiện hắn muốn xem vết thương trên cổ mình, không phải như nàng nghĩ, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Cổ áo hé mở, lộ ra da thịt trắng mịn như tuyết, còn có một mùi hương thâm khiến tâm thần người ta mê mẩn, hắn không kìm được cắn xuống một cái.

Cổ nhói đau, Mộ Dung Tuyết giật mình, đang định giãy dụa.

Gia Luật Ngạn buông nàng ra, hậm hực nói: “Trẫm muốn cắn chết nàng.”

“Cắn chết thì cắn chết đi.” Mặt nàng đỏ bừng, ánh mắt long lanh như nước, rõ ràng vẫn là bộ dạng quật cường, nhưng bỗng toát lên vẻ phong tình, câu hồn đoạt phách.

Cổ họng Gia Luật Ngạn thít lại, ánh mắt tối đi, đây là ánh mắt nàng vô cùng quen thuộc, toàn thân nàng căng lên, không kìm được lui lại hai bước.

Quả nhiên, Gia Luật Ngạn ôm xốc nàng lên, bước vào Noãn các sau bình phong.

Lư đồng tỏa ra hương thơm nhàn nhạt, nàng bị đặt trên giường nệm màu thu hương[2] vô cùng hoảng loạn. Lời của Đình Hương, Bội Lan văng vẳng bên tai, nhưng đã lâu nàng không gần gũi với hắn, toàn thân cứng đờ như gặp đại địch.

[2. màu vàng pha sắc xanh.]

“Chuyện nàng từng hứa, vẫn chưa quên chứ.” Gia Luật Ngạn thấp giọng hỏi bên tai nàng, hơi thở gấp gáp.

“Thiếp quên rồi.” Lúc này ngoài việc giả hồ đồ nàng không biết phải làm gì khác, nhắm mắt không dám nhìn hắn, ôm lòng chờ chết.

“Vậy để ta nhắc cho nàng nhớ.” Cổ áo bị hắn mở rộng hơn, cả vùng ngực bị lộ ra trong không khí, cánh môi nóng hổi của hắn dán lên, không

bỏ qua một tắc da thịt nào.

Có kiểu nhắc nhở này sao, lúc này nàng thật sự hối hận chết đi được, “Mỹ nhân kế” đổi thành “Tẩu vi thượng kế” có được không?

Gia Luật Ngạn cười y phục nàng, vừa rồi còn cảm thấy bộ này đẹp mắt, nhưng lúc này lại than thở y phục này quá chật chội, thật khó cởi mà.

Mộ Dung Tuyết lơ đãng nghĩ, lúc này hẳn đang ý loạn tình mê, có phải thời cơ tốt để dụ dỗ hẳn khai ra không? Vậy là nàng nhanh chóng chớp lấy cơ hội, không chờ được hỏi: “Cha thiếp đang ở đâu?”

“Kính thành.”

Mộ Dung Tuyết thở phào, lại nhỏ giọng hỏi: “Vậy còn Hứa công tử?”

Đáng tiếc là nàng đã đánh giá thấp Gia Luật Ngạn, cho dù đang lúc máu nóng bừng bừng, nhưng sự nhạy bén của hẳn lại không hề suy giảm, tay hẳn ngừng lại, sắc mặt sa sầm chỉ trong phút chốc.

Nàng nằm dưới thân hẳn, nhưng lòng lại nhớ đến một nam nhân khác.

Ý nghĩ này lập tức như một dòng suối băng, dập tắt toàn bộ dục hỏa trong người hẳn.

Thì ra nàng ăn mặc đẹp như vậy, dịu dàng với hẳn như vậy, là để sử dụng “Mỹ nhân kế”.

~*~

Tiểu Ngạn: Chương sau có thịt ăn đúng không?

Mẹ Kim: Ta còn chưa nghĩ xong đâu.

Tiểu Ngạn: Phải nhanh chóng cho cô em kia sinh con đi, không thì thần dân tưởng anh đây vô sinh đó.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 36: Rạn Nứt

Nàng nằm dưới thân hắc không phải vì yêu hắc, mà là vì bảo vệ Hứa Trạch. Mãi đến lúc này nàng vẫn còn tính kế, vẫn còn lợi dụng hắc, đập lòng tự tôn và tấm chân tình của hắc dưới chân. Ghen ghét và tức giận cứ như một ngọn lửa cháy lan đồng cỏ, đốt lòng hắc thành một cỏi hoang vu, toàn thân đau đớn vào tận xương tủy.

Hắc nhớ lại những dung túng sủng ái của mình đối với nàng, nhớ lại nàng đã từng đẩy hắc từ thiên đường xuống địa ngục không hề lưu tình thế nào, đập lên tấm chân tình của hắc để đồng hành với Hứa Trạch, vứt bỏ hắc như một chiếc giày rách thế nào.

Hắc vốn định cứ như vậy mà tha thứ cho nàng, cho dù bị nàng lừa gạt trên đũa di nữa. Nhưng đến lúc này, lửa hận lại trào lên, hắc lạnh lùng nói: “Hứa Trạch đang trên đường.”

Mộ Dung Tuyết hơi sửng sốt, “Đường gì?”

Nụ cười của hắc lạnh như băng giá: “Đương nhiên là đường đến suối vàng.”

Như có một sét đánh xuống đỉnh đầu Mộ Dung Tuyết, hào quang sáng rực trên mặt nàng bỗng tối sầm đi, nàng không tin, hỏi lại lần nữa: “Chàng giết huynh ấy thật sao?”

Gia Luật Ngạn cười lạnh: “Trẫm giết hắc là quá dễ dàng cho hắc rồi, lẽ ra nên để lại từ từ giày vò.”

Hắn thật sự đã giết Hứa Trạch, ánh mắt thù hận tàn độc đó tuyệt đối không phải là đùa, Quân vương không nói đùa.

Sắc mặt Mộ Dung Tuyết tái nhợt, nước mắt dâng đầy hốc mắt, sột soạt tuôn rơi. Gia Luật Ngạn nhìn biểu hiện đau lòng tuyệt vọng này, tức giận càng gia tăng. Hắn không ngờ nàng lại vì cái chết của Hứa Trạch mà bi thương đến vậy.

Trong cơn ghen, hắn buột miệng nói: “Không chỉ là hắn, còn có Bùi Giản, cha nàng, tất cả đều phải nghiêm khắc trừng trị.”

Mộ Dung Tuyết chùi nước mắt, nhìn Gia Luật Ngạn một lần rồi lao ra khỏi Noãn các.

Lửa giận nồng đậm trong mắt cứ như một ngọn thương, đâm thẳng vào tim Gia Luật Ngạn.

Tần Thụ đang hầu bên ngoài Ngự thư phòng, thấy Đức Phi nương nương hồi lâu không ra, lơ mờ đoán được bên trong xảy ra chuyện gì, bất giác thoải mái bật cười. Hoàng thượng kìm nén lâu như vậy cũng nên giải tỏa rồi.

Tiên đế băng hà, Ngọc hoàng hậu vì bi thương quá độ mà sẩy thai, Hoàng thượng vẫn luôn ở Càn Minh cung, sau đó Hoàng hậu lại vì chuyện tu sửa Ý Đức cung mà gây gỗ với Hoàng thượng, kết quả hai người chiến tranh lạnh, Hoàng thượng tiếp tục ở Càn Minh cung.

Hậu cung mỹ nhân vô số, mỹ nữ như mây, nhưng Gia Luật Ngạn nhìn như không thấy, Tần Thụ trơ mắt nhìn hắn làm hòa thượng gần ba tháng, cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi.

Đáng tiếc, ông ta vừa thay Hoàng thượng nhẹ nhõm một hồi, thì thấy Đức Phi nương nương mặt đầy nước mắt chạy ra, lao vào màn đêm như một cơn gió.

Tần Thụ sửng sốt, mắt cũng mờ ra.

Hứa Trạch chết rồi, là nàng hại chết hẳn. Ý nghĩ này giống như một thanh đao cứa vào tim Mộ Dung Tuyết. Nàng nhớ lại lần đầu tiên gặp hẳn, hẳn cười thật chân thành thoải mái, trượng nghĩa giúp đỡ nàng. Nàng nhớ lại mỗi lần mình cần giúp đỡ hẳn đều xuất hiện trước mặt nàng, vì nàng mà hao tài tổn của, vì nàng mà suýt chút bỏ mạng, một người tốt như vậy cuối cùng lại bị nàng hại chết.

Áy náy và đau khổ trong lòng giày vò nàng đến suýt phát điên. Nàng gục đầu xuống bàn đau đớn khóc thất thanh, trước đây Gia Luật Ngạn đối xử với nàng thế nào, nàng cũng chưa từng hận hẳn, nhưng lúc này nàng lại thực sự hận hẳn.

Đinh Hương và Bội Lan không biết nàng khóc đau đớn như vậy là vì chuyện gì. Có hỏi thế nào Mộ Dung Tuyết cũng không đáp, chỉ khóc, khóc mãi đến khi cạn nước mắt.

Một hồi lâu sau, nàng đứng dậy, sức cùng lực kiệt nhìn cung điện xa hoa này, đây chẳng qua chỉ là một chiếc lồng, nàng không thích chút nào. Nàng nhớ Hồi Xuân y quán, nhớ tình thương của phụ thân.

Nhưng tất cả đều không còn nữa, ngay cả Hứa Trạch, bằng hữu duy nhất của đời nàng cũng bị nàng liên lụy mà chết.

Nàng tức giận tuyệt vọng, một tay kéo bức màn sau bình phong, sau đó dùng lực xé.

Giai Âm kinh ngạc ngây người.

Tay Mộ Dung Tuyết không ngừng, bức màn mỏng như cánh ve kia bị xé thành sợi vải, thần sắc nàng bi ai tuyệt vọng, nhưng quanh người như có ánh sáng lập lòe. Dưới ngón tay ngọc thon thon, bức màn màu gạo như mây như khói, lãng đãng quanh người.

Giai Âm bỗng hiểu ra, tại sao Muội Hỉ của triều Hạ trong truyền thuyết có thể khiến Quân vương xé ngàn khúc lụa để đổi một nụ cười của mỹ nhân. Trong lúc kinh ngạc, lòng Giai Âm cũng có chút lo lắng, nếu truyền ra ngoài e sẽ bị người ta nghị luận Đức Phi xa xỉ thất đức, nhưng thấy thần tình Mộ Dung Tuyết như vậy, nàng ta lại không dám lên tiếng khuyên can.

Còn Đinh Hương, Bội Lan đều im lặng nhìn, thần sắc không hề kinh ngạc, dường như đây không phải là lần đầu tiên nhìn thấy.

Mộ Dung Tuyết chậm chậm bước qua đồng vải, thần sắc bi ai đến mức khiến người ta tan nát cõi lòng.

Thâm cung tịch mịch. Dường như ở một nơi nào đó trong lòng nàng cũng đã chết đi.

Từ khi Mộ Dung Tuyết hồi cung, Ngọc Sính Đình liền phái người thường xuyên để ý động tĩnh của Ý Đức cung và Càn Minh cung. Nàng ta vốn tưởng Mộ Dung Tuyết vừa hồi cung Gia Luật Ngạn nhất định sẽ sủng ái gấp bội, nào ngờ nhiều ngày liên tiếp Gia Luật Ngạn cũng không lâm hạnh nàng, chỉ triệu kiến nàng ở Ngự thư phòng hai lần, hơn nữa thời gian rất ngắn, nàng ta đi xem Đồng sử, đến nay vẫn để trắng, có thể thấy hai lần gặp gỡ này đều không xảy ra chuyện gì.

Ngọc Sính Đình tuy mừng thầm, nhưng lại cảm thấy kinh ngạc, thật sự không thể hiểu được tâm tư của Gia Luật Ngạn.

Thế nhân đều nói hăn đối với Đức Phi tình thâm nghĩa nặng, nàng ta cũng cho là vậy, nhưng tại sao trăm đắng ngàn cay tìm Mộ Dung Tuyết về, hăn lại lạnh nhạt như vậy?

Ngọc Sính Đình trăm lời không được giải đáp, cứ cảm thấy chuyện Mộ Dung Tuyết trở về nhất định có khúc mắc, không giống như Gia Luật Ngạn nói với bên ngoài.

Nàng ta đang định gọi Quan thị đi truyền Trần An, lúc này Quan thị vội vã tiến vào, vẻ mặt chần chừ nói: “Nương nương, không hay rồi, Triệu Chân Nương đang ở trên Trích Tinh lâu, muốn gặp Hoàng thượng.”

Ngọc Sính Đình không vui trách hỏi: “Chẳng phải Tĩnh Tâm cung có người trông coi sao, sao lại để cô ta chạy ra?”

Kể từ tiền triều, sau khi Tiên đế băng hà một trăm ngày, những phi tần không có con ở Hậu cung đều bị đưa đến Hồng Ân tự. Những phi tần khác thì không sao, chỉ yên phận ở trong Tĩnh Tâm cung tụng kinh cho Tiên đế, chỉ có Triệu Chân Nương gần đây thường xuyên làm ầm ĩ, vì ngày mai chính là trăm ngày của Tiên đế.

Quan thị nói: “Nghe nói sáng nay nhân lúc thái giám trực đêm ngủ gục đã chạy ra ngoài, sau đó trèo lên Trích Tinh lâu, hô hào nếu Hoàng thượng không gặp cô ta thì cô ta sẽ nhảy lầu tự vẫn. Nương nương là chủ Hậu cung, vẫn nên đi một chuyến thì hơn. Chuyện này nếu truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến thể diện Hoàng gia.”

Ngọc Sính Đình đứng dậy nói: “Chẳng qua cô ta muốn uy hiếp Hoàng thượng, đòi lại Văn Xương công chúa, sau đó được ở lại trong cung, không đi Hồng Ân tự thôi.”

“Nương nương đoán không sai, đúng là cô ta có ý này.”

Trích Tinh lâu bên hồ Thái Dịch là một tòa lầu cao chín tầng, xây sát mặt nước, mùa hạ ở trên lầu cao ngắm sao thường trăng, gió mát rười rượi, vô cùng sáng khoái.

Ngọc Sính Đình đưa người đến bên hồ Thái Dịch, chỉ thấy Triệu Chân Nương đang ngồi trên lan can tầng bảy của Trích Tinh lâu.

Bên hồ có không ít thái giám cung nữ vây quanh, vừa thấy Hoàng hậu giá lâm liền đồng loạt quỳ xuống.

Ngọc Sính Đình nói: “Lui hết đi.”

Cung nữ thái giám lập tức giải tán.

Triệu Chân Nương thấy người đến là Ngọc Sính Đình, tuyệt vọng thê lương hét lên: “Ta muốn gặp Hoàng thượng, Tiệp nhân Kiều Tuyết Y đoạt đi Công chúa của ta, ta muốn Hoàng thượng cử trì công đạo cho ta.” Triệu Chân Nương biết Ngọc Sính Đình tuyệt đối không hướng về mình, dứt khoát mặc kệ nàng ta, hét lên trời kêu: “Hoàng thượng, Hoàng thượng.”

Ngọc Sính Đình giận dữ nói: “Còn ngần ra đó làm gì, cho người lên đẩy cô ta xuống, chẳng phải cô ta muốn chết sao, thành toàn cho cô ta đi.”

Quan thị hơi ngập ngừng, Ngọc Sính Đình hét lên: “Lưu Vân, Loan Nguyệt, lên trên.”

Đúng lúc này, sau lưng truyền đến một tiếng “Khoan đã”.

Ngọc Sính Đình quay đầu nhìn, thấy Mộ Dung Tuyết đang vội vàng tiến đến.

Nàng mặc một bộ cung trang màu xanh, tà váy thêu hình cành nho bằng chỉ vàng, hết như một phiến lá non mùa xuân, tươi mát linh động, nhỏ nhắn xinh xắn. Ngọc Sính Đình thân hình cao ráo, xưa nay rất xem thường những nữ nhân nhỏ nhắn, nhưng không thể không nói, thân hình nhỏ nhắn linh động của Mộ Dung Tuyết đích thực khiến người ta yêu thích.

Chờ Mộ Dung Tuyết bước tới thi lễ xong, Ngọc Sính Đình tỉ mỉ quan sát nàng, không biết có phải là ảo giác của nàng ta không, lần này Mộ Dung Tuyết trở về thật sự giống như bệnh nặng mới khỏi, sắc mặt tái nhợt, thần sắc âm đạm, không yêu kiều rực rỡ như lần gặp ở cung yến trước đây, dường như tất cả hào quang đều bị lụi tắt.

“Hoàng hậu nương nương vạn phúc.”

“Miễn lễ.” Ngọc Sính Đình cười đầy thâm ý: “Tin tức của Đức Phi cũng linh thông quá nhỉ?”

Mộ Dung Tuyết đứng mực đáp: “Vừa rồi cung nữ của Ý Đức cung vừa khéo ngang qua Ngự Hoa viên, sau khi về Hậu cung đã kể với thiếp.” Nàng vừa nghe tin này liền vội vã đến ngay, không ngờ lại gặp Ngọc Sính Đình.

Triệu Chân Nương cúi đầu nhìn thấy Mộ Dung Tuyết, như người sắp chết vớ được gỗ trôi, từ trên Trích Tinh lâu hét xuống: “Đức Phi nương nương, Văn Xương công chúa là do ta sinh, Hậu cung này người người đều biết, Kiều Tuyết Y đoạt Công chúa của ta, xin Đức Phi nương nương làm chủ cho ta.”

Triệu Chân Nương thân mặc tang phục, gió hồ trên lầu cao thổi đến, khiến tóc tai nàng ta xỏa bay tứ tán, thê lương tuyệt vọng như một nữ quý.

Mộ Dung Tuyết vẫn còn nhớ lần đầu tiên gặp nàng ta trong cung, nàng ta được lão Hoàng đế ôm trên gối, xinh đẹp đầy đặn, đoan trang dịu dàng. Hậu cung này đã biến một nữ nhân dịu dàng đường ấy trở thành bộ dạng này. Lòng Mộ Dung Tuyết buồn bã, nói với nàng ta: “Cô xuống đây trước đã.”

“Ta không thể xuống, ta muốn gặp Hoàng thượng, Đức Phi nương nương, cô quên là năm xưa ta giúp cô thế nào rồi sao, nay ta gặp nạn lẽ nào cô khoanh tay đứng nhìn? Cô nhẫn tâm nhìn mẹ con ta chia cách, mãi không có ngày gặp lại sao?”

Lòng nàng nhói lên, trong lúc ngẩn đầu, ánh nắng rọi chói mắt.

Triệu Chân Nương khóc nói: “Đức Phi nương nương, ơn bằng giọt nước, trả lại suối sông, ngày đó nếu không phải ta cầu xin Tiên đế ban hôn cho cô, sao cô có được vinh hoa phú quý hôm nay? Đức Phi nương nương, xin cô cho ta gặp Hoàng thượng một lần, nói giúp cho ta.”

Ngọc Sính Đình trơ mắt làm ngơ, nhất thời cũng không cho người lên xô Triệu Chân Nương xuống, ngược lại còn nhàn nhã chờ xem Mộ Dung Tuyết xấu mặt.

Mỗi câu khóc lóc của Triệu Chân Nương đều khiến Mộ Dung Tuyết buồn bã vô cùng, nàng ngần đầu nói với Triệu Chân Nương: “Cô xuống đây trước đi, ta giúp cô đi cầu xin Hoàng thượng.”

Triệu Chân Nương khóc nói: “Hoàng thượng không đến gặp ta thì ta sẽ không xuống. Không có Công chúa, ta sống cũng không còn ý nghĩa gì.”

Mộ Dung Tuyết thấy vậy lập tức bước nhanh về phía Cần Chính điện.

Gia Luật Ngạn bãi triều, thấy Mộ Dung Tuyết đang chờ bên con đường đến Ngự thư phòng. Hắn khẽ ngần ra, gió mai se lạnh, sắc mặt nàng tái nhợt, hắn nhớ lại dáng vẻ nàng tối qua, lòng đầy lửa hận bỏ đi.

Hắn thậm chí có chút hối hận, nhưng nghĩ đến lòng nàng có người khác, vì người đó mà đau lòng tuyệt vọng, hắn càng cảm thấy ngọn lửa đổ kị thiêu đốt dữ hơn, khó lòng khống chế.

Lửa hận trong mắt Mộ Dung Tuyết đã tiêu tan, nhưng ánh mắt lại đằm nhiên xa lánh, bình lặng không gợn sóng, dường như hắn là một người xa lạ. Ánh mắt như vậy càng khiến hắn khó chịu hơn nỗi hận trong lòng.

“Hoàng thượng.” Mộ Dung Tuyết quỳ xuống.

Gia Luật Ngạn nói: “Đứng lên nói đi.”

Mộ Dung Tuyết không đứng lên, phủ phục hai tay xuống đất: “Hoàng thượng, Triệu Chân Nương đang ở Trích Tinh lâu, xin Hoàng thượng đi gặp cô ấy một lần.”

Mắt Gia Luật Ngạn khẽ nhú lại, đương nhiên hẳn biết Triệu Chân Nương gặp mình vì chuyện gì.

“Trẫm biết rồi.”

“Nếu Hoàng thượng không gặp cô ấy, cô ấy sẽ nhảy lầu.”

“Vậy thì đã sao.”

Mộ Dung Tuyết không ngờ hẳn lại đáp như vậy, không ngờ hẳn lại thờ ơ với cái chết của Triệu Chân Nương như vậy. Nhất thời nàng không biết nên tức giận hay thất vọng, chỉ thấy Gia Luật Ngạn trước mắt không phải người nàng đã từng hết lòng thương yêu, người đó tuy bề ngoài lạnh lùng, nhưng lại có tấm lòng lương thiện. Còn người đã đăng lên Hoàng vị này, trên người tràn ngập sát khí mãnh liệt.

Hứa Trạch, Triệu Chân Nương, những người này trong mắt hẳn không phải một sinh mạng, mà chỉ như con sâu, con kiến.

Kể từ tối qua nàng đã hạ quyết tâm không gặp hẳn nữa. Nhưng hôm nay không thể không vì Triệu Chân Nương mà đến cầu xin hẳn.

“Xin Hoàng thượng nể tình cô ấy có ơn với thiếp mà gặp cô ấy một lần.”

“Cô ta có ơn với nàng?” Gia Luật Ngạn bật cười: “Lẽ nào nàng quên rồi sao? Nếu không phải cô ta đặc biệt tiến cử nàng với Tiên đế, sao nàng có thể bị chọn vào cung?”

Mộ Dung Tuyết nói: “Phải, nhưng sau đó nếu không nhờ cô ấy, thiếp cũng không được gả vào Chiêu Dương phủ.”

Nghe thấy câu này, giọng Gia Luật Ngạn dịu đi nhiều. “Đó cũng là cô ta tính toán, lót đường cho tương lai của mình thôi, nàng tưởng cô ta thật sự

tốt với nàng sao?” Đích thực duyên phận giữa hản và Mộ Dung Tuyết cũng nhờ Triệu Chân Nương, giữ nàng ta đến giờ cũng là vì nghĩ đến công lao này.

“Cô ấy là mẹ ruột của Văn Xương công chúa, theo lý nên cùng nuôi dưỡng Công chúa với Kiều Thái phi, chứ không phải bị đuổi đến Hồng Ân tự.

“Trong cung tự có quy tắc, đây là chỉ ý của Tiên đế, không thể thay đổi.”

Không ngờ hản lại lạnh lùng sắt đá đến vậy. Mộ Dung Tuyết ngẩng đầu, chậm rãi nói: “Không phải vì Tiên đế, mà vì người đó, đúng không?”

Gia Luật Ngạn giận dữ nói: “Im miệng.”

Mộ Dung Tuyết đứng dậy, thần sắc quyết đoán nhưng lạnh nhạt: “Thần thiếp chúc Hoàng thượng được như ý nguyện.”

Gia Luật Ngạn tức đến run người.

Cách đó không xa, Quan thị tái mặt, âm thầm quay đi.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 37: Nhất Tiễn Tam Điều

Sau khi Mộ Dung Tuyết đi, Ngọc Sính Đình dặn Quan thị, âm thầm đi theo nhòm ngó tình hình.

Nàng ta muốn nhân chuyện này xem thử thái độ của Gia Luật Ngạn đối với Mộ Dung Tuyết rốt cuộc là như thế nào. Nếu hãn thật sự yêu Mộ Dung Tuyết, sẽ không đến mức đón về cung nhưng không hề lâm hạnh một lần, thậm chí ngay cả Ý Đức cung cũng chưa từng bước vào.

Triệu Chân Nương coi như là người mai mối cho Gia Luật Ngạn và Mộ Dung Tuyết, Nếu Gia Luật coi trọng tình cảm với Mộ Dung Tuyết, nhất định sẽ niệm tình này mà đến gặp Triệu Chân Nương. Nếu hãn không chịu đến, vậy nói rõ tình cảm của hãn đối với Mộ Dung Tuyết hoàn toàn không như lời đồn bên ngoài, có lẽ chỉ là bình phong.

Quan thị nhanh chóng trở về, Ngọc Sính Đình thấp giọng hỏi: “Thế nào?”

Quan thị lắc đầu.

Quả nhiên đúng như mình đoán, Gia Luật Ngạn đối với Mộ Dung Tuyết chẳng qua chỉ là biểu hiện bên ngoài, Mộ Dung Tuyết quỳ xuống cầu xin hãn cũng không chịu nể mặt mà đến. Lòng Ngọc Sính Đình rất thoải mái, nói với thái giám Lưu Hi bên cạnh: “Lên lầu chuyển lời với Triệu Chân Nương. Cho cô ta biết hoàng thượng sẽ không đến đâu, nếu cô ta muốn chết thì cứ việc nhảy xuống, nếu không muốn chết thì tự trở về Tỉnh

Tâm cung, ngày mai thật thà đến Hồng n tự. Chuyện này bốn cung không truy cứu nữa.”

Ngọc Sính Đình nói xong, quay người đưa một đám nữ nội thị rời đi, Lưu Hi nhận lệnh lên Trích Tinh lâu chuyển lời cho Triệu Chân Nương, rất nhanh, dưới Trích Tinh lâu đã không còn một ai. Gió trên hồ Thái Dịch thổi lên lan can, áo váy Triệu Chân Nương tung bay như một con nhạn lẻ loi gãy cánh.

Lưu Hi thở dốc trèo lên lầu bảy của Trích Tinh lâu, cách lan can nói lại một lần lời của Ngọc Sính Đình.

Triệu Chân Nương tuyệt vọng khóc lớn: “Hoàng thượng, Đức phi nương nương.”

Mộ Dung Tuyết còn chưa đến bên hồ đã nghe Triệu Chân Nương gào khóc, lòng vô cùng nặng nề, dọc đường đến đây nàng luôn nghĩ phải làm thế nào để khuyên Triệu Chân Nương bước xuống.

Sau khi Lưu Hi lên Trích Tinh lâu, Triệu Chân Nương như phát điên, gào về hướng Gia Di cung: “Công chúa, mẹ ruột của con là Triệu Chân Nương, không phải Kiều Tuyết Y! Kiều Tuyết Y, người cướp con ta, ta làm ma cũng không tha cho người.”

Mộ Dung Tuyết nghe thấy giọng điệu Triệu Chân Nương không ổn, vội vã chạy đến bên hồ, đáng tiếc đã trễ một bước, một bóng người màu trắng nhảy trên Trích Tinh lâu xuống, lòng Mộ Dung Tuyết thắt lại, suýt chút loạng choạng té xuống đất.

Mặt hồ”bình”một tiếng nước bắn tung tóe, tia nước kia dường như bắn vào lòng Mộ Dung Tuyết, băng lạnh một mảng.

Nàng không kịp nghĩ nhiều, chạy đến bên hồ nhảy xuống. Đình Hương, Bội Lan, Giai m và mấy cung nữ đồng hành đều kinh hoàng tái

mặt, điên cuồng la hét.

“Người đâu, người đâu.”

“Nương nương rơi xuống nước rồi, người đâu.”

Mộ Dung Tuyết bơi về phía Triệu Chân Nương, trời xuân se lạnh, nước hồ giá buốt, nàng cố gắng tìm thân hình màu trắng trong nước, cuối cùng cũng chộp được tóc Triệu Chân Nương.

Trên bờ vô cùng hỗn loạn, rất nhanh đã kích động túc vệ gần đó, chúng nhân đều tập trung ở bờ hồ Thái Dịch, cứu Mộ Dung Tuyết và Triệu Chân Nương lên bờ.

Đinh Hương, Bội Lan thấy Mộ Dung Tuyết sắc mặt tái nhợt, cuống đến mức sắp phát khóc, tuy biết Mộ Dung Tuyết biết bơi, nhưng giá rét đầu xuân này nhất định sẽ khiến nàng nhiễm lạnh mà ngã bệnh.

Giai m vội dặn cung nữ sau lưng: “Đi gọi Thái y đến đây.”

“Mau về cung đổ đầy nước nóng trong bồn tắm, bảo nhà bếp nấu canh gừng.”

Mấy cung nữ chia nhau chạy đi.

Đinh Hương giục Mộ Dung Tuyết đang ướt đầm nhanh chóng quay về. Mộ Dung Tuyết không màng đến bản thân, dặn một Thái giám: “Mau mời Thái y đến cứu Triệu Chân Nương.”

Đinh Hương khóc nói: “Tiểu thư yên tâm, Bội Lan ở đây canh chừng cô ấy là được rồi, tiểu thư mau về thay y phục đi.”

Về đến Ý Đức cung, Mộ Dung Tuyết ngâm trong nước nóng, ôm chặt cơ thể mình, lạnh giá thấu xương thâm nhập khắp toàn thân, cho dù đang

ngâm mình trong nước nóng, đã uống canh gừng, nhưng vẫn không xua được cái lạnh trong lòng.

Hôm nay nàng mới chính thức lĩnh giáo sự lạnh lùng tuyệt tình của Gia Luật Ngạn. Đây là Quân vương đó sao?

Nàng ôm cánh tay, bị thương trong lòng tựa như một tảng đá lớn đè xuống, khiến nàng gần như thở không nổi.

Đinh Hương tay cầm một bộ y phục khô bước đến.

“Tiểu thư, chăn được làm ấm rồi, trong phòng cũng đã đốt lửa.”

Mộ Dung Tuyết đứng dậy mặc y phục bước vào Tẩm điện.

Trong phòng ấm áp như mùa xuân, Đinh Hương dìu nàng đến ngồi bên giường, dùng chăn dày quấn nàng lại, rồi đặt lò sưởi trong lòng nàng.

Mộ Dung Tuyết lặng lẽ để mặc nàng ta làm, không nói một lời, im lặng đến đáng sợ.

Đinh Hương hơi lo lắng, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, cô không sao chứ?”

Mộ Dung Tuyết nhắm mắt.

Đinh Hương tưởng nàng mệt nên không nói nữa, buông rèm âm thầm lui ra.

Một lúc sau, Bội Lan từ Tĩnh Tâm cung trở về.

Đinh Hương hỏi: “Triệu Chân Nương thế nào rồi?”

“Đã được cứu rồi.”

“Vậy thì tốt, nếu không tiểu thư sẽ hận Hoàng thượng lắm.”

“Lần này đích thực Hoàng thượng đã làm tổn thương lòng tiểu thư. Bất luận thế nào Triệu Chân Nương cũng là người làm mai cho tiểu thư và Hoàng thượng mà.”

“Giao công chúa cho Kiều thái phi nuôi dưỡng là ý chỉ của Tiên đế, Tiên đế chưa tròn một trăm ngày Hoàng thượng đã làm trái ý chỉ, đó là bất hiếu bất kính.”

Lời hai người thì thầm Mộ Dung Tuyết đều nghe rõ. Nàng trở mình, vùi mặt vào trong chăn, chỉ muốn ngủ một giấc tỉnh dậy, mình vẫn đang ở Hồi Xuân y quán, vẫn đang có mùa xuân tuổi mười sáu, hoa lê nở trắng ngần, không có tất cả những chuyện sau này.

~*~

Ngọc Sính Đình không ngờ sau khi mình đi, Triệu Chân Nương thật sự nhảy lầu, hơn nữa Mộ Dung Tuyết còn đích thân nhảy xuống hồ cứu nàng ta lên, Ngọc Sính Đình cảm thán với Quan thị, “Thật không ngờ Mộ Dung Tuyết lại nhảy xuống cứu cô ta.”

Quan thị dè dặt nói: “Mộ Dung Tuyết hình như là một người tốt lòng dạ lương thiện, không phải là uy hiếp đối với Nương nương. Người Nương nương cần đề phòng là người khác.”

“Sao lại nói vậy?”

“Hôm nay Nương nương sai nô tỳ âm thầm theo sau, xem thử thái độ của Hoàng thượng. Nô tỳ chính mắt nhìn thấy Hoàng thượng vô cùng lạnh nhạt với Mộ Dung Tuyết, sau khi Mộ Dung Tuyết cầu xin không có kết quả, đã nói một câu rất kỳ lạ.”

“Câu gì?”

“Cô ta nói, chàng không phải vì Tiên đế, mà vì người đó, đúng không?”

“Đây là ý gì?”

“Ý của Mộ Dung Tuyết là Hoàng thượng không chịu giao trả Văn Xương công chúa cho Triệu Chân Nương, là vì người đó. Người này là ai, Mộ Dung Tuyết không nói, nhưng hoàng thượng hiển nhiên biết cô ta chỉ ai, lập tức biến sắc, dùng dằng nổi giận. Nô tỳ không dám ở lâu, vội tránh đi ngay.”

“Người đó? Người nào?” Ngọc Sính Đình nhíu mày, đột nhiên biến sắc, “Kiều thái phi?”

Quan thị rầu rĩ nói: “Nô tỳ không dám đoán bừa.”

Không phải Kiều Tuyết Y thì còn ai? Lòng Ngọc Sính Đình như sóng dữ thét gào, trong khoảnh khắc tất cả mọi nghi hoặc dường như đều được giải đáp.

Tại sao Kiều Tuyết Y lại hết lòng chủ trương bảo mình lấy Gia Luật Ngạn, tại sao nàng ta lại không tiếc sức ủng hộ Gia Luật Ngạn đăng cơ, bày mưu tính kế cho mình, tại sao sau khi Gia Luật Ngạn đăng cơ lại không gần gũi sắc, tại sao bề ngoài diễn tuồng thương yêu Mộ Dung Tuyết, nhưng lại không ngó ngàng đến nàng.

Thì ra, đều là vì che đậy mối tình loạn luân này.

Đương nhiên, bất luận thế nào hãn cũng sẽ không thả Văn Xương công chúa cho Triệu Chân Nương, nếu không người đến Hồng n tự sẽ là Kiều Tuyết Y, từ nay hãn không thể tùy ý “Ám độ Trần Thương” với Kiều Tuyết Y ở hậu cung nữa.

Nghĩ đến đây, Ngọc Sính Đình tức giận đến phát điên, mình bị gạt thật khổ sở. Ngay cả Mộ Dung Tuyết cũng nhìn thấu được ẩn tình, còn nàng ta bị Kiều Tuyết Y gạt đến bây giờ, uống cho mình kính trọng Kiều Tuyết Y, cảm tạ nàng ta để mình làm Hoàng hậu. Còn Gia Luật Ngạn lại mượn chiêu bài Mộ Dung Tuyết, diễn vai Minh quân nhân hậu trọng tình trọng nghĩa trước mặt người đời.

Hai người này thật tính toán quá khéo.

Ngọn lửa ghen ghét trong lòng thiêu đốt khiến Ngọc Sính Đình mất hết lý trí, đánh giọng lệnh cho quan thị: “Đến Gia Di cung.”

Quan thị vội nói: “Nương nương đừng bao giờ vạch trần chuyện này. Chuyện liên quan đến thể diện Hoàng gia, nếu bị khơi ra, không chỉ từ nay đắc tội với Hoàng thượng, ngay cả mặt mũi của Nương nương cũng không còn.”

“Ta đương nhiên không ngốc đến mức ấy.” Ngọc Sính Đình nghiêng răng nói: “Nhưng ta cũng sẽ không để mặc cho bọn họ quá đáng như vậy.”

Quan thị bất an hỏi: “Vậy Nương nương định thế nào?”

“Ta tự có chủ trương.”

Ngọc Sính Đình đưa Quan thị, Lưu Vân, Loan Nguyệt và Lưu Hi đến Gia Di cung.

Kiều Tuyết Y thấy nàng ta đến, lộ ra nụ cười nhàn nhạt: “Triệu Chân Nương không sao chứ?”

“Thì ra Thái phi cũng biết à?” Ngọc Sính Đình nhẫn nhịn ghen ghét và tức giận trong lòng, cố gắng khiến thần sắc của mình vẫn như thường ngày, nói với Kiều Tuyết Y: “Cô ta không sao. Sau khi cô ta nhảy xuống hồ, vừa hay Đức phi ngang qua nên đích thân cứu cô ta lên.”

“Đức phi thật là một nữ nhân có tình nghĩa.”

Ngọc Sính Đình nói: “Tuy Triệu Chân Nương được cứu lên, nhưng lại tiếp tục đòi sống đòi chết, khóc lóc không thôi, muốn gặp Công chúa một lần. Bốn cung nghĩ ngày mai họ phải đến Hồng n tự rồi, từ nay không có ngày gặp lại Công chúa, nên đã đồng ý đưa Công chúa đến Tĩnh Tâm cung, để mẹ con cô ta gặp mặt lần cuối.”

Tuy lòng Kiều Tuyết Y không muốn lắm, nhưng nghĩ lại, dù sao Văn Xương công chúa cũng do Triệu Chân Nương sinh ra, mình đoạt đi con gái nàng ta, ít nhiều lòng cũng hơi áy náy, nên cho nhũ mẫu Trương thị ẵm Công chúa đến, theo Ngọc Sính Đình rời khỏi Gia Di cung.

Tiểu Công chúa trong lòng nhũ mẫu còn quay đầu vẫy vẫy bàn tay nhỏ xíu với Kiều Tuyết Y, vô cùng đáng yêu.

Lòng Kiều Tuyết Y nhẹ nhàng bình thản, nếu đây là con mình thì tốt biết mấy, con của mình và người đó.

Đột nhiên lòng nàng ta chua xót, khẽ thở dài, kiếp sau vậy.

Công chúa vừa đi, Gia Di cung yên tĩnh khác thường, Kiều Tuyết Y bỗng cảm thấy tâm thần bất an, lấy một quyển kinh Phật ngã trên sạp chậm rãi tụng niệm. Không lâu sau, lòng dần dần bình tĩnh lại, nàng ta đặt kinh Phật xuống, lòng lại nghĩ đến người đó. Từ khi lão Hoàng đế băng hà, cuối cùng nàng ta cũng có thể nhớ đến người đó mỗi giờ mỗi khắc, không như trước kia, cho dù nằm mơ cũng cảnh cáo mình, sợ rằng trong mơ sẽ gọi tên người đó.

~*~

Gia Luật Ngạn đặt tấu chương trong tay xuống, hỏi Tần Thụ: “Tình hình Ý Đức cung thế nào rồi?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, Thái y đã đến, Đức phi nương nương không có gì đáng ngại.”

Cuối cùng Gia Luật Ngạn vẫn không nén nổi lo lắng, đứng dậy nói: “Đến Ý Đức cung.”

Tần Thụ thở phào, thầm nói, Hoàng thượng, lúc biết tin người đi ngay từ sớm là được rồi, hà tất gắng gượng khổ sở chịu đựng đến bây giờ, chẳng phải là tự ngược sao?

Từ khi Mộ Dung Tuyết hồi cung, đây là lần đầu tiên Gia Luật Ngạn đến Ý Đức cung, nhưng mọi thứ ở đây hẳn đều không lạ lẫm. Lúc đăng cơ, hẳn đã cho rằng nàng thật sự không còn trên thế gian nữa, nhưng lòng vẫn nghĩ nhất định phải chọn cho nàng một cung điện, cho dù để trống cả đời.

Lúc đó triều thần và Ngọc Sính Đình đều cật lực phản đối tu sửa cung điện cho một người chết, nhưng hẳn vẫn khẳng định làm theo ý mình, tu sửa nơi đây mới toanh theo dáng vẻ nàng thích. Một là Ý Đức cung rất gần Càn Minh cung, chỉ cách một bức tường, hai là ở đây trồng rất nhiều hoa mai, hẳn nhớ nàng rất thích mai, lúc còn trong phủ, nàng vẫn luôn chờ Mai quán nở hoa để cùng hẳn nấu rượu thưởng mai.

Được tin nàng vẫn còn sống, hẳn vừa mừng rỡ như điên, lại vừa căm hận tức giận. Ngày dài như năm, đếm đến ngày nàng vào Kinh, sợ dọc đường xảy ra sơ sót gì. Lúc nàng bình an vào Kinh, hẳn như trút bỏ gánh nặng, nhưng lại có chút do dự như về cố hương, sợ gặp nàng rồi sẽ lại không kìm chế được tức giận, khiến quan hệ của hai người trở nên căng thẳng.

Đáng tiếc vẫn làm cho căng thẳng thế này.

Vào Ý Đức cung, Gia Luật Ngạn dặn Tần Thụ không được kinh động Đức Phi, vào thẳng trong Tẩm điện.

Đình Hương, Bội Lan đang canh chừng Mộ Dung Tuyết, đột nhiên thấy Gia Luật Ngạn lặng lẽ tiến vào đều cả kinh, đang định hành lễ thì Gia Luật Ngạn xua tay, bảo hai người lui ra.

Mộ Dung Tuyết nhắm mắt nhưng không buồn ngủ. Trên trán đột nhiên phủ lên một bàn tay, mùi Long diên hương nhàn nhạt xông ra từ tay áo.

Lòng nàng lạnh đi, nhưng lại nhắm mắt giả vờ ngủ.

“Còn giận sao?”

Hắn bóp mũi nàng, ép nàng mở mắt.

Mộ Dung Tuyết lặng yên nhìn hắn: “Nay Hoàng thượng nắm đại quyền sinh sát trong tay, thần thiếp làm sao dám giận Hoàng thượng.”

Lời này như có đinh cắm vào lòng hắn, hắn thà rằng nàng giận đối nổi nóng với hắn, chứ không muốn nàng nghiêm túc lạnh lùng xa cách thế này.

Hắn thở dài nói: “Triệu Chân Nương không phải như nàng nghĩ đâu.” Lời còn lại vẫn chưa nói hết, bỗng Tần Thụ bên ngoài nhẹ giọng nói: “Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương đang ở bên ngoài có việc gấp cầu kiến.”

Mộ Dung Tuyết vừa nghe liền đứng dậy, Gia Luật Ngạn ấn nàng xuống nói: “Nàng đang bệnh, không cần đa lễ, nằm xuống đi.”

Mộ Dung Tuyết nói: “Thần thiếp không thể không giữ quy tắc trong cung.”

Gia Luật Ngạn đứng dậy khỏi nội điện. Mộ Dung Tuyết theo sau, hành lễ vấn an Ngọc Sính Đình.

Không ngờ Ngọc Sính Đình lại quỳ với Gia Luật Ngạn, thần sắc ai oán nói: “Thần thiếp xin thỉnh tội với Hoàng thượng.”

Mộ Dung Tuyết hơi kinh ngạc, nhìn thần sắc đáng vẻ của Ngọc Sính Đình, lẽ nào đã xảy ra chuyện gì lớn rồi?

Gia Luật Ngạn nói: “Hoàng hậu đứng dậy nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?”

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 38: Phế Hậu

Ngọc Sính Đình nói: “Sau khi Triệu Chân Nương được cứu liền không ngừng khóc la, đòi gặp Công chúa lần cuối. Thần thiếp nhất thời mềm lòng, đưa Công chúa đến chỗ ở của cô ta, Triệu Chân Nương muốn một mình nói với con gái mấy lời, thần thiếp không nghi ngờ gì khác, nào ngờ cô ta ôm lòng cá chết lưới rách, nhẫn tâm bóp chết Công chúa, sau đó đập đầu vào tường tự sát. Khi đám người Quan thị vào thì đã trễ một bước. Trước khi chết Triệu Chân Nương nói cô ta tuyệt đối không để Công chúa nhận kẻ thù làm mẹ, nếu hai mẹ con lúc sống không gặp nhau, vậy thì cùng xuống suối vàng.”

“Hiện giờ Công chúa đang ở đâu?”

“Vẫn còn ở Tĩnh Tâm cung.”

Gia Luật Ngạn rời khỏi Ý Đức cung, phát hiện Mộ Dung Tuyết cũng theo đến, liền cản nàng lại nói: “Nàng nhiễm lạnh không nên ra ngoài.”

“Thiếp muốn tiễn mẹ con họ một đoạn.” Giọng Mộ Dung Tuyết yếu ớt nhưng rất kiên quyết, trong mắt là nước mắt bi thương đau đớn.

Vừa nghĩ đến việc Triệu Chân Nương lấy cái chết cũng không thể ép hẳn đến gặp, vừa nghĩ đến Văn Xương công chúa đáng yêu phải chết oan, Mộ Dung Tuyết lòng đau như cắt, tự nhiên nảy sinh oán hận với Gia Luật Ngạn. Nếu hẳn chịu trả Văn Xương công chúa cho Triệu Chân Nương, làm sao có thể xảy ra thảm cảnh mẹ con cùng bỏ mạng hôm nay?

Gia Luật Ngạn cũng nhìn ra được lửa hận trong mắt nàng, nhưng chuyện đến nước này đã không thể vãn hồi. Hắn lệnh Tần Thụ đem kiệu đến, đưa Ngọc Sính Đình, Mộ Dung Tuyết đến Tĩnh Tâm cung.

Bên ngoài chỗ ở của Triệu Chân Nương có Quan thị, Lưu Hi và cung nữ Lưu Vân, Loan Nguyệt đang đứng, còn có Thái y Ưông Toàn, và thị vệ trưởng của Tĩnh Tâm cung Mạnh Thường Phát.

Chúng nhân thấy Hoàng đế, rào rào quỳ xuống thi lễ.

Gia Luật Ngạn bước thẳng lên thêm.

Ngọc Sính Đình nói: “Hoàng thượng, bên trong đây máu tanh, đừng nên vào thì hơn.”

Gia Luật Ngạn không đếm xỉa, đẩy cửa tiến vào.

Mộ Dung Tuyết bước chân nặng nề, cũng bước theo vào phòng.

Đập vào mắt là vết máu trên tường, dọc theo mặt tường chảy xuống đất, Triệu Chân Nương nằm dưới đất, đã tắt thở từ lâu. Tiểu Công chúa nhỏ tuổi nằm trên giường cách đó không xa, Mộ Dung Tuyết vốn mềm lòng, thấy cảnh này lập tức rơi nước mắt, vốn không nhẫn tâm bước tới nhìn kỹ.

“Công chúa, Công chúa đâu rồi?” Kiều Tuyết Y xông thẳng vào trong.

Mộ Dung Tuyết chưa từng thấy Kiều Tuyết Y hoảng loạn như vậy, nàng ta xưa nay luôn đoan trang cao quý, đẹp tựa thiên tiên, lúc này sắc mặt tái nhợt, thất hồn lạc phách. Nàng ta bước vào, dường như không hề nhìn thấy những người khác trong phòng, càng không để mắt đến sự tồn tại của Đế Hậu, nhào đến chỗ Công chúa đau đớn khóc thất thanh.

“Đứa con đáng thương của ta, bé cưng của ta.” Nàng ta ôm chặt Công chúa vào lòng, gào khóc bi thảm, nước mắt nước mũi đầm đìa.

Mộ Dung Tuyết vẫn tưởng Kiều Tuyết Y nhận nuôi Công chúa chẳng qua chỉ để tránh vận mệnh đến Hồng n tự, làm sao nàng ta có thể thật lòng thương yêu con gái của kẻ thù được, nhưng lúc này, Kiều Tuyết Y lại khóc đứt ruột đứt gan, biểu hiện bi thương tuyệt vọng đó không thể nào là giả, ngay cả Gia Luật Ngạn cũng bị tiếng khóc của nàng ta làm xúc động.

Hắn bước đến trước mặt Kiều Tuyết Y nói: “Thái phi nén đau thương.”

Kiều Tuyết Y dường như không nghe thấy, chỉ ôm con khóc lóc đau đớn.

Gia Luật Ngạn nhìn đứa trẻ trong lòng nàng ta, ánh mắt rơi trên vết xanh nơi cổ đứa bé. Sau đó ánh mắt lại nhìn sang vết máu trên tường. Rồi lại nhìn thi thể Triệu Chân Nương. Cuối cùng, ánh mắt hắn rơi trên người Ngọc Sính Đình.

Ngọc Sính Đình đứng một bên, trên mặt cũng lộ ra thần sắc bi thương, nhưng lúc đối diện với ánh mắt Gia Luật Ngạn khẽ chấn kinh, lộ ra tia hoảng loạn.

Ánh mắt Gia Luật Ngạn sắc bén, lạnh lùng, quét qua sắc mặt nàng ta. Hắn đi đến bên cửa, nói với chúng nhân bên ngoài: “Lui hết đi. Chuyện hôm nay không được truyền ra nửa chữ, nếu không lập tức đánh chết.”

Đám người Quan thị, Lưu Hi đều run rẩy rời đi, ngay cả Tần Thụ cũng đưa nội giám cung nữ lui ra ngoài mây trượng.

Gia Luật Ngạn đóng cửa, quay người lại, mắt sáng như đuốc nhìn Ngọc Sính Đình, “Hoàng hậu, Trẫm muốn nghe sự thật.”

Lòng Ngọc Sính Đình giật thót, lập tức nói: “Hoàng thượng, hôm nay cô ta nhảy trên Trích Tinh lâu xuống, chúng nhân tận mắt nhìn thấy, cũng nhờ Đức phi đích thân cứu cô ta lên mà.”

“Cô ta sinh ở Giang Nam, từ nhỏ đã làm nghề hái sen thông thạo bơi lội, hôm nay nhảy lầu chẳng qua chỉ là diễn kịch. Nếu cô ta thật sự muốn chết sẽ không trèo lên Trích Tinh lâu, ngồi ở lan can gần mặt nước, mà trực tiếp nhảy xuống nền gạch xanh trên bờ, nhất định sẽ chết.”

Mộ Dung Tuyết nghe thấy lời này, kinh ngạc ngừng khóc. Còn Ngọc Sính Đình cũng bất giác trợn tròn mắt.

Nghĩ kĩ lại thì đích thực là vậy, Trích Tinh lâu xây gần mặt nước, phía Đông giáp nước, phía Tây giáp bờ. Nếu theo lẽ thường, Triệu Chân Nương nên trèo lan can phía Tây mới tiện nói chuyện với người dưới lầu.

Gia Luật Ngạn nói: “Tóc sau đầu cô ta xõa ra, thiết nghĩ là có người nắm đầu cô ta đập vào tường mà chết. Vệt xanh trên cổ Công chúa tuyệt đối không thể do lực đạo của một nữ nhân yếu ớt gây ra, Triệu Chân Nương vừa được vớt dưới hồ lên, nhiễm lạnh phát sốt, làm sao có sức mạnh đến vậy?”

Giọng Ngọc Sính Đình đột nhiên lạc đi: “Thần thiếp không biết.”

“Sao nàng lại không biết, lẽ nào không phải do nàng làm sao?”

Ngọc Sính Đình đành giọng nói: “Hoàng thượng có bằng chứng gì mà vu oan cho thần thiếp?”

Gia Luật Ngạn nói: “Trẫm không vu oan cho nàng, có điều Trẫm không biết tại sao nàng lại làm như vậy?”

Kiều Tuyết Y đặt Công chúa xuống, lão đảo đi về phía Ngọc Sính Đình.

Ngọc Sính Đình không kịp được lui về sau một bước.

Kiều Tuyết Y hai mắt đỏ ngầu, không thể tin nhìn Ngọc Sính Đình, ép hỏi: “Thật là người sao?”

“Không phải, ta không có.”

Gia Luật Ngạn lạnh lùng nói: “Nếu lúc này nàng chịu khai nhận thì còn có đường lui. Nếu nàng không chịu khai, Trẫm sẽ đem Quan thị, Lưu Hi và các cung nhân bên cạnh nàng giao cho Thẩm Hình ty, đại hình tiếp đãi, không tin chúng không khai. Đến lúc đó chuyện này người người đều biết, nàng có biết hậu quả thế nào không?”

Ngọc Sính Đình tái mặt, vẻ do dự sợ hãi trong mắt đã chứng thực suy đoán của Gia Luật Ngạn.

Hắn tức giận nói: “Trẫm không ngờ lòng dạ nàng lại độc ác đến vậy, ngay cả một đứa trẻ hai tuổi cũng xuống tay được.”

Ngọc Sính Đình quỳ sụp xuống đất, khóc nói: “Thần thiếp nhất thời hồ đồ, xin Hoàng thượng tha tội.”

Kiều Tuyết Y không thể tin nắm cổ áo nàng ta, run giọng hỏi: “Tại sao người lại làm vậy?”

Ngọc Sính Đình khóc nói: “Tại vì người.”

Kiều Tuyết Y kinh ngạc khó hiểu: “Vì ta?”

“Công chúa chết rồi thì người có thể rời khỏi Hoàng cung, không đeo bám Hoàng thượng nữa.” Ngọc Sính Đình khóc với Gia Luật Ngạn nói: “Hoàng thượng, thần thiếp cũng là nghĩ cho Hoàng thượng thôi, chuyện loạn luân này nếu truyền ra ngoài, Hoàng thượng làm sao đối diện với thiên hạ thần dân.”

“Im miệng.” Gia Luật Ngạn giận dữ nói: “Không ngờ nàng lại có ý nghĩ bẩn thỉu như vậy.”

Kiều Tuyết Y bật cười thê lương. “Ta thật sự không ngờ người lại nghĩ ta như vậy.” Ánh mắt nàng ta hoảng loạn đau khổ, căm hận nhìn Ngọc Sính Đình: “Ta thật mù mắt mới giúp người lên làm Hoàng hậu. Người là kẻ tiểu nhân vong ơn phụ nghĩa, lấy oán báo ơn.”

“Còn người đã từng là người tốt bao giờ?”

“Không sai, sau khi Hứa Uy chết đi, ta đã không còn là người tốt nữa, mê hoặc hôn quân, can dự triều chính. Nhưng ta chưa bao giờ hại mạng người nào.” Kiều Tuyết Y hai mắt đầy nước, chậm rãi nói: “Người thật là một nữ nhân vừa ngu xuẩn vừa ác độc, đáng tiếc người lại là con gái của Ngọc gia.” Nàng ta quay đầu nhìn Gia Luật Ngạn: “Hoàng thượng, niệm tình ta từng giúp người, xin Hoàng thượng cho Ngọc gia, Kiều gia chút mặt mũi.”

Ngọc Sính Đình không ngờ đến lúc này Kiều Tuyết Y vẫn nói giúp cho mình, lập tức khóc lóc ỉ ôi: “Hoàng thượng, thần thiếp không dám nữa đâu, xin Hoàng thượng tha cho thần thiếp nhất thời hồ đồ.”

Gia Luật Ngạn im lặng đứng giữa hai người, ánh mắt thâm trầm, dường như đã tiếp nhận lời khẩn cầu của Kiều Tuyết Y.

Mộ Dung Tuyết nhìn đến đây, đã đau lòng thất vọng đến cực độ, nàng ngậm nước mắt nói: “Lẽ nào thể diện của Kiều gia, Ngọc gia còn quý trọng hơn mạng người sao? Công chúa có tội gì? Triệu Chân Nương có tội gì? Hai mạng sống mà lại coi như không có chuyện gì, để tội nhân tiêu diêu pháp ngoại, chỉ vì giữ gìn thể diện cho Kiều gia, Ngọc gia. Vương pháp ở đâu? Công chính ở đâu?”

Gia Luật Ngạn nhìn nàng, muốn nói nhưng lại thôi.

Ngọc Sính Đình tức tối nói: “Im miệng, tiện nhân người có tư cách gì nói ta.”

Mộ Dung Tuyết lạnh lùng nói: “Không sai, thân phận ta thấp hèn hơn người, nhưng lòng ta cao quý hơn người trăm ngàn lần. Uống cho người có hình người, nhưng lòng dạ lại như rắn rết. Ta thật sự khinh bỉ người, khi phải cùng ở chốn dơ bẩn này với loại người ác độc như người.” Nói xong nàng mở cửa nhắc bước rời đi.

Ngọc Sính Đình tức đến suýt ngất.

Gia Luật Ngạn nhìn bóng dáng xinh đẹp biến mất ở tường cung, lòng vô cùng nặng nề. Người đời thường nói Quân vương có thể muốn gì làm nấy, thật ra lại bị muôn vàn thành lũy bó buộc, chỉ cần có chút bất cẩn thì sẽ ôm hận cả đời.

Mộ Dung Tuyết một mạch bước nhanh về Ý Đức cung, vô cùng thất vọng đối với Gia Luật Ngạn, lòng tràn ngập đau thương và tức giận. Công chính nghiêm minh đều phải phục tùng dưới quyền thế, chẳng trách người đời dù có liều mạng cũng phải tranh đoạt quyền lợi.

Nàng đứng dưới cửa sổ, nhìn tịch dương chầm chậm ngả về Tây, trầm giọng nói: “Đinh Hương, có rượu không?” Cung điện này đè nặng đến mức người ta không thở nổi, nàng thật muốn say để quên đi.

Bội Lan thầm xua tay với Đinh Hương, Đinh Hương gật đầu, một lúc sau, tay mang một mảnh lụa có hoa chìm đến.

“Tiểu thư, uống rượu hại thân, chi bằng xé vải đi.”

Mộ Dung Tuyết nhìn mảnh lụa hoa chìm trong tay Đinh Hương, bật cười chán nản, lúc tâm trạng không tốt nàng từng rất thích xé vải, nhưng sau đó sợ hằn trách mình xa xỉ lãng phí nên đã đổi tật này. Giờ đây nàng không sợ hằn không thích nữa. Hiện giờ hằn có cả thiên hạ, có nhiều thứ đã

chẳng còn để tâm nữa, ngay cả mạng người cũng không màng, huống gì chút vải này.

Giai m đứng ngoài điện, nghe bên trong truyền ra tiếng xé vải, giống như là tiếng gió lạnh, gặm nhấm lòng người trong đêm.

Hôm sau là một trăm ngày Tiên đế băng hà, cao tăng của Hồng n tự đến làm pháp sự lần cuối, đến đây thì tang sự của Tiên đế coi như kết thúc hoàn toàn, các phi tần của ông ta cũng theo tăng nhân của Hồng n tự rời khỏi Hoàng cung, từ nay sẽ sống hết quãng đời còn lại ở Hồng n tự.

Chiều hôm đó, tám mươi mấy phi tần của Tiên đế dọn ra khỏi Tĩnh Tâm cung, mang theo hành lý đơn giản, ngồi xe ngựa rời khỏi kinh thành. Trong đó có đồng hương Tần Minh Nguyệt mà Mộ Dung Tuyết quen biết, còn có các tú nữ khác cùng đồng hành vào Kinh với nàng lúc xưa, tiếng khóc hu hu lúc thấp lúc cao, Oán giang lại thêm vô số nước mắt của người mới.

Nếu là lúc trước, Mộ Dung Tuyết nhất định đi cầu xin Gia Luật Ngạn để hắt hủi những nữ nhân này về nhà, nhưng hiện giờ nàng sẽ không cầu xin hắt hủi nữa. Trải qua chuyện Hứa Trạch và Triệu Chân Nương, nàng đã nhìn thấu triệt rằng, trái tim hắt hủi còn lạnh cứng hơn sắt đá.

Gia Luật Ngạn an táng long trọng Văn Xương công chúa, đối với bên ngoài chỉ nói vì bệnh nên qua đời. Mấy người con của Tiên đế đều chết yếu, Văn Xương công chúa mất đi cũng không khiến chúng nhân nghi ngờ. Lòng Mộ Dung Tuyết vô cùng thất vọng, quả nhiên hắt hủi đã bỏ qua chuyện này, để mẹ con Triệu Chân Nương chết oan như vậy.

Hậu cung này thật đáng sợ. Mỗi người vào đây đều sẽ thay đổi, bao gồm cả hắt hủi.

Mộ Dung Tuyết dưỡng bệnh không ra khỏi Ý Đức cung, Gia Luật Ngạn cũng không đến thăm, nhưng sáng hôm sau phái Tần Thụ mang đến

một cây vải thượng hạng.

Đình Hương thầm nghĩ, xem ra, tuy Hoàng đế không đến, nhưng tình hình ở Ý Đức cung đều biết rõ ràng. Đây rõ ràng là đưa đến cho Mộ Dung Tuyết xé mà.

Mộ Dung Tuyết dưỡng bệnh mấy ngày, dần dần khỏe lại, hôm nay nắng đẹp ấm áp, nên ra khỏi cung ngồi trên hành lang hóng mát. Ý xuân đậm dần, góc tường ở Hậu điện có mấy bụi Tường Vi nở hoa, trong gió cuối cùng cũng có hơi thở mùa xuân. Nàng nhìn bụi Tường Vi kia, bất giác xuất thần, trong Ngự hoa viên cũng có một bụi Tường Vi, nàng vẫn còn nhớ mình từng nhảy ra từ bụi Tường Vi ôm chầm lấy Gia Luật Ngạn, khi hắn đi ngang qua đấy, muốn hắn cứu mình xuất cung. Biểu hiện vừa cuống cuồng, vừa tức giận vừa bất lực của hắn lúc đó, nàng vẫn nhớ rõ.

Đáng tiếc, Gia Luật Ngạn đã không còn là Chiêu Dương vương nhiệt tình lương thiện kia nữa, giờ đây hắn tàn nhẫn vô tình, thiên vị bao che.

Tại sao còn phải nhớ đến hắn, chẳng phải đã quyết định từ nay lòng nặng như nước, nhổ hết gốc rễ của hắn ra khỏi tim mình rồi sao.

Nàng quay lại nói với Giai m: “Đem vải ra đây.”

Giai m lập tức lấy cây vải Tần Thụ mới đưa đến ra dâng lên.

Mỗi khi Mộ Dung Tuyết nhớ đến hắn đều sáng khoái xả giận một trận, dường như không phải đang xé vụn mảnh vải, mà là xé vụn tình cảm và hồi ức giữa nàng và hắn. Nàng chỉ muốn xé quá khứ của hai người thành mảnh vụn, tan đi theo gió, không còn quan hệ gì nữa.

Cuối cùng Giai m cũng lấy làm quen, lúc đầu cảm thấy lãng phí, sau đó thấy Đình Hương lấy mảnh vụn cho người đem đến phường may vá làm đế giày, lại cảm thấy Mộ Dung Tuyết xé vải là một chuyện sướng mắt đẹp

lòng, không chỉ động tác của nàng đẹp, mà tiếng xé vải cũng vô cùng êm tai.

“Tiểu thư, tiểu thư.” Đinh Hương thần sắc hoảng hốt chạy đến.

Mộ Dung Tuyết nhú mắt nhìn nàng ta: “Có chuyện gì mà làm ầm lên vậy?”

Đinh Hương vội vàng nói: “Tiểu thư, trong cung xảy ra chuyện lớn rồi.”

Mộ Dung Tuyết không ngược mắt, tiếp tục chậm rãi xé mảnh vải trong tay, nhàn nhạt nói: “Chuyện lớn gì?”

“Hoàng hậu bị phế, bị đưa đến Hồng n tự rồi.”

Tay Mộ Dung Tuyết khựng lại, mảnh vải trượt xuống. Nàng bình ổn tâm trạng, chấn động hỏi: “Không phải muội đang nói mớ đó chứ?”

“Hoàn toàn chính xác, tin tức vừa truyền đến, hôm nay Hoàng thượng đã tuyên chỉ ý trong lúc thượng triều.”

“Tại sao bị phế?”

“Vì mưu hại Công chúa và Triệu Chân Nương.”

Mộ Dung Tuyết sửng sốt, lòng nói lúc đó chẳng phải hẳn có ý che giấu sao? Tại sao lại dối ý?

Tóm lại tâm tư Đế vương còn khó đoán hơn mây trên trời, nàng nhẹ nhàng bình thản nhìn mảnh vụn dưới đất, nói với Đinh Hương: “Thu lại hết làm đế giày đi.”

Đinh Hương kinh ngạc nhìn nàng: “Tiểu thư, lẽ nào cô không kinh ngạc, không kích động chút nào sao?”

Mộ Dung Tuyết liếc nàng ta, bất giác bật cười: “Tại sao ta phải kinh ngạc, phải kích động, đây là chuyện của Hoàng thượng, liên quan gì đến ta?”

Đinh Hương cuống cuống giậm chân: “Đương nhiên là liên quan đến tiểu thư rồi, bây giờ Hậu cung đang đồn rằng, Hoàng thượng muốn lập tiểu thư làm Hoàng hậu đó.”

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 39: Bao Lực

Mộ Dung Tuyết nói: “Không được nói bừa.”

Đinh Hương bĩu môi nói: “Đâu phải muội nói bừa, sau khi Hoàng thượng hạ chỉ ý phế Hậu, đã nói chuyện kiểm cử hàn vi[1] với triều thần, sau đó nhắc đến tiểu thư, nói tiểu thư có ơn cứu mạng với người. Đây lẽ nào không phải ám thị với triều thần, là muốn lập tiểu thư làm Hoàng hậu sao.”

[1. Kiểm cử hàn vi, ý chỉ thê tử vốn có.]

Lẽ nào lần đó bị Thành Hi vương bắt, thề chết không khai, chính là cứu hãn sao? Mộ Dung Tuyết nhú mày, vừa rồi nghe phế Hậu, nàng không hề quan tâm, nhưng hiện giờ sự tình sắp liên quan đến mình, bất giác lòng hơi hỗn loạn, các đời Hoàng hậu đều được tuyển chọn từ con gái trọng thần trong triều, nàng không có gia thế, cũng không có chỗ dựa, cho dù nói với bên ngoài rằng nàng đã từng cứu hãn, cũng chưa chắc qua được cửa ải các triều thần. Nghĩ vậy, nàng hờ hững cười: “Chuyện này không được nhắc đến nữa. Đúng rồi, tối nay ta muốn ăn sủi cải tâm giác[2], bây giờ có tìm được tâm giác không?”

[2. Tên một loại rau, ra hoa kết quả chủ yếu từ tháng 3 đến tháng 8.]

Đinh Hương ghen lời nhìn nàng. Lúc nào rồi mà còn nghĩ đến sủi cải rau dại.

Tối đó, Đinh Hương, Bội Lan đều thầm mong Gia Luật Ngạn giá lâm Ý Đức cung, hoặc là Tần Thụ đến truyền Đức phi nương nương kiến giá. Nhưng kỳ lạ là mãi đến khuya, Mộ Dung Tuyết đi ngủ cũng không thấy động tĩnh.

Đinh Hương lòng thầm bất an, lẽ nào tin tức hôm nay nghe ngóng được là sai?

Bội Lan cũng cảm thấy không thể tưởng tượng được. Nay Tân đế đăng cơ, đang là cơ hội tốt để triều thần thể hiện lòng trung, Hoàng đế đặc biệt nhắc đến Mộ Dung Tuyết trước mặt triều thần, đương nhiên là nhắc nhở các thần tử thông minh để họ dâng tấu xin lập Mộ Dung Tuyết làm Hoàng hậu.

Nhưng hãn đã muốn lập Mộ Dung Tuyết làm Hoàng hậu, tại sao lại không đến? Làm mình làm mẩy như vậy là vì điều gì, lẽ nào muốn Mộ Dung Tuyết đi gặp hãn.

Đinh Hương, Bội Lan phân tích một hồi, cảm thấy đây là khả năng duy nhất. Dù gì hãn cũng là Hoàng đế, làm gì có đạo lý hạ mình đến lấy lòng Phi tử. Nhưng khó ở chỗ Mộ Dung Tuyết cũng rất cứng đầu vì cái chết của Hứa Trạch và mẹ con Triệu Chân Nương nên rất hận Hoàng thượng, bộ dạng cứ như đến chết cũng không gặp lại, muốn nàng đi cầu kiến Hoàng đế trước thì tuyệt đối không thể. Đinh Hương, Bội Lan sầu não đến mất ngủ. Phải nghĩ ra cách gì đó mới được.

Đến ngày thứ hai, vẫn không thấy Gia Luật Ngạn có động tĩnh, còn Mộ Dung Tuyết vẫn điềm tĩnh hơn đá ngầm bên bờ biển, lấy một quyển kinh thư, quỳ trước Bồ tát thầm tụng kinh siêu độ cho Hứa Trạch, Công chúa và Triệu Chân Nương.

Đinh Hương không dễ gì mới chờ nàng tụng kinh xong, lập tức cười nói: “Tiểu thư, Giai m nói phía Đông Ngự hoa viên có một Đường hình

uẩn, là phòng ấm trồng các loại hoa mới trong cung, hoa đã sớm trở bông hơn bên ngoài một tháng, chúng ta đi xem thử đi.”

“Phải đó Nương nương, cả ngày ở trong Ý Đức cung bức bí, chỉ bằng ra ngoài thưởng hoa giải khuây. Nghe nói Dưỡng hình uyển đã có từ tiền triều rồi, bên trong trồng không ít kỳ hoa dị thảo nhập từ hải ngoại.”

Mộ Dung Tuyết vừa nghe hai chữ “hải ngoại”, lòng khẽ động, không biết có Hương thảo lan không.

Đinh Hương, Bội Lan thấy nàng hơi động lòng, liền tiếp tục động viên.

“Tiểu thư, chúng ta đi xem thử đi.”

Mộ Dung Tuyết không chống nổi hai người lái nhải, lòng lại hiếu kỳ về Hương thảo lan, bởi vậy buổi chiều cùng hai người, do Giai m dẫn đường, đến Ngự hoa viên.

Dọc đường, Mộ Dung Tuyết không nhịn được hỏi: “Giai m, người từng đến Dưỡng hình uyển, trong đó có trồng Hương thảo lan không?”

“Hương thảo lan là cái gì?”

Mộ Dung Tuyết nhìn dáng vẻ ngơ ngác của Giai m thì cười nói, “Là một loại hương liệu.”

“Nô tỳ kiến thức nông cạn, không biết những thứ này.”

Giai m đưa Mộ Dung Tuyết đến phía Đông Ngự hoa viên, quả nhiên thấy một Hoa phòng độc đáo sừng sững sau ngọn giả sơn. Sau khi Mộ Dung Tuyết bước vào, phát hiện bên trong có đốt lò sưởi, khe nước sát tường còn có nước nóng, khiến trong Hoa phòng luôn ấm áp, hoàn toàn

khác biệt với thời tiết bên ngoài, bên ngoài đang là lúc liễu mới đâm chồi, còn hoa bên trong đã trở nụ từ lâu.

Mộ Dung Tuyết sinh trong y dược thế gia, từ nhỏ đã thông thuộc các loại hoa cỏ, nhưng trong Dưỡng hình uyển này đích thực như Giai m nói, có một số hoa cỏ nàng chưa từng thấy qua. Trên giàn hoa treo một lồng chim, bên trong có nuôi một con vẹt, thấy có người đến liền kêu mấy tiếng, khiến Đinh Hương, Bội Lan sấp lại chơi đùa.

Mộ Dung Tuyết đi vào trong, phát hiện góc Đông của Hoa phòng khác với những chỗ khác, có một nơi được xây riêng, bốn góc chống cột sắt, bên trên dùng vải đen mỏng như cánh ve che lại, bên trong không biết trồng gì mà quý giá như vậy, lẽ nào không thể thấy ánh sáng?

Nàng hiếu kỳ bước sang, nhìn thấy một loại thực vật kỳ quái, phiến lá dày to rộng, bám vào cột đá.

“Giai m, đây là gì?” Nàng quay lại, nhưng phát hiện Đinh Hương, Bội Lan, Giai m đều không thấy đâu chỉ có Gia Luật Ngạn không biết đã đứng sau lưng nàng tự bao giờ.

Ý cười trên mặt nàng lập tức biến mất, dường như nụ cười thoáng qua kia chỉ là ảo giác của hăn.

“Hoàng thượng vạn phúc.” Nàng nghiêm chỉnh hành lễ, vẻ mặt nghiêm túc, rèm mi khẽ sụp, không chịu nhìn hăn, đây rõ ràng là vẫn còn đang giận, hơn nữa còn không có ý làm hòa.

“Miễn lễ.”

Mộ Dung Tuyết lòng giận thầm, nhất định là nha đầu Đinh Hương bày trò, Hậu cung rộng lớn như vậy, sao lại vừa khéo gặp hăn ở nơi hẻo lánh thế này được.

“Cho thần thiếp được cáo lui.” Nàng định cất bước đi, nhưng bị Gia Luật Ngạn kéo tay lại, “Chẳng phải nàng hỏi đây là gì sao?”

Mộ Dung Tuyết nói, “Hiện giờ thần thiếp không muốn biết nữa.”

Đây rõ ràng là đang giận dữ, Gia Luật Ngạn chăm chăm nhìn vào mặt nàng, nhưng không chịu buông tay. Mộ Dung Tuyết cũng không giãy dụa, hai người chờ ra trong Hoa phòng, hương thơm ngan ngát bay đến, nhưng không xua được sự nặng nề trong lòng.

“Triệu Chân Nương không phải như nàng nghĩ đâu.” Gia Luật Ngạn phá vỡ im lặng, chậm rãi nói: “Nàng còn nhớ mảnh vải viết bằng son kia không, đã rơi vào tay cô ta đó. Cô ta tranh sủng với Kiều thái phi thất bại, bị Hoàng thượng đày vào lãnh cung, sau đó cô ta giao mảnh vải cho Thành Hi vương, muốn lấy đó làm chiêu bài giúp Thành Hi vương ngóc đầu trở lại, bởi vậy Thành Hi vương mới chịu giúp cô ta ra khỏi Lãnh cung.”

Mộ Dung Tuyết vô cùng chấn động, không thể tin nổi, ngược mắt lên, tuy Gia Luật Ngạn tuyệt tình lạnh lùng, nhưng chưa bao giờ gạt nàng. Lúc này càng không giống như đang nói dối.

“Thời gian đó Tiên đế vì uống đan dược quá liều, không thể nhìn rõ, nên để Kiều thái phi giúp đỡ xử lý chính sự, lúc Kiều thái phi thay Tiên đế đọc tấu chương, đã rút vật chứng của Thành Hi vương ra.”

Mộ Dung Tuyết nghe đến đây, bất giác cả kinh. Có thể nào cũng không ngờ rằng mảnh vải đó lọt vào tay Triệu Chân Nương, lúc đó nàng ở Gia Di cung, mỗi tối đều lén lấy mảnh vải đó ra nhìn mấy lần để thỏa mỗi tương tư, luôn cẩn thận cất giữ, sau đó đột nhiên biến mất, nàng cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng không ngờ rằng là Triệu Chân Nương giở trò.

Gia Luật Ngạn nói: “Trong cung này, mỗi người đều không đơn giản như bề ngoài. Triệu Chân Nương đối với nàng, đối với phụ thân nàng, từ đầu đến cuối đều là lợi dụng, báo ơn chỉ là bình phong mà thôi. Cô ta tác

hợp chúng ta chẳng qua cũng là lót đường cho tương lai, cô ta giữ phụ thân nàng ở Thái y viện chỉ vì để đối phó với Kiều thái phi. Nàng nghĩ tại sao Tiên đế lại đẩy cô ta vào Lãn cung? Cô ta vu cáo Kiều thái phi mưu hại Công chúa. Hơn nữa chuyện này còn dính líu đến phụ thân nàng.”

Mộ Dung Tuyết nghe đến đây càng kinh ngạc hơn.

“Cô ta nói dối là cung nữ có chấy rận, bảo phụ thân nàng chế thuốc bột có độc để gội đầu. Sau đó vu cáo trong móng tay Kiều thái phi có độc, muốn mưu hại Công chúa. Hoàng thượng tra rõ chân tướng, trong lúc giận dữ đã đẩy cô ta vào Lãn cung. Cô ta lại đem chuyện này đổ lên đầu phụ thân nàng, nếu không nhờ Kiều thái phi xoay chuyển, e là phụ thân nàng cũng bị kéo vào rồi.”

Mộ Dung Tuyết nghe những lời nói này, kinh ngạc và buồn bã trong lòng không còn lời nào để biểu đạt. Cảm giác của nàng đối với Triệu Chân Nương thay đổi rất nhanh, vòng vèo mấy lượt. Lúc đầu biết được vì nàng ta tiến cử trước mặt lão Hoàng đế nên mình mới bị chọn nhập cung, thật sự hận đến nghiến răng, sau đó vì lấy được Gia Luật Ngạn, nàng liền xí xóa hết oán hận này, chuyển sang coi nàng ta là ân nhân. Nhưng đến giờ, nàng mới biết từ đầu đến cuối, mình đều bị nữ nhân trông có vẻ dịu dàng lương thiện này lợi dụng.

“Tiên đế cảm thấy Triệu Chân Nương lòng dạ hẹp hòi, học thức khí độ không bằng Kiều thái phi, bởi vậy mới giao Công chúa cho Kiều thái phi nuôi dưỡng, không phải ta thiên vị Kiều thái phi, không chịu trả Công chúa cho cô ta. Đây là ý chỉ của Tiên đế, ta không thể làm trái, còn về Văn Xương...” Gia Luật Ngạn khựng lại rồi nói: “Vì Tiên đế quanh năm phục dùng đan dược, Văn Xương công chúa bẩm sinh suy nhược, sống không quá ba tuổi, điều này chắc phụ thân nàng cũng biết, có điều không ai dám nhắc với Tiên đế.”

Mộ Dung Tuyết lại một lần nữa chấn động. Mỗi một chuyện Gia Luật Ngạn nói nàng đều không nhìn ra, lúc này nàng mới thật sự cảm giác được sự biến ảo khôn lường của Hậu cung này.

Gia Luật Ngạn nói: “Ta cũng mới biết, thì ra Kiều thái phi yêu trưởng tử của Tĩnh quốc Tướng quân. Chả trách nhiều năm như vậy mà án oan của Tĩnh quốc Tướng quân cũng được rửa sạch.”

Mộ Dung Tuyết vỡ lẽ, thì ra Hứa Uy mà Kiều Tuyết Y nói tối qua là huynh trưởng của Hứa Trạch. Vừa nghĩ đến Hứa Trạch, lửa hận của nàng đối với Gia Luật Ngạn lại dâng trào, sa sầm sắc mặt, quay người định rời đi.

“Nàng còn muốn giận đối với ta đến lúc nào?” Hắc giải thích nhiều như vậy, không ngờ nàng không chỉ không nguôi giận mà còn giận hơn.

Mộ Dung Tuyết nhú mày: “Thiếp làm sao dám giận đối với Hoàng thượng, lẽ nào không muốn sống nữa sao?”

Gia Luật Ngạn hiểu ra, chua ngầm nói: “Vẫn còn vì Hứa Trạch mà giận ta sao? Đúng là nhớ mãi không quên.”

Mộ Dung Tuyết tức tối nói: “Chàng mới nhớ mãi không quên người đó thì có, vậy mà cứ vu oan cho thiếp.”

Gia Luật Ngạn lập tức nói: “Ta và Kiều thái phi không như nàng nói đâu. Khi xưa mẫu thân ta từng có ý liên hôn với Kiều gia, nhưng Kiều thái phi lớn hơn ta một tuổi, phẩm mạo lại xuất chúng, người cầu thân vô số, mẫu thân ta liền lấy hộp nữ trang ta đeo đem tặng cô ấy để thăm dò thái độ. Kiều thái phi trả hộp nữ trang đó lại, có ý từ chối, từ đó ta không còn dính líu gì đến cô ấy nữa.” Nói ra thì chuyện này cũng có hơi mất mặt, hắc vốn không muốn cho Mộ Dung Tuyết biết, nhưng nếu không giải thích thì nàng sẽ hiểu lầm mãi.

“Thiếp và Hứa Trạch cũng không phải như chàng nghĩ, dựa vào cái gì mà bắt thiếp tin chàng, còn chàng không chịu tin thiếp?” Mộ Dung Tuyết không nhìn được mà phản bác: “Hoàng thượng người đúng là chỉ cho quan châu nổi lửa, còn dân đen không được đốt đèn mà. Nghĩ thử xem bên cạnh chàng có bao nhiêu nữ nhân rồi, thiếp đâu có vì đồ kị mà giết người như chàng, cùng lắm là một mình uống rượu sầu, rơi vài giọt nước mắt, sau đó vạch vào tim mấy đao thôi.”

Gia Luật Ngạn lập tức ghen lời.

“Chẳng qua thiếp chỉ đồng hành cùng Hứa Trạch một tháng chàng đã tính toán vậy rồi, còn chàng cưới Ngọc Sính Đình, cùng chung chăn gối, động phòng hoa chúc với cô ta, vậy thiếp phải làm sao đây?”

Oán hận Mộ Dung Tuyết dồn nén đã lâu đều bị khơi ra hết, hung dữ nói: “Chàng muốn lòng thiếp chỉ có mình chàng, vậy có phải lòng chàng cũng chỉ có mình thiếp hay không?”

“Chàng muốn thiếp trung với chàng, còn chàng có trung với thiếp không?”

“Kể từ khi gặp chàng thiếp đã một lòng một dạ với chàng, còn chàng thì sao?”

Gia Luật Ngạn nói: “Ta cũng một lòng một dạ với nàng.”

“Một lòng một dạ gì chứ, ai đến cũng không từ thì có.” Mộ Dung Tuyết càng nói càng tức tối, giận dữ hất tay hăn ra, còn đạp lên chân hăn một cước. Động tác này của nàng vốn lưu loát suôn sẻ, nhưng đá xong mới phát hiện có điều không đúng, đây là dương kim Hoàng thượng, không phải nam nhân bình thường, không vui thì có thể đánh một trận trút giận.

Gia Luật Ngạn bị mấy lời của Mộ Dung Tuyết khiến tâm thần chấn động, có năm mơ cũng không ngờ trên đời này còn có người dám đá hăn,

đến khi phản ứng lại thì phát hiện Mộ Dung Tuyết đã chạy trốn như bay ra khỏi Hoa phòng.

~*~

Tiểu Ngạn: Bà thiên vị quá đi, Thái tử thì trêu chọc Cung Khanh trong Dưỡng hình uyển, còn anh đây lại bị cô em kia đá.

Mẹ Kim: Khụ khụ... Không dễ gì mới dựng được một cảnh mà, dùng lại lần nữa đi.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 40: Trừng Phạt

Đinh Hương, Bội Lan và Giai m đang cùng Tần Thụ công công hầu chờ ngoài cửa Hoa phòng. Bên trong lặng ngắt như không hề có động tĩnh gì, hiển nhiên là giờ lành cảnh đẹp hoa tiền nguyệt hạ.

Đinh Hương thấy hơn một khắc mà Mộ Dung Tuyết vẫn chưa ra, lòng mừng thầm, đáng tiếc chưa vui được bao lâu đã thấy Mộ Dung Tuyết hoảng hốt chạy ra, giống như có ai đang đuổi theo phía sau, không hề quay đầu mà rời khỏi Hoa phòng.

Tình huống gì đây? Tần Thụ công công cũng hơi kinh ngạc.

Đinh Hương, Bội Lan không dám hỏi nhiều, vội theo Mộ Dung Tuyết về Ý Đức cung.

Mộ Dung Tuyết tâm thần bất định uống một ly trà, đột nhiên không đầu không đuôi hỏi một câu: “Đinh Hương, mẹ muội có từng đánh cha muội chưa?”

Đinh Hương lập tức lên án, “Lần nào cũng là cha muội đánh mẹ muội, đến mức mẹ muội phải về nhà mẹ.”

Mộ Dung Tuyết lại hỏi: “VẬY... Bội Lan, mẹ muội có dám đánh cha muội không?”

Bội Lan lắc đầu.

Mộ Dung Tuyết cảm thấy vấn đề này càng nghiêm trọng hơn.

Đinh Hương thấy thần sắc nàng kỳ quái, thì dè dặt hỏi: “Tiểu thư, hôm nay ở Hoa phòng, Hoàng thượng...”

Vừa nhắc đến chuyện này, Mộ Dung Tuyết liền hậm hực nói: “Có phải các muội có ý dụ ta đến đó không?”

Đinh Hương vội biện bạch: “Không phải đâu tiểu thư, Tần Thụ công công nói, không biết Hoàng thượng tìm đâu ra một bụi cây leo, quý như bảo bối vậy đó, cứ vài ngày là đích thân đi xem. Hôm nay không khéo mới gặp tiểu thư thôi.”

“Thật trùng hợp quá nhỉ.” Mộ Dung Tuyết chìa ngón tay hoa lan chỉ chỉ lên trán Đinh Hương: “Tâm tư của muội tưởng ta không biết gì sao? Chỉ mong ta khom lưng cúi gối lấy lòng Hoàng thượng thôi đúng không?”

Đinh Hương vô cùng uất ức: “Tiểu thư, lúc còn ở Vương phủ muội đâu ưa gì Hoàng thượng, cô cũng biết mà.”

“Nhưng bây giờ tại sao lại chuyển hướng?” Mộ Dung Tuyết cảm thấy sau khi mình từ Tô Châu hồi cung, thái độ của Đinh Hương đối với Gia Luật Ngạn đã thay đổi tám trăm độ.

“Đó là vì sau khi tiểu thư mất tích, bọn muội đều bị Hoàng thượng làm cảm động. Hoàng thượng tốt với tiểu thư không phải chỉ là bề ngoài, cũng không phải chỉ là nói ngoài miệng thôi đâu.”

Mộ Dung Tuyết không phục nói: “Vậy dám hỏi các muội rằng, ta tốt với chàng chỉ là phù phiếm bề ngoài thôi sao?”

Đinh Hương nói: “Đương nhiên không phải. Bọn muội chỉ cảm thấy nếu tiểu thư đã chạy không thoát, vậy thì nên an phận sống với Hoàng thượng, sớm sinh một Hoàng tử mới là chính đạo.”

Bội Lan cũng nói: “Phải đó, Ký lai chi tắc an chi[1]. Nếu tiểu thư đã vào cung rồi thì cũng nên dự tính cho tương lai. Hoàng cung là nơi ăn thịt người không nhả xương, nếu không có Hoàng thượng chăm lo, ngày tháng sau này sẽ thảm lắm. Muội và Đình Hương thật sự rất lo lắng cho tiểu thư. Tiểu thư không có nhà mẹ hiền hách, chỗ dựa duy nhất chỉ có sự sủng ái của Hoàng thượng, nếu giận đối Hoàng thượng thì chẳng phải sau này sẽ bị người ta ức hiếp sao.”

[1. Khi có chuyện đến thì nên chấp nhận, xuôi theo nó.]

Nghe thấy những lời này, lòng Mộ Dung Tuyết vô cùng ấm áp, tuy hai người này là nha hoàn, nhưng từ nhỏ trưởng thành cùng nàng như tỷ muội, nay ở Hậu cung nàng không ai thân thích, hai nha hoàn này giống như người thân ruột thịt.

Nàng nghiêm túc nói: “Các muội yên tâm, tiểu thư ta làm sao có thể bị người ta ức hiếp được. Ta không ức hiếp người ta thì đã A di đà phật rồi, đúng không?”

Đình Hương phì cười, khựng lại rồi hỏi: “Tiểu thư, vừa rồi ở Hoa phòng sao thần sắc cô lại hoảng hốt như vậy, có phải Hoàng thượng...” Đình Hương cười cười không nói, vẻ mặt mờ ám.

Mộ Dung Tuyết vội nói: “Không phải như muội nghĩ đâu, là ta đã Hoàng thượng một cước.”

Mặt cười của Đình Hương lập tức biến thành mặt khóc. Chả trách Mộ Dung Tuyết vừa trở về là hỏi mẹ mình có dám đánh cha mình không, thì ra còn có màn này nữa.

Đình Hương và Bội Lan đều sầu não suốt đêm không ngủ. Lòng đã có chuẩn bị, hôm sau sẽ cuốn gói theo tiểu thư đến Lãnh cung.

Hôm sau, Tần Thụ quả nhiên đến Ý Đức cung.

Đinh Hương, Bội Lan tái mặt nhìn Tần Thụ công công, cứ như nhìn thấy Hắc Bạch vô thường.

Tần công công khó hiểu sờ mặt, thầm nói, lẽ nào hôm nay mình trông hung ác lắm sao?

“Hoàng thượng mời Đức phi nương nương đến Ngự thư phòng.”

Mộ Dung Tuyết vừa nghe Gia Luật Ngạn triệu kiến, lòng có chút bất an, lẽ nào hôm nay muốn tìm nàng tính nợ?

Nàng buông xuôi nghĩ, dù sao đánh cũng đánh rồi, coi như báo thù cho Hứa Trạch, cho dù bị phạt vào Lãnh cung nàng cũng nhận.

Vào ngự thư phòng, bên trong yên lặng như tờ, mùi Long diên hương từ lư tử kim vẫn vít bay ra. Gia Luật Ngạn thân mặc long bào, ngồi sau thư án phê tấu chương, xem ra là vừa mới bãi triều.

Đây cũng là lần đầu Mộ Dung Tuyết thấy hắc mặc long bào, trong vẻ tuấn tú nho nhã còn có uy thế bức người.

Nàng tiến lên thi lễ, “Hoàng thượng vạn phúc kim an.”

Gia Luật Ngạn ngược mắt, nhìn nàng rồi nói một câu: “Đến đây.”

Mộ Dung Tuyết ngập ngừng một lúc rồi đi tới trước mặt hắc.

Hắc nhìn nàng, đột nhiên khóe môi cong lên ý cười, đây thường là biểu hiện trước khi hắc nổi giận. Nàng chuẩn bị tâm lý, nét mặt anh dũng hiên ngang vì nghĩa.

“Hôm qua nàng đá ta một cước, cứ vậy là xong sao?” Gương mặt tuấn mỹ của Gia Luật Ngạn bày ra biểu hiện chờ tính sổ.

“Thần thiếp biết lỗi rồi, xin Hoàng thượng trị tội.” Mộ Dung Tuyết miệng nhận tội, nhưng trên mặt lại không chút biểu hiện hối lỗi nào, bộ dạng cứ như một miếng thịt thừa[2].

[2. Nguyên văn là một loại thịt ăn không ngon, bỏ không đành, khó cắt, khó nấu, khó nhai, dùng để chỉ người ngang ngược không nói lý lẽ, điếc không sợ súng.]

Gia Luật Ngạn thăm thờ dài, nha đầu này xưa nay to gan, chống lại Hoàng mệnh, giả chết chạy trốn, chuyện gì cũng làm được, lúc này càng giống như một con nhím, không hề biết sợ hãi là gì.

Nếu là người khác, đừng nói là đá hấn, chỉ cần dám trả treo một câu thì mười cái đầu cũng không đủ chém. Còn với nàng hấn lại bó tay, hôm qua nghĩ suốt đêm cũng không nghĩ ra phải phạt nàng thế nào, nhưng cũng không thể cứ vậy mà bỏ qua, chẳng phải sau này nàng sẽ trèo lên đầu hấn tác oai tác quái sao?

Vậy là hấn nghiêm mặt nói: “Phạt nàng hôm nay làm cung nữ Ngự thư phòng một ngày.”

Mộ Dung Tuyết ngẩn ra, không ngờ lại phạt nhẹ như vậy, nhưng nàng đâu biết làm cung nữ chứ, từ khi nàng sinh ra đã được chiều chuộng, ngoài xuống bếp nấu cơm, những chuyện khác vốn không hề động đến. Nàng chớp chớp mắt, nghĩ xem bình thường Đinh Hương, Bội Lan làm những gì.

Những chuyện bình thường Đinh Hương hay làm là: Quét dọn, lau bàn, may vá, xoa vai, bóp chân, làm ấm chăn mền cho nàng... Mấy việc sau có nghĩ hấn cũng đừng mơ. Mộ Dung Tuyết đảo mắt, xem xét quanh Ngự thư phòng, đập vào mắt trước tiên là một chiếc tủ nhiều ngăn, nhưng bước tới phía trước, quẹt nhẹ ngón tay, bên trên không có lấy một hạt bụi.

Nàng lại nhìn xuống đất, nền gạch vàng sạch sẽ đến mức có thể soi gương càn không cần quét dọn.

Còn chuyện gì có thể làm được nữa đây? Nàng xoay tí đôi mắt xem xét bốn phía. Đáng vẻ quyền rũ đáng yêu này khiến Gia Luật Ngạn không thể xem tấu chương được nữa, dứt khoát gác quốc sự một bên, làm hôn quân trước rồi tính sau.

Cuối cùng, ánh mắt nàng rơi trên bình đựng tranh bên thư án, bên trong cắm một số bức họa, có hơi hỗn loạn. Nàng bước tới phía trước định sắp xếp lại.

Ánh mắt Gia Luật Ngạn rơi trên cổ nàng, vết sẹo màu đỏ do mảnh sứ rạch qua đã không rõ ràng nữa, chỉ còn là một vết màu hồng, hắc bất giác có hơi hối hận, lần trước nàng dùng Mỹ nhân kế, hắc nên tương kế tựu kế mới phải.

“Sao hôm nay nàng không sử dụng Mỹ nhân kế nữa?” Hắc cứ nhìn nhìn, bất giác nói ra lời trong lòng.

Tay Mộ Dung Tuyết khựng lại, gương mặt sầm xuống.

Tình cảnh lúc đó nàng vẫn còn nhớ rõ, hắc hung dữ cho nàng biết Hứa Trạch đang trên đường xuống suối vàng. Nghĩ đến đây, nàng cảm thấy ngọn lửa trong lòng đột nhiên bùng lên, hận không thể cầm cuốn tranh trong tay đánh cho hắc một trận.

Gia Luật Ngạn thấy nàng không lên tiếng, lại khiêu khích hỏi một câu: “Sao, nàng không muốn gặp cha à?”

Mộ Dung Lâm là sát chiêu của Gia Luật Ngạn, tử huyệt của Mộ Dung Tuyết. Vừa nghe đến cha, Mộ Dung Tuyết lập tức lộ ra biểu hiện chờ đợi, ôm cuốn tranh đưa mắt nhìn hắc, lập tức từ con nhím biến thành con thỏ.

Gia Luật Ngạn vừa ý gật đầu: “Lần sau lúc nàng sử dụng Mỹ nhân kế, ta sẽ cho nàng biết.”

Mộ Dung Tuyết lập tức có cảm giác bị trêu chọc, tức tối ném cuốn tranh trong tay vào bình. Gia Luật Ngạn biến sắc, vội cầm cuốn tranh lên xem thử, rồi lại cẩn thận đặt vào trong.

Nâng niu như vậy nhất định là một bức họa giá trị hãn hữu quý. Mộ Dung Tuyết cầm cuốn tranh lên, mở ra định xé, uy hiếp nói: “Hoàng thượng không cho thiệp biết, thì thiệp sẽ xé bức tranh này.”

Xé đồ là thế mạnh của nàng, Gia Luật Ngạn nghe vậy vội nói: “Đừng xé, đó là chân dung của nàng.”

Mộ Dung Tuyết sửng sốt, mở tranh trong tay ra, quả nhiên là một bức chân dung của mình. Nàng đã nghe Đình Hương nói từ lâu, Gia Luật Ngạn đích thân vẽ chân dung của nàng, cho họa sư phỏng theo, dán khắp hạ lưu Oán giang. Nhưng nàng không ngờ Gia Luật Ngạn lại vẽ mình có thần như vậy, mắt mày thần tình sinh động như thật. Nàng nhìn sửng sờ bức tranh trong tay.

Gia Luật Ngạn đoạt lại bức tranh trong tay nàng, cuộn lại cất vào bình.

Mộ Dung Tuyết thu lại cảm xúc hỗn loạn chấn động, hỏi: “Hoàng thượng còn có gì căn dặn?”

“Mài mực.”

Mộ Dung Tuyết đến trước thư án, một tay xoắn tay áo, một tay nâng lên, ánh mắt rơi trên nghiên mực bàn long, không muốn ở đây thêm một khắc nào nữa, bức tranh vừa rồi đã khiến nhịp tim nàng hỗn loạn.

Gia Luật Ngạn nhìn cổ tay thon thon trắng ngần, không biết mình gọi nàng đến đây làm việc, rốt cuộc là hành động sáng suốt hay tự đào hố chôn mình. Để ở Ý Đức cung thì mắt không thấy, nhưng lòng cứ luôn lo lắng, tâm thần bất định, đặt trước mắt lại càng tâm thần bất định hơn.

Hắn hít một hơi, cố ép mình thu hồi tầm mắt, tiếp tục phê tấu chương.

Mãi mực xong, Mộ Dung Tuyết lại hỏi: “Hoàng thượng còn có gì cần dặn?”

Gia Luật Ngạn nói: “Bóp chân, hôm qua bị nàng đá tím hết một mảng rồi.”

Lòng Mộ Dung Tuyết biết hắn vu oan cho mình, chút sức lực của nàng đâu đá mạnh đến vậy, nàng cúi người, nhắm vào chỗ hôm qua đá dùng sức nhéo một cái.

Gia Luật Ngạn hít một hơi, đây là nhéo mà.

“Lần trước nàng đâu có bóp như vậy.” Hắn biết nàng biết huyệt vị, lần trước ở thư phòng Ẩn Đào các, nàng xoa bóp vô cùng thoải mái.

Mộ Dung Tuyết lạnh lùng nói: “Lẽ nào Hoàng thượng không biết con người sẽ thay đổi sao?”

Gia Luật Ngạn cười khỗ, “Được rồi, đừng nhéo nữa, lần này sẽ tím thật đó.”

Mộ Dung Tuyết lập tức đứng dậy, “Vậ thần thiếp cáo lui.”

“Khoan đã.” Gia Luật Ngạn đặt bút trong tay xuống, muốn nói nhưng lại thôi.

“Hoàng thượng có gì cần dặn?”

“Mười sáu tháng sau hành lễ phong Hậu.”

Nói ra lời này, Gia Luật Ngạn có hơi căng thẳng, nhìn chăm chăm vào mặt Mộ Dung Tuyết, lòng xoay chuyển vô số ý nghĩ, không biết rốt cuộc nàng sẽ thế nào.

Thật sự lập nàng làm Hoàng hậu? Vì đã nghe Đình Hương nói từ trước, Mộ Dung Tuyết cũng không kinh ngạc lắm, điềm tĩnh thi lễ với hân: “Đa tạ Hoàng thượng thương yêu.”

“Sao không làm mình làm mấy nữa?” Gia Luật Ngạn lại vô cùng kinh ngạc, hân tưởng với tính tình cứng đầu của nàng, lúc này nhất định sẽ âm ỉ một hồi, nào ngờ lại sáng khoái tạ ơn, phản ứng này hoàn toàn ngoài dự liệu.

Mộ Dung Tuyết hứ một tiếng: “Ai mà không thích thăng quan phát tài chứ.”

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 41: Như Nguyễn

Gia Luật Ngạn nghe thấy câu trả lời này, thật sự vừa tức giận vừa buồn cười, chỉ e từ khi có sử sách đến nay, không vị Hoàng hậu nào có cách nghĩ như vậy.

Mộ Dung Tuyết nghiêm túc nói: “Bổng lộc của Hoàng hậu có cao không?”

Gia Luật Ngạn càng dở khóc dở cười, nói: “Tóm lại là không thấp.”

Mộ Dung Tuyết nhàn nhạt nói: “Vậy thì tốt. Đa tạ Hoàng thượng tin tưởng, giao chức vụ Hoàng hậu cho thần thiếp, thần thiếp nhất định dốc toàn lực, không phụ sự tin tưởng của Hoàng thượng, xứng đáng với bổng lộc này.”

Giọng điệu chuyện công làm theo phép công này khiến Gia Luật Ngạn vô cùng thất vọng, hần nhú mày hỏi: “Sao, bổng lộc không cao thì nàng không chịu à?”

Mộ Dung Tuyết gật đầu: “Đó là đương nhiên, Hậu cung bề bộn rồi ren, Hoàng hậu chức trách vô số, lao tâm lao lực, trách nhiệm nặng nề. Nhưng thần thiếp đã lĩnh bổng lộc cao, đương nhiên sẽ hết lòng hết sức quản lý Hậu cung, công tư phân minh, tuân thủ chức trách.”

Lòng Gia Luật Ngạn không vui, lời lẽ này của nàng rõ ràng không hề để tâm ngôi vị Hoàng hậu mà hần phí bao công sức giành về cho nàng, chỉ coi nó là một chức vụ trong Hậu cung mà thôi.

Hắn không nhịn được nói: “Nàng có biết, Trầm phong nàng làm Hoàng hậu phải tốn nhiều tâm sức dường nào không?”

Mộ Dung Tuyết nghe vậy liền quỳ xuống lần nữa, “Thần thiếp tạ long ân của Hoàng thượng.”

Dáng vẻ khuôn phép này càng khiến Gia Luật Ngạn giận hơn, hắn kéo nàng lên, “Nàng có biết chức trách quan trọng nhất của Hoàng hậu là gì không?”

“Là gì?”

Hắn ý tứ sâu xa nói: “Khai chi tán diệp[1], nuôi dạy Hoàng tử cho Hoàng thất.”

[1. Khai chi tán diệp: Sinh nhiều con cái.]

Mộ Dung Tuyết nhướn đôi mày thanh tú nói: “Hoàng thượng nói việc tuyển tú ba năm một lần đó sao? Hoàng thượng yên tâm, thần thiếp đã biết Hoàng thượng thích nữ nhân thế nào, lúc đó nhất định dốc hết sức lực để Hoàng thượng vừa lòng.”

Cho dù Gia Luật Ngạn tốt tính đến đâu cũng không chịu nổi sự khiêu khích của Mộ Dung Tuyết. Hắn nổi giận ôm xốc nàng lên đi về phía Noãn các ở đằng sau.

Mộ Dung Tuyết hơi hoảng hốt, vừa giãy dụa vừa nói: “Bình thường Hoàng thượng phê tấu chương ở Ngự thư phòng thế này đây sao? Chả trách làm thị nữ của Ngự thư phòng là công việc người người ở Hậu cung này ngưỡng mộ.”

Gia Luật Ngạn bị nàng khiêu khích càng nóng giận, hắn đặt nàng lên giường đè xuống. “Chuyện nàng từng hứa với Trầm, hôm nay Trầm sẽ bắt nàng thực hiện.”

“Thần thiếp từng hứa chuyện gì? ” Mộ Dung Tuyết thầm đã biết chuyện gì, nhưng vẫn giả vờ hồ đồ, chặn môi hắt lại, hoảng loạn phản kháng.

“Đương nhiên là chuyện này.” Vừa nói hắt vừa cắn mạnh lên miệng nàng, một tay khóa hai tay nàng trên đỉnh đầu, một tay cời thắt lưng nàng thò vào trong, tóm lấy bầu ngực mềm mại đầy đặn của nàng, bóp mạnh mấy cái.

Mộ Dung Tuyết hoảng loạn giãy dụa, hắt cũng không buồn chế phục nàng, chỉ đè mạnh lên ngực nàng, mặc cho nàng thở dốc cũng không đẩy được hắt ra. Chờ đến khi nàng không còn sức lực, lúc này hắt mới ra tay, lột sạch y phục nàng nhét vào trong chăn.

Mộ Dung Tuyết biết lần này trốn không thoát, vừa căng thẳng lại vừa sợ, không biết lần này hắt sẽ báo thù nàng thế nào đây. Còn nhớ đêm đầu tiên, hắt giày vò nàng đến tận nửa đêm, chỉ để báo thù dọc đường nàng không thật thà, chuốc vô số phiền phức cho hắt, lần này còn quá đáng hơn lần trước, giả chết chạy trốn, lừa gạt tình cảm của hắt, e là hắt sẽ không dễ dàng tha cho nàng.

Nhớ đến những giày vò ngọt ngào nhưng đau khổ đó, lòng nàng thắt lại.

Bên cạnh truyền đến tiếng cời y phục sột soạt, rất nhanh đã có một thân thể nóng hổi đè xuống.

Gia Luật Ngạn thân hình cao lớn, cánh tay chống lên lộ ra vòm ngực rộng lớn, cơ thịt săn chắc. Nàng nhìn một hồi rồi nhắm mắt lại, lòng nói, coi như thọ hình vậy, kẹp tay cũng không sợ, đây có là gì chứ, có phải là chưa từng trải qua đâu. Nghĩ vậy, nàng cũng liều mình xông lên biểu hiện mặc người chém giết, để hắt tách hai chân ra.

Trống trải quá lâu, lại thêm dưới thân là nữ nhân hần hết mực yêu thương, Gia Luật Ngạn không chờ được mà xông vào.

Đã quá lâu không làm chuyện này, lại bị xâm nhập đột ngột, Mộ Dung Tuyết đau đến cong chân, suýt chút hét lên thành tiếng.

Gia Luật Ngạn thấy nàng nhú mày, biết nàng đau, nên cố nén dục vọng của mình, rút người ra, vuốt ve nàng. Ngón tay xoa nắn nơi mềm mại, đến khi đã ẩm ướt mới lại tiến vào.

Mộ Dung Tuyết vốn không hưởng thụ chuyện chăn gối lắm, lần này lại cách quá lâu không thân mật, bên trong hết như xử nữ, thít chặt khó vào, ngăn hần tiến về phía trước, nhưng lại càng khiến hần nảy sinh dã tính chiếm đoạt chinh phục. Sau khi nàng đã hơi thích ứng, hần không kìm được mà đâm mạnh mấy lần vào nơi sâu nhất của nhụy hoa.

Nàng nhắm chặt mắt như đang thọ hình, mặc hần tung hoành thế nào cũng không chịu mở mắt nhìn hần, không chịu lên tiếng.

Hần cảm thấy nàng bị mình đẩy ra khỏi trái tim, trong lúc kích động càng chinh phạt dữ dội hơn, hận không thể nghiền nát nàng ra để hòa vào xương máu mình.

Dục niệm kìm nén đã lâu, lại thêm vào tức giận, uất ức, ghen ghét, yêu hận đan xen, khiến Gia Luật Ngạn biến cuộc hoan ái này thành một trận chiến, chỉ muốn hoàn toàn chinh phục nữ nhân dưới thân, đẩy hết tất cả những người khác trong lòng nàng ra ngoài, để hần chiếm lĩnh trọn vẹn thân thể nàng, để sau này nàng chỉ có mỗi mình hần, giống như trước kia, toàn bộ tâm trí đều là hần.

Ôm tâm trạng như vậy, hần càng dùng mãnh hơn bất kỳ lần nào khác, bày bố thân thể nàng thành đủ các loại tư thế, dùng đủ mọi cách khiêu khích nàng, muốn chinh phục nàng.

Lúc đầu Mộ Dung Tuyết không thích ứng được với đủ các phương thức kích thích, lòng cũng mang oán hận, sợ hãi không chịu phối hợp, bởi vậy liều mình kháng cự, nhưng dù sao cũng không địch lại sức lực của hắc, hơn nữa cơ thể đã từng nếm trải chuyện này, bị hắc cố ý kích thích trêu chọc, dần dần lộ ra bản tính chân thật, giường nệm bất tri bất giác ướt đầm một mảng, nàng thở dốc mềm nhũn dưới thân hắc, hắc giở nhiều thủ đoạn, khiến nàng lần đầu tiên biết đến cảm giác hồn bay tận chân trời, cuối cùng ngất đi lúc nào không biết.

Đến khi tỉnh lại, trong Noãn các tối đen, chỉ thấp một ngọn đèn.

Nhất thời nàng có hơi hoang mang, đầu óc mơ màng một lúc mới nhớ ra đây là đâu, vừa rồi xảy ra chuyện gì. Nàng hoảng hốt xấu hổ ngồi dậy, phát hiện cơ thể đã sạch sẽ sảng khoái, trên người khoác một chiếc áo lót tơ tằm.

Cổ họng nàng khô đắng, muốn bước xuống uống nước, nhưng vừa động chân thì rã rời nhũn ra, không chút sức lực.

“Tỉnh rồi à?” Gia Luật Ngạn bước ra từ sau bình phong, cười vô cùng xấu xa.

Mộ Dung Tuyết vừa thấy hắc liền nhớ lại những động tác hắc làm vừa rồi, mặt đỏ bừng, lòng oán hận nhưng lại không biết làm sao. Quân vi thần cương, phu vi thê cương[2], nàng hao phí tâm tư hết lần này đến lần khác nhưng vẫn không thoát khỏi lòng bàn tay hắc, bị hắc đòi lấy tùy tiện.

[2. Chỉ mối quan hệ lớn giữa người với người trong xã hội, làm nền tảng cho trật tự phong kiến: vua-tôi, chồng- vợ, cương là giềng lưới, sợi dây lớn của lưới giữ cho lưới được giăng ra. Vua là giềng của bề tôi, chồng là giềng của vợ (Giềng: dây cái của lưới).]

Gia Luật Ngạn đốt ngọn đèn Tiên hạc liên hoa trên bàn, đến ngồi bên cạnh nàng, quần chân lên người nàng, dịu giọng nói: “Đừng để lạnh.”

Mộ Dung Tuyết căn môi im lặng.

“Cãi nhau đầu giường, làm lành cuối giường, giận dỗi lâu vậy rồi vẫn chưa chịu hòa giải sao?” Cuối cùng Gia Luật Ngạn cũng được như ước nguyện, lúc này đang tinh thần sáng khoái, uất ức tức giận nhiều ngày cũng được giải tỏa, nhìn Mộ Dung Tuyết yêu kiều vô lực, lòng tràn đầy tình ý.

“Không phải thiếp muốn giận dỗi với chàng, là chàng lòng dạ hẹp hòi.”

Ánh đèn trong Noãn các lơ mờ, Gia Luật Ngạn gần ngay trước mắt, mày kiếm mắt sao, vẻ mặt dịu dàng, nhưng Mộ Dung Tuyết cảm thấy sự ôn hòa của hắn lúc này chỉ là vẻ ngoài giả dối. Ban chết cho Hứa Trạch, để Ngọc Sính Đình tiêu điều pháp ngoại mới là bộ mặt thật của hắn.

“Nàng vẫn còn vì Hứa Trạch mà giận ta sao?” Hắn chưa ngòm véo mặt nàng, “Hừ nàng thôi, hắn chưa chết.”

“Chưa chết?” Mộ Dung Tuyết ngẩn ra, lập tức vui mừng như điên hỏi, “Vậy huynh ấy đang ở đâu?”

Nàng vừa vui mừng Gia Luật Ngạn liền trở mặt, hậm hực nói: “Sao, nàng còn muốn gặp hắn à?”

“Không, chỉ cần thiếp biết huynh ấy còn sống yên ổn là được.”

Gia Luật Ngạn đưa tay ôm lấy eo nàng, lòng bàn tay đặt trên bụng nàng nhẹ vuốt ve mấy cái, cười nói: “Chờ nàng sinh Hoàng nhi Trầm sẽ cho nàng biết.”

Mộ Dung Tuyết tức nghẹn, khựng lại rồi nói: “Vậy... thiếp gặp phụ thân thiếp chắc được chứ.”

“Được, chờ nàng có thai Trầm sẽ điều ông ấy đến Thái y viện đích thân chăm sóc ăn uống thuốc thang cho nàng.”

Mộ Dung Tuyết nổi giận: “Chàng nói thiếp có thai mới có thể gặp ông ấy sao?”

Gia Luật Ngạn mỉm cười nói: “Đúng vậy. Nếu nàng muốn sớm gặp ông ấy, thì sớm ngày có thai đi.”

Mộ Dung Tuyết nhìn nụ cười đắc ý của hắn, tức đến mức muốn đá hắn một cái nữa, nhưng lại không còn sức lực, chỉ có thể hung dữ trừng hắn.

Gia Luật Ngạn lấy y phục sang mặc cho nàng rồi nói: “Tối nay muốn ăn gì?”

Mộ Dung Tuyết giận dữ nói: “Muốn ăn cơm Hoàng thượng đích thân nấu, có không?”

Gia Luật Ngạn ngẩn ra, cười khan nói, “Nàng muốn ăn gì Trầm sẽ cho người nấu.”

“Hôm nay thiếp không muốn ăn gì hết, chỉ muốn ăn đồ chàng nấu thôi.” Mộ Dung Tuyết nhớ lại vừa rồi bị hắn ức hiếp thâm hiểm dường nào, đương nhiên không bỏ qua cơ hội làm khó hắn.

Gia Luật Ngạn dở khóc dở cười, véo mặt nàng nói : “Trầm thật sự không biết nấu.”

“Vậy thì thôi, thiếp về đây.”

“Được, nàng chờ đó.” Gia Luật Ngạn nhìn nàng cười cười : “Chuyện nhỏ này làm khó được Trầm sao?” Nói xong liền đứng dậy ra khỏi Noãn các.

Mộ Dung Tuyết thấy hắc ửng chiến, ngược lại có hơi kinh ngạc. Sao hắc có thể đích thân xuống bếp nấu ăn cho nàng được? Người có chết cũng cần thể diện như hắc, muốn hắc đến Ngự thiện phòng một chuyến, trừ khi là mộng du.

Lòng hiếu kỳ của nàng bị khơi dậy, nhàn nhã chờ đợi, xem thử hắc nấu cho nàng món ngon gì.

Chừng một khắc sau, cuối cùng cũng nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, Mộ Dung Tuyết nửa dựa trên sạp trong Noãn các, thấy Gia Luật Ngạn đi vào.

Vừa thấy hai tay hắc trống trơn, Mộ Dung Tuyết bỗng hơi thất vọng.

Hắc bước đến trước mặt nàng, đưa tay ra, thì ra trong bàn tay có một quả trứng.

Mộ Dung Tuyết bất giác ngẩn ra. Đây chẳng qua chỉ là một quả trứng luộc vô cùng bình thường, chỉ khác ở chỗ dưới ngòi bút tài hoa của hắc, trên quả trứng có một cảnh hồng mai, tinh tế xinh xắn sống động tựa như thật, tựa như đang nở trong lòng nàng.

Gia Luật Ngạn lộ ra nụ cười đắc ý, biểu hiện như đang chờ được khen ngợi.

Mộ Dung Tuyết đích thực rất muốn khen ngợi vài câu, nhưng bỗng nhớ lại trước đây, mình nấu một bàn ăn còn tinh xảo phức tạp hơn gấp trăm ngàn lần cũng không được một câu khen ngợi của hắc, vậy là nàng giấu lại thích thú trong lòng, cố ý lạnh mặt hỏi : “Chẳng qua chỉ là luộc một quả trứng thôi sao? Vậy mà cũng gọi là nấu cơm à?”

“Lẽ nào không tính sao? Trầm đích thân luộc, đích thân vẽ đó.”

Mộ Dung Tuyết giả vờ khinh bỉ liếc mắt, “Hoàng thượng không cảm thấy còn kém đồ thiếp nấu mười tám ngàn dặm sao?”

Gia Luật Ngạn nhú mày, vẻ mặt cực kỳ không vui.

Mộ Dung Tuyết không nhịn được cười : “Hoàng thượng, bị người ta đả kích cảm giác thế nào? Có phải giống như đang vui mừng chờ đón mặt trời, kết quả lại bị tạt một chậu nước lạnh không?”

Gia Luật Ngạn : “....”

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 42: Thề Hẹn

Mộ Dung Tuyết lộ ra nụ cười ranh mãnh như đang nói “Chàng cũng có hôm nay rồi”, tiếp đó lại đả kích mãnh liệt hơn : “Có bữa nào thần thiếp nấu cho Hoàng thượng mà thức ăn không đầy bàn đâu, Hoàng thượng người thật là keo kiệt, chỉ luộc cho thần thiếp một quả trứng, chút xíu này làm sao ăn đủ, người tưởng là nuôi chim sao?”

Gia Luật Ngạn vừa tức vừa buồn cười, véo mặt nàng nghiêng rằng nói: “Chẳng phải là nuôi chim sao, chim ưng.” Hiện giờ nàng mạnh mẽ như một con chim ưng, thật sự khiến hân vừa yêu vừa hận, nhưng lại bất lực không làm gì được nàng.

“Thôi vậy, có còn hơn không.” Mộ Dung Tuyết bày vẻ mặt vô cùng xem thường, “miễn cưỡng” đón lấy quả trứng từ tay hân, đứng dậy cáo lui.

Gia Luật Ngạn với theo một câu: “Trẫm luộc trứng cho nàng, nàng cũng phải nấu trà cho Trẫm, vậy mới công bằng hợp lý.” Nói là phạt làm cung nữ một ngày, nhưng còn chưa hết ngày đã muốn trốn rồi, đương nhiên hân không nỡ thả nàng đi.

“Nấu trà à?” Mộ Dung Tuyết đảo mắt, cười cười, “Được, chút nữa thần thiếp sẽ mang đến cho Hoàng thượng.”

Mộ Dung Tuyết điềm nhiên trở về Ý Đức cung, Đinh Hương, Bội Lan đều thở phào, lo lắng hỏi: “Hoàng thượng không trừng phạt Nương nương đó chứ?”

Mộ Dung Tuyết nói : “Phạt ta làm cung nữ Ngự thư phòng một ngày.”

Đinh Hương, Bội Lan nghe thấy trừng phạt này đều không nhịn được cười.

“Đây rõ ràng là Hoàng thượng mượn cớ để tiểu thư ở bên cạnh mình thôi.”

“Chỉ phạt một ngày quá ít rồi.”

“Các muội còn dám cười ta, chân ta mỏi hết rồi đây nè.” Mộ Dung Tuyết buột miệng, nói xong lại hận không thể cắn đứt lưỡi mình. Cũng may Đinh Hương, Bội Lan tưởng nàng đứng mỏi chân, không nghĩ gì khác, chỉ kỳ lạ là tại sao khi không mặt nàng lại đỏ bừng.

“Vậy tiểu thư đi tắm nước nóng thư giãn gân cốt nhé?” Nói xong, Đinh Hương lập tức dẫn cung nữ đi chuẩn bị nước nóng.

Mộ Dung Tuyết ngâm trong bồn tắm gần nửa canh giờ, lúc này mới cảm thấy cơ thể phục hồi được chút nguyên khí. Nhìn những vết đỏ trên người, còn có dấu răng ở mặt trong đùi, nàng vừa xấu hổ vừa tức giận, lòng bật ra một từ, “Cầm thú”, nghĩ lại vẫn chưa hả giận, sau đó thêm hai chữ “không bằng”.

Dùng bữa tối xong, Gia Luật Ngạn ở Ngự thư phòng chờ Mộ Dung Tuyết mang trà đến. Chờ hơn nửa canh giờ, cuối cùng cũng chờ được Mộ Dung Tuyết đứng đĩnh xuất hiện. Nàng thay một bộ cung trang xanh lục, vừa nhìn đã biết là mới tắm rửa xong, trên người có hương thơm nhàn nhạt, hết như một cành hoa lan duyên dáng yêu kiều, thanh nhã động lòng, hương thơm lan tỏa, lòng Gia Luật Ngạn lại thấy hơi ngứa ngáy. Hắn đã nghỉ ngơi chỉnh đốn xong, có thể tái chiến, chỉ e nàng vẫn chưa được.

Mộ Dung Tuyết mở hộp thức ăn gỗ mun trong tay, bưng ra một ly trà nóng hổi. “Mời hoàng thượng dùng.”

Gia Luật Ngạn cúi mắt nhìn, trong ly sứ ngọc trắng là nước trà đen thẫm như mực, nhưng lại có hương thơm nồng đậm nhức mũi, hần uống trà vô số, nhưng chưa từng thấy loại trà này, cũng chưa từng ngửi mùi hương này.

“Đây là trà gì?”

Mộ Dung Tuyết không đáp, chỉ nhếch môi cười, “Hoàng thượng nếm thử là biết.”

Gia Luật Ngạn nhìn đôi tay ngọc thon thon như hành non mùa xuân, đôi mắt như tranh vẽ, đôi môi như cười như không, cảm thấy dù đây là một ly rượu độc chỉ e mình cũng khó lòng kháng cự.

Hần hứng chí bưng bưng nếm một ngụm, đắng đến mức suýt phun ra ngoài.

“Ngon không?” Mộ Dung Tuyết mỉm cười nhìn hần, trong mắt không giấu nổi ý đùa bỡn cợt.

Gia Luật Ngạn vốn muốn nói thật, nhưng vừa nghĩ đến nha đầu này rất thích ghi thù, nếu mình dám nói không ngon, lần sau không biết lại chờ tính sổ với mình lúc nào, vậy là hần dối lòng gạt đầu.

Mộ Dung Tuyết lập tức nói: “Vậy thì tốt, sau này thiếp sẽ nấu loại trà này cho Hoàng thượng.”

Sắc mặt Gia Luật Ngạn cứng lại, lập tức nói, “Trẫm vẫn thích vị trà lúc trước nàng nấu hơn.”

Mộ Dung Tuyết cười ngọt ngào: “Hoàng thượng có điều không biết, loại trà này rất quý hiếm, là quả của một loại cây ở hải ngoại, bị con chồn ăn vào, sau đó bài tiết ra, đem nghiền thành bột.”

Vừa dứt lời, Gia Luật Ngạn xưa nay mắc bệnh sạch sẽ liền nôn khan, hận không thể đem ruột mình ra tẩy rửa. Không ngờ lại là quả nhặt ra từ phân chồn...

Mộ Dung Tuyết “ân cần” hỏi: “Hoàng thượng làm sao vậy?”

Gia Luật Ngạn hung dữ kéo nàng vào lòng, véo mặt nàng nói: “Nàng cố ý phải không?”

Mộ Dung Tuyết ngây thơ chớp mắt: “Trà này có thể làm tinh thần hưng phấn, Hoàng thượng trăm công ngàn việc, quốc sự bận rộn, thần thiếp cảm thấy loại trà này là thích hợp nhất.”

“Nàng cố ý chọc tức ta phải không?”

“Thần thiếp không dám.”

“Ta thấy không có gì nàng không dám hết.”

Mộ Dung Tuyết nghiêm túc nói: “Vậy thì chưa chắc. Ví dụ như thần thiếp muốn thả những nữ nhân ở Hồng n tự về nhà, Hoàng thượng chịu không?”

Gia Luật Ngạn im lặng trong chốc lát rồi nói, “Chuyện này đã có quy tắc từ lâu, lại liên quan đến thể diện của Hoàng gia, không thể sửa đổi. Mỗi năm cho phép người nhà của họ đến Hồng n tự thăm nom hai lần, nàng thấy thế nào?”

Mộ Dung Tuyết vui mừng nói: “Thần thiếp thay họ tạ ơn Hoàng thượng.”

Gia Luật Ngạn bất mãn hừ một tiếng: “Tạ ơn thế nào? Nấu trà phân chồn cho Trẫm uống à?”

Mộ Dung Tuyết không nhin được phì cười: “Hoàng thượng thật chẳng biết của quý gì cả, món này cũng như Hương thảo lan, đều vô cùng quý giá, hải ngoại mới có.”

Gia Luật Ngạn hừ một tiếng, “Vậy thì chưa chắc, trong Dưỡng hình uyển Trầm cũng trồng mấy gốc Hương thảo lan.”

Mộ Dung Tuyết lộ ra thần sắc kinh ngạc vui mừng, “Thật sao?”

“Biết nàng thích nên Trầm trăm đắng ngàn cay tìm được cho nàng mấy gốc.” Gia Luật Ngạn lộ ra vẻ mặt chờ được khen ngợi.

Mộ Dung Tuyết trong lòng mừng rỡ như điên, nhưng ngoài miệng lại cố ý nói: “Hương thảo lan đó sinh trưởng ở hải ngoại, rời xa quê hương, không hợp thủy thổ, nói không chừng còn chưa nuôi đến khi ra hoa kết trái đã chết queo rồi.”

Gia Luật Ngạn tức tối nói: “Nàng không thể nói lời gì dễ nghe sao?”

“Thần thiếp học Hoàng thượng hết đó.”

“Nàng chỉ biết ngày ngày chọc tức Trầm.”

“Vậy thần thiếp nên cáo lui thì hơn, để tránh Hoàng thượng thấy thần thiếp lại tức giận.” Nói xong, Mộ Dung Tuyết khom lưng hành lễ, quay người định đi.

Gia Luật Ngạn nghiêng rằng. Nha đầu này thật sự ngày càng chua ngoa bướng bỉnh. Trước đây nàng cứ mặt dày mày dạn bám lấy hắn, tìm đủ các cớ để ở bên cạnh hắn, đăm đuổi nhìn hắn, có đuổi cũng không đi. Lúc đó hắn chỉ cảm thấy phiền, nay lại phải nghĩ đủ các cách mới có thể “mời” nàng đến phiền mình, đáng tiếc nàng luôn né tránh, hơn nữa ánh mắt đăm đuổi ngày xưa cũng không còn. Làm thế nào mới tìm lại được, thật sự là một vấn đề nan giải, hắn chưa bao giờ cảm thấy gay go như vậy. Rõ ràng là

một con người dịu dàng như nước, nhưng lòng đã quyết thì còn cứng hơn đá, hăn có hăm thế nào cũng không nóng được.

“Trẫm đưa nàng đến Dưỡng hình uyển xem.” Nói xong lập tức lệnh Tần Thụ bãi giá.

Tần Thụ cũng không biết đêm đã khuya như vậy Hoàng đế đột nhiên đến Dưỡng hình uyển là có ý gì, vội lệnh nghi trượng[1] khiêng kiệu đến.

[1. Vũ khí, quạt, dù, cờ... mà đội hộ vệ mang theo khi vua, quan lại đi tuần hành thời xưa.]

Đến ngoài Dưỡng hình uyển, Gia Luật Ngạn lệnh cho chúng nhân chờ ngoài cửa, còn mình đích thân xách một ngọn đèn sừng dê, chỉ đưa một mình Mộ Dung Tuyết vào.

Trong Hoa phòng lặng ngắt, mỗi góc treo một ngọn đèn lưu ly, ánh sáng tờ mờ dịu dịu như ánh trăng, từng làn hương không biết là gì ập đến. Dưỡng hình uyển trong đêm tựa như thế ngoại đào nguyên, trăm hoa say ngủ, hương thơm nồng nàn.

Gia Luật Ngạn nắm tay Mộ Dung Tuyết, nàng đang muốn rút ra, con vệt trên đầu đột nhiên vỗ cánh trong lồng, nàng giật thót, vô thức dựa vào Gia Luật Ngạn, Gia Luật Ngạn thuận thế ôm lấy nàng cười nói: “Chẳng phải nàng to gan lắm sao?”

Mộ Dung Tuyết hơi đỏ mặt, lui ra khỏi lòng hăn, hỏi: “Hương thảo lan ở đâu?” Nàng chỉ từng thấy quả Hương thảo lan, không biết loại thực vật này trông như thế nào.

Gia Luật Ngạn xách đèn, dắt nàng đi vào trong, nâng chiếc đèn sừng dê trong tay đến trước mắt nàng nói: “Chính là đây.”

Thì ra chính là mấy gốc dây leo trùm vải đen lần trước nàng thấy.

Mượn ánh đèn, Mộ Dung Tuyết nhìn thấy mấy gốc Hương thảo lan vượt đại dương xa xôi đến đây, lòng dâng trào biết bao xúc cảm không nói nên lời.

Nàng nhớ đến ngày đó mình hao công tốn sức làm trái cây ướp đá cho hân, điêu khắc dưa hấu cho hân, cũng như giờ đây hân hao công tốn sức trồng Hương thảo lan cho nàng.

Không phải hân không tốt với nàng, chỉ không cho nàng được điều nàng mong muốn nhất.

Cho dù hân hái sao trên trời xuống cho nàng thì đã sao, đó không phải là ngôi sao nàng muốn.

Trong Hoa phòng lặng yên không một tiếng động, hải đường âm thầm nở rộ.

Gia Luật Ngạn ôm nàng từ phía sau, chống cằm lên vai nàng, thấp giọng nói: “Sau này ra hoa kết quả rồi, có thể làm trái cây ướp đá cho con ăn.”

Phải vậy thì tốt biết dường nào. Nghĩ đến cảnh đó, nàng cũng cảm thấy hạnh phúc ngọt ngào, đáng tiếc là nghĩ lại, ở Hậu cung này sau này không biết sẽ có bao nhiêu người sinh con cho hân. Trong phút chốc, mong mỏi về hạnh phúc kia bỗng như ảo ảnh trong mơ, lặng lẽ vụn vỡ trong tim. Nếu nàng lại như trước kia, trao đi toàn bộ tình cảm, chỉ e sẽ trở thành Hoàng hậu ghen tuông nhất trong sử sách, rất khó tránh không bị hơi giẫm làm đầu óc váng vất, làm ra những chuyện mất lý trí với phi tần của hân. Thôi vậy, vẫn nên giữ bình tĩnh, công tư phân minh thì hơn, thu hết những tình yêu kia lại, niệm tình bổng lộc mà cố gắng làm một Hiền hậu thì thỏa đáng hơn.

Gia Luật Ngạn hôn lên má nàng, dịu giọng nói: “Chờ sinh con rồi, nàng sẽ không có ý nghĩ gì khác nữa, suốt đời này yên phận đi theo Trẫm,

giống như trước kia.”

Giọng hân dật dàng quyến luyến, hơi thở nóng hổi phun trên má nàng tựa như gió xuân lướt qua, những chặng đường đã qua cứ như một bức tranh mở ra trước mắt. Nàng nhìn thấy lúc xưa mình đã từng dốc lòng dốc sức với hân thế nào, cũng nhìn thấy mình sau này vật lộn giữa vô số mỹ nữ chốn hậu cung thế nào.

“Đúng là một ý hay.” Mộ Dung Tuyết liếc hân, như cười như không nói: “Hoàng thượng cố gắng để mỗi phi tần đều sinh con, một là có thể khiến các phi tần cam tâm tình nguyện yêu Hoàng thượng, hai là để tránh họ sau này bị đưa đến Hồng n tự. Hoàng thượng gánh nặng đường xa, nhất định phải giữ gìn sức khỏe, để Hậu cung mưa móc chia đều.”

Nụ cười của Gia Luật Ngạn cứng lại, tức đến suýt ói máu. “Trẫm nói là với nàng.”

Mộ Dung Tuyết im lặng không nói, cười chán chường, tuy đứng ngay trước mắt hân, nhưng trong mắt lộ ra một tia xa lánh, cứ như cách hân một làn mây khói.

Gia Luật Ngạn nổi giận, buột miệng nói: “Chỉ với nàng thôi, được rồi chứ?”

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 43: Lập Hậu

Mộ Dung Tuyết không thể tin nhìn hắn, khoảnh khắc đó, tim dường như đã ngừng đập. Hắn không giống như đang nói đùa, trong mắt tựa như có ánh lửa nóng bỏng sáng rực, muốn chiếu vào tận lòng nàng.

Nàng lẩm bẩm: “Chàng nói thật sao?”

Gia Luật Ngạn ôm nàng vào lòng, nói: “Trẫm không như nàng, nói không giữ lời.”

Mộ Dung Tuyết không biết nên biểu đạt tâm trạng của mình thế nào, chỉ cảm thấy mũi cay cay, một giọt nước mắt to rơi xuống. Sau đó, giống như đê vỡ, trong phút chốc nhọt nhòa gò má mịn màng.

Hắn ấn mặt nàng vào lòng, vừa thương xót vừa bất lực thở dài, gặp phải lu giấm này còn có thể làm sao đây.

Nàng càng khóc càng dữ dội hơn, dường như tất cả những uất ức đau thương kể từ khi gặp hắn lúc này đều bùng nổ, không chỉ khóc, sau đó còn chưa hả giận mà cắn hắn. Khổ nỗi hắn tập võ quanh năm, trên ngực đều là cơ thịt rắn chắc, nàng không cắn được, chỉ có thể cắn y phục hắn, không ngừng lại đó, nàng còn gặm thêm mấy miếng, làm cho y phục hắn ướt đẫm nước mắt và nước bọt, khiến hắn dờ khóc dờ cười.

Một khắc sau, cuối cùng Tần Thụ cũng nhìn thấy Hoàng đế ra khỏi Dưỡng hình uyển, Đức phi cúi đầu theo sau, giống hệt một tiểu nương tử bị ức hiếp, tình huống gì đây? Hoàn toàn không phải là phong cách thường

ngày của Đức phi nương nương. Tần Thụ hiếu kỳ lên nhìn Hoàng đế một lần, chỉ thấy gương mặt tuấn mỹ vô cùng nghiêm nghị.

Lẽ nào hai người này ở trong đó lại giận dữ gì rồi sao? Nghĩ đến đây, ông ta liền đề cao cẩn thận, ra lệnh khởi giá.

Dọc đường, Hoàng thượng và Đức phi mỗi người đều yên lặng ngồi trên kiệu, không khí vô cùng nặng nề, lòng Tần Thụ cũng rất nặng nề. Nay Hậu cung này chỉ còn mỗi Đức phi nương nương, Đức phi lại giận dữ với Hoàng thượng, bởi vậy Hoàng thượng thường xuất hiện trạng thái không điều hòa âm dương mất cân bằng, khiến các cung nhân đều nơm nớp lo sợ.

Trong lòng ông ta chỉ mong Hoàng thượng và Đức phi nương nương ngọt ngào ân ái, như vậy, tinh thần Hoàng thượng sáng khoái, tâm trạng vui vẻ, các cung nhân cũng không suốt ngày lo sợ Hoàng đế đột nhiên nổi giận.

Nào ngờ ông ta phí công lo lắng suốt dọc đường, Hoàng thượng dứt khoát ngủ lại Ý Đức cung. Hôm sau thượng triều, tinh thần sáng khoái, ăn đường sáng rực, xem ra tối qua ngủ rất ngon.

Mộ Dung Tuyết ngủ mãi đến lúc cơm trưa mới tỉnh.

Đinh Hương, Bội Lan vào hầu hạ, vừa nhìn đã thấy cổ nàng chi chít vết đỏ, hỗn loạn như hoa đào có gió xuân thổi ngang.

Hai người đỏ mặt, biết tối qua Hoàng thượng cuối cùng đã đắc thủ rồi.

Mộ Dung Tuyết thấy hai nha đầu không biết để mắt đi đâu, bất giác mặt nóng lên, thấp giọng nói: “Ta muốn đi tắm.”

“Dạ, nô tỳ đi ngay.”

Ra khỏi bồn tắm, Mộ Dung Tuyết cảm thấy bụng đói cồn cào, đang lệnh Đinh Hương dọn thức ăn thì Gia Luật Ngạn phái người đến đón nàng

sang Càn Minh cung.

Gia Luật Ngạn thấy nàng đến thì véo mặt nàng, “Cuối cùng A Trư cũng tỉnh rồi à. Trầm chờ nàng đến cùng dùng bữa, chờ cả buổi rồi đó.”

Mộ Dung Tuyết bĩu môi nói: “Nếu không phải tối qua chàng...” Nói xong thì nàng ngượng ngùng không nói tiếp nữa. Tóm lại tham ngủ không phải là lỗi của nàng. Người mà có thể thức khuya dậy sớm, lại còn tràn đầy tinh thần đi thượng triều, nàng không thể bì kịp.

Cung nữ nội giám bưng vào một bàn thức ăn, ngay ngắn chỉnh tề bày ra.

Gia Luật Ngạn muốn đơn độc ở bên Mộ Dung Tuyết, lệnh cho các cung nữ dọn thức ăn lui ra.

Không có ai bên cạnh, Mộ Dung Tuyết cũng không câu nệ cung quy, chỉ coi như mình đang dùng cơm cùng trượng phu, hoàn toàn không coi Gia Luật Ngạn đối diện là Hoàng đế, tự mình xem xét các hết món ngự thiện trên bàn.

Nàng trời sinh thích nấu ăn, tính tình lại hiếu thắng, trước đây tuy từng ở trong cung một thời gian, nhưng chưa từng thấy ngự thiện của Hoàng đế, lần này hiếu kỳ cầm đũa nếm thử từng món, sau đó thất vọng buông đũa nói: “Cũng chỉ có vậy thôi sao?”

Gia Luật Ngạn không kìm được mà lên tiếng bất bình thay cho đầu bếp của Ngự thiện phòng, “Những món này đã được nấu từ lâu, sau đó hâm lên bàn sắt, đến lúc này đã hâm hết ba lần rồi, đương nhiên mùi vị hơi kém đi.”

Mộ Dung Tuyết “Ồ” một tiếng có vẻ như vẫn không phục lắm.

Gia Luật Ngạn thấy bộ dạng kiêu ngạo như một con khổng tước của nàng, lại định đả kích theo thói quen, nhưng lời đến bên miệng lại phải nuốt xuống, nha đầu này rất ghi thù, sau này vẫn nên sửa tật độc miệng thì hơn.

“Trẫm còn chưa dùng nàng đã ăn hết một lượt rồi, nàng nói nên phạt thế nào đây?”

Lúc này Mộ Dung Tuyết mới nhớ ra chuyện này, mỉm cười gian xảo: “Thần thiếp thử độc cho Hoàng thượng mà.”

“Nha đầu xảo quyệt.” Gia Luật Ngạn kéo nàng vào lòng, cắn lên môi nàng, “Có độc không?”

Cánh môi đỏ vạch lên một đường cong đáng yêu, đôi mắt lấp lánh nhìn hẳn: “Không ngon bằng thiếp nấu đúng không?”

“Đúng.”

Được một câu khẳng định, lúc này nàng mới thỏa mãn cười, tiếp đó lại tiếc nuối: “Tiếc là sau này thiếp không thể nấu cơm nữa.”

Gia Luật Ngạn lập tức nói: “Trẫm sẽ cho người xây cho nàng một gian bếp nhỏ ở Hậu điện của Phụng Nghi cung. Nhưng mà nàng là Hoàng hậu, chuyện này vẫn nên ít làm thì hơn, cũng đừng để ai biết.”

“Ừ,” Mộ Dung Tuyết gật đầu, thầm nói, sau này nấu ăn cũng phải lén lén lút lút, thật quá vô vị.

“Trẫm muốn ăn Cuốn tương tư.” Gia Luật Ngạn một lời hai ý nhìn nàng, ánh mắt nóng bỏng. Mộ Dung Tuyết đỏ mặt, không đáp lời. Hẳn ra vẻ tức giận, véo mặt nàng nói: “Sao, kháng chỉ không tuân à?”

“Chờ đến tiết Đoan ngo thiếp sẽ nấu cho chàng một bàn thức ăn.”

“Thật sao?”

“Thật.”

Nàng cười dịu dàng ngọt ngào, tràn đầy tự tin, đây là dáng vẻ hãnh yêu thích nhất.

Gia Luật Ngạn bình thường dùng bữa rất nhanh chỉ có lần này lại ăn đến nửa canh giờ mới gọi người vào, Tần Thụ lệnh cung nữ đưa nước trà và muối súc miệng vào.

Mộ Dung Tuyết bị Gia Luật Ngạn ép ăn thêm nửa chén cơm, no nê ngáp một cái.

Gia Luật Ngạn liền hỏi: “Có muốn ở đây ngủ thêm một lúc không? Ban ngày ngủ nhiều vào, tối đến e là không có thời gian ngủ.” Nói xong hãnh như cười như không nhìn bụng nàng, ngụ ý không nói cũng biết.

Mộ Dung Tuyết nghe xong lập tức đỏ mặt, lòng nói, Hoàng thượng người thật là nóng lòng cầu con, lúc nào cũng nghĩ đến.

Nàng tốt bụng hỏi: “Trước đây Hoàng thượng cũng từng có không ít nữ nhân, có khi nào để sót châu ngọc bên ngoài không? Hay là thần thiếp phải người đi xem thử mỹ nhân Phiên bang có...”

Còn chưa dứt lời, Gia Luật Ngạn đã sầm mặt đứng dậy bỏ đi.

Mộ Dung Tuyết không ngờ hãnh nói trở mặt là trở mặt, bất giác cũng nổi giận, lòng nói, chẳng phải thiếp nghĩ cho chàng đó sao, thật là không biết điều, rồi cũng hậm hực bỏ đi.

Tần Thụ thấy Hoàng đế hậm hậm ra khỏi Ngự thư phòng, Đức phi nương nương bữu môi về thẳng Ý Đức cung. Lòng lại bắt đầu lo lắng, hai người này vừa rồi còn yên lành, sao chớp mắt đã thành ra thế này rồi? Nào ngờ buổi tối Hoàng thượng lại ngủ ở Ý Đức cung, sáng ra thượng triều vẫn là dáng vẻ hiên ngang tuấn mỹ, anh khí bừng bừng.

Tình tiết này thật là biến chuyển còn nhanh hơn lật sách nữa, Tần Thụ công công cảm thấy mình vẫn nên bình tĩnh thì hơn.

Mười sáu tháng tư, Lễ bộ Đại học sĩ, Lễ bộ Thượng thư đưa nghi giá Hoàng hậu đến Ý Đức cung nghênh đón Mộ Dung Tuyết đi Phụng Thiên điện hành lễ phong Hậu. Ngoại trừ khai quốc Hoàng hậu, Mộ Dung Tuyết trở thành Hoàng hậu đầu tiên của Đại Châu xuất thân bình dân.

Hậu cung vui vẻ mừng mừng, cung nữ lẫn Thái giám đều mừng thầm, vì Mộ Dung hoàng hậu vừa nhìn đã biết là chủ nhân tốt tính, không như Ngọc hoàng hậu tiền nhiệm, vênh váo hung hăng, hờ một chút là nghiêm trừng trách phạt cung nhân, khiến người người lo sợ.

Mộ Dung Tuyết từ Ý Đức cung dọn đến Phụng Nghi cung. Gia Luật Ngạn biết nàng mắc bệnh sạch sẽ, ở một số phương diện nào đó, bởi vậy lại lệnh cho người tu sửa Phụng Nghi cung mới toanh, đặc biệt ra lệnh xây một gian bếp ở phía sau điện, bếp lò dụng cụ đầy đủ.

Mộ Dung Tuyết phát hiện trong bếp còn đặt một chiếc giường mềm, lẽ nào để nàng mệt thì có thể nằm nghỉ một lúc sao? Nàng không nhịn được cười, lại cảm thấy lòng vô cùng ấm áp bình yên. Một khi hăn tỉ mỉ chu đáo thì thật sự không thể nào bắt bẻ được.

Góc bếp có một chiếc tủ lớn, nàng vừa mở ra xem liền kinh ngạc, bên trong đặt đầy các loại nguyên liệu, phân theo chủng loại đầu vào đó.

Nàng suy nghĩ rồi lấy ra một ít nấm tùng nhung, huyết yến và nhân sâm, nói với Giai m sau lưng: “Mang những chỗ này đến chỗ Kiều thái phi.”

Đinh Hương và Bội Lan nghe Mộ Dung Tuyết muốn đến Gia Di cung thăm Kiều thái phi đều kinh ngạc. Công chúa qua đời, Kiều Tuyết Y đau lòng ngã bệnh, Gia Luật Ngạn đặc biệt cho phép nàng ta ở lại trong cung dưỡng bệnh, không cùng các phi tần của Tiên đế đến Hồng n tự. Các cung

nhân đều đang suy đoán rốt cuộc sau khi nàng ta khỏi bệnh sẽ đi về đâu? Không có Công chúa, nàng ta không có lý nào tiếp tục ở lại Hậu cung, có thể kéo dài đến hôm nay đã là phá lệ.

Mộ Dung Tuyết đến Gia Di cung, nhìn thấy Kiều Tuyết Y thật sự giật mình. Đình Hương vốn còn thầm suy đoán là Kiều Tuyết Y giả bệnh để được tiếp tục ở lại trong cung, nhưng thấy thân hình gầy ốm, gương mặt vàng vọt của Kiều Tuyết Y, Mộ Dung Tuyết biết đây tuyệt đối không thể là giả bệnh.

Kiều Tuyết Y chống thân hình bệnh tật đáp tạ Mộ Dung Tuyết đến thăm, rồi lại lệnh cho cung nhân lấy ra một phần lễ đã chuẩn bị sẵn, tặng lại Mộ Dung Tuyết.

Mộ Dung Tuyết lòng dạ lương thiện, thấy người vốn là đệ nhất mỹ nhân phong hoa tuyết đại của Hậu cung, nay tiều tụy như vậy, lòng vô cùng bất nhẫn, thêm vào những chuyện được biết từ Gia Luật Ngạn, nàng cũng nảy sinh hảo cảm với Kiều Tuyết Y. Chỉ dựa vào thân tình với người mình yêu, nương thân bên cạnh kẻ thù mười năm, để rửa oan cho người yêu thôi đã khiến cho Mộ Dung Tuyết kính phục. Nàng thậm chí không còn ghen ghét Gia Luật Ngạn đã từng có hảo cảm với Kiều Tuyết Y, nữ nhân như vậy, cho dù là nàng cũng không nén được lòng ái mộ, huống gì là lúc Gia Luật Ngạn niên thiếu, tuổi vừa biết yêu, nói thật thì nàng cảm thấy tầm nhìn của hắn cũng không tệ.

Sau khi Kiều Tuyết Y chúc mừng, chần chờ một lúc rồi nói với Mộ Dung Tuyết: “Hoàng hậu nương nương, bốn cung có một yêu cầu quá đáng, không biết Hoàng hậu nương nương có đồng ý không.”

Mộ Dung Tuyết nói: “Thái phi cứ nói.”

“Sau khi Công chúa đi, bốn cung đau lòng tuyệt vọng, đêm ngủ không ngon, muốn đón đưa cháu gái nhỏ của bốn cung vào trong cung để bầu bạn

nửa tháng, an ủi nỗi đau mất Công chúa.” Nhắc đến tiểu Công chúa, Kiều Tuyết Y lại đỏ mắt.

Mộ Dung Tuyết tâm địa lương thiện, lập tức đồng ý ngay. “Thái phi cứ yên tâm dưỡng bệnh, có một đứa trẻ bên cạnh, nhất định Thái phi sẽ nhanh chóng phục hồi.”

Kiều Tuyết Y nói: “Đa tạ Hoàng hậu nương nương.”

Rời khỏi Gia Di cung, Đinh Hương nhỏ giọng nói: “Cô ta cũng đáng thương quá.”

Mộ Dung Tuyết cũng nhận thấy như vậy, do đó chờ đến tối Gia Luật Ngạn tới Phụng Nghi cung, Mộ Dung Tuyết liền kể chuyện Kiều Tuyết Y với hắn, muốn giữ nàng ta lại trong cung.

Gia Luật Ngạn rất khó xử. Tuy Kiều Tuyết Y mấy lần giúp hắn đều vì lợi ích của Kiều gia và Ngọc gia, đưa nàng ta tới Hồng n tự hắn cũng không nỡ, nhưng cung quy có từ tiền triều, không thể dễ dàng phá lệ, do đó hắn lắc đầu, “Chuyện này không thỏa.”

Mộ Dung Tuyết tưởng mình khẩn cầu, Gia Luật Ngạn nhất định sẽ thuận nước đẩy thuyền mà đồng ý, nào ngờ hắn lại từ chối, nàng không kìm được thất vọng nói: “Hoàng thượng thật là bạc tình, tốt xấu gì cũng là người mình từng yêu, vậy mà chẳng thương hương tiếc ngọc chút nào.”

Gia Luật Ngạn nói: “Lu giám này, Trẫm nói bao nhiêu lần rồi, vốn không phải như vậy.”

“Rõ ràng là vậy mà còn không chịu thừa nhận, thiếp đâu có ghen với cô ấy.”

Gia Luật Ngạn tức tối đánh lên mông nàng, “Còn nói bừa nữa, xem Trẫm sẽ xử lý nàng thế nào.”

Mộ Dung Tuyết liếc mắt nói: “Thần thiếp sợ quá đi.”

Bộ dạng này không hề có chút sợ hãi, khiêu khích thì đúng hơn, Gia Luật Ngạn đè nàng xuống giường, hậm hực nói: “Chút nữa sẽ bắt nàng sợ thật.” Nói xong liền bắt đầu cởi y phục nàng.

Mộ Dung Tuyết vội đầu hàng xin tha.

“Bây giờ cầu xin cũng muộn rồi.” Hắn thò tay phủ lên vùng ngực mềm mại của nàng, bóp nắn quả đỏ trên tuyết phong. Nàng đỏ mặt, thân hình mềm nhũn như một vũng nước.

Thời gian này mỗi ngày hắn đều đổi đủ các cách trêu đùa nàng, khiến nàng ngày càng không còn sức phản kháng, chỉ cần hắn dùng một ngón tay thôi, nàng đã vứt bỏ khôi giáp.

Hắn cũng không nóng lòng tiến vào như trước kia, lần nào cũng trêu đùa khiến cả người nàng mềm nhũn thở dốc, lúc đó mới chậm rãi tiến vào đưa đẩy.

Thú vui chần gối mà nàng vốn tưởng là một sự giày vò, giờ đây coi như đã biết được điều tuyệt diệu, trải qua những ngày tháng được hắn huấn luyện, cuối cùng nàng cũng cùng hắn keo sơn gắn bó, ngày càng thích thú.

Hậu quả của đêm đêm Xuân tiêu là sáng nào nàng cũng buồn ngủ, cũng may trong cung không có phi tần đến thỉnh an, nàng cũng mặc sức ngủ đến khi mặt trời lên ba con sào mới thức giấc.

Đinh Hương chờ đến khi nàng tỉnh mới vào bẩm báo.

“Nương nương, cháu gái của Kiều Tuyết Y đến thỉnh an Nương nương, đã chờ một canh giờ rồi.”

Mộ Dung Tuyết vừa nghe liền vội dậy chải đầu, miệng than thở.

“Sao không gọi ta mà để tiểu cô nương người ta chờ lâu như vậy.”

Đinh Hương cầu nhàu: “Hoàng thượng từng dặn, buổi sáng không được quấy rầy giấc ngủ của Nương nương.”

Đến khi Mộ Dung Tuyết thu xếp ổn thỏa, ra khỏi Tẩm điện, nàng mới biết mình đã sai lầm đường nào.

Cháu gái nhỏ của Kiều Tuyết Y không nhỏ chút nào, mười bốn mười lăm tuổi, độ tuổi như một đóa hoa, hơn nữa gương mặt cực kỳ giống Kiều Tuyết Y.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 44: Lu Giẫm

Sau khi Kiều Linh Nhi đi, Mộ Dung Tuyết bất giác cười khố, quả nhiên nàng vẫn còn quá ngây thơ, Kiều Tuyết Y nói là “đứa cháu gái nhỏ”, nàng tưởng là một đứa trẻ, nào ngờ lại là một thiếu nữ như hoa đậu khấu tháng mười hai bén mùi.

Cung nữ dọn bữa sáng lên, Mộ Dung Tuyết nhìn nhưng không hề muốn ăn. Có lòng tốt nhưng lại bị người ta lợi dụng lừa gạt, mùi vị này thật sự khiến trong lòng khó chịu.

Ngọc Sính Đình đã thất thế, vì tương lai của hai nhà Kiều Ngọc, Kiều Tuyết Y chắc chắn muốn gây dựng thế lực mới, hiểu nhiên, Kiều Linh Nhi này là mang trọng trách mà đến. Hậu cung xưa nay không thiếu mỹ sắc, điểm then chốt là tướng mạo Kiều Linh Nhi tám phần giống nàng ta, Gia Luật Ngạn nhìn thấy Kiều Linh Nhi, nhìn dung nhan như hoa như ngọc giống hệt Kiều Tuyết Y năm xưa, nhất định hẳn sẽ nhớ đến tâm tình lúc niên thiếu, có khi nào sẽ sinh ý bù đắp tiếc nuối mười năm trước không?

Nghĩ đến đây, lòng Mộ Dung Tuyết hỗn loạn như có một trận mưa rào tưới qua, khiến ý nghĩ này sinh sôi như cỏ dại.

Nàng tâm thần bất định nhìn ra cửa sổ, càng nghĩ càng cảm thấy mình nghĩ quá đơn giản, vì một lời thề hẹn của Gia Luật Ngạn ở Hoa phòng, nàng cảm thấy ngày tháng sau này nhất định sẽ thuận lợi, thật sự vô cùng sai lầm.

Ở chốn Hậu cung biến ảo khôn lường này, cây muốn lặng mà gió chẳng dừng. Nàng như đang đứng ở đầu sóng ngọn gió, cho dù không có Kiều Linh Nhi cũng sẽ có nữ nhân khác, đây chẳng qua chỉ là mới bắt đầu mà thôi.

Nghĩ đến tương lai, nàng không khỏi phiền não, vô thức muốn đi bàn với Gia Luật Ngạn, nhưng hẳn lại không có ở Cần Chính điện.

Thái giám trực ngoài cửa bấm lại: “Bẩm Nương nương, tình hình của Kiều thái phi ở Gia Di cung không ổn lắm, Uông thái y sợ Thái phi có chuyện nên đến mời Hoàng thượng qua.”

Lòng Mộ Dung Tuyết trầm xuống, ý nghĩ đầu tiên trong tiềm thức là, không phải Kiều Tuyết Y không khỏe mà là Kiều Tuyết Y muốn Gia Luật Ngạn đi gặp Kiều Linh Nhi.

Lòng nàng không biết là mùi vị gì, thoáng suy nghĩ rồi cũng đi về phía Gia Di cung.

Tần Thụ thấy nàng, vội bước lên thi lễ: “Nương nương vạn phúc, Hoàng thượng đang ở bên trong, xin cho nô tài vào thông báo một tiếng.”

Một lúc sau, Tần Thụ mời nàng vào trong.

Mộ Dung Tuyết vừa nhìn đã thấy Kiều Linh Nhi.

Buổi sáng lúc đi vấn an hành lễ với Mộ Dung Tuyết, nàng ta mặc một chiếc váy liền màu xanh đơn giản nhã nhặn, nhưng lúc này đang mặc một chiếc váy rời màu hồng phấn rải đầy cánh hoa đào, làm nổi bật một cách tinh tế vẻ đẹp rạng ngời hoạt bát kiêu diễm của thiếu nữ. Hơn nữa dung nhan còn hơi mang chút trẻ thơ lại có một nét đẹp linh động thanh nhã đặc biệt.

Mới sáng đã thay hai bộ y phục liên tiếp, cố ý kín tiếng trước mặt Mộ Dung Tuyết, rục rờ trước mặt Gia Luật Ngạn. Lòng Mộ Dung Tuyết đã chắc chắn rằng nàng ta vào cung hầu hạ Kiều Tuyết Y chỉ là cái cớ.

Kiều Linh Nhi tiến lên hành lễ với nàng, lúc cong người, một hạt minh châu trên hoa mai giữa trán rũ xuống, Mộ Dung Tuyết thấy ánh mắt Gia Luật Ngạn lướt qua, dường như là thoáng thốt, cũng tựa như kinh ngạc. Nhưng khi Mộ Dung Tuyết nhìn sang thì hắn đã thu lại ánh mắt, nói với nàng: “Hoàng hậu đến thật đúng lúc, vừa rồi Thái phi mới ngất đi.”

“Phiền Hoàng hậu lo lắng, đích thân đến Gia Di cung thăm nom, bốn cung thật lấy làm bất an.” Kiều Tuyết Y cười áy náy, sắc mặt vàng vọt, ánh mắt cũng âm đạm đi nhiều.

Mộ Dung Tuyết biết Kiều Tuyết Y vẫn luôn thích nhuộm móng tay, có lẽ do Tiên đế băng hà, nàng ta cũng không cần tô điểm cho bản thân, móng tay nhuộm màu đã mọc dài ra, Mộ Dung Tuyết phát hiện móng tay đó không phải màu hồng nhạt mà là màu xanh đen.

Lòng nàng khẽ động.

Gia Luật Ngạn ngồi một lúc rồi cùng Mộ Dung Tuyết rời khỏi Gia Di cung.

Mộ Dung Tuyết nói: “Hoàng thượng, Thái phi còn trẻ tuổi, trước đây cũng rất khỏe mạnh, sao đột nhiên lại bệnh thành như vậy?”

Gia Luật Ngạn thở dài: “Ở Hậu cung mười năm đủ để tâm lực suy kiệt, lại thêm Công chúa qua đời, lòng không còn chỗ dựa, cảm thấy cuộc sống vô vị nên ngã bệnh cũng rất bình thường.”

Mộ Dung Tuyết ngừng một lúc rồi nói: “Hoàng thượng có cảm thấy điệt nữ của Kiều Thái phi rất giống cô ấy không?”

Sắc mặt Gia Luật Ngạn hơi mất tự nhiên, cười cười nói: “Điệt nữ giống cô cô chẳng phải là chuyện rất bình thường sao?”

“Lẽ nào Hoàng thượng không nghĩ gì sao? Lẽ nào không khơi gợi lại hồi ức thiếu niên sao?”

Gia Luật Ngạn véo mũi nàng: “Đã nói bao nhiêu lần rồi, Trẫm chưa từng thích Kiều thái phi.”

Mộ Dung Tuyết hất tay hăn ra, nghiêm túc nói: “Dù sao cũng không cho chàng được có ý gì với Kiều Linh Nhi.”

Gia Luật Ngạn bật cười, “Lu giấm này.”

“Thiếp chính là lu giấm đó.” Mộ Dung Tuyết không vui bĩu môi.

Gia Luật Ngạn vội đỡ nàng: “Trẫm thích lu giấm không được sao?”

Trở về Phụng Nghi cung, Mộ Dung Tuyết gọi Giai m nói: “Vị Thái y nào phụ trách bệnh tình của Kiều thái phi?”

“Hồi Nương nương, là Uông Toàn thái y.”

Mộ Dung Tuyết hiểu ra, hôm đó Triệu Chân Nương và Công chúa xảy ra chuyện cũng là Thái y Uông Toàn đến.

Lòng nàng vụt qua một ý nghĩ, quay lại dặn Giai m: “Người đến Thái y viện, phái một vị Thái y khác chẩn bệnh cho Kiều thái phi thay cho Uông Toàn.”

“Dạ, Nương nương.”

Sau khi Giai m đi, Đình Hương bất mãn nói: “Tiểu thư đối xử tốt đối với cô ta, nhưng cô ta lại tính kế tiểu thư. Tiểu thư hà tất còn lao tâm vì cô ta nữa.”

Mộ Dung Tuyết thở dài: “Nếu cô ta khỏi bệnh, thì Kiều Linh Nhi cũng có thể trở về.”

Đinh Hương hiểu ra lập tức nói: “Nô tỳ phải mấy người để ý động tĩnh của Gia Di cung, có gì về sẽ bẩm lại tiểu thư, tuyệt đối không để cô ta có cơ hội tiếp cận Hoàng thượng.”

Mộ Dung Tuyết cười khổ: “Được, vậy binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.” Bình sinh nàng không thích tính kế, chỉ thích sống đơn giản vui vẻ, nhưng từ nay về sau phải mặc giáp ra trận, đề phòng sói trước hổ sau, thật khiến người ta đau đầu.

Đinh Hương như gặp đại địch, mỗi ngày đều bẩm báo động tĩnh của Gia Di cung, Kiều Linh Nhi đa số thời gian đều ở Gia Di cung cùng Kiều Tuyết Y, chỉ thỉnh thoảng đến Ngự hoa viên đi dạo. Gia Luật Ngạn vì quốc sự bận rộn, ban ngày hầu như đều ở Càn Minh cung xử lý chính sự, tối đến mới dùng bữa với Mộ Dung Tuyết, ngủ lại ở Phụng Nghi cung.

Tuy mỗi ngày đều ở bên hăn, nhưng sự tồn tại của Kiều Linh Nhi vẫn như một tảng đá đè trong lòng Mộ Dung Tuyết. Thấy sắp tới tiết Đoan Ngọ, cuối cùng Mộ Dung Tuyết cũng nhẹ nhõm, lúc đó Kiều Tuyết Y nói cho cháu gái ở cùng nửa tháng, qua tiết Đoan ngo là Kiều Linh Nhi nên đi rồi.

Gần đến Đoan ngo, thời tiết ngày một nóng, từ sáng sớm đã u ám như sắp đổ mưa, mãi đến buổi trưa, lúc này mới sáng khoái đổ một trận mưa, thế giới như mát mẻ sáng sủa hăng ra, không khí trong lành thổi vào nội điện, khiến người ta thoải mái hơn bất kỳ hương thơm nào, thời tiết này ngủ trưa là thích hợp nhất, Mộ Dung Tuyết đang định nghỉ một lát thì Đinh Hương vội vã bước vào, gấp gáp nói: “Tiểu thư, cô mau đến Trích Tinh lâu.”

“Làm sao vậy.”

“Kiều Linh Nhi đã lên Trích Tinh lâu, Hoàng thượng cũng ở đó.”

Mộ Dung Tuyết sửng sốt, lập tức đứng dậy ra khỏi Tẩm điện, chỉ đưa Đinh Hương, Bội Lan đi theo.

Dọc đường Đinh Hương nói: “Lúc đó chỉ có một mình cô ta đưa theo hai cung nữ, nô tỳ không để ý, nhưng sau đó nô tỳ thấy Hoàng thượng cũng đến, lúc này mới vội vã đi gọi tiểu thư.”

Mộ Dung Tuyết vô cùng hỗn loạn, nàng nghĩ có khi chỉ là ngẫu nhiên, chờ khi nàng từ Phụng Nghi cung đến, Gia Luật Ngạn hoặc Kiều Linh Nhi cũng đã rời khỏi từ sớm.

Dương liễu bên hồ được nước mưa tưới tắm xanh biếc như khói, còn có những giọt nước nhỏ trên cành xuống, lăn tăn gợn sóng trên mặt hồ, mấy nội giám canh bên dưới Mộ Dung Tuyết rất quen mặt, đều là nội thị thân cận của Gia Luật Ngạn.

Hắn thật sự ở đây.

Mộ Dung Tuyết dừng sau hòn giả sơn, giày thêu dưới chân bị nước mưa thấm ướt, nặng nề như không nhấc lên nổi.

Đinh Hương giục: “Tiểu thư đi mau đi.”

“Tiểu thư vẫn nên chờ xem thử thì hơn.” Bội Lan xưa nay trầm ổn, cho rằng tùy tiện xông vào tuyệt đối không phải là thượng sách.

Mộ Dung Tuyết nghe thấy Gia Luật Ngạn và Kiều Linh Nhi cùng ở Trích Tinh lâu, nhất thời kích động, đi một mạch đến đây, nhưng lúc này nàng đã bình tĩnh lại. Cho dù nàng biết thì có thể làm gì đây? Định vào bắt gian sao? Chuyện này thật sự quá nực cười, hắn là Thiên tử, nữ nhân ở Hậu cung này, cho dù là Kiều Tuyết Y, nếu hắn muốn cũng không ai dám nói gì. Nàng vào đó không phải khiến hắn khó xử thì cũng chỉ khiến mình khó xử. Chỉ e hắn còn hận nàng phải người theo dõi động tĩnh của mình.

Lúc này nàng mới phát hiện mình đến đây chuyển này thật sự quá dư thừa.

Lúc này từ trong Trích Tinh lâu có ba nữ nhân đi ra, hai cung nữ dìu một thiếu nữ như đoá hoa, chính là Kiều Linh Nhi.

Nàng ta xoa tóc, mặt đỏ bừng e thẹn, chính là đáng vẻ lần đầu được ân sủng.

Mộ Dung Tuyết như bị sét đánh, ngây người nhìn theo bóng dáng yếu điệu của Kiều Linh Nhi, lòng đã tê liệt không còn biết đau.

Không bao lâu sau, Gia Luật Ngạn từ trong bước ra, đi thẳng về hướng Càn Minh cung.

Mộ Dung Tuyết ngây ngốc đứng đó hồi lâu, mãi đến khi Đinh Hương nhẹ giọng gọi: “Tiểu thư, tiểu thư.”

Mộ Dung Tuyết như bừng tỉnh, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy. Nàng khó nhọc kéo giày mình ra khỏi bùn, giọng trầm khàn nói một câu: “Về thôi, chuyện hôm nay không được nhắc với bất kỳ ai.”

Về đến Phụng Nghi cung, Tư nghi cục đã phái người đưa đến y phục mùa hè mới may xong. Trong đó bộ váy áo dùng gấm Bích ba may là bắt mắt nhất, màu xanh như liễu non, chất liệu vô cùng nhẹ mỏng mềm mại, trên gấm xanh nhạt dệt hoa lê trắng, cầm trong tay như gió thổi ngang mặt nước, nhẹ nhàng sáng khoái.

Loại cống phẩm này vô cùng hiếm có, đầu hạ mỗi năm từ Giang Nam xa xôi ngàn dặm chỉ tiến cống vào cung ba cây mà thôi. Gia Luật Ngạn đều đưa hết cho Phụng Nghi cung. Hắn nói Hậu cung chỉ có một mình nàng, không cho nàng thì còn có thể cho ai, nhìn hoa lê trên gấm Bích ba này sẽ nhớ đến Hồi Xuân y quán, lúc đó nàng đứng dưới gốc hoa lê, hiên ngang “Cầu hôn”hắn.

Ngón tay Mộ Dung Tuyết nhẹ vuốt lên bộ áo váy bằng gấm Bích ba, lắc đầu cười nhẹ. Thật ra nàng đã có chuẩn bị tâm lý từ lâu, cũng đã liệu được cục diện hôm nay từ lâu, chỉ là nhất thời mê muội đầu óc, bị lời thề hẹn dịu dàng của hãn mê hoặc. Kết quả của việc mở lòng là lại bị chém thêm một đao nữa, nàng thật là ngốc.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 45: Dạ Yến

Gấm Bích ba này vô cùng quý giá, cho dù là vải may y phục còn sót lại, Tư nghi cục cũng không dám tự ý cắt giữ mà vẫn đưa trở lại.

Mộ Dung Tuyết cầm một mảnh vải, vừa nhẹ dùng sức thì mảnh gấm Bích ba mỏng nhẹ kia đã bị xé rời, phát ra thanh âm dịu nhẹ êm tai, như tiếng đàn, cũng tựa tiếng suối, giống như thanh âm tim đập của lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn.

Nàng lẩm bẩm: “Thật dễ xé, chẳng cần phải dùng kéo, quả nhiên là vải tốt ngàn vàng khó mua.”

Đinh Hương vội nói: “Tiểu thư, vải này rất đắt, hay là xé vải khác nhé.”

Mộ Dung Tuyết dường như không hề nghe thấy, quay lại cười ngọt ngào: “Bội Lan, hay không?”

“Dạ hay.”

“Đinh Hương, muội nói xem?”

Đinh Hương đau xót đưa mắt, khó nhọc đáp: “Dạ...h... ay...”

“Vải càng quý thì tiếng xé càng hay, cũng như tình cảm càng sâu nặng thì khi tổn thương sẽ càng đau.” Mộ Dung Tuyết cười nhẹ, nhưng trong mắt có ánh nước lay động.

Bội Lan nhìn mà bất nhẫn trong lòng, nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, có khi Hoàng thượng và Kiều Linh Nhi chỉ ở trong đó nói vài câu thôi.”

Đinh Hương lập tức phản bác: “Chúng ta từ Phụng Nghi cung đến hồ Thái Dịch, cô thấy nói vài câu cần nhiều thời gian vậy sao? Hơn nữa cô cũng thấy dáng vẻ của Kiều Linh Nhi, lẽ nào nói vài câu với Hoàng thượng sẽ trở thành như vậy sao?”

Từng chữ từng câu như đâm vào tim, Mộ Dung Tuyết không muốn nghe nữa, nhú mày nói: “Lấy điểm tâm ta đã chuẩn bị bỏ vào hộp thức ăn, mang đến cho Kiều thái phi.”

Bội Lan hỏi “Đó chẳng phải là chuẩn bị cho Hoàng thượng ăn tiết Đoan ngo sao?”

Mộ Dung Tuyết nói: “Không cần nữa, theo ta đến Gia Di cung.”

Đinh Hương rầu rĩ không vui bĩu môi, lòng nói: Làm những điểm tâm đó không biết phiền phức dường nào, bên trong đều tràn đầy tình ý của cô dành cho Hoàng thượng, dựa vào cái gì mà tặng cho Kiều Tuyết Y ăn?

Mộ Dung Tuyết mang điểm tâm đến Gia Di cung, phát hiện mấy lần trước Kiều Tuyết Y còn có thể ngồi nói chuyện, hôm nay đã nằm không dậy nổi, ngay cả nói chuyện cũng không còn hơi sức.

Đảo mắt qua các cung nữ trong điện, Mộ Dung Tuyết như vô tình hỏi một câu: “Sao không thấy điệt nữ của Thái phi?”

Kiều Tuyết Y thoáng ngẩn ra rồi nói: “Buổi trưa ra ngoài mắc mưa nên không được khỏe, nó đang nghỉ ngơi.”

Là lần đầu được ân sủng không khỏe phải không? Lòng Mộ Dung Tuyết nhói đau, nhưng cũng không để lộ, cho lui cung nữ trong nội điện, lúc này mới bình tĩnh nhìn Kiều Tuyết Y nói: “Nếu Kiều Linh Nhi đã được

Hoàng thượng ưng ý, vậy Thái phi cũng không còn gì lo lắng về sau nữa, sức khỏe cũng nên chóng khỏi đi. Uống nhiều độc chỉ e là Biễn Thước tái sinh cũng lực bất tòng tâm.”

Kiều Tuyết Y khẽ biến sắc, không ngờ Mộ Dung Tuyết lại bằng tuyết thông minh, tâm tư tỉ mỉ như vậy.

Mộ Dung Tuyết thở dài: “Khổ nhục kế của Thái phi thật khiến bốn cung khâm phục.”

Kiều Tuyết Y cũng không giấu diếm nữa, nói thẳng không kiêng dè, “Đích thực là bốn cung đang dùng độc, nhưng không phải là khổ nhục kế mà là thật sự muốn kết liễu mệnh tàn thôi.”

Mộ Dung Tuyết sửng sốt: “Thái phi vẫn còn trẻ, tại sao lại nghĩ như vậy?”

“Thật ra Kiều Tuyết Y này đã chết từ mười năm trước rồi, bao nhiêu năm nay chẳng qua chỉ là một cái xác biết đi, sống để báo thù mà thôi.” Kiều Tuyết Y cười thê lương: “Nhưng đã sống đến lúc này rồi, lại ngồi lên được vị trí này, trước khi chết tốt xấu gì cũng nên làm chút việc cho Kiều gia, vậy mới xứng với ơn dưỡng dục của phụ mẫu, cô nói có phải không?”

Mộ Dung Tuyết thở dài: “Ta thật sự bội phục cô, có thể tàn nhẫn với bản thân mình như vậy.”

“Người mà tim đã chết đương nhiên có thể tàn nhẫn với bản thân.” Kiều Tuyết Y lấy hơi nói: “Hoàng hậu nương nương tâm địa lương thiện, có một việc muốn xin nhờ Nương nương thành toàn.”

“Việc gì?”

“Tân hoàng đăng cơ bổ sung Hậu cung là quy luật của triều ta, Hộ bộ đã trình lên danh sách nữ nhân độ tuổi thích hợp cho Nội vụ phủ, lúc đó xin

Hoàng hậu nương nương giữ lại Linh Nhi.”

Lòng Mộ Dung Tuyết nhói đau, một chữ “Được” như nghẹn trong cổ, một lúc sau mới bật ra khỏi môi, trong họng như có mùi máu tanh.

Kiều Tuyết Y nói: “Ta biết trong lòng Hoàng hậu rất yêu Hoàng thượng, nhưng ở Hậu cung này thứ không nên có nhất chính là tình yêu. Mỗi ba năm sẽ có một lần tuyển tú, không muốn thương tích đầy mình thì chỉ có cách đoạn tình tuyệt ái mới có thể đứng vững bất bại. Cũng như ta, ta cầm hận Tiên đế, hận không thể ăn thịt, uống máu ông ta, bởi vậy ta mới có thể đứng vững không ngã ở Hậu cung mười năm.” Kiều Tuyết Y cười thê lương đáng sợ, “Ta tiến cử đơn được cho ông ta, tuyển tú cho ông ta, khiến ông ta trầm mê nữ sắc, đục khoét sức khỏe, chết càng nhanh hơn.”

Kiều Tuyết Y một hơi nói hết những lời này, hơi thở dồn dập bắt đầu ho. Mộ Dung Tuyết sững sốt nhìn nàng ta, nói không rõ là đồng tình hay khâm phục, Kiều Tuyết Y này dường như vĩnh viễn là một câu đố nhìn không thấu.

Kiều Tuyết Y lấy hơi nói: “Sau khi ta chết đi, đừng chôn ta chung với Tiên đế, hãy rải tro cốt ta xuống Oán giang, ta muốn xuôi theo dòng nước, có khi có thể gặp được Hứa Uy.”

Nhắc đến tên Hứa Uy, mắt nàng ta đột nhiên sáng lên, bên trong dường như lóe qua một tia sáng rực rỡ, ẩn hiện phong hoa ngày trước.

Mộ Dung Tuyết ra khỏi Gia Di cung, lòng nặng nề đau đớn tột cùng, danh sách tuyển tú của Hộ bộ đã trình lên Nội vụ phủ, vậy mà hãn lại nói với nàng, “Chỉ với nàng thôi.” Kiều Tuyết Y nói đúng, chỉ có đoạn tình tuyệt ái mới có thể không bị thương tích đầy mình.

Tối đến, Gia Luật Ngạn đến Phụng Nghi cung, thấy Mộ Dung Tuyết ngồi trên sập mỹ nhân đọc kinh Phật, bất giác cười nói: “Lại có chuyện gì cần ôm chân Phật khẩn cấp sao?”

Mộ Dung Tuyết nhìn hần nói: “Hoàng thượng, trước đây thần thiếp nhìn núi là núi, nhìn nước là nước, nhưng nay lại nhìn núi nhưng không phải núi, nhìn nước nhưng không phải nước.”

Gia Luật Ngạn cười véo mũi nàng, “Không phải gió động không phải cờ động, là tâm nàng động[1].”

[1. Sau khi được truyền y bát, Lục Tổ Huệ Năng ẩn cư trong nhóm thợ săn mười mấy năm. Đến lúc cơ duyên chín muồi ngài mới ra thế gian giáo hóa. Một hôm, đến chùa Pháp tánh, thấy hai vị tăng mặt mày đỏ tía tranh luận về gió động cờ động. Vị thứ nhất cho rằng nếu không có gió thì cờ làm sao động? Cho nên nói là gió động. Vị thứ hai cho rằng không có cờ động làm sao biết là gió động? Cho nên kết luận cờ động. Mỗi vị chấp một bên không ai chịu thua ai.

Lục Tổ Huệ Năng nghe xong, nói: “Không phải gió động cũng không phải cờ động mà chính là tâm hai vị động.”]

Mộ Dung Tuyết như đang suy nghĩ điều gì, gật đầu: “Không sai, tâm không động mới là thượng sách.”

Gia Luật Ngạn nhú mày, cảm thấy hôm nay nàng hơi khác thường, tuy vẫn cười tươi như hoa, nhưng ánh mắt lại khiến người ta nhìn không thấu, không như trước kia, trong suốt rực sáng nhìn thấu thấy đáy.

“Gấm Bích ba kia may y phục mùa hè nàng có thích không?”

Mộ Dung Tuyết gật đầu: “Rất thích.”

Gia Luật Ngạn mỉm cười nói: “Mặc cho Trẫm xem thử.”

Mộ Dung Tuyết lắc đầu: “Không, tiết Đoan ngọ ngày mai thiếp sẽ mặc cho chàng xem. Hôm nay thần thiếp không tiện, mời Hoàng thượng về Càn Minh cung nghỉ ngơi đi.”

Vất vả cả tháng cũng không khiến nàng mang thai, Gia Luật Ngạn hơi thất vọng, lòng nghĩ, không biết vài ngày nữa có cần gọi Thái y đến xem cho nàng không.

Hôm sau là tiết Đoan ngo, trên hồ Thái Dịch đưa thuyền rồng, vô cùng náo nhiệt.

Gia Luật Ngạn đưa Mộ Dung Tuyết đến Trích Tinh lâu xem thi đấu.

Gió mát hiu hiu, thối bay tóc mai của Gia Luật Ngạn, nàng nhìn khuôn mặt tuấn mỹ, lòng không kìm được nghĩ, hôm qua ở đây, cảnh phong hoa tuyết nguyệt của hắc và Kiều Linh Nhi không biết như thế nào?

Gia Luật Ngạn cảm ứng được ánh mắt nàng, quay sang cười: “Nàng thích không?”

Mộ Dung Tuyết không đáp, hỏi ngược lại: “Hoàng thượng thích Trích Tinh lâu này không?”

“Cũng được, ngày hè đến đây là mát mẻ sáng khoái nhất.”

Ánh mắt Mộ Dung Tuyết lóe lên, nhẹ nhàng cười với hắc: “VẬY... tối nay thần thiếp sẽ ở đây chuẩn bị một dạ yến cho Hoàng thượng, Hoàng thượng đừng thất hẹn nhé.”

“Được, quyết định vậy nhé.”

Sắc đêm bao phủ khắp Hoàng cung, Gia Luật Ngạn đi về phía hồ Thái Dịch. Đã lâu hắc không được ăn thức ăn nàng nấu, lòng vô cùng hưng phấn. Hắc thích nhất là tâm tư khéo léo linh động của nàng, luôn mang đến cho người ta kinh ngạc vui mừng bất ngờ.

Trên Trích Tinh lâu đã đốt sáng đèn, gió đêm từ hồ thổi lên, cửa sổ lâu hai bay ra một dải sa xanh, khiến hắc nhớ lại lúc xuất chinh diệt phi, nàng

đứng trên Tầu lâu bên đường vẫy dải lụa xanh đưa tiễn hân.

Hân hứng chí bùng bùng lên lầu hai, bên trong có một chiếc bàn tử đàn hoa lê, bày bốn chiếc đĩa ngọc trắng, bên trên đặt lá sen xanh biếc, cắt thành hình trăng tròn, tươi mới nhả nhận, độc đáo sáng tạo, là phong cách của nàng xưa nay, dưới lá sen không biết là mỹ vị thiên hương gì.

Hương hoa lan nhàn nhạt theo gió hồ xộc vào mũi, sau lớp sa xanh bên cửa, lờ mờ có một bóng dáng xinh đẹp.

Hân bước sang, cách lớp sa xanh ôm nàng vào lòng.

Khoảnh khắc chạm vào cơ thể nàng, lòng hân bỗng trầm xuống.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 46: Hiền Hậu

Sắc đêm như mộng, không khí mang theo hơi thở tươi mới ẩm ướt sau cơn mưa. Một hồi bước chân gấp gáp phá tan sự yên tĩnh của Phụng Nghi cung, Đình Hương, Bội Lan thấy Gia Luật Ngạn lửa giận bùng bùng tiến vào, sợ hãi không dám thở mạnh, tự tránh ra ngoài điện.

Nến trong điện sáng ngời, bình ngọc trên bàn cắm mấy bông hoa dành dành mới nở, lớp lớp cánh hoa trắng muốt như tuyết, hương thơm ngào ngạt.

Mộ Dung Tuyết đứng bên bàn, trên người là y phục bằng gấm Bích ba, thân hình mảnh khảnh, thanh nhã rạng ngời.

Gia Luật Ngạn tức giận nhìn nàng, “Đó chính là dạ yến nàng tận tâm chuẩn bị cho Trầm sao?”

Mộ Dung Tuyết mỉm cười: “Chẳng phải Hoàng thượng thích Kiều Linh Nhi sao, dung nhan mỹ miều lẽ nào không phải là thịnh yến ngon nhất.”

Gia Luật Ngạn nghiêng răng nói: “Mộ Dung Tuyết, rốt cuộc nàng có dụng ý gì?”

Mộ Dung Tuyết không chút e sợ, đón lấy ánh mắt bức người của hắn nói: “Những lời của Kiều thái phi thật sự khiến thần thiếp thanh thản khoan khoái, dù sao Hậu cung này cũng sẽ nhanh chóng có vô số giai nhân, một con dê cũng nuôi, một bầy dê cũng thế. Thêm một Kiều Linh Nhi thì có hề

gì? Chi bằng thuận nước đẩy thuyền, hoàn thành mộng tưởng năm xưa của Hoàng thượng.”

Gia Luật Ngạn không nói một lời nhìn nàng, khóe môi cong lên nụ cười lạnh như có như không, chính là dấu hiệu trước khi nổi giận.

Mộ Dung Tuyết nghiêm túc nói: “Sau này thiếp sẽ là một Hoàng hậu tốt, hiền lương thực đức, độ lượng khoan hồng. Kiều Linh Nhi cũng được, các nữ nhân khác cũng đành, thần thiếp nhất định sẽ đối xử bình đẳng, để trong cung yên ổn hòa bình, không khiến Hoàng thượng phiền não vì chuyện Hậu cung.”

Gia Luật Ngạn nghiêng răng nói: “Quả thật là hiền huệ.”

Mộ Dung Tuyết nói: “Sau này Hoàng thượng làm một Minh quân, thần thiếp làm một Hiền hậu, những tình ý kia đều ném xuống hồ Thái Dịch cho cá ăn, không trao hết lòng hết dạ như trước kia nữa. Những lời ở Hoa phòng, thần thiếp chỉ coi như là Hoàng thượng mộng du nói mớ, thần thiếp lại bị gạt một lần nữa thôi.”

Gia Luật Ngạn tức xanh mặt, quay người rời khỏi Phụng Nghi cung.

Hôm sau, Đình Hương nghe nói Hoàng đế một mình uống say bí tỉ, đổ gục trên thềm ngọc ngoài Càn Minh cung, còn Kiều Linh Nhi sáng sớm đã bị đưa ra khỏi Hoàng cung.

Ba ngày sau, Kiều Tuyết Y qua đời.

Mộ Dung Tuyết nghe tin, không nén nổi cảm khái, Bạch tuyết khước hiềm xuân sắc vẫn, cố xuyên đình thụ tác phi hoa[1], trong đời nàng ta dường như mùa xuân chưa bao giờ đến.

[1. Tuyết trắng chạnh lòng xuân tới chậm, lồng cây sân hóa rợp hoa bay. (Xuân tuyết - Điệp Luyện Hoa dịch).]

Từ sau tiết Đoan ngo, Gia Luật Ngạn không bước vào Phụng Nghi cung một bước, cách một bức tường cung, hai nơi đều hoang vắng.

Gia Luật Ngạn bận rộn chiến sự Tây Lương, Mộ Dung Tuyết lo chuyện tuyển tú.

Mộ Dung Tuyết thật sự dốc hết toàn lực, không chút tư tâm, có điều mỗi lần tuyển xong nàng liền về cung xé gấm Bích ba một lần.

Cuối cùng, hôm nay lúc Mộ Dung Tuyết xé khúc gấm Bích ba cuối cùng, Gia Luật Ngạn giá lâm Phụng Nghi cung.

Đinh Hương, Bội Lan vừa muôn phần kích động, vừa nơm nớp lo sợ.

Mộ Dung Tuyết chậm rãi đứng dậy, ánh mắt xuyên qua khoảng không loang lổ sắc vàng dưới giàn hoa, nhìn người đã nhiều ngày không gặp.

Hắn vẫn hiên ngang tuấn mỹ, lạnh lùng lỗi lạc, hệt như lần đầu gặp gỡ. Nhưng nàng không nghe thấy tim mình đập thành thịch nữa, đã mất đi tự bao giờ không hay không biết.

Hắn bước tới nắm tay nàng, thần sắc bình tĩnh ôn hòa, tức giận mấy ngày trước dường như đã tan theo mây khói.

“Đừng để moi tay.”

“Hoàng thượng, chuyện tuyển tú thần thiếp đã chuẩn bị thỏa đáng rồi, ngày mai chỉ chờ Hoàng thượng đích thân xem qua thôi.” Một cánh hoa tử đằng trên giàn rơi xuống, trượt qua tay áo rộng mỏng như cánh ve của nàng, rơi xuống nền đá bạch ngọc. Ánh mắt nàng rơi theo cánh hoa, lòng cũng lặng đi, hoa không nở trăm ngày, không ai không thích những thứ mới lạ...

Gia Luật Ngạn nghe vậy chỉ khẽ mỉm cười: “Hoàng hậu vất vả rồi.”

“Hoàng thượng mới vất vả, tú nữ nhập cung, cũng e là Hoàng thượng phải ngày đêm bận rộn, thần thiếp đã căn dặn Thái y viện rồi, phải chú ý đến sự an khang của thánh thể, tăng cường bồi bổ.” Nói xong Mộ Dung Tuyết lại hồi hận, rõ ràng đã quyết định làm một Hiền hậu, nhưng sao lời nói vẫn chua ngòm như vậy.

Quả nhiên Gia Luật Ngạn nghe được mùi chua, mỉm cười đầy thâm ý.

Để che đậy vừa rồi lỡ lời, Mộ Dung Tuyết ngáp một cái, lạnh lùng nói: “Thần thiếp vì chuyện tuyển tú mà mệt đến mỗi lưng đau cổ, phải ngủ bù một giấc. Mời Hoàng thượng về cho.” Nói xong liền đi thẳng vào nội điện.

Gia Luật Ngạn lại cười cười, theo nàng vào nội điện, ầm một tiếng, cửa nặng nề đóng lại.

Thanh âm này cứ như đập nát trái tim Đinh Hương, Bội Lan.

Mộ Dung Tuyết không ngờ hắt lại theo vào, nàng kêu lên một tiếng, bị hắt ném lên giường.

Trong lúc kinh hoàng, nàng một cước đạp đổ chiếc bình miệng rộng cắm hoa sen bên giường, mấy cành hoa sen trắng muốt rơi vãi trên nền gạch vàng, nước chảy lênh láng, cành hoa hỗn loạn.

Gia Luật Ngạn đề lên người nàng, ung dung nhìn nhả nhìn nàng, “Hiền hậu của Trẫm thật sự vất vả rồi. Trẫm phải thưởng cho nàng thế nào đây?”

Mộ Dung Tuyết tim đập như sấm, ngoảnh mặt tránh hơi thở nóng bỏng của hắt, hậm hực nói: “Đây là bốn phận của thần thiếp, sao lại dám đòi thưởng.”

Gia Luật Ngạn cười cười: “Thưởng cho nàng một Hoàng tử là thích hợp nhất.”

“Không cần, rất nhanh sẽ có vô số phi tần sinh Hoàng tử cho Hoàng thượng.” Nghĩ đến khoảnh khắc đó, nàng cảm thấy tròng mắt mình cay cay, suýt chút trào giãi.

Hắn căn môi nàng, hậm hực nói: “Vậy cũng không thể để Hiền hậu rảnh rỗi.”

Nhìn thấy đòi hỏi trong mắt hắn, nàng vội nói: “Thần thiếp không tiện.”

“Không tiện chỗ nào? Để Trẫm xem thử.” Hắn bá đạo thò tay vào váy nàng sờ xuống dưới. “Cả gan gạt Trẫm.” Nói xong, hắn không hề khách sáo, bắt đầu ra tay.

Áo váy mùa hạ vốn đã nhẹ mỏng, chẳng mấy chốc đã bị lột xuống.

Nàng không còn gì che thân, dùng sức giãy dụa, ngón tay bất cẩn cào qua cổ hắn, vạch ra một vết máu, hắn tóm lấy cổ tay nàng, tức giận nói: “Hiền hậu gì chứ, rõ ràng là hổ cái.” Nói xong hắn tiện tay lấy một sợi gấm Bích ba trên giường trói cổ tay nàng lại.

“Thần thiếp không khỏe, không thể thị tẩm.” Nàng ngoảnh mặt đi, tránh nụ hôn của hắn, hai tay bị trói nhưng vẫn vận người né tránh.

Hắn hôn mạnh xuống môi nàng, tách hai chân nàng ra tiến vào.

Mây ở chân trời bùng bùng như lửa, chiếu hồng rực cả bức tường cung, ngói lưu ly trên mái lấp lánh, đủ màu sắc giao thoa. Sắc đêm dần dần phủ kín bầu trời, áng mây đỏ kia hòa vào sắc đêm.

Một hồi lâu sau, trong điện truyền đến giọng nói sang sảng biếng nhác của Hoàng đế, “Chuẩn bị nước.”

Tất cả mọi người ngoài điện đều nhẹ nhõm, xem ra chiến tranh lạnh của Đế Hậu cuối cùng cũng hoa thắm trắng tròn rồi.

Đinh Hương, Bội Lan lập tức chuẩn bị nước nóng, không nén nổi niềm vui.

Trong điện xuân quang kiều diễm, Mộ Dung Tuyết mềm nhũn vô lực phủ phục trên nệm gấm, mồ hôi ướt đầm đọng trên da thịt trắng như tuyết, hai má đỏ bừng như nhuộm men say.

Gia Luật Ngạn cởi sợi gấm Bích ba trên cổ tay nàng, bất giác ngẩn ra, không ngờ da thịt nàng lại non nớt như vậy, bị gấm Bích ba thắt nhẹ một vòng cũng đủ để lại một vết đỏ trên cổ tay.

Hắn lập tức mặc y phục, vội vã rời khỏi cung thất.

Mộ Dung Tuyết không ngờ hắn đứng dậy là đi ngay, vừa tức vừa hận, ngồi trong bồn tắm, nước mắt không kiềm được mà sột soạt rơi xuống như trân châu, không bao lâu, suối chảy thành sông.

Đinh Hương ở bên ngoài dè dặt nói: “Nương nương, Hoàng thượng phái người đưa Ngọc cơ cao đến.”

Mộ Dung Tuyết ổn định hơi thở, nói: “Để đó đi.”

Vốn tưởng hai người đã làm lành, nào ngờ tối đó Gia Luật Ngạn lại không đến Phụng Nghi cung, Đinh Hương, Bội Lan lấy làm khó hiểu, rốt cuộc là Hoàng thượng có ý gì đây?

Mộ Dung Tuyết nửa đêm khó ngủ, vì sáng hôm sau sẽ do Hoàng đế đích thân xem qua tú nữ sơ tuyển.

Mới sáng sớm, trong Xuất Tụ cung, hoa cỏ đầy màu sắc, ba hàng mỹ nhân xinh đẹp đứng trong đại điện rộng lớn. Giai m bắt đầu đọc tên tú nữ.

Tú nữ được gọi đến tên sẽ yếu điệu bước ra quỳ bái Đế Hậu, tự báo gia môn, tuổi tác, tên họ. Các tú nữ được lựa chọn kỹ càng, ai nấy đều hoa nhường nguyệt thẹn, dáng vẻ dịu dàng, ngay cả nữ nhân như Mộ Dung Tuyết cũng cảm thấy rung động. Liếc mắt sang, Gia Luật Ngạn ung dung nhàn nhã ngồi ngay ngắn trên long ý, đôi mắt có thần dường như càng tuần tú hơn thường ngày.

Nàng khẽ ngẩng đầu, nhìn hình Long phụng hí châu và Long phụng trình tường trên trần, hít một hơi thật sâu, đè nén cảm giác bức bối bỗng dâng lên trong lòng.

“Hoàng hậu thật có nhãn quang, những người nàng chọn ra đều rất xuất sắc.” Gia Luật Ngạn nghiêng mặt khen một câu, nở nụ cười đầy thâm ý.

“Tạ Hoàng thượng khen ngợi.” Mộ Dung Tuyết lại hít một hơi thật sâu, lộ ra biểu hiện phóng khoáng và nụ cười hiền lương thực đức đã chuẩn bị từ lâu, bắt đầu giới thiệu ưu điểm và sở trường của các vị mỹ nhân cho Gia Luật Ngạn, trong lời hoàn toàn không chút ghen tuông.

Đinh Hương và Bội Lan lòng vừa khâm phục vừa bất nhẫn. tiểu thư, công phu trên đầu chữ Nhẫn là chữ Dao của cô ngày càng tiến bộ đó.

Gia Luật Ngạn rất phối hợp quan sát tỉ mỉ các vị mỹ nhân, không hề từ chối sự tiến cử của Mộ Dung Tuyết, trong chốc lát đã giữ lại mười bốn người. Sau khi các mỹ nhân tạ ơn lui ra, đột tuyển tú đầu tiên sau khi Tân đế đăng cơ coi như mỹ mãn hạ màn. Mộ Dung Tuyết xoa xoa cổ, lười nhác dựa vào ghế. Gia Luật Ngạn đứng lên đi vài bước, đột nhiên quay đầu nhìn nàng.

Lúc này nàng đã cởi bỏ lớp nguy trang mỉm cười hiền lương thực đức từ lâu, nhúu mày bĩu môi, tâm trạng rất không tốt. Nhưng vừa thấy Gia Luật Ngạn quay đầu, nàng lập tức nặn ra một nụ cười. Trong lúc vội vã, hình

như cười không đúng lắm, ánh mắt Gia Luật Ngạn sầm xuống, không nói một lời mà quay người đi mất, vẻ mặt dường như hơi bất mãn.

Hứ, lao lực vì hăn cả nửa tháng mà một chữ cảm ơn cũng không có. Mộ Dung Tuyết trừng theo bóng dáng hăn một cái rồi cũng giận dữ bỏ đi.

Rất nhanh, nội đình đã làm xong thẻ bài đầu xanh cho các mỹ nhân, trong chiếc đĩa ngọc trắng, mười bốn chiếc thẻ đầu xanh được đặt ngay ngắn, sinh động như một món khai vị, vừa chỉnh tề vừa đẹp mắt. Nhưng Đình Hương vừa nhìn đã đau mắt thay tiểu thư, thật là chói mắt nhức lòng mà. Tay ngọc thon dài của Mộ Dung Tuyết lướt qua những cái tên thanh nhã kia, cười dịu dàng như nước. “Giai m, người đi gọi họ đến đây.”

Rất nhanh, mười bốn vị mỹ nhân đã tề tựu ở Phụng Nghi cung. Các mỹ nhân mới nhập cung tuy chưa có danh vị nhưng đã có khí thế của chủ nhân trong cung, so với lúc tuyển tú nữ thì đã đoan trang tự nhiên hơn nhiều.

Mộ Dung Tuyết cười dịu dàng: “Ban tọa.”

“Tạ Nương nương.” Trong lời oanh tiếng yển, các mỹ nhân mỗi người một vẻ, mười phân vẹn mười, khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Ánh mắt Mộ Dung Tuyết quét qua người các mỹ nhân, đang định lên tiếng, bỗng ngoài điện vang lên giọng Tần Thụ.

“Thánh giá đến.”

Đến thật là khéo.

Mộ Dung Tuyết đứng dậy cùng các vị mỹ nhân cung nghênh Hoàng đế.

Gia Luật Ngạn bước vào trong điện, nam nhân duy nhất giữa muôn hồng nghìn tía này như một cây ngọc trước gió, phong thái tuấn mỹ, phong lưu phóng khoáng.

“Sao lại ở đây cả vậy? Hoàng hậu định làm gì?” Gia Luật Ngạn ngồi xuống, nhàn nhã quét mắt nhìn chúng nhân, nắm tay Mộ Dung Tuyết đưa mắt hỏi.

“Hoàng thượng, thần thiếp gọi các vị muội muội đến đây để an bài việc thị tẩm.”

Gia Luật Ngạn nhíu mắt, “Hoàng hậu định an bài thế nào?”

“Quy tắc trong cung là lật thẻ đầu xanh. Nhưng thần thiếp nghĩ như vậy thật không công bằng, các vị muội muội nhập cung đều ôm tâm nguyện được hầu hạ Hoàng thượng, bên trọng bên khinh thì không tốt lắm, chi bằng chén nước để ngay, mỗi người luân phiên hai ngày. Như vậy mưa móc rải đều, không ai đổ kị với ai, mà cũng để chốn Hậu cung được bình yên.”

Bội Lan và Đinh Hương nghe vậy, lúc này mới hiểu tại sao nàng lại chọn mười bốn tú nữ, mười và mười lăm theo lệ thì Hoàng đế phải ở lại trong cung Hoàng hậu, còn lại hai mươi tám ngày, mỗi người được hai ngày, thật hết sức công bằng.

Các vị mỹ nhân nghe đến chuyện này đều lộ ra thần sắc bẽn lẽn hân hoan. Vì ở Hậu cung này thứ không thiếu nhất chính là mỹ sắc, đối với Hoàng đế, chưa chắc xinh đẹp là có thể đắc sủng. Đối với việc mình có được Hoàng đế yêu thích hay không, lòng họ không hề chắc chắn. Bởi vậy mỗi tháng được thị tẩm hai ngày, nghe có vẻ ít, nhưng mưa móc không dứt lại là một chuyện tốt.

“Chủ ý của Hoàng hậu cũng tốt.”

“Hoàng thượng, ngày thị tẩm của mỗi người thần thiếp đã sắp xếp rồi.” Mộ Dung Tuyết gật đầu với Giai m nói, “Đọc đi.”

Giai m nâng quyển vải lần lượt đọc hết ngày thị tẩm của mỗi người, các nữ nhân trong điện đều biến sắc.

Tiếp đó, có hai tú nữ bạo gan đỏ mặt thấp giọng xin đổi ngày, nói là không tiện.

Tiếp đó các tú nữ khác cũng rần rần xin đổi ngày, nhất thời sắc mặt mỗi mỹ nhân đều đỏ bừng.

Những đại gia khuê tú này vốn coi trọng thể diện còn hơn tính mạng, hơn nữa đều là hoàng hoa khuê nữ, bị chiêu này của Mộ Dung Tuyết ép đến mức không ai không lột da mặt. Vì ngày thị tẩm Mộ Dung Tuyết sắp xếp vừa hay đều là ngày đến tháng của họ.

Đinh Hương muốn cười nhưng không dám cười, thầm bội phục tiểu thư có thể nghĩ ra chiêu chơi người ta như vậy.

Bội Lan cười thầm, nhưng vẫn lo Hoàng đế nổi giận. Sắp xếp như vậy thì những mỹ nhân này chỉ có thể nhìn chứ không thể ăn, há chẳng phải chọn vào cung vô ích rồi sao. Nàng ta thấp thỏm không yên lén nhìn sang, Hoàng đế không những không giận, ngược lại còn lộ ra ý cười như có như không, dường như còn hơi vui mừng.

Điều này càng khiến Bội Lan khó hiểu.

Hoàng đế vẫy vẫy tay: “Lui hết đi.”

Trong điện chỉ còn lại Mộ Dung Tuyết và Gia Luật Ngạn, yên lặng đến mức khiến người ta bức bối.

Ánh nắng nghiêng nghiêng chiếu lên gương mặt như tạc của Mộ Dung Tuyết, khiến những sợi lông tơ mỏng manh trên gò má càng rõ ràng hơn, nàng như một mỹ nhân làm từ băng tuyết, tuy có nét đẹp kinh tâm động phách nhưng lại khiến tia nắng xuân trong lòng bỗng trở nên giá băng.

Nàng từng cười giảo hoạt như một con tiểu hồ ly, từng mặt dày bám lấy người ta như một con cú, từng to gan như một con báo tuyết, từng ... Những cảnh tượng này lướt qua trước mắt như sao băng, cổ họng nghẹn lại, hắc đề nàng xuống lưng ghế, cắn vào tai nàng nói, “Nàng cố ý phải không?”

“Phải, thiếp cố ý đó.” Nàng đón lấy ánh mắt hắc, nhìn rõ hình bóng mình trong mắt hắc, không một chút hoảng sợ, chỉ có khiêu khích: Chàng tức giận đi, nổi trận lôi đình đi!

Hắc bỗng bật cười: “Nàng ghen sao?”

Nàng hừ một tiếng rồi cười theo: “Thần thiếp sợ sức khỏe Hoàng thượng chịu không nổi thôi.”

“Sức khỏe Trẫm thế nào chẳng phải hôm qua Hoàng hậu đã từng lĩnh giáo rồi sao?”

Nàng đỏ mặt ngoảnh đầu đi, không nhìn hắc nữa.

Hắc quay đầu nàng lại, trong mắt dâng trào sóng đen, giọng khàn đi, “Nàng vẫn để tâm đúng không? Nàng không muốn bên cạnh Trẫm có nữ nhân khác đúng không?”

“Hoàng thượng tự mình đa tình rồi.”

“Nàng vẫn yêu Trẫm.”

“Hoàng thượng.” Mộ Dung Tuyết cười như mếu đơn ngày xuân, nhưng ánh mắt lại lạnh hơn hàn mai trong băng giá, gần từng chữ: “Người cho rằng, trải qua bao nhiêu chuyện như vậy rồi, thần thiếp còn dám yêu người sao?”

Gia Luật Ngạn mỉm cười nói: “Đêm Đoan ngo, nàng đưa Kiều Linh Nhi đến Trích Tinh lâu, đích thực Trẫm tưởng rằng nàng không yêu Trẫm nữa, nhưng xem biểu hiện của nàng hôm nay thì lại là vô cùng yêu thích.” Hắn chỉ vào ngực nàng, cười muôn phần khoái chí: “Trái tim chân thật này còn thật hơn vàng ròng nữa.”

Mộ Dung Tuyết bị hắn chỉ vào ngực, tim bất giác đập thành thịch mấy cái, ngoảnh mặt đi lạnh lùng nói: “Thần thiếp là báo thù chứ không phải ghen.”

“Hôm đó khí trời nóng nực, Trẫm muốn đến Trích Tinh lâu hóng mát, không ngờ dọc đường đổ mưa. Trẫm lên lầu trú mưa, không ngờ Kiều Linh Nhi cũng ở đó. Lẽ nào Trẫm phải đuổi cô ta ra ngoài sao? Một lúc sau, Trẫm cảm thấy trong người không ổn lại thấy sắc mặt cô ta đỏ bừng, liền biết trú mưa là giả, tính kế mới là thật, nên lập tức bảo cô ta đi.”

Mộ Dung Tuyết nghe đến đây, dường như cái gai trong lòng bị nhổ đi, nhưng ngoài cái gai này vẫn còn nhiều cái gai khác.

Nàng quay lại liếc hắn: “Hoàng thượng không thất thân đó chứ?”

Gia Luật Ngạn véo má nàng, “Lu giấm này.”

Mộ Dung Tuyết nghiêm túc nói: “Kiều Linh Nhi tuy xinh đẹp, nhưng dù sao tuổi cũng quá nhỏ, không xinh đẹp quyến rũ mỗi người một vẻ như các tú nữ hôm nay. Hoàng thượng nói có phải không?”

Gia Luật Ngạn ra vẻ vô tội: “Những mỹ nhân này đều do Hoàng hậu đích thân tuyển chọn, không liên quan đến Trẫm.”

Mộ Dung Tuyết tức giận nói: “Rõ ràng là chàng muốn chọn, vậy mà giờ lại không chịu nhận.”

“Chẳng phải Hoàng hậu tâm tâm niệm niệm muốn làm Hiền hậu sao, bất luận thế nào Trẫm cũng phải thành toàn cho nàng một lần chứ.” Gia Luật Ngạn cười vô cùng xấu xa: “Hôm nay Trẫm thật sự mở rộng tầm mắt, cuối cùng cũng thấy được phong phạm của Hiền hậu rồi. Quả nhiên là hiền huệ khiến người ta ói máu.”

Mộ Dung Tuyết trừng mắt nói: “Không sai, thiếp đồ kị, không bao dung được ai, dựa vào cái gì mà phu quân thiếp vất vả theo đuổi được phải dâng cho những nữ nhân kia chứ?”

Gia Luật Ngạn cười thoải mái: “Không sai, dựa vào cái gì chứ.”

“Quân vô hí ngôn, nếu chàng đã hứa thì phải làm được, thất hứa với thiếp thì làm sao được muôn dân tin tưởng?”

Gia Luật Ngạn tiếp tục cười: “Không sai.”

“Phụ huynh của những nữ nhân kia muốn vinh hoa phú quý thì tự mình tranh đoạt lấy, dựa vào nữ nhi thì thâm bên gối thì có gì vẻ vang đâu.”

Gia Luật Ngạn cười gật đầu: “Không sai, có gì vẻ vang đâu.”

Mộ Dung Tuyết hậm hực nói: “Thiếp muốn cho những văn võ bá quan kia thấy, cả gan đưa nữ nhi vào cung thì bốn cung sẽ bắt họ đêm đêm phòng không lẻ bóng.”

Gia Luật Ngạn bật cười sảng khoái: “Đích thực là chủ ý hay, chắc là không ai dám nữa đâu.”

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 47: Mỹ Mãn

Mộ Dung Tuyết một hơi nói ra những lời dồn nén trong lòng nhiều ngày, như trút được gánh nặng, vô cùng sáng khoái, còn Gia Luật Ngạn cười đến suýt sặc.

“Nếu Hoàng thượng không nỡ để những tú nữ kia phí hoài tuổi xuân, thì tìm một chỗ tốt cho họ đi.”

Lúc này Gia Luật Ngạn mới nín cười nói: “Trẫm sẽ chỉ hôn cho những nữ nhân này tông thất tử đệ. Vậy lu giám vừa ý rồi chứ?”

Mộ Dung Tuyết không kìm được vung quyền đâm hấn một cái.

“Lại còn dám đánh Trẫm.” Gia Luật Ngạn mỉm cười nắm chặt cổ tay nàng, đè xuống lưng ghế, nói: “Trẫm phạt nàng làm cung nữ cả đời. Lần này không phải làm cung nữ Ngự thư phòng đâu, là cung nữ Tẩm cung.” Ý trong lời hấn không nói cũng hiểu, ánh mắt càng mờ ám, mặt Mộ Dung Tuyết nóng lên, im lặng ngoảnh đi.

Gia Luật Ngạn sát lại bên tai nàng nói: “Tối nay đến Tẩm cung của Trẫm đi.” Nói xong mỉm cười đứng dậy bước ra khỏi cung thất, bóng lưng cao thẳng tắp nổi bật in vào mắt nàng.

Đinh Hương, Bội Lan thấy Hoàng đế rời đi, lúc này mới nhẹ nhàng tiến vào, ân cần hỏi: “Tiểu thư, Hoàng thượng không làm gì chứ?”

“Không có.” Mộ Dung Tuyết cười ngọt ngào, hoa nhường nguyệt then, hào quang tỏa sáng, tựa như một Nữ vương thẳng trận trở về.

Đã lâu không thấy biểu hiện rạng rỡ động lòng này của nàng, Đinh Hương, Bội Lan đều không nén nổi kinh ngạc thở phào nhẹ nhõm, tiểu thư đáng yêu động lòng vậy sao Hoàng thượng nữ lòng chọc cô ấy giận chứ.

Tối đến, Gia Luật Ngạn quả nhiên phái Tần Thụ đến đón Mộ Dung Tuyết đi Càn Minh cung.

Mộ Dung Tuyết nhẹ bước vào cung điện, trước giá nền bằng đồng cao nửa người, Gia Luật Ngạn mặc một chiếc cẩm bào màu xanh đứng chấp tay, cao ráo tuấn tú, cong môi cười với nàng.

Tim nàng bỗng đập nhẹ một tiếng, tựa như lần đầu gặp hân, có hơi căng thẳng, lòng bàn tay toát chút mồ hôi.

“Hoàng thượng.”

Hắn bước tới nắm tay nàng, đưa nàng bước vào Tẩm cung.

Thời gian trước hắn vẫn đến Phụng Nghi cung ngủ lại, đây là lần đầu tiên nàng bước vào Tẩm cung của hắn, nguy nga lộng lẫy, châu ngọc sáng ngời. Nàng bất giác nhớ lại năm xưa mình đã từng gian nan tiến vào Ấn Đào các thế nào, chỉ vì để được ở bên hắn mỗi giờ mỗi khắc.

Nến đỏ trong Tẩm cung sáng rực, cả phòng thơm ngát. Nàng nghĩ được đây là mùi thơm của hoa sen, nhưng đưa mắt nhìn quanh, lư hương không đốt, trong phòng cũng không cắm hoa, nhưng mùi thơm nhẹ nhàng đó không ngừng xộc vào mũi.

Gia Luật Ngạn nắm tay nàng bước tới trước giường.

Mộ Dung Tuyết đỏ mặt, bước chân khựng lại, không muốn bước tới phía trước nữa, lúc này mới là giờ nào thôi...

Gia Luật Ngạn nghiêng mắt cười, đưa tay vén rèm châu.

Trên giường toàn là cánh hoa sen, trắng muốt như tuyết.

Còn chiếc giường trước mắt này lại rất quen thuộc, chính là chiếc giường của nàng ở Mai quán lúc xưa, khác ở chỗ bên trên đã khắc rất nhiều hình vẽ đẹp dễ phức tạp, có Hoa khai tịnh đế, có Hỉ thương mi tiêu, có Tỷ dực song phi, đều là hình vẽ nàng tận tâm phác họa lúc xưa, sau đó vùi vàng bỏ lại.

Một đôi cánh tay mạnh mẽ vòng qua eo, bên tai một câu hỏi dịu dàng: “Thích không? Ta chính tay khắc đó.”

“Thích.” Lòng ngập tràn cảm động. Nước mắt không nghe lời mà rơi xuống, trong chốc lát bỗng nhạt nhòa tầm mắt.

Gia Luật Ngạn ôm nàng lên chiếc giường đầy cánh hoa sen, hôn lên mắt nàng nói: “Quả nhiên là lu giấm, ngay cả nước mắt cũng chua.”

Nàng giận dữ nói: “Thiếp yêu chàng nên mới ghen mà.”

Gia Luật Ngạn cười nói: “Thì ra nàng cũng biết đạo lý này, vậy tại sao chỉ nàng được ghen, lại không cho ta ghen hả?”

“Thiếp ghen đâu có lấy mạng người.”

“Ta cũng đâu có.”

“Vậy Hứa Trạch thì sao?”

“Đưa hắn đến chiến trường Tây Lương rồi, cho hắn cơ hội kiến công lập nghiệp, cũng để khôi phục uy danh của Tĩnh quốc Tướng quân.”

Mộ Dung Tuyết lộ ra thần sắc lo lắng, “Vậy huynh ấy có gặp nguy hiểm không?”

Gia Luật Ngạn chua ngòm nói: “Chẳng phải nàng ca ngợi hần như thiên thần sao, bây giờ lại bắt đầu lo lắng bản lĩnh của hần rồi à?”

“Chàng mới là thiên thần trong lòng thiếp.” Nói xong nàng đỏ mặt vùi đầu vào ngực hần.

Gia Luật Ngạn nghe vậy thụ sủng nhược kinh, nâng chiếc cằm thon của nàng lên, nửa tin nửa ngờ hỏi: “Thật sao?”

“Từ đầu đến cuối thiếp chỉ yêu một mình chàng. Chàng biết rõ rồi mà vẫn không tin thiếp.”

“Nhưng nàng cũng nghi ngờ ta và Kiều Linh Nhi.”

“Vậy coi như hòa. Sau này chúng ta phu thê đồng tâm, ân ái không nghi ngờ nhau.”

Gia Luật Ngạn ôm lấy nàng nói: “Được, không được ghen tuông, hờn dỗi vô cớ.”

Mộ Dung Tuyết hết khóc lại cười, sóng mắt long lanh lướt qua những hình vẽ xinh đẹp kia. “Thì ra bức hình đó do chàng lấy đi, sao thiếp không biết vậy.”

Hần bối rối cười: “Ừ, tối đó ta đến Mai quán đóng cửa sổ cho nàng, tiện tay dặt dề.”

“Chàng khắc những hình vẽ này lúc nào?”

Gia Luật Ngạn thở dài: “Thời gian rồi ban đêm cô đơn khó ngủ, lấy việc này giết thời gian.”

Mộ Dung Tuyết cảm động chậm rãi vượt qua những hình vẽ, đột nhiên ngón tay khựng lại, trên cánh hoa sen tĩnh đế có khắc ba chữ “Tuyết trong tim” như nước chảy mây trôi.

Trong phút chốc nước mắt nàng tuôn rơi như suối, nhớ lại tối đó ở Mai quán mình cãi vã với hắc, nói Kiều Tuyết Y là tuyết trong tim hắc, còn mình chẳng qua chỉ là sương dưới đất, thì ra hắc đều nhớ.

Nàng ôm chặt lấy hắc, nước mắt ướt đầm áo hắc.

Hắc không nhịn được cười: “Còn khóc nữa, thì cánh sen trên giường sẽ trôi hết đó.”

Cuối cùng Mộ Dung Tuyết cũng khóc đủ, chùi nước mắt trên mặt vào ngực hắc, dựa vào lòng hắc, nhỏ giọng hỏi: “Chàng có biết đèo ngựa gỗ không?”

“Ngựa gỗ gì?”

“Chính là... ngựa gỗ cho trẻ con ngồi lắc đó.” Giọng nàng còn nhỏ hơn, nhẹ như tiếng muỗi kêu.

Gia Luật Ngạn ngẩn người, lập tức kéo nàng ra khỏi ngực.

Đôi mắt nàng sáng tựa nước, trên má có một vết xấu hổ rục rờ hơn ráng chiều.

Lòng hắc khẽ động, thoáng chốc bỗng hiểu ra, lập tức vui mừng như điên hỏi: “Từ lúc nào, tại sao không cho ta biết?”

Nàng đỏ mặt xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Ba tháng rồi.”

Hắc vui mừng đến mức không biết nói gì, chỉ ôm chặt lấy nàng, lòng nói chả trách hôm qua nói gì cũng không chịu cho hắc đụng vào, thì ra là sợ làm tổn thương bé con trong bụng.

“Ngạn lang, chàng nói thiếp có thai sẽ gọi cha thiếp đến chăm sóc thiếp, nói phải giữ lời đó.” Mộ Dung Tuyết giận dỗi chọc vào ngực hắn.

Gia Luật Ngạn nắm lấy ngón tay nàng, mỉm cười nói: “Không cho nàng gặp ông ấy vì ông ấy gãy chân, tổn thương gân cốt, nghỉ ngơi trăm ngày mới khỏi, phải dưỡng thương nửa năm mới yên tâm để ông ấy khởi hành vào kinh.”

Mộ Dung Tuyết cả kinh, nóng lòng hỏi: “Rốt cuộc cha thiếp làm sao?”

“Nàng có biết ta làm sao phát hiện sơ hở của nàng không?”

“Làm sao phát hiện vậy?” Mộ Dung Tuyết chột dạ, cười yêu kiều, câu này nàng vẫn không dám hỏi, chỉ lén đoán Bùi Giản hoặc Đinh Hương để lộ.

“Trẫm phái người hộ tống cha nàng về huyện Nghi, dặn dò những hộ vệ đó ở lại bảo vệ ông ấy, tránh xảy ra thêm sự cố gì, để nàng được yên tâm. Nhưng cha nàng vội đến Tô Châu hội hợp với nàng, lại bị túc vệ canh giữ không thể thoát thân, cuối cùng sử dụng chiêu Kim thiên thoát xác[1], nào ngờ vẫn bị túc vệ phát hiện, lúc đuổi theo ông ấy, ông ấy từ trên ngựa té xuống ngã gãy chân. Túc vệ vội mời đại phu chẩn trị cho ông ấy, lại mật báo cho ta. Lúc đó ta liền cảm thấy kỳ quái, ông ấy ngàn dặm về quê là để mở Hồi Xuân y quán, tại sao lại lén bỏ đi? Ta liền sinh nghi, sau đó điều tra Đinh Hương, Bùi Giản, lúc đó mới biết kế hoạch của nàng.” Nói đến đây, hắn tức tối véo mũi nàng, “Nha đầu này, thật làm ta tức chết mà.”

[1. Kim thiên thoát xác: Giả dạng người khác để chạy trốn.]

Mộ Dung Tuyết giận dỗi nói: “Ai bảo chàng không tốt với thiếp.”

“Đồ vô lương tâm này, tự hỏi lại mình đi, thời gian ở biệt viện ta đối xử với nàng thế nào?”

“Vậy trước đó thì sao?”

Gia Luật Ngạn cười xòa: “Trước đó thì hơi không tốt, nhưng sau đó chẳng phải ta đã sửa rồi sao?”

Mộ Dung Tuyết lại hỏi: “Vậy sau này thì sao?”

Mắt hấn sáng rực, nụ cười dịu dàng: “Sau này đương nhiên sẽ càng tốt hơn.” Ngón tay hấn vuốt qua gò má mịn màng, tràn đầy tình ý nói: “Lúc bắt đầu ta không biết mình yêu nàng nhiều dường nào. Thả nàng rời Kinh cũng là nhất thời nóng giận, nàng vừa đi ta liền hối hận không kịp, lập tức phái người đuổi theo.”

Mộ Dung Tuyết thầm nói, lúc đó mình bị Thành Hi vương bắt, chẳng trách lại được cứu kịp thời như vậy.

“Ta nghe nói nàng gặp nạn ở trường săn Mộc Lan, dọc đường ruột gan đứt đoạn, thất vọng nào nê, lúc đó mới biết, nếu không có nàng, cho dù làm Hoàng đế cũng không còn gì thú vị nữa.”

Mộ Dung Tuyết mắt nhạt nhòa ôm chặt eo hấn, lòng dịu dàng tựa nước, sương mù ẩn giấu trong lòng nhiều ngày tan theo mây khói, vạn dặm trời trong, mây tan mưa tạnh.

Gia Luật Ngạn đặt tay lên bụng nàng, nàng nắm ngón tay hấn, rừng rừng nước mắt mỉm cười.

Nắm tay chàng, bạc đầu giai lão, mây mù tan hết, trời quang mưa tạnh, trải qua bao nhiêu phong ba, cuối cùng ước mong của nàng đã thành sự thật, tâm nguyện đạt thành.

TRẦM HƯƠNG TUYẾT

Thị Kim

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 48: Ngoại Truyện

Mộ Dung Tuyết nằm trên chiếc giường mỹ nhân trong bếp, tay phe phẩy chiếc quạt trầm hương, thanh âm giòn giã nói: “Bầm nhuyễn nhân thịt, trộn với lòng trắng trứng, hành, gừng, muối, rượu, hương liệu, cuốn vào trong vỏ đậu, rồi bỏ vào trong dầu chiên đến khi vàng.”

Gia Luật Ngạn nghe đến toát mồ hôi, khổ sở nói: “Trẫm thật sự không biết nấu, bảo đầu bếp Ngự thiện phòng nấu cho nàng có được không?”

Mộ Dung Tuyết nũng nịu nói: “Không được, thiếp muốn ăn đồ Ngạn lang chính tay nấu.”

Gia Luật Ngạn cười khan: “Nhưng ta chưa bao giờ nấu, nấu ra nhất định không ngon.”

Mộ Dung Tuyết cười ôm cổ hắn, hôn lên mặt hắn một cái, dịu giọng nói: “Món phu quân nấu mới là ngon nhất thế gian.”

Nói hơn nói thiệt cũng không được, cứ phải bám lấy hắn bắt hắn chính tay nấu. Hắn chỉ đành bấm bụng nói: “VẬY ta thử xem.”

Mộ Dung Tuyết lập tức tươi cười rạng rỡ, “Hoàng đế Đại Châu anh minh thần võ, không gì không thể, một đĩa thức ăn nhỏ làm sao làm khó được Hoàng thượng.”

Gia Luật Ngạn thở dài, xắn tay áo, nhìn xuống đôi tay mình, sau đó nhìn tấm thớt, bấm bụng nhắc dao lên.

Mộ Dung Tuyết cười như một tiểu hồ ly, “Dáng vẻ phu quân cắt rau thật sự đẹp thiên hạ vô song.”

Gia Luật Ngạn mỉm cười.

Bận rộn cả buổi, cuối cùng cũng trộn xong nhân thịt, hăng hăng đến trước mặt nàng thỉnh giáo: “Nàng xem có được không?”

Mộ Dung Tuyết khen: “Ngạn lang quả nhiên là thiên tài. Lần đầu làm đã tốt như vậy rồi, rất nhanh thần thiếp sẽ phải thua tâm phục khẩu phục thôi.”

Tin nàng mới lạ đó, Gia Luật Ngạn véo mũi nàng, vừa yêu vừa giận: “Dụ Trẫm để sau này nấu cho nàng nữa phải không?”

Mộ Dung Tuyết cười tươi như hoa: “Chẳng phải chàng nói yêu thiếp, bằng lòng làm bất kỳ việc gì cho thiếp sao?”

“Phải.”

“Vậy thỉnh thoảng nấu cho thiếp một món ăn cũng không thành vấn đề, đúng không?”

Gia Luật Ngạn chỉ đành cười xòa, gật đầu.

Mộ Dung Tuyết mỉm cười hỏi: “Phu quân, chàng có muốn học gói sủi cảo không?”

Gia Luật Ngạn long nhan thất sắc, “Cái đó... có phải hơi khó không?”

“Vậy cán mì nhé?”

“Cái này khó không?”

“Không khó, thiếp muốn ăn sơi mì mảnh như hạt mưa vậy, chẳng phải kiếm thuật của Phu quân rất cao minh sao, một chiêu một thức cũng không sai lệch một phân, dùng để cắt mì thiếp nghĩ nhất định không tệ.”

Gia Luật Ngạn vuốt mồ hôi: “A Tuyết, nàng tha cho ta đi.”

“Hứ, ai bảo hôm qua chàng cứ nhìn cung nữ nhảy múa kia.”

Gia Luật Ngạn lập tức giải thích: “Lúc đó ta đang suy nghĩ, chẳng qua hơi lơ đãng thôi.” Nói xong liền nâng mặt nàng lên, “Nhìn nàng còn không đủ, đâu rảnh rồi nhìn người khác.”

“Mặt thiếp mọc đầy mụn, xấu chết được.”

“Đâu có xấu, rõ ràng khí sắc rất tốt.” Gia Luật Ngạn vui vẻ nói: “Thái y có nói, nếu trên mặt mọc mụn thì rất có khả năng sẽ sinh Hoàng tử.”

Mộ Dung Tuyết xoa xoa cái bụng gần căng lên như một hòn núi nhỏ, “Thiếp chờ nóng lòng chết được.”

“Ta cũng nóng lòng chết rồi đây.” Gia Luật Ngạn nhìn vùng ngực căng đầy của nàng, nuốt nước bọt, “Không biết bao lâu rồi không được đụng vào nàng.”

Mộ Dung Tuyết không ngờ hẳn lại nóng lòng vì chuyện này, xấu hổ dấm hắt một quyền, nào ngờ vừa dùng sức, bỗng cảm thấy bụng bị kéo đau âm ỉ. Nàng không kìm được nhíu mày, Gia Luật Ngạn vội hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không sao.” Mộ Dung Tuyết cười cười, giục hẳn tiếp tục làm cuốn đậu.

Gia Luật Ngạn còn chưa làm cuốn đậu xong, bên này Mộ Dung Tuyết đã bắt đầu đau bụng.

“Phu quân, chắc là thiếp sắp sinh rồi.” Mộ Dung Tuyết vừa nói xong, chiếc muống trong tay Gia Luật Ngạn rơi xuống đất kêu “bộp” một tiếng, hần vội vàng ẵm nàng lên, bước nhanh vào Tẩm cung.

Thái y luôn chờ lệnh lập tức vội đến, nhất thời không khí trong Phụng Nghi cung trở nên căng thẳng, cung nữ ra ra vào vào, trật tự ngăn nắp làm việc, Gia Luật Ngạn ngồi trên chiếc ghế hoa hồng ngoài điện, hai tay bấu chặt tay ghế, ngày dài tựa nằm.

Trong điện không một tiếng động, cho dù một thanh âm cũng không có.

Gia Luật Ngạn đứng ngồi không yên, gọi Giai m hỏi: “Nương nương làm sao vậy? Sao không có tiếng động?”

“Hoàng thượng, Nương nương cắn vải trong miệng, không chịu kêu thành tiếng, sợ Hoàng thượng nghe sẽ khó chịu.”

Gia Luật Ngạn nghe vậy càng khó chịu hơn, ghen giọng nói: “Người bảo nàng ấy có khó chịu thì cứ kêu lên.”

Mãi đến bình minh, trong điện truyền ra tiếng em bé khóc vang.

Gia Luật Ngạn khổ sở chờ một đêm, bật khỏi chiếc ghế, Giai m mừng rỡ ra chúc mừng, “Chúc mừng Hoàng thượng, Nương nương đã sinh một vị tiểu Điện hạ, mẫu tử bình an.”

Gia Luật Ngạn thở phào, chân nhũn ra ngồi xuống ghế. Lúc này, một tia nắng sớm ngoài cửa sổ rọi lên mu bàn tay hần.

Hần không nhịn được cười, đứa trẻ này sẽ đặt tên là Hi[1], tên mẹ là Cuốn Đậu, vì lúc đó hần đang làm cuốn đậu cho mẹ nó, nó không chờ được mà chui ra.

[1. Hi: ánh nắng.]

Ba năm sau, Hoàng đế đang làm Bánh bao đậu cho Hoàng hậu trong bếp, Hoàng hậu nường nường lại đau bụng.

Vậy là tiểu công chúa trắng trắng tròn tròn này có tên mẹ là Bánh Bao Đậu.

Sau khi Cuốn Đậu và Bánh Bao Đậu trưởng thành, phát hiện Phụ hoàng và Mẫu hậu đôi lúc lại trốn vào một gian phòng sau Tẩm cung, thần thần bí bí không cho ai vào, không biết đang làm gì.

Vậy là có một ngày, Cuốn Đậu thật sự không nén nổi lòng hiếu kỳ đã nỗ tung, dắt tay Bánh Bao Đậu, lén lén lút lút chạy đến núp ngoài gian phòng đó, xuyên qua khe cửa nhìn vào trong.

Mẫu hậu đang nằm trên giường, tay phe phẩy một chiếc quạt trầm hương, cười tươi như hoa, hết như một vị Nữ hoàng chỉ điểm giang sơn. Còn Phụ hoàng anh minh thần võ của chúng, đầu mày nhú chặt, sắc mặt đau khổ, tay cầm một vật kỳ quái, chúng chưa từng thấy bao giờ.

Cuốn Đậu đẩy cửa, hỏi: “Phụ hoàng, đây là binh khí gì vậy?”

Gia Luật Ngạn cầm chiếc xẻng trộn thức ăn khoe miệng giật giật, nghiêm túc nói: “Đây là Xẻng đế vương, có thể bình thiên hạ, vạn lần không thể ngoại truyền.”

Cuốn Đậu gật đầu, Bánh Bao Đậu cũng gật đầu.

Lại nhìn sang mẫu hậu, sau chiếc quạt trầm hương, cười đến mức tóc tai rũ rượi.

Table of Contents

Mục lục

Quyển 1

Chương 1: Trái Tim Tan Nát

Chương 2: Tự Minh Đa Tình

Chương 3: Vừa Gặp Đã Yêu

Chương 4: Khéo Quá Hóa Vụng

Chương 5: Túy Ông Chi Ý [1]

Chương 6: Vương Bà Bán Dừa [1]

Chương 7: Lãnh Diện Lang Quân

Chương 8: Hiếu Lầm Sâu Sắc

Chương 9: Thì Ra Là Vậy

Chương 10: Lấy Oán Trả Oán

Chương 11: Lòng Dạ Sắt Đá

Chương 12: Cùng Chung Chấn Gối

Chương 13: Tự Liều Lấy Thân

Chương 14: Hoa Xinh Mau Hái

Chương 15: Đồng Hành Trên Đường

Chương 16: Bước Đi Bất Lực

Chương 17: Thục Phi Báo Ôn

Chương 18: Tương Tư Thành Họa

Chương 19: Thỏa Lòng Mong Ước

Chương 20: Động Phòng Hoa Chúc

Chương 21: Tân Hôn Ngọt Ngào

Chương 22: Binh Đến Dưới Thành

Chương 23: Biểu Muội

Chương 24: Tên Thân Mật

Chương 25: Bán Giường

Chương 26: Đầu Hàng

Chương 27: Sủng Ái

[Chương 28: Tỉnh Táo](#)
[Chương 29: Hình Như Là Một Ngoại Truyện](#)
[Chương 30: Say](#)
[Chương 31: Nụ Hôn Đầu](#)
[Chương 32: Gặp Gỡ](#)
[Chương 33: Đau Lòng](#)
[Chương 34: Quan Tâm](#)
[Chương 35: Hôn Trộm](#)
[Chương 36: Mỹ Nhân](#)
[Chương 37: Nhảy Hồ](#)
[Chương 38: Dã Chiến](#)
[Chương 39: Tình Địch](#)
[Chương 40: Lễ Vật](#)
[Chương 41: Ngủ Bài](#)
[Chương 42: Tình Cũ](#)

[Quyển 2](#)

[Chương 1: Từ Bỏ](#)
[Chương 2: Hoảng Hốt](#)
[Chương 3: Chiến Tranh Lạnh](#)
[Chương 4: Lĩnh Ngộ](#)
[Chương 5: Tính Nợ](#)
[Chương 6: Đòi Giường](#)
[Chương 7: Ăn Mặn](#)
[Chương 8: Ghen](#)
[Chương 9: Bày Tỏ](#)
[Chương 10: Thông Suốt](#)
[Chương 11: Hiện Thực](#)
[Chương 12: Chiếm Chỗ](#)
[Chương 13: Tiệc Nuối](#)
[Chương 14: Buông Tay](#)
[Chương 15: Âm Toán](#)
[Chương 16: Tình Thâm](#)

[Chương 17: Chăm Sóc](#)
[Chương 18: Ngoại Truyện Nhỏ](#)
[Chương 19: Cường Ép Chiếm Đoạt](#)
[Chương 20: Lời Yêu Không Dứt](#)
[Chương 21: Hiếu Lâm Nặng Nề](#)
[Chương 22: Phản Kích](#)
[Chương 23: Có Thai](#)
[Chương 24: Phụng Cầu Hoàng](#)
[Chương 25: Kế Hoạch](#)
[Chương 26: Suốt Đời](#)
[Chương 27: Quyết Đoán](#)
[Chương 28: Giả Chết](#)
[Chương 29: Manh Mối](#)
[Chương 30: Sơ Hở](#)
[Chương 31: Lọt Lưới](#)
[Chương 32: Không Gặp](#)
[Chương 33: Yêu Nhau Lắm Căn Nhau Đau](#)
[Chương 34: Trở Mặt](#)
[Chương 35: Mỹ Nhân Kế](#)
[Chương 36: Rạn Nứt](#)
[Chương 37: Nhất Tiễn Tam Điều](#)
[Chương 38: Phế Hậu](#)
[Chương 39: Bao Lực](#)
[Chương 40: Trùng Phạt](#)
[Chương 41: Như Nguyễn](#)
[Chương 42: Thề Hẹn](#)
[Chương 43: Lập Hậu](#)
[Chương 44: Lu Giấm](#)
[Chương 45: Dạ Yến](#)
[Chương 46: Hiền Hậu](#)
[Chương 47: Mỹ Mãn](#)
[Chương 48: Ngoại Truyện](#)